

NGUYỄN HƯNG

Kế hoạch làm bố

Hi. My son

vh

NGUYỄN HƯNG

Kế hoạch làm bố

vh

Ke_hoach_lam_bo

Mục Lục

[Chap 1](#)

[Chap 2](#)

[Chap 3](#)

[Chap 4](#)

[Chap 5](#)

[Chap 6](#)

[Chap 7](#)

[Chap 8](#)

[Chap 9](#)

[Chap 10](#)

[Chap 11](#)

[Chap 12](#)

[Chap 13](#)

[Chap 14](#)

[Chap 15](#)

[Chap 16](#)

[Chap 17](#)

[Chap 18](#)

[Chap 19](#)

[Chap 20](#)

[Chap 21](#)

[Chap 22](#)

[Chap 23](#)

[Chap 24](#)

[Chap 25](#)

[Chap 26](#)

[Chap 27](#)

[Chap 28](#)

[Chap 29](#)

[Chap 30](#)

[Chap 31](#)

[Chap 32](#)

[Chap 33](#)

[Chap 34](#)

[Chap 35](#)

[Chap 36](#)

[Chap 37](#)

[Chap 38](#)

[Chap 39](#)

[Chap 40](#)

[Chap 41](#)

[Chap 42](#)

[Chap 43](#)

[Chap 44](#)

[Chap 45](#)

CHAP 1

Buổi sáng bắt đầu, tại căng-tin tòa soạn tạp chí khá tên tuổi, tạp chí “Người thời thượng”.

- Hôm nay sẽ ra mắt tổng biên tập mới!
- Nghe đâu là người miền ngoài.
- Hà Nội, Đà Nẵng hay Huế nhỉ?
- Dù sao thì đó cũng là một cái giọng lạ lẫm ở cái đất Sài Gòn này.
- Tôi đã nhìn lén sơ yếu lí lịch, đó là một phụ nữ.
- Thế trẻ hay già? Độc thân hay đã kết hôn? Đẹp hay xấu?
- Từ từ đã... có vẻ rất đẹp! Là dân du học, không phải là tuyển dụng mà được ông Minh, chủ tờ tạp chí này đích thân mời đấy.

Tiếng đồn xôn xao. Vì là một tạp chí thời thượng nên những con người từ cấp cao tới cấp thấp, từ già hay trẻ, bé hay lớn đều chỉ quan tâm thứ duy nhất chính là “thời thượng”. Công việc đối với họ dường như chỉ là một trò chơi nhàn rỗi. Đó là lí do uy tín của tờ báo ngày càng đi xuống với những thông tin sai lệch, bài viết thiếu trau chuốt,... Không muốn tâm huyết cả đời bị đẩy vào vực thẳm, ông Âu Văn Minh, chủ tờ tạp chí này đã đích thân mời một tổng biên tập mới, có thể giúp ông quản lí khắt khe hơn lấy lại uy tín trước kia. Người duy nhất tâm huyết với nghề ở đây là Thái Kỳ Tuấn, chuyên viên thiết kế trang đầu của tờ tạp chí. Anh là đại diện rõ rệt nhất cho câu nói “có tài có tật” - làm việc thì rất có năng lực nhưng tính tình tự cao, tự đại và kiêu căng cũng khiến nhiều sếp khó bặt Tuấn, làm anh chàng phải làm lính lác trong 7 năm công tác ở đây. Tuy nhiên, Kỳ Tuấn lại là một anh chàng giỏi thu hút mọi người, đặc biệt là phái

nữ, rất trọng tình nghĩa và lạnh lùng. Tuấn vừa đặt túi xách xuống thì đã có cả đám con gái bu lại:

- Anh Tuấn, uống cà phê nhé?
- Thôi. Anh có việc một lát.
- Anh Tuấn, bánh qui mà anh thích nè! Em làm đấy!
- Ừ. Anh sẽ ăn.
- Anh đã ăn sáng chưa?
- Ăn rồi. Cảm ơn em.

Là một anh chàng hào hoa chính hiệu nhưng Tuấn không ngã lòng với bất cứ ai trong cái tòa soạn của tờ tạp chí toàn những kiều nữ này. Với anh, Chúa đã phú cho anh những cái lợi thế như thế thì nên làm những việc lớn hơn thay vì chỉ thu hút những cô gái chỉ vì tách cà phê, đĩa bánh ngọt. Tuấn nhận được điện thoại của ông chủ, anh lên phòng riêng và gặp mặt:

- Sếp gọi tôi?
- Bắt đầu từ mai tôi sẽ không làm tổng biên tập nữa. Chiếc ghế này sẽ thuộc về người khác.
- Tôi có nghe. Chỉ là chưa biết lí do.
- Cậu nhìn xuống thử đi... Có ai thực sự chú tâm với công việc không?
- Điều đó không phải lỗi của ông.
- Nằm ở tôi cả đấy chứ. Tôi già rồi, tôi đã làm việc suốt hơn ba mươi năm qua rồi. Bây giờ là lúc tôi dành thời gian cho gia đình, đặc biệt là bà vợ già của tôi. Những chuyến du lịch châu Âu, châu Phi hay châu Mỹ chính là mục tiêu sắp tới của tôi... nhưng tôi không muốn từ bỏ tờ tạp chí này.

- Tùy ông. Sao cũng được! Tôi chỉ là nhân viên.
- Tôi tưởng cậu sẽ thắc mắc tại sao tôi không chọn cậu ngồi chiếc ghế này.
- Tôi cũng không cần thiết phải biết. Tôi chưa đủ tài, chắc là vậy phải không?
- Kỳ Tuấn, cậu nên biết là cậu hoàn toàn có thể. Chỉ một chút xiu nữa thôi!
- Đó là gì?
- Vì cái câu “Tùy ông, sao cũng được” mà cậu vừa thốt ra đấy.
- Nếu tôi nói với ông tôi muốn là có được cái ghế này dù không cần phải thay đổi câu đó ông có tin không?

Ông Minh chỉ mỉm cười và đứng dậy vỗ vai Tuấn rồi nói:

- Chuyến bay đáp lúc 10 giờ. Còn khoảng một tiếng cho cậu chuẩn bị để đón tân Tổng biên tập về ra mắt đấy.
- Tại sao lại là tôi?
- Vì ngày hôm nay tôi vẫn là chủ. Còn cậu vẫn là nhân viên của tôi.

Tuấn làm bầm mấy câu rồi trở về bàn làm việc lấy chìa khóa xe và đi ra sân bay. Không quên mua một bó hoa hồng to thể hiện chất lịch thiệp lãng mạn. Chờ một lúc, một cô gái bước ra, tóc rất đẹp, có làn da trắng, ăn mặc rất phong cách và đeo kính râm. Tuấn nhìn lâu một chút rồi tiếp tục quay lại tìm, cô nàng đi ngang mặt anh và hỏi:

- Đang tìm người à?

Tuấn gật đầu rồi mỉm cười:

- Nhưng rất tiếc người tôi tìm không phải là cô gái xinh đẹp như cô. Tôi cần tìm một cô nói giọng Bắc cơ.

Cô nàng mỉm cười bỏ đi. Tuấn đứng gần một tiếng đồng hồ rồi anh phải tặc lưỡi quay trở về vì lúc đi gấp quá quên hỏi tên tuổi và làm cách nào để tìm gặp. Trời giữa trưa nắng mà lại không một giọt nước thấm giọng. Tuấn về tới tòa soạn, máy lạnh thổi vù vù làm anh cảm thấy dễ chịu, anh nghe có tiếng xôn xao từ phòng họp, Tuấn vừa định bước vào thì mọi người đã đi ra và gương mặt nhăn nhó. Tuấn hỏi:

- Này, có chuyện gì thế?

- Ra mắt sếp mới, tình hình căng đây. Chết mấy bà tám chuyên lo nhiều chuyện đồng đẳng rồi.

Tuấn đang gỡ đầu nhăn nhó thì ông Minh bước ra và trách móc:

- Cậu ra sân bay tán gái hay sao mà để sếp mới của cậu tự về tòa soạn luôn thế? Giỡn mặt với tôi hả?

- Tôi đã đứng cả buổi. Có thấy ai đâu? Chào xã giao tôi cũng chỉ chào có một người mà!

- Ý anh là chào tôi đấy hả?

Tuấn quay lại nhìn, anh ngạc nhiên đến mức không còn nói được gì. Chính là cô nàng xinh đẹp Tuấn đã chào xã giao một câu ở sân bay. Anh chàng ú ớ:

- Sao lúc nãy... cô nói giọng Nam...? Ôi trời ơi...

- Cứ phải là người miền Bắc thì phải nói giọng Bắc sao?

- Tôi không nghĩ cô tài đến mức có thể nhại giọng nhanh như thế.

- Impossible is nothing. Nhớ câu đó khi làm việc với tôi nhé!

Cô nàng nghiêm giọng rồi bỏ đi. Trước khi thang máy đóng lại, cô nàng nháy mắt với Tuấn:

- Vui vì được biết anh. Hợp tác vui vẻ!

Tuấn cay cú vì bị chơi một vố, ông Minh mỉm cười chép miệng:

- Impossible is nothing. Tôi rất bất ngờ với câu nói này, không phải vì ý nghĩa của nó, mà là vì người nói câu đó. Và đó cũng là người tôi nghĩ đủ sức có thể giúp tôi.

- Cô ta nói được nhưng chắc gì đã làm được?

- Ít ra thì đã thắng cậu một keo rồi.

- Tôi đã chiến hồi nào mà thua?

- Ở... đợi chiến mới thua à?

Kỳ Tuấn nhếch mép cười nhìn dáng đi như người mẫu chuyên nghiệp của Minh Thư. Anh chàng thầm mỉm cười, một cơn gió thổi ngang làm mái tóc bông bênh của anh lay chuyển. Như một tiếng gọi tỉnh thức, Tuấn mỉm cười:

- Đã đến lúc thay đổi thật rồi!

CHAP 2

A - nh đến muộn 10 phút!

Một đêm ăn nhậu đã đòi làm anh chàng tới công ty với hai chiếc tất khác nhau xỏ vào đôi giày cực xịn giá mấy nghìn Euro mua trong chuyến đi Đức xem World Cup. Cravat vẫn còn được vắt ngang trong khi ngày hôm nay Kỳ Tuấn có nhiệm vụ phải giới thiệu sơ lược về mọi thứ ở tòa soạn cho Tổng biên tập mới. Anh không nghĩ là cô gái người Hà Nội này lại đúng giờ cực kỳ như vậy. Kỳ Tuấn cố ép những cọng tóc còn dựng đứng của mình nằm xuống và áp ứng:

- Tôi không nghĩ... Ý tôi là tôi xin lỗi về việc trễ giờ...

- Tôi không trách anh về chuyện đó.

- Chứ là chuyện gì?

Tiến đến gần Kỳ Tuấn và tự tay thắt cravat lại cho anh một cách chỉnh tề, cô nàng nhoẻn cười:

- Anh là một designer, nhưng dường như vì quá hứng thú cho công việc nên đã quên mất design cho mình? Huh?

Kỳ Tuấn thấy hơi căng thẳng, anh thở phào nhẹ nhõm và tiến lại gần, thấy bảng tên để trước bàn:

- Hoàng Ngọc Minh Thư là tên của cô?

Cô nàng gật đầu, vẫn dán chặt mắt vào máy tính. Tuấn hỏi:

- Cô đến đây bao giờ thế?

- 7 giờ.

- Sớm vậy à?

- Vì tôi là người mới.

- Nhưng cô là sếp ở đây... Cái tòa soạn nhếch nhác này không ai chú ý đến tác phong công nghiệp của cô đâu.

- Chính anh cũng dùng từ “nhếch nhác” để đánh giá về nơi anh làm việc thì lí do tôi đến sớm càng hợp lí hơn. Tôi làm việc có trả lương, theo hợp đồng và ông Minh mời tôi đến đây để làm việc đó.

- Ý cô là sẽ có một bộ luật mới à?

- Đương nhiên.

Minh Thư và Kỳ Tuấn ra khỏi phòng, cùng nhau đi thăm các phòng nhân sự, Tuấn đi chậm hơn vài bước và có dịp ngắm nhìn Minh Thư. Đôi mắt anh chàng sáng lên khi nhìn từ phía sau, thì ra đầu phải đã lên sếp rồi thì không có thời gian chăm sóc sắc đẹp, những đường cong khá tuyệt đấy chứ. Tuấn nghĩ vậy nên đã cười một mình, Minh Thư thì không ngừng quan sát và ghi hí hoáy vào cuốn sổ tay. Lúc bước vào thang máy, Kỳ Tuấn đùa giỡn:

- Có ai đã khen cô là người đẹp chưa?

- Chưa.

- Thật không?

- Ừ.

- Vậy để tôi khen cô nhé?

- Hình như điều đó không có liên quan tới công việc của chúng ta.

- Này, tôi nghĩ chúng ta nên có một buổi trao đổi để hiểu phong cách làm việc của nhau chứ.

- Điều đó cần thiết à?

- Đúng thôi, dù sao thì chúng ta... Ý tôi là chúng ta sẽ là một cặp đôi làm việc ăn ý cùng giúp tòa soạn lấy lại tiếng tăm như xưa.

Cô nàng Minh Thư chỉ nhoẻn cười và tiếp tục đi thẳng. Trong đầu Kỳ Tuấn đã nảy ra một ý định rất hay, anh tặc lưỡi tự hâm mộ mình tại sao lại luôn có những ý tưởng tuyệt vời về cửa gái. Mặc dù đây là lần đầu tiên anh đang có ý định đánh đổ cô nàng là sếp của mình.

Làm việc đến đau cả lưng, Kỳ Tuấn nhìn đồng hồ, đã hơn 8 giờ tối. Nhưng nhìn vào phòng vẫn thấy Minh Thư làm việc với một thái độ hết sức tập trung và đầy nhiệt huyết. Tuấn cảm thấy có gì đó cảm phục cô nàng sếp này. Buổi tối, cả hai tình cờ cùng vào một thang máy, Tuấn hỏi:

- Cô ở gần đây chứ?

- Cũng không xa lắm.

- Để tôi đưa cô về.

- Không cần. Tôi có xe.

- Một người đẹp trai như tôi tình nguyện làm tài xế cho cô mà cô vẫn không chịu à?

- Xin lỗi, nhưng tôi không cho rằng anh đẹp trai.

Minh Thư bỏ đi trước. Kỳ Tuấn nhếch mép cười, ngày càng cho rằng ý nghĩ của mình không chỉ là thoáng qua.

Đến cuối tuần, buổi họp đầu tiên giữa nhân viên và người lãnh đạo mới đã được định trước là 2 giờ chiều. Tuấn đã cố gắng tới sớm năm phút, tuy nhiên dường như chỉ có anh và Minh Thư ở trong phòng. Đến gần 4 giờ chiều mới đầy đủ các nhân viên. Minh Thư vẫn bình thản và xem xét từng trường hợp, từng con người ở đây. Bọn đàn ông thì mãi mê bàn tán điểm đến sau giờ làm trong khi lũ đàn bà thì nạnh nhau cây son mới hay cái bóp hiệu. Chỉ có Kỳ Tuấn là

ngồi im lặng quan sát từng cử chỉ và hành động của Thư. Đến gần 5 giờ, khi mọi người đã bắt đầu sốt ruột khi Minh Thư vẫn cứ im lặng, một người đứng lên:

- Thưa Tổng biên tập, chúng tôi còn phải về nhà. Chúng tôi còn gia đình của mình và xin cô hãy đưa ra nội dung họp nhanh đi ạ!

- Cảm ơn vì chị đã lên tiếng!

Minh Thư đứng dậy và yêu cầu Tuấn tắt đèn, cô bắt đầu mở máy chiếu. Mọi người đều ngạc nhiên trước cảnh tượng trong đó, Minh Thư nói:

- Đây là cảnh tôi quay lại trong một tiếng đồng hồ vừa qua. Thử hỏi, đó có giống không khí một phòng họp của một tòa soạn tiếng tăm hay không?

- Chúng tôi không hiểu cô muốn nói gì? Tuy nhiên khi đó chưa bắt đầu vào họp!

- Tôi tự đặt câu hỏi anh chị chuẩn bị gì cho buổi họp đầu tiên với lãnh đạo mới. Và câu trả lời là không có gì cả. Một tuần làm việc ở đây, tôi không tin nổi đây lại là trụ sở của một tờ tạp chí từng được yêu thích nhất. Tôi không nắm rõ giờ làm việc của mọi người cũng không xác định nơi đây là đâu bởi tác phong làm việc của các bạn. Ngồi cho hết giờ rồi làm qua quýt công việc của mình, chỉ đợi khi nước tới chân mới nhảy. Tại sao vậy?

Lúc Minh Thư nghiêm trang nhìn trông cô thật khó khăn nhưng vẫn giữ được ấn tượng cho Tuấn ở cái miệng duyên dáng. Tuấn đang suy nghĩ mông lung, Minh Thư lại tiếp tục:

- Tôi nhắc lại cho các bạn một lần nữa, tôi đã bắt đầu là lãnh đạo mới của các bạn. Tôi có quyền xử lí những gì trái với quy định tôi sẽ đưa ra ngày hôm nay. Tôi mong rằng thứ 2 tuần sau tôi không muốn thấy cảnh này tái diễn. Tôi rất trân trọng sự chiếu cố của người tiền nhiệm là Tổng biên tập Âu, tuy nhiên, tôi đến đây không phải để

chữa cháy, tôi đến đây với tư cách của một người lãnh đạo thực thụ, tôi đến đây là để thay đổi và hoàn thiện. Mong các bạn hợp tác!

Kỳ Tuần phát cho mỗi người một tờ gọi là quy định mới của công ty. Ai cũng phải la í ới khi thấy những quy luật. Một cô nàng ổng ẹo hét to:

- 8 giờ sáng phải có mặt, trang phục chỉnh tề, nam không được thắt caravat lồi thoi, nữ không được mặc váy quá sexy, lắp đặt camera ở các phòng để theo dõi thái độ làm việc, cấm điệu đà chải chuốt, cấm nói chuyện riêng tư, không được ngồi ở căng-tin quá ba mươi phút... Theo đó sẽ được tính lương tùy theo người giám sát... Trời ơi, đây có phải là cái nơi tôi làm việc nữa hay không?

- Tôi thấy được đó chứ!

Một nhân viên đứng tuổi hài lòng nhận xét. Minh Thư nói:

- Các bạn có buổi tối hôm nay và cả một ngày chủ nhật ngày mai để từ từ mà nghiền ngẫm những quy định này. Tôi không yêu cầu các bạn phải tuân theo nhưng nếu còn muốn trụ lại ở đây lâu thì phải làm theo. Việt Nam không thiếu những người tài và tạp chí “Người thời thượng” cần tuyển những người có cái tâm “thời thượng” với nghề chứ không phải là “thời thượng” theo cái cách các bạn đang làm. Buổi họp kết thúc!

Lần đầu tiên có người dám lớn tiếng với cả một đội ngũ nhân viên từ lớn tới nhỏ chỉ quen chơi bời lêu lổng. Dù chưa khẳng định được năng lực của Minh Thư đến đâu nhưng cô đã để lại dấu ấn cho mình bằng việc làm cho cả cái đội ngũ nhân viên chán ngán ở đây bắt đầu tập trung về một thứ. Mọi người đã tập trung về phía cô! Đúng như vậy!

CHAP 3

Minh Thư về đến nhà, cô là Tổng biên tập nên được cấp một căn hộ sang trọng, kể cả một chiếc xe hơi riêng. Tuy nhiên điều đó làm Thư không hài lòng cho lắm, cô chưa quen được với nhịp sống tấp bập ở đây. Đêm đầu tiên, Thư đã mất ngủ. Hôm nay, mọi chuyện có vẻ không khá hơn là bao...

Kỳ Tuấn sau giờ làm việc là một dân chơi thứ thiệt, anh chàng bắt đầu oanh tạc các vũ trường. Hôm nay cũng thế, Tuấn hai tay cặp kè hai cô nàng uống rượu cười nói hả hê:

- Anh Tuấn, lâu rồi em không được về nhà của anh. Nhớ cái giường của anh quá!

- Đừng đùa nữa, chưa người phụ nữ nào nằm trên chiếc giường nhà anh đâu. Em cũng chưa đủ tầm!

- Anh Tuấn, chúng ta đi shopping đi.

- Xin lỗi, anh chưa lãnh lương.

- Anh đừng đùa nữa, anh cần gì công việc đó chứ. Ai chả biết mẹ anh là đại gia giàu có ở Bình Dương chứ.

- Em nghe ai đồn đại thế?

- Nổi tiếng thế còn gì... Anh Tuấn...

- Thôi nào cưng, anh không thích con gái đòi hỏi.

- Chứ anh thích con gái loại nào?

Tuấn bật cười chột nhĩ tới sếp của mình, anh chàng uống một hớp rượu, hôn nhẹ lên má cô nàng và nói:

- Giờ thì anh đi tìm cô ấy đây. Good bye!

- Anh Tuấn...

- Gặp em sau!

Thái Kỳ Tuấn thực sự không quá được nhiều người biết đến như một nghệ sĩ nhưng anh lại là một cái tên hot trong cái xã hội ăn chơi của giới trẻ Sài Gòn. Hay những người làm việc cùng với Tuấn vài năm ở tòa soạn, ít ra họ cũng nể anh chàng designer ngày đầu đi làm đã khoe chiếc Lamborghini đẳng cấp. Tuy nhiên, đó chỉ là đồ chơi của Tuấn và anh chàng không thích khoe khoang gia thế giàu có của mình. Cộng với tình cảm không tốt với người mẹ suốt ngày lo làm ăn, Tuấn vốn sống rất cô đơn - một cảnh tượng thường thấy của các cô chiêu cậu ấm và Kỳ Tuấn không phải là trường hợp ngoại lệ. Anh chàng sống một mình ở Sài Gòn sau khi tốt nghiệp, và đã theo ông Âu Văn Minh vốn là bạn thân của mẹ anh 7 năm nay. Tình cảm mẹ con vốn không được tốt nên Tuấn cũng không màng đến việc về thăm gia đình.

Đi chơi đã đời về, Tuấn tìm đến nhà Minh Thư. Cũng gần 12 giờ đêm, khi cô vừa mới chợp mắt được một chút thì có người bấm chuông. Minh Thư mở cửa và trông thấy Kỳ Tuấn, anh mỉm cười:

- Cảm động quá mà không chào tôi nổi một lời sao?

- Anh làm gì ở đây vào cái giờ lẽ ra ai cũng lên giường này?

- Thăm cô. Nhớ cô. Hoa hồng này tôi chọn mãi đấy!

Vừa nói Tuấn vừa giơ ra đóa hoa hồng thiệt to và còn khá tươi tắn. Minh Thư hỏi:

- Anh có thấy anh hơi bị rảnh không vậy?

- Không hề. Đây là một hành động lãng mạn. Con gái rất thích kia mà!

Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn bằng ánh mắt tóe lửa, cô quăng bó hoa xuống đất và nói:

- Ngày thứ 2 anh mà tới trễ thì tôi cũng không ngoại lệ liệt anh vào danh sách đen đâu. Đi về đi!

Nói rồi Minh Thư đóng cửa lại, Kỳ Tuấn đứng đờ người nhìn bó hoa. Lần đầu tiên có một người con gái từ chối anh, mà lại còn bằng cái cách lạnh lùng và quyết đoán như vậy, không một chút nao núng. Tuấn cứ đứng im và cười cười rồi ôm bó hoa và quay về. Cự tuyệt Tuấn là một điều những cô gái si mê anh chưa bao giờ nghĩ tới. Tuấn càng lúc càng ấn tượng về Minh Thư với độ nghiêm khắc đến lạnh lùng của cô.

Ngày chủ nhật, Minh Thư tranh thủ đi đây đi đó quanh thành phố nhộn nhịp nhất nước, cô đi mua sắm vật dụng cho căn nhà thêm đầy đủ hơn. Nhận được tin nhắn từ một người bạn, Minh Thư lên taxi và đọc địa chỉ cô bạn đã nhắn. Đến một quán cà phê sang trọng, cô nàng vẫy tay chào và Minh Thư sà tới:

- Ánh Tuyết, lâu quá rồi chúng ta không gặp nhau!

- Cậu không thèm liên lạc với tớ thì có.

- Cậu sao rồi?

- Ừ thì sau khóa học ngắn hạn đó tớ cũng về nước nhưng làm việc ở Hà Nội. Cậu về sau tớ mà, phải không?

- Tớ vẫn ở bên đây, tớ vừa về nước hai tuần. Nhận hợp đồng và vào đây làm việc cho một tờ tạp chí khá uy tín. Cậu thì sao?

- Tớ thì có lẽ sẽ ở miền Nam lâu đấy. Tớ đã kết hôn. Anh ấy làm việc ở trong này. Tớ cũng chuyển công việc vào đây luôn.

- Tới lâu chưa, để tớ gọi...

- Nè, tớ gọi rồi. Cappuccino mà cậu yêu thích.

- Vẫn nhớ à?

- Bạn bè tốt là thế đấy.

Minh Thư và Ánh Tuyết quen nhau khi cả hai cùng học chung đại học ở Mỹ. Tuy nhiên cả hai đều muốn quay về phục vụ đất nước nên đã từ chối những công việc làm với mức lương hấp dẫn ở xứ người, đủ cho thấy đôi bạn này có tài năng xuất chúng. Ánh Tuyết có sở trường về quảng cáo, cô tốt nghiệp xuất sắc ngành marketing. Minh Thư nói:

- Cậu thấy ở trong này ra sao?

- Tớ đâu biết. Vừa về kia mà! Còn cậu?

- Tớ chỉ mới ở đây một tuần. Nhưng... lạ lắm nhiều so với Hà Nội của chúng ta.

- Lạ à? Tớ thấy sôi động hơn nhiều đó chứ.

- Nhưng con người thì...

- Cậu có thôi những cách suy nghĩ phiến diện đó hay không? Cậu sống ở Mỹ còn lâu hơn cả tớ. Ở Mỹ có biết bao nhiêu chủng tộc, thế mà về Việt Nam cậu lại không quen với nhịp sống Sài Gòn à? Thật nực cười.

- Chỉ là suy nghĩ thôi mà! Đồng ý công việc ở đây cho tớ một mức lương hấp dẫn nhưng tớ phải lên lãnh đạo cả một tập thể nhếch nhác làm việc không có một chút xú tâm huyết. Tớ cực kỳ ghét chuyện lười biếng và trễ nải trong giờ làm việc, những ngày đầu, tớ đếm gần như là hơn nửa số người đi trễ... Thật là chẳng ra làm sao!

- Cậu thôi nghiêm khắc một chút đi. Nói lỏng ra. Cậu lên làm lãnh đạo mà cứ nhắc quá thì coi chừng bị lật đổ nhanh đấy.

- Tớ không tin tớ không giải quyết được mớ hỗn độn này.

Minh Thư hơi quá khích, cô quá trớn quăng luôn cái điện thoại trên tay. Một tiếng va chạm, có vẻ như cái điện thoại đã văng trúng ai đó. Minh Thư và Ánh Tuyết đứng dậy, một quý ông ngồi làm việc đang dữ dội xoa cái đầu vì cái điện thoại quăng trúng ngay đỉnh đầu. Mọi người xung quanh chú ý, Minh Thư mím môi rồi tiến lại:

- Là lỗi của tôi...

- Cô nói chuyện lớn chưa đủ phiên hay sao mà còn thượng cẳng chân hạ cẳng tay thế?

- Tôi xin hoàn toàn chịu trách nhiệm.

- Không sao đâu. Mọi chuyện đều có thể giải quyết được mà!

Rồi giọng nói đó, gương mặt đó, khá cuốn hút quay lại nhìn Minh Thư và nhỏ nhẹ:

- It's okay!

Khác với vẻ mặt khó tính của ông bị Minh Thư quăng trúng, anh chàng ngồi ở phía đối diện nở một nụ cười tỏa nắng dành cho Minh Thư. Nụ cười mang đậm dấu ấn câu nói "It's okay" mà anh chàng vừa nói với cô. Minh Thư mỉm cười và cúi đầu như để xin lỗi một lần nữa khi anh chàng lấy điện thoại trao lại cho cô. Ngày chủ nhật đầu tiên ở Sài Gòn của Minh Thư là như thế...

Sáng hôm sau, khi Tuấn vừa mắt nhắm mắt mở bước xuống xe thì gặp một anh chàng trông khá công tử bột đứng trầm ngâm trước cổng tòa soạn. Chợt nhớ ra đây là thời điểm các cô cậu sinh viên tập sự hay tới làm việc, nghĩ rằng sắp có một osin mới, Tuấn tiến lại bắt chuyện:

- Cậu em tới đây tập sự à?

- Đây là tòa soạn của tạp chí "Người thời thượng" sao?

- Trông nó lớn quá sức tưởng tượng của cậu em ư?

- Không...

Anh chàng có nước da trắng như bột đắp gọng kính lên sát mắt một chút rồi bấu môi:

- Nó nhếch nhác hơn tôi tưởng.

Tuấn khá ê mặt nhưng cũng mỉm cười và thít lại cái cravat ôm sát bầu áo. Anh chàng kính cận cuối cùng cũng tìm được phòng nhân sự để xin thực tập. Minh Thư cũng vừa lúc rời khỏi thang máy bước ra, cô nhìn sơ qua anh chàng sinh viên rồi nói:

- Đến thẳng phòng tôi. Tôi là người xem xét việc tuyển chọn cậu.

Tuấn trông thấy lấy lời trêu đùa:

- Cô có vẻ thích trai trẻ hơn nhỉ?

- Thái Kỳ Tuấn, tôi cảnh cáo anh. Đừng có đùa giỡn kiểu đó! Tôi kỷ luật anh đấy!

- Cùng làm việc với nhau, tôi không đùa giỡn xã giao được à?

- Nhưng kiểu đùa giỡn của anh làm người khác không thích. Xã giao không có duyên.

- Hay là cô muốn tôi phanh phui...

- Tôi cấm anh!

Minh Thư đập mạnh bàn làm mọi người phải chú ý, Kỳ Tuấn chỉ mỉm cười huýt sáo và bỏ đi. Vào phòng của Minh Thư, anh chàng được cô mời một ly nước, Minh Thư nói:

- Đừng căng thẳng quá! Tôi cũng là người mới ở đây. Tôi là Minh Thư, còn cậu?

- Đỗ Vương Khang. Em vừa tốt nghiệp khoa Báo chí - Truyền thông Đại học Quốc gia thành phố Hồ Chí Minh.

- Giống trả bài quá! Thư giãn một tí đi nào!
- Chị khá dễ dãi và thân thiện khi chỉ còn lại hai người nhỉ?
- Chỉ là tôi không muốn cho họ thấy điều này ở tôi.
- Tại sao?
- Vì điều đó là cần thiết.
- Nếu em nói em cảm thấy chị có nụ cười rất đẹp. E có bị mắg té tát như anh lúc nầy không?

Minh Thư mỉm cười vỗ vai Khang và nói:

- Bây giờ thì không. Nhưng... mai mốt thì có đấy.
- Tại sao lại là mai mốt?
- Cậu và tôi đều là người mới. Chúng ta chưa bị hòa chung vào cái vòng xoáy hỗn độn chẳng đâu ra đâu. Tôi sẽ chấp nhận và thử việc cậu trong ba tháng nếu cậu đồng ý với những yêu cầu mà tôi đưa ra trong khoảng thời gian này.
- Ý chị là...
- Hãy làm tốt mọi nội quy trong cái bảng này. Rồi cậu sẽ được tuyển.

Cầm tờ nội quy mà Minh Thư đưa, Khang thở dài khi anh chàng vừa thoát khỏi kiếp nội quy của trường học giờ lại phải sống trong cái nội quy còn gò bó hơn rất nhiều. Khang đặt tờ nội quy xuống, ánh mắt sáng láng đáp lại Minh Thư:

- Tôi đồng ý. Xin chị cho tôi gia nhập!
- Good!

Khang bước ra ngoài, bàn làm việc của anh sát với bàn làm việc của Kỳ Tuấn. Vương Khang nhìn Kỳ Tuấn, anh chàng nhếch mép cười:

- Vượt qua bài test của girl đó không quá khó khăn chứ?
- Anh đang gọi sếp là girl một cái sỗ sàng thế à?
- Này, cậu là người mới. Cậu cần biết cậu đang ngồi cái chỗ mà biết bao nhiêu người muốn ngồi đấy. Nhìn kia!

Kỳ Tuấn chỉ cho Vương Khang thấy những ánh mắt lả lơi của mấy cô nàng đang hướng về phía Kỳ Tuấn và những ánh mắt ấy long lanh lên biết bao khi nhận được nụ cười và cái nheo mắt từ anh. Vương Khang nhìn một cách vô cảm và nói:

- Tôi không quan tâm.
- Cậu là gay à?
- Không.
- Thế thì vì sao?
- Vì anh không phải là người có quyền nhất ở đây.
- Khá lắm nhóc con. Chân ướt chân ráo vào đây mà bày đặt lên giọng hả?
- Xin lỗi, phiền anh im lặng để tôi làm việc.

Bước đầu, Minh Thư đã dần ổn định lại cái tòa soạn này. Ít ra mọi người đã bị cô đánh trúng tâm lý, đó là sợ bị kỷ luật và cắt lương. Dù việc thực hiện chưa được hợp tác cho lắm nhưng cô đã thành công. Để đào tạo ra những người như Đỗ Vương Khang vẫn còn khá khó khăn, nhất là khi tòa soạn này nhân viên nữ, đa số là những cô gái trẻ. Và số đông lại mê mọt Thái Kỳ Tuấn - kẻ bất trị - đối thủ số một của cô trong việc lập lại hình ảnh tờ tạp chí uy tín ngày nào.

CHAP 4

Minh Thư lại có mặt trong những quán cà phê sang trọng vào mỗi buổi sáng để thưởng thức tách Cappuccino. Nhận được e-mail từ Vương Khang, cô gật đầu và mỉm cười hài lòng khi công việc ngày hôm qua cô giao cậu ta đã hoàn tất một cách triệt để. Không những vậy mà còn làm tốt hơn những gì cô nghĩ. Thư nhoẻn cười nghĩ rằng mình đã gây được một tín nhiệm tốt. Máy điện thoại chợt rung, Thư không muốn bắt máy, nhưng nghĩ gì đó, cô lại nhấn nút...

“Alô...”

“Chào buổi sáng!”

“Anh không sợ trễ giờ à? Miệng anh còn bốc mùi thôi vì chưa đánh răng đấy.”

“Phải nói hôm nay cô ăn mặc rất sexy.”

“Im đi! Tôi không thích cái thói đùa nham nhở đó của anh.”

“Nhưng chưa bước vào tòa soạn. Dù tôi có nói gì thì tôi cũng đâu bị kỷ luật phải không?”

“Vậy thì tôi có quyền tắt máy. Chào!”

Minh Thư vừa đặt điện thoại xuống thì Kỳ Tuấn từ tốn bước tới với nụ cười khinh khỉnh nhìn Minh Thư. Cô nhăn mặt khó chịu:

- Anh cứ như từ dưới đất chui lên!

- Chỉ là lúc gọi cho cô tôi đang đứng trước cửa quán này thôi.

- Tính tiền...

- Này, chờ đã... Cô không thể nói chuyện với tôi nhiều hơn một câu sao?

- Chúng ta đã nói với nhau rất nhiều. Lúc ở toàn soạn...

- Nhưng tôi không muốn nói chuyện với cô chỉ là chuyện công việc.

- Còn tôi thì chẳng muốn dính líu gì tới anh ngoài công việc cả. Làm ơn tính tiền...

Nhưng khi anh chàng phục vụ đem hóa đơn ra, Minh Thư mới phát hiện, bóp tiền cô đã để ở nhà. Toàn bộ tiền bạc nằm ở nhà, không còn một đồng xu dính túi. Minh Thư gãi đầu:

- Có thể thanh toán bằng thẻ không? Tôi...

Kỳ Tuấn cười hăng hắc móc tiền ra và trả tiền cho Minh Thư. Anh nói:

- Em yêu, anh đã nói để anh tính tiền cơ mà! Giờ thì chúng ta đi nào!

- Thái Kỳ Tuấn, anh dám...

Kỳ Tuấn kéo Minh Thư vào xe của mình rồi phóng đi. Minh Thư hét lên:

- Thả tôi xuống...

- Cô nợ tôi tách Cappuccino đấy.

- Ok! Tôi sẽ trả anh ngay lập tức.

- Không. Tôi không thích trả bằng tiền. Tôi thích cái khác cơ.

- Tôi chỉ có thể trả anh bằng tiền.

- Cô có thể trả nợ cho tôi bằng cách hôn tôi đấy!

- Cái gì? Còn khuya.

- Vậy thì cô phải chấp nhận một sự thật là cô nợ tôi. Dù cô có cố trả nhưng tôi không lấy thì cô vẫn nợ tôi thôi. Cô không có quyền cưỡng ép tôi phải nhận số tiền mà tôi đã anh hùng ra tay cứu giúp cô khỏi cơn bế tắc.

- Anh mà là anh hùng à? Nực cười thật.

- Cô nghĩ đi, nơi đây dù paparazzi không động nhệt như Hollywood, nhưng cô là Tổng biên tập của một tờ tạp chí lớn. Ngày hôm sau sẽ tràn ngập những cái tin cô không có tiền trả cà phê đấy. Mà người đăng tin sẽ là tôi!

- Thái Kỳ Tuấn, tôi thách anh đấy!

- Tôi không thích chơi thách đố. Vì tôi không bao giờ có khái niệm chùn bước, thách là tôi làm thiệt đấy. Khi đó đừng có hối hận.

- Anh đừng có quá đáng và vô lý như vậy. Tôi không làm đâu.

- Vậy thì để tôi hôn em.

Kỳ Tuấn thình lình thắng xe lại và chồm sang định ôm hôn Minh Thư. Bất thình lình cô nàng không cựa quậy gì được, để yên vài giây, cô xô Kỳ Tuấn ra và tát vào mặt anh ta một cái thật mạnh. Kỳ Tuấn mỉm cười nhìn Minh Thư, cô cau kinh và tức giận, tát anh thêm một cái bên má đối diện rồi chỉnh sửa lại trang phục và bước xuống xe. Không quên để lại lời cau tiết:

- Vô liêm sỉ!

Kỳ Tuấn mỉm cười hài lòng với thành quả mà mình đạt được. Nhưng quả thực cô nàng đánh hơi đau làm mặt anh khi tới bàn làm việc rồi vẫn thấy nóng rát. Nhìn Minh Thư vẫn trở lại phong thái lạnh lùng và khó chịu khi ngồi trong phòng, Kỳ Tuấn nhìn vào và mở điện thoại ra bấm liên tục. Vài giây sau, chuông báo tin nhắn reo lên, Minh Thư nhận được dòng tin nhắn từ số máy mà cô căm ghét:

“Thái Kỳ Tuấn này chưa từng چرا gái thất bại, để xem tôi có thể chinh phục em trong bao lâu. Tôi thích chinh phục em không phải vì tôi yêu em, mà là vì em là một kẻ khó đánh bại, nên tôi phải đánh bại, baby!”

Vừa đọc xong, cô như muốn quăng cái điện thoại đi chỗ khác và liếc nhìn ra phía Kỳ Tuấn. Cô ghét cái giọng cười giễu cợt trông rất đều cang của anh ta. Cô cực kỳ dị ứng loại đàn ông như vậy. Nhìn Kỳ Tuấn cứ mãi lo hết đá lông nheo với cô này lại đi nhắn tin và nói chuyện điện thoại, Vương Khang nhăn mặt:

- Tại sao những nơi thế này lại chứa loại người như anh?

- Tại sao không?

- Quá dư thừa.

- Cậu đừng nghĩ chú tâm với công việc tức là sẽ được việc. Nơi đây chỉ trọng dụng tài năng, không có khái niệm “lấy cần cù bù thông minh” đâu. Cậu vẫn còn phải học hỏi tôi nhiều đấy!

- Tôi chỉ cần biết ai là người tối cao, có quyền hạn nhất ở đây. Và câu trả lời tôi nhận được không phải là anh, thế nên việc tìm hiểu anh tôi nghĩ là không cần thiết.

- Đố Vương Khang, cậu là người mới...

- Tôi là người được tuyển. Đừng lên giọng với tôi vì anh là người tới sớm hơn tôi. Tôi không quan tâm! Tôi không cần biết!

Minh Thư ngồi làm việc đến đau cả xương sống, nhìn ra ngoài, mọi người ai cũng làm việc với cái thái độ chỉ vì sợ mất chén cơm manh áo, cô đang phân vân suy nghĩ, chợt nhận được tin nhắn. Minh Thư rời khỏi văn phòng, cô đến một nơi khá xa tòa soạn để gặp cựu tổng biên tập Minh.

Ông mỉm cười ngồi chờ sẵn:

- Cô uống gì?

- Nước lọc.

- Đơn giản thế à?

- Phải.

- Trông cô phờ phạc quá.

- Mười ngày tiếp nhận tòa soạn của ông. Tôi không cảm nhận được nơi đây là không khí của một tờ tạp chí. Họ chỉ thờ ơ cho họ chứ không phải làm nhiệm vụ mang lại cái thời thượng rộng khắp cho mọi người biết.

- Cô đã nhận hợp đồng, cô chỉ có thể than với tôi còn tôi thì không thể giúp gì cho cô. Đây là bài toán mà cô đã vào phòng thi thì phải giải cho bằng được.

- Tôi không thể hiểu tại sao những con người như Thái Kỳ Tuấn lại có thể có được tiếng nói trong tòa soạn. Anh ta kéo cả một tập thể lười biếng chỉ biết ăn chơi về phía anh ta. Tôi không biết tôi có thể kéo dài trong bao lâu nhưng thực sự là tôi rất muốn sa thải những người như Thái Kỳ Tuấn.

Ông Minh điềm tĩnh uống một chút rượu vang rồi nói:

- Cậu ta đã theo tôi 7 năm, trong khi cô chỉ mới làm việc với cậu ta hơn một tuần. Cậu ta có tất cả những ưu điểm mà những người như tôi muốn có. Sở đoản duy nhất của cậu ta chỉ là cái thói ngang tàng, vô kỷ luật và hay đùa giỡn thôi.

- Anh ta không hòa vào một tập thể, anh ta cứ luôn tìm cách chống đối tôi. Thử hỏi...

- Minh Thư, bình tĩnh đi. Nếu cô sa thải Kỳ Tuấn, tôi không có quyền chỉ trích cô nhưng nói thật là cô đã lãng phí đi một nhân tài đấy.

- Nhân tài không thiếu. Tôi không cần những người vô kỷ luật như vậy. Anh ta mà cố chống đối tôi một lần nữa thì tôi sẽ làm thật đấy.

Minh Thư bỏ đi. Cô bực tức về văn phòng, không thể tin được Thái Kỳ Tuấn lại đang ngồi giữa tòa soạn mà cợt nhả với mấy cô nàng đồng nghiệp một cách lộ liễu. Chẳng những vậy còn đang bêu riếu về nụ hôn Tuấn đã cướp từ cô qua camera của tầng hầm để xe. Minh Thư giận quá hóa liều, đứng trước mặt mọi người, Minh Thư gằn giọng:

- Thái Kỳ Tuấn, lấy danh nghĩa là Tổng biên tập tờ báo Người thời thượng. Tôi tạm đình chỉ công tác của anh vì những hành động này.

- Cái gì?

Kỳ Tuấn đang cười nói hả hê, anh ta suýt rơi xuống sàn đứng dậy nhìn Minh Thư:

- Cô vừa nói cái gì vậy?

- Tôi nói tôi tạm đình chỉ công tác của anh. Mong anh sớm nhận ra nguyên nhân và hãy tự trở lại chính mình.

- Lý do gì chứ?

- Anh có thể lên phòng tôi để chúng ta nói chuyện với nhau.

Minh Thư lạnh lùng nhìn Kỳ Tuấn. Anh chàng nóng giận lên phòng Minh Thư và đóng sập cánh cửa. Minh Thư nói:

- Có thắc mắc gì?

- Tại sao lại đình chỉ? Cô có biết cô đang làm cái việc mà chưa ai dám làm kể từ lúc tôi vào đây không?

- Và giờ tôi đến đây, tôi làm.

- Cô khá lắm. Được thôi! Nghỉ thì nghỉ. Tôi chờ xem số ra kỳ này, không có tôi, đầu trang báo sẽ nhếch nhác ra sao. Khi đó đừng có quỳ trước mặt tôi mà xin tôi trở lại!

Kỳ Tuấn tháo thẻ nhân viên ra quăng mạnh xuống bàn rồi bỏ đi. Minh Thư thờ dãi nhìn theo, cô biết mình đã nóng giận quá mức nhưng dù sao cô cũng không thể chấp nhận việc mình bị xúc phạm như vậy.

Mặc cho một đoàn con gái bám theo an ủi và nài nỉ, Kỳ Tuấn đứng giữa toàn soạn và hét:

- Hoàng Ngọc Minh Thư, có ngày cô sẽ phải quỳ trước nhà tôi mà xin lỗi tôi.

Hai tay nắm chặt, nghe tiếng chuyển động của xương. Mặc cho mọi tiếng bàn tán xôn xao, cuộc họp nóng được diễn ra vài phút sau khi Kỳ Tuấn bị đình chỉ công tác. Minh Thư, vẫn gương mặt lạnh lùng nói:

- Tôi hoàn toàn không có lý do gì để hối hận dù tôi vừa tự làm khó chính mình khi đình chỉ một trụ cột của tòa soạn. Nhưng nguyên tắc làm việc của tôi không dành cho những người vô kỷ luật, dù anh ta có tài năng đến đâu. Tòa soạn chúng ta đang gặp khó khăn, tôi mong sớm ra sắp tới sẽ đạt doanh thu cao hơn. Dù mọi người có ủng hộ anh Tuấn thì cũng đừng vì thế mà chống lại tôi, hãy sống và làm việc vì chính mình. Đừng vì trả đũa họ ai cả! Mọi người có ý kiến gì không?

Đổi lại chỉ là một sự im lặng, Minh Thư nói tiếp:

- Tạm thời tôi giao lại phần làm việc của anh Kỳ Tuấn cho Vương Khang. Cậu làm được chứ?

- Thừa Tổng biên tập, tôi sẽ cố gắng hết sức.

- Được rồi. Cố gắng phát huy. Cứ coi như đây là bài test thử thách cậu vào tòa soạn làm việc.

- Cảm ơn Tổng biên tập đã tin tưởng!

Cuộc họp kết thúc. Nhiều người vẫn còn khá sock trước những gì diễn ra chiều nay.

- Con bé đó ghê thật! Dám đuổi cổ thẳng cảng Thái Kỳ Tuấn...
- Nhưng phải nói cô ấy dám làm điều đó là cô ấy rất can đảm rồi.
- Thôi cố gắng mà hoàn thành việc của mình. Đừng đụng ổ kiến lửa đó nữa!

CHAP 5

Kỳ Tuấn sau một đêm đã đòi quậy tung bùng ăn mừng việc bị “đình chỉ công tác” vô thời hạn. Sáng ra thức dậy, Tuấn cảm thấy đầu nhức cực kỳ. Đã gần 12 giờ trưa, Tuấn gọi điện thoại rủ chiến hữu đi quậy tiếp. Và lần này là số điện thoại của Bùi Đàm Phúc, tay luật sư láu cá, cũng là một dân sát gái chuyên nghiệp. Đang làm việc bận rộn đến mấy, khi thấy số điện thoại của Kỳ Tuấn, Đàm Phúc cũng xoắn tay lên và đến chỗ hẹn...

- Hóa ra là cậu bị cái bình bông ấy đuổi cổ à?
- Chỉ là đình chỉ công tác thôi.
- Có thiếu gì cách chơi cô ta, sao lần này lại chịu trận thế?
- Con nhỏ này không như những đứa con gái từng qua tay tớ. Rất đáo để, thông minh và hơn nữa, nó cực kỳ lạnh lùng.
- Lạnh lùng thì đã sao? Có rượu vào thì ấm lại hết.
- Đùa à? Ý cậu là gì?
- Chỉ là nói thôi. Cậu có vẻ chịu chiếu dưới cái bình bông đó sao?
- Cái tòa soạn đó không có tớ thì chả làm ăn gì được đâu. Để tớ xem cô ta dùng biện pháp gì đưa tớ quay trở lại...
- Đoán xem... Hiến dâng thân xác à?
- Không phải phong cách của cô ta.
- Thế làm gì? Không lẽ quỳ trước mặt cậu thì cậu mới chịu.

- Ít ra cũng phải như thế. Không làm cô ta nhục nhã, tở nhất quyết không trở lại đâu.

- Cậu không trở lại à? Mà văn phòng luật sư của tớ cũng đang trống một chân đấy.

- Làm gì?

- Bảo vệ.

- Ở cái thằng này, dám chọc quê tớ à?

- Đùa tí thôi. Đừng làm nhăn cái sơmi mà một em đã tận tình mua từ bên Italy về tặng tớ chứ!

- Ghê vậy ta!

Cùng nhau cạ ly, Kỳ Tuấn nói:

- Ít ra tớ đã hôn được cái bình hoa đó.

- Một nụ hôn cưỡng ép chứ gì?

- Không thể phủ nhận cả ba vòng của cô ta đều sexy.

- Mê rồi à?

- Thứ đó Thái Kỳ Tuấn này không phải thiếu thốn gì nhưng cái gì càng khó nuốt, tớ lại càng muốn nuốt chửng.

- Đừng ngạo mạn kiểu đó. Phải biết mình biết ta trăm trận mới trăm thắng ông bạn của tôi ơi!

Cùng nhau ngắm nhìn mấy em xinh đẹp đang nhảy điên cuồng, Đàm Phúc nói:

- Đại ca của chúng ta không biết bây giờ thế nào nhỉ?

- Tại sao anh ấy lại đồng ý đi theo một người như Phương Dung?

- Gọi chị Hai đi chứ!

`- Không thích.

- Tớ cảm thấy đại ca của chúng ta đâu quá yêu Phương Dung.

- Chỉ vì trách nhiệm với cái bào thai của cô ta thì không phải là cách xử sự của một người chúng ta gọi là đại ca.

- Để hôm nào tớ liên lạc thử...

- Cũng được. Mấy năm rồi chẳng nghe tin tức gì. Không biết ở bên Mỹ đại ca có kết nạp thêm được đàn em nào không nhỉ?

- Thôi, cạ!

Minh Thư sau giờ làm việc, đi cà phê mãi cũng chán, cô đi tập yoga và chạy bộ. Cái Ipod đang hát ngon ơ lại bị rơi ra làm Minh Thư chạy không tập trung. Một cú va chạm mạnh, mở mắt ra thấy có người đang xoa xoa trán của cô, Minh Thư ngồi bật dậy...

- Đừng sợ... It's okay.

- Lại là anh à?

Minh Thư nhận ra anh chàng có nụ cười tỏa nắng đang xoa xoa đầu cô. Anh chàng mỉm cười:

- Thật may mắn vì được cô nhận ra.

- Tôi bị ngất à?

- Chỉ bị choáng một lúc. Tôi đưa cô vào chỗ mát?

- Tôi đụng vào đâu mà bị ngất ra thế?

Anh chàng gỡ đầu chỉ vào cái cây vợt tennis bị cong một bên rồi nói:

- Tôi nghĩ cô nên đi kiểm tra đầu.
- Tôi va vào đó mạnh như thế mà không phải cấp cứu tại chỗ là may lắm rồi.
- Lỗi là ở tôi. Đi ngoài đường mà cứ nghĩ vu vơ về cú đập bóng ăn điểm đẹp của tôi lúc nãy.
- Tôi mà có mệnh hệ gì, anh phải nuôi tôi suốt đời đó.
- Cũng không sao. Cô là một người thú vị. Tôi sẽ đồng ý mà.
- Anh hài hước thật!
- Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về.
- Không xa đây lắm đâu. Còn anh?
- Tôi chỉ tới để chơi tennis thôi. Cô không biết chỗ cô sống có một sân tennis rất tuyệt à?
- Tôi không để ý cho lắm. Công việc của tôi bận quá...
- Khi nào rảnh tôi sẽ rủ cô đi tập. Tennis rất thú vị.
- Vậy đi. Tới nhà tôi rồi.
- À, tôi biết rồi nhé!
- Thôi chào anh! Đi cẩn thận.

Anh chàng có dáng đi rất nhanh nhẹn, Minh Thư vừa định đứng dậy vào nhà thì anh chàng quay lại:

- Tôi chưa biết tên cô?
- À...
- Sao? Tên cô là gì?

- Tôi là Minh Thư. Còn anh?
- Trình Can.
- Tên anh đẹp lắm!
- Nhiều người nhận xét cái tên của tôi nghe lạ nhiều hơn là đẹp.
- Thì... đẹp lạ!
- Hân hạnh được biết cô!
- Rất vui được làm quen với anh!

Những tưởng Trình Can chìa tay ra để nhận cái bắt tay của Thư nhưng anh lại khẽ lắc đầu. Mỉm cười nhìn Minh Thư nói:

- Tôi chìa tay ra, là muốn mượn điện thoại của cô.
- Để làm gì?

Trình Can im lặng và bấm liên hồi, sau đó điện thoại của anh reo lên. Trình Can nháy mắt:

- Tôi đã có số điện thoại của cô rồi nhé!
- Đây là cách anh xin số điện thoại đó sao?
- Đôi khi nó hữu dụng.

Những ngày làm việc không có Kỳ Tuấn, tất cả các chuyện từ lớn đến nhỏ đều được truyền tai nhau rất lặng lẽ. Nhịp thời gian ở đây cũng trôi chậm đi. Có lẽ vì thiếu giọng cười và tiếng nói của người được xem là có quyền lực ngầm ở đây. Nhưng Minh Thư không quan tâm điều đó, cô cũng muốn chứng minh lời nói của Kỳ Tuấn có phải là thật hay không. Nếu như thế thì quả thực công việc mà cô đảm trách sẽ không hề nhỏ. Nhìn sơ qua thì bằng cấp của mọi nhân viên ở đây đều không ai tầm thường, không ít người có cả chứng chỉ của đại học nước ngoài, tuy nhiên, có vẻ như điều ấy được phô

ra để làm cho cái tòa soạn này thêm trang hoàng, nguy nga hơn thì đúng hơn. Bởi nó chỉ có cái vỏ, cái chất của nó chưa được như thế. Cô đang đọc bài viết của Vương Khang, anh chàng có một lối viết khá sâu, ít làm người đọc chú ý ngay. Nhưng xét góc độ chuyên môn, lối viết này luôn được đánh giá cao. Không như những bài viết dù rất hay, rất đúng nhưng dễ làm mất lòng người khác hơn là được lòng người để số báo được bán chạy bởi cây bút của Thái Kỳ Tuấn. Anh là một designer chuyên nghiệp nhưng anh cũng có riêng một thể ngành, hai công việc cùng song hành thì nói nôm na là chỉ có “con ông cháu cha” mới được cái ân huệ này.

Trong một buổi tối hiếm hoi Tuấn ở nhà vì đi chơi mãi cũng chán, sau khi ăn uống đã đời, anh chàng mở e-mail và gửi cho Trương Gia Hòa, người được Tuấn và Phúc gọi là đại ca. Trương Gia Hòa là một tay kinh doanh giỏi giang, nhưng đã định cư ở Mỹ ba năm nay. Rất nghĩa khí và đánh nhau giỏi nên được Kỳ Tuấn và Đàm Phúc tôn làm đại ca. Đột nhiên, anh nhận được e-mail phản hồi gần như lập tức. Tuấn không còn tin vào mắt mình, đó là một loạt ảnh đám tang. Mà người nằm trong quan tài lại là Trương Gia Hòa, người Tuấn tôn sùng là đại ca. Anh kính trọng Hòa còn hơn cả một người anh ruột. Đó là địa chỉ e-mail từ Phương Dung, bạn gái - vợ chưa cưới của Gia Hòa. Anh lập tức gọi điện thoại sang Mỹ, dĩ nhiên đã có người chờ sẵn:

“ Mọi chuyện này là sao? Chuyện xảy ra bao giờ?”

“Đã gần một tháng rồi.”

“Sao cô không nói gì cho chúng tôi hết vậy? Nguyên nhân tại sao?”

“Cảnh sát cho rằng đại ca của anh tự tử. Nhưng cá nhân tôi thì cho rằng anh ta bị sát hại.”

“Cô nói gì tôi không hiểu gì cả. Sao lại như vậy?”

“Hai ngày nữa tôi sẽ có mặt tại Việt Nam. Tôi đã tìm ra tung tích kẻ hại chết đại ca của cậu.”

“Được rồi. Tôi sẽ đón cô tại sân bay.”

Tuấn không khỏi sock khi lâu rồi không gặp, dùng một cái Tuấn nhận được tin dữ. Tại sao Gia Hòa lại ra đi âm thầm như vậy? Anh không thể nào tự tử được, vì Gia Hòa là người rất lạc quan dù có phần hơi hiếu thắng. Và ý nghiêng về Gia Hòa bị sát hại đang được Tuấn nghĩ nhiều hơn...

CHAP 6

Một ngày mới đến với Tuấn sớm hơn, anh đến sân bay Tân Sơn Nhất và đứng chờ, gấp rút như đang chờ một người thân. Thật ra anh đang tìm kiếm gì? Anh còn chưa hiểu được cốt lõi vấn đề. Có nên tin vào những lời nói ấy hay không? Nhiều câu hỏi đặt ra trong đầu. Tuấn đang miên man suy nghĩ, chợt Đàm Phúc cũng xồng xộc bước tới:

- Thế nào rồi nhỉ?
- Vẫn chưa tới giờ.
- Tớ không muốn tin điều cậu nói là sự thật. Thật đấy!
- Việc đại ca đã chết?
- Ừ.
- Không lẽ cậu nghĩ tớ đùa...
- Nhìn kia...

Một cô gái trạc ba mươi tuổi từ từ bước ra, ăn mặc sành điệu và có gương mặt khiến đàn ông phải ngơ ngẩn. Phúc và Tuấn dừng tranh luận và mở lời chào:

- Chào cô!
- Kỳ Tuấn, Đàm Phúc, là các người à?
- Phải.
- Tôi đã có chỗ ở chưa?

- Tạm thời cô cứ ở nhà của tôi.

Kỳ Tuấn nhấn giọng tỏ rõ quyết tâm, không vì mục đích gì cả. Anh chỉ muốn biết nhiều hơn mà thôi, thế là cả ba cùng về nhà Tuấn. Sau khi sắp xếp chỗ nghỉ ngơi, Phương Dung bước ra và ngồi vào bàn cùng dùng bữa với Tuấn và Phúc. Phúc mở lời:

- Giờ thì chúng tôi có thể biết nguyên nhân cái chết của đại ca rồi chứ?

- Anh ấy chết bởi bàn tay của một thiên sứ.

- Cô thôi lấp lửng như thế đi. Chúng tôi không muốn nghe những câu nói thách đố như vậy.

- Được rồi. Gia Hòa đã tự tử, người khiến anh ta tự tử chính là người này đây.

Kỳ Tuấn và Đàm Phúc nhìn những bức ảnh, không thể tin được, Kỳ Tuấn thực sự sốc khi thấy những tấm ảnh thân mật giữa Gia Hòa và người phụ nữ trong ảnh. Trẻ đẹp, sắc sảo và có đôi mắt sâu lạnh lùng - Tổng biên tập Minh Thư chứ không ai khác. Đàm Phúc trông thấy Kỳ Tuấn mặt tái nhợt, anh hỏi:

- Chuyện gì thế?

Kỳ Tuấn nhìn Phương Dung rồi hỏi:

- Tại sao lại là vì người này?

- Hẳn các anh cũng đã thấy tầm thân mật giữa họ.

- Thì đã sao?

- Họ đã có mối quan hệ vụng trộm khi có cơ hội làm việc cùng nhau. Khi đó tôi vừa mới bị sẩy thai và mối quan hệ của chúng tôi đang đi vào ngõ cụt. Tôi không hiểu vì lí do gì một thời gian sau anh ta bỗng trở nên tốt với tôi nhiều hơn... Không ngờ anh ta đã có người khác.

- Nhưng việc đại ca có thêm người con gái khác cũng không phải là lí do dẫn đến việc anh ấy tự vẫn.

- Golden Gate, cây cầu hằng năm vẫn có cả trăm vụ tự tử. Gia Hòa đã chọn nơi ấy! Còn lí do thì, chỉ có duy nhất một tin nhắn mà thôi...

Kỳ Tuấn cầm cái điện thoại, dòng tin nhắn đã gần một tháng, Kỳ Tuấn kiểm tra hộp thư đến và hộp thư đi, chỉ còn sót lại đúng năm tin nhắn.

“Nếu em không tới, anh sẽ gây ra chuyện thật đấy. Anh đang ở giữa cầu Golden Gate.”

“Tùy anh. Tôi rất bận. Chết cũng được.”

“Là em muốn anh chết phải không, Angel?”

“Ừ. Vậy thì hãy chết để thể hiện cái gì đó với tôi đi! Làm thế nào để mọi người biết anh chết vì tôi ấy.”

“Thiên sứ của anh, anh sẽ thể hiện điều đó cho em xem.”

Đọc xong năm tin nhắn, Kỳ Tuấn hỏi:

- Từ người trong ảnh này nhắn sao?

- Dĩ nhiên.

- Không phải. Lý do không phải vì thế mà đại ca tự vẫn.

- Nhưng là thật đấy. Một công việc phát đạt, một người bạn gái yêu thương anh ta và một mối tình vụng trộm không thành.

- Vậy lần này cô trở về là vì cô biết cô ta đang làm việc ở Việt Nam?

- Tôi còn biết được cô ta đang là sếp của cậu.

- Thì đã sao?

- Hãy giúp tôi trả thù. Tôi xin hai người!

- Một cái chết không rõ nguyên nhân như thế thì chị bảo chúng tôi phải trả thù bằng cách gì đây? Người ta bảo cô chết thì cô chết, thế là người đó mang tiếng hung thủ giết người hay sao? Không có luật pháp nào như vậy cả.

Đàm Phúc lớn giọng, Phương Dung cãi lại:

- Cô ta đã cướp đi chồng tôi và cha của đứa con trong bụng tôi. Anh ta sẵn sàng sống chết vì cô ả trong khi tôi vật vã với cái bụng bầu gần 8 tháng mà vẫn bị sảy thai. Tại sao các người không thể tiếp cận cô ta để hiểu rõ nguyên nhân vì sao lại có cái chết của Gia Hòa. Tôi tin chắc chỉ có cô ta là biết rõ mà thôi.

Lời cầu xin khẩn thiết của Phương Dung làm Đàm Phúc và Kỳ Tuấn bối rối, cả hai cũng rất cay về cái chết với một lý do khó hiểu của Gia Hòa. Đàm Phúc hỏi:

- Vậy cô muốn gì?

- Tôi sẽ vào “Người thời thượng” với danh nghĩa là người thay thế thời gian anh bị đình chỉ.

- Vậy là cô đã điều tra tất cả trước khi về đây à?

- Có thể nói là vậy.

- Thực sự cô muốn trả thù đến vậy sao?

- Trông tôi giống đang đùa lắm à?

- Nếu vì cái chết của đại ca mà cô như thế thì...

- Tôi yêu Trương Gia Hòa. Và tôi cần một lời giải thích từ sự ra đi bí ẩn của anh ấy!

Nói rồi, Phương Dung bỏ vào phòng. Kỳ Tuấn và Đàm Phúc bối rối nhìn nhau. Không hiểu lời nói của Phương Dung là sự thật hay chỉ là

tư thù cá nhân được gom vào một.

Trình Can về đến nhà, đã lâu rồi anh không về đây. Hôm qua đi tiệc tùng cả đêm, về nhà riêng không nổi nên đã ngủ tạm lại căn nhà lớn này. Căn nhà mà anh đã từng lớn lên trong một gia đình hạnh phúc ở đây. Trình Can thay quần áo sạch và xuống dùng bữa sáng. Ông Âu Văn Minh và bà vợ trẻ đang ngồi ở đó chờ sẵn:

- Chào ba, chào chị!
- Ba và cô ấy đã kết hôn, con nên gọi một tiếng dì cho hợp lí đi chứ!
- Con lớn tuổi hơn mà!
- Nhưng cô ấy là vợ của ba.
- Thôi mà anh, dù sao thì Trình Can cũng quen gọi em như vậy rồi.

Trình Can thở dài:

- Dì!

Ông Minh nói:

- Công ty thời trang của con thế nào rồi?
- Vẫn thịnh vượng thừa ba.
- Con quán xuyến có gì khó khăn trong công việc không?
- Vẫn tốt.
- Con vẫn thường xuyên ra thăm mộ mẹ con chứ?
- Ba à, tại sao ba cứ vẫn giữ cái mác là một người đàn ông góa vợ? Ba luôn ca cẩm với nhân viên, rằng ba sẽ dành thời gian còn lại của mình cho bà vợ già sống ở nước ngoài nên mượn người mới... Mẹ

con đã mất hai năm nay rồi. Ba cũng đã có người mới, tội tình gì phải sống trong cái vỏ bọc như thế.

- Trình Can, con bình tĩnh lại đi!

- Con không thể nào bình tĩnh khi ba có thái độ thiếu tôn trọng mẹ như vậy.

- Con không bao giờ nghe lời của ba. Ba luôn dành cho con những thứ tốt nhất nhưng con không bao giờ muốn đón nhận nó. Con có bằng cấp của cả một nhà kinh doanh giỏi lẫn một người diễn giải lỗi lạc, chỉ có điều con không bao giờ muốn ngồi vào chiếc ghế ba dành cho con. Con thích lĩnh vực thời trang, ba cũng đã đầu tư cho con. Giờ ba chỉ mong con nghe lời ba, hòa nhập cùng sống với ba như gia đình chúng ta đã từng có. Cớ sao gia đình chúng ta bây giờ mỗi người một ngả như vậy?

- Gia đình à? Gồm những ai?

Nói rồi Trình Can bỏ đi mà không thèm chào lấy một lời. Tình cảm cha con ông Minh trở nên lạnh nhạt đi sau cái chết của vợ ông. Và nó càng diễn biến xấu hơn khi ông Minh quyết định kết hôn với cô thư ký riêng của mình chỉ mới 30 tuổi. Kém ông đến 25 tuổi. Trình Can không phải không thương yêu gia đình và cố tình lạnh nhạt với chiếc ghế tổng biên tập, anh có tình yêu với thời trang. Chỉ có điều, anh thấy có lẽ điều đó đã không còn ý nghĩa gì khi mẹ anh qua đời còn ông bố thì cứ mãi sống với cái sĩ diện đáng chê cười kia.

CHAP 7

Như mọi ngày, Minh Thư thức dậy với một tách Cappuccino cho tỉnh táo rồi đến tòa soạn làm việc. Nhưng hôm nay có điểm khác, có một chiếc xe đã chờ sẵn cô ở dưới nhà. Minh Thư ngạc nhiên khi người bước ra từ chiếc xe cùng bó hoa hồng là Trình Can. Minh Thư mỉm cười ngạc nhiên:

- Là anh à?
- Phải. Ngạc nhiên chứ?
- Làm thế nào anh biết được tôi đi làm giờ này?
- Đơn giản chỉ là chờ đợi.
- Chỉ để tặng tôi bó hoa này?
- Có lẽ. À mà không... đưa cô đến chỗ làm nữa chứ.
- Tôi có quyền từ chối không?

Trình Can gãi đầu:

- Cũng không biết nữa. Nhưng...
- Thôi được rồi. Tôi vào xe. Không khiến anh phải bối rối đâu nhé!

Minh Thư mỉm cười để Trình Can chở cô tới tòa soạn. Trong khi đó, một chiếc xe khác cũng lăn bánh trước đó vài phút. Đó là Kỳ Tuấn, anh tháp tùng đưa Phương Dung đến tòa soạn. Không thể tin được ý chí trả thù của cô lại dâng cao đến như vậy. Cô đòi đến thử việc ngay dù mới xuống sân bay sáng hôm qua.

Minh Thư vào tới công ty, nhưng hôm nay sự chú ý không hẳn chỉ dồn vào cô mà là người ngồi trước phòng chờ để xin việc làm. Có một vẻ ngoài quyến rũ nhưng rất bí ẩn khó đoán. Đặc biệt, cô ta có nụ cười rất đẹp. Dù nụ cười đối với Phương Dung chỉ là một cử chỉ xa xỉ. Cô chỉ có duy nhất một lý do ở nơi này là trả thù. Minh Thư trông thấy, cô ra hiệu mời vào phòng. Kiểm tra bằng cấp, Minh Thư hỏi:

- Lương Trần Phương Dung, còn có bút danh là Sofia.
- Phải. Tôi thường dùng nó khi tôi vẫn còn làm việc ở Mỹ. Cho một trang báo điện tử của địa phương.
- Cho tôi một lý do chị có bằng cấp hẳn hoi ở Mỹ lại quay về Việt Nam và muốn vào làm việc cho tòa soạn của tôi?
- Tôi có lòng yêu nước, tôi muốn về phục vụ đất nước thôi.
- Như thế là chưa đủ thuyết phục tôi. Vì lý do gì thì xin chị hãy nói thẳng.
- Tôi biết cô trọng dụng người tài.
- Trọng dụng người tài? Quả thực là tòa soạn này đang rất cần người tài năng.
- Đó là lý do tôi đến đây.

Minh Thư mỉm cười xếp tất cả các bằng cấp của Phương Dung lại ngay ngắn, bỏ vào phong bì và trả lại cho cô rồi nói:

- Với những bằng cấp như thế này, khó mà không thuyết phục tôi nhận chị vào làm được. Tuy nhiên, sau 6 tuần thử việc, tôi chỉ đồng ý cho chị làm nhân viên chính thức của tòa soạn nếu tôi biết được lý do thiết thực hơn vì sao chị chọn một cái ổ chuột thay vì một cái tổ chim trang hoàng lộng lẫy.
- Cô đang tự cho nơi này là một cái ổ chuột sao?

- Tôi chỉ lấy ví dụ làm để làm phép so sánh với bằng cấp của chị và chỗ làm chị đang muốn vào thôi. Tôi đã có thể gọi đây là một cái ổ chuột thì trước khi tôi vào đây, nơi này còn không thể gọi được là một cái ổ chuột. Cho nên, lý do tôi đồng ý đến đây theo một bản hợp đồng là vì tôi muốn nâng cấp nó thành một tổ chim lộng lẫy, điểm đến mơ ước của bất cứ cây bút tài danh nào. Chứ không phải chỉ là một người có tài đến đây vì những lý do nào đó mà đến bây giờ tôi vẫn chưa rõ.

- Cô nói hay đấy!

- Thôi được. Chị đi theo tôi!

Minh Thư chọn cho Phương Dung bàn làm việc đối diện với phòng riêng của cô. Phương Dung vui vẻ ngồi xuống và nói giọng thanh thoát:

- Cảm ơn vì đã cho tôi cơ hội!

- Chị nên cảm ơn những bằng cấp của mình đã thuyết phục được tôi. Làm tốt vị trí của mình nhé!

Cả hai bắt tay nhau. Minh Thư quay lại bàn làm việc của mình. Phương Dung cứ nhìn chăm chăm vào Minh Thư miệng lẩm bầm...

Kỳ Tuấn quả thực rất rối việc. Chơi mãi cũng chán, anh chàng quyết định ngồi chờ Minh Thư về nhà. Anh chờ trước nhà cô, hôm nay Minh Thư được Âu Trình Can đưa đón về tận nhà còn cười nói vui vẻ. Kỳ Tuấn không ưa Trình Can cho lắm, Minh Thư vừa đi khuất dạng, Kỳ Tuấn lái xe chặn đầu Trình Can. Bước ra khỏi xe, Trình Can nhìn Kỳ Tuấn:

- Cậu muốn gì?

- Tôi chưa bao giờ giành với anh một thứ gì. Nhưng đừng bèn mắng tới Minh Thư!

- Cô ấy là bạn gái cậu à?

- Không.
- Người yêu?
- Không.
- Vợ sắp cưới?
- Cũng không.
- Nếu cô ấy không có với cậu ba mối quan hệ kia thì không có lí do gì để cậu nói với tôi câu đó cả. Hiểu chưa?
- Nhưng tôi vẫn nói không thì sao?
- Nói chuyện bằng tennis đi!
- Được thôi. Đó là người phụ nữ của tôi. Tôi nói không cho anh đụng vào là tôi không muốn anh đụng vào và cũng sẽ tìm mọi cách để anh không có cơ hội đụng vào. Anh rõ chưa?
- Bỏ thái độ ngang ngược đó của cậu đi.
- Sáng chủ nhật.
- Được rồi.

Đỗ Vương Khang vốn cũng là một thiếu gia, nhưng công việc kinh doanh của gia đình lâm vào khốn khó và anh phải tự tìm kiếm cho mình một trường đại học. Khang không muốn phải uể oải một nhòai với những bản hợp đồng, những lần thức thâu đêm tìm chiến lược mới. Dù ước muốn của gia đình chính là để cậu quý tử duy nhất khôi phục lại vị thế gia đình ngày xưa, nhưng quyết định thi vào ngành báo chí của anh làm ba anh sốc đến mức tái phát bệnh tim sức khỏe ngày một yếu đi. Khang tự nói với lòng anh sẽ không bao giờ thất bại với con đường mà anh đã chọn, với Khang, kinh doanh không phải là cái gì đó quá tồi tệ. Chỉ có điều, Khang thích những cái gì đó lãng mạn trong chân thật hơn...

Ngồi một mình trong tiệm KFC một ngày vắng khách và yên tĩnh, Khang đang cố đọc hết cuốn “Túp lều bác Tom”, gà rán vẫn còn nguyên nhưng ly Pepsi thì đã cạn. Đột nhiên, Khang nghe có tiếng gì chát chúa đằng sau lưng. Âm thanh tuyệt hảo của chiếc Ipod Nano có vẻ không hợp lắm với không gian yên tĩnh lúc 12 giờ trưa. Khi mà trong tiệm KFC này chỉ khoảng hai ba người và tất cả họ - trừ cô gái, đều cầm trên tay một thứ mà sự yên tĩnh là cần thiết để họ sử dụng. Đang đến đoạn cần lắng đầu óc hết sức tập trung để hiểu được cuốn tiểu thuyết nói gì thì Khang lại bị bài hát siêu giật làm rối hết cả lên. Khang đứng trước mặt cô nàng và kéo tai phone ra. Cô nàng xất xọc:

- Nè, làm khỉ gì thế?
- Cô có thấy nơi này mọi người cần sự yên tĩnh không?
- KFC không được mở nhạc. Luật nào vậy?
- Không có luật nào hết, chỉ là phép lịch sự thôi. Điều cơ bản nhất mà cô còn không thuộc nổi thì đừng hỏi tôi luật gì với luật gì.
- Thế anh là luật sư à?
- Tôi mà là luật sư thì tôi kiện cô lâu rồi.
- Anh... trả Ipod cho tôi đi chứ!
- Nếu cô hứa cô không mở nữa.

Cô nàng mím môi miễn cưỡng gật đầu, Khang đã vui vẻ trả lại. Nhưng anh vừa ngồi xuống chưa kịp lật tới trang sách làm dấu thì tiếng nhạc lại vang lên nhức đầu. Khang tức giận hậm hực với cô nàng cứng đầu kia:

- Tôi ghét nhất con gái loại này.
- Ai bảo gật đầu là đồng ý nào? Tại anh ngốc thôi.
- Sao cô lì lợm vậy?

- Ba tôi còn chưa dám nói tôi như vậy... Đồ hỗn hào!

Cô nàng tặng hẳn cho Vương Khang ly Pepsi đầy, bằng cách hất hẳn vào mặt anh làm Khang đứng như trời trồng giữa tiệm KFC có cả một lớp học sinh vừa mới vào quán. Vương Khang mặt mày ửng đỏ bỏ cuốn tiểu thuyết xuống, mặt đỏ ngầu liếc nhìn:

- Cô giỏi lắm! Đừng để tôi gặp lại cô.

Vương Khang vừa bỏ đi thì có một ông già tóc bạc trắng mặc veston bước vào ngồi cạnh cô nàng. Ông nhăn nhó:

- Cô chủ à, về được rồi. Ông chủ và cậu chủ chờ cô cùng dùng bữa đây.

- Tôi ở Hồng Kông bấy lâu nay mà ông ta không thèm hỏi đến tôi một lời, tại sao tôi lại không thể để ông ấy đợi lâu một chút hả?

- Ông chủ bận việc mà cô. Chúng ta về thôi!

- Tôi nghe lời ông đó.

- Tôi biết cô chủ ngoan nhất mà!

Đi ngang bàn của Vương Khang, trông thấy anh làm rơi lại thẻ làm việc. Nhã Trúc nhặt lên và đắc chí:

- Đỗ Vương Khang - tòa soạn báo "Người thời thượng".

- Cô lắm bảm gì vậy ạ?

- Không. Chúng ta về thôi!

Cô nàng đắc chí lên xe với nụ cười tinh quái. Chẳng hiểu trò tiếp theo cô chơi khăm Vương Khang sẽ là gì đây?

CHAP 8

Gia đình họ Âu lâu ngày mới có được bữa cơm nhiều hơn ba người. Cô con gái út từ Hồng Kông trở về vốn là được sống với mẹ và được ăn học bên đó. Trình Can về tới nhà, gặp cô em út mừng ra mặt:

- Về rồi sao hả nhóc?
- Em lớn rồi, anh cứ gọi em là nhóc hoài.
- Sao không gọi anh hai đón? Muốn tạo bất ngờ à?
- Ba đã cho quản gia ra đón rồi mà!
- Hai đứa có thôi hay không? Sao không đứa nào chào dì hết vậy?
- Dì?

Cô em mắt tròn mắt dẹt nhìn Trình Can, anh chàng nhỏ nhẹ:

- Ba đã kết hôn với cô ấy. Bí mật và...
- Kết hôn? Khi mẹ mất chưa lâu à? Ba ơi... ba nói gì đi chứ? Sao lại kết hôn với người như thế này? Thật là trơ trẽn...
- Nhã Trúc, con im đi! Không được hỗn. Dù gì đây cũng là vợ của ba.
- Vợ của ba nhưng không phải mẹ của con.
- Nhã Trúc, ba cảnh cáo con...

- Thôi đủ rồi, hai người làm cái gì vậy? Cãi nhau vì người ngoài à? -
Trình Can lên tiếng, kéo cô em Nhã Trúc ra khỏi bàn.

- Con lớn rồi, không phụ ba dạy dỗ em thì thôi sao lại hỗn theo nó thế? Ba danh chính ngôn thuận kết hôn với cô ấy, sao lại là người ngoài? - Ông Minh giận dữ.

- Ba kết hôn với người khác tức là ba đã chọn cho ba một gia đình khác, không phải cùng tụi con nữa. - Nhã Trúc hét lên trong nước mắt.

Trình Can ôm em gái vào lòng và nói:

- Ba có quyền chọn cho mình hạnh phúc riêng nhưng không có nghĩa là tụi con cũng phải chấp nhận.

Đưa Nhã Trúc về nhà riêng của mình, Trình Can thở dài nhìn cô em gái và nói:

- Lần này em về bao lâu?

- Mẹ mất rồi, ở bên đó với dì tuy không khổ cực gì cả nhưng em có cảm giác thiếu thốn lắm. Thiếu thốn tình thương yêu. Em không về Hồng Kông nữa đâu.

- Sao lại không? Em đang học bên đó mà! Bỏ hết à?

- Em vẫn có thể về đây học tiếp hoặc đi làm cho công ty của anh Hai.

- Không phải là em gái của anh thì có thể vào công ty được đâu. Với lại em vẫn còn nhỏ.

- Không lẽ anh lại muốn đuổi em về lại Hồng Kông?

- Anh Hai không đuổi. Nhưng...

- Nhưng cái gì?

- Thôi, tìm cái gì bỏ vào bụng trước đi! Em hỏi nhiều quá!

Minh Thư chạy bộ quanh khu nhà, tình cờ đi ngang sân tennis, cô trông thấy bóng dáng ai đang tập luyện rất siêng năng với những cú đánh cực mạnh. Cứ ngỡ là Trình Can, Minh Thư bước vào sân và mở lời:

- Anh siêng tập quá nhỉ?

Chàng trai quay lại và ngạc nhiên nhìn, không ngờ đó lại là Kỳ Tuấn. Kỳ Tuấn cũng nhìn Minh Thư rồi lại bỏ vào trong lấy khăn lau mồ hôi:

- Cô cũng biết cuộc chiến của chúng tôi ngày mai à?

- Ngày mai? Cuộc chiến nào?

- Cứ đi hỏi Âu Trình Can đi!

- Trình Can và anh biết nhau à?

- Xem ra cô vẫn chưa biết thân thế của hấn hả?

Minh Thư lắc đầu, Kỳ Tuấn nhếch mép cười:

- Chiếc ghế của cô đang ngồi, lẽ ra ba hấn sẽ để lại cho hấn nếu như hấn ngoài thời trang ra hấn không đam mê kinh doanh gì cả.

- Trình Can là con trai của ông Minh?

- Lúc ngạc nhiên trông cô kém duyên rũ nhỉ?

Kỳ Tuấn vẫn tiếp tục những cú đánh bóng thật chính xác, anh treo ở góc xa một chiếc khăn và đánh cực chính xác vào chiếc khăn đó không lỗi một quả nào. Minh Thư nhìn một chút rồi nói:

- Anh chơi cũng khá nhỉ?

- Sáng chủ nhật tôi phải quyết đấu mà!

- Thế tại sao lại phải quyết đấu?

- Vì sao ư? Mai thì cô sẽ biết.

Rồi Kỳ Tuấn thu dọn xếp vào túi và rời khỏi sân tennis. Minh Thư cũng đi về nhà, cả hai không chào nhau tiếng nào. Kỳ Tuấn không xác định được anh đang ghét hay là đang muốn đùa giỡn với Minh Thư. Chỉ là, có một cảm giác muốn sở hữu, không giống một thứ tình cảm muốn đeo đuổi, nhưng Tuấn không hề giận lâu dù Minh Thư đã xử nặng với anh bao nhiêu lần. Trong thâm tâm anh vẫn còn đang muốn đi sâu vào tìm hiểu hết những bí ẩn về cô. Sự thật đằng sau cái chết của Trương Gia Hòa và còn nhiều hơn thế nữa. Với những lý do như vậy, xem như anh ta đã ngầm đồng ý giúp Phương Dung trả thù.

Sáng Chủ nhật, sân tennis bỗng đông đúc hơn mọi ngày. Biết được so tài giữa Trình Can và Kỳ Tuấn, khá nhiều người đến xem, đặc biệt là nhân viên tòa soạn. Nhã Trúc vừa trông thấy Kỳ Tuấn đã reo lên:

- Anh Kỳ Tuấn, anh Kỳ Tuấn!

- Âu Nhã Trúc?

- Anh vẫn còn nhớ em sao? Mừng quá!

- Nhớ chứ. Con mèo Kitty hay khóc nhè chứ ai.

- Em lớn rồi, em hết mê mèo Kitty rồi.

Trình Can và Minh Thư song bước tiến vào. Trông thấy cả hai quần quýt nhau như vậy, Minh Thư hơi ngạc nhiên:

- Ai đấy?

- Em gái tôi.

- Tôi không biết anh có em gái đấy.

- Ừ. Thì giờ đã biết rồi.

- Trông xinh xắn lắm!

- Nó giống tôi mà!

- Minh Thư, cô cũng đến à?

Minh Thư và Trình Can quay lại, ông Minh cũng đến nhưng chỉ đi một mình. Minh Thư mỉm cười:

- Ông cũng mê tennis sao?

- Tôi đến xem con trai tôi thi đấu thôi!

Trình Can nhăn mặt nhìn Nhã Trúc, cô kéo Kỳ Tuấn lại và nhún vai:

- Ba muốn đi mà! Anh Hai đừng la em.

- Hai người làm hòa với nhau nhanh nhỉ?

- Không sao. Như thế càng vui chứ sao! Ông chủ, xem tôi đánh bại con trai ông thế nào đây này!

Trận đấu bắt đầu, Kỳ Tuấn có vẻ lép vế trước những cú lóp rất kỹ thuật của Trình Can. Thậm chí có lúc Kỳ Tuấn bị dẫn đến 4-0. Ván đầu tiên kết thúc với tỉ số 6-2. Kỳ Tuấn đã thấm mệt khi bị Trình Can đánh tả tơi. Minh Thư ngồi bên ngoài mỉm cười vỗ tay chào Trình Can trong khi Kỳ Tuấn vừa đặt vợt xuống ngồi đã có ba, bốn cô nào lau mồ hôi, nào là đưa nước và hỏi thăm sức khỏe. Anh chàng khá bực và liếc nhìn sang bên Trình Can. Trình Can nhếch miệng cười:

- Thua rồi nhé!

- Anh nghĩ thực lực của tôi chỉ bao nhiêu đó à?

- Tôi không nghĩ thực lực của cậu đến đâu hết. Nghĩ đến đâu? Trình cao hơn cả Roger Federer hay chỉ là một tay vợt nghiệp dư?

Kỳ Tuấn lườm mắt tiến sát lại Trình Can và cụng vào trán anh:

- Không ai cả. Đẳng cấp của một Thái Kỳ Tuấn sẽ bắt anh phải gác vợt.

- Sợ thế?

- Thua thì phải giữ lời hứa. Tránh xa Hoàng Ngọc Minh Thư!

- Ok! Cậu cũng vậy chứ?

- Tôi không bao giờ thua.

- Nếu...

- Tôi đã chơi thì đã không bao giờ đặt ra kết quả có chữ nếu.

- Cấm cậu chơi lách luật.

- Sợ à?

- Cậu luôn chơi lách luật nếu thất thế. Chúng ta lớn lên bên nhau mà Thái Kỳ Tuấn.

- Âu Trình Can, nói cho anh biết, đừng có mà giành thứ gì với tôi. Anh giành không lại đâu!

- Để rồi coi!

Ván đấu thứ hai bắt đầu, Kỳ Tuấn đã bắt đầu sử dụng những chiêu thức mà anh đã tập luyện suốt ngày hôm qua. Những cú đánh cực mạnh khiến Trình Can không thể đỡ được và hơn nữa, những cú đánh không nhằm vào góc xa đường pitch, mà nhắm vào Trình Can. Những chỗ mà anh không thể trở tay được buộc phải né nếu không muốn tỉ lệ chấn thương cao. Ở phía ngoài, Phương Dung và Đàm Phúc cũng bí mật tới dự. Cô nói:

- Cậu có chắc Kỳ Tuấn sẽ thắng?
- Cậu ta có muôn nghìn cách để chiến thắng. Yên tâm đi!
- Cậu chắc thế à?
- Nên tôi mới bảo cô ở nhà ngủ còn hơn đi xem những trận nhật nhẽo thế này.

Ván thứ hai kết thúc với tỉ số áp đảo 6-0. Hơn thế nữa, Trình Can nhiều khả năng đã không còn có thể thi đấu tiếp vì đã “ăn” banh nỉ bầm dập. Tuy nhiên, anh không chịu thua. Kỳ Tuấn cười một cách kiêu ngạo nhìn về phía khán đài. Minh Thư nhăn mặt:

- Tại sao gió lại đổi chiều nhanh thế? Kỳ Tuấn thi đấu như một người khác vậy.

- Trình Can vốn chơi giỏi hơn Kỳ Tuấn. Tuy nhiên, chỉ một lần thua duy nhất trong đời, nó tự nhủ sẽ không bao giờ thua Trình Can một lần nữa. Đó là lý do tôi đã nhận giáo dục cậu ta từ lúc còn là một thằng choai choai bốc đồng.

- Anh ta mồm còi à?

- Gần như là thế, với một người cha mất sớm và người mẹ chẳng thể cho cậu ta ngoài tiền bạc.

- Anh Tuấn chơi giỏi môn này chỉ vì muốn thắng anh Hai thôi! Chị không biết à?

- Không.

- Anh Hai nói cuộc chiến hôm nay là vị chị đó, Minh Thư!

- Sao cô biết tên tôi?

- Vậy mới hay.

- Tại sao lại là vì tôi?

- Vì chị là mục tiêu mà cả hai anh đều muốn hện hò.
- Cái gì? Có chuyện đó nữa sao?
- Sao lại không.

Bước vào ván thứ ba, Kỳ Tuấn lại chơi nửa đùa nửa thật. Cứ như là muốn trêu chọc Trình Can trong khi anh này vẫn cố hết sức giành điểm. Tỉ số giằng co đến lúc Trình Can nắm phần lợi thế sau khi Kỳ Tuấn bỏ một vài cơ hội. Chỉ một lần đánh hồng nữa sẽ thua cuộc, Tuấn không muốn như thế. Đột nhiên Tuấn nhìn Minh Thư rồi lại nhìn Trình Can. Anh này thở hồng hộc và đôi mắt chợt sáng lên như lóe ra một suy nghĩ gì đó. Kỳ Tuấn đứng chéch hằn sang góc trái rồi giao bóng thật mạnh hướng thẳng vào mặt Trình Can. Theo phản xạ, Trình Can đỡ nhưng không kịp. Bóng trúng vào cán vợt và dội lại một lực mạnh đi theo đường lúc nãy. Lực đi vẫn còn rất mạnh và nó hướng thẳng vào Minh Thư. Kỳ Tuấn liền đỡ nó và lãnh thẳng một cú ngay mũi. Máu mũi anh chảy ròng ròng, Minh Thư vội chạy ra và đỡ Kỳ Tuấn dậy:

- Không sao chứ?
- Cô mới là người không sao còn tôi thì có sao, nhiều sao lắm!
- Trời ơi, anh mê sảng rồi. Tỉnh táo lại đi!
- Đừng chạm vào mũi tôi. Đau lắm!

Trình Can dù đã chiến thắng nhưng anh cũng phải chấp nhận một kết quả hòa trên danh nghĩa bởi Kỳ Tuấn mới là người chiến thắng trong ván đấu đó, anh ta đã bay ra và đỡ cho Minh Thư. Kết quả là Kỳ Tuấn bị gãy mũi, phải nằm viện. Lúc anh ta tỉnh lại thì đã không còn ai, ngoài Đàm Phúc và Phương Dung. Dù mũi rất đau nhưng Kỳ Tuấn cũng ăn mừng cho chiến thắng, cạn ly champagne, Đàm Phúc nói:

- Trông cô nàng khá lo lắng cho cậu đấy! Ghi điểm rồi!

- Giành một kết quả hòa trên danh nghĩa, không tòi cho lắm!
- Chiêu này nghĩ ra lúc nào thế? Tuyệt thật.
- Hên cho tớ là vị trí của hấn bị tớ oanh tạc trước.
- Tài lắm. Đồ ranh ma!

Phương Dung cắt cuộc nói chuyện của hai người bằng cái nhăn mặt như không hiểu chuyện. Đàm Phúc bật cười và nói:

- Chị không để ý Kỳ Tuấn đứng hấn sang một bên, gần sát Minh Thư và theo một góc chéo tới Trình Can à?
- Thế thì đã sao? Trong quần vợt ai chả đứng giao bóng kiểu đó?
- Nhưng trùng hợp là góc Minh Thư ngồi cũng theo đường truyền thẳng. Kỳ Tuấn đã giao một cú cực mạnh để Âu Trình Can không trở tay kịp để đỡ và cán vợt đã vô tình đưa trái banh đi ngược lại. Tỷ lệ trúng Minh Thư lên đến hơn 50%. Và tên ranh ma này đã tranh thủ ghi điểm với cái bài muốn thuở là “anh hùng cứu mỹ nhân”.
- Cậu cáo già hơn tôi nghĩ đấy!
- Thực sự tôi đã phung phí vài cơ hội, không chơi kiểu đó thì làm sao có thể giành lợi thế với nàng.
- Hay thật.

Phương Dung nghiêm giọng trở lại:

- Nghĩa là cậu đã đồng ý giúp tôi trả thù?
- Cho tôi thêm ít thời gian đi!
- Tại sao?
- Ở Minh Thư, cảm giác mới mẻ của tôi vẫn còn đó. Tôi không hiểu thù hận giữa các người ở bên Mỹ ra sao. Nhưng hiện giờ tôi chỉ có

cảm giác chiếm đoạt và muốn sở hữu cô ấy. Không hẳn gọi là tình yêu, nhưng thứ tình cảm này dùng để lợi dụng thì tôi chưa làm được nên tôi mới cần thời gian!

- Được. Tôi chờ cậu! Tôi tin cậu sẽ giúp được tôi.

Rồi Phương Dung bỏ đi. Kỳ Tuấn lại nằm dài với cái mũi đau đớn, nhìn lên tường rồi lại nhìn xung quanh. Kỳ Tuấn lại chợt mỉm cười:

- Baby, tôi sẽ từng bước ghi điểm với em! Rồi chiếm đoạt em bằng tất cả kinh nghiệm mà tôi có được từ lúc tôi biết khái niệm “cưa gái” là gì? Chờ tôi nhé!

CHAP 9

Ánh Tuyết và Minh Thư cùng nhau đi siêu thị. Trong khi Tuyết đang chú ý những món thực phẩm giúp làn da mềm mại thì cô cảm thấy lạ khi Minh Thư chỉ toàn mua đồ bỏ. Lúc về nhà thì lại nấu nấu nướng nướng mà không tán dóc với cô. Ánh Tuyết nhú mào:

- Cậu dành buổi tối chủ nhật để làm việc này thay vì ngồi xuống cạnh tớ và chúng ta tranh luận về mẫu thiết kế mới nhất của Chanel hay Louis Vuittons à?

- Xin lỗi! Nhưng tớ bận. Cậu không dành tối chủ nhật cho chồng cậu à?

- Ông chồng tớ rảnh vào tất cả các đêm, chỉ trừ chủ nhật là say lướt lướt. Anh ấy quan niệm tối cuối tuần là buổi tối của bạn bè, có về thì cũng vậy thôi!

- Thôi nào Ánh Tuyết, lại đây nếm thử xem!

Miễn cưỡng bước lại thử món soup của Minh Thư. Phải ngạc nhiên khi cô nàng này vào bếp không quá tồi, nếu không muốn khen là ngon. Ánh Tuyết nếm thử chưa đã, cô múc thêm một muỗng đầy. Minh Thư cản lại:

- Không được. Không cho hai chúng ta!

- Không phải đây là món cậu đãi tớ tối chủ nhật dành cho bạn bè à?

- Vào một dịp khác tớ sẽ chế biến cho cậu ăn. Hôm nay thì...

- Thì sao?

- Tớ e là tớ phải tiễn cậu về sớm vì tớ phải tới bệnh viện trước khi họ không cho tớ thăm bệnh.

- Ôi trời ơi...

Minh Thư tới bệnh viện với hộp soup thơm phức. Lúc cô còn đang phân vân không biết có nên gõ cửa hay không thì Kỳ Tuấn vừa rẽ vào lối định về phòng. Trông thấy Minh Thư, Kỳ Tuấn mặt mày khá khởi sắc. Anh chàng mở cửa và cả hai cùng đi vào. Nhìn hộp soup bốc khói, Kỳ Tuấn hỏi:

- Cửa tôi đó hả?

- Anh có muốn ăn ngay không?

- Có phiền cô không?

- Tôi không hiểu ý của anh.

- Bác sĩ luôn bảo tôi phải ăn với tư thế ngửa đầu ra, để tránh bộ cơ nhai của tôi cử động làm mũi tôi bị đau và khó lành lặn mau được.

- Tức là tôi phải...

- Ừ!

- Cũng được thôi!

Minh Thư rút từng muỗng cho Kỳ Tuấn ăn. Cô hỏi:

- Bác sĩ nói anh bị sao?

- Gãy mũi.

- Cũng nặng nhĩ?

- Tự nguyện mà!

- Cảm ơn!

- Về cái gì?

- Đã đỡ cho tôi. Nếu không, có lẽ tôi phải là người ngồi đây.

- Hơ... Lúc cô thế này có phải ổn hơn rất nhiều không. Lạnh lùng đôi khi không tạo nhiều quyền rũ đâu, sếp ạ!

- Tôi không lạnh lùng. Tôi chỉ làm đúng kỷ luật thôi! Mà điều đó tôi làm vì mục đích khác, không để quyền rũ ai hết.

- Nhưng tôi muốn cô cảm ơn tôi bằng cách khác.

- Tại sao anh luôn đặt quyền lợi của mình lên trên vậy hả?

- Vì đã chịu ơn tôi, thì phải cho tôi là người nhiều quyền lợi hơn chứ.

Kỳ Tuấn mỉm cười, anh yêu cầu Minh Thư phải để cho anh hôn. Dĩ nhiên cô nàng phản đối kịch liệt, Kỳ Tuấn mím môi:

- Chỉ là một nụ hôn lên má thôi mà!

- Anh không hiền đến mức chỉ hôn lên má thôi đâu, tôi hiểu rõ anh quá mà!

- Tức là cô cũng có suy nghĩ về tôi, nên mới hiểu rõ tôi.

- Chỉ là một câu nói...

- Được. Nhưng đã có phải không? Nghĩ về tôi ngoài công việc.

- Tôi không thích điều này đâu, Kỳ Tuấn. Tôi về đây!

- Chờ đã...

Bị gãy mũi nhưng đôi tay vẫn còn rất lực lưỡng, Kỳ Tuấn mạnh dạn kéo tay Minh Thư lại, cô bất ngờ ngồi vào lòng anh. Tuấn không để phí một phút giây nào, anh vội vàng đặt lên môi Minh Thư một nụ hôn nhẹ nhàng. Minh Thư trong lúc bất ngờ đã không kịp phản kháng, tuy nhiên, vừa nếm được mùi soup trên môi, thấm một chút

vào lưõĩ thì cô đã xô Kỳ Tuấn ra. Như thường lệ, cô định tát anh, có vẻ như Kỳ Tuấn đã sẵn sàng chịu đựng cái tát cho một hành động đường đột. Tuy nhiên, Minh Thư đã rút tay lại:

- Hôm nay anh là bệnh nhân, tôi không đánh anh. Thái Kỳ Tuấn, nếu anh còn làm như thế nữa, tôi không cho anh cơ hội quay trở lại tòa soạn đâu.

- Cô nghĩ cái tòa soạn đó cần tôi hay tôi cần cái tòa soạn đó?

- Tôi không cần biết ai cần ai. Nhưng quyền quyết định nằm ở tôi. Anh cần hay không là tùy!

Minh Thư bỏ về, cố lao nhanh ra để lấy khăn giấy ướt mà chùi đi một chút soup bắt đầu khô trên môi của cô. Trùng hợp thay hộp khăn chỉ còn lại cái hộp không. Phải lái xe về tận nhà mà trên môi và lưõĩ vẫn còn cái mùi vị khó chịu đó, Minh Thư nhăn mặt:

- Tại sao tôi lại để anh hai lần hôn tôi vô cớ như vậy chứ? Thái Kỳ Tuấn đáng ghét!

Một ngày mới bắt đầu, Minh Thư ngán ngẩm nhìn bản thiết kế mà Vương Khang đã làm thay cho Kỳ Tuấn. Vương Khang hiểu rõ tài mọn của anh tới đâu. Minh Thư nói:

- Nếu tôi nói bài này ổn, cậu có tin không?

- Tôi đã cố gắng hết sức rồi.

- Có thể tốt hơn được không?

- Sếp có nghĩ tới việc tìm người thay thế Kỳ Tuấn không?

- Gần như là không thể.

- Tại sao?

- Nếu chúng ta làm vậy, lúc Kỳ Tuấn trở lại, tòa soạn vô tình trả lương cho hai vị trí trùng nhau. Với lại, đó chỉ là một hình phạt làm gương thôi!

- Hình phạt làm gương à? Cậu có vẻ không hài lòng quyết định của tôi?

- Không, tôi sẽ cố gắng giao trang đầu của tờ tạp chí sớm hơn, đẹp hơn thế này.

- À... mà Khang...

- Sao vậy sếp?

Minh Thư xoay xoay cây bút khá điêu luyện rồi nói:

- Không thể vì cậu thực hiện kỷ luật nhiều hơn, nghiêm túc hơn ngoài kia thì cậu có thể thoát khỏi dấu stick của tôi.

- Tôi làm gì mà bị đánh stick?

- Thẻ ngành. Đâu?

- Cái gì? Thẻ... Thẻ mà sếp cũng phát hiện ra à?

- Chuyện nhỏ thế mà tôi không phát hiện được thì làm sao lãnh đạo cái tòa soạn hơn trăm người?

- Tôi chỉ đánh rơi đâu đó thôi!

- Thì hãy đi tìm. Trước khi ngày mai bị đánh dấu stick thứ hai.

- Sếp à...

- Ra ngoài làm việc đi!

Dấu stick dành cho Vương Khang, Minh Thư không thể không đánh. Vì thế cô biết dù đó là khá nặng tay như cô không thể làm khác hơn. Vương Khang tức giận vì một lỗi nhỏ mà anh phải chịu dính một lỗi,

đang ngồi tức đỏ mặt. Chợt nhìn ra phía ngoài cửa kính, trông thấy cô nàng hôm nọ đang trêu tức mình bằng cách xoay xoay cái thẻ ngành. Vương Khang vội vã chạy ra, cô nàng Nhã Trúc cao giọng:

- Cuối cùng thì đã trông thấy tôi rồi à?
- Sao cô tìm được tới đây?
- Nhờ cái thẻ này.
- Trả đây cho tôi!
- Cho tôi một lí do đi?
- Ba mẹ cô không dạy cô nhặt đồ của người khác thì phải trả lại à?
- Ba mẹ anh không dạy anh cách nói năng tử tế với người nhặt được đồ của anh à?

Vương Khang nắm tay, kéo Nhã Trúc và thô bạo giật lấy. Giật lại được thẻ, Vương Khang bỏ nó vào túi, quay lại nhìn thấy Nhã Trúc nằm trượt xuống, đầu đập vào tường chảy máu, anh hốt hoảng:

- Cô không sao chứ?
- Chảy máu rồi. Oh my God... cái đầu của tôi.

Nhã Trúc ngồi dậy chạy đi, Vương Khang cũng chạy theo. Mọi người đều nhìn anh với ánh mắt dò xét khi Vương Khang trở vào. Vương Khang gãi đầu:

- Sao mọi người lại...
- Cậu làm gì con gái của cựu chủ tịch vậy?
- Ai? Cô ta hả?
- Phải. Tôi nhận ra cô ấy, là con gái út của ông Minh đấy.

- Nguy to rồi...

Nhã Trúc với cái đầu phải khâu bốn mũi. Cô nhăn nhó:

- Bác sĩ, có để lại sẹo không?

- Vết khâu thế này, chắc là phải có rồi.

- Thế có phẫu thuật thẩm mỹ được không?

- Cô không nên hờn tí là chạm tới dao kéo. Tôi thấy vết sẹo này không lớn, nó cũng chỉ nằm gần chân tóc...

- Mặt tôi thế này mà có sẹo, còn gì là nhan sắc nữa.

Cô nàng tức tối bỏ ra ngoài. Vương Khang vẫn ngồi ở ngoài chờ, trông thấy cái đầu của Nhã Trúc, Vương Khang nhăn mặt:

- Cô không bị sao chứ?

- Lo tiền cho tôi đi phẫu thuật xóa sẹo đi!

Nhã Trúc bỏ chạy. Vương Khang tặc lưỡi:

- Đúng là đồ con gái!

Minh Thư đang duyệt bài viết, cô khá chú ý với bài viết của Phương Dung. Rất có chiều sâu và tính chuyên nghiệp, Phương Dung gõ cửa:

- Chào Tổng biên tập!

- Hay quá, tôi cũng đang định gọi cho chị.

- Về bài viết của tôi... Còn lỗi ở đâu sao?

- Không. Bài viết rất tốt. Tôi đã duyệt bài này cho số ra sắp tới. Chị cứ thế mà phát huy nhé!

- Cảm ơn! Tổng biên tập quá khen rồi.

Chỉ cần bỏ ra một chút xíu công sức, bước đầu Phương Dung đã có thể tạo lòng tin cho Minh Thư. Những bước đầu tiên trên đường trả thù cho Gia Hòa cơ bản đã thành công. Một cái mỉm cười của Phương Dung khi rời khỏi phòng đầy tự mãn và kiêu hãnh.

CHAP 10

Tạp chí “Người thời thượng” ra số báo cuối tháng. Đây như là bước chạy đà để quyết định số tạp chí đặc biệt có thể được in ra hay không. Hầu hết các sạp báo trên các thành phố lớn đề đã được bày bán. Dù Vương Khang có cố cách mấy thì vẫn không thể nào có những cú click chuột ma thuật như Kỳ Tuấn được. Sắc nhạt nhòa của trang bìa làm mọi nhân viên lớn nhỏ đều cảm thấy lo lắng. Nếu số ra lần này lượng bán vẫn tiếp tục thấp thì khó lòng Minh Thư có thể làm mọi người tiếp tục tuân theo kỷ luật của mình. Kết quả ngày đầu tiên không như mong đợi, số báo bán ra là quá thấp. Con số mà Minh Thư không biết làm cách nào thông báo với đội ngũ nhân viên. Cô đang ngồi lo âu trên những phím chữ, cô phải gửi email gấp về cho ông Minh. Đang lúc suy nghĩ bấn loạn, cô nhận được điện thoại của Kỳ Tuấn...

“Có chuyện gì nữa vậy?”

“Tôi bị gãy mũi. Chỉ một hộp soup là hòa rồi à?”

“Tôi chỉ biết làm có như vậy. Tôi sắp điên lên rồi. Đừng làm phiền tôi chỉ vì những tin vớ vẩn như vậy.”

“Đừng quên, tôi vẫn chưa thực hiện điều kiện với cô.”

“Điều kiện?”

“Nếu hôm đó cô để tôi hôn thì bây giờ cô đâu phải bị tôi làm phiền.”

“Muốn cái gì thì nói lẹ lên đi!”

“À, hôm nay không ai đến đón tôi cả. Phiền sắp đến đón tôi về nhé!”

“Anh...”

“Đừng nóng giận, sẽ không đẹp đấy!”

Minh Thư tắt máy. Phân vân một chút, cô lấy áo khoác mặc nhanh vào và đi ra ngoài, khi cô mở cửa, toàn thể nhân viên đều nhìn cô với ánh mắt dò xét. Minh Thư mím môi:

- Cuộc họp chiều nay, tôi sẽ thông báo tình hình.

Minh Thư lái xe đi mà lòng rối bời, cô không biết phải làm thế nào. Còn Kỳ Tuấn, anh vừa thay quần áo chỉnh tề, bước ra khỏi phòng thì trông thấy một đoàn người gần như mặc cùng một trang phục. Tuấn lờm mắt nhìn tên đứng đầu, gã trông bặm trợn nhưng rất lễ phép:

- Cậu chủ, bà chủ muốn gặp cậu. Bà đang ở khách sạn Park Hyatt.

- Bà ấy ngồi một lát không được hay sao mà phải vào khách sạn năm sao chờ tôi?

- Bà chủ không có ý đó. Chỉ là, bà không biết chính xác cậu ở đâu.

Thấy Minh Thư bước ra từ thang máy, Kỳ Tuấn nói:

- Tôi sẽ đến gặp bà ấy, với điều kiện là các người biến khỏi đây trong ba phút.

- Cậu chủ, tôi hiểu rồi.

Lập tức đoàn người bỏ đi, đi bằng cầu thang bộ bởi vì họ quá đông. Gần hai mươi người chứ không ít. Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư rồi nhếch miệng cười:

- Mặt cô lo lắng vậy?

- Anh giao du với xã hội đen à?

- Làm gì có.

- Chẳng phải họ vừa tới دنباله mặt anh vì chuyện gì đó sao?

- Tại sao cô nghĩ họ bỏ đi thay vì nghĩ là tôi ra lệnh cho họ biến khỏi mắt tôi?

- Đừng tự tin quá đáng như vậy. Về thôi, tôi không có thời gian.

- Ok! Để tôi đi làm thủ tục xuất viện.

- Khỏi. Có người làm rồi. Đi thôi!

Kỳ Tuấn nắm tay Minh Thư và ung dung đi. Cô kéo ra:

- Buông ra đi, đừng khiến người ta chú ý.

- Chị em nắm tay nhau cũng được mà! Đâu nhất thiết phải là tình nhân.

- Đi cạnh tôi tuyệt đối cấm anh nhắc tới từ đó, nếu không muốn ăn tát.

- Này này... sống mũi đẹp như tài tử Hàn Quốc của tôi đã hy sinh vì cô, giờ có mà làm gì cho nó cong queo thì không xong với tôi đâu.

- Sợ gái không thích anh nữa hả?

Kỳ Tuấn không nói gì, chỉ mở cửa xe cho Minh Thư. Minh Thư nói:

- Xe này của tôi mà!

- Tôi không quen để phụ nữ lái xe chở tôi.

- Chẳng giống ai. Đúng là người lập dị.

- Tại sao tôi luôn cố thể hiện những nét quyến rũ nhất của đàn ông để hấp dẫn cô mà dường như toàn để bị phản ứng ngược lại thì phải?

- Anh lái xe đi đâu vậy? Đây có phải đường về tòa soạn đâu.

- Tôi đang bị đình chỉ. Cô quên à?

- Nhưng tôi chỉ cho anh quá giang đến đó.

- Cô vẫn chưa đèn lại cái mũi gãy cho tôi mà!

Minh Thư ngược lên nhìn, họ đang đỗ xe trước khách sạn Park Hyatt tráng lệ. Kỳ Tuấn nhếch mép cười nhìn Minh Thư:

- Giờ đến lúc cô phải làm việc đó rồi.

- Thái Kỳ Tuấn, anh nghe cho kỹ: không hôn, không tình dục. Còn lại thì muốn gì cũng được.

- Miễn là không đụng tới hai việc đó thôi phải không?

Minh Thư mím môi gật nhẹ, Kỳ Tuấn bật cười:

- Nói nhiều quá! Đi theo tôi!

Kỳ Tuấn kéo Minh Thư vào khách sạn, anh nhấn tin cho ai đó rồi bước vào thang máy. Minh Thư quát lên:

- Đã bảo là...

- Tôi biết. Tôi không đưa cô đến đây để làm chuyện đó.

- Chứ để làm gì?

- Gặp một người.

- Ai?

- Mẹ tôi.

- Tại sao phải gặp mẹ anh?

- Vì cô phải đèn cho cái sọng mũi đẹp tuyệt vời của tôi.

- Tại sao tôi phải gặp mẹ anh?

- Tôi nói tiếng Việt mà cô không hiểu hả? Vì phải đền ơn. Một lát làm ơn tôi nói gì thì cũng biết gỡ tình huống cho tôi, đừng làm ngược lại là được.

Nói rồi Kỳ Tuấn đứng trước cửa căn phòng thượng hạng và gõ cửa, tay anh vẫn nắm chặt tay Minh Thư. Kỳ Tuấn bước vào cùng Minh Thư khi có người ra mở cửa. Cả hai xuất hiện trước mặt một quý bà đứng tuổi nhưng khá sang trọng nên trông không giống người Tuấn gọi là mẹ. Cả hai giống nhau nhiều nhất ở đôi mắt, đôi mắt nâu hai mí, rất đẹp, sâu và lạnh lùng. Bà nhìn Tuấn, rồi lại quay sang nhìn Minh Thư hỏi:

- Ba lần trước chúng ta gặp nhau, một lần con dắt ngôi sao điện ảnh, một lần con mời thủ khoa đại học bên Tây, một lần con đưa siêu mẫu “làm bạn gái hò” của con trước mặt mẹ. Còn bây giờ, cho hỏi quý cô này là ai?

- Vợ chưa cưới của con.

- Sao? Ông à, quý tử của chúng ta đòi cưới vợ rồi đấy. Ở trên đó ông nghe có rõ không?

- Hôm nay con đưa cô ấy tới để ra mắt mẹ. Tụi này không làm đám cưới, chỉ sống chung. Cho nên, làm ơn mẹ đừng cố lôi kéo con về phụ giúp công việc của mẹ nữa. Con có cuộc sống của riêng con.

- Mũi của con làm sao thế?

- Tai nạn thể thao.

Kỳ Tuấn cùng Minh Thư đi dùng bữa với mẹ của anh. Minh Thư giờ mới nhận ra đoàn người xuất hiện ở bệnh viện lúc này là người của mẹ Tuấn. Bà Kim - mẹ của Tuấn nói:

- Có thật đây là vợ chưa cưới của con không?

- Phải.

- Con thừa biết con không thể nào chọn cách sống thử mà không cần đám cưới.

- Con có quyền.

Minh Thư bực mình nãy giờ, cô đập bàn đứng dậy làm hai mẹ con họ giật mình:

- Thôi đủ rồi, tôi chán cuộc nói chuyện giữa mẹ con anh rồi. Anh làm ơn chọn cho tôi vở kịch thú vị hơn được không? Tôi không đồng ý đóng kịch với một kẻ xem nhẹ tình mẫu tử như anh. Anh nói chuyện với mẹ anh nãy giờ không câu nào nghe lọt lỗ tai cả.

Bà Kim mở to mắt nhìn Minh Thư, Kỳ Tuấn nhăn mặt kéo cô ngồi xuống:

- Đừng có điên bất chợt. Im lặng đi!

- Cô vừa nói đến vở kịch nào giữa cô và con trai tôi thế?

- Tôi không phải là vợ chưa cưới của ai cả. Tôi là sếp mới của con trai bà đấy thưa bà!

- Anh Minh vừa nói chọn được người mới, thì ra là cô đấy à?

- Phải. Tôi đi đây. Con trai bà thực sự là một kẻ bất trị.

Minh Thư xách túi bỏ đi. Bà Kim bật cười nhấp ly rượu nhìn Kỳ Tuấn, anh cũng chạy theo xuống tận dưới sảnh và hét to:

- Hoàng Ngọc Minh Thư, đứng lại cho tôi!

Cô nàng vẫn tiếp tục đi. Kỳ Tuấn hét tiếp:

- Tôi thách cô bước thêm bước nữa đấy!

Minh Thư đến lúc này mới dừng lại. Kỳ Tuấn đứng trước mặt Minh Thư, chỉ thẳng vào cô và nói:

- Tôi gọi cô đến đón tôi, tôi chỉ muốn trao đổi điều kiện. Cô giúp tôi vượt qua khỏi cảnh này tôi sẽ đồng ý hạ mình quay về cứu lấy tòa soạn đang có nguy cơ sụp tiệm vì số báo mới phát hành sáng nay ế chông chờ. Nhưng cô đã làm cho tôi thất bại ê chề thì tôi cam đoan với cô, ngoài tôi ra, không ai còn có thể cứu được cái tờ tạp chí đó đâu. Trừ phi...

Mặt Minh Thư vẫn bình tĩnh:

- Trừ phi cái gì?
- Trừ phi cô gọi được tiền xuống đây giúp cô.
- Anh tự tin đến thế à?
- Cô chờ đến ngày đó đi rồi biết. Một là cô ra đi không kèn trống với sự thất vọng ông Minh dành cho cô, hoặc là cô phải tự hiến dâng cho tôi để mà đổi lấy sự việc cô đã làm ngày hôm nay.

Minh Thư mặt vẫn lạnh tanh và bình thản:

- Tôi sẽ chờ đến ngày đó. Nếu thực sự chỉ có anh có thể cứu được tờ tạp chí “Người thời thượng” ở số tiếp theo thì việc tôi cời đồ nằm sẵn trên giường chờ và gọi anh tới là chuyện không có gì là quá khó khăn!
- Tôi sẽ bắt cô trả giá. Tôi hứa đấy, Hoàng Ngọc Minh Thư!

Minh Thư bỏ đi. Có lẽ vì tâm trạng không được tốt nên cô đã nổi nóng và phá hoại kế hoạch của Kỳ Tuấn. Lần đầu tiên cô thấy Kỳ Tuấn giận đến như vậy. Nhìn đồng hồ, đã gần 12 giờ trưa. 3 giờ là cuộc họp bắt đầu, Minh Thư thở dài lái xe về tòa soạn. Cô đỗ xe ở gần đó và nhìn cái tòa soạn, cô ước gì nó có thể nguy nga tráng lệ như những gì bên ngoài, thực sự bên trong lõi của nó không có gì cả. Đúng lúc đang nghĩ ngợi lung tung, tiếng gõ lốc cốc làm Minh Thư bừng tỉnh. Nhìn thấy Trình Can xuất hiện trước mặt làm Minh Thư chưa hết ngỡ ngàng, cô mở cửa xe bước ra và nở nụ cười ấm áp nhìn Trình Can trao cô bó hoa hồng trắng. Minh Thư nói:

- Sao anh biết tôi ở đây?

- Tôi biết lí do cô ngồi một mình trong xe ngay trong giờ làm việc.

- Tôi thật sự rất mệt. Tôi không ngờ áp lực dành cho tôi lại ngày một lớn và nặng nề như vậy. Không thể tin được, tôi đã cố làm tốt bao nhiêu việc, nhưng rồi mọi thứ đang có nguy cơ đổ vỡ chỉ vì một người. Tôi thực sự quá mệt mỏi và nhận ra tầm ảnh hưởng của cái thế lực đen mang tên “Thái Kỳ Tuấn” rồi. Tôi... tôi...

Trình Can giữ chặt hai vai của Minh Thư lại và gật đầu liên tục:

- It's okay! Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà!

- Tại sao lúc nào anh cũng có thể nói câu nói đó.

- Vì tôi tin không có chuyện gì là không thể giải quyết được. Cô cũng có thể nói It's okay mà. Thử đi, sau đó mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Như thế này chẳng hạn.

Khá nhẹ nhàng, Trình Can hôn lên môi Minh Thư một nụ hôn ngọt ngào, nhẹ nhàng và lãng mạn. Chỉ là bờ môi khẽ chạm vào nhau, bất động, không di chuyển. Thư cảm nhận được nụ hôn ấy làm cô giải tỏa tâm lí rất nhiều, quả thực cô đã cảm thấy dễ chịu và thư giãn hơn một chút. Trình Can ôm cô vào lòng và ghé sát vào tai cô:

- Is that yes?

- Yes... It's okay!

Trong lúc bối rối nhất, đã có nụ hôn ấy xoa tan đi mọi ưu phiền cho Minh Thư. Cô vẫn giữ khoảnh khắc đó, nằm gọn trong vòng tay ấm áp của Trình Can. Như một cách để giúp cô có tâm lí vững hơn trước sóng gió sắp tới...

CHAP 11

Minh Thư cố gắng bình tĩnh bước vào phòng họp, cô yêu cầu thư ký gửi thông tin về số lượng báo phát hành. Mọi người đều lộ rõ vẻ lo âu và tức giận dán ánh mắt vào Minh Thư. Cô lại nhận được tin nhắn từ Trình Can:

“It’s okay!”

Minh Thư đồng dục đứng dậy, và rất bình tĩnh, cô nói:

- Tôi nghĩ mọi người đã biết được lí do cuộc họp ngày hôm nay.

Vừa dứt câu, phòng họp đã như bầy ong vỡ tổ:

- Với số lượng thế này? Lương trả cho cô còn không đủ, hưởng gì tới chúng tôi?

- Cô vừa chân ướt chân ráo đến đây đã vội trục xuất Kỳ Tuấn vì lí do không đâu. Giờ thì cô thấy hậu quả chưa?

- Mất đi những cú click chuột của anh ta, cái tờ tạp chí thiếu bản sắc này không ai thèm mua đâu.

- Cô nên làm việc đúng với số tiền lương ngất ngưỡng cô nhận được từ chủ tịch tờ tạp chí uy tín này.

- Mau mà đi năn nỉ Thái Kỳ Tuấn quay lại đây đi. Nếu không chúng tôi không thể tiếp tục làm tiếp công việc này đâu. Số lượng bán còn thua cả tờ báo lá cải giá rẻ mạt nữa.

Minh Thư ngồi nghe hết tất cả những lời khó nghe nhất từ phía các nhân viên. Cô thậm chí không lên tiếng một lời nào cho tới khi mọi

người không còn gì để miệt hạ và trách móc cô. Rồi Minh Thư đứng dậy nói:

- Tôi đã đến đây với một nhiệm vụ mà tôi nghĩ là rất dễ. Nhưng xem ra, mọi người đã cho rằng quyết định tôi đình chỉ công tác của Thái Kỳ Tuấn là vì tư thù cá nhân. Tuy nhiên, tôi không hề có ý kể lể, cũng không cho rằng quyết định tôi phạt anh ấy là sai.

- Cô luôn nói mục đích cô làm là đúng, là muốn tốt cho nơi này. Cô xem đi, sau một tháng tới đây, cô làm được gì?

- Tôi đến đây là để làm gì không ai không biết. Và tôi cam đoan với mọi người, khi tôi đã xong nhiệm vụ, tự động tôi sẽ khăn gói ra đi. Tôi biết nơi này không ai thích tôi nhưng tôi muốn các bạn hãy yêu thương lẫn nhau vì chính các bạn. Nơi đây là một tập thể, các bạn có thể không hài lòng tôi nhưng đừng để điều đó ảnh hưởng đến chính các bạn. Đó là lí do tôi yêu cầu các bạn hãy gạt hết những thất bại của ngày hôm nay để cố gắng làm thật tốt những gì mà tập chí số đặc biệt tới cần phải làm. Nên nhớ, làm thật tốt vì chính các bạn, không vì ai hết!

Mọi người nín thinh trước lời hùng biện như một chính trị gia của Minh Thư. Cô nói đến nổi mặt đỏ lên cho thấy sự tức giận đã lên tới đỉnh điểm. Mọi người lần lượt rời phòng họp ra về. Cho tới khi chỉ còn lại Minh Thư và người ngồi bên cạnh, là Vương Khang. Vương Khang đột ngột đứng dậy và nói:

- Một sự thật quá rõ ràng. Chúng tôi dù có cố gắng đến mấy vẫn thiếu một mảnh ghép cuối cùng đó là Thái Kỳ Tuấn!

- Cậu là người mới mà cũng nói điều đó à?

- Tôi biết sếp là một người hoàn hảo với công việc nhưng dù sao, đóng cánh cửa lại thì không khí ở bên ngoài sếp không thể hiểu hết được đâu. Họ cần Kỳ Tuấn ở khắp nơi, ở mọi việc. Tôi hình dung ra, nơi này yêu thương và gắn gũi với anh ta còn hơn cả ngôi nhà của anh ta nữa đấy.

Minh Thư ngửa thẳng đầu ra ghế nhìn lên trần nhà...

- Ý cậu là... tôi phải đi năn nỉ anh ta trở về à?

- Có rất nhiều cách... nhưng với cách hành xử của sếp hôm nọ và tính cách kiêu ngạo của Thái Kỳ Tuấn, chỉ có thể có cách đó mà thôi.

- Cậu về đi! Cảm ơn những lời khuyên bổ ích của cậu!

- Như sếp đã nói, tôi làm thế vì chính tôi mà!

Vương Khang thu xếp mọi thứ rồi cũng rời phòng họp. Minh Thư ngồi đó thêm một chút nữa rồi mới ra về, trời đã sẩm tối, cô chợt thấy đói bụng. Vừa xuống tới bãi đỗ xe đã thấy Trình Can đứng chờ sẵn với bó hoa và nụ cười như một thương hiệu của anh. Trình Can hỏi:

- Mọi chuyện sao rồi?

- Không ổn cho lắm!

- Chúng ta đi ăn gì nhé! Em có đói không?

- Cũng đói nhưng em ăn không vô.

- Việc gì gì cũng có hệ lụy của nó, không phải lỗi tại em. Thôi để anh đưa em đi ăn. Trễ lắm rồi!

Trái với suy nghĩ của Minh Thư, Trình Can đưa cô đến một thảm cỏ xanh nhìn thấy rất nhiều ánh đèn điện của thành phố, những ánh sáng rực rỡ, Minh Thư chưa từng ngồi ở một khung cảnh thế này. Thức ăn chỉ là những món mua sẵn, Trình Can nói:

- Em chắc hẳn chưa ăn thế này bao giờ phải không?

- Anh có tính sáng tạo thật!

- Làm lãnh đạo của một tập thể lớn, không có cái đầu sáng tạo, có nước mà phá sản sớm.

Thấy Minh Thư im lặng, Trình Can vội chỉnh lời:

- Xin lỗi, anh không phải nói em.

- Không sao.

- Em nên ăn, em không thể gục ngã như thế.

- Tại sao anh lại ủng hộ em như vậy?

- Có ít nhất hai lí do.

Minh Thư ăn thử một miếng, cô cảm thấy rất ngon. Đợi Minh Thư ăn hết miếng bánh sandwich, Trình Can nói:

- Thứ nhất, lẽ ra em đang ngồi chiếc ghế mà ba dành cho anh. Anh đã từ chối giúp ba gánh mớ hỗn độn ấy. Em đã đến và bây giờ, những tâm trạng căng thẳng, lo âu lẽ ra phải thuộc về anh đã được em gánh thay hết. Anh có thể vô tâm với công việc đó nhưng anh không thể thờ ơ hững hờ với em. Không thể nhìn em sụp đổ vì áp lực quá lớn mà anh đã từng trốn tránh. Cho nên anh phải ở bên cạnh em và ủng hộ em.

- Còn lí do thứ hai?

Trình Can nghiêm chỉnh nhìn Minh Thư, cô cảm thấy tim mình đập hơi nhanh. Nắm nhẹ đôi bàn tay Minh Thư, Trình Can ôn tồn trầm ấm:

- Vì anh muốn cùng em sẻ chia mọi thứ. Cùng em vui, chia sẻ với em muộn phiền. Anh đang nghĩ tới việc đề nghị em cho anh một cơ hội để chúng ta tìm hiểu nhau.

- Ý anh là... hẹn hò sao?

- Sắc mặt em hơi lạ?

- Chúng ta quen biết nhau chưa được ba mươi ngày. Em không nghĩ anh đưa ra lời đề nghị này nhanh như vậy.

- Anh thấy điều đó là cần thiết. Las Vegas còn có thể cưới nhau trong năm phút mà em.

- Nhưng cũng có thể ly hôn chỉ trong ba phút.

- Anh nghiêm chỉnh đấy, Minh Thư. Xin cho anh một câu trả lời đúng với trong lòng em, trái tim em mách bảo.

Minh Thư bẽn lễn chỉ mỉm cười mà không trả lời. Trình Can cứ thế giữ chặt bàn tay cô, nắm mãi không chịu buông. Những hình ảnh lãng mạn thiết tha kia nhanh chóng đã bị một ánh mắt liên tục dò xét theo dõi...

Kỳ Tuấn chuẩn bị đi ngủ. Cái mũi như thế này khiến cho anh khó có thể ra ngoài bù khú suốt đêm. Vừa định tắt đèn thì có tiếng chuông cửa, Kỳ Tuấn giật mình khi giờ này Phương Dung lại xuất hiện trước cửa nhà anh. Mở cửa ra, Kỳ Tuấn hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Vua cưa gái mà như thế này à? Sát gái số một ư? Nực cười. Xem ra cậu coi thường kế hoạch trả thù cho đại ca của cậu quá rồi đấy!

- Cô làm gì xổ ra một hơi tôi chả hiểu gì cả.

- Nhìn đi!

Kỳ Tuấn cũng bất ngờ khi hình ảnh Trình Can và Minh Thư thân mật bên nhau đã bị Phương Dung chụp lại hết. Kỳ Tuấn hỏi:

- Chuyện này xảy ra lúc nào thế?

- Vừa mới lúc nãy. Xem ra gã này đã tiếp cận thành công con mồi của chúng ta rồi.

- Chẳng lẽ họ chưa gọi nhau là vợ chồng, tôi hoàn toàn có thể chiếm được cô ta mà!

- Bằng niềm tin à?

- Cái mũi bị gãy của tôi và số lượng báo bán ra không bằng một tờ báo lá cải. Sớm muộn gì cô ta cũng phải quỳ xuống chân tôi mà xin xỏ thôi!

- Không dễ đâu Kỳ Tuấn. Tôi nghĩ đã đến lúc tôi phải ra tay rồi.

- Cô định làm gì?

Phương Dung cười một nụ cười ma mãnh:

- Nếu cậu tự tin cậu là tay sát gái số một thì tôi cũng có thể tự hào về tài quyến rũ đàn ông của mình.

- Mục tiêu của cô là Âu Trình Can sao?

- Có vấn đề gì à?

- Chị không tin vào thực lực của tôi có thể chia rẽ họ hay vì chị cũng bị hấn quyến rũ rồi?

- Chờ đi. Đừng nói là một Âu Trình Can, mười gã như thế tôi cũng có thể đánh gục mà!

- Chị tự tin quá rồi đấy.

- Chúng ta cùng một thuyền. Lẽ nào lại không giống nhau về điểm này.

Nhã Trúc đang khóc tức tưởi về vết sẹo trên trán, cô phải sửa lại mái tóc mà cô yêu thích. Nhìn vào gương, cô lườm mắt:

- Đỗ Vương Khang, có chết tôi cũng phải trả đũa anh cho bằng được.

Cô nàng nhận tin gọi điện thoại, một lát sau, đã có một chiếc xe hơi xịn đồ xịch trước nhà. Nhã Trúc bước lên xe và nhanh chóng nhận được những cử chỉ âu yếm từ một cậu trai tóc nhuộm vàng chóa trông rất bụi...

- Cưng, sao em khóc mãi vậy?
- Em muốn anh giúp em một chuyện.
- Chuyện gì?
- Anh phải khiến gã này bầm dập cho em.
- Em muốn anh đánh thằng này à?
- Hắn đã khiến em mang vết sẹo. Lại còn ra vẻ cao thượng xin lỗi... Em thù ghét hắn!
- Cưng, đó là chuyện nhỏ. Đánh chết nó anh cũng làm được mà.
- Không. Chỉ là cảnh cáo thôi. Được chứ?
- Cưng bảo gì mà anh không làm. Vài ngày nữa chờ tin của anh. Nhất định cưng sẽ hài lòng. Khi đó cưng phải thưởng cho anh nhé!
- Tới đó đi rồi tính!

Sau đó Nhã Trúc xuống xe và trở vào nhà. Anh chàng kia lái xe đi. Thanh Nhi, cô vợ trẻ của ông Minh trông thấy điều kỳ lạ đó. Lúc thấy Nhã Trúc lên phòng, Thanh Nhi gõ cửa:

- Vào đi!

Trông thấy Thanh Nhi, Nhã Trúc tức giận:

- Đi đâu vậy? Thấy tôi như thế này chị khoái lắm hả?
- Chị không có ý đó. Nhưng Nhã Trúc à...

- Chị định giờ trò gì nữa đây?

- Thằng đó không tốt đâu em. Chị đã nhiều lần thấy nó đi với các cô gái khác. Làm sao nó chung thủy với em được.

- Cấm chị nói tới bạn trai của tôi nghe chưa! Chị không có quyền đó, chị không phải mẹ tôi.

- Chị chỉ muốn tốt cho em. Đi với những gã đó nguy hiểm lắm, không khéo lại ..

- Lại lại lại cái gì? Chị cũng vì tiền bạc và danh lợi không ngại mất thứ đó vào tay ba tôi mà! Vì tình yêu tại sao tôi lại sợ mất thứ mà chị nói với bạn trai tôi đã quen từ lúc còn ở Hồng Kông. Hả?

- Chị với ba em thật lòng mà!

- Đủ rồi. Tôi không muốn nghe nữa. Chị đi đi!

Thanh Nhi ra khỏi phòng. Nhã Trúc lại kéo ngăn tủ lấy tấm ảnh gia đình ra, cô nàng rơi nước mắt ôm nó vào lòng và nằm xuống giường. Cô tâm sự với tấm ảnh:

- Mẹ ơi, ba đã có người khác. Ngay cả lúc con bị thương thế này cũng không còn ai quan tâm con nhiều như hồi còn mẹ. Con nhớ mẹ nhiều lắm. Mẹ biết không? Mẹ ơi, không phải con không biết Ken là kẻ ăn chơi. Nhưng ngoài anh ấy, con không thể tìm được nơi chia sẻ tình cảm với ai cả. Với anh hai, con cũng chỉ có thể dừng lại ở giới hạn cần thiết. Có những chuyện con đâu thể nói và anh ấy cũng đâu thể hiểu... Mẹ ơi, con buồn lắm! Con cô độc lắm! Cuộc sống của con đã không còn vui thú gì kể từ ngày mất mẹ. Con rất muốn là một đứa con ngoan nhưng con cảm thấy không còn ai muốn đoái hoài đến con có còn ngoan ngoãn hay không nữa rồi?...

Cô nàng khóc tức tưởi và ôm tấm ảnh ngủ quên trên giường. Đúng vậy, cảm giác mất mẹ thật là khó thể nào tránh khỏi một chữ đau. Một cô gái trẻ sớm mất mẹ như vậy, lại thiếu sự quan tâm từ gia đình thì việc hư hỏng có lẽ chỉ còn là thời gian...

CHAP 12

Quả thực những lời nói của Minh Thư đã tác động không ít tới thái độ làm việc của những người trong tòa soạn: năng nổ và tâm huyết hơn, những bài viết cũng bắt đầu được khai thác đúng chiều sâu. Tất cả đều có tiến bộ, chỉ duy nhất một điều làm cô lo âu chính là việc không có vị trí thay thế Kỳ Tuấn. Chính cô cũng đã thẳng thừng tuyên bố nếu cần cô không ngại đi năn nỉ anh. Nhưng điều đó giờ với Thư thật khó để thực hiện. Cô nói:

- Chẳng lẽ, mình làm thế là sai?

Minh Thư đi về nhà, thật ngạc nhiên khi Kỳ Tuấn xuất hiện trước nhà cô. Minh Thư lập tức cau lên:

- Anh tới đây làm gì?

- Để chúc mừng cô. Và cả tôi nữa!

- Về chuyện gì?

- Chúc mừng doanh thu bán ra của số tạp chí lần này! Sau đó là việc tôi sắp trở lại tòa soạn.

- Đừng có mà mơ.

- Tôi rất thực. Chỉ không biết là, chừng nào nó diễn ra mà thôi!

- Đừng kiêu ngạo như vậy, Thái Kỳ Tuấn. Tôi không đầu hàng sớm vậy đâu.

- Thế thì đi năn nỉ ai đó mà giúp được cô? Âu Trình Can à? Anh ta chỉ có đôi mắt hướng về thời trang, lĩnh vực này thì không.

- Dù có thể nào thì tôi cũng nhất quyết không bị sự tự cao của anh hạ nhục đâu.

- Vậy thì tôi cũng chờ xem.

Minh Thư ngồi ở nhà một mình, cô hẹn Ánh Tuyết tới và cả hai đang cùng làm món sushi của Nhật Bản. Ánh Tuyết hỏi:

- Cậu cuối cùng đã chọn hoàng tử tỏa nắng thay vì vua kiêu ngạo à?

- Chỉ là hẹn hò thôi mà! Chưa nói lên được điều gì hết.

- Trông cậu có vẻ rất tập trung. Nhìn cách cậu cuộn cơm là hiểu rồi.

- Cậu đã thấy tớ làm việc gì mà không có sự tập trung 100% không? Thôi phụ tớ làm mau lên đi!

- Tớ vẫn cảm thấy cậu hợp với anh chàng kiêu ngạo kia hơn.

- Tớ và anh ta chẳng có điểm chung nào ngoài việc cả hai cùng là động vật bậc cao và đang sống cùng một hành tinh.

- Đừng ấu trĩ như vậy.

- Kể về cậu đi! Về ông chồng doanh nhân của cậu.

- Anh ấy thì có gì mà kể. Hôn nhân chán phèo cậu ạ!

- Sao lại nói thế? Nếu chán thì tiến đến hôn nhân làm gì?

- Nói chung thì kết hôn rất khác so với lúc chưa kết hôn. Bọn tớ không phải là không có tình yêu nhưng có lẽ hôn nhân đến quá sớm, mà nó diễn ra vì một trường hợp bất buộc.

- Vì cậu muốn đậu lại bên Mỹ đó à?

- Ừ. Nói chung thì tớ khuyên cậu đừng vì những lí do cấp bách mà quyết định canh bạc lớn nhất của đời người. Cách chữa cháy này không thực sự hữu hiệu đâu.

- Đừng dọa tớ chứ! Nghe cậu nói kiểu đó ai mà dám kết hôn.

- Đùa thôi. Để tớ làm nốt rồi đi về. Cũng không còn sớm nữa.

Trình Can cũng đang dạo quanh trong siêu thị, anh tìm mua những thứ ngày mai cần dùng cho chuyến picnic đầu tiên giữa anh và Thư. Mua đầy đủ mọi thứ, chợt Trình Can trông thấy hai chiếc áo phông màu xanh rất đẹp. Là áo tình nhân, Trình Can mỉm cười tới và định chọn thì một cánh tay khác cũng khẽ chạm vào. Thật ngạc nhiên khi đập vào mắt anh là cô gái có sức quyến rũ lạ lùng, Trình Can mỉm cười:

- Cô cũng muốn mua sao?

- Thật lạ là cặp áo này được anh chọn lựa.

- Tôi không hiểu.

- Tôi đã ngắm nó rất lâu, thế nhưng tôi vừa quay đi nghe điện thoại thì anh lại tới và chọn đúng nó trong rất nhiều kiểu dáng và màu sắc ở đây.

- Vậy tôi có thể nhường cho cô.

Cô nàng mỉm cười và tính tiền cặp áo. Trình Can cũng mỉm cười và ra ngoài lấy xe. Tuy nhiên, anh lại gặp cô nàng lúc này với nụ cười khá đặc biệt tiến lại gần...

- Sao thế?

- Tôi tặng lại cho anh.

- Sao lại thế được, cô thích chúng kia mà!

- Nhưng tôi nghĩ anh cần dùng hơn vì ít ra tôi chưa có người yêu.

- Ngày mai tôi đi chơi với bạn gái, vì thế có lẽ là tôi sẽ nhận lòng tốt của cô.

- Anh là một người rất thẳng thắn, tôi thích đàn ông kiểu như vậy.
- Được rồi. Tên tôi là Trình Can, còn cô?
- Phương Dung. Hân hạnh được biết anh!
- Hân hạnh được làm quen với một cô gái xinh đẹp như cô.

Phương Dung trao túi đựng cặp áo đó cho Trình Can. Anh chàng hớn hờ nhận lấy rồi vào xe và vụt đi. Tuy nhiên, được một quãng, anh chàng lùi lại:

- Có vẻ như cô chưa tìm được taxi!
- Phải.
- Được rồi, tôi đưa cô về. Xem như là cảm ơn cô về cặp áo này!
- Thế thì còn gì bằng. Cảm ơn anh trước nhé!
- Thời buổi này mà còn có người khách sáo đến như thế đó ư?
- Một sự cần thiết thôi mà!

Phương Dung bước xuống xe, vẫn nụ cười cực quyến rũ nhưng luôn luôn bí hiểm. Cô nhìn Trình Can lái xe đi, nhìn lên bầu trời rồi bước vào nhà...

Sáng hôm sau, Minh Thư và Trình Can đi picnic dã ngoại. Anh luôn chọn những bãi cỏ xanh và vắng người, Minh Thư lấy thức ăn ra và nói:

- Em không giỏi làm bếp...
- Để anh ăn thử nào.

Minh Thư nhìn Trình Can ăn, anh chàng quả thực luôn đánh giá mọi thứ theo thang điểm. Trình Can nói:

- Em được 9 điểm.
- Tại sao lại chỉ có 9?
- Anh chỉ cho vợ anh 10 điểm thôi! Nếu muốn 10 điểm thì sau này trở thành bà Âu đi.
- Anh nói chuyện xa vời quá. Em không nghĩ tới đâu.
- Đùa thôi mà!

Ngồi ngắm cảnh rồi lại ra bờ sông, Thư ngắm nhìn Can câu cá. Quả thực những trò chơi kiểu quý tộc này thì Trình Can chơi cực giỏi. Tennis rất cừ, còn câu cá thì không biết là câu dính rồi lại thả đi bao nhiêu con. Minh Thư hỏi:

- Sở đoản của anh là gì?
- Rất nhiều, anh không xác định được.
- Cho em một cái gì mà anh cho là điểm yếu của mình nhất đi?
- Anh không biết thật mà!
- Em chưa từng gặp ai không trả lời được câu hỏi này.
- Thì bây giờ em gặp rồi đấy. Anh nói anh có nhiều lắm, chỉ là không có xếp hạng thôi. Vậy còn em?
- Em hay có những quyết định theo cảm tính. Đôi khi điều đó đẩy em vào tình cảnh khó khăn.
- Áp lực công việc thôi mà em, ai mà không trải qua.
- Em chả bao giờ thấy điều đó ở anh, lúc nào anh cũng nở nụ cười.
- Chỉ khi bên em thôi...

Trình Can mỉm cười ngồi nhìn Minh Thư suy tư, anh buông cần không câu nữa lại ngồi gần cô và nói:

- Em có suy nghĩ tới việc gọi Kỳ Tuấn trở lại không? Anh có thể nói giúp em.

- Vô ích thôi, anh ta không bao giờ chịu trở lại nếu không có điều kiện này nọ.

- Anh nghĩ em không chịu chấp nhận nhún nhường trước Kỳ Tuấn chứ không phải vì em khó chịu trước điều kiện của cậu ta.

- Điều đó là khó tránh khỏi. Tại sao em lại phải vì một con người mà tòa soạn rất cần để phá bỏ nguyên tắc làm việc đã được hình thành trong em? Tại sao em phải thay đổi em?

- Vì cả một tập thể em đang lãnh đạo cần cậu ấy. Em xem, nếu người thay thế có thể làm tốt nhiệm vụ này thì bây giờ em đã không phải ngồi đây ủ rũ mặt mày. Vô tình kéo buổi hẹn hò của chúng ta trở nên căng thẳng.

- Em xin lỗi! Có lẽ đề tài này mình không hợp nhau.

- Em cần có những suy nghĩ thấu đáo hơn. Dù sao anh cũng đang đứng đầu một công ty thời trang, anh hiểu áp lực của một người lãnh đạo và anh đang khuyên em những điều anh đã từng trải.

- Em cảm ơn anh vì điều đó nhưng cũng như một bài toán khó có rất nhiều cách giải. Em có thể xem bài giải của người khác để tìm cách giải của riêng em. Không nhất thiết em phải đi theo con đường ai vẽ sẵn cả. Anh từng trải và anh cũng có cách trải qua. Nếu em không làm được và không vượt qua thì có lẽ em cũng chẳng nên ngồi lại cái ghế đó lâu thêm làm gì.

Trình Can im lặng và lại tiếp tục quăng cần câu xuống mặt hồ. Anh chỉ mỉm cười và cố dùng không gian đẹp, lắng đọng và trầm tĩnh làm Minh Thư bớt căng thẳng một chút. Cuộc hẹn hò mà anh rất hi vọng không thể kết thúc bằng hai chữ “thảm họa”, vì thế Can không thể

nói gì thêm. Minh Thư thì mệt mỏi suy nghĩ, thỉnh thoảng lại nhìn sang Trình Can. Tại sao anh luôn khuyên cô đi theo con đường mà anh đã đi? Trong khi Minh Thư luôn không thích làm điều gì đó ai khác đã làm. Minh Thư không bao giờ chịu thay đổi nguyên tắc của mình. Và không ai bắt cô làm được điều đó. Kể cả người yêu. Trình Can ư? Chưa phải...

- Hôm nay em đi có mệt không?

- Không. Còn anh?

- Có. Một chút.

- Ngày mai em mời anh đi cà phê.

- Trưa một chút nhé!

- Ok!

Cuộc hẹn hò đầu tiên không đẹp đúng như mong đợi, Minh Thư chỉ nhận được những cái thở dài từ đáy con tim. Không lên nhà vội, cô ngồi ở quán cà phê ở dưới tầng trệt khu chung cư và gọi một ly Cappuccino quen thuộc. Nhìn ly cà phê có mùi đặc trưng và đang bốc khói thơm lạ lùng, Minh Thư thường cảm nhận mùi này trong những lúc cô muốn thư giãn hoặc để tĩnh tâm suy nghĩ điều gì đó. Cô và Trình Can thử nói hết đề tài này đến đề tài khác nhưng xem ra cả hai vẫn chưa tìm ra được điểm chung dành cho nhau - điều quan trọng nhất trong chuyện tình cảm nếu muốn tiến xa. Trái lại...

- Cappuccino không đường!

Ngước lên nhìn thử, lại là người mà cô không hề muốn gặp: Thái Kỳ Tuấn. Như một sự ngẫu nhiên và tình cờ, cả hai ngồi hai bàn đối diện nhau. Minh Thư cau mày:

- Anh làm gì ở đây?

- Uống cà phê.

- Tại sao lại gọi giống tôi?

- Vì tôi cũng thích.

Tại sao lúc nào Kỳ Tuấn cũng xuất hiện bên Thư như một bóng ma không hơn kém, cứ mãi bốn cột chẳng ra làm sao. Nhưng cũng phải cảm nhận, sự quấy rối của Kỳ Tuấn làm cuộc sống của Minh Thư có thêm nhiều màu sắc hơn. Không chỉ đơn thuần là cả ngày ở tòa soạn, ban đêm lại phải ở nhà duyệt bài...

Và cô đã để người đàn ông đó từ bàn phía đối diện sang ngồi cùng bàn với mình. Một cách im lặng, chỉ để thưởng thức cà phê Cappuccino.

CHAP 13

Đưa Minh Thư lên tận nhà, Kỳ Tuấn mỉm cười trao chiếc áo khoác lại cho cô và nói:

- Có vẻ như hôm nay cô không vui.
- Thì sao?
- Nên không muốn cãi cọ với tôi.
- Hôm nay tôi lại thấy anh hiền hơn đó chứ. Bớt bốc đồng và trông giống một người đàn ông hơn.
- Vậy trước kia tôi trong mắt cô chỉ là một con khỉ đột sao?

Minh Thư chỉ nhoẻn cười. Chuẩn bị đóng cửa, cô nói:

- Giá như anh cứ mãi như thế này thì đã không có những xung đột giữa chúng ta.
- Sông có khúc người có lúc.
- Vì thế, nên tôi chưa có ý định gọi anh trở lại bởi anh vẫn cứ “có lúc” như thế. Câu tục ngữ ấy không sai nhưng nó hoàn toàn không có trong từ điển nguyên tắc của tôi. Làm việc với tôi phải tuân thủ duy nhất một từ: nguyên tắc.
- Vẫn câu đó “là cái tòa soạn đó cần tôi để được mọi người chú ý”. Cô nhìn cái cuốn tạp chí vừa in đi, nhợt nhạt, thiếu ánh sáng, màu sắc và kỹ thuật thì kém xa tôi. Một thằng nghiệp dư cũng làm được. Làm sao có thể sánh bằng một người tôn thờ photoshop như một lẽ sống như tôi.

- Anh luôn cho rằng là “Người thời thượng” cần anh. Nhưng anh không nhận ra, không nhờ tờ tạp chí này thì cũng không ai biết đến anh. Không ai biết tới nghề designer như anh sao? Giả sử anh không thể trở lại đây, tôi có thể tìm người thiết kế mới. Vậy thì trong tương lai, ai có nhớ tới “những cú click phù thủy” của anh nữa?

Tuấn không hiểu sao anh luôn đối đáp thua Minh Thư. Anh đáp ứng:

- Tôi... tôi có thể đi tìm công việc khác.

- Đúng là không thiếu những nơi khác cần anh. Nhưng nếu thực sự anh muốn điều đó thì anh đâu chờ tôi đến năn nỉ. Anh luôn đặt tầm quan trọng của anh với “Người thời thượng” nhưng anh cũng rất coi trọng nó.

Kỳ Tuấn vẫn im lặng. Minh Thư nhìn đồng hồ và nói:

- Cũng muộn rồi, tôi luôn đặt tầm quan trọng của công việc lên hàng đầu cho nên tôi cần giấc ngủ sớm.

- Vậy tại sao cô không đến năn nỉ tôi? Thà chịu chấp nhận trước mặt tôi khỏa thân nếu thua cá cược còn hơn là một lời nài nỉ kín không ai biết à? Cô nói tôi tự cao vậy cô ngại làm điều đó không phải vì sĩ diện ư?

- Thắng thua là chuyện Thượng đế sắp đặt. Khi tôi đã tự tin cá điều đó với anh không phải vì tôi chắc chắn tôi thắng. Mà là vì...

- Vì cái gì?

Minh Thư suy nghĩ một chút rồi mỉm cười:

- Vì chúng ta cần có nhau.

Kỳ Tuấn quay trở về, trên đường lái xe, anh suy nghĩ rất lâu. Và anh cảm thấy, Minh Thư đã đúng. Lẽ ra Tuấn mới là người cần tờ tạp chí này. Anh đã có rất nhiều kỷ niệm vui buồn cùng nơi đây. Tại sao trong lúc khó khăn như vậy lại vì tự ái mà tự kết thúc cơ hội cho chính mình? Minh Thư đâu phải là một người quá khắt khe. Đổi thay

tính cách một chút thì mọi chuyện có thể đã khá hơn. Nếu không vì thái độ ngông cuồng thì Tuấn đã không phải trở thành kẻ thất nghiệp, cuộc sống không thoát khỏi một chữ “chán” như thế này. Giờ anh mới nhận ra anh yêu công việc này, anh thích ngồi lặng hàng giờ bên máy vi tính chỉ để chỉnh sửa cho xong một đầu báo đẹp, một trang bìa bắt mắt. Cuộc sống của Tuấn ngoài công việc này ra thì mọi thứ quá đổi vô vị. Mỗi người đúng là có cá tính riêng, như Tuấn không thể cứ sống mãi như thế này được.

Minh Thư đóng cửa sổ lại và chuẩn bị đi ngủ, chợt cô thấy có bóng dáng người đi ngang trông khá giống Kỳ Tuấn lúc nhìn từ phía sau. Cô lại suy nghĩ về anh ta, một tài năng đã được khẳng định nhưng cũng khó khuất phục vô cùng. Thư luôn dùng mọi cách để làm anh ta hiểu và bớt cái thói tự cao có ngày sẽ hại đến chính bản thân anh. Đôi lúc cô tự nghĩ liệu điều đó có sai hay không? Nếu cô vẫn tiếp tục làm theo cách này mà Kỳ Tuấn thì vẫn tự ái thì có lẽ vận mệnh của tờ tạp chí uy tín này sẽ rơi thẳng xuống vực thẳm. Thời gian ngày một cận kề, Minh Thư băn khoăn. Cô quý ông Minh ở thái độ chân thành lúc mời cô về làm tổng biên tập thay ông có lẽ vì ông cũng có một phần muốn cô giúp khuất phục con ngựa bất kham này. Thư mỉm cười khi thầm nghĩ liệu có một sự sắp đặt nào giữa cô và Kỳ Tuấn hay không?

Vương Khang về gần tới nhà thì bất ngờ bị một toán thanh niên chặn xe, dồn vào chân tường và đánh đập túi bụi mà không biết lí do. Vương Khang hét lên:

- Tại sao lại đánh tôi?
- Mày đắc tội với bạn gái tao. Trách nhiệm của tao là phải xử đẹp mày!
- Bạn gái anh là ai?
- Mày làm gì thì tự mày biết. Không lôi thôi! Anh em, nhào vô!

Đó là những câu cuối cùng Khang nghe thấy trước khi anh bị đánh tới bất tỉnh nằm dài dưới lòng đường tối mịt...

Trong khi đó, tại một căn hộ sang trọng:

- Chào, anh tới rồi à?
- Phải. Nhà cô đẹp đó!
- Cảm ơn!

Trình Can bước vào nhà và người niềm nở kia là Phương Dung. Phương Dung nói:

- Phiền anh quá, phải nhờ anh đem thuốc tới cho tôi.
- Cô mắc phải bệnh này mà chỉ sống một mình thì quả thực hơi căng đấy.
- Tôi đang cố trị cho khỏi. Nhưng anh cũng biết đó, căn bệnh này sao mà khỏi hẳn được? Có khi bệnh cả đời đấy.
- Bệnh suyễn này đúng là rất khó chịu. Cô uống thuốc đi!
- Phiền anh lấy giùm tôi ly nước.

Phương Dung nhếch mép cười khi cô đã bắt đầu khiến Trình Can mất nhiều thời gian cho cô hơn. Lúc Trình Can đem ly nước lại thì Phương Dung ra sức quyến rũ anh bằng cách ngây ngô nhất:

- Đêm nay, anh có thể ở lại đây không?
- Đêm nay... à...
- Đừng hiểu nhầm, tôi chỉ muốn tựa vào vai anh để ngon giấc một chút. Tôi không quen cô đơn từ lúc trở về Việt Nam vì tôi phải sống một mình.
- Trước kia cô không ở đây?

- Tôi ở Mỹ, cùng vị hôn phu.
- Thế anh ấy vẫn ở Mỹ à?
- Không. Anh ấy đã đi một nơi khác.
- Đi đâu nhỉ?
- Thiên đường.
- Sorry, không cố ý nhắc lại chuyện buồn của cô.
- Không sao.

Trình Can mỉm cười chủ động kéo Phương Dung lại sát vai anh và nói:

- Như thế này được chưa?
- Anh làm ơn hãy đợi tôi ngủ say thì hãy về nếu bận nhé! Những lúc tôi trở bệnh, anh ấy cũng luôn để tôi tựa lên vai như thế mà ngủ.
- Tôi hiểu mà! Bệnh này khi tái phát nằm rất là khó ngủ. Cô cứ ngủ đi! Tôi sẽ ở bên cạnh cô.

Phương Dung mỉm cười và nhắm mắt lại. Trình Can nhìn ngắm Phương Dung ngủ mà lòng lại nghĩ tới cô bạn gái Minh Thư. Cũng xinh đẹp như Phương Dung nhưng tính cách thì hoàn toàn khác. Trình Can mỉm cười nói trong lòng: “Giá như Minh Thư cũng được như cô ấy!”

Cầm điện thoại, định gọi cho Minh Thư nhưng sợ làm Phương Dung thức giấc nên Trình Can đặt điện thoại qua một bên và cũng khẽ khép mắt lại...

Sáng hôm sau, ly Cappuccino còn chưa kịp uống thì Minh Thư đã nhận cú điện thoại làm cô rơi cả ly cà phê nóng:

“Cái gì? Vương Khang nhập viện à?”

Tức tốc tới nơi, lúc đó Kỳ Tuấn cùng với ông Minh và Trình Can đã tới trước. Minh Thư nhìn thấy người phụ nữ đang khóc nức nở bên giường bệnh. Minh Thư hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Cậu ấy bị đánh. Theo nhân chứng xung quanh thì bị một tốp thanh niên vây đánh đến lúc gục xuống mới bỏ đi. - Trình Can trả lời.

- Có nặng lắm không?

- Theo kết quả sơ bộ, đa chấn thương. Tuy nhiên đã qua cơn nguy hiểm.

- Đây là mẹ cậu ấy à?

Cả ba người gật đầu. Minh Thư tiến lại gần và nói:

- Xin bác đừng lo, toàn bộ viện phí của Khang cháu sẽ chịu trách nhiệm.

- Thằng Khang xưa nay hiền lành, làm gì phải bị đánh nặng như vậy?

- Sự việc đã được bọn cháu thông báo cho cảnh sát. Xin bác cứ yên tâm! Cháu là sếp của Khang, bác có thông tin gì thì cứ liên lạc cho cháu nhé!

- Con đại cái mang. Đã bao nhiêu lần ngăn cản không cho nó theo nghề báo! Làm nghề này sớm muộn gì cũng mất mạng. Cái tội moi móc chuyện đời! Con ời là con, mẹ chỉ có mình con. Đừng làm mẹ phải khổ nữa con à!

Ông Minh, Trình Can và Kỳ Tuấn cùng Minh Thư cúi chào rồi đi ra ngoài. Minh Thư chợt liếc nhìn Kỳ Tuấn, anh hỏi:

- Gì thế? Cô nghĩ là tôi à?

- Anh là người duy nhất im lặng.

- Còn ông Minh nữa. Đừng quơ cả nắm chứ!
- Không. Tôi có nói chuyện. Cậu đúng là người duy nhất im lặng đấy!
- Nè, sao lại là tôi? Cô không nghe có cả chục tên à?
- Anh có thể mượn mà!
- Để làm cái gì? Thằng đó trắng trẻo, ốm yếu như công tử bột, Thái Kỳ Tuấn này đánh nhau cần gọi thêm người à? Đứng chi cho đông chỉ thêm khó thở. Cô động não tí đi!

Trình Can xen vào:

- Cũng có thể cậu mượn người thanh toán để Thư mau mời cậu trở về. Hiện tại anh chàng đó đang thay thế cậu mà!
- Sao cái gì anh cũng xen vào được vậy hả? Anh là người ngoài. Rõ chưa?
- Thư à, anh mời em đi ăn sáng nhé! Có nhà hàng Brazil vừa mở ở quận 7. - Trình Can nắm lấy tay Minh Thư và niềm nở.

Nhưng tâm trạng cô cứ để đâu đâu, Minh Thư nói:

- Xin lỗi anh, em không ăn uống được vào lúc này. Nhân viên của em vừa xảy ra chuyện thì em làm sao có thể có tâm trạng thưởng thức món Brazil. Khi khác anh nhé!
- Nếu em không rảnh thì thôi. Đành như vậy!
- Buồn cười chưa, bị từ chối rồi!

Kỳ Tuấn châm chọc làm Trình Can đỏ mặt liếc nhìn, siết nhẹ tay Minh Thư, Can nói:

- Anh gọi cho em sau!

- Ok!

Trình Can vào xe đi trước. Ông Minh nói:

- Bây giờ chúng ta sẽ có cuộc họp kín.

- Không phải ông đã về hưu rồi sao?

- Cơ bản tôi vẫn là chủ tịch của tờ tạp chí này. Chuyện này cho thấy sự bất ổn đến từ nội bộ, chúng ta về tòa soạn ngay.

- Nhưng tôi đã đình chỉ anh ta...

- Khoan đã, đó là việc của cô. Còn cuộc họp này thì không liên quan tới công việc. Mà là sự việc anh nhân viên vừa bị đánh, tôi tin không ai rành mạch chuyện ở tòa soạn ngoài cái gã đứng cạnh cô lúc này đâu.

Trình Can tiếc nuối, đây là quán vừa mới khai trương nên anh được mời đi ăn thử. Vé mời là vào sáng nay, đâu phải hạng tầm thường, là ông chủ của cả một công ty thời trang lớn mới có được đó chứ. Nghĩ gì đó, anh lại quay đầu xe đến căn nhà sang trọng vẫn hay ghé. Trình Can bấm chuông và đã được mở cửa ngay:

- Xin lỗi vì lúc sáng đi mà không nói lời nào! Giờ tôi chuộc lỗi nhé!

- Bằng cách nào?

- Mời cô đi ăn món Brazil.

- Chờ tôi chuẩn bị một chút!

Tình yêu là như vậy, khi nó chưa được vững bền thì cơ hội đến, nếu không biết tận dụng thì nó sẽ vụt đi rất nhanh. Nhất là khi chàng lại là một chàng trai đa cảm cần một tình yêu nhiều sắc thái lãng mạn còn nàng thì lại quá đề cao công việc. Liệu họ có thực sự đúng khi quyết định trở thành một đôi tình nhân???

CHAP 14

Ô

ng Minh và cô vợ trẻ đang cùng nhau ăn tối thì Nhã Trúc về nhà. Ông Minh hỏi:

- Trúc, lại đây ba nói chuyện!

- Sao ạ?

- Ba yêu cầu con lại đây.

Nhã Trúc nhìn Thanh Nhi, cô vợ trẻ của ông Minh rồi lạnh lùng:

- Chị vừa mách lẻo gì ba tôi nữa đấy?

- Không. Chị không có.

- Chuyện gì vậy ba? Con bận lắm.

- Nhân viên của tòa soạn, Đỗ Vương Khang vừa bị đánh trọng thương. Đang nằm ở bệnh viện và vẫn chưa tỉnh lại. Nghe đâu là bị đánh hội đồng.

- Việc ấy thì liên quan gì đến con ạ?

- Nhưng nhiều người chứng kiến hôm đó con và cậu ta có xô xát nhỏ ở tòa soạn. Nguyên nhân cậu ta bị đánh có phải vì vết sẹo nhỏ của con không?

Nhã Trúc nghe tới đây đã tái mặt, cô mím môi bỏ đi:

- Con chả biết ba đang nói cái gì. Con không biết ai tên là Đỗ Vương Khang hết!

- Ba gọi con lại không phải là để chỉ trích tội lỗi con gây ra. Ba muốn con phải biết nhận lấy trách nhiệm nếu như con có làm điều đó.

- Tùy ba thôi! Con không có.

Đêm đó cô nàng cứ nằm trằn trọc mãi không ngủ được. Cô gọi điện thoại cho Ken - tên anh chàng Trúc đã hẹn hò khá lâu:

- Anh đang ở đâu đấy?

- Xin lỗi cưng, anh có việc!

- Em chỉ bảo anh cảnh cáo anh ta thôi mà!

- Nó đã làm mất em có sẹo, anh phải trị nó thôi!

- Một mình anh chưa chắc gì anh ta thắng nổi, sao anh lôi cả đám tới đánh một người thế?

- Giúp người phải giúp cho trót, huống chi em lại là bạn gái anh!

- Không nói nữa. Lần sau em không nhờ anh nữa đâu. Gây ra họa lớn rồi!

- Không cần thiết phải lo lắng nó có trả đũa em hay không. Cho anh địa chỉ bệnh viện, ngày mai nhà nó có tang.

- Ken, em gọi điện không để gọi anh thủ tiêu anh ta. Em không nói nữa! Thôi cái trò côn đồ đó của anh nếu còn muốn em xuất hiện trước nhà của anh.

Trúc bực mình tắt máy, sáng hôm sau, cô lại nhắn tin và nhờ Kỳ Tuấn đưa đến bệnh viện thăm Vương Khang cùng một hộp thức ăn khá tử tế. Kỳ Tuấn nói:

- Mấy lần hè em về đây chơi, anh nhớ một trong số đó có lần anh nằm viện vì đánh nhau cũng tương tự thế này. Vậy mà lúc đó em chẳng mang cho anh thứ gì?

- Lúc đó...

- Thôi bỏ đi! Chuyện cũng qua rồi. Mà tại sao em lại tỏ ra quan tâm tới cậu ta thế? Nghe đâu em có xô xát với cậu ta mà?

- Phải. Nhưng có phải vì thế mà em không được đến thăm hay không?

- Không. Nhưng lạ lắm! Em có đời nào ngó ngang tới người em không thích. Huống chi cậu ta đã từng có hiềm khích với em? Hay là...

- Anh chỉ giỏi đoán già đoán non. Thôi em vào đây!

Trong lúc Tuấn kiểm tra lại tin nhắn thì Minh Thư cũng đi tới. Thấy cô nàng đang đứng nhìn vào phòng của Khang, Tuấn vội kéo Minh Thư ra chỗ khác. Minh Thư nhăn mặt:

- Làm quái gì vậy?

- Tôi biết cô định làm gì. Nhưng con bé giấu giếm rất kỹ.

- Anh cũng biết cô ta liên quan à?

- Phải. Tôi chắc chắn là nó khi biết nó có hiềm khích với Vương Khang.

- Vậy sao anh còn không vạch tội? Nể bố cô ta à?

- Không. Nhưng con bé là người hiểu chuyện, tôi tin rằng nó biết nó đã quá tay và nó đang cố tìm cách làm một cái gì đó. Cho nó và cho cả anh chàng nằm trong kia.

- Tại sao anh lại cản tôi?

- Suy cho cùng Nhã Trúc vẫn là một cô bé nhút nhát dám làm nhưng nhận lỗi thì rất là khó. Xem như nể tôi đi!

Minh Thư kéo tay Kỳ Tuấn ra và cúi kính:

- Anh chẳng có gì để nể nang cả.

- Đừng cố lánh mặt tôi. Vương Khang khó mà trở lại kịp để làm vị trí mà cậu ta thay thế. Giờ chỉ còn duy nhất tôi thôi!

Minh Thư không có cách nào che giấu chuyện này. Đúng là Kỳ Tuấn quá hiểu vị trí của anh và chính cô cũng dần nhận ra đó không chỉ là lời nói tự cao. Đó là sự thật. Kỳ Tuấn quá quan trọng và những tờ tạp chí khá xa xỉ đối với tầng lớp trung bình, lực lượng chính quyết định doanh số bán ra của tạp chí số đặc biệt này nếu không thể đập vào bởi những tiêu đề, hình ảnh và màu sắc bắt mắt thì khó có thể nào đạt chỉ tiêu đưa ra. Và nếu điều đó thất bại, Minh Thư sẽ phải ra đi. Hơn thế, cô trở thành trò cười cho mọi người bởi những lời nói mà cô đưa ra hoàn toàn đi ngược lại với thành tích mà cô có được. Nghĩ tới viễn cảnh đó, Minh Thư thấy khó chịu vô cùng, cô không tin mình lại dễ dàng thất bại như thế. Nhưng, ai có thể giúp cô bây giờ.

Đang suy nghĩ mông lung thì Phương Dung xuất hiện, cô mời Minh Thư một viên Cool Air, Minh Thư nhoẻn cười:

- Cảm ơn!

- Nụ cười của sếp gượng gạo quá!

- Làm sao tôi có thể cười tự nhiên. Chị biết vì sao mà, phải không?

- Nói chung thì, mỗi người đều có sở trường riêng của mình. Và không ai có thể hoàn hảo trong vai trò thay thế, có chăng điều đó chỉ xảy ra một hoặc hai lần chứ không mãi như thế được.

- Chị biết cũng nhiều đó.

- Dù tôi đến sau nhưng, là bản chất nghề nghiệp mà! Không thu thập thông tin thì làm sao mà có tài liệu và nguồn tin để viết bài, để làm việc, để có lương.

- Tôi đã dần nhận ra sự quan trọng của anh ấy.

- Nếu là tôi, tôi sẽ gọi anh ấy quay trở lại. Bằng giá nào cũng được!

- Giá nào cũng được? Chị nghĩ có thể đánh đổi dù là thứ quan trọng nhất à?

- Quan trọng nhất hay không thì đó cũng chỉ là một vấn đề cá nhân. Nhiều khi sếp đã trở thành người đứng đầu của một tập thể, sự hy sinh “cái tôi riêng” vì “cái ta chung” chẳng có gì là không đúng. Sếp không muốn gọi chuyên viên thiết kế của tòa soạn trở lại vì vấn đề cá nhân thì liệu vấn đề đó có quan trọng hay to tát bằng nguy cơ tòa soạn này phải dẹp vì không thanh toán đủ nợ nần? Hơn trăm nhân viên phải chịu cảnh thất nghiệp! Tôi không nghĩ điều gì quan trọng hơn những vấn đề tôi vừa đặt ra nếu tôi đang giữ chức vụ của cô. Vì sếp trẻ có tài nhưng kinh nghiệm vẫn còn khá non nớt ạ!

- Thật tình những gì chị nói không phải là không đúng. Nhưng tôi không đồng tình ở chỗ làm sao có thể hy sinh những gì mà mình có để cứu lấy cả một tập thể.

- Vì trách nhiệm lèo lái là nằm ở cô. Nếu cô cho nó đi đúng hướng mà nhờ có gặp phong ba bão táp thì chẳng có ai có quyền để trách cô cả. Còn đằng này, cô đã tự rẽ cho mình một hướng khác. Cô đã hy sinh một Thái Kỳ Tuấn để làm gương cho những người còn lại. Cách đó của cô bước đầu quả thực rất thành công, nhưng cái gì thì nó cũng có mặt trái của sự việc. Cô đã dần tạo được kỷ luật ở nơi đây nhưng cô cũng đã đánh mất đi nhân tố ảnh hưởng đến vai trò làm cầu nối dẫn dắt giả chú ý đến tờ tạp chí của chúng ta.

Minh Thư ngồi thần thờ và suy nghĩ tất cả về cuộc đối thoại giữa cô và Phương Dung. Đúng là những lời nói đi rất sâu vào tâm lí đang trong tình trạng khủng hoảng của cô. Những lời nói của con người này quả thực đi không sai một li, như đã hiểu cô từ tận kiếp nào. Tuy nhiên, Thư không dành nhiều thời gian cho điều đó. Cô đang bối rối không biết có nên làm như vậy hay không? Con đường duy nhất để giúp cô cứu vãn sự nghiệp của mình...

Đêm về khuya, Thư rất mệt mỏi. Cô gọi điện thoại cho Trình Can, anh không nghe máy. Thư thở dài cất điện thoại vào trong túi xách rồi cho xe vào bãi đỗ xe. Cô mệt mỏi bước ra, trông thấy Trình Can đang ngồi chờ ở cách đó vài bước chân. Minh Thư ngạc nhiên:

- Anh... Sao anh lại ở đây?
- Chào em!
- Mấy hôm nay anh không tới tìm em.
- Xin lỗi! Nhưng anh bận quá! Anh lại sắp chuẩn bị đi Singapore.

Đỡ lấy bó hoa từ tay Trình Can và nụ hôn nhẹ lên trán, Minh Thư hỏi:

- Anh đi trong bao lâu?
- Chắc là một tháng.
- Lâu vậy sao?
- Chuyện gì thế? Không nỡ xa anh hay là muốn theo anh?
- Em không thể rời chỗ này trong hơn mười ngày nữa.
- Tờ tạp chí sắp ra số đặc biệt. Anh hứa với em, sẽ ủng hộ 1000 bản.
- Điều này càng cho thấy em kém cỏi.
- Không. Anh không có ý đó. Anh muốn khích lệ em thôi mà!
- Điều đó không cần thiết. Em chỉ cần một điều!
- Điều gì vậy?

Minh Thư tựa đầu vào vai Trình Can rồi nói:

- Anh có thể ở bên cạnh em, cùng em đương đầu trong mười ngày tới không?
- Em vốn rất tự tin mà, sao lần này lại yếu mềm thế?

- Có lẽ em không đủ sức nữa rồi. Em đang phải đối diện với một áp lực lớn chưa từng có. Em không muốn thừa nhận sai lầm rằng em đã đuổi Thái Kỳ Tuấn và càng không muốn thừa nhận chối bỏ tầm quan trọng của anh ta dẫn đến thất bại của em.

Trình Can ôm Minh Thư vào lòng, trấn an cô bằng những cử chỉ âu yếm. Rồi anh lại nhìn cô bằng ánh mắt lạ, Can hạ giọng:

- Em sẽ vượt qua được! Có phải không?

- Em không biết.

- Anh tin như vậy.

- Nghĩa là anh không thể ở bên em thời gian này?

- Anh xin lỗi! Nhưng công việc này rất quan trọng. Anh hứa sau khi xong việc, anh sẽ ở bên em. Mãi mãi cũng được nếu em đồng ý.

- Vậy là hôm nay anh đến để từ biệt em sao?

- Phải.

Mắt Minh Thư lộ rõ sự buồn bã, Trình Can nói:

- Không sao. Anh có thứ này dành cho em...

Minh Thư nhìn Trình Can, anh lấy chiếc nhẫn trong túi áo ra và nói:

- Suy nghĩ và chấp nhận anh. Nếu em đồng ý, hãy đeo nó vào tay ngay lần đầu tiên gặp anh sau khi anh trở về.

- Anh cầu hôn em à?

- Chỉ là anh muốn em thuộc về anh. Để anh toàn tâm toàn ý chăm sóc em, yêu em và ở bên cạnh em ngay lúc nào anh muốn.

Nói rồi Trình Can tiễn Minh Thư lên tận nhà rồi anh mới quay về. Đóng chặt cửa lại, cô vào phòng tắm và gội nước liên tục, ngâm

mình trong nước ấm, Thư nhìn chiếc nhẫn cô để gần đó. Cứ nhìn mãi...

- Mình cần là cần anh ấy. Đâu phải lời hứa hoặc là thứ này...

Trình Can lái xe về đến nhà. Anh mở điện thoại và định gọi cho Minh Thư, nhưng nghĩ gì đó Can lại đặt nó xuống và không gọi. Anh nói:

- Mình chưa thực sự muốn điều này nhưng cô ấy là thứ duy nhất có thể làm mình quên mọi sự căm dỗ!

CHAP 15

Thư không tới tiền người yêu đi vì cô còn trăm công nghìn việc. Chả đêm nào ngủ được hơn năm tiếng, cơ bản những bài viết hay nhất Thư đã duyệt xong. Chỉ còn đúng mười ngày nữa kết quả sẽ được định đoạt. Cô bắt đầu cảm thấy những tin nhắn yêu thương với Trình Can trở nên khá lạc lõng và không còn nhiều tác dụng đối với cô. Có phải vì họ đến với nhau quá nhanh cũng như có những quyết định chưa phải là quyết định cuối cùng. Cô mở hộp nhắn Trình Can tặng cô và thờ dãi đặt nó trước mặt nhìn ngắm một chút rồi lại bỏ vào ngăn kéo...

Kỳ Tuấn đang ngồi chờ Phương Dung tới, khá kín đáo. Phương Dung hỏi:

- Cậu vẫn cứ bình chân như vại à?
- Tôi không làm việc gì nếu không rõ lý do. Chỉ đơn giản vì một cái tin nhắn như thế mà cô yêu cầu tôi giúp cô trả thù à? Đó không phải là phong cách của Thái Kỳ Tuấn.
- Đơn giản vì thế này thôi. Cô ta là kẻ phá đám hạnh phúc giữa tôi và Gia Hòa, tôi đã mất đứa con với anh ấy và bây giờ anh ấy cũng không còn. Bao nhiêu nỗi đau ấy có đơn giản không?
- Cô không biết chính xác vì sao Gia Hòa chết kia mà!
- Chắc chắn là bị cô ta phụ bạc.
- Nực cười, nếu nói vậy thì đại ca tôi là người đáng chết ấy chứ. Phụ bạc cô rồi bị cô ấy phụ bạc lại.
- Tôi vẫn yêu Gia Hòa. Yêu suốt đời! Tôi muốn người phụ nữ gây ra nỗi đau cho tôi phải chịu một nỗi đau tương tự như thế. Chỉ tiếc tôi

không thể tìm cách quyến rũ cô ta, nên tôi mới nhờ anh hợp tác. Tôi cũng đã một phần tác động được mối quan hệ giữa cô ta và Âu Trình Can đi đến căng thẳng rồi. Thái Kỳ Tuấn, chỉ có cậu mới là người có thể giúp tôi thôi! Tôi không cam lòng nhìn con người ấy tiếp tục được đàn ông thương yêu vì cô ta đã từng nhẫn tâm hại người đàn ông tôi yêu nhất.

- Vấn đề là tôi không thể tiếp cận cô ta.

- Không thể tiếp cận cách quang minh chính đại thì vẫn còn ngõ tắt mà!

- Ngõ tắt?

- Tôi không tin cậu không hiểu tôi nói gì.

- Tôi không biết chị muốn tôi giúp chị điều gì?

- Tìm cách ràng buộc để cô ta chỉ có thể là của cậu, bằng cách dễ tiện nhất cũng được. Rồi sau đó làm cô ấy hạnh phúc, đến tận cùng. Làm cô ấy thật sự yêu cậu rồi hãy cho cô ta thấy sự phản bội là như thế nào. Tôi muốn cô ta sống không bằng chết khi nếm trải cái thứ cảm giác đó.

Kỳ Tuấn gật đầu chấp nhận, thực sự trong thâm tâm anh không hẳn muốn làm điều này nhưng đã chấp nhận rồi thì Tuấn không thể hứa lèo. Chợt đi ngang qua một cửa hàng bán quần áo trẻ em, trông thấy một đôi uyên ương còn khá trẻ. Ông bố tương lai vẫn còn cầm PSP chơi game còn bà mẹ tương lai tuổi chưa đầy hai mươi bụng đã lùm xùm mà vẫn còn dán chặt mắt vào cái điện thoại. Cảnh đó nhìn thật là buồn cười. Lúc anh chàng đó dắt xe ra chuẩn bị đi, Kỳ Tuấn buông miệng hỏi:

- Cậu bao nhiêu tuổi mà đã lên chức thế?

- 19.

- Còn bạn gái?

- Cùng tuổi. Yêu nhau từ hồi cấp 3.
- Sắp làm bố rồi mà cứ chơi PSP mãi thế?
- Còn vài tháng nữa là phải chuyển sang chơi em bé rồi. Tận dụng thời gian cuối chứ anh.
- Suy cho cùng cậu cũng can đảm. Còn trẻ thế mà dám nhận trách nhiệm.
- Chữ anh nói em phải làm sao? Chối bỏ trách nhiệm thì con bỏ em nó đòi sống đòi chết. Tụi em vốn rất cảnh giác nhưng tại hôm sinh nhật nó em và nó đều bị chuốc say lướt lướt, lại không có phụ huynh ở nhà nên lỡ vượt rào không bảo hiểm.
- Chỉ một đêm thôi đã dính rồi à?
- Thế mới cay! Oái ăm ở chỗ ông trời luôn phạt những vụ vượt rào như thế bằng một đứa bé. Dù sao đó cũng là con em và mẹ nó là do em chọn. Kệ đi! Có ba mẹ hai đứa lo hết, sinh xong thì vẫn tiếp tục học hành thôi! Mà bộ anh cũng dính vào hoàn cảnh tương tự sao mà hỏi lắm thế?
- Ừ.

Bước ra khỏi đó, Kỳ Tuấn chợt nảy lên ý định. Một ngày nào đó anh và Minh Thư cũng tay nắm tay dắt nhau vào đây lựa đồ con nít thì sẽ thế nào. Không có bà mẹ nào nhấn tâm tước đi mạng sống con mình nếu có đủ điều kiện lo lắng. Huống chi, Minh Thư lại là một tổng biên tập xinh đẹp, làm sao cô có thể chống lại búa rìu dư luận và con mắt đồng nghiệp nếu quyết định trở thành một bà mẹ đơn thân. Cơ hội tràn trề dành cho Tuấn sắp đến bởi Minh Thư nếu vẫn chưa tìm được ai thì cô sẽ buộc phải khỏa thân chờ anh ở khách sạn Park Hyatt như cô đã nói nếu muốn anh quay trở lại. Khi đó mặc sức làm gì thì làm. Nghĩ tới đó Kỳ Tuấn lại cười khinh khỉnh lái xe đi tiếp...

Vương Khang tỉnh lại, lúc mẹ anh đi ra ngoài thì Nhã Trúc tới. Vương Khang thực sự ngạc nhiên khi trông thấy cô, anh hỏi:

- Sao cô biết tôi ở đây?

- Chuyện anh bị đánh cả tòa soạn ai cũng biết.

- Cô tới để xem cho bố tức à? Xem mặt mũi tôi lúc bị đánh như thế nào phải không?

- Anh sao rồi? Đã khỏe hơn chưa?

- Có thể nói chuyện với cô tức là khá hơn lúc tôi còn nằm bất động rồi. Thế mà cũng hỏi! Ngốc xít!

- Anh thôi nói chuyện móc họng kiểu đó đi! Lòng tốt của tôi chỉ đến trong một phút giây nào đó thôi đấy nhé! Anh mà chối bỏ thì không có cơ hội tôi tốt với anh nữa đâu.

- Tôi không quen trông thấy cô tốt với tôi. Nhìn lạ lắm!

- Anh ăn đi! Thứ này tôi đã phải đảo bốn, năm vòng ở quận 5 mua cho anh đấy.

- Lòng tốt chỉ đến ở một phút giây nào đó...

Khang mỉm cười và ăn hết hộp đồ ăn Trúc mang tới...

Minh Thư chuẩn bị tan sở, cô nhận được cuộc gọi của Trình Can:

“Chào anh!”

“Sao tới giờ em mới bắt máy thế? Giận anh sao?”

“Em cần sự tập trung. Anh cũng biết vì sao mà...”

“Anh biết. Nhưng cả hai chúng ta đều đang đứng trước cơ hội lớn của cuộc đời, hoặc là thăng tiến sự nghiệp hoặc là cứ để nó giẫm tại chỗ. Cả hai chúng ta đều hiểu tầm quan trọng của công việc mà chúng ta đang nghiêm túc hướng đến là như thế nào.”

“Em hiểu mà!”

“Anh muốn em bây giờ hãy về nhà và mau chóng tắm rửa ngủ một giấc. Biết tại sao không? Vì em cần phải tỉnh táo trước khi sáng sớm tỉnh lại và nhìn ngắm hộp nhẫn của anh. Chờ anh trở về! Anh hứa, chỉ một lần này anh để em cô đơn chống chọi áp lực. Lúc anh trở về, nhận được câu trả lời của em, anh sẽ không bao giờ rời xa em nửa bước. Có được không, honey?”

“Em cũng không biết nữa.”

“Em đang bối rối điều gì? Chiếc nhẫn của anh hay sự vắng mặt của anh đúng vào lúc này?”

“Em không biết em đang cần gì. Em cảm thấy em cần anh hơn là cần những lời hứa của anh! Thế thôi!”

“Anh hiểu! Anh biết rõ điều đó cưng à! Nhưng công việc này rất quan trọng với anh. Chuyển đi lần này, anh phải để ba thấy mớ tài sản ba đã giao cho anh bây giờ anh đã và đang bảo quản nó tốt chứ không phải anh là một thằng bướng bỉnh không theo nghiệp cha chỉ giỏi phá của em có biết không? Xin em! Hãy tin anh một lần! Một lần này thôi! Cho anh một câu trả lời đi Thư!”

Minh Thư miễn cưỡng nói “yes” rồi cô tắt máy. Cô ngán ngẩm khi phải liếc nhìn chiếc nhẫn. Lần này Thư dẹp nó sang một bên, sau khi đi tắm, cô ra quán bar uống rượu. Dĩ nhiên đã có một người bước chân theo cô ngay từ lúc cô rời khỏi nhà. Trông lúc thấy Minh Thư bắt đầu say, người ấy bước ra và bí mật gửi tin nhắn...

Kỳ Tuấn vừa tắm xong, anh xịt mùi nước hoa yêu thích khắp người. Nghe âm điệu quen thuộc của tin nhắn, Tuấn sẽ không vội đọc ngay

nếu hiện lên trên màn hình không phải là từ cái tên Phương Dung. Anh mở ra và đọc:

“Con thỏ đang ngồi một mình nhớ một con thỏ đực khác. Hãy mặc cái lót con thỏ đực cho quyến rũ vào và không được để con thỏ biết đằng sau bộ lót đó là một tay thợ săn. Con thỏ vẫn đến chỗ yêu thích của nó, đúng cái chỗ ngồi ấy. Nhanh lên!”

Một tin nhắn có rất nhiều ẩn ý. Kỳ Tuấn chọn những thứ đủ sức làm anh quyến rũ mọi cô gái, nước hoa D&G với mùi hương đặc biệt Tuấn đã dùng trong nhiều năm. Anh chải chuốt và nhoẻn miệng cười, chính anh ta còn cảm thấy được rằng mình có được điều đó. Sự quyến rũ!

CHAP 16

Kỳ Tuấn đến nơi thì Minh Thư đã khá say, trông thấy Kỳ Tuấn, Minh Thư không còn như mọi ngày, cô kéo anh ngồi cạnh cô và nói:

- Uống với tôi! Nhé!
- Cô làm cái gì vậy? Tôi đưa cô về.
- Không. Hôm nay tôi sẽ mời anh uống! Không phải là Cappuccino nữa, Chivas 21? Chịu không?
- Sao cũng được. Nhưng tôi uống xong thì cô phải cho tôi đưa cô về nhé!
- Uống đi rồi tính. Nói nhiều quá!

Chỉ uống nửa ly, Minh Thư đã bắt đầu nói năng lảm nhảm. Đầu óc của cô cứ hoa cả lên, Kỳ Tuấn mỉm cười uống hết ly rượu còn lại rồi thanh toán tiền và bỗng Minh Thư ra xe. Lúc lên xe, Minh Thư vẫn còn nhìn lầm tưởng Kỳ Tuấn là Trình Can. Cô bật cười:

- Anh về rồi đó hả? Em biết là anh luôn ở bên em khi em cần mà!
- Tôi là Kỳ Tuấn, không phải Âu Trình Can của cô.
- Không. Anh là Âu Trình Can.
- Thôi thôi... Sao cũng được!

Kỳ Tuấn cũng bắt đầu cảm thấy trò chơi này thú vị, đưa Minh Thư vào hẳn khách sạn Park Hyatt. Căn phòng tuyệt đẹp và với giá cao ngất ngưởng, đặt Minh Thư xuống giường, chưa kịp lấy thể đứng

dậy cô đã kéo Tuấn xuống nằm đè lên người. Cô bật cười nụ cười tê mình đối với bất cứ loại đàn ông nào:

- Hôn em đi!

Kỳ Tuấn lưỡng lự một tí, như để ngắm nhìn Minh Thư một chút nữa. Biết rõ đây là sự lầm lẫn lúc cô say, và đó cũng là cái cớ duy nhất để Tuấn không bị Thư cáo buộc tội lỗi. Cúi xuống và nhẹ nhàng đặt lên môi Minh Thư nụ hôn lãng mạn và say đắm, lần đầu tiên được phép hôn một cách nồng nhiệt nên Tuấn cũng khá nhiệt tình. Đôi tay Kỳ Tuấn bắt đầu di chuyển xuống dọc hàng nút áo, mọi thứ dường như đã sẵn sàng thì trong cơn nửa mê nửa tỉnh Minh Thư lại nhận ra đó là Kỳ Tuấn chứ không phải Trình Can. Khi mà những nụ hôn của anh đang khám phá khắp thân thể cô. Cái khoảnh khắc hai người sắp quện vào nhau, Minh Thư vừa mệt mỏi, đầu óc lại quay cuồng, cô chỉ còn biết bầu vào cái lưng trần lực lưỡng của Kỳ Tuấn rồi thều thào yếu ớt trong lúc đôi tay lực lưỡng của Kỳ Tuấn đã ghi chặt lấy cô...

- Đừng mà... Đừng làm như thế...

Có một vài giọt máu hồng chảy thấm vào drap... Một cảm giác đau đớn diễn ra...

...

Đã ba tiếng trôi qua kể từ cái giây phút mây mưa diễn ra giữa hai người. Kỳ Tuấn có lẽ đã quá sung sướng đến nỗi lăn ra ngủ say sau khi “ghi bàn”. Minh Thư chỉ nằm đó, bất động, nước mắt của cô thỉnh thoảng lại rơi. Cô không dám nhìn sang người bên cạnh, một cảm giác sợ hãi bao trùm. Thư không biết tại sao mọi chuyện lại xảy ra như thế này. Cô đâu thể làm gì được Kỳ Tuấn, chẳng lẽ phải giết anh ta? Thư chỉ biết khóc và khóc. Cô lặng lẽ mặc quần áo vào rồi rời khỏi khách sạn ngay trong đêm. Về đến nhà, Thư cứ mặc cho vòi hoa sen chảy liên tục, cô muốn tắm thật nhiều và thật nhiều dù biết rằng những gì là của đêm qua là những thứ không thể nào xóa được bằng bất cứ dụng cụ hay loại xà phòng nào. Cả đêm cô ngồi

ôm hộp nhẫn của Trình Can rồi chỉ biết ngồi đó ôm chặt đầu trong cơn khủng hoảng...

Kỳ Tuấn thức dậy, anh giật mình khi thấy Phương Dung đang ngồi đó và thường thức tách trà sữa. Anh chàng hốt hoảng ngồi dậy kéo kín chăn:

- Sao cô lại ở đây?
- Tôi ở phòng đối diện từ lúc hai người kéo nhau vào đây.
- Cô ấy đâu?
- Về từ lúc 3, 4 giờ sáng gì đó.
- Sao lại bỏ về?
- Cái đó... còn phải tùy thuộc hôm qua cậu đã làm gì cô ta.
- Thì... làm những gì có thể làm.
- Cậu khá may mắn đấy!
- May mắn cái gì?
- Cậu là lần đầu của một cô nàng xinh đẹp và quyến rũ như vậy!
- Lần đầu? Đừng có giỡn...

Kỳ Tuấn kiểm tra lại và đó là sự thật. Anh hốt hoảng:

- Sao cô nói... Chuyện này thật điên rồ! Tại sao đêm qua lại là lần đầu của Minh Thư cơ chứ?
- Chính tôi còn ngạc nhiên.
- Vậy chứng tỏ cô ta và Gia Hòa không có gì rồi.

- Ai biết được nào. Đâu phải chỉ có tình dục mới quyến rũ đàn ông bỏ cũ theo mới.

- Chứ bây giờ cô muốn tôi phải làm gì?

- Tất nhiên đã đi rồi thì phải đi cho hết. Cứ thể hiện mình là người đàn ông hoàn hảo đi. Chạy theo năn nỉ và xin lỗi hay làm gì đó.

- Chắc chắn là không được..

- Không được gì?

- Đó là Hoàng Ngọc Minh Thư, sếp của tôi. Cô nghĩ cô ta cần mấy cái chuyện như là tặng hoa năn nỉ hay gì gì đó để chấp nhận tôi hả? Còn lâu!

- Vậy thì tìm cách nào đó buộc cô ta phải bỏ Âu Trình Can mà đến với cậu đi.

- Cách gì? Làm cô ta có thai à?

Phương Dung gật đầu:

- Cũng là một cách hay.

- Người như thế thì làm một bà mẹ đơn thân đối với cô ta chỉ là chuyện nhỏ.

- Cô ta đang là một Tổng biên tập, chuyện đó mà có xảy ra cô ta chống với sức ép không nổi đâu. Ý kiến đó rất hay! Duyệt!

- Tôi chưa bao giờ lên giường với phụ nữ vì mục tiêu bỉ ổi như thế.

- Tôi có cảm nhận được cái vẻ sung sướng của cậu khi chinh phục được mỹ nhân kiều kỳ kia mà.

- Để xem cô ta đối với tôi như thế nào sau chuyện này?

Sáng hôm sau, Thư đi cùng Ánh Tuyết đi ăn sáng ở một tiệm ăn Tàu. Minh Thư trông vẫn rất mệt mỏi và bơ phờ, Ánh Tuyết nói:

- Hôm qua chồng tớ vừa đưa tớ đi đến đây ăn. Sáng tớ lại dắt cậu đến thưởng thức món ngon tớ phát hiện ấy đây, thấy tớ cùng cậu ghê chưa.

Minh Thư ngồi nhìn tô sủi cảo bốc mùi thơm, khói ngùn ngụt bốc lên khiến cô cảm thấy tỉnh táo. Ánh Tuyết nói:

- Cậu ăn đi, khác hẳn với bún thang Hà Nội của chúng ta hay fastfood bên Mỹ đấy.

- Cậu cứ làm như tớ chưa từng ăn sủi cảo vậy.

- Ở đây thì chắc chắn là chưa.

- Tớ ăn không vô.

- Trông cậu kìa, vẫn còn độc thân mà cứ như đêm qua trải nghiệm một đêm mặn nồng lắm vậy. Mặt mũi bơ phờ, chả có tí mùa xuân nào.

Minh Thư nghe đến đây hốt hoảng làm rơi đôi đũa xuống đất, mặt tái lại và liếc nhìn Ánh Tuyết:

- Tớ cảm cậu nói vậy đấy!

- Xin lỗi! Đùa thôi mà, nếu cậu không có thì thôi. Sao lại kích động mạnh như vậy chứ?

- Tớ không thích kiểu đùa đó.

- Được rồi! Được rồi! Tớ không đùa như vậy nữa. Cậu ăn đi!

Minh Thư vẫn còn rất bồn loạn mỗi khi đầu óc thoáng qua một chút hình ảnh đó. Thư không biết mình phải làm gì để cô có thể bình tĩnh đối mặt với Trình Can khi anh trở về. Vừa xuống xe bước tới công ty, Minh Thư đã gặp Kỳ Tuấn ngồi chờ sẵn trong phòng của cô. Anh

vẫn nhìn cô bằng nụ cười khinh khỉnh và đôi mắt như muốn mê hoặc cô. Minh Thư hỏi:

- Anh tới đây làm gì?

- Để xem em thế nào. Em không nhận cuộc gọi của tôi, tôi lo lắng cho em!

- Không cần.

- Chuyện đêm qua...

- Tôi cảm anh nhắc đến ba từ đó trước mặt tôi.

- Em đang cố phủ nhận điều đã xảy ra.

- Tôi không phủ nhận nó. Tôi chỉ không muốn anh ngộ nhận đó thực sự là một chuyện đáng để rêu rao.

- Ok! Được thôi!

- Anh mau trở về chỗ làm của anh đi. Đêm qua tôi đã đổi thứ đó cho sự trở về của anh rồi đấy.

- Không.

Kỳ Tuấn đứng dậy rồi cài nút áo vest vào. Minh Thư tức giận:

- Anh đừng xảo trá như thế nhé! Chẳng phải anh đã nói...

- Suyt...

Kỳ Tuấn tiến sát lại, đến lúc Minh Thư lùi đụng bức tường. Anh lấy tay che miệng cô lại và thì thầm:

- Chẳng phải em đã nói, em không muốn tôi ngộ nhận hay sao?

- Chuyện đó đã xảy ra rồi.

- Tôi muốn em thực hiện lời hứa lúc em còn tỉnh táo kia kìa!
- Bây giờ anh mới đặt thêm điều kiện này điều kiện nọ. Anh đừng quá đáng như thế!
- Không có quá đáng gì cả. Tôi không đồng ý người phụ nữ nằm bên cạnh tôi lại liên tục gọi tên người đàn ông khác. Tôi đại kỵ điều này, nhưng đêm qua em thậm chí không còn nhớ và không xác định được ai là người đã mang đến cho em sự sung sướng ấy thì làm sao tôi có thể chấp nhận sự trao đổi này được. Tôi quá lố còn gì!

Kỳ Tuấn vừa dứt câu, Minh Thư đã vung tay tát anh thật mạnh. Cú tát rất mạnh. Nhưng vẫn chưa dừng lại ở đó, cô còn tát thêm một tát nữa rồi nói trong nước mắt:

- Anh xem thường thứ mà tôi đã mất đi đêm qua như vậy ư? Tôi nói cho anh biết Thái Kỳ Tuấn, hạng người bỉ ổi, xảo trá và điêu ngoa như anh đừng làm tôi phải trở mặt. Tôi đã thực hiện xong cuộc hoán đổi, anh cũng đã có được thứ anh muốn. Bây giờ, một là anh ra ngoài kia ngồi và làm công việc quen thuộc của anh. Hai là anh cút khỏi đây, đừng bao giờ quay trở lại đây nữa. Tôi chấp nhận tất cả, thua cuộc cũng được, sự dè bỉu từ người khác cũng được. Tôi đổi hết, để đổi lại một việc. Là anh vĩnh viễn biến khỏi nơi này!
- Ok! Được thôi! Là cô nói đấy nhé! Cô không cần phải đổi gì cả. Vì thực chất nó nằm trong tay của tôi. Tôi bước ra khỏi cánh cửa này tức là tòa soạn này đã đổi mặt với cái chết lâm sàng rồi. Thời gian đếm ngược đó có thánh cũng không giúp cô được.
- Anh bỉ ổi không bằng một con súc vật. Đi đi!

Kỳ Tuấn nhếch miệng cười nhìn Minh Thư một lúc rồi bỏ đi. Cô đã thực sự lâm vào tình trạng khủng hoảng thật rồi...

CHAP 17

Vương Khang xuất viện, vẫn còn ê ẩm với mấy vết khâu ở trên đầu, anh không về cùng mẹ mà muốn tự đón xe về nhà trọ một mình. Hai mẹ con anh đã cãi nhau khi bà không muốn cho Khang tiếp tục theo nghề báo. Vừa định đón taxi thì đã nghe tiếng còi từ chiếc xe hơi sang trọng bóng loáng ở phía sau, Nhã Trúc mở cửa xe và nói:

- Tôi đưa anh về! Giờ này khó đón xe lắm!

Vương Khang lên xe trước con mắt ngưỡng mộ của nhiều người, đưa anh về tới nhà trọ rồi Nhã Trúc lái xe đi. Cô nói:

- Gặp anh sau nhé!

- Chúng ta không quen không biết, gặp nhiều làm gì?

- Nói vậy mà nghe được. Ít nhất tôi cũng tốn nhiều thức ăn ngon bổ anh mới mau ra viện sớm thôi!

- Kể công đó à?

- Tôi không có nói vậy. Là anh nói đấy nhé!

- Đừng tưởng tôi nghĩ khác về cô. Như thế chỉ làm tôi nghi ngờ chính cô là kẻ gây thương tích cho tôi mà thôi.

- Làm ơn mắc oán!

Cô nàng lui xe lại suýt nữa va phải chân Vương Khang, anh chàng la oai oái rồi Nhã Trúc chỉ nhìn hờ hững và bỏ đi. Kỳ Tuấn ngồi ở nhà một mình, anh đang nghĩ tới chuyện đêm qua. Đối với Tuấn thì vẫn như những lần chơi qua đường khác thôi, nhưng Minh Thư là

một cô gái đặc biệt, vì thế anh cũng có được những cảm giác đặc biệt sau những phút giây ấy...

Minh Thư đi ngang phòng nhân sự, cô tình cờ nghe được những tiếng nói đầy lo lắng và thiếu nỗ lực từ các nhân viên:

- Tôi không nghĩ cô ấy có thể lèo lái con thuyền này vượt qua đông bão.

- Nếu mất công việc này, chắc tôi phải về nhà chăm chồng con. Gần 40 tuổi rồi, lại chẳng có tài cán gì hơn người ai mà nhận nữa chứ.

- Vì cái tôi cá nhân mà cô ta bắt chúng ta phải hy sinh công việc này ư?

- Thái Kỳ Tuấn đâu phải là người khó nài nỉ. Nhưng cô ta lại tiếc cái oai phong của mình mà...

- Suyt! Im đi!

- Tôi phải nói, khi cô ta làm chuyện gì thì cũng phải biết mình là người dẫn đầu. Mọi quyết định đều bị ảnh hưởng tới những nhân viên quen như chúng ta. Cô ta không nghe lời cảnh tỉnh của chúng ta về sự quan trọng ở vị trí của Kỳ Tuấn. Tin vào lính tập sự như Đỗ Vương Khang và kết quả thì như thế nào?

Cô nàng đang huyền thuyên thì thấy mọi người đều hướng nhìn một chỗ. Minh Thư đang đứng ở sau lưng, cô chỉ mỉm cười và nói:

- Chị cứ nói tiếp! Tôi đang nghe đây!

- Được. Là do cô yêu cầu tôi mới nói. Cô nhìn kỹ đi, ở đây bao nhiêu người còn đủ sức trẻ để có thể tìm được một công việc mà họ đã gắn bó với thâm niên ít nhất là năm năm trở lên. Tờ tạp chí này trước đây dù chơi nhiều hơn làm hay thiếu trách nhiệm gì đi chăng nữa thì cũng chẳng bao giờ chúng tôi lâm vào hoàn cảnh như thế này. Chúng tôi cần nó để sinh tồn, tờ tạp chí này cần Thái Kỳ Tuấn hóa

nó từ vịt thành thiên nga. Và một khi đã ra lời thách thức thì chỉ có duy nhất mình cô có thể kéo được Thái Kỳ Tuấn trở về mà thôi.

Minh Thư im lặng một chút, dù có cá tính mạnh mẽ nhưng cô cũng suýt khóc khi nghe những lời lẽ nặng nề ấy. Cô cố lấy hết bình tĩnh ra để nói:

- Có thật là tất cả các bạn đều mong muốn Thái Kỳ Tuấn quay về không?

- Chúng tôi muốn nhiều hơn thế. Chúng tôi muốn có người lãnh đạo và người có vị trí chủ chốt tìm được tiếng nói chung.

- Được rồi. Tôi hứa với các bạn, bằng mọi giá, tôi cũng sẽ thuyết phục được Thái Kỳ Tuấn quay về.

Tan sở đã lâu, Minh Thư đã ngủ gục ở phòng làm việc. Nhìn đồng hồ, đã hơn 9 giờ tối. Cô đứng dậy và lái xe đến một nơi. Minh Thư dừng xe ở đó và suy nghĩ đến nhiều chuyện. Chưa bao giờ Minh Thư trải qua cảm giác nhục nhã mà cô sắp phải đón nhận. Cô đang đứng trước nhà của Thái Kỳ Tuấn và bắt đầu nhấn chuông. Kỳ Tuấn bước ra, đứng sau song cửa sắt nhếch miệng cười khinh khỉnh:

- Hi baby!

- Chúng ta cần nói chuyện.

- Ok!

- Anh thậm chí không mời tôi vào nhà à?

- Con người cao quý! Đứng ngoài đó hợp với tư cách của cô hơn.

- Anh...

- Nói nhanh đi!

Lấy một hơi khá dài, Minh Thư nói:

- Anh quay về tòa soạn đi.

- Cái gì? Nói lớn lên xem nào!

- Anh quay về tòa soạn đi. Tôi đang đề nghị anh đấy!

- Tòa soạn “Người thời thượng” có một Tổng biên tập tài năng mà lại cần đến một hạng người thua cả con súc vật như tôi quay về sao?

- Thái Kỳ Tuấn, anh...

- Tôi làm sao nào?

- Đừng có quá đáng như thế. Tôi chưa đủ nhục nhã khi tới đây tìm anh sao? Tôi đã hạ mình đến như vậy, anh cũng đã... nói chung thì anh còn đòi hỏi gì nữa?

- Tôi muốn đòi lại danh dự đã bị cô đổ sông đổ biển sáng ngày hôm nay.

- Bằng cách nào?

Kỳ Tuấn ngó nghiêng ngó dọc, thấy trời có vẻ sắp mưa. Anh chàng nhếch mép cười nhìn Minh Thư rồi nói:

- Để xem thành ý của cô tới đâu. Tôi sẽ đồng ý quay về nếu lần mở cửa thứ hai của tôi, cô vẫn đứng ngay đây!

- Đơn giản vậy à?

- Không đơn giản đâu. Cứ đứng đó đi nhé!

Kỳ Tuấn bỏ vào nhà và mặc cho Minh Thư vẫn đứng đó nhăn mặt nhú mày như thể muốn cầu xé anh ngay tại chỗ...

Ông Minh và cô vợ trẻ Thanh Nhi đang trên đường đi về nhà thì trông thấy Nhã Trúc đang tay trong tay hôn hít một anh chàng choai

choai trông chẳng ra làm sao ngay trước cổng. Ông Minh bước xuống xe và nhìn thẳng vào cặp đôi đang tình tứ âu yếm nhau:

- Ba...

- Con đang làm gì thế hả?

- Đây là Ken, bạn trai của con.

- Con quan hệ với loại thanh niên này à?

- Chào bác, cháu là Ken!

- Quỷ không ra quỷ, ma không ra ma. Người ngợm chẳng ra làm sao! Tôi không muốn thấy cậu lảng vảng trước nhà tôi nữa! Nhã Trúc, vào nhà!

- Ơ... ba...

Cô nàng ùng ùng theo ông Minh vào nhà và hét lên:

- Ba làm gì kỳ vậy? Anh ấy sẽ chia tay con mất thôi...

- Vậy chứ con muốn gắn bó lâu dài với thằng đó hả?

- Anh ấy là bạn trai của con. Đó là sự thật!

- Ba không cần biết đó là thật hay giả. Ba không hoan nghênh mối quan hệ này. Con rõ không?

- Ba có quan tâm đến cảm nhận của con không? Ba biết con cần cái gì và ghét cái gì không? Ba không biết gì cả. Con không cần một người ba như thế.

- Mất dạy!

Ông Minh giận dữ tát vào mặt Nhã Trúc, cô nàng khóc tức tưởi nhìn ông...

- Đánh hay lắm. Ba đánh nữa đi!

Ông Minh định vung tay tát thêm nữa nhưng Thanh Nhi đã cản lại:

- Anh, đừng đánh Nhã Trúc nữa!

- Không cần cô quan tâm, đây là chuyện của gia đình tôi.

- Thanh Nhi thuộc gia đình chúng ta, cô ấy là vợ của ba.

- Nhưng không phải mẹ của con.

- Chừng nào con vẫn gọi ba là ba thì con phải tuân theo những gì ba đã nói, ba đã làm. Đây là dì của con, con không thích, không chấp nhận thì có quyền ra khỏi nhà.

- Được thôi! Con sẽ đi! Ba đừng có hối hận nhé! Không bao giờ con trở về căn nhà này nữa đâu.

Nhã Trúc đã chạy ra khỏi nhà khi cơn mưa tầm tã trút xuống. Thanh Nhi gọi với theo:

- Trúc, quay lại đi! Ngoài đó mưa to lắm!

- Nó ghét em như vậy em quan tâm nó làm gì. Mặc xác nó! Đủ lòng đủ cánh rồi làm chứng hả? Anh không có những đứa con khó dạy bảo như vậy.

- Anh nói gì vậy? Đó là con của anh kia mà!

- Kệ nó!

Nhã Trúc ướt sũng, cô gọi điện thoại cho Ken nhưng đổi lại chỉ là những tiếng tút dài vô tận. Cô còn biết đi đâu, khi mà Trình Can hiện tại không ở trong nước. Nhã Trúc còn biết về đâu, chợt cô nhớ tới một người. Cho taxi dừng lại trước cái hẻm tối om, Nhã Trúc gõ cửa, vì đây là người cuối cùng cô quen biết, nơi cuối cùng cô có thể nương tựa đêm nay...

Vương Khang đang ngủ thì nghe tiếng gõ cửa, anh bật đèn và mở cửa ra. Thực sự ngạc nhiên khi thấy bộ dạng của Nhã Trúc...

- Là cô à?

- Anh có thể mời tôi vào không?

- Không.

- Được rồi. Vậy thì tôi đi!

Trông cô nàng mắt hút vào màn đêm, Vương Khang nghĩ gì đó rồi mặc quần sooc và xách cây dù chạy theo. Ra đến đầu ngõ, cậu thấy Nhã Trúc ngồi xuống vỉa hè. Nhã Trúc cúi kính:

- Đuổi tôi rồi mà...

- Nói đùa thôi! Tôi là người tốt.

- Thật chứ? Hay chỉ đến đây đưa cho tôi cây dù rồi bảo muốn đi đâu thì đi.

- Về nhà đi! Cơn mưa này chắc kéo dài suốt đêm nay rồi.

Rồi Nhã Trúc được Vương Khang đỡ vào nhà. Oan gia có ngày cũng phải gặp nhau ở nơi ngõ hẹp. Tạm gác oán thù sang một bên, nhất là khi Vương Khang không muốn để một cô nàng mà với anh cũng có thể là một cô gái xinh ướn như chuột lột ngoài mưa như thế.

Kỳ Tuấn đã ngủ quên khi đang cố design lại trang đầu của tờ tạp chí số đặc biệt. Dù thế nào, anh vẫn có một thứ tình cảm đặc biệt cho nơi này. Dầu Minh Thư có muốn mời anh trở lại hay không thì Tuấn cũng không đành lòng nhìn nó tan theo mây khói. Trời vẫn còn mưa âm ỉ, nghĩ rằng Minh Thư đã về, Tuấn tặc lưỡi pha một tách trà nóng. Nghĩ gì đó, anh lại cảm thấy mình thật tàn nhẫn khi để Minh Thư đứng đợi mưa mà năn nỉ như vậy. Dù cô đã buông lời sỉ nhục

anh, thậm chí còn tát anh nhưng cô thành ý đến xin lỗi. vén màn lên, Tuấn nhìn vị trí nơi Minh Thư đã đứng. Anh bật cười:

- Làm gì có chuyện người ta đứng chờ cả một đêm mưa như vậy?

Tuấn đặt ly trà xuống bàn chuẩn bị đi ngủ. Tuy nhiên, vừa ngồi xuống giường, anh chợt nhớ ra:

- Lúc nãy cánh cửa vẫn mở một bên... Tại sao vẫn...

Tuấn chạy thật nhanh xuống nhà, anh hoảng hốt khi Minh Thư nằm sóng soài trên thềm nhà. Toàn thân ướt sũng, Kỳ Tuấn hốt hoảng đỡ Minh Thư ngồi dậy, ôm cô vào lòng:

- Minh Thư, Minh Thư...

Cô không trả lời, dường như đã nằm yên bất động. Kỳ Tuấn ẵm cô lên nhà, lau khô tóc và thay quần áo. Từ sau khi hai người qua đêm với nhau, Tuấn vẫn không nghĩ anh là người lấy đi cái gọi là “giá ngàn vàng” của Minh Thư. Nhìn thân hình tuyệt đẹp của cô, Kỳ Tuấn lại bị sức quyến rũ của cô mê hoặc, không kiềm chế được, anh đặt lên môi cô một nụ hôn. Tuấn lắc đầu nhìn Minh Thư rồi nói:

- Được rồi. Tôi thua em rồi. Thua cái kiên trì đến tận khi gục xuống của em rồi.

Vuốt mái tóc vẫn còn ẩm của Minh Thư rồi kéo chăn lên kín một chút, Kỳ Tuấn lại ra bàn làm việc và bắt đầu chỉnh sửa, hí hoáy làm cho đến khi bình minh gần nhô lên anh mới gục đầu xuống bàn và ngủ.

Sáng hôm sau, Minh Thư thức dậy, trên người cô là chiếc áo ngủ của đàn ông còn bên trong thì không có gì cả. Minh Thư hốt hoảng ngồi dậy, trông thấy Kỳ Tuấn ngủ ngon lành trên bàn. Ngay lúc ấy anh cũng ngồi dậy sau cái hắt hơi của Minh Thư...

- Dậy rồi sao?

- Anh thật là bỉ ổi.

- Sáng sớm chưa chào nhau câu nào đã chửi tôi thế?
- Anh lại tranh thủ lúc tôi ngắt đi mà làm chuyện đó à? Tôi sỉ nhục anh và anh trả thù tôi bằng tình dục ư?
- Đẹp cái suy nghĩ của cô đi. Quần áo cô ướt sũng, chỗ này không có quần áo lót cho đàn bà và những thứ trên người, tôi chỉ quơ bừa vì lúc đó cô đã tái xanh như người hấp hối vậy.
- Vậy là anh chỉ thay đồ cho tôi?

Kỳ Tuấn gật đầu một cách miễn cưỡng. Minh Thư giận dữ và bỏ vào toilet. Cô lại phải chịu nhục nhã trước Kỳ Tuấn. Nhưng, Thư xác định kỹ lại mục đích mà cô đến đây. Bước vào trong thay lại bộ quần áo vẫn còn khá ướt đẫm qua, Minh Thư bước ra ngoài và đưa tay trước mặt Kỳ Tuấn:

- Thứ đó đâu?
- Thứ gì? Bản design à?
- Chứ còn gì nữa.

Kỳ Tuấn nói:

- Tôi sẽ quay trở lại. Chính thức quay trở lại!
- Không cần thiết phải bắt tôi đánh đổi thứ gì à?

Tuấn nhún vai mỉm cười:

- Có lẽ tôi đã có được thứ tôi muốn. Có cần tôi đưa cô về không?
- Anh nghĩ xem, tôi cần không?

CHAP 18

Ngay tờ tạp chí xuất bản số đặc biệt, quả là mọi chuyện đã có khởi đầu. Không khí ở tòa soạn khác hẳn khi Thái Kỳ Tuấn trở về chỗ ngồi quen thuộc của mình. Tờ tạp chí đẹp hơn mọi người nghĩ, cũng phải thôi, cá nhân Tuấn cũng cảm thấy sự quay trở lại này là kịp thời nếu như anh không muốn mọi chuyện đi vào ngõ cụt không thể cứu vãn. Mặt khác, Tuấn muốn Minh Thư phải chịu ơn mình. Nhất quyết kéo cô ra khỏi Âu Trình Can.

Một buổi tối, dưới làn nước mát dịu, Thư muốn tìm cho mình sự khuây khỏa sau quá nhiều mệt mỏi. Nhìn qua chiếc gương lớn phản chiếu mọi thứ bên trong phòng tắm. Làn da trắng mịn với bọt xà bông loang lổ, Thư chợt cười một nụ cười không rõ cảm xúc. Cô cảm thấy bản thân cô qua gương soi, trên cái tấm thân nuột nà này, giữ gìn mãi để làm gì khi trong chưa đầy hai tuần đã bị người đàn ông muốn làm gì thì làm. Cô rất buồn. Bây giờ tấm thân xác này rẻ mạt, dơ bẩn, có bao nhiêu bọt xà phòng thì cũng không thể xóa được những điều đã xảy ra. Tuy nhiên, đã là người lớn cả rồi Thư đâu lấy cớ gì để kiện tụng hay kết tội Kỳ Tuấn, khi mà đêm đó cô cũng không còn là chính mình. Nước mắt tuôn lũ chã, điện thoại sáng nhấp nháy. Cô mở máy và đặt lên tai:

“Em đúng là quá bận rộn nhỉ? Anh không thể được nói chuyện với em ngay khi anh muốn cơ đấy.”

“VẬY Ờ?”

“Sao? Có nhớ anh không?”

“Khi nào anh về Việt Nam?”

“ Anh cũng không biết. Nhưng anh sẽ cho em nhiều bất ngờ.”

“Vậy em sắp được trở thành người hạnh phúc nhất rồi hả?”

“Có lẽ vậy đó.”

“Đất nước Singapore thế nào?”

“Đẹp. Anh đã xem một số địa điểm có thể tổ chức lễ cưới.”

“Anh chưa biết câu trả lời của em kia mà.”

“Chọn sẵn thôi. Anh thích Singapore rồi nhé!”

...

“Em thích màu xanh hay màu đỏ?”

“Anh hỏi để làm gì?”

“Trả lời anh đi mà.”

“Màu xanh.”

“Được rồi. Vậy thì chào em nhé! Anh yêu em.”

“Chào anh. Em cũng vậy.”

Càng lúc cô càng sợ ngày Trình Can trở về, cô không còn là cô bạn gái trước khi anh ra đi. Bây giờ đã không còn nguyên vẹn nữa rồi. Thư biết phải làm gì để có thể đối mặt với Trình Can, khi mà anh đặt niềm tin vào cô quá nhiều. Thậm chí, còn muốn đính hôn với cô...

Quả thực Kỳ Tuấn đã trở lại, sức sống đã trở lại. Số tạp chí lần này thành công vượt chỉ tiêu chỉ vài % nhưng là một niềm vui sướng vỡ òa cho tập thể nhân viên của tạp chí “Người thời thượng”. Minh Thư đã mất hết mọi danh dự và lòng tự tôn của một người sếp kỷ luật trong mắt mọi người, đặc biệt là Kỳ Tuấn. Cô cảm thấy mình thật lạc lõng khi không tìm được tiếng nói hòa hợp với nhân viên. Điều mà cô vẫn còn chưa làm được từ lúc tới đây và đến lúc này dường như đã là không thể. Trái với không khí nhộn nhịp kia, khép cửa căn

phòng này lại, một bầu không gian im lặng và lạnh lẽo bao trùm. Người ngồi trong đây cũng như thế. Vương Khang trở lại làm việc, anh gõ cửa phòng Minh Thư trình diện:

- Chào sếp!

- Không mở tiệc với họ ngoài kia à?

- Tôi đến trình diện sếp.

- Thời gian thử việc của cậu đã được hoàn thành xuất sắc. Cậu chính thức trở thành ký giả của “Người thời thượng”. Thẻ của cậu đây!

Vương Khang hớn hờ đón nhận và đeo nó vào. Nhưng anh vẫn cảm thấy có gì đó hơi khác lạ, anh ngồi xuống và hỏi:

- Sếp có tâm sự à?

- Không.

- Trông sếp rất mệt mỏi. Có lẽ sếp cần nghỉ ngơi sau khoảng thời gian vừa rồi.

- Cảm ơn cậu đã quan tâm. Tôi không sao đâu!

Vương Khang trở ra, anh lại phải nheo mắt khi chiếc bàn bên cạnh đã chật ních nào sôcôla, bánh cookie rồi lại những hộp quà lớn nhỏ và chương mắt hơn là cái thói cười khinh khỉnh của Kỳ Tuấn. Quăng qua cho Vương Khang một thỏi kẹo cao su, Kỳ Tuấn bốn cột:

- Ăn một tẹo lấy thảo đi, đồng nghiệp mới.

- Anh đang vui đấy à?

- Biết vì sao cô ta duyệt cho cậu vào đây không? Tìm xem, ở đây còn ai là đồng minh của cô ta nữa.

- Tôi được chính thức vào đây nhờ vào năng lực của tôi. Không vì cái gì hết.

Kỳ Tuấn vẫn tặc lưởi và ngồi bắt chéo chân huýt sáo. Vương Khang nhăn mặt:

- Anh làm thế vì cái gì chứ? Lôi kéo mọi người chống lại sếp thì có gì hay? Chứng tỏ đẳng cấp à? Quê mùa thế ư?

- Này nhóc, không biết thì im lặng nghe anh chú nói nhé! Vì trong cuộc chiến giữa tôi và cô ta, không thể có tỉ số hòa.

- Anh đang nghĩ anh thắng ư?

- Cậu nhìn xem, kết quả được định đoạt rồi.

- Chỉ mới là hiệp một thôi. Làm sếp của anh được thì tôi không tin sếp có thể dễ dàng chấp nhận tỉ số 1-0 sau khi hiệp một kết thúc.

- Cậu luôn đứng về cô ta. Vì sao?

- Đừng hỏi tôi vì sao. Tôi không nhất thiết phải trả lời.

Không khí trở nên im lặng khi Minh Thư bước ra ngoài. Cô hơi buồn khi phải chịu cảnh như vậy, Kỳ Tuấn thì hả hê. Đánh gục được Minh Thư là điều mà Kỳ Tuấn luôn muốn làm kể từ lúc cô đặt chân đến nơi này nhưng vì mọi thủ đoạn để lấy được chiến thắng, Kỳ Tuấn đã đánh mất đi những cơ hội dù là nhỏ nhất cho mục tiêu lớn của đời anh: đem sự đau khổ cho cuộc đời cô để trả thù cho đàn anh Trương Gia Hòa. Tuấn thờ dãi nhìn cái liếc xéo của Phương Dung khi cô đi ngang qua bàn của anh. Phương Dung cũng rời tòa soạn khá sớm, và nơi cô đến là sân bay. Âu Trình Can đã trở về, thật ngạc nhiên, anh lại gọi cho cô thay vì cô bạn gái Minh Thư. Cả hai khoác tay nhau chả khác gì một đôi tình nhân và cùng nhau trở về nhà Phương Dung. Vừa khép cửa lại cô ta đã dính chặt lấy Trình Can, nhưng anh ý tứ đẩy nhẹ cô ra và nói:

- Anh vừa xuống máy bay, anh rất mệt!

- Anh cần tắm không?
- Không. Anh cần chúng ta nói chuyện.
- Vâng. Em cũng đang chờ những câu chuyện của anh từ Singapore.
- Anh biết anh không nên để điều đó xảy ra.
- Điều gì?
- Để em bước vào cuộc sống của anh khi anh đã có Minh Thư.
- Anh đang muốn nói đến vấn đề gì vậy?
- Chuyển đi này không quan trọng như anh đã nói với Thư. Nó không ảnh hưởng nhiều đến sự nghiệp của anh. Đơn giản, anh muốn sang đó, tránh gặp cả em và Thư.
- Anh làm như thế vì cái gì?
- Phải nói em và anh rất hợp nhau, ở bên em anh cảm thấy rất thoải mái và có phần được nuông chiều. Nhưng suy cho cùng thì Minh Thư đã đến trước em và anh không chỉ có tình cảm với cô ấy chỉ vì cô ấy là người đến trước. Cho nên...
- Anh không cần phải đáp ứng.
- Cho nên anh nghĩ chúng ta nên dừng gặp nhau như thế này đi.
- Anh muốn tránh mặt em à?
- Anh vẫn coi em là bạn. Nhưng chúng ta cần giữ khoảng cách vì lần xa cách nay cho thấy nỗi nhớ anh dành cho Thư nhiều hơn anh tưởng. Anh không thể chờ nổi thời hạn ba mươi ngày mà quay trở về đây ngay. Anh nghĩ đã đến lúc mối quan hệ của anh và Thư tiến triển đến bậc cao hơn.
- Anh muốn cưới cô ta khi chưa biết gì về cô ta à?

- Tình cảm không đo được bằng thời gian đâu em. Anh nghĩ, chỉ cần anh cảm thấy điều đó làm anh vui, hạnh phúc thì anh sẽ tiến đến. Quà này anh tặng cho em.

Trao cho Phương Dung một cái túi xách LV, Trình Can hôn nhẹ lên trán cô và ra về. Phương Dung tức giận nhìn theo và quăng cái túi xách xuống sàn. Nỗi hận cô dành cho Minh Thư hơn lúc nào hết lại trở dậy mạnh mẽ vô cùng. Phương Dung hét lên:

- Tôi quyết triệt hạ cô tới cùng. Ngày trước tôi đã mất Trương Gia Hòa vào tay cô, bây giờ Âu Trình Can phải là của tôi.

Minh Thư đang rảo bước một mình, về tới đầu phố cô ngồi ngoài ghế đá công viên đối diện khu nhà. Cô đang ngồi ngắm sao đêm một mình. Ở thành phố ngấm đèn điện thì dễ mà sao thì khó ngắm thật. Tìm mãi mới được một vì tinh tú điểm sáng màn đêm. Thư chợt trông thấy ở đằng xa xa, có thứ gì là lạ và chiếu sáng. Bước lại gần, đó là một hình pháo hoa đang sáng tua tủa, bên trong là một bó hoa rất đẹp. Minh Thư nhặt lên và cô thấy tên của cô trên bó hoa ấy. Một giọng nói vang lên:

- Đây là một đóa hoa đã được yểm bùa. Người ta nói rằng nếu ai nhặt nó lên thì sẽ phải cưới người mang bó hoa này đến.

Cô mỉm cười quay tìm khắp nơi, một vòng tay ấm từ phía sau vòng ngang bờ vai cô và thì thầm vào tai:

- Em đã dính lời nguyên rồi nhé!

Nhận ra đó là Trình Can, Minh Thư không khỏi xúc động và ôm chặt lấy anh. Cô không nói lời nào và giữ khư khư khoảnh khắc ấy. Dù sao, Trình Can cũng là một gia vị ngọt ngào trong cuộc sống đầy mặn đắng của áp lực công việc. Cô chưa nghĩ đến một tương lai lâu dài dành cho anh nhưng cũng chỉ có với anh, cô mới được là một người con gái sống trong nhẹ nhõm, thư thái tâm hồn...

CHAP 19

Vương Khang vừa về đến nhà đã trông thấy cảnh tượng khá lạ, Nhã Trúc xắn tay xông pha vào căn bếp nhỏ của anh. Vội vàng bỏ ba lô và chạy lại, cảnh tượng thật là hồi ôi, trứng vịt khét đen, món xào thì cháy sém chẳng ra làm sao. Còn canh thì cũng không cần phải bàn, chua như giấm. Vương Khang khoanh tay nhìn Nhã Trúc, cô ấp úng:

- Xin lỗi, tôi không cố ý!
- Bao nhiêu thức ăn này tôi có thể sống trong nửa tháng đấy.
- Tôi chỉ muốn làm cho anh một bữa ăn thật ngon. Cảm ơn anh đã cho tôi tá túc mấy hôm nay!
- Cô cũng biết nói điều đó, đến lúc cô phải về nhà rồi. Đâu có ở đây mãi được!
- Thế nên tôi mới...
- Thôi được rồi, trông cô kìa, y như Lọ Lem @...

Nói rồi Vương Khang tiến lại gần Nhã Trúc và lấy khăn giấy lau những vết bẩn cô bị dính trên mặt trong lúc nấu nướng. Tự nhiên hai ánh mắt nhìn nhau, tim Vương Khang đập thành thịch, anh giữ nguyên chiếc khăn trên tay cô và mím môi xích lại gần hơn một tí, một tí, một tí...

- Có ai ở nhà không?

Nhã Trúc vội đẩy Vương Khang ra xa, anh chàng cũng cụng đầu vào tường mấy cái cho tỉnh táo. Cả hai bước ra, trông thấy Thanh Nhi, Nhã Trúc ngoe nguẩy:

- Chị tới đây làm gì?

- Chị đã đi tìm em mấy hôm nay. Ba em rất lo cho em, về nhà đi!

- Đó không phải nhà của tôi. Bây giờ tôi muốn sống ở đây.

- Em đừng bướng bỉnh nữa, em không quen không biết lại ở nhà một cậu trai lạ mặt, em không sợ...

- Tôi còn gì để sợ nữa. Đây không lạ lắm gì cả, đây là nhà của người yêu của tôi.

- Hả?

- Hả?

Cả Thanh Nhi và Vương Khang đều trở mắt nhìn Minh Thư, Thanh Nhi lắc đầu:

- Em không được đùa kiểu đó! Em là con gái!

- Chúng tôi sống cùng nhau ở đây, chị không tin à?

- Làm sao chị có thể tin?

- Được rồi! Để tôi cho chị xem.

Vương Khang đang đứng bất động bên cạnh thì bất thành lình Nhã Trúc nhón gót lên và đặt lên môi anh một nụ hôn không tí chần chừ và khá bất ngờ. Vương Khang kéo Nhã Trúc ra, cô nhăn mặt nói nhỏ xiu:

- Giúp em... Làm ơn!

Rồi Vương Khang lại buông lỏng hai tay để Nhã Trúc tiếp tục màn kịch. Thanh Nhi nói:

- Được rồi, em không cần phải làm như vậy.

- Tôi không muốn về nhà.

- Ba em già rồi, em đừng làm ba em buồn nữa.

- Tôi không muốn về! Tôi muốn căn nhà ấy có ba, có mẹ, có anh hai. Nhưng bây giờ chỉ còn ba với một người xa lạ là chị, tôi không muốn chấp nhận điều đó. Tôi thà ở cái nơi chật như lỗ mũi thế này chứ không về căn nhà to rộng không chút tình người và kỷ niệm kia đâu.

Nói rồi Nhã Trúc bỏ vào trong phòng đóng chặt cửa lại, Vương Khang nhún vai tiễn Thanh Nhi ra đầu ngõ. Thanh Nhi nói:

- Cậu cũng làm việc trong tòa soạn của anh Minh phải không?

- Phải.

- Tạm thời gia đình chúng tôi nhờ cậu coi sóc cô bé.

- Chị yên tâm. Cô ấy vẫn còn rất trẻ con, tôi sẽ cố giúp đưa cô ấy trở về nhà.

- Máy hôm nữa là tiệc chiêu đãi cho toàn thể nhân viên tòa soạn, cậu có thể đưa Nhã Trúc tới không? Cậu biết đấy, anh Minh rất yêu thương cô bé...

- Tôi hiểu.

- Vậy xem như là cậu đồng ý nhé!

- Chào chị!

Vương Khang bước vào nhà, anh gõ cửa phòng và không thấy ai trả lời, đẩy cửa vào thì thấy Nhã Trúc đang nằm khóc nức nở. Anh chàng ngồi xuống bên cạnh, chỉ vuốt tóc mà không nói tiếng nào. Một lúc thật lâu sau, lúc Nhã Trúc ngồi bật dậy, thấy Vương Khang vẫn ở đó và đang dán mắt vào laptop. Nhã Trúc dụi mắt:

- Anh vẫn ở đây sao?

- Con gái khóc dai thật. Khóc xong lại ngủ!
- Ủ, vậy thì sao?
- Không. Tôi có nói gì cô đâu.
- Lúc nãy anh nói gì với chị ta thế?
- Hứa với chị ấy sẽ đưa cô về nhà.
- Sao lại làm thế? Có muốn đuổi tôi đi thì nói thẳng đi, sao lại hứa đem tôi về?
- Cô lớn rồi, Nhã Trúc à! Không có chơi cái trò giận dỗi trẻ con như vậy nữa.
- Anh thì lớn hơn tôi bao nhiêu mà nói.
- Nhưng vẫn là lớn hơn.
- Nhưng anh không có cái quyền đó.
- Ít ra cô đã hôn tôi một cách vô phép. Bây giờ tôi bắt cô phải nghe lời tôi.
- Ô, thì ra là vì cái nụ hôn đó à? Tôi chẳng quan tâm cũng chẳng cần thiết phải nhớ lâu. Được rồi, muốn thì tôi đi. Anh không làm được cái việc mà anh hứa với dì ghẻ tôi đâu.
- Nè, nè... đi đâu vậy?
- Đi khỏi đây.
- Nè, đứng lại!

Vương Khang chạy theo không kịp, Nhã Trúc biến mất dạng. Vừa chạy ra đầu ngõ cũng là lúc Nhã Trúc bắt kịp chiếc taxi. Vương Khang vội vàng chạy vào nhà và lấy xe máy đuổi theo. Tuy nhiên chỉ vô ích. Ngồi trên taxi, Nhã Trúc căn dặn:

- Làm mấy ngày nay tôi tưởng anh là người tốt.

Minh Thư và Trình Can đi ăn tối, cả hai cùng nhau chậm rãi thưởng thức những món ăn thơm ngon và bổ dưỡng. Trình Can nói:

- Buổi party cuối tuần này, anh muốn tuyên bố đính hôn với mọi người.

- Sao ạ?

- Sao? Em có ý kiến gì?

- Em cũng không biết.

- Em ăn thử món này đi. Ốc bươu kiểu Pháp đấy!

- Mùi tỏi hơi nhiều nhỉ?

- Em không quen ăn món Tây à?

- Lúc ở Mỹ, em chẳng ăn được nhiều món ăn của người bản địa.

- Cho nên dù thành đạt em vẫn là một bà nội trợ giỏi?

- Cái đó em không có nói à nha.

- Sau này anh không cần em phải làm bà nội trợ giỏi của anh. Làm vợ ngoan sinh cho anh một đàn con là được.

Minh Thư mỉm cười, tự dưng cô nhìn chăm chăm vào nồi ốc bươu. Trình Can hỏi:

- Em làm sao vậy?

- Em...

Chưa nói dứt câu Minh Thư đã có một cảm giác buồn nôn chạy dọc cơ thể. Cô không kịp nói lời nào bùm miệng chạy vào toilet trong sự

ngõ ngàng của Trình Can. Gần chục phút sau cô mới trở ra, Trình Can nhăn mặt:

- Em không sao chứ?

- Không. Chắc em không quen mùi này.

- Chúng ta đi nhà hàng khác nhé. Trông em kìa, khó coi quá! Em có sao không?

- Em không sao đâu. Anh cứ tiếp tục ăn đi. Em thấy anh thích món này.

- Ăn thì phải ăn với em, món này em ăn không được anh cũng không ăn nữa.

Nói rồi Trình Can thanh toán tiền và nắm tay Minh Thư, đưa cô rời khỏi nhà hàng. Buổi hẹn hò kéo dài tới khuya, Trình Can trở về nhà, thấy ông Minh vẫn còn trầm tư trên sân thượng một mình. Anh chàng đến bên, ông Minh hỏi:

- Con về đó à?

- Dạ. Có chút đồ con để ở nhà. Con lấy xong rồi đi ngay.

- Gấp đến nỗi không đợi ngày mai được sao?

- Sao khuya rồi mà ba còn ở trên đây?

- Con biết chuyện em con chứ?

- Nó lớn rồi mà ba. Nó đi chán rồi cũng sẽ quay về thôi.

- Ba không biết làm cách nào để nó chấp nhận Thanh Nhi. Cả con nữa...

- Chuyện này, nói chung thì con tôn trọng quyết định của ba. Còn Nhã Trúc... ba nên để cho em nó thời gian đi. Dù sao thì nó cũng khó mà chấp nhận chuyện này. Tính nó rất bướng bỉnh.

- Con và Minh Thư đang yêu đấy à?
- Dạ phải. Tụi con đã quyết định đính hôn.
- Con luôn có những quyết định gấp gáp.
- Điều đó quan trọng mà ba. Con không nhanh gọn, thẳng “con hờ” của ba nó giật mắt thì sao? Nó luôn là đứa thủ đoạn nhất trên đời. Luôn luôn là vua phá hoại.
- Con đang nói Kỳ Tuấn đó sao?
- Chứ còn ai?
- Sao con lại nghĩ nó là “con hờ” của ba. Nó mồ côi cha từ nhỏ mà mẹ nó lại là bạn thân của ba, ba cứu mang nó thì có gì là lạ đâu.
- Nhà nó có thiếu thứ gì đâu. Nếu không muốn nói là giàu hơn cả nhà mình.
- Nhưng gia đình Kỳ Tuấn ngoài tiền bạc ra con xem, còn gì nữa?
- Dù sao nơi đó mới chính là gia đình của Thái Kỳ Tuấn. Nó cũng có ý với vị hôn thê của con, lần này nó mà phá hoại con nhất định không tha cho nó.
- Kỳ Tuấn là đứa biết chuyện. Đời nào nó lại phá hoại con.
- Để xem tới đó ba còn bênh vực nó được không. Chào ba!

Sáng hôm sau, mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Minh Thư được Trình Can đưa tới tòa soạn và luôn là những cử chỉ âu yếm ngọt ngào khi tạm biệt. Ở trên cao, Phương Dung đang nhìn xuống với ánh mắt gay gắt. Kỳ Tuấn đang ngồi dưới căng-tin và được cả đám con gái bu quanh. Anh chàng quả thật cứ như cái bánh ngọt, suốt ngày hút gái. Thấy Minh Thư xuống mua ly cà phê, Kỳ Tuấn liền đứng dậy lại ngồi cùng bàn với cô. Kỳ Tuấn nói:

- Cappuccino không còn được cô thích nữa rồi hả?

- Anh nên lại chỗ ngồi của anh thì hơn?
- Bao giờ thì điều đó diễn ra?
- Chuyện gì?
- Ngày vui của cô.
- Sao cái gì anh cũng tò mò hết vậy?
- Chúng ta đã từng có nhau mà. Nụ hôn dành cho em anh luôn phải vẫn vương khi nhớ lại đấy. Anh có thể hôn em nữa không?
- Không bao giờ tôi để anh có dịp xúc phạm tôi nữa đâu Thái Kỳ Tuấn. Như thế là quá đủ rồi!

Minh Thư đứng dậy bỏ đi, nhưng Kỳ Tuấn đã đuổi theo và bắt kịp cô ở thang máy. Kỳ Tuấn bật cười nụ cười đều cang:

- Tại sao em lại muốn giữ bí mật?
- Tôi muốn giữ cho anh một chút tư cách sót lại. Đồ cặn bã!
- Mắng rất hay. Cho em một tràng pháo tay nhé!
- Đồ khốn!

Minh Thư tát vào mặt Kỳ Tuấn rồi giận dữ:

- Giữa tôi và anh không còn gì dính dáng đến nhau nữa. Nếu anh còn là một con người thì anh làm ơn đừng làm kẻ phá hoại nữa. Anh đã có đủ rồi, anh suýt khiến sự nghiệp của tôi tan nát, anh phá hại trình trạng của tôi, giờ thì xin anh đừng phá nát niềm hạnh phúc của tôi.
- Em cho rằng em lấy thằng đó là em sẽ hạnh phúc sao?
- Hay là kết hôn với một con quỷ đội lốt người như anh mới là đúng. Hả?

- Để rồi coi tôi có nói sai hay không? Cảnh báo em cái thằng đó nó là thằng đã mang đấy.

- Tôi không cần thiết nghe bất cứ lời nói nào từ anh nữa đâu.

- Hoàng Ngọc Minh Thư, em đứng lại đó cho tôi!

Minh Thư dừng bước, Thái Kỳ Tuấn xoay người, đặt một tay lên vai cô rồi thì thầm vào tai:

- Thứ gì tôi đã muốn có thì chắc chắn nó sẽ phải là của tôi.

- Tôi công nhận điều đó. Nhưng có một thứ anh sẽ không bao giờ có được dù bằng mọi thủ đoạn đề tiện nào...

- Là gì thế?

Minh Thư kéo tay Kỳ Tuấn vặt mạnh xuống, hành động đó làm Tuấn hơi bất ngờ và cảm thấy đau. Minh Thư lạnh lùng:

- Là trái tim của tôi.

Thư bước phớt qua mặt Kỳ Tuấn, anh ta nhếch miệng cười:

- Impossible is nothing!

CHAP 20

Nhã Trúc đứng trước cửa nhà Ken và bấm chuông, là người giúp việc ra mở cửa. Trông bà ta khá ấp úng khi thấy Nhã Trúc:

- Có anh Ken ở nhà không?
- Dạ... thưa cô cậu chủ...
- Sao dì lại ấp úng như thế?
- Dạ cậu đang ở trên phòng.

Nhã Trúc đẩy cửa và bước vào thì thấy hai tay Ken đang ôm ấp vui cười với một lúc hai cô gái chưa kể một cô đang ngồi bên bàn và thưởng thức những thức phim nóng bỏng. Trông thấy Nhã Trúc, anh chàng Ken nhếch mép cười và tiếp tục phì phò điều thuốc. Một trong số hai cô nàng đang ở bên Ken hỏi:

- Baby, có muốn tham gia với tụi này không?
- Anh Ken, chúng ta cần nói chuyện.
- Được thôi!

Ken ngồi đó, ba cô nàng kia thì đi ra ngoài. Ken vẫn đang phả khói thuốc ra như tàu hỏa, Nhã Trúc nói:

- Anh giải thích đi!
- Có gì mà giải thích.
- Tức là anh thừa nhận?

- Ủ. Anh có chối bao giờ.

- Tại sao lại như vậy? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Chúng ta đã rất hạnh phúc bên nhau từ lúc ở Hong Kong cơ mà.

- Quá khứ rồi, em yêu!

- Ý anh là sao?

- Lại chờ anh nói thẳng hả?

- Đồ tồi!

Nhã Trúc định tát Ken một tát nhưng đã bị anh ta đỡ lại. Siết chặt cổ tay Nhã Trúc, Ken nói:

- Ngay từ đầu, tôi đã không có ý định gắn bó lâu dài với cô, chỉ toàn là cô mừng tượng ra thôi. Trong ba năm quen với cô, còn biết bao nhiêu em yêu đã nằm trên cái giường này như ba em lúc nãy.

- Người ta nói anh cặp kè hết cô này tới cô khác tôi không tin, thậm chí tôi còn trở mặt với họ. Vậy mà bây giờ anh lại phũ phàng thế sao?

- Tại cô ngây thơ mà tin tôi thôi. Tôi đâu có ép!

- Anh là đứa đê tiện nhất trong những đứa đê tiện.

- Cô không xứng đáng nói tôi câu đó. Cô cũng đấm đuổi bên thằng khổ rách áo ôm đó còn gì.

- Anh không được sỉ nhục Vương Khang. Tôi và anh ta chỉ là bạn.

- Sao cũng được. Giờ chúng ta chẳng là gì của nhau cả. Chia tay đi!

- Đồ tồi, anh không có quyền nói câu đó. Người nói phải là tôi. Bây giờ tôi là người bỏ anh đó!

- Được rồi. Nghe chật lỗ tai rồi. Đi đi! Ra khỏi nhà tôi. Tránh chỗ để tôi vui vẻ nữa!

- Trả hết mấy thứ đắt giá tôi đã tặng anh đây. Anh không đủ tư cách để tôi chơi đẹp với anh.

- Rách việc quá, viết giấy nợ đi. Mấy thứ đó trong những lần đi casino phải đi bán gấp chơi tiếp. Giờ đi Macau mà tìm.

Nhã Trúc dồn hết sức lực để mà lê lét ra khỏi căn nhà của anh chàng người tình mà cô trót yêu thương và tin tưởng trong mấy năm trời. Hụt hẫng, cô khóc không ra nước mắt, lê bước trên đôi chân vô định nhìn những tòa nhà cao tầng, những chiếc xe chạy ngược xuôi. Cây cầu Phú Mỹ trong đêm lộng gió, Sài Gòn không bao giờ ngủ. Đúng thật. Những ánh đèn muôn màu mang lại một sự rực rỡ hào nhoáng nhưng lại che lấp hết những góc khuất của những con hẻm tối tăm. Nơi nường nấu của dân lao động và những cô cậu sinh viên ngày đêm học hành ủ ấp giấc mơ có ngày sẽ chễm chệ sống trong khung cảnh ánh sáng muôn màu của thành phố sôi động này. Lúc này đây, Nhã Trúc nghĩ đến Vương Khang, anh chàng luôn bị cô coi thường chỉ vì anh ta rất tự phụ. Đối với Trúc, Vương Khang chẳng có gì ngoài cái miệng và gương mặt khá bảnh bao. Nhưng dù sao cô vẫn chưa bao giờ nghĩ về Khang xa như thế, chẳng lẽ vì Khang không có xe hơi đưa đón cô, không chịu chi đậm cho những lần shopping hay những lần đốt tiền không thương tiếc vì cô như Ken đã từng làm? Giờ nghĩ lại, điều đó đem lại cho Nhã Trúc niềm vui nhưng kết thúc cuộc vui đó thì chẳng có gì hết. Ken giờ đã không còn chút tình cảm vẫn vương khi đối với anh ta Nhã Trúc đã trở nên “lỗi thời”, cũng phải thôi. Đối với những anh chàng như thế, tình yêu có là gì? Phải luôn update thường xuyên như cập nhật phần mềm diệt virus...

Cây cầu cao thật, Trúc thử nhón gót lên, rồi cô giơ hai tay ra. Gió thổi vào cô thật mạnh. Nhưng cũng rất lạnh. Kể cả ông Trời cũng muốn đánh gục một người ương bướng như cô sao? Vì sao lại như vậy? Trúc hét thật to:

- Tôi muốn chết!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!...

Nhã Trúc cố đợi thêm vài giây, nhưng không ai đến bên cạnh cô. Đầu tiên là người mẹ thân yêu, đã mặc cho cô khóc đến nghẹt thở, đã bỏ cô ra đi, cô đã cãi lời Thanh Nhi, cho rằng “bà dì ghẻ” chỉ muốn chia rẽ tình yêu giữa cô và Ken, cô cũng đã cự tuyệt người cha thân yêu của mình, còn ông anh trai của cô giờ này thì không biết nơi đâu, Ken đã bỏ cô như bỏ một bao rác và cô cũng đã không nghe lời Vương Khang gọi lại...

Nhảy xuống, và mọi thứ sẽ kết thúc. Không còn ưu phiền, đau khổ và gánh nặng...

Trúc đã nhảy thật. Cô chìm nhanh xuống nước, dòng nước lạnh, Trúc nhắm mắt lại bắt đầu nghĩ khi tỉnh lại mình sẽ ở một nơi toàn màu trắng, giống như thiên đường chẳng hạn.

Một bàn tay khỏe mạnh đã kịp lôi cô lên. Bên trên dòng nước, Nhã Trúc không kịp nhận ra là ai. Người ấy có vẻ bơi rất giỏi, một tay ôm gọn cô, một tay quạt nước thật mạnh, như dùng hết sức lực để lôi cô tìm một nơi nào đó...

Và cuối cùng thì dự định của Trúc cũng không thành sự thật. Cô không thể đi gặp mẹ ngay, vì ở nơi trần thế đau buồn này đã có một bàn tay lôi kéo cô lại...

Ánh Tuyết đi cùng Minh Thư đi shopping, cả hai hay làm thế vào những buổi tối. Dù sao đôi bạn người Hà Nội cũng chẳng có nhiều bạn ở miền Nam. Ánh Tuyết nói:

- Cậu xuống sắc hẳn từ khi nhận cái công việc này đấy.
- Bạn bè với nhau không cần phũ phàng thế đâu.
- Thật mà, chọn cho cậu vài bộ nhá!
- Sao lại tốt bụng thế?
- Cũng không biết. Dạo này anh ấy cho tở tiền tiêu xài nhiều lắm, có khi gần bằng cả tháng lương của tớ.

- Đàn ông luôn nịnh vợ theo cách này.
- Tớ thì nghĩ anh ấy vừa làm chuyện gì có lỗi. Nhưng anh ấy luôn có gì đó bí ẩn, tớ không hiểu chồng tớ lắm đâu.
- Sinh cho anh ta một đứa đi. Rồi có bí mật gì nhờ đứa con đào hộ.
- Hình như anh Phong không thích thì phải.
- Sao lại nói vậy?
- Vì anh ấy chưa có đòi hỏi này.
- Đàn ông khó tìm thấy sự lẳng mạn lắm, còn nếu lẳng mạn thì anh ta lại là... Thôi bỏ đi!
- Có mùi hải sản ngon quá, mình lại đằng kia ăn chút gì đi.
- Tối rồi, tớ còn có việc ở nhà. Hay là về nhà tớ ăn đi!
- Không được. Mình ăn nhanh mà. Tối nay anh Phong ở nhà. Chồng tớ không thường xuyên ở nhà đâu.
- Đừng có mở miệng ra là chồng, hé môi thì cũng chồng như thế. Phụ nữ đã kết hôn rồi, câu đó trở thành cửa miệng sao?
- Nếu cậu nói cậu không kết hôn thì tớ sẽ gật đầu với cậu ngay.

Ánh Tuyết nháy mắt kéo Minh Thư đi. Trông thấy đồ hải sản bốc khói ngùn ngụt, Minh Thư lại rùng mình, một cảm giác lạnh chạy dọc sống lưng. Cô cố gắng ngồi xuống ăn để phủ nhận những thay đổi lạ của cơ thể. Minh Thư nói:

- Cậu gọi món gì thế?
- Cua và tôm hùm.
- Hai người ăn sao hết?

- Cậu gầy đi nhiều rồi. Cần canxi nhiều vào. Tớ gọi tôm cho cậu đấy, còn mấy con sò nữa nhé.

- Xin cậu đấy, tớ không ăn được...

- Không ít thì nhiều. Cậu sợ gì thế? Lúc trước có thứ gì mà cậu không ăn.

- Nhưng mà...

- Chúc quý khách ngon miệng!

Minh Thư nhìn còn không dám nhìn. Đĩa sò và tôm vừa được đặt xuống, Minh Thư đã ôm miệng phóng thật lẹ. Ánh Tuyết ngồi và nói một mình:

- Làm sao thế nhỉ?

Không thấy trở ra, Ánh Tuyết đành thanh toán và gói đem về nhà. Cô vào toilet tìm Minh Thư, thấy cô nàng mặt xanh xao ngồi bệt xuống toilet mà thở hổn hển. Ánh Tuyết hoảng hồn:

- Thư, cậu làm sao vậy?

- Tớ không khỏe. Chắc là bị đau bao tử.

- Trông cậu tệ quá! Nhìn kìa, chẳng còn là một hotgirl mà tớ ngưỡng mộ.

- Xin lỗi vì không ăn được cùng cậu.

- Không sao. Tớ đem về nhà ăn với anh Phong cũng được. Tớ đưa cậu đi khám sức khỏe nhé!

- Thôi khỏi, chỉ cần mua thuốc là được rồi. Tớ có bệnh gì đâu.

- Không khéo cậu làm người ta làm cậu đang ốm nghén đấy. Có ai đau bao tử mà lại ói tới mặt xanh mặt vàng khi đi ăn hải sản đâu.

Minh Thư giật mình người khi nghe Ánh Tuyết nói câu đó. Đến nỗi cô suýt ngã đứng dậy không được, Ánh Tuyết phải đưa cô về tận nhà.

- Cậu ổn chứ?

- Không có gì.

- Lúc này sao cậu không để tớ vào cùng mua thuốc, lỡ như sau này có gì tớ có thể chạy đi mua ngay...

- Thôi. Cảm ơn cậu! Chị em tốt!

- Có gì đâu. Thôi tớ về nhé!

Nhã Trúc đã tỉnh lại, cô nhớ trong lúc mơ màng, có ai đó không ngừng lắc vai cô thật mạnh và liên tục gọi tên cô. Lại còn hô hấp nhân tạo khá thành thạo. Cô mở to mắt thì trông thấy Vương Khang đang nằm thở hì hục bên cạnh, thấy cô cử động, anh ngồi dậy:

- Mừng quá! Cô tỉnh rồi. Tôi cứ nghĩ mọi công sức của tôi là vô dụng hết. Cô không sao. Hay quá!

Nhã Trúc nhìn Vương Khang, rồi lại tát vào má anh. Vương Khang liên tục chớp mắt nhìn cô, Nhã Trúc mắt ươn ướt:

- Tôi có bảo anh cứu tôi đâu. Tôi muốn kết thúc!

- Ai cho cô cái quyền đó?

- Đây là mạng sống của tôi. Tôi có quyền!

- Nhưng cô không phải là người tạo ra mạng sống này, khi cô nhận được một thứ gì đó từ người khác, trước khi không muốn dùng tới nó nữa, cô phải đền ơn người đã cho cô thứ đó. Mạng sống cô có được là từ ba mẹ của cô, họ liệu có vui khi cô làm vậy?

- Không ai quan tâm tôi nữa. Ai cũng có cuộc sống riêng. Chỉ có mẹ là luôn ở bên tôi, nghe tôi nói, nhìn tôi cười và ôm tôi vào lòng khi tôi

khóc. Mẹ không còn nữa rồi, tôi không thể trút những thứ giận dữ, ưu phiền và gánh nặng của tôi với ai hết. Tôi không thể sống với thứ áp lực và nỗi cô đơn này.

Nói đến đây, Nhã Trúc khóc nức nở, Vương Khang vẫn nhìn cô. Nhã Trúc đứng dậy và đi đến gần bờ sông, cô lại thổn thức trong nước mắt:

- Lúc này, tôi mong rằng anh hai hoặc ba sẽ đến và lôi tôi về. Ngày trước tôi còn có Ken làm chỗ dựa, nhưng bây giờ, tôi mới nhận ra, không ai có thể bên tôi và quan tâm tôi mãi mãi. Tôi không thể khóc với ai trong số họ. Những người mà tôi tưởng có thể nương tựa họ suốt cuộc đời còn lại, sau khi tôi mất mẹ. Tôi mất hết rồi. Tôi muốn chết bởi vì tôi không còn lý do gì để sống nữa.

Vương Khang đến bên Nhã Trúc, mỗi lúc một gần, nắm nhẹ lấy tay cô. Rồi ôm cô vào lòng:

- Tôi có thể làm thế này để cô ngừng khóc hay không?

Nhã Trúc khóc rất nhiều, nhưng cô đã rất ấm áp trong vòng tay của Vương Khang dù cả hai đang ướt sũng. Một lúc rất lâu sau, Nhã Trúc mới bình tĩnh hơn. Cô ngồi tựa đầu vào vai Vương Khang trên chiếc xe máy của anh. Chiếc xe lao vút trong màn đêm và lại quay trở về căn nhà nhỏ nơi cuối con hẻm tối. Sau khi thay quần áo khô, thấy Nhã Trúc vẫn ngồi im lặng nhìn ra cửa sổ, Vương Khang lại gần nói:

- Tôi sẽ ở bên cạnh cô mỗi khi cô cần.

- Để làm gì chứ? Anh không thể ở bên tôi mãi được. Chúng ta có hai cuộc sống khác nhau.

- Tôi không làm vậy để hòa chung cuộc sống của chúng ta. Tôi làm vậy chỉ bởi vì...

- Vì sao?

- Bởi vì tôi không muốn nhìn thấy cô khóc.

- Nếu tôi nói, tôi sẽ làm bạn gái anh, thì anh có đồng ý không?

Vương Khang mỉm cười và lắc đầu:

- Không.

Nhã Trúc lại im lặng, Vương Khang lấy cho cô một viên kẹo ngậm, còn chính tay cho vào miệng cô. Anh nói:

- Tôi muốn ngày mai thức dậy, cô vẫn ở đây.

- Tại sao tôi phải nghe anh?

- Vì ít ra, nếu tôi không nhảy xuống, giờ này cô đã đến nơi cô muốn đi rồi. Tôi là người kéo cô ở lại, cô phải cho tôi ra lệnh cho cô một lần, ít nhất là lần này.

Nhã Trúc nhoen cười, giờ Vương Khang mới phát hiện cô nàng có một nụ cười đẹp biết bao. Đúng là con gái cười duyên thì tim con trai lúc nào cũng phải xuyên xao. Vương Khang nói:

- Ngủ ngon nhé!

Trong khi đó, tại căn hộ cao cấp của Tổng biên tập tạp chí “Người thời thượng”, trong toilet, một dáng người trước gương, nước mắt không ngừng chảy. Trên bồn rửa mặt là chiếc que thử thai đã cho kết quả hai vạch. Tức là dương tính. Đã trải qua hai tiếng từ lúc trở về nhà, Minh Thư mới dám can đảm xé bao, nhưng điều cô không mong muốn nhất cũng đã tới. Vì sao trên thế giới này có hàng triệu đôi quan hệ tình dục mỗi ngày, nhưng cô thì chỉ có một đêm đã bị dính. Cô không dám đọc tin nhắn của Trình Can, lại càng không muốn nghe giọng nói của anh. Thư chỉ đứng đó, nước mắt tuôn trào, Thư không khóc thành lời.

Cô nhìn chiếc nhẫn dính hôn trên tay.

Cô sắp dính hôn với Âu Trình Can.

Nhưng cô phải tháo ra.

Vì cô đã mang thai.

Có thai trước ngày cưới có thể là một niềm vui cho cô và Trình Can. Nhưng cô không thể gạt chính mình.

Cái thai trong bụng không phải là giọt máu của họ Âu. Không phải tin vui trước ngày đính hôn.

Nó thuộc về họ Thái...

Là một thiên thần hay chỉ là một nghiệt chủng?????

CHAP 21

Minh Thư đã ngồi lặng cả đêm qua, cô không tìm được cho mình một suy nghĩ nào khác hơn là phải tỏ ra như không có chuyện gì và tự âm thầm giải quyết mọi chuyện. Cô vừa mới ngoi ngóp đứng vững sau một đợt sóng dữ dội tưởng chừng như đã đánh gục cô. Cô không phải khi không mà có được cái phao cứu sinh, cái phao cứu sinh ấy đã đổi lại cái giá mà cô phải trả quá đắt. Không những vậy, nó còn để lại những hậu quả không đáng có. Minh Thư bí mật đến phòng khám thai, cô lo lắng sợ người khác nhận ra mình. Cô đang miên man suy nghĩ, chợt...

- Hoàng Ngọc Minh Thư!

Minh Thư ngồi bật dậy, cô vào gặp bác sĩ, Minh Thư hơi run. Bác sĩ mỉm cười:

- Chúc mừng cô, cô đã có thai!

Thư mím môi, cái câu nói mà cô không bao giờ muốn nó lọt vào màng nhĩ rốt cuộc cũng đến rồi. Thư lặng lẽ cố lấy lại bình tĩnh và hỏi bác sĩ:

- Theo tôi được biết thì bào thai càng nhỏ càng dễ phá mà không gây nguy hiểm phải không ạ?

- Cô chỉ mới biết cô có thai trong một phút trước và sau đó cô không chần chừ muốn bỏ thai nhi.

- Đó là quyền của tôi. Tôi rất tiếc nhưng tôi không muốn giữ đứa trẻ lại.

- Phải nói cô là một phụ nữ xinh đẹp, có lẽ là rất thành đạt trong sự nghiệp. Nhưng không vì vậy mà cô cho rằng sinh mạng nhỏ này cần

trở sự nghiệp thăng tiến của cô chứ?

- Việc đó thì tôi có lý do riêng.

- Nhưng tôi là bác sĩ, tôi phải có trách nhiệm cùng cô đưa ra giải quyết hợp lý nhất. Trông cô cũng đã không còn trẻ tuổi, đang độ tuổi sinh con, lúc này cô phá bỏ thai nhi, sau này cô sẽ hối hận đấy. Tôi khuyên cô nên suy nghĩ lại...

- Tôi không phải mới biết mình có thai, tôi đến đây là để kiểm tra lại. Tôi bỏ đứa trẻ không phải vì tôi là bà mẹ nhẫn tâm mà là vì đứa con đã xuất hiện không đúng lúc.

- Có rất nhiều giải pháp cho phụ nữ thành đạt. Cô phải biết là có con là thành quả tuyệt nhất trên đời của những người phụ nữ.

- Sẽ là như thế nếu như đứa con này là con của tôi và vị hôn phu. Hãy sắp xếp cho tôi ca phẫu thuật sớm nhất trước khi tôi kịp yêu thương đứa trẻ bé bỏng trong bụng.

Minh Thư nghẹn giọng, cô không nói thành lời, chỉ để lại danh thiếp của mình rồi bỏ chạy. Cô rời khỏi bệnh viện, đi ngang những căn phòng, những đôi vợ chồng đang âu yếm đứa con mới chào đời, ngoài khuôn viên sân thì chồng săn sóc từng miếng ăn, thức uống cho bà vợ sắp sinh. Thậm chí còn có những cảnh thương yêu hơn nhiều, chồng đưa vợ đi khám thai, không ngừng tíu tít nào là công việc tương lai cho đứa bé, sẽ chọn cho nó cái tên đẹp nhất... Thư hoàn toàn hiểu rõ những điều đó, dù cô chưa từng phải trải qua nhưng ai cũng phải biết rằng, có con, tức là cuộc sống trước đây của mình bây giờ đều phải thêm một dấu cộng. Là cộng đứa trẻ, đứa trẻ sẽ chiếm hoàn toàn thời gian, suy nghĩ và cuộc sống của ba mẹ chúng. Đứa trẻ có ảnh hưởng rất nhiều, kể cả tình yêu thương của ba mẹ chúng dành cho nhau nữa...

Cô không muốn để ai thấy mình trong bộ dạng thế này. Không muốn để ai thấy cô đang lâm vào tình cảnh như thế. Thư lầm lũi trở về tòa soạn. Vừa bước vào thì đã trông thấy cảnh tượng không mấy gì chấp nhận. Thái Kỳ Tuấn - cha của em bé trong bụng Minh Thư

đang cười nói vui vẻ với cô nàng ký giả xinh như hoa. Lại còn vuốt tóc và mời cà phê, không hiểu vì sao Minh Thư lại chú ý như vậy. Cô bước đi ngang mà không nhìn, tuy nhiên, Kỳ Tuấn đã để ý, Kỳ Tuấn đuổi theo Minh Thư, Minh Thư không kịp đóng cửa. Minh Thư lạnh lùng:

- Đi ra ngoài!

- Tôi có chuyện muốn nói.

- Ngoài công việc thì chúng ta không có gì để nói.

- Có chứ. Trên danh nghĩa tôi cũng là con cháu của ông Minh, dù sao Âu Trình Can lúc nhỏ tôi cũng từng gọi một tiếng anh. Vậy là cô sắp trở thành chị dâu của tôi rồi.

- Rồi sao?

- Chị dâu, thế mà tôi đã được...

- Thái Kỳ Tuấn, câm miệng đi!

Minh Thư lớn tiếng khi Kỳ Tuấn nói chưa hết câu. Nhìn thấy mọi người bên ngoài đều ghé nhìn, Kỳ Tuấn nhếch mép cười:

- Ừ nhỉ, quên đóng cửa!

- Chủ nhật này tôi mong anh đừng có trở thành con khỉ rừng phá hoại buổi party.

- Khỉ rừng rất phá phách à? Xin lỗi, tôi không biết. Tôi chỉ biết là...

Ghé sát vào tai Minh Thư, Kỳ Tuấn cười khinh khỉnh:

- Lúc ngủ môi em hay mím lại, thỉnh thoảng lại chúm chím... Ai cũng muốn hôn!

Minh Thư như muốn nổ tung vì tức giận nhưng nào có thể làm gì hơn khi mấy chục cặp mắt đang nhìn họ và theo dõi những khoảnh

khắc tiếp theo. Minh Thư im lặng đóng chặt cửa phòng lại. Trong khi đó, Trình Can hẹn Phương Dung tới một chỗ bí mật. Phương Dung nói:

- Anh vẫn quyết định đính hôn với cô ta mà chưa biết gì nhiều về cô ta?

- Anh nghĩ anh đã biết đủ rồi. Điều quan trọng nhất anh cũng đã có, là anh yêu Thư.

- Hay là vì anh muốn lãng tránh tình cảm anh dành cho em.

- Em...

Trình Can cứng họng, anh không nói được gì thêm mà chỉ im lặng và thở dài. Phương Dung lao tới ôm Trình Can hôn lấy hôn để. Trình Can kéo ra:

- Không được. Minh Thư đã đến trước em! Chúng ta ngừng lại đi!

- Nhưng em không muốn mất anh đâu.

- Coi như cho anh xin lỗi vì anh đã không dứt khoát ngay từ đầu. Nhưng anh không phải là mẫu đàn ông bắt cá hai tay. Anh thừa nhận anh có chút tình cảm dành cho em nhưng anh đã không để nó đi quá mức. Anh đã dừng lại để chọn những điều đúng đắn không trái đạo nghĩa, em hiểu không?

- Vậy là chỉ cần đám cưới giữa anh và Minh Thư chưa xảy ra, em vẫn có cơ hội chứ gì?

- Nhưng rất tiếc thời gian đến quá gần, đã không còn gì có thể chia rẽ anh và Thư nữa. Anh xin lỗi!

- Anh không cần phải xin lỗi!

- Nếu có một chữ nếu, chắc chắn anh sẽ làm như vậy. Nhưng vé đằng sau của chữ nếu thì không bao giờ tồn tại Dung ạ. Có thể anh đã thích em, anh quan tâm em nhưng giữa anh và em đã không xảy

ra chữ nếu nào hết. Tìm một người khác thay anh yêu thương em đi, em xứng đáng có nhiều hơn như vậy.

- Em không cam tâm!

- Nhưng chỉ có một lối giải quyết duy nhất. Anh xin lỗi em một lần nữa!

Nói rồi Trình Can bỏ đi. Anh biết rằng mình phải dứt khoát, hai người con gái anh đều muốn chọn nhưng anh chỉ có thể chọn một. Can tắc lưỡi tiếc nuối rồi cho xe chạy.

Nhã Trúc ngồi bật dậy, cô đã ngủ thật ngon. Cô chải tóc và bước ra ngoài, cánh cửa dường như bị chặn bởi thứ gì, Trúc đẩy mạnh và có tiếng la oai oái. Mở cửa ra thì thấy Vương Khang đang nằm sóng soài mà xoa cái lưng, Nhã Trúc đỡ anh dậy:

- Tôi làm anh đau hả? Có bị sao không?

- Cô mạnh tay thế!

- Xin lỗi! Sao anh lại ngồi ở đây?

- Tôi ngủ ngoài cửa phòng suốt đêm qua.

- Để làm gì?

- Vì cô chạy rất nhanh. Đã tuột ra khỏi thì khó mà tìm bắt lại được. Chỉ còn cách như thế mà thôi!

- Buồn cười.

Nhã Trúc mỉm cười búng vào mũi Vương Khang và đứng dậy đi vào toilet. Anh cũng cười, đứng bên ngoài cửa mà tâm sự với cô:

- Tôi thích nhìn cô trong bộ dạng thế này hơn.

- Vậy hôm nay có rảnh tháp tùng tôi đi chơi một ngày không?

- Tháp tùng tức là xách đồ phải không?

- Nhẹ thôi mà... Dù sao thì ngày mai anh cũng phải đưa tôi về nhà, và, những người đó sẽ không cho tôi dễ dàng bỏ đi nữa.

Một đôi vợ chồng mới cưới đang cùng nhau làm đủ trò để cô con gái chịu ăn trông thật là hạnh phúc. Minh Thư đặt tay lên bụng, giá như cô có thể như thế. Nhưng sự cay nghiệt đã đập đúng vào niềm hạnh phúc sắp đến với cô. Đường tình không phải lúc nào cũng trải một màu hồng. Thư không cho phép mình yếu mềm, cô không thể giữ đứa con. Vì cô thậm chí còn chưa có gia đình, mà oan nghiệt hơn, bào thai cô mang trong bụng không phải là kết quả đẹp giữa cô và người tình.

- Chào em yêu!

Trình Can đến từ phía sau và hôn lên gáy Minh Thư, cô mỉm cười vuốt mái tóc vuốt gel của anh một cách âu yếm. Trình Can nói:

- Chờ anh lâu chưa?

- Không lâu lắm.

- Sao hôm nay lại có hứng hẹn anh đi đánh tennis thế? Lại vào giờ này?

- Nổi hứng thôi mà.

- Được rồi. Để anh lấy vợt. Chúng ta tìm cặp đánh đôi nhé!

Minh Thư mỉm cười nhìn Trình Can thông thả bước đi, cô cứ nhìn Trình Can rồi lại đặt tay lên bụng. Thỉnh thoảng lại hít một hơi dài. Thình lình Trình Can gọi lớn:

- Thư, cẩn thận! Bóng tới kìa!

Minh Thư giật mình lập tức theo phản xạ cô dùng hai tay cầm cây vợt tennis nhưng lại không lấy thế đánh mà lại dùng nó che trước

bụng. Minh Thư không hiểu vì sao cô lại hành động như vậy, Trình Can vội buông vợt và nói:

- Em không khỏe hả?

- Không. Em mất tập trung tí thôi.

- Thôi, không đánh nữa. Ngày mai đã là ngày chúng ta thông báo đính hôn, anh không muốn em trầy da tróc vảy đâu. Mình vào uống nước rồi anh đưa em đi shopping!

- Cũng được.

Kỳ Tuấn và Phương Dung cùng với Bùi Đàm Phúc vẫn hay ngồi ở góc bàn khuất trong quán bar để bàn tính âm mưu đen tối. Phương Dung bốc đồng:

- Tôi quyết không để buổi đính hôn này diễn ra đâu.

- Chừng nào họ chưa gọi nhau là ông Âu bà Âu thì chúng ta vẫn còn cơ hội. Sao cô lúc nào cũng đặt chuyện này vào tình thế dầu sôi lửa bỏng vậy?

Kỳ Tuấn nhú mày và uống hết chai bia Heiniken. Đàm Phúc nói:

- Kỳ Tuấn nói làm được tức là cậu ta sẽ làm được, cô có hối thúc thì cũng vậy thôi. Cậu ta sinh ra là một kẻ bất trị, không ai có thể yêu cầu được cậu ta cả.

- Cậu luôn bị con nhỏ đó dắt mũi. Thế mà cũng gọi là sát thủ ái tình à?

- Chị nói hơi bị nhiều rồi đấy. Có cần giảm lại không? Tôi cần sự im lặng.

Phương Dung bỏ đi. Đàm Phúc lấy thêm một chai bia cho Kỳ Tuấn:

- Trông cậu không giống một kẻ thua cuộc.

- Chữ trông tớ giống cái gì? Thằng bị dất mũi như bà chị dâu hờ của chúng ta vừa nói hả?

- Cũng giống đó chứ. Tớ thấy cậu thực sự quan tâm đến thắng thua trong trận này.

- Với Âu Trình Can, bao giờ tớ cũng muốn chỉ duy nhất một chữ thắng.

- Hay là vì cậu đã thực sự có gì đó với con bướm xinh đẹp, kiều kỳ của cậu.

- Con bướm à?

Kỳ Tuấn mỉm cười và tiếp tục uống chai bia...

Vương Khang bị Nhã Trúc kéo vào một trung tâm mua sắm to nhất nhì thành phố. Số tiền thanh toán sau vài lần bước ra bước vào từ phòng thử đồ đã lên đến 8 con số. Vương Khang cố lục lại bóp tiền, anh chưa lãnh lương cộng với việc chuẩn bị vài bộ quần áo cho tháng đi làm chính thức đã ngốn tiền của Vương Khang khiến anh không còn đủ thanh toán cho Nhã Trúc món nào, dù là món nhỏ nhất. Lúc chuẩn bị đi ra, Nhã Trúc nhìn con gấu bông màu hồng, trông yêu không chịu được. Ai nhìn cũng thấy thích. Tuy nhiên, hình như ai cũng phải ngậm ngùi bỏ đi vì đã ngốn không biết bao nhiêu xu. Nhã Trúc kéo Vương Khang lại:

- Tôi thích con đó!

- Cô không có gấu bông à?

- Nhưng anh có công nhận là ai cũng muốn có nó không? Ai cũng thích nó hết. Tôi cũng vậy. Ngày hôm nay anh chưa tặng cho tôi món quà nào, tôi chọn luôn rồi đây.

- Nhưng...

- Đi đổi xu đi! Nhanh lên!

Vương Khang ra mua mười xu rồi đưa cho Nhã Trúc, cô dúm tay lại:

- Là anh! Anh phải gấp cho được đó nhé! Lúc nhỏ tôi thích con nào, chỉ cần tôi chỉ là anh hai sẽ gấp hết.

- Anh hai cô mà gấp được à?

- Phải. Chỉ cần bảo tôi nhắm mắt lại. Anh ấy sẽ tìm cho tôi con tôi thích.

Vương Khang đâu bao giờ ngó tới trò này, anh chàng lóng ngóng đến mười lần mà không gấp được con thú nào hết. Cả hai tiếc hùi hụi và ra về. Nhã Trúc tiếc ra mặt:

- Tôi sợ con đó sẽ bị người ta gấp mất!

- Đành chịu thôi. Cơ hội đã đến với chúng ta, nhưng chúng ta không biết nắm bắt.

- Nhưng tiếc quá...

- Tôi không thể làm gì hơn.

- Chỉ cần có niềm tin, nhất định có một ngày tôi sẽ có nó.

Nói rồi Nhã Trúc chạy lên phía trước, Vương Khang nhìn cô rồi quay lại nhìn cái tủ thú bông vẫn còn khá nhiều cô cậu tuổi teen đứng ở đó. Con thú bông màu hồng có sức hút ghê thật...

- Chỉ cần có niềm tin...

Vương Khang cứ bị câu nói đó lặp đi lặp lại mãi trong đầu.

CHAP 22

Minh Thư về đến nhà, cô đặt túi xách xuống và uống một chút nước cam. Cảm giác mệt mỏi không lúc nào thoát khỏi. Cô xuống nhà tắm và bắt đầu xả nước. Thành linh nghe chuông báo cháy vang inh ỏi. Minh Thư hốt hoảng, cô không biết làm thế nào. Chạy ra bằng lối thoát hiểm thì đã đông nghẹt người. Căn nhà ở số cuối cùng đã bị cháy và lệnh mọi người ở tầng này phải sơ tán gấp. Tuy nhiên cô không thể nào chạy khi mà gần như mọi người trên tầng cùng căn hộ của cô cứ chen chúc nhau. Thư quyết định chạy vào nhà, khói đã bắt đầu lan vào nhà cô. Thư mở cửa sổ để thở. Lúc chạy ra ban công cô định nhảy xuống, nhưng nhớ ra còn đứa bé trong bụng. Minh Thư lưỡng lự một chút, nhân viên cứu hộ hét to:

- Nhảy xuống đi! Chúng tôi sẽ bảo vệ cô an toàn tiếp đất!
- Nhảy đi cô gái. Chúng tôi sẽ bảo đảm an toàn cho cô!

Minh Thư mím môi, cô biết, nếu gây chấn động mạnh, đứa bé trong bụng sẽ vĩnh viễn ra đi. Ngày mai đã là ngày cô và Trình Can tuyên bố đính hôn, nếu như nhảy xuống thì ngày mai mọi chuyện sẽ xảy ra tốt đẹp như cô mong muốn. Thư đã bước một bước lên thành ban công và mọi thứ ở bên dưới đang sẵn sàng chờ đỡ lấy cô. Nhưng rồi một điều gì đó khiến cô không thể bước nữa, Thư đã lùi hẳn lại và hét to:

- Tôi không thể nhảy. Nếu nhảy tôi sẽ mất nó.

Không còn cách nào khác, trước khi đám lửa lan nhanh, đội cứu hỏa phải cử người lên đưa Thư xuống bằng cách khác. Vừa xuống đến nơi, Thư đã thở phào nhẹ nhõm. Mọi người xung quanh đều thắc mắc, cô chỉ mím môi và nói:

- Mạng sống của em bé quan trọng hơn mạng sống của tôi.

Một lúc sau khi nhận tin, Kỳ Tuấn đã chạy đến. Kỳ Tuấn trông thấy Minh Thư đang ngồi đó, anh mới là người chạy lại đầu tiên. Cảm giác lo lắng đổ ập xuống Kỳ Tuấn mà anh không hiểu vì sao khi nghe có tin báo như vậy. Anh thậm chí không muốn thông báo cho Trình Can mà tự chạy đến. Dù biết rằng ngày mai Minh Thư sẽ đính hôn với Trình Can, dù biết rằng trò chơi này không đơn giản là một trò chơi Tuấn đã chơi rất nhiều lần. Minh Thư không phải trò chơi. Vì trò chơi không bao giờ làm cho Tuấn nao núng và lo lắng như vậy. Anh mở cửa xe và chạy đến bên Minh Thư:

- Cô làm sao vậy?

- Tại sao anh lại đến đây?

- Tôi nghe tin.

- Không cần anh lo.

- Được rồi, tôi chỉ đến đây để xem cô có sao hay không?

Kỳ Tuấn thấy chiếc xe của Trình Can cũng đã đỗ xịch sau chiếc xe của anh. Tuấn thở dài, vẻ mặt anh khá lạ lẫm nhìn Minh Thư. Anh chỉ nói:

- Ngày mai làm cô dâu vui vẻ nhé!

- Chưa phải là cô dâu.

- Nay mai thôi.

Rồi Tuấn bỏ đi trước khi Trình Can chạy tới, xốc Minh Thư lên và ôm chặt vào lòng:

- Anh sợ chết được khi nghe tin đó. Em không sao chứ?

- Em hơi sợ một chút.

- Đêm nay em về nhà anh nhé!

- Như thế không được. Đồ đạc em còn để ở trên kia.

- Thôi được rồi, không có kiêng cử gì cả. Em vào xe trước, anh lên đó lấy cho em.

Quả thực ở bên Trình Can, Minh Thư như một nàng công chúa được bảo bọc bởi một hoàng tử sẵn sàng che chở cho cô. Tuy nhiên, vẫn còn một nam tước bóng đêm xen lẫn vào mối tình đẹp để như cổ tích của họ. Thư trong vòng tay Trình Can, Thư vẫn trông thấy Kỳ Tuấn lặng lẽ bỏ đi. Tạm biệt Trình Can với vài nụ hôn, Minh Thư đóng chặt cửa phòng, cô không thể tiếp tục để mình lún sâu vào chuyện này, cần có những quyết định đau lòng trước khi để tất cả mọi người cùng đau. Ai làm nấy chịu, Thư không thể dùng hạnh phúc của mình để đền lên một niềm hạnh phúc khác. Có lẽ nó không thuộc về cô. Âu đành có duyên mà không phận. Thư không dám khóc to vì cô sợ Trình Can sẽ nghe thấy, mọi thứ anh đã chuẩn bị sẵn, chỉ cần thức dậy, trang điểm và khoác lấy bộ trang phục long lầy kia vào, bàn tay Thư sẽ nằm gọn trong bàn tay khỏe mạnh của Trình Can và cả hai sẽ trở thành cặp đôi chính thức...

Nhã Trúc dọn dẹp đồ đạc sau khi ăn uống xong, Vương Khang nói:

- Trở về nhà rồi, cô sẽ nhớ căn bếp nhỏ như lỗ mũi của tôi đấy.

- Nhớ chứ.

- Ngày mai anh sẽ dắt tôi tới với cương vị là gì?

- Như một vệ sĩ.

- Anh đánh nhau dở tệ.

- Tôi đánh ngang cơ ấy chứ. Chỉ tại chúng đông quá.

- Tôi không phải là một tiểu thư.

- Hơn một tiểu thư nhiều.

- Không. Ở HongKong tôi cũng chỉ là một nữ sinh bình thường, vẫn có công việc part-time, trăn trở việc vào đại học như ai khác.

- Nhưng khi về Việt Nam, vị trí của cô hoàn toàn khác.

- Tôi muốn thể hiện thứ gì đó với tất cả mọi người, mà chính tôi cũng không hiểu tôi làm chuyện đó vì cái gì. Bởi vì, ở bên đó, tôi chẳng là cái gì của một vùng lãnh thổ giàu có. Nhưng ở Việt Nam, tôi đã có thể là tiểu thư con nhà giàu, tôi ức hiếp mọi người, y như tôi đã từng bị ức hiếp.

- Cô cho đó là trò vui à?

- Tôi biết là không đúng. Nhưng, chẳng ai quan tâm đến điều đó từ khi mẹ tôi qua đời. Ba tôi có người phụ nữ khác, anh tôi chỉ quan tâm đến tôi như để tròn nghĩa vụ anh em.

- Dù sao họ cũng là người thân của cô.

- Tôi cần một nơi dựa dẫm nhiều hơn thế.

Vương Khang im lặng, Nhã Trúc cũng im lặng. Anh đứng đó nhìn cô lau dọn căn bếp, hóm hỉnh đùa:

- Vậy tại sao cô vẫn nấu ăn dở tệ? Còn phá hỏng căn bếp của tôi ngay ngày đầu đến đây?

- Ngoại trừ nấu ăn và ủi quần áo. Nấu ăn thì tôi không có năng khiếu, ủi quần áo thì tôi không thích. Những việc đó mẹ luôn làm cho tôi.

- Cô có vẻ rất yêu mẹ của cô.

- Chỉ tiếc là tôi không có cơ hội làm điều ấy quá lâu. Mẹ đã ra đi rồi, trên đời này không còn nhiều người để tôi yêu thương và nương tựa nữa. Ba và anh hai là một thế giới khác so với thế giới nội tâm của tôi.

- Cô còn...

- Còn gì?

- À không... Ý tôi là cô còn mâm chén chưa rửa.

Nhã Trúc gật đầu và mỉm cười. Vương Khang lại bàn làm việc mà đầu óc cứ suy nghĩ đầu đầu, anh đã bắt đầu quan tâm con nhỏ đồng đánh khó ưa này từ khi nào thế? Anh đã để ý đến cảm nhận của nó từ bao giờ? Chẳng lẽ chạm môi nhau một lần để cứu sống cô ta đã làm Khang thay đổi tình cảm về “oan gia” của anh. Thỉnh thoảng Khang vẫn quay lưng lại xem Trúc làm việc, cô chỉ đáp lại anh bằng cái nhoen cười hay đôi mắt to thỉnh thoảng long lanh trông rất đáng yêu.

Sáng hôm sau, Trình Can thức dậy. Anh mở cửa phòng để xem người yêu đã thức hay chưa. Tuy nhiên, khi bước vào chỉ thấy mẩu giấy nhỏ để trên bàn:

- Anh cứ tới trước. Em phải làm một số việc. Em sẽ tới. Anh đừng lo!

Trình Can nhún vai, anh gọi điện thoại cho Minh Thư nhưng cô đã tắt máy. Đúng 10 giờ, mọi người đã có mặt đông đủ tại khuôn viên rộng rãi của biệt thự mà ông Minh sở hữu. Vương Khang đưa Nhã Trúc về nhà, trông thấy cô, ông Minh vui mừng khôn xiết:

- Con gái, con đã về rồi!

- Chào ba.

- Chào chú!

Vương Khang cũng đứng đắn với áo sơmi đen và cravat màu xám. Ông Minh nhíu mày dò xét:

- Cậu là...

- Anh à, đây là ký giả mới của tòa soạn chúng ta. Cậu ta là Đỗ Vương Khang, người đã chăm sóc Nhã Trúc trong thời gian qua.

- Chào cậu! Cảm ơn cậu thời gian qua đã chăm sóc đứa con gái cưng của tôi.

- Không có chi thưa ông.

- Con lên trên thay quần áo.

Kỳ Tuấn và Đàm Phúc vừa bước xuống xe, hôm nay trông Kỳ Tuấn không còn nụ cười ngạo nghễ như mọi người vẫn thường thấy. Anh chàng khá lạnh lùng bước xuống, thành thật mà nói hôm nay Kỳ Tuấn là người nhà ấy chứ. Đàm Phúc thúc nhẹ vào hông:

- Trận đấu này là cậu quyết định dừng, thua thì phải chấp nhận. Không có quạу nhé!

- Ai bảo tớ thua. Chưa gọi nhau là vợ chồng thì tớ vẫn còn cơ hội.

Kỳ Tuấn bước vào, Trình Can đang tiếp đãi bạn bè cũng chạy lại. Dĩ nhiên đối mặt với Kỳ Tuấn bao giờ cũng thú vị:

- Xin chào!

- Chào anh, chúc anh một ngày vui vẻ và hạnh phúc.

- Cảm ơn anh bạn luật sư, dĩ nhiên tôi rất hạnh phúc. Tôi đã chiến thắng được một trận đánh, tôi đã có được mỹ nhân mà ai cũng phải ghen tị. Phải không, em trai?

Bị Trình Can khiêu khích, Kỳ Tuấn tức điên, nhưng nhận thấy sự có mặt của ông Minh, kể cả mẹ của anh cũng xuất hiện, Kỳ Tuấn lờm mắt:

- Tôi và anh không có quan hệ huyết thống. Đừng tỏ ra quá thân nhau như vậy!

Kỳ Tuấn bỏ đi, lúc đi ngang cố tình hất mạnh vai Trình Can. Bước vào bàn của hai tiền bối, Kỳ Tuấn lễ phép chào:

- Chào ông chủ!

- Kỳ Tuấn, hôm nay có thể gọi ta là chú như lúc trước mà.

Kỳ Tuấn bỏ đi lại bàn và rót rượu uống, bà Kim tiến lại gần. Hai mẹ con nhìn nhau như những người xa lạ, bà Kim giọng ồm ồm khá lạnh lùng:

- Con đến muộn đấy.

- Con việc gì phải đến sớm. Hôn thê của anh ta còn chưa tới kia mà! Mà cũng lạ thật, một người quanh năm chẳng để ý con cái mình sống chết ra sao lại có mặt trong buổi tiệc đính hôn của người dưng như thế này.

- Con luôn cho rằng mẹ chẳng để tâm đến con sao?

- Phải.

- Thế thì mẹ chẳng đến đây làm gì nếu mẹ không biết được vị hôn thê của Trình Can là cô gái mà con đã từng kéo đến khách sạn gặp mẹ. Cộng với việc lúc này thái độ con dành cho nó không có gì là vui vẻ cho lắm. Hai đứa có chuyện gì thế?

- Tranh giành gái thôi mà mẹ. Có cần thiết phải lườm mắt kiểm điểm con ngay tại đây không?

- Mẹ không muốn con tiếp tục là nhân vật chính của những cuộc phá hoại. Con đủ lớn để làm những việc nên người hơn rồi, con trai.

- Nực cười, có đứa con nào hạnh phúc hơn con không? Có người mẹ toàn đi đứng về người dưng.

- Họ không phải người dưng. Không có anh Minh thay mẹ bảo ban con, giờ này con có là nhà thiết kế tiếng tăm, con có được ngạo nghễ với cái thái độ không ai ưa của con hay không?

- Con không nói với mẹ nữa. Đừng làm mất mặt nhau trong ngày vui của người khác.

Trình Can thấy Phương Dung cũng xuất hiện, anh cố tình lảng tránh cô. Tránh tiếp xúc nhau trong ngày hôm nay có thể giúp anh thoát khỏi cô và sợi dây vương vít của hai người trong thời gian tới.

Đã gần 11 giờ vẫn chưa thấy cô dâu xinh đẹp ở đâu. Mọi người đã bắt đầu nhìn đồng hồ, có vẻ khá căng thẳng, Trình Can liên tục gọi điện thoại, vẫn đổ chuông nhưng không có người bắt máy. Ông Minh nhăn mặt:

- Sao vẫn chưa tới? Mọi người đang chờ đấy!

- Con cũng không biết.

Vương Khang trông thấy Nhã Trúc xuất hiện với chiếc đầm màu hồng, cô nàng quả là một công chúa xinh xắn. Nhã Trúc lo lắng:

- Tại sao lại không thấy đâu?

- Tôi cũng không biết. Có lẽ sếp có một số việc quan trọng cần giải quyết.

- Kìa, cô dâu tới kìa!

Minh Thư bước xuống xe, mặt cô sắc lạnh hơn bao giờ hết. Lạnh một cách đáng sợ, Kỳ Tuấn cũng ngạc nhiên khi cô bước đi ngang qua anh mà không có chút phản ứng gì. Trình Can hớn hở ra mặt dù anh khá ngạc nhiên khi Minh Thư chỉ mặc quần jean và khoác bên ngoài áo măng tô chứ không phải là trang phục dành cho lễ đính hôn anh đã chọn cho cô. Trình Can chạy ra đón và nói:

- Em à, mọi người chờ em mãi. Sao em không thay đồ? Mà không sao. Quan trọng là em đã tới. Có cần lên nhà trang điểm lại không? Trông em mệt mỏi quá.

Minh Thư không đáp lại bất cứ câu hỏi nào của Trình Can, lẳng lặng bước lên bục đồng dục tuyên bố:

- Tôi xin lỗi mọi người vì đã đến trễ, tôi đã không làm tốt cái kỷ luật mà chính tôi đưa ra cho tập thể các thành viên của tờ tạp chí “Người

thời thượng”, chính tôi cũng sẽ kiểm điểm lại mình thật xứng đáng.

- Không sao hết, không phải ai cũng sống trong kỷ luật mãi được. Có trường hợp ngoại lệ mà!

- Cảm ơn ông chủ đã độ lượng cho sự chậm trễ của tôi.

Mặt Minh Thư vẫn lạnh như một tảng băng, cô dừng một chút rồi lại tiếp tục:

- Tôi xin tuyên bố, lễ đính hôn hôm nay chính thức bị hủy bỏ. Giữa tôi và Âu Trình Can sẽ không có một lễ đính hôn nào hết.

Mọi người xôn xao nhìn nhau, Minh Thư thở phào một hơi nhẹ nhõm. Trình Can chớp mắt liên tục nắm lấy tay Minh Thư:

- Em đang đùa phải không? Thư à, chúng ta đã chờ ngày này rất lâu. Chúng ta đã qua thử thách, anh... anh nghĩ em đã có thể chấp nhận anh. Không sao, chúng ta có thể đính hôn rồi không cần cưới gấp mà. Anh rất thoải mái. It's okay!

- Xin lỗi anh Can, tôi không thể thực hiện điều đó được. Tôi không đùa mà là rất nghiêm túc. Tôi không thể là nhân vật chính của buổi lễ đính hôn này.

- Lý do gì chứ? Em có thể cho anh một lý do không?

- Việc gì cũng có lý do của nó. Tôi có việc gấp phải đi! Cáo lỗi cùng mọi người đã làm hỏng buổi tiệc.

Mọi người dạt ra chừa con đường chính giữa để Minh Thư rời khỏi biệt thự. Đi ngang ông Minh và bà Kim đang ngồi nhìn cô với mắt chữ A, mồm chữ O, Minh Thư nói:

- Xin lỗi ông chủ, tôi chỉ có thể có hợp tác cùng ông trên phương diện công việc. Tôi không có duyên làm con dâu của ông rồi.

- Mọi việc đều có lý do của nó. Tôi không trách cô.

- Sẵn tiện đây, tôi xin ông vắng mặt vài ngày. Tôi sẽ trở lại sớm nhất có thể!

Minh Thư lên xe thật nhanh, Trình Can làm bầm gì đó rồi đuổi theo Minh Thư. Anh nắm lấy cửa xe không cho đóng lại:

- Minh Thư, anh không thể để em đi mà không biết lý do. Nếu có khuyết điểm nào từ anh mà không thể dung thứ, em có thể cho anh cơ hội sửa chữa lỗi của mình. Em không thể rời khỏi đây như thế này được.

- Được rồi, anh không làm gì có lỗi cả. Người có lỗi là em. Anh có thể thù hận em suốt cả cuộc đời cũng được nhưng đính hôn với anh là điều không thể nào em làm được.

- Có điều gì khiến em thay đổi chỉ trong một đêm?

- Có những điều đã thay đổi mà không chỉ trong một đêm. Anh sẽ không muốn cưới em nếu anh biết được sự thật. Anh không muốn cưới em đâu.

- Có. Lúc nào anh cũng muốn cưới em. Đừng làm thế mà! Sao em lại bỏ anh ngay cái giờ phút này chứ?

- Thà em chọn giây phút này còn hơn là kéo dài đến ngày cưới. Ánh Tuyết, cho xe chạy đi!

Chiếc xe lao đi, Minh Thư không quay lại phía sau để nhìn Trình Can như thế nào. Anh chàng cố đuổi theo cho đến khi không đuổi kịp nữa, Trình Can thất thần quay trở về buổi tiệc kém niềm vui ngày hôm đó. Nhã Trúc chạy ra nắm tay Trình Can:

- Ba ời, anh hai về rồi!

- Trình Can, con không sao chứ?

Trình Can lắc đầu, cố hết sức để mình không rơi nước mắt. Anh nhoẻn cười gượng gạo:

- Con không sao. It's okay!

- Anh đừng nói câu đó nữa, trông anh không ổn chút nào hết.

- Minh Thư bỏ đi thật rồi. Minh Thư bỏ đi...

Trình Can chưa kịp nói hết câu, trông thấy Kỳ Tuấn đi ngang đã xô mọi người ra và lao vào Kỳ Tuấn đánh túi bụi. Kỳ Tuấn không kịp trở tay nên bị dính đòn hiểm của Trình Can khá nhiều. Cả hai lăn lộn ra nền cỏ và cố hết sức đấm thật mạnh vào đối phương.

- Là tại mày, tại mày mà Minh Thư bỏ tao. Đồ khốn! Tại sao mày luôn phá hoại cuộc đời tao vậy hả?

- Anh điên vừa thôi, tôi đã làm gì chứ?

- Cô ấy thay đổi chỉ trong một đêm. Đêm qua tao đã thấy chiếc xe của mày, mày xuất hiện trước khi tao đến gặp Minh Thư. Mày đã nói gì với cô ấy?

- Anh khôn lên một chút đi, cô ấy bỏ đi tại sao lại đánh tôi mà không tự đi tìm lý do. Tôi nhắc lại một lần nữa tôi không dính líu tới vụ này.

- Mày có chắc là mày không tò mò với Minh Thư khi cô ấy đang là người yêu của tao không? Mày luôn tìm cách ve vãn cô ấy mọi lúc tao vắng mặt.

- Bằng chứng đâu? Bằng chứng đâu? Tôi nhắc lại một lần nữa, chuyện cô ấy bỏ anh không liên quan tới tôi. Hôm nay tôi bỏ qua, lần sau tôi kiện anh thật đấy.

Xô Trình Can ra rồi Kỳ Tuấn chỉnh chu lại trang phục và bỏ đi, Đàm Phúc cũng theo bước anh chàng. Trình Can lặng lẽ đứng dậy và lái xe bỏ đi mất. Bữa tiệc kết thúc trong không khí u ám và căng thẳng...

Minh Thư mở điện thoại lên, giọng lạnh lùng:

“Tôi không làm phẫu thuật nữa, tôi nghe lời ông!”

Minh Thư rơi nước mắt, cô đặt tay lên bụng và nói thầm:

“Trình Can, tha lỗi cho em. Anh không thể tốt với em nếu biết em đã mang thai, tác giả lại là hắn. Em đã không can đảm nói ra sự thật với anh, bởi vì em cũng đã yếu mềm không chịu từ chối một sinh mạng khác phá hỏng hạnh phúc của chúng ta. Em đã kịp yêu thương nó trước khi sự nhẫn tâm đè lên em! Cái tình yêu đến không biết từ lúc nào nhưng không thể vứt bỏ nó. Em đã chọn nó thay vì chọn anh. Nhưng em thà mang lỗi với anh còn hơn là có lỗi với đứa trẻ, có lỗi với chính em và có lỗi với Thượng đế đã ban cho em cái quyền làm mẹ.”

CHAP 23

Minh Thư trở về nhà và khóa chặt cửa phòng không tiếp xúc với bất cứ ai. Cô không khóc nhưng trông bộ dạng thì có vẻ như đã không còn sức để khóc. Ánh Tuyết phải dùng chìa khóa sơ cua để vào phòng, trông thấy Minh Thư đang ngồi gục đầu, vai rung rung. Ánh Tuyết ngồi bên cạnh an ủi:

- Có chuyện gì khủng khiếp với cậu vậy? Tại sao cậu lại hủy hôn?
- Tớ không thể để Trình Can phải ân hận. Anh ấy không nên tìm tổ ấm hạnh phúc bên một người anh ta yêu thương trong khi cô ấy lại mang thai đứa con của kẻ khác.
- Cái gì? Cậu có thai ư?

Minh Thư tuyệt vọng gật đầu, Ánh Tuyết cũng hốt hoảng không kém vì cái tin sét đánh này. Cô nhăn mặt:

- Chuyện là sao vậy? Cha của đứa bé là ai?
- Là người mà tớ vô cùng ghét. Anh ta đã lợi dụng lúc tớ say để làm nhục tớ. Tớ không hiểu tại sao người ta có thể quan hệ với nhau trong suốt cả một khoảng thời gian dài mà không lo lắng chuyện dính phốt. Tớ và hắn chỉ có một đêm mà tớ đã phải mang cái của nợ này.
- Cậu có thể giải quyết xong chuyện này rồi chấp nhận Trình Can. Anh ta sẵn sàng chờ cậu mà!
- Tớ không thể làm vậy. Tớ là người có lòng tự trọng. Tớ biết khái niệm nhục nhã thế nào. Sự nhục nhã nhất của một người phụ nữ Thái Kỳ Tuấn cũng đã bắt tớ phải chấp nhận. Tớ không thể bỏ đứa trẻ này. Làm như vậy là rất ác độc.

- Thái Kỳ Tuấn là con người đê tiện như vậy sao?
- Tớ nhất định không cho qua mỗi hận này đâu.
- Cậu làm sao đối mặt với cuộc sống sau này?
- Tớ không biết, tớ không biết. Để cho tớ được yên! Tớ đang rất rối. Cậu ra ngoài đi!

Ánh Tuyết cũng chưa biết phải làm thế nào khi mọi chuyện xảy đến với bạn thân của cô quá bất ngờ. Mọi chuyện dường như là quá sức tưởng tượng đối với Trình Can, anh chàng lâm vào khủng hoảng. Lái xe một cách vô định, trong đầu cứ rối bời quanh quẩn mãi chỉ một cái tên Minh Thư. Cho đến khi chiếc xe hơi lao thẳng vào cột điện, vết máu trên trán nhỏ giọt xuống, Trình Can mới bừng tỉnh. Chiếc xe sau lưng anh cũng đổ xịch lại, một dáng người con gái chạy ra, mở cửa xe và áp hai tay lên má Trình Can:

- Anh không sao chứ?
- Minh Thư, là em đó à... Anh biết em sẽ đến khi anh cần mà.
- Ôi trời ơi, anh mê sảng rồi. Em là Phương Dung, không phải Minh Thư.

Trình Can cảm thấy rất chóng mặt, rồi sau đó anh mới dụi mắt nhìn kỹ lại. Phương Dung thở dài:

- Em đưa anh đi khâu lại vết thương. Máu chảy nhiều đấy!

Phải khâu đến 8 mũi, đầu Trình Can vẫn còn nhúc nhích khi va đập mạnh vào vô lăng. Anh cởi áo ngoài ra và lên xe Phương Dung, cô lái xe đưa anh về. Trình Can hỏi:

- Em ở đâu chui ra vậy?
- Em lái xe chạy theo anh từ lúc anh rời khỏi nhà.
- Rồi theo anh luôn tới mấy quán rượu à?

- Biết sao được. Em sợ anh nghĩ quẩn.
- Em đùa à? Anh đâu phải trẻ con. Chỉ có quá thất vọng thôi mà.
- Nhưng em vẫn cảm thấy em vẫn phải lo cho anh. Được chứ?
- Dung à, anh mệt lắm. Hôm nay anh không muốn bàn tới vấn đề này. Em đưa anh về nhà đi!

Phương Dung đưa Trình Can về nhà, tới nơi, anh chủ động mở cửa xuống xe. Phương Dung cũng bước theo. Trình Can nhìn nhỏ:

- Đây là nhà của anh cơ mà.
- Muốn đuổi em ít nhất cũng chờ đến ngày mai đi.
- Tại sao vậy? Tại sao lại là em? Tại sao anh không chọn em mà anh lại đi chọn cô ấy? Tại sao vậy? Anh cố làm tốt không trái tình nghĩa thì lại bị tình cảm mình lựa chọn đáp lại như thế đấy. Xứng đáng không? Xứng đáng không?
- Trình Can, anh bình tĩnh đi mà!
- Không phải em đang rất vui sao? Rất vui vì lễ đính hôn giữa anh và Minh Thư đã bị hủy bỏ phút 89. Không phải em rất yêu anh còn anh thì lại đi yêu cô ta sao? Có lẽ bây giờ em đang cười anh sao lại ngu muội mong chờ cái điều tốt đẹp nó sẽ diễn ra với anh. Bây giờ tất cả chỉ là một màu đen. Thảm họa thật rồi!
- Anh im đi! Anh là kẻ thất bại thật đó. Nhưng anh không có quyền chà đạp lên tình cảm của em. Anh không thích thì em sẽ đi, nhưng anh đừng có nặng lời với em như vậy.

Nói rồi Phương Dung quay bước bỏ đi, Trình Can kéo cô lại và ôm hôn cô đắm đuối. Trình Can thở hì hục vì nụ hôn gấp gáp ấy, anh siết chặt Phương Dung hơn bao giờ hết. Phương Dung hơi hoảng với thái độ mạnh bạo của Trình Can, cô đẩy anh ra nhưng đã bị Trình Can ghì chặt lại:

- Đừng bỏ anh lại một mình, xin em!

Phương Dung đã đứng im, cô một mặt đổ dành Trình Can, ánh mắt lại hướng lên trời, có lẽ Phương Dung đang nói gì đó với người yêu quá cố. Cô đã thành công được bước kế tiếp, kế hoạch trả thù bằng cơn đau tình yêu đã đi những bước tốt đẹp. Trình Can đã đổ gục vào tay cô, một phần còn lại, cũng là phần quan trọng nhất và đáng chú ý nhất. Để xem Thái Kỳ Tuấn làm thế nào để kéo Minh Thư vào lòng anh ta...

Tuấn đã ngồi dưới quán café đối diện tòa nhà của Minh Thư. Cô sống ở tầng 8, Kỳ Tuấn nhớ rõ đâu là cửa sổ căn hộ của Minh Thư. Tuấn không hiểu anh đang nghĩ gì mà lại chạy đến đây ngồi gần cả ngày trời. Tuấn lẽ ra sẽ vui khi anh đã có cú nước rút ở phút 90 lội ngược dòng và đã gỡ hòa. Chỉ gỡ hòa thôi. Bởi vì, hiện tại mọi thứ chỉ mới trở về trạng thái ban đầu. Nhưng anh cũng cảm thấy khó chịu, sao lại phải ngồi đây vì một người con gái luôn cự tuyệt, khinh khi, miệt hạ anh một cách tồi tệ. Tuấn đang quan tâm điều gì vậy?

Sau khi mọi chuyện đã ổn thỏa, Vương Khang cũng được Nhã Trúc tiễn ra về. Vương Khang nói với Nhã Trúc:

- Hôm nay cô xinh như một công chúa!

- Cảm ơn.

- Tôi có còn được gặp lại cô không?

- Anh có số điện thoại của tôi, nhà tôi anh cũng đã biết rồi.

- Vậy tức là có.

Nhã Trúc gật đầu. Vương Khang nói:

- Trở về nhà rồi tức là phải học cách chấp nhận, những điều trước đây cô cự tuyệt không hẳn là quá tồi tệ. Chẳng hạn, tôi chẳng thấy bà dì ghẻ nào lại lặn lội không ngại đường xá khó tìm, đi năn nỉ cô về. Không thể vì trước kia cô có một gia đình hạnh phúc, bây giờ mẹ

cô đã mất thì cô có thể ngăn cấm ba cô bước thêm bước nữa. Người già đâu cần gì ngoài tình cảm được vun đắp nhiều mà sống thọ đâu.

- Anh nên trở thành mục sư thay vì nhà báo.

- Cô cho rằng tôi đang giảng đạo à?

- Ý tôi là, điều này được nói trong nhà thờ, sẽ có nhiều người nghe, không chỉ một đứa trẻ ngốc như tôi.

- Biết vậy là tốt.

- Tôi sẽ nghe anh, nên người hơn.

- Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau.

Vương Khang tặng một nụ hôn nhẹ lên má Nhã Trúc, hai má cô lập tức ửng hồng. Nhã Trúc mỉm cười chạy miết vào trong, Vương Khang cũng cười thẹn thùng nhìn theo cho đến khi khuất dạng rồi anh cũng rời ga chiếc Nouvo LX cẩu cảnh vọt thẳng...

Thanh toán xong 8 ly café Cappuccino, Tuấn đã gọi đúng thức uống mà Minh Thư hay dùng để thưởng thức trong lúc nghĩ về cô. Anh quyết định băng qua đường và bước lên nhà Minh Thư, sau nhiều lần bấm chuông mà vẫn không có ai mở cửa, Tuấn nghe bên trong có tiếng gì đó như vừa bị rơi xuống và vỡ ra. Tiếng rất nhỏ nhưng Tuấn vẫn nghe thấy. Anh bấm chuông liên tục nhưng đổi lại vẫn là không gian im phăng phắc. Bên trong tối om, Tuấn nghĩ Minh Thư chưa quay trở về. Anh đứng ở đó một chút rồi lại bước vào thang máy trở xuống.

Nhưng, ở bên trong, vẫn còn người. Đèn trong toilet vẫn bật sáng, Minh Thư đã tuyệt vọng đến nỗi không thể gượng dậy nổi. Cô đã dũng cảm để từ chối Trình Can và đón nhận đứa bé nhưng cô lại không đủ can đảm khi phải ôm chịu nỗi nhục nhã này mà sống. Lúc chỉ còn cô và cái bụng bầu, Minh Thư tưởng tượng đó là một thiên thần đẹp đẽ, nhưng lúc đối mặt với Kỳ Tuấn, cô chỉ thấy mình đang

mang một nghiệt chủng mà thôi. Một suy nghĩ thật ác độc nhưng cuộc đời đã quá độc ác với Thư. Nhìn những mảnh vỡ từ cái bình hoa để bên cửa sổ, Thư cầm lấy mảnh sắc nhất, cô nhìn thấy hình ảnh gương mặt tuyệt vọng của mình qua mảnh bình vỡ. Thư thốt thức:

- Thái Kỳ Tuấn, có làm ma tôi cũng không bao giờ tha thứ cho anh!

Một vết cắt lạnh lùng, Thư buông nhẹ cánh tay xuống mặt cho máu chảy thấm ướt cả chiếc áo của ngày đính hôn...

Kỳ Tuấn đi xuống tới tầng trệt, anh nhìn thấy chiếc xe hơi của Minh Thư vẫn đỗ ở đó. Anh chỉ nhìn rồi lại bỏ đi, chợt, đồng hồ của Tuấn bị tuột và rớt. Anh chợt có một linh cảm.

- Bác bảo vệ, cô Minh Thư từ chiều đến giờ có rời khỏi đây không ạ?

- Tôi không thấy.

- Được. Không sao. Tôi sẽ lên.

Một linh cảm không hay xảy ra, Kỳ Tuấn chạy lại trừng mắt nhìn ông bảo vệ:

- Ông có chắc cô ấy chưa rời khỏi đây từ chiều?

- Phải. Có chuyện gì vậy?

- Tìm một thứ gì đó có thể cạy cửa, hoặc là chìa khóa sơ cua. Nhanh lên!

Kỳ Tuấn bấm thang máy nhưng nó có vẻ quá chậm so với sự gấp gáp của anh. Tuấn đã chạy thang bộ. Anh thậm chí không hề cảm thấy mệt dù mồ hôi đã ướt đầm:

- Minh Thư, mở cửa ra... Minh Thư, cô không được làm chuyện dại dột. Minh Thư! Minh Thư! Cô có nghe không hả? Minh Thư!

- Cánh cửa này không thể dùng chìa khóa sơ cua nếu như bên trong đã khóa. Tôi tìm được thứ này!

Tuấn bắt đầu cạy cửa, anh chàng đóng hì hục những cú đâm chỉ mong cây cạy cửa có thể vào khe sâu hơn. Ánh Tuyết từ đâu chạy theo lên tới và hoảng loạn:

- Có chuyện gì vậy? Tại sao anh lại...

- Lúc này tôi đã lên đây. Tôi nghe có tiếng gì đó vỡ, tôi không biết tôi đang nghĩ gì nhưng chúng ta cần phải...

- Được rồi, chốt bung ra rồi!

Kỳ Tuấn đập cửa thật mạnh, cả ba đã có thể xông vào nhà. Kỳ Tuấn lại tiếp tục phá cửa phòng Minh Thư, trông thấy toilet cửa chưa đóng kín và đèn còn sáng. Tuấn chạy vào, linh cảm của anh quả không sai. Minh Thư ướt sũng, tựa đầu vào thành bồn tắm và cho vòi hoa sen xả nước vào người mình. Máu từ cổ tay của cô đã chảy đỏ cả một vùng áo. Kỳ Tuấn chạy đến và bế xốc cô lên:

- Minh Thư, tỉnh lại đi! Minh Thư! Gọi cấp cứu!

Thư đã ngất đi. Kỳ Tuấn bế xốc cô lên, ôm cô vào lòng, anh không hiểu mình dành cho cô thứ tình cảm gì. Nhưng nó khác động cơ để bước vào trái tim cô với mục đích trả thù cho đàn anh vì cái chết bí ẩn liên quan đến cô.

Thực sự là như thế!

CHAP 24

Đền cấp cứu đã tắt, bác sĩ bước ra, Ánh Tuyết và Kỳ Tuấn rối rít:

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

- Cô ấy cần được nghỉ ngơi, tránh để kích động. Nếu không đưa tới bệnh viện kịp, có lẽ đã không thể giữ tính mạng của cả hai mẹ con.

- Cái gì?

Kỳ Tuấn giật mình khi nghe lời bác sĩ thốt lên, cứ như sét đánh ngang tai, không còn tin vào tai mình. Anh quay sang nhìn Ánh Tuyết, cô lại liếc mắt nhìn anh. Kỳ Tuấn lắc đầu:

- Thề với cô, tôi chưa hề biết điều gì cả.

- Anh còn định thể hiện cái bộ mặt đạo đức giả ấy với ai vậy? Minh Thư đã kể cho tôi nghe hết rồi.

- Tôi không đạo đức giả với ai cả. Nhưng, Minh Thư đã có thai sao?

- Cậu ấy bị anh cưỡng hiếp cơ mà. Anh uống nhầm loại rượu gì mà không nhớ vậy hả?

- Trời ơi,... sao lại như thế...

Kỳ Tuấn ôm chặt đầu, bỏ chạy. Ánh Tuyết thở dài bước vào xem Minh Thư ra sao. Kỳ Tuấn chạy một mạch tới nhà Phương Dung. Anh bấm chuông inh ỏi, Phương Dung ra mở cửa:

- Chuyện gì thế?

- Nguy rồi. Điều đó đã xảy ra!
- Cậu làm gì mà mặt tái xanh mét thế?
- Cô ấy đã dính bầu.
- Thì đã sao?

Phương Dung vẫn tỏ ra bình thản, thậm chí còn cười khinh khỉnh đắc chí. Kỳ Tuấn vuốt mồ hôi trên trán và nói:

- Cô vẫn tỏ ra như là không có gì à? Kế hoạch hành hạ thể xác và tinh thần của cô dành cho Thư suýt lấy đi luôn cái mạng của cô ấy rồi.
- Cô ta tự tử à?
- Đã cứu kịp.
- Là anh cứu đó ư?
- Phải. Tôi thực sự sợ đấy.
- Được rồi! Sáng mai chúng ta gặp nhau. Ở chỗ cũ! Nói ở nhà tôi không tiện.

Minh Thư tỉnh lại, cái gối vẫn ướt vì mắt cô liên tục ứa lệ. Ánh Tuyết ở bên cạnh không ngừng an ủi:

- Thai nhi còn nhỏ, cậu có thể làm một việc gì đó để cậu đỡ đau hơn lúc này. Cần phải có quyết định dứt khoát nếu cậu không muốn để lại nỗi đau lâu dài.
- Nếu tớ muốn bỏ, tớ đã không đến lễ đính hôn và lạnh lùng nhìn vào anh ấy nói hủy hôn ước.
- Thật ra cậu có thể nói rõ với anh Can. Nếu như anh ấy yêu cậu, có thứ gì mà anh ấy không thể chấp nhận cậu.

- Cậu biết tớ không bao giờ muốn sống trong một gia đình có những người không cùng huyết thống với nhau kia mà. Thà là tớ nuôi con một mình chứ không bao giờ muốn đưa con của tớ với người khác sống chung với người tớ gọi là chồng.

- Không phải ai cũng như bố dượng của cậu.

- Tớ không bao giờ gọi ông ta là bố!

- Minh Thư, cậu bình tĩnh lại đi. Ông ta không như trước nữa!

- Tớ đã muốn chết, cậu cứu tớ làm gì thế?

- Tớ không cứu cậu.

- Là anh Can sao?

Ánh Tuyết lắc đầu, cô buột miệng nói:

- Là cha đưa con trong bụng cậu cứu lấy mạng sống mẹ con cậu.

- Cái gì? Là kẻ mà tớ căm thù ư?

- Phải.

- Sao anh ta cứ muốn kéo tớ lại và bắt tớ phải sống trong đau khổ như vậy.

- Bây giờ cậu hãy nghỉ ngơi đi. Đừng quá bận tâm kẻ tiểu nhân đó. Ngay sau khi biết tin cậu có thai, hắn ta đã bỏ cửa chạy mất dép rồi.

- Ê tiện.

- Vậy thì cứ bỏ hắn đi, vương vấn lại cái nỗi ô nhục của cậu làm gì?

- Tớ không thể. Nó cũng là một phần máu thịt của tớ.

- Cậu làm như vậy chỉ chuốc thêm khổ.

- Cậu im đi Ánh Tuyết, tớ cần sự yên tĩnh. Cậu đi ra ngoài đi!

Tình trạng Minh Thư kích động dữ dội, hai mắt cô đỏ lên và cô như muốn nổ tung vì uất ức và đau đớn. Các bác sĩ đã phải nỗ lực kìm nén cô lại bằng một liều thuốc an thần...

Nhã Trúc thức dậy, lần đầu tiên trong căn nhà của mình, cô cảm nhận được một thứ gì đó ấm áp khi Thanh Nhi là người gõ cửa phòng và đem vào cho cô một tô cháo cá. Món mà chỉ có mẹ yêu của cô biết khẩu vị, không nêm gì và nên nêm gì. Nhã Trúc thực sự ngạc nhiên, cô không còn cảm giác cự tuyệt và tỏ ra chống đối Thanh Nhi nữa. Cô nàng vợ kế của ba Trúc dịu dàng:

- Em có vừa miệng không? Là chị nấu đấy!

- Sao chị biết em không thích tiêu?

- Chị để ý.

- Chị nói dối. Dùng bữa cùng em được bao nhiêu lần mà chị biết chứ. Là ba em bảo chị làm thế này phải không?

Thanh Nhi chỉ mỉm cười, cô sắp xếp lại mấy cuốn tạp chí Trúc quăng ngang dọc trên sàn. Cô nàng bình thản:

- Không quan trọng. Chị nghĩ, nếu không có nhiều cơ hội nhìn thấy, tốt hơn hết là mình nên nghe.

- Đừng lầy lòng em, em không thể thích chị đâu.

Thanh Nhi chỉ mỉm cười, quả thực cô nàng có nụ cười đủ làm ướn trái tim đàn ông mặc dù không còn quá trẻ trung. Một nụ cười khá bí ẩn, quý phái và rất duyên. Thanh Nhi nói:

- Dù sao cũng nên mừng. Em đã nói chuyện với chị nhiều hơn hai câu.

Thanh Nhi rời khỏi phòng trước khi cánh cửa khép lại, Nhã Trúc đã cúi kinh hoàng một câu:

- Cháo vừa miệng lắm! Chỉ thua... mẹ nấu thôi.

Một vẻ mặt hài lòng hiện lên trên gương mặt “dì ghẻ” xinh xắn của Nhã Trúc. Nhã Trúc không suy nghĩ gì nhiều thì số điện thoại của Vương Khang đã hiện nhấp nháy trên điện thoại. Dĩ nhiên, nếu nghe ngay thì không phải cá tính của cô rồi. Nhã Trúc mỉm cười hiểu rõ điều gì sắp diễn ra khi cô lên vén rèm cửa sổ và trông thấy chiếc Nouvo LX quen thuộc đỗ gần khu biệt thự nhà cô. Trúc mở tủ và chọn bộ quần áo cô hài lòng, sau đó mới đọc tin nhắn sau cả chục cú gọi nhớ:

“Tôi đang ở gần nhà cô. Đi café nhé!”

Vương Khang không nghĩ anh chỉ gửi tin nhắn chưa được năm phút thì đã thấy Nhã Trúc xuất hiện trước mặt anh. Duy nhất một đóa tulip vàng, Vương Khang nói:

- Cô chỉ thích đọc tin nhắn thay vì trả lời điện thoại à?

- Không hẳn.

- Vậy sao lại xuống muộn?

- Không tìm thấy nón bảo hiểm để ngồi xe gắn máy.

- Có ngay.

Vương Khang nháy mắt, một chiếc nón bảo hiểm màu cam trao đến tay Nhã Trúc, anh nói:

- Mời quý cô lên xe!

Như thường lệ, bộ ba Đàm Phúc, Kỳ Tuấn và Phương Dung lại ngồi theo góc hình tam giác mà bàn tính kế hoạch. Kỳ Tuấn có vẻ gì đó bối rối, mất hẳn cái chất lạnh lùng đều cáng, trong khi đó Phương Dung thì ngày càng thỏa mãn với những gì đang diễn ra. Phương Dung nói:

- Cậu đã ghi bàn rồi đấy, bước kế tiếp của cậu chính là việc ăn mừng bản thắng.

- Cô nói Kỳ Tuấn phải tiến tới luôn, cưới Minh Thư à?

- Phải. Dù sao cô ta vẫn còn đang giữ tính mạng của đứa trẻ, trong khi cô ta đã từng bắt đứa trẻ của tôi và người tôi yêu nhất ra đi một cách oan mạng.

- Cái gì? Vậy cô muốn tôi phải làm cô ấy mất đứa bé cô mới chịu à? Không, tôi không bao giờ làm chuyện này đâu.

- Không. Chuyện đó với tôi đã trở nên tầm thường hơn nhiều rồi. Tôi muốn anh hãy thuyết phục để Hoàng Ngọc Minh Thư phải yêu anh, đến mức không thể nào sống vui vẻ nếu mất cái gia đình mà anh phải xây dựng nó trong con mắt mọi người là một gia đình đáng được mơ ước. Hãy cho mọi người thấy trước tiên anh là một người đàn ông hoàn hảo khi cầu hôn cô ta trước công chúng và ràng buộc cô ta bằng cách rêu rao với công chúng bằng sự hiện diện của đứa nhỏ. Sau đó là việc làm của ông bố 100 điểm. Và cuối cùng là tự lột mặt nạ của anh ra.

- Cô... Cô thật là...

- Tôi thà chọn Bùi Đàm Phúc, tại sao lại chọn anh, tôi chẳng thấy gì ở cái tài năng anh đã quảng cáo. Tôi chỉ nhìn ra một bản chất yếu mềm trước loại phụ nữ có cái đầu lạnh hơn anh mà thôi.

- Tôi không có. Tôi sẽ thể hiện cho cô xem.

- Tôi không muốn anh làm chỉ để cho tôi xem.

- Tôi phải làm tốt hơn cô tưởng. Ngay bây giờ tôi sẽ đi tìm cô ta và cầu hôn ngay cho cô thấy.

- Kỳ Tuấn, cậu hãy bình tĩnh. Không được hành động theo cảm tính...

Kỳ Tuấn gạt phắt lời nói của Đàm Phúc và bỏ đi. Anh rời khỏi quán café và lái xe chạy thẳng. Đàm Phúc khó chịu ra mặt, Phương Dung cười:

- Có chuyện gì vậy? Ông luật sư đẹp trai, ế vợ?
- Chúng tôi không phải công cụ trả thù của cô. Kể cả người cô muốn trả thù, cô vẫn chưa rõ đằng sau câu chuyện.
- Thì đã sao? Anh thấy đó, bạn anh đang rất vui vẻ chấp nhận trò chơi này với tôi.
- Kỳ Tuấn là bạn thân của tôi, cậu ấy không phải là người sắt đá. Cô nghĩ một mạng người có thể dùng để làm công cụ trả thù được à?
- Cậu đang nói đến cái thứ trong bụng tình địch của tôi đó à?
- Tôi cảnh cáo cô, sự thật của câu chuyện, đích thân tôi sẽ điều tra rõ tường tận. Tôi biết cô là một quả bom nổ chậm, cô có thể quay lại đâm sau lưng Kỳ Tuấn bất cứ lúc nào. Tốt nhất là cô đừng làm tổn hại đến ai nữa trước khi tôi tìm ra sự thật.
- Anh hơi tự tin đấy.
- Vì tôi là Bùi Đàm Phúc, tôi sẽ tìm cho ra sự thật mà chúng ta thắc mắc. Hoặc ít nhiều là sẽ làm thỏa mãn cái bộ óc tò mò của mình.

Đàm Phúc cũng hần học bỏ đi. Chỉ mình Phương Dung, cô cảm thấy mình thật thâm độc, nhưng, cô đã từng sống như một người đã chết. Thì bây giờ, nỗi đau đó có một người khác cô phán lại thì chả có gì là sai. Dung nghĩ thế, tự thưởng cho mình một nụ cười tự đắc chí. Quay trở về nhà để chuẩn bị bữa trưa cho “anh chàng chú rể bị bỏ rơi” ngày hôm qua vẫn đang lửng lơ trên giường ngủ trên chiếc giường trong phòng cô...

Sau khi đi café, Khang đưa Trúc đến một công viên còn khá hoang sơ, nó nằm giữa một con đường mới mở khá vắng xe cộ, nhưng sở hữu một bãi cỏ rất đẹp và êm. Phía bên đây là những dãy nhà sắp

được xây cất, còn phía bên kia con đường, là cả một thành phố với những tòa nhà cao ngất, sôi động, hiện đại. Bãi cỏ vắng người, chỉ thơ thẩn vài đôi tình nhân chụp ảnh cho nhau, ôm ấp nhau tìm chỗ vắng. Nhã Trúc yên lặng, tựa lưng vào lưng Vương Khang. Anh chàng này cũng kỳ, cứ xoắn kính vào và gõ laptop liên tục. Những bàn phím lọc cọc nhặt nhẻo, cô quay sang hỏi:

- Anh đang làm gì vậy?

- Làm việc.

- Anh đưa tôi tới đây làm gì?

- Cô đoán đi!

- Chán ngắt.

- Chừng nào cô hiểu ở nơi chẳng có gì cuốn hút mà tôi muốn cô biết thì chừng đó cô sẽ biết tôi đưa cô tới đây làm gì?

- Tôi không thích chơi trò đánh đố.

- Vậy thì tôi đưa cô về.

- Sài Gòn chỉ có một chỗ này anh đưa tôi đi sao.

- Chỗ tôi thích nhất. Tôi muốn em cùng hòa vào cảm nhận với tôi. Nhưng thôi, chúng ta về.

Nhã Trúc cúi bản, trên đường về cô chẳng nói một lời nào dù Vương Khang có vài lần thắng xe gấp để cô vịn chặt anh hơn. Bước xuống xe là cô vào nhà thẳng, không thềm chào hỏi một lời. Chỉ có điều, cái nón Vương Khang đưa vẫn còn ở trên đầu cô. Anh chàng tự cười một mình:

- Ít ra lần sau mình vẫn có thể tìm cô ấy. Để làm gì nhỉ?

Kỳ Tuấn đã lặng yên trong suốt ba ngày để suy nghĩ. Tuy nhiên, anh không hẳn đã có một cái gì đó dành cho Minh Thư. Như một ý nghĩ

không trọn vẹn. Tuấn cảm thấy khó chịu. Anh đến bệnh viện, tuy nhiên, Minh Thư đã không còn ở đó nữa. Anh hỏi cô y tá:

- Bệnh nhân ở đây đâu rồi?
- Cô ấy vừa xuất viện. Anh đuổi theo có thể kịp đấy!
- Sao nhanh vậy?
- Cô ấy tạm thời đã ổn định.

Kỳ Tuấn nhìn ra cửa sổ, đúng là Minh Thư đã đi gần tới cổng. Anh chạy hết sức đuổi theo, Tuấn không thể đuổi kịp khi Thư đã lên xe. Anh cố nhớ số xe và đuổi theo bằng xe của mình. Thật lạ, chiếc taxi dừng lại ở trước cổng tòa soạn “Người thời thượng”.

- Tại sao lại đến đây?

Kỳ Tuấn gọi điện thoại cho ông Minh, nhưng ông không bắt máy. Tuấn đuổi theo Minh Thư, nhận ra ánh mắt ngơ ngác của mọi người, nhưng anh không có thì giờ để giải thích. Minh Thư đang tìm gì đó trong ngăn kéo, Tuấn đẩy cửa chạy vào. Minh Thư mặt bỗng trở nên lạnh băng khi thấy Kỳ Tuấn.

- Cô đi đâu vậy?
- Không phải việc của anh.
- Bây giờ chuyện của cô là chuyện của tôi.
- Tôi không hiểu anh nói gì.
- Tôi tin cô biết tôi đang nói điều gì. Cô không được xa lánh, thù ghét hay căm hờn tôi. Vì tôi muốn làm bố, tôi sẽ làm bố thật đấy. Không đùa đâu! Tôi biết cô đã có thai, tôi còn biết đó là kết quả của đêm ở Park Hyatt.
- Thái Kỳ Tuấn, anh im đi! Đồ khốn!

Minh Thư tát Kỳ Tuấn một tát, cô thở hồng hộc, mắt đỏ bừng lên nhìn Kỳ Tuấn...

- Có thật là vậy không?

Ông Minh lặng lẽ đẩy cửa bước vào, Kỳ Tuấn và Minh Thư hoảng hốt khi trông thấy dường như tất cả nhân viên ở tầng dưới đều đã mất chữ A, mồm chữ O nhìn lên, đoạn hội thoại của họ dường như đã bị nghe hết. Ông Minh giọng ồm ồm:

- Hai người quên khóa cửa.

- Xin lỗi!

Kỳ Tuấn xoay mặt đi chỗ khác, cho hai tay vào túi quần. Minh Thư áp úng nhìn ông Minh:

- Ông chủ, tôi... tôi...

- Cô có gì để giải thích không? Cách đây vài ngày cô từ hôn với con trai tôi, bây giờ lại là cái tin sét đánh này.

- Mong ông hiểu cho. Nhưng tôi không phải là người như ông nghĩ.

- Chứ là như thế nào?

- Tôi đến đây để lấy đồ. Tôi đã lấy xong, tôi đã fax đơn xin nghỉ phép tới nhà của ông. Nếu vì chuyện này mà ông không hài lòng, ông cứ việc đuổi tôi ngay khi nào ông muốn. Nhưng hiện tại thì tôi không thể ở đây và đối diện với con người này.

Nói rồi Minh Thư bỏ đi. Kỳ Tuấn nhìn theo tiếc nuối...

- Thư, chờ đã...

- Đứng lại đi Kỳ Tuấn.

- Sao vậy ạ?

- Lần này cậu là kẻ phá hoại thật sự rồi đấy.
- Ông làm ơn hãy phán xét sau đi. Không giỡn đâu!

Kỳ Tuấn đuổi theo Minh Thư nhưng không kịp. Thư lại lên taxi và ra sân bay, Ánh Tuyết đã chờ sẵn ở đó. Cô nói:

- Có rất nhiều nơi để du lịch cho thanh thản tâm hồn, nhưng tốt hơn hết là ngay bây giờ cậu hãy quay về mái nhà của cậu.
- Mái nhà của tớ à? Về nơi ấy để làm gì chứ?
- Cậu rời xa gia đình đã năm năm nay rồi. Không lẽ, cậu không muốn quay về nhìn mẹ cậu ra sao hay sao?
- Thôi tớ đi nhé!
- Về sớm nha.

Minh Thư ra đi, cô cũng chẳng biết mình phải đi đâu. Điểm đến đầu tiên của cô là Sa Pa, cô muốn đến đó tận hưởng cái lạnh ở xứ nhiệt đới. Hoặc là Thư cũng muốn tìm lại cảm giác một mình, nhưng dễ chịu của cô, những ngày còn ở Mỹ. Sẽ thấp thoáng hiện ở đó. Chứ chưa phải là mái nhà, nơi ai cũng muốn quay về khi cô đơn, Thư chưa muốn về nhà.

CHAP 25

Ông Minh trở lại ngồi chiếc ghế nóng ở tờ tạp chí “Người thời thượng”. Mọi việc vẫn diễn ra êm xuôi, ngồi ở đây khác hẳn với những bữa cơm ở nhà cô vợ trẻ chờ sẵn. Chán. Một cảm giác thật chán so với cái tuổi đã gần “lục tuần” của ông. Với một cô con gái vẫn còn rất trẻ con còn cậu con trai thì cứ suốt ngày quan tâm đến những lĩnh vực khác thay vì thay ông quản lí tờ báo này. Trong khi cậu con đỡ đầu là niềm hi vọng bởi ít nhất cũng theo ông làm lĩnh vực báo chí thì anh chàng lại chỉ xem đó là trò chơi không bao giờ dành trọn 100% tâm huyết. Ngồi nghĩ lại, không biết đến bao giờ ông mới thôi nghĩ ngợi, bần khoản mà an tâm sống một cuộc sống an nhàn hưởng thụ cùng Thanh Nhi.

Trình Can cùng ngồi ăn sáng với Phương Dung, cô niềm nở:

- Có hợp khẩu vị anh không?
- Cũng ngon.
- Ngày mai anh thích món gì? Em nấu ăn khá giỏi.
- Anh chỉ làm phiền em thêm một buổi sáng ngày hôm nay, dù sao, đây cũng không phải nhà của anh. Anh phải trở về.
- Căn nhà này luôn chào đón anh mà!
- Cảm ơn em đã cho anh tá túc mấy ngày qua. Nhưng đã đến lúc anh phải đứng dậy và đối mặt với sự thật.
- Anh sẽ còn tới thăm em chứ?

Trình Can gật đầu. Cả hai lại tiếp tục dùng bữa dù không nói chuyện nhiều cho lắm.

Hôm nay Vương Khang lại tiếp tục hẹn Nhã Trúc tới chỗ hôm nọ, lần này anh đã chịu nói chuyện hơn một chút, cởi mở và vui vẻ trong những câu chuyện hơn. Những câu chuyện của Vương Khang không mấy sôi nổi nhưng lại có một sức lôi cuốn, dù thế nào nhưng cũng muốn nán lại nghe từ đầu đến cuối. Nhã Trúc ngồi im lắng nghe, nhưng cô không nhìn tới Khang, mà chỉ nhìn những tòa nhà cao tầng phía bên kia. Vương Khang hỏi:

- Sao vậy? Có tâm sự à?

- Không.

- Lạ chưa? Những câu chuyện của tôi rất chán. Sao cô lại có hứng thú nghe?

- Anh cũng cảm thấy nó rất chán hả?

- Chính cô vừa nói như vậy mà. Cái gì đã là của tôi sản xuất ra hoặc phát ra từ miệng tôi thì nó đã được chất lọc từ bộ óc của tôi. Và tôi không tin những thứ đó là đồ bỏ đi.

- Được rồi. Anh giỏi.

- Có chuyện gì thế? Không nói tôi nghe được à?

- Anh là một con người kỳ quặc.

- Tại sao?

- Ngoài bãi cỏ chán ngắt này ra, anh chẳng thể đưa tôi đi đâu à!

- Tôi đã từng nói nếu cô trả lời đúng lý do vì sao tôi đưa cô đến đây, tôi có thể đưa cô đi đến những nơi tuyệt vời nhất của thành phố để giải trí kia mà!

- Tôi có nói với anh là tôi không thích chơi trò đánh đố chưa? Đặc biệt là để cá cược một điều gì đó.

Nhã Trúc đứng dậy và ra xe đội nón bảo hiểm đứng chờ. Vương Khang hơi bất ngờ nhưng anh cũng chỉ thờ dài, cho mọi thứ vào cặp rồi đưa cô về. Nhưng hôm nay, về đến nhà, Nhã Trúc tự động cởi nón bảo hiểm và trao lại cho Vương Khang. Khang hỏi:

- Giận tôi sao?

- Đi với anh mất thời gian của tôi quá. Tôi không hiểu anh. Tôi không thông minh để giải đáp những câu đố của anh. Anh có thì giờ cho công việc của mình. Đừng mất thời gian đưa tôi đến bãi cỏ đó nữa. Ngày mai anh đừng tới đây.

- Trúc, chờ đã...

Cô nàng ngoe nguẩy bỏ đi. Vương Khang chỉ thờ dài và quay về. Thực sự thì có những điều tưởng chừng như rất dễ thực hiện nhưng thật ra thì không phải vậy. Nói thẳng tình cảm của mình đâu có gì là quá khó khăn...

Sa Pa lạnh, một cái lạnh len giữa xứ nhiệt đới nóng nực. Minh Thư đi dạo một mình quanh những con đường cổ kính, có một chút phong cách châu Âu. Ở đây, người nước ngoài không hiếm, thậm chí đôi lúc Thư cũng thích sử dụng tiếng Anh để giao tiếp. Cô đi du lịch một mình quả không tránh được nỗi cô đơn trước phong cảnh đẹp nhưng buồn tênh ở đây. Cô gặp hai mẹ con một cô gái người dân tộc trong trang phục sắc sảo đi ngang qua. Đặc biệt là cậu con trai nhỏ, với mái tóc xoăn, da trắng và sống mũi rất cao. Sống mũi không có chút gì là của người Á Đông cả. Cũng chẳng có gì là quá lạ lẫm, khách du lịch nước ngoài đến đây nườm nượp, những khách sạn mọc lên như nấm, đến rồi lại đi, chỉ những người mẹ can đảm và giàu tình thương mới giữ lại những sinh mạng đáng yêu như thế. Cậu bé nhìn Minh Thư bằng đôi mắt to tròn rồi nở nụ cười tươi. Cô cũng mỉm cười vẫy tay chào lại. Chợt, cô nhớ đến sinh mạng nhỏ bé

trong bụng của cô. Ngay cả những phụ nữ dân tộc vốn ít ăn học, hiểu biết, việc làm thì chưa chắc ổn định cho một bà mẹ đơn thân nuôi con. Vậy mà cô chẳng hề cảm thấy chút mệt mỏi, giận dữ nào trên gương mặt họ. Có con quả thực hạnh phúc vậy sao?

Kỳ Tuấn đến tìm Ánh Tuyết, hơi khó để tìm nơi cô làm việc. Anh ta hẳn học tìm đến địa chỉ nhà của Ánh Tuyết, cô mở cửa. Tuấn giọng hơi bực mình:

- Tôi và cô nói chuyện được chứ?
- Xin lỗi! Tôi không quen anh.
- Nhưng cả tôi và cô đều quen một người là Minh Thư.
- Cho là điều đó phải đi nhưng không nhất thiết như thế là tôi phải tiếp chuyện với anh.
- Được rồi. Một câu thôi, Minh Thư đang ở đâu?
- Tôi không biết.
- Cô không cần phải trả lời nhanh như vậy. Ngoài cô ra chẳng ai biết Minh Thư ở đâu cả.
- Anh có thể ra Hà Nội mà tìm, mười mấy triệu người ngoài đó, có lẽ có người anh muốn tìm.
- Cô ấy ở Hà Nội à?
- Tôi không biết. Nhưng cô ấy sinh ra và lớn lên ở thủ đô.
- Ánh Tuyết, tôi cần cô giúp tôi tìm ra Minh Thư. Bởi vì tôi đến tìm cô ấy tất nhiên là tôi muốn nói chuyện với cô ấy. Thật lòng, tôi rất muốn biết cô ấy ra sao. Hôm ấy, tôi bỏ chạy bởi vì tôi không nghĩ một người như tôi có thể lại làm sắp làm bố được. Tôi cần biết để tôi, nói chuyện với Thư về em bé. Ít nhất cũng phải gặp, để tôi chắc chắn rằng đứa bé không sao.

- Cảm động quá nhỉ?

Mỉm cười nụ cười khá tinh ranh, nhưng Ánh Tuyết đã bị đôi mắt sắc lạnh hơi thắm ướt của Kỳ Tuấn làm lay động. Giọng của cô đã dễ nghe hơn:

- Thư không muốn được ai tìm thấy cả. Tự khắc cậu ấy sẽ trở về khi cần thiết.

- Bao giờ?

- Không lâu đâu. Thư không phải là người chần chừ trong suy nghĩ, nếu không, đã không thể làm một Tổng biên tập của các người.

- Tức là bao giờ?

- Anh nghĩ tôi biết hả?

- Được thôi. Tôi chỉ đang cố muốn làm một ông bố trách nhiệm thôi. Tôi không phải là kẻ chơi bời qua đường. Tôi sẽ cưới Minh Thư nếu cô ấy đồng ý.

- Tùy anh thôi!

Vương Khang viết xong một bài báo, thấy Kỳ Tuấn ở đâu đi về mặt đỏ ngầu. Anh chàng buông một câu:

- Công việc này với anh thật là một thiên đường hả? Muốn đi thì đi, về đây ngồi hết giờ rồi lại về nhà. Lương tháng vẫn 7, 8 con số khỏe re.

- Ganh tị sao? Có cái đầu của tôi đi rồi muốn làm gì thì làm. Cái chỗ này là vậy đấy! Có thứ đó thì có tiếng nói và quyền lực.

- Tôi không đi theo cách đó của anh. Sống thỏa mãn với cái tài năng của mình thì đã sao? Anh thực sự chắc chắn anh được lòng tất cả mọi người ở đây?

- Sống sao cho được lòng người? Không có tiền không có quyền cậu sẽ chẳng có được thứ cậu muốn đâu. Tình yêu chẳng hạn.

- Tôi chẳng chinh phục tình yêu bằng tiền bạc. Mà tình yêu thì dính líu đến tiền bạc thì tôi nghĩ tôi cũng không cần tình yêu đó đâu.

- Thử xem.

Vương Khang tức giận, anh hét lên:

- Thái Kỳ Tuấn, tôi sẽ chứng minh cho anh xem, tình yêu đích thực là như thế nào?

- Với con bé Nhã Trúc à? Cũng được thôi.

Vương Khang đến tìm Nhã Trúc, cùng với một bó hoa trên tay. Nhã Trúc mở cửa, nhìn Vương Khang và nói:

- Tôi không đến để nghe anh đánh đổ nữa đâu.

- Không cần. Hôm nay tôi sẽ giải đáp. Chỉ cần hôm nay, cô vẫn tiếp tục đội nó lên và ngồi sau yên xe của tôi.

Đưa cho Nhã Trúc cái nón bảo hiểm, cô miễn cưỡng đồng ý lên xe. Vẫn chỗ cũ, Vương Khang nói:

- Đi cạnh tôi cô có vui không?

- Rất ít.

- Vậy là cô cảm thấy chán sao?

- Không hẳn như vậy. Nhưng tôi vốn là người thích sôi động và náo nhiệt, tôi thích lãng mạn theo kiểu ồn ào hơn là lặng yên như thế này.

Rồi Nhã Trúc đặt hai tay lên má Vương Khang kéo anh đối mặt với cô:

- Vậy... lời giải đáp là gì?

- What?

- Câu đố anh từng đố tôi?

Vương Khang mỉm cười rồi nắm nhẹ lấy tay Nhã Trúc, anh nói:

- Ở bên kia, là những tòa nhà đã được xây lên, cao ráo, hiện đại, bóng bẩy. Anh không thể tỏ tình với em ở nơi đó, cũng không phải ở những nơi hào nhoáng và hiện đại như vậy. Sở dĩ anh đưa em đến đây, những nơi chỉ mới bắt đầu là những khu đất trống, hứa hẹn nhiều công trình mới, nhiều vẻ đẹp hiện đại mới sẽ được xây cất lên trong tương lai. Anh muốn đưa em đến nơi đây, nhìn về bên kia, cho em một lời hứa, tình yêu của chúng ta sẽ bắt đầu chỉ như một khu đất trống này, chúng ta đã có đủ kỉ niệm và tình cảm để đến với nhau. Những ngày em ở nhà anh tuy không dài nhưng đủ để cho anh ghi lại làm kỷ ức đẹp, khiến anh nhớ và muốn duy trì nó. Vì em, không đơn giản chỉ là một tiểu thư đồng danh, em có một tâm hồn cô đơn quạnh vắng, anh sẵn sàng làm người khỏa lấp nỗi cô đơn ấy cho em.

Vương Khang lấy bó hoa phía sau lưng và đưa cho Nhã Trúc, chính giữa bó hoa là sợi lắc tay bằng bạch kim, Nhã Trúc nghe tim mình đập thành thịch. Vương Khang định hôn cô nhưng Nhã Trúc đã nhanh chóng né tránh và cô bé đứng dậy đột ngột:

- Xin lỗi...

- Anh để nó diễn ra quá nhanh hả?

- Không, không phải. Anh sẽ không muốn điều đó.

- Không. Anh muốn chúng ta hẹn hò. Thật đấy! Bây giờ, đã không còn đánh đố, anh có thể làm em vui vẻ ở bất cứ nơi đâu em muốn.

Anh làm được mà. Mình yêu nhau nhé!

- Nếu anh biết được sự thật, anh sẽ không muốn đâu.

- Còn chuyện gì sao? Không... Quá khứ của em anh sẽ không để ý đến.

Nhã Trúc nghiêm chỉnh nhìn Vương Khang rồi nói:

- Có một quá khứ đen tối của tôi liên quan đến anh.

- Chuyện gì?

Nhã Trúc không nói gì, cô mím môi:

- Tôi muốn về nhà!

- Được rồi.

Chở Nhã Trúc về tới nhà, cô trả lại nón bảo hiểm cho Vương Khang:

- Anh đừng nói tới chuyện đó nữa. Sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Chính anh đã từng nói anh sẽ không thích tôi kia mà!

- Vì lúc trước tôi chưa hiểu em.

- Nếu hiểu tôi rồi thì anh sẽ không dám đến gần tôi đâu. Tôi đáng kinh tởm lắm!

- Rốt cuộc là chuyện gì? Không nói ra thì làm sao mà giải quyết?

- Tôi chính là kẻ suýt làm anh bị đánh chết đó. Là tôi đã yêu cầu Ken làm như thế đó. Được chưa? Tôi tốt với anh sau khi anh bị tai nạn cũng vì như thế đó được chưa? Tôi rất nguy hiểm.

- Là em à?

- Giờ thì anh đã rõ rồi đúng không? Dừng lại ở đây đi! Tôi không muốn anh hi vọng nhiều để thất vọng cũng nhiều. Quên tôi đi!

- Tôi có thể tha thứ... Đã nói tôi không quan trọng quá khứ mà.

- Nhưng tôi và anh cũng không hợp nhau. Anh chỉ là một ký giả quèn, một tháng lương của anh đủ cho tôi vui được trong bao lâu chứ? Anh chẳng có gì! Lãng mạn không, tiền bạc không, anh chả có gì nên tôi cũng chả nghĩ gì về anh nhiều cả. Anh biết không?

- Thật không ngờ... cô lại có thể giả vờ giỏi đến như vậy, lại còn khinh người. Tôi quả thực nhìn lầm người rồi! Sai lầm lớn nhất của tôi là có tình cảm với một người xem trọng vật chất như cô. Xin lỗi, coi như tôi chưa nói gì đi nhé!

Vương Khang quăng bó hoa xuống đất rồi nhún ga đi thẳng. Nhã Trúc chảy hai hàng nước mắt nhìn theo, cô uất ức chạy vào nhà mà không nói gì cả. Lúc chạy đến cầu thang còn va phải Thanh Nhi. Trông thấy Nhã Trúc mặt mũi lem luốc, nước mắt chảy dài, Thanh Nhi nói:

- Sao vậy Trúc? Có chuyện gì vậy em?

- Chị tránh ra đi. Không muốn nói chuyện với chị.

- Trúc, cẩn thận đấy.

Ông Minh bước ra vì nghe tiếng ồn. Thấy Thanh Nhi bị xô ngã, ông giật mình:

- Chuyện gì thế?

- Anh xem Nhã Trúc thế nào, hình như nó khóc.

- Em về phòng nghỉ đi! Không biết giữ gìn gì cả.

- Không sao mà.

Nhã Trúc khóc nức nở, một tình yêu chuẩn bị chớm nở cô đã chủ động gạt bỏ nó. Vương Khang cũng bỏ đi trong uất nghẹn, anh suýt nữa đã va xe vào một xe container đang chạy với tốc độ kinh hoàng. Vương Khang biết mình đã thất bại thật sự. Lòng tự trọng của một

đứa con trai đã bị tan biến hoàn toàn. Vương Khang đứng giữa đường, đột ngột hét to:

- Tôi hận tất cả con gái giàu sang!

CHAP 26

Thư đứng trước một cổng làng cổ kính ở Đường Lâm - Sơn Tây. Vốn là người Hà Nội nhưng Thư có cả một tuổi thơ nhiều kỷ niệm vui buồn tại vùng đất ngoại thành cổ kính này. Nằm cách xa thành phố nhộn nhịp Hà Nội, tuổi thơ bên gốc đa, những bức tường gạch ngói cổ, con đường rợp bóng cây, vàng rợp cả một vùng vào mùa gặt. Tuổi thơ là vậy đó, êm đềm, đẹp nhưng hơi buồn. Thư đang đi bộ dọc theo con đường để trở về căn nhà của cô gắn bó từ lúc mẹ cô bước thêm bước nữa.

Vốn được sinh ra ở thủ đô đất chật người đông, mới vài tuổi, Thư đã không còn ba. Mẹ cô chỉ có duy nhất mình cô và ngoài cô ra thì bà cũng chẳng còn gì ngoài đồng lương nhà nước, bà đã quay về quê và kết duyên cùng một người đàn ông cùng làng. Vùng đất Đường Lâm quả thực là một nơi xứng đáng để du sơn ngoạn thủy, nhưng những ngày tháng còn nhỏ của Minh Thư, cô phải chứng kiến bằng đôi mắt của đứa trẻ trước cảnh ba mẹ cãi nhau, những trận đánh quyết liệt và cô luôn là người phải bôi thuốc cho mẹ, cuộc sống khó khăn, kinh tế gia đình không đủ trang trải buộc cả hai luôn trong tình thế căng thẳng, đối đầu nhau về lí tưởng. Dù ông ta chưa bao giờ ngược đãi Thư nhưng trong một lần say xỉn, Thư suýt đã bị ông lợi dụng. Từ đó cô bỏ nhà lên Hà Nội tá túc nơi ký túc xá của trường, chỉ liên lạc với mẹ qua thư từ và những lần bà lặn lội ra thủ đô tìm thăm. Với một sức học vượt bậc, Thư thừa khả năng nhận học bổng trang trải việc học hành và sinh sống. Tính đến nay, cô đã bỏ nhà đi 8 năm rồi. Khoảng thời gian về thăm nhà chưa qua 24 tiếng, số lần chưa đầy mười ngón tay...

Dòng suy nghĩ ngừng lại, Thư dừng lại trước ngôi nhà cuối làng, trông nó mỗi lúc một cổ kính hơn và dĩ nhiên là ngày càng ọp ẹp. Một người đàn ông bước ra, trông ốm yếu và khá bệnh hoạn giương đôi mắt nhăn nheo nhìn Thư:

- Minh Thư, là con phải không?

Minh Thư lạnh lùng nhìn người đàn ông đó, nói cụt ngắn:

- Mẹ tôi đâu?

- Mẹ con đang ở sau nhà. Con vào nhà uống nước, đi đường chắc mệt lắm hả con? Mẹ con nhớ con lắm đấy!

- Đừng có giả nhân giả nghĩa, ông quan tâm đến mẹ tôi bao nhiêu cơ chứ.

Thái độ khó chịu của Minh Thư làm người đàn ông chững lại, thôi niềm nở. Minh Thư ra phía sau nhà, đã bao nhiêu năm rồi mà căn nhà này chẳng có thay đổi gì. Cô cũng thật vô tâm, một mình hưởng thụ với những xa hoa mà quên mất mình còn người mẹ này. Bà vẫn cặm cụi tưới từng luống rau xanh, bên kia là đàn gà kêu ríu rít vì đói. Thư chỉ đứng nhìn, cô suýt rơi nước mắt khi mẹ cô vẫn cực nhọc như ngày nào. Bà quay lại nhìn, rơi cả thùng nước.

- Cái Thư, là con phải không?

Minh Thư mím môi, cô đứng yên để bà chạy lại và ôm chặt con. Thư nói lí nhí:

- Con về thăm mẹ...

- Mẹ nhớ con lắm! Sao lâu rồi con không về với mẹ?

- Con... con bận ạ!

- Xem nào, tội nghiệp con gái tôi, sao con gầy thế kia? Ăn uống qua quýt lắm hử con?

Thư chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Hai mẹ con dìu nhau vào nhà, bà nói:

- Có con về mẹ mừng lắm, mẹ thịt con gà mái tơ cho con nhé!

- Ăn gì cũng được ạ!

Cảm giác về nhà thật khác lạ, mái nhà này hoàn toàn chẳng là gì so với căn hộ cao cấp ở Sài Gòn, thậm chí còn thua những ký túc xá trường học. Tuy nhiên, nơi này khác với những nơi ấy, vì đối với Thư, nơi này có mẹ. Đã lâu rồi cô mới có thể nói giọng Bắc với gia đình, Thư thích nói bằng giọng Bắc hơn, tuy nhiên, để chứng tỏ mình không lạc lõng trước cả một tập thể là chuyên gia soi mói, dòm ngó của tòa soạn vốn có thành kiến với Thư, cô muốn mình không khác mọi người nên nói giọng miền Nam.

Thanh Nhi gõ cửa phòng Nhã Trúc, gõ mãi không thấy ai trả lời nhưng lại không khóa nên cô đẩy vào. Nhã Trúc vẫn còn đang ngủ, trên giường của cô đồ đạc quăng tùm lum, vali thì mở toang. Thanh Nhi thấy lạ, cô gọi Nhã Trúc dậy:

- Dậy đi em, hôm nay anh trai em về nhà dùng bữa cùng gia đình đấy. Ba em muốn có một bữa ăn gia đình đúng nghĩa.

- Anh Hai về nhà à?

- Phải.

- Được rồi, em sẽ xuống sau.

Nhã Trúc dụi mắt ngồi dậy, Thanh Nhi định quay bước đi, nhưng cô lại hỏi:

- Em định đi đâu à?

Nhã Trúc nhìn Thanh Nhi rồi lại nhìn đồ đạc xung quanh, cô cau kỉnh:

- Không phải chuyện của chị.

Trình Can quả là đã về nhà như đúng lời Thanh Nhi nói, bữa ăn thịnh soạn quá chừng, ông Minh ngồi giữa bàn nhìn hai đứa con ngồi hai bên. Nhã Trúc thì vẫn đang dụi mắt vì ngái ngủ, Trình Can

thì vẫn trở về cái chất ban đầu, công việc là số một, cứ ngồi lướt web mãi. Ông Minh nói:

- Hai con có xem đây là bữa ăn gia đình không vậy?
- Chuyện gì ạ?
- Đề nghị hai đứa tập trung vào.
- It's okay!

Nhã Trúc cười dí dỏm:

- Anh Hai nói lại được câu đó tức là đã trở lại bình thường rồi.
- Anh lúc nào mà chả bình thường hả cô em?
- Mấy ngày nay anh trú ở khách sạn nào thế? Em có ghé tìm anh mấy lần mà anh có ở nhà đâu. Điện thoại cũng tắt nguồn suốt.

Trình Can hơi rối, anh chàng gãi đầu:

- Ừ thì... Anh đi đây đó cho khuây khỏa. Giờ thì ổn rồi.
- Nhưng mà là đi đâu? Em cũng đang cần chỗ để khuây khỏa đây này.
- Em và cậu ký giả có chuyện à? Sao lại cần chỗ khuây khỏa nhỉ?
- Anh này, đừng chọc em.

Nhã Trúc đỏ mặt, Trình Can thì cười đùa trông như có vẻ anh chàng đã ổn. Ông Minh nói:

- Con không sao chứ?
- Bình thường mà ba.

- Phải học cách đối mặt với sự việc, đừng hờ tít là leo lên xe và nhún ga coi thường mạng sống như ngày hôm đó.

- Con biết thừa ba, con sẽ rút kinh nghiệm.

- Bộ anh định bị con gái bỏ lần hai mới chịu sao?

- Ranh con!

Nhã Trúc cười vui vẻ, ông Minh nói tiếp:

- Minh Thư đã xin nghỉ phép dài hạn, giữa hai đứa có chuyện gì thì ba không muốn hỏi nhiều nhưng tại sao hôm đó con lại quay sang trách móc Kỳ Tuấn giữa đám đông thiên hạ như vậy? Có mặt mẹ nó ở đó nữa. Con làm mất mặt cả hai gia đình ta. Giờ ngoài kia đang đồn ầm lên chuyện con và thằng Tuấn vì phụ nữ mà trở mặt nhau kìa. Cho ba một lời giải thích đi chứ?

- Ba đã nói là chuyện của con ba không muốn dính líu kìa mà.

- Ba hỏi chuyện của con và thằng Tuấn.

- Nó luôn là kẻ phá hoại.

- Ba không muốn chúng ta cãi nhau, nhưng tại sao chúng ta lại cứ phải rống cổ lên mà cãi nếu Kỳ Tuấn xuất hiện trong câu chuyện của chúng ta.

- Bây giờ con nói rõ cho ba biết, con không hiểu hết nguyên nhân Minh Thư từ hôn với con nhưng con biết là một phần nó nhúng tay vào. Con chắc chắn với ba đấy!

- Thế thì con định làm gì? Định trả đũa và gieo thù hận cho nhau suốt cuộc đời à?

- Ba dạy con cách phải nhường nhịn. Con biết đó là một bài học hay nhưng con không đời nào nhường nhịn thằng đó. Con hứa sẽ trả lại cho nó hậu quả nếu con biết thực sự nguyên nhân.

- Con bé Minh Thư từ hôn, nếu có chẳng một phần là vì Kỳ Tuấn thì con cũng nên suy ra phần còn lại là con không đủ bản lĩnh giữ lấy mối quan hệ đó, tình yêu mà có bền chặt, vĩnh cửu đến đâu thì không có bất cứ sự phá hoại nào ngăn cản đâu con trai.

- Như ba với mẹ đó ư?

- Con lớn rồi đấy Trình Can, nói năng đàng hoàng một tí đi!

- Con hiểu sao thì nói vậy thôi. Mình tiếp tục bữa cơm này đi.

Cả hai bắt đầu dịu lại thì Nhã Trúc mới lên tiếng:

- Ba và anh Hai, con có chuyện muốn nói!

- Nói đi, hôm nay bày đặt nhỏ nhẹ nữa hả?

Trình Can uống chút nước rồi bấu môi trêu chọc. Nhã Trúc khá trịnh trọng nói:

- Con vẫn còn bảo lưu kết quả học tập ở Hồng Kông.

- Rồi sao?

- Con vẫn còn một năm học cao đẳng.

- Thiết kế thời trang của con đó hả?

- Vâng. Con nghĩ con sẽ quay lại đó và tiếp tục học cho tới lúc tốt nghiệp!

- Ngoan vậy ta! Anh có nghe nhầm không?

- Em không muốn vào công ty của anh Hai theo diện anh em đâu. Em sẽ vào bằng thực lực của mình.

- Thế thì tốt. Anh đồng tình.

Ông Minh hơi dịu giọng:

- Con sẽ về Việt Nam khi học xong chứ?
- Có thể.
- Cho ba một cái gì đó chắc chắn đi.
- Con sẽ về thăm ba và anh thường xuyên.
- Bao giờ con đi?
- Nhanh thôi ạ! Con sẽ cho mọi người cơ hội tiễn con ra sân bay mà.
- Cái này giống chạy trốn tình yêu quá!

Trình Can dí dỏm, Nhã Trúc thì tủm tủm và tiếp tục ăn, bữa ăn được kết thúc trong vui vẻ.

Bữa cơm gia đình tuy có ba người nhưng dường như chỉ nói chuyện một chiều, nếu bà mẹ không nói chuyện với đứa con gái thì ông chồng nói chuyện với bà vợ. Cũng có những câu hỏi một chiều nhưng Minh Thư không cần thiết phải trả lời. Bà Trâm hỏi cô con gái:

- Con ở chơi với mẹ lâu không?
- Dạ, ngày mai con đi ạ!
- Sao nhanh thế con?
- Dạ, con còn có việc ở Sài Gòn.
- Ừ. Mẹ cũng mừng vì con không ở luôn bên xứ Tây. Ít ra nếu còn mạnh khỏe mẹ có thể vào Nam thăm con.
- Mẹ vẫn còn khỏe mà.
- Thư này, con ăn đi.

Thấy tô cháo gà bốc khói, có màu xanh của hành ở giữa rắc tiêu trông ngon cực kỳ, nhưng bát cháo vừa bùng tới mũi, Thư đã ôm miệng chạy ra phía sau nhà. Bà Trầm nhìn mặt chạy theo Minh Thư, trông thấy cô ói dữ dội, cứ ợ ngược lên, mặt mũi xanh xao. Bà xoa lưng cho con gái, Minh Thư ngại ngùng:

- Con không sao!

- Mẹ chỉ để hành nhiều một chút thôi mà. Lúc trước con vẫn ăn được chứ đâu có gì.

- Chắc có lẽ ở bên Mỹ quen...

- Đừng giấu mẹ, con có thai rồi phải không?

- Ơ... Đâu có đâu ạ!

- Con giống y như mẹ lúc mang thai, không chịu được gia vị mùi. Thôi, chính xác rồi!

- Mẹ này...

- Sao? Tác giả đứa bé là ai? Hay là con đã bị...

- Mẹ à, không phải. Mẹ... bình tĩnh lại đi! Không, chỉ tại con muốn cho mẹ bất ngờ. Giấu mẹ để làm gì cơ chứ!

- Có thật vậy không? Không được giấu mẹ chuyện gì hết nhé!

- Tại sao mẹ không nghĩ con mang thai vì tình yêu mà lại sợ đó là một tai nạn?

- Vì con gái của mẹ giống mẹ nhiều lắm, luôn yếu mềm trước tình cảm. Mẹ sợ con sẽ khổ vì nhược điểm di truyền từ mẹ.

- Không có đâu ạ.

Không thể ở nhà chơi lâu hơn dù Thư thích cảm giác yên bình nơi này, bởi vì ở cạnh mẹ, Thư sợ cô không thể giấu bất cứ nỗi tâm sự

nào ắp đầy trong tim cô trước người mà cô tin tưởng và hiểu tính cô nhất. Thư đã cố giấu không để ai biết chuyện mình mang thai nhưng trước mẹ mình, không hiểu tại sao Thư lại muốn nói ra mọi thứ. Bình minh lên, Thư đã ra đi. Bà Trầm tiễn cô ra đến đầu làng, mắt bà rưng rưng. Thư cũng muốn khóc. Cô ôm lấy mẹ và nói:

- Con sẽ đón mẹ vào Nam để chăm sóc cháu nếu mẹ muốn.

- Mẹ muốn biết bố của đứa trẻ là người như thế nào?

- Mẹ đoán đi!

- Mẹ tin anh ta là một người giỏi giang và có tài.

- Vì sao?

- Mới chinh phục được con.

Thư ôm mẹ một lần nữa rồi nói:

- Thừa mẹ con đi!

- Mẹ sẽ nhớ con lắm đấy.

- Vâng. Con biết.

- Cũng sắp làm mẹ con nít rồi, cẩn thận ăn uống nghe chưa.

Thư kéo vạt áo lên dụi mắt, cô cũng lau nước mắt cho bà Trầm rồi kéo vali mà đi. Cô bắt xe ra Hà Nội rồi mua vé máy bay về lại Sài Gòn. Ngồi trên máy bay, Thư cố chớp mắt một chút nhưng không được. Cô đặt tay lên bụng, vẫn còn quá sớm để biết đó là con trai hay con gái. Thư cũng không biết mình có mong chờ điều gì từ bào thai này hay không. Đến lúc xuống máy bay, về lại Sài Gòn đầy sức nóng của nhiệt huyết, nhộn nhịp và xinh đẹp, Thư xuống taxi và đi bộ về nhà. Cô thầm nghĩ:

“Kiếp này có lẽ Thượng đế đã muốn mình giữ lại đứa trẻ. Mình đã cố tìm lấy cái chết nhưng vẫn được an toàn tính mạng của cả hai mẹ

con. Có lẽ đó là một lời nhắn nhủ rằng mình sẽ phải đứng dậy mạnh mẽ hơn, mình sẽ phải đứng dậy từ nơi mình bị vấp ngã. Mình sẽ gieo lại nỗi đau cho những người trao cho mình nỗi đau. Mình sẽ không cần phải có tình cảm với bất cứ ai nữa. Một nửa con tim này đã chết, chỉ còn một nửa con tim còn sống vì tình mẫu tử mãnh liệt. Đứa trẻ có thể là con của bất kỳ người đàn ông nào, từ người mình hận nhất cũng không sao, nhưng một nửa dòng máu của nó là từ mình. Mình không được phép có những suy nghĩ bất lợi về đứa trẻ nữa...”

Dòng suy nghĩ ngừng lại, Thư trông thấy một bóng dáng người rất quen đứng dưới tầng trệt nhà cô. Thư kéo vali lại gần, và cô dừng bước. Người đó cũng quay lại nhìn cô. Cả hai tiến lại gần nhau hơn, người đàn ông ấy ôm chặt lấy cô, Minh Thư buông lỏng hai tay và mở đôi mắt vô cảm khi thân thể hai người chạm vào nhau...

- Em đã ở đâu suốt những ngày qua vậy?

Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn bằng đôi mắt vô cảm, xen một chút sắc lạnh của giá băng. Cô lạnh lùng:

- Anh biết tôi đã mang thai chứ?

- Anh biết.

- Anh có yêu tôi không?

- Dĩ nhiên.

- Chúng ta sẽ làm đám cưới.

- Em nói thật chứ? Em đã thông suốt rồi sao?

Kỳ Tuấn bất ngờ trước câu nói của Minh Thư, anh đã hôn cô, nhưng Minh Thư chỉ mở to mắt không chút cảm giác, cũng chẳng mảy may quan tâm đến nụ hôn ấy. Trong đầu cô chỉ có duy nhất một suy nghĩ:

“Đứng lên từ nơi bị vấp ngã. Sẽ cho đi những thứ đã được trao đến! Không sót một thứ gì...”

CHAP 27

S - ao? Cậu quyết định làm đám cưới với anh ta à?
- Chuyện gì lạ hả?

- Không phải chỉ vì nhóc tì trong bụng chứ?

- Nhiều hơn thế.

- Nửa tháng sau ngày cậu từ hôn với con trai chủ tịch tờ “Người thời thượng” giờ cậu là muốn tuyên bố đám cưới với Thái Kỳ Tuấn?

- Bình tĩnh đi Ánh Tuyết, cậu không muốn chúc mừng hạnh phúc của tớ sao?

- Nhưng tại sao lại phải là đám cưới?

- Tớ làm cách nào để bảo vệ đứa trẻ tránh khỏi ánh mắt soi mói đây? Tớ đã có một gia đình tan vỡ, không thể để con tớ cũng phải bất hạnh như tớ được. Ngay từ lúc tớ nhận thức được điều đó, tớ tự hứa không bao giờ để con cái mình sau này sống như tớ trong quá khứ.

- Cậu có tình yêu với anh chàng này không? Rõ ràng cậu rất hận anh ta. Nếu kết hôn chỉ để làm cái vỏ bọc bên ngoài thì để làm gì cơ chứ?

- Cậu không phải là tớ. Cậu không hiểu đâu.

- Quá bất ngờ. Cậu thay đổi hoàn toàn Thư ạ!

- Trên đời này thiếu gì chuyện bất ngờ. Rồi tớ sẽ cho cậu xem, còn nhiều chuyện bất ngờ xảy ra nữa.

Ánh Tuyết mở mắt nhìn giọng nói như ướp nước đá của Minh Thư, phục vụ bàn bưng ra, vẫn quen thuộc là một ly Cappuccino và một ly cam vắt. Minh Thư vội lấy ly Cappuccino của mình nhưng cô vừa đưa lên miệng đã đặt ly xuống. Ánh Tuyết tò mò:

- Không muốn uống hả?
- Cậu đổi cho tớ ly nước cam của cậu đi.
- Tại sao?

Minh Thư mím môi và đặt nhẹ tay lên bụng:

- Chắc tớ phải bỏ thói quen tiệc tùng và Cappuccino rồi. Bây giờ có nó, phải tập làm quen với một số thứ.
- Cậu có vẻ yêu thương em bé nhiều hơn tớ nghĩ đó.
- Tớ không phải là một bà mẹ vô tình. Tớ chỉ bị ép buộc phải trở thành một bà mẹ lạnh lùng mà thôi.

Minh Thư mở điện thoại ra, gương mặt vẫn không chút sắc thái biểu cảm:

“Vâng...”

“Chào cưng, gặp nhau nhé!”

“Bao giờ?”

“Anh muốn tối nay chúng ta gặp nhau.”

“Cũng được. Ở đâu?”

“Anh sẽ tới đón em.”

“Ok!”

Ánh Tuyết thờ dài nhìn cô bạn thân, nhưng chẳng thể cho lời khuyên nào khá hơn bởi cá tính của Minh Thư rất khó lay động.

Đàm Phúc và Kỳ Tuấn cùng nhau cạ ly sau câu chuyện của anh. Kỳ Tuấn đặt chiếc nhẫn cầu hôn chói lóa ra trước mặt và nói:

- Tới nay tôi sẽ thực hiện việc này.

- Cậu chưa kịp tìm hiểu lý do vì sao cô nàng lại quay phắt thay đổi nhanh đến thế à?

- Từ từ tìm hiểu sau cũng được.

- Kỳ Tuấn, nghe cho kỹ đây này. Cậu phải xác định được lập trường của cậu, không thể cứ ở khoảng không chính giữa như thế được. Biết không? Trả lời cho tớ đi nào, sau lời đề nghị của Minh Thư, cậu quyết định mua ngay chiếc nhẫn đính hôn đắt đỏ mà không hề nao núng, vì cậu yêu cô ta, cô ta mang thai hay là vì cậu muốn đẩy nhanh tiến độ trả thù cho đại ca?

- Cả hai.

- Không. Chỉ được trả lời một. Cậu không thể làm việc này vì cả hai.

- Đàm Phúc, là như thế này. Tại sao cậu không nghĩ tới muốn trở thành một ông bố có trách nhiệm? Làm chồng cô ấy thì có gì là lỗi lã cho tớ đâu? Trong những ngày tháng sau đó, tớ dần dần chơi cho đến lúc chán rồi bỏ cô ấy thì cũng đâu phải là một ý kiến tồi?

- Được rồi. Vậy là đáp án thứ hai! Chơi rồi bỏ! Đúng không?

- Ừ.

- Tớ cảnh báo cho cậu, ít nhất là hai điều.

Kỳ Tuấn chỉ mãi mê ngắm chiếc nhẫn mà không mấy may nghe lời Đàm Phúc:

- Ít nhất hai điều cậu luôn phải nhớ lời tớ nói. Thứ nhất: Phụ nữ không bao giờ dễ kiểm soát như chúng ta tưởng. Sự thay đổi bất ngờ luôn luôn chúng ta phải giữ cái đầu lạnh để đề phòng. Thứ hai: Kết hôn không phải là một trò chơi, sự chung sống của cậu và cô ấy không xuất phát từ tình yêu, trong tương lai giữa hai người còn có một đứa trẻ, nếu đây chỉ là trò chơi thì tốt nhất là cậu không nên chọn. Đứa bé sẽ tổn thương, nên cậu...

- Đủ rồi Bùi Đàm Phúc, cậu là bạn thân của tớ. Nhưng không phải lúc nào tớ cũng nghe cậu!

- Tuấn, chờ đã... Kỳ Tuấn!

Minh Thư đến trình diện ông Minh, ông Minh mỉm cười:

- Cô đã sẵn sàng trở lại công việc chưa?

- Rất sẵn sàng thưa ông chủ.

- Tôi đã chờ cậu này khá nhiều thời gian rồi đấy. Tôi muốn về nhà bên cạnh cô vợ của tôi cơ. Ngồi đây cứ nhìn những người trẻ yêu nhau rồi lại giận hờn nhau, mệt mỏi quá.

- Tình yêu là một khái niệm không bao giờ ngừng nghỉ kia mà ông chủ.

- Cô vẫn giữ được phong cách nói chuyện như thế này. Tôi rất mừng cho cô. Nó cũng đã sớm ổn định trở lại. Tôi có thể an lòng rồi.

- Ý ông nói là...

- Phải. Là Trình Can. Nó cũng mất tích mấy ngày sau chuyện đó, nhưng giờ thì ổn hơn nhiều rồi. Mọi chuyện lại quay về quỹ đạo của nó. Cô cứ làm việc, tôi đi đây!

Minh Thư chợt cảm thấy chạnh lòng, cô chưa nói được với Trình Can lời nào. Thật ra, quyết định phải giữ chặt lòng với trái tim bằng giá vẫn không thể phủ nhận rằng Minh Thư vẫn còn nhớ đến Trình Can. Ít ra, nếu cho rằng tình yêu của họ chưa đủ chín nhưng không

phải vì vậy mà nói bỏ là dứt hết tình cảm. Thư đã quá nhấn tâm cho những toan tính và kế hoạch của riêng mình để rồi bỏ lại sau lưng một tình yêu mà cô đã từng muốn tiến đi xa. Số máy điện thoại của Trình Can vẫn còn đó, Minh Thư định nhấn nút Call nhưng rồi cô lại chần chừ và vào Tùy chọn rồi xóa hẳn số điện thoại ấy. Thư tiếp tục vùi đầu vào công việc, khi đã tập trung vào công việc tức là Thư sẽ bỏ lại sau lưng tất cả mọi chuyện. Cô đã bắt đầu có những cảm nhận vô hình nào đó về sinh linh bé bỏng ba tháng rưỡi của cô trong bụng. Cô đã không để bụng đói mà làm việc nữa, vừa định uống một chút nước thì số điện thoại của Kỳ Tuấn lại hiện lên. Minh Thư cố gắng để gương mặt tỏ vẻ thanh thản một chút trước khi mở điện thoại:

“Alô...”

“Anh đã rời tòa soạn từ lúc 4 giờ, sau ba tiếng đồng hồ thì em vẫn còn ngồi ở trên phòng làm việc sao?”

“Công việc còn rất nhiều.”

“Em đã hứa tối nay em dành cho anh mà.”

“Anh đang ở đâu?”

“Dưới tầng trệt.”

“Em xuống ngay.”

Minh Thư lên xe với Kỳ Tuấn, cô luôn phải lấy nhịp thở, bắt đầu từ giờ, cô luôn phải là nhân vật chính cho những vở kịch. Vở kịch trở thành nữ hoàng của địa ngục, trở thành người tình của một người đàn ông mang bóng dáng ác quỷ. Kỳ Tuấn lái xe đưa Minh Thư về nhà của anh. Dắt Minh Thư ra sau vườn, Tuấn đã chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn, anh kéo ghế cho Minh Thư và đặt trước mặt cô một bông hồng. Cô chú ý cái hồ bơi trước mặt, nó trong xanh và có sức quyến rũ lạ kỳ. Minh Thư nói:

- Sao lại đưa em đến đây?

- Có một việc quan trọng anh cần làm. Nhưng em phải ăn hết đĩa thức ăn này đã. Anh chắc chắn rằng em đã đói. Nếu em không đói thì con cũng đã rất đói.

- Anh tưởng tượng đến mức đó ư?

- Thức ăn thế nào?

Thư không giấu nổi thực sự là cô đang rất đói, trông Thư ăn khá ngon miệng. Kỳ Tuấn thì chỉ nhìn cô ăn và thỉnh thoảng mỉm cười. Anh hỏi:

- Em đã đi đâu trong suốt hai tuần qua?

- Khắp nơi.

- Em có về Hà Nội không?

- Có.

- Người thân của em ở Hà Nội còn nhiều không?

- Mẹ em.

- Anh sẽ đặt vé máy bay để mẹ vào dự đám cưới của chúng ta. Lại thật, cả anh và em đều chỉ còn mẹ. Chúng ta có duyên nhỉ?

- Trùng hợp thôi mà.

- Hôm nay em bé thế nào?

- Thai nhi vẫn còn nhỏ. Chưa gây tác động gì nhiều đâu.

- Em đang mang thai, trở lại làm việc không nên để bụng đói.

- Em biết rồi.

- Anh sẽ lựa thời điểm thích hợp để công khai mối quan hệ của chúng ta.

- Chuyện của chúng ta chắc chẳng còn ai chưa biết đâu.
- Ý em là gì?
- Em nghĩ ngày hôm đó anh hét lên và mọi người đã biết hết.
- Nhưng cũng cần có một thông báo chính thức.

Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn, cứ như một cuộc thi vấn đáp nhanh vậy. Cô trả lời không sót một câu nào nhưng cũng chẳng câu nào quá dài dòng. Kỳ Tuấn lại chống cằm và hỏi:

- Anh muốn em biết rằng, cuộc hôn nhân này không đơn giản chỉ vì đã có sự hiện diện của đứa trẻ. Tình yêu chưa có nhiều nhưng chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội vun đắp.
- Em cũng nghĩ vậy.

Chờ đến lúc cô ăn đến miếng cuối cùng trong đĩa, Kỳ Tuấn mới tiến lại gần, quỳ xuống trước mặt Minh Thư nói:

- Lời đề nghị kết hôn của em là quá bất ngờ, anh không biết vì sao em lại thay đổi nhanh đến như vậy. Có lẽ là vì đứa con của chúng ta phải không? Em yên tâm, anh đang rất háo hức trở thành bố của đứa trẻ trong bụng em. Cũng không phải vì chúng ta đã vỡ kế hoạch trước mà anh không làm gì cho em. Nhận lấy chiếc nhẫn này của anh nhé!

- Em đã nói chúng ta sẽ kết hôn rồi mà.
- Anh biết. Nhưng không thể thiếu những phần quan trọng như thế này. Đưa tay cho anh.

Minh Thư nhìn chiếc nhẫn mà Kỳ Tuấn móc ra trong túi, cô nhìn nó khá lâu rồi lại nhìn Kỳ Tuấn. Trong lòng lại gọi lên suy nghĩ:

“Tại sao mình lại phải ngồi đây và nghe những lời vớ vẩn này. Hẳn thực sự chân thành đến thế ư? Không... Không được. Không thể để con tim lay động vì bất kỳ ai nữa. Trước mặt mình chỉ có duy nhất

khái niệm kẻ thù, cho dù hắn có thể hiện trong bộ mặt nào đi chăng nữa... Mình phải diễn hết vở kịch này, cho đến khi có thể thực sự hành hạ hắn. Chỉ là chiếc nhẫn thôi mà... Mình đâu còn gì để mất!"

Rồi Minh Thư gạt đầu, Kỳ Tuấn đeo chiếc nhẫn vào ngón đeo nhẫn cho cô rồi ôm hôn Minh Thư. Vẫn như mọi lần, Thư chỉ đứng im như một bức tượng mặc cho Tuấn muốn làm gì thì làm. Kể cả việc đặt lên môi cô nụ hôn dài bất tận, không ngừng rồi lôi kéo cô vào nhà ngay sau màn cầu hôn chớp nhoáng. Đối với cô, đó có là gì so với những gì cô sắp thực hiện? Chỉ là một vở kịch mà cô biến mình thành nhân vật chính mà thôi.

Tất cả chỉ là mới bắt đầu.

CHAP 28

Minh Thư mở mắt ra, trông thấy Kỳ Tuấn vẫn đang nằm bên cạnh và nhìn ngắm cô. Anh chàng mỉm cười:

- Chào buổi sáng, người đẹp!

- Anh gọi em đó à?

- Thì sao?

- Sắp không như thế nữa rồi.

Minh Thư đứng dậy và khoác lấy chiếc áo ngủ dài, cô mở rèm cửa ra đón chào ngày mới. Mùi hương từ làn tóc thổi ngào ngạt vào mũi Kỳ Tuấn, một mùi hương quyến rũ, Tuấn cũng nhoài người ngồi dậy ôm lấy Minh Thư từ phía sau, nhẹ nhàng di chuyển đến những vùng nhạy cảm rồi sau đó lại xoay người Thư lại và đè sát cô vào cửa kính. Minh Thư thở dốc, cô né sang một bên:

- Em bé sẽ đau đấy! Anh nhẹ thôi.

- Anh quên mất. Chỉ vì em quá quyến rũ.

- Em... em đi thay đồ!

- Toilet ở đằng kia.

Cô vận vòi hoa sen cho nước tạt vào mặt thật mạnh, ngâm mình trong bồn tắm và cố rửa sạch tất cả những gì đêm qua để lại. Chợt, cô ngừng chùi rửa, tại sao phải làm như vậy? Hy sinh một chút thì có là gì, không nổi đau nào giằng xé con tim như nổi đau tinh thần đâu. Ngắm thân thể trần trụi mình qua chiếc gương phẳng và lớn, Minh Thư nhìn mỗi lúc một chăm chú rồi nở một nụ cười khó hiểu...

“Nếu chỉ chinh phục anh bằng tấm thân xác này thì tôi quá tầm thường. Còn phải sở hữu một bộ óc đủ khả năng đánh gục anh hoàn toàn nữa”.

Minh Thư mặc quần áo vào và tất nhiên cô cũng đeo chiếc nhẫn tối qua Tuấn vừa mới trao cho cô. Minh Thư nhìn vào nó, thật kiêu sa và quý phái, Thư nhìn vào gương rồi nói:

“Tôi sẽ làm được. Chờ đấy Thái Kỳ Tuấn!”

Kỳ Tuấn vẫn còn nằm trên giường, thấy Minh Thư bước ra. Anh chàng ngồi nhồm dậy:

- Đưa em về nhé!

- Thôi khỏi. Em về taxi.

- Hôm nay anh không đi làm, ở lại với anh đi.

- Chúng ta còn thời gian dài bên nhau mà. Nhưng em phải chăm chỉ làm việc trước khi cái bụng em ngày một to, di chuyển khó khăn. Em phải kiếm tiền!

Kỳ Tuấn tiến đến sát Minh Thư, ôm cô vào lòng và nói:

- Em sắp trở thành người phụ nữ của Thái Kỳ Tuấn này rồi, không bao giờ anh để người phụ nữ anh yêu sống trong cảnh thiếu thốn. Em biết không?

- Nhưng em không muốn mình bắt tài đến nỗi chỉ biết sống dựa vào tiền của anh. Em về nhé!

- Này...

Minh Thư quay lại nhìn Kỳ Tuấn, anh chàng nháy mắt:

- Anh sẽ không để em ra ngoài nếu em không cho anh một nụ hôn ngọt ngào đâu.

- Khó gì chuyện ấy.

Minh Thư chủ động kéo Kỳ Tuấn lại và hôn anh đắm đuối. Cô còn lém lỉnh cắn vào môi Kỳ Tuấn, anh chàng buông Thư ra, nhìn cô, khá bất ngờ rồi lại mỉm cười:

- Anh thích hôn kiểu này. Dù có hơi đau một chút! Chào em nhé!

Kỳ Tuấn nằm trên giường áp mặt xuống drap mà nhớ lại đêm ân ái hôm qua. Anh gọi điện thoại cho tất cả mọi thành viên trong gia đình của ông Minh và cả mẹ của anh. Sau đó là gửi tin nhắn cho tất cả mọi thành viên ở “Người thời thượng” chỉ với một nội dung. Đó là một địa chỉ của một khách sạn năm sao ở Sài Gòn, mọi người đều không có gì lạ lắm khi anh chàng tiệc tùng Thái Kỳ Tuấn luôn thích vung tiền ở những nơi sang trọng như thế để thể hiện đẳng cấp.

Nhã Trúc dọn dẹp quần áo, cô sẽ ra đi vào ngày mai. Cô sẽ về lại Hồng Kông, vốn được coi như quê hương yêu dấu nơi cô học tập và sinh sống nhiều năm nay. Thanh Nhi bước vào và phụ dọn dẹp đồ đạc cùng với Nhã Trúc, cô không xua đuổi nữa mà chỉ nở nụ cười. Thanh Nhi hỏi:

- Em với cậu ký giả không gặp nhau nữa à?

- Vâng.

- Sao vậy?

- Không hợp thì không đi chơi chung nữa.

- Chị thấy cậu ta tốt đó chứ.

- Em và anh ta không có gì hết.

- Hình như em chưa nói tới việc em sẽ đi Hồng Kông với cậu ấy.

- Tốt nhất là không nên nói.

- Tại sao? Muốn lẩn tránh cậu ta à?

- Em không muốn nói tới vấn đề này, phức tạp lắm.
- Tình yêu không phải là lẩn tránh, mà là phải biết đối diện để giải quyết.
- Nhưng em không đủ khả năng giải quyết nó. Chị biết đấy, có một số vấn đề em không thể nói với chị được.
- Tùy em thôi. Nhưng, em đừng vì tình yêu mà đi quá lâu nhé! Ba em già rồi, anh ấy muốn được yêu thương những đứa con của mình, cái việc mà lúc còn trẻ, mãi mê kiếm tiền đã không làm tròn vai.
- Vậy thì chị mau mà sinh cho ba em một đứa đi.

Thanh Nhi chỉ mỉm cười và vuốt tóc Nhã Trúc:

- Chị rất mừng vì em và Trình Can đã không còn định kiến. Nhưng hình như ba em không muốn thì phải, anh ấy nói anh ấy già rồi, có con liệu đứa bé có khỏe mạnh như ai khác không.
- Có điều kiện tài chính mà chị, chỉ cần được chăm sóc tốt, em bé sẽ khỏe mạnh thôi.
- Chị không tin rằng có một ngày em lại muốn chị sinh con cho ba em đấy.

Hai chị em ngồi nhìn nhau cười, trong khi đó, Trình Can lại hậm hực tới tòa soạn tìm Minh Thư sau khi biết cô quay trở về. Anh chàng xông thẳng vào mà không chào hỏi lấy một lời. Minh Thư lạnh lùng nhìn anh và nói:

- Anh không có hẹn trước.
- Minh Thư, sao lại như vậy chứ?
- Chuyện gì hả?

- Thái Kỳ Tuấn vừa gọi điện hẹn tối nay mọi người đến New World, hắn sẽ giới thiệu vị hôn thê của hắn. Có phải là em không? Em đang đùa với anh đó hả? Nửa tháng trước em từ hôn với anh, nửa tháng sau lại tuyên bố đính hôn với thằng đó?

- Tại sao lại không? Tôi yêu ai thì đính hôn với người đó. Luật pháp có định gán tôi vào tội gì không mà anh đến đây làm mình làm mẩy vậy hả?

-Ồ. Tất nhiên là không! Thật là thô bỉ. Em thật đáng khinh!

- Anh muốn nói gì cũng được. Tôi không quan tâm!

Rồi cô bấm điện thoại và hét to:

“Bảo vệ, lên phòng tôi gấp!”

- Minh Thư, có uẩn khúc gì phải không? Tại sao em lại theo thằng đó mà chống lại anh?

- Anh buông tôi ra đi, tôi la lên bây giờ.

Phương Dung và hai anh chàng bảo vệ cao to xông vào. Hai anh chàng kia cứ như muốn ăn tươi nuốt sống Trình Can vì thái độ ngông cuồng của anh:

- Buông tôi ra, có cần tôi bảo ba tôi thanh toán lương cho các người sớm không?

- Anh Can, bình tĩnh lại đi.

Minh Thư ung dung sửa lại áo rồi quay mặt lại phía sau và nói:

- Bảo vệ, tiễn khách.

- Vâng, thưa Tổng biên.

- Buông ra, để tôi tự đi.

Trình Can giận dữ xoay chiếc ghế của Minh Thư lại để cô phải đối diện với anh. Trình Can nói bằng giọng tuyệt tình:

- Được rồi Minh Thư, em giỏi lắm! Em hay lắm! Tôi sẽ không làm phiền em nữa đâu. Sau này em có khổ đau gì thì tôi cũng mặc kệ, nhưng tôi cảnh báo trước cho em biết, ở bên thằng đó, sẽ chẳng ngày nào em được vui đâu. Em đã chọn thì tôi không có quyền can, từ đây về sau, giữa em và Âu Trình Can này không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa. Kể cả là bạn bè. Em nhớ lấy!

Minh Thư im lặng nhìn Trình Can, mắt cô hơi ươn ướt, nhưng Minh Thư nhanh chóng hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Tùy anh thôi!

Trình Can bỏ đi, Phương Dung đuổi theo:

- Sao anh lại đến đây gây sự?

- Làm sao anh không nổi giận cho được? Nửa tháng trước cô ấy là vị hôn thê của anh. Đùng một cái bây giờ anh sắp phải dự tiệc đính hôn của cô ấy với thằng khốn đó! Nếu là em thì em có điên lên không?

Phương Dung ôm lấy Trình Can rồi nhẹ nhàng nói:

- Anh bình tĩnh đi, em đã từng có những nỗi đau xé lòng, như thế chẳng thấm vào đâu cả. Việc họ đính hôn, rồi kết hôn là chuyện sớm muộn mà.

- Sao? Em biết chuyện này à?

- Tất cả nhân viên của tòa soạn đều biết.

- Biết chuyện gì?

- Chuyện Minh Thư đã có em bé. Và tác giả là Kỳ Tuấn.

- Cái gì? Họ ăn nằm với nhau bao giờ?

- Em không biết. Nhưng...

- Thái Kỳ Tuấn mày giỏi lắm, dám làm việc đó với người yêu của tao. Tao thề hôm nay tao sẽ lấy mạng mày!

- Anh Can, bình tĩnh lại đi. Minh Thư đã không chọn anh rồi, anh làm những việc ngu ngốc này để làm gì.

- Nhưng anh không làm gì thì anh mới chính là thằng ngốc.

- Tại sao anh không thể chúc phúc cho họ như em đã từng chúc phúc cho anh và Minh Thư dù em cũng yêu anh. Tại sao yêu là nhất quyết phải có được thì mới vừa ý? Em cũng yêu anh.

Trình Can nhìn Phương Dung, rồi anh lại lắc đầu:

- Anh không biết... Vì sao anh không chọn em? Vì sao người anh yêu thương không phải là em.

- Em có thể chờ anh thay đổi.

Phương Dung nhìn Trình Can, cố dùng sức hút mạnh nhất trên đôi mắt màu sẫm đầy vẻ kỳ bí của cô mà chinh phục anh. Cuối cùng, thứ cô muốn cũng đã tới, Trình Can bất ngờ lao tới hôn cô và ôm cô vào lòng. Họ để việc đó diễn ra ngay trước cổng tòa soạn, nơi mà từ phòng làm việc của Minh Thư chỉ cần nhìn thẳng xuống đã thấy. Cô rớt nước mắt khi nhìn thấy người cô yêu hết tuyệt tình lại quay sang đắm say ngay người con gái khác. Cô lau nước mắt, bóp chặt tay vào thanh ghế...

“Thái Kỳ Tuấn, tôi không bao giờ tha thứ cho anh đâu. Anh đã gây ra những rắc rối và đau khổ cho cuộc đời tôi, tôi hứa sẽ trả lại cho anh ngần ấy nước mắt và đau khổ...”

Dĩ nhiên khi được anh chàng chịu chơi Kỳ Tuấn lo hết bữa tiệc, ai cũng xúng xính quần áo đẹp mà đi dự. Ông Minh, Thanh Nhi và Nhã Trúc đã đến, bà Kim đã có mặt từ trước. Kỳ Tuấn thì đến đón Minh Thư tại nhà, cô trang điểm khá nhạt nhưng vẫn không giảm độ mặn

mà chút nào. Trên tay vẫn là chiếc nhẫn đính hôn lấp lánh Kỳ Tuấn mới trao ngày hôm qua, Minh Thư nói:

- Anh định cho em bất ngờ gì đây?

- Anh không tin là em vẫn chưa biết.

- Sao anh nói chờ thời điểm thích hợp?

- Không còn thời điểm nào thích hợp hơn bây giờ đâu em. Anh nóng lòng muốn chúng ta danh chính ngôn thuận đi bên nhau rồi. Không còn đàm tiếu, xì xầm gì về cái bụng của em nữa.

- Vậy là anh kết hôn vì sợ em bị đàm tiếu thôi à?

- Ngoài ra, em còn là một phụ nữ anh may mắn có được nữa. Tiếc vì mất em, sau đó em lại sà vào anh. Em biết không, anh luôn thích giữ chặt những cái gì anh thích. Và anh tin rằng, em sẽ không rời xa anh nữa đâu. Bằng cách nào đó, anh sẽ giữ chặt em.

- Bằng cách nào?

- Như thế này này...

Cả hai ôm chặt nhau trước khi tay trong tay bước vào nhà hàng New World sang trọng. Anh chàng đính lấy Minh Thư trong con mắt ngỡ ngàng của nhiều người. Kỳ Tuấn hãnh diện vén tóc lên cho Minh Thư rồi hôn nhẹ lên má cô. Mọi người ồ lên hòa vào niềm vui chung và sự hạnh phúc cả hai. Trình Can và Phương Dung cũng ở đó, Nhã Trúc thì né tránh cái nhìn của Vương Khang trong khi bà Kim thì tỏ ra khá nổi giận, bà quay sang ông Minh:

- Nó là loại con gái kiểu gì? Hai tuần trước nó đính hôn với con trai anh, giờ lại quay sang tay trong tay với con trai tôi.

- Sao không trách con trai của hai chúng ta quá u mê cô gái này?

- Anh tỏ ra khá bình thản nhỉ?

- Cái gì cũng có lý do của nó. Nói chung tình yêu luôn là bài toán khó giải mà chị.

Kỳ Tuấn nắm lấy tay Minh Thư và cả hai bước lên bục, mỗi người cầm một ly champagne trên tay. Anh nói:

- Hôm nay, tôi muốn mời mọi người đến đây để chứng kiến cùng tôi một dấu mốc quan trọng trong đời. Tôi, đã cầu hôn thành công bạn gái của tôi, đồng thời trong công việc cô ấy cũng là sếp của tôi. Vâng, đó là Hoàng Ngọc Minh Thư.

Minh Thư thoáng nhìn Trình Can, anh vẫn nhìn cặp đôi bằng đôi mắt như muốn cầu xé cả hai ra làm trăm mảnh. Thư nói:

- Chắc hẳn vẫn còn nhiều người thắc mắc cho sự bất ngờ này nhưng tại sao mọi người không biến đó thành những lời chúc phúc cho niềm vui của hai chúng tôi. Tôi nghĩ việc yêu nhau của tôi và anh Tuấn diễn ra không được nhiều người biết đến nên chúng tôi quyết định có buổi lễ tuyên bố đính hôn hoành tráng này. Let's party!

Không khí im lặng bao trùm rồi thành linh có một tiếng vỗ tay vang lên, đó là của Trình Can, sau đó mọi người cùng hòa nhịp vỗ tay chúc mừng cho Minh Thư và Kỳ Tuấn. Kỳ Tuấn nhìn cô:

- Có tập hay không mà nói hay thế?

- Em là sếp của anh đấy.

- Không lâu sau nữa thì anh sẽ là sếp của em thôi.

Cả hai trao nhau nụ hôn nồng thắm và khiêu vũ vài bản tuyệt vời. Trình Can không chịu nổi được nữa, anh bỏ ra ngoài. Phương Dung nhìn Kỳ Tuấn, anh chàng nói nhỏ gì đó với Minh Thư rồi đuổi theo Trình Can. Trông thấy Kỳ Tuấn, Trình Can lao vào:

- Thằng khốn, mày làm cô ấy có thai để chiếm đoạt cô ấy từ tao sao? Mày hèn nhất trong những đứa hèn hạ!

- Ô, thì ra mày cũng đã biết. Tao còn định đến đầy tháng con tao thì mời mày tới xem nó có giống tao không?

- Nói cho mày biết, mày làm gì thì làm. Tránh xa Minh Thư ra!

- Mày chỉ có cái miệng thôi, tao sợ mày ư? Xin lỗi nhé, bây giờ là tự cô ấy dính vào tao. Mày đừng lo chuyện bao đồng nữa. Mày có muốn tao phanh phui chuyện giữa mày và Phương Dung không? Tao nói cho mày biết, mày muốn giữ một chút hình ảnh đẹp của mày trong lòng Minh Thư thì tốt hơn hết là nên im miệng và tránh xa cô ấy ra. Bây giờ cô ấy là người của tao, mày hiểu không?

- Tao yêu Minh Thư, còn mày thì không.

- Nhưng tao mới là người cô ấy chọn. Tránh xa tao ra! Bây giờ tao với Thư sắp thành vợ chồng, không có lý do gì để tao không đánh trả mày nếu mày đụng vào tao. Mày đánh không lại tao đâu! Thăng hèn.

Vừa dứt câu, Kỳ Tuấn vung tay đâm vào mặt Trình Can. Anh chàng ngã xuống với cái môi sưng vù, Kỳ Tuấn sửa lại cái áo vest Armani sành điệu và nói:

- Đây là cú đánh trả hôm tiệc đính hôn của mày, coi như huề. Từ nay về sau đụng tới tao là tao đánh lại gấp đôi.

- Để xem gấp đôi của mày là như thế nào? Xem này!

Trình Can liều mạng xông vào vật Kỳ Tuấn xuống đánh anh chàng túi bụi, Kỳ Tuấn cũng đánh trả. Nhưng cả hai phải dừng lại bởi tiếng hét của Minh Thư:

- Hai anh dừng lại đi!

Trình Can buông Kỳ Tuấn ra, Minh Thư chạy đến đỡ Kỳ Tuấn dậy. Trình Can xót xa biết bao. Hơn nữa, Minh Thư còn tỏ ra giận dữ:

- Giữa tôi và anh đã chấm dứt. Sao anh cứ đánh anh Tuấn hoài vậy?

- Em làm như nó không đánh anh.

- Sao cũng được. Đừng làm phiền chúng tôi nữa. Tôi không muốn ngay cả làm bạn với anh tôi cũng làm không được.

Trình Can nhìn Minh Thư, tim anh như vỡ ra với lời nói vô tình cô dành cho. Minh Thư nắm tay Kỳ Tuấn bỏ đi. Kỳ Tuấn quay lại cười đều với Trình Can. Minh Thư thì quay sang nhìn anh và nở một nụ cười bí mật:

“Cứ cười đi Thái Kỳ Tuấn, rồi tôi sẽ bắt anh muốn khóc mà khóc cũng không được. Anh Can, anh đứng dậy đi! Đừng khóc vì em...”

CHAP 29

Minh Thư vẫn tiếp tục là nhân vật chính trong vở kịch mà cô cũng là người viết kịch bản. Kỳ Tuấn có vẻ như đã đi vào bẫy mà không hề hay biết gì. Anh chàng muốn đẩy nhanh đám cưới và đúng hai tuần sau đám cưới sẽ diễn ra. Tức là lễ đính hôn và ngày kết hôn chỉ cách nhau hai tuần lễ. Bởi Kỳ Tuấn muốn làm đám cưới trước khi cái bụng Minh Thư to lên. Tiệc đính hôn diễn ra hôm thứ Bảy thì đến ngày thứ ba, chiếc thiệp sang trọng đính tên cả hai người đã được phân phát rộng rãi. Toàn bộ đều là do Kỳ Tuấn chọn lựa, anh không muốn để Minh Thư bận tâm về vấn đề gì. Hôm nay, cả hai đi chọn váy cưới và chụp ảnh. Trên đường đi, Minh Thư trông thấy tấm thiệp Kỳ Tuấn để trên xe, cô hỏi:

- Sao anh không để em chọn thiệp cùng anh?
- Còn nhiều thứ để em phải chọn lựa. Máy thứ này cứ để anh lo.
- Sao anh lại chọn tông màu xanh dương?
- Là màu của hi vọng. Anh hi vọng chúng ta có một cuộc sống hạnh phúc.

Màu xanh dương và có mùi hương rất thơm, được in cách điệu hai chữ T dính chặt nhau nổi bật trước mặt tấm thiệp. Phải nói đây là một tấm thiệp rất đẹp, Thư thầm nghĩ, nếu người ngồi bên cạnh cô là Trình Can, cô sẽ thốt lên vui sướng và mừng rỡ ôm chặt lấy anh. Nhưng không. Đây chỉ là một vở kịch, và Thư không cần thiết phải làm như vậy. Kỳ Tuấn nói:

- Em có chọn ai làm phù dâu chưa?
- Là Ánh Tuyết. Còn anh?

- Đàm Phúc, bạn của anh. Nó đang trên đường tới studio.
- Bạn em cũng đang tới. Anh lái xe nhanh hơn chút đi.
- Hối thúc anh đấy à?
- Phải. Đang hối thúc anh đó. Muốn làm vợ anh thật nhanh.
- Để làm gì?
- Để cho anh nếm mùi hạnh phúc từ em.
- Ghê quá đi! Sao từ “hạnh phúc” em lại nói nặng thế? Có gì bí mật à?
- Thì mau cưới em đi, rồi anh sẽ biết.

Quả thực Minh Thư và Kỳ Tuấn rất đẹp đôi, cô nàng xinh như thiên thần khi xuất hiện trong chiếc áo cưới màu trắng tinh khôi. Kỳ Tuấn nhìn đến ngẩn ngơ, Minh Thư lộng lẫy hơn gấp bội so với vẻ đẹp thường thấy của cô. Đàm Phúc nói:

- Như thế này thì quả thực đại ca của chúng ta chết vì cô ấy đâu phải không có khả năng?
- Cô ấy là vợ tớ phải không?
- Một nửa sự thật là như thế.
- Còn một nửa còn lại?
- Cậu chỉ đang thực hiện kế hoạch mà thôi. Không có tình yêu, không có hạnh phúc nào ở đây cả. Cậu không được yêu cô ta, chúng ta đã thỏa thuận trước rồi kia mà.
- Nhưng...
- Không nhưng nhị gì hết. Kỳ Tuấn, cậu cần phải giữ lập trường. Nếu cậu sa ngã vào tình yêu, lỡ sự thật này bị lộ thì cậu sẽ mãi mãi

bị sống trong dằn vặt và đau khổ đấy.

- Biết rồi. Khổ lắm. Nói mãi. Nghe câu này chưa?

- Ừ, cứ để đó đi. Rồi sau này sẽ biết...

Ánh Tuyết vừa bước xuống taxi, cô bước vào và hỏi Đàm Phúc:

- Hình như đây là studio Minh Thư bạn tôi thử áo cưới.

- Vâng. Cô ấy đang ở trong kia. Đang chờ cô đấy!

Ánh Tuyết bước vào và nhìn Minh Thư, cô lộng lẫy như một công chúa. Nhưng đâu ai hiểu Thư hơn cô. Ánh mắt đượm buồn, đôi môi mấp máy như muốn khóc. Ánh Tuyết hỏi:

- Thư, cậu sao vậy?

- Đâu có. Tại tớ hạnh phúc mà.

- Thật không?

- Tớ chọn cho cậu rồi đấy. Vào trong thử đi, rồi chúng ta còn chụp hình.

- Được rồi.

Tình cò ở ngã tư đối diện, đang lúc chờ đèn đỏ, Trình Can bất chợt nhìn vào đúng cái studio Minh Thư và Kỳ Tuấn đi thử áo cưới. Anh trông thấy Minh Thư trong chiếc áo cưới thật tuyệt vời, lòng Can đau như cắt nhưng anh còn biết làm gì hơn. Quả thực keo này Kỳ Tuấn đã giành chiến thắng tuyệt đối. Đàm Phúc chỉnh lại cái nơ trên cổ cho Kỳ Tuấn, trông thấy chiếc xe quen thuộc phản chiếu qua gương, Kỳ Tuấn nhìn qua cửa kính rồi vẫy tay chào. Trình Can tức tốc lái xe đi khi chỉ mới báo hiện đèn vàng. Minh Thư bước ra cùng với Ánh Tuyết, Kỳ Tuấn đón lấy cô và tặng Thư một nụ hôn lên tay. Thư nói:

- Em đẹp chứ?

- Đẹp. Rất đẹp. Cô dâu của anh!

Bộ ảnh cưới ngón không ít tiền của nhưng không sao, một khi “đại thiếu gia” đất Bình Dương đã ra tay thì đối với mấy chuyện này chỉ là nhỏ nhặt.

Ngày Nhã Trúc đi đã không còn xa, cô rất muốn gặp Vương Khang lần cuối nhưng cô không thể làm điều đó được. Nhã Trúc không phủ nhận mình cũng đã có tình cảm không ít với Vương Khang, cô cũng không xác định đó chỉ là mơ hồ thoáng qua hay là đã sâu nặng thật sự. Nói là sâu nặng thì cũng chưa phải bởi cả hai đã làm gì với nhau đâu. Tuy nhiên, kể từ ngày hôm đó, Vương Khang không hề gọi điện thoại và cũng không nhắn tin hay hỏi thăm lấy một lời. Trúc cũng nhớ anh nhiều lắm, cô chọn cách rời bỏ đi dù quyết định quay về Việt Nam ban đầu là có ý định ở lâu dài. Cô đành phải trở lại Hồng Kông chạy trốn một mối tình lẽ ra sẽ là rất đẹp nếu phút ban đầu cô không quá háo thắng và đã hành xử thô bạo.

Nhã Trúc hẹn Minh Thư ra quán café, cô cũng khá ngạc nhiên khi người hẹn cô lại là Nhã Trúc. Trao cho Minh Thư hộp quà khá to, Nhã Trúc nói:

- Quà cưới của anh chị.

- Sao? Vẫn còn hơn mười ngày nữa mà em.

- Em phải đi Hồng Kông vào 8 giờ tối nay.

- Em có việc gì mà gấp thế?

- Chỉ là... em hết thời hạn nghỉ hè rồi chị.

- Hay là có chuyện gì đó với cậu Khang?

- Không. Không có gì đâu.

- Chị thấy em thay đổi nhiều từ khi tiếp xúc với cậu ta. Chị cũng không nghĩ em lại nhiệt tình tặng quà cưới cho chị.

- Dù chị không là chị dâu của em, nhưng em cũng xem anh Tuấn là anh trai rồi mà. Em cũng phải có trách nhiệm chứ ạ!

Cả hai mỉm cười nhìn nhau, thấy Minh Thư hơi buồn, Nhã Trúc ân cần:

- Có tâm sự hả chị?

- À không...

- Sao chị lại kết hôn vội vã với anh Tuấn như vậy? Em có nghe một số lời đồn không hay cho lắm...

- Việc chị có thai phải không?

Nhã Trúc gật đầu. Minh Thư nói:

- Điều đó là sự thật. Đứa con chị đang mang trong người là giọt máu của Kỳ Tuấn.

- Nên chị mới bỏ anh em mà kết hôn với anh Tuấn?

- Cái đó, chị không giải thích được. Nói tóm lại, nói không phải thì không ai tin, mà nếu có lý do gì thì chị cũng bị gán vào cái tội lỗi phản bội Trình Can rồi.

- Nên chị chọn anh Tuấn để thay thế? Chị còn yêu anh trai em phải không?

Minh Thư không trả lời, mặt cô mỗi lúc thêm buồn. Nhã Trúc đành lảng sang chuyện khác:

- Ngày cưới của chị em không dự được nhưng ngày đầy tháng của cháu, em sẽ về mà.

- Em nhớ đấy nhé!

- Vâng. Em hứa.

Minh Thư quay trở về, thấy Nhã Trúc hơi buồn khi nhắc đến Vương Khang, về đến tòa soạn lại thấy Vương Khang làm việc mà tâm trí không hoàn toàn tập trung cho nơi này. Cô không muốn tình yêu của cô đã không thành rồi thì ai cũng đổ vỡ như cô. Họ là một sự kết hợp đẹp đẽ và dễ thương. Ở họ không rối ren và phức tạp như mối tình của cô. Minh Thư đứng trước bàn của Vương Khang và nói:

- Tối nay, 8 giờ, sân bay Tân Sơn Nhất.

Vương Khang ngược nhìn Minh Thư, anh chàng lại tiếp tục gục đầu xuống công việc. Minh Thư tặc lưỡi một cái rồi bỏ đi. Kỳ Tuấn ngồi bên cạnh thấy vậy và nói thêm:

- Cơ hội cuối cùng cho cậu đấy. Nhã Trúc mà lên đường về bên đó, lần sau nó về không chắc vẫn độc thân cho cậu đâu.

- Sao lại nói vậy? Bọn này đã là gì của nhau đâu?

- Thì tối nay mới là cơ hội là của nhau. Công việc này tôi có thể hoàn thành giúp cậu, đi làm một việc gì đó mà cậu cảm thấy muốn đi.

Vương Khang lưỡng lự một chút rồi anh chàng đứng dậy và chạy như tên bay đến một nơi mà không ai ngờ đến. Trước cửa siêu thị, nơi có chỗ gấp thú bông, may quá, con thú bông có vẻ không còn là sự kiên nhẫn của bất cứ ai. Anh móc ví ra và nói:

- Tôi đổi 100 thẻ.

Vương Khang, dù cho tới lúc mới như bàn tay, anh chàng vẫn đứng đó. Suýt dính, dính rồi lại rơi ra, vừa nhắc lên thì rớt xuống, nhắc lên rồi, sắp đến rồi, ôi,... lại rớt. Vương Khang đã cố gắng hết sức mình, mồ hôi nhễ nhại, những ánh mắt trên chọc từ những cô cậu nhóc nhưng Khang quyết không từ bỏ. Bởi vì nếu lần này anh bỏ đi, chắc chắn anh sẽ không còn cơ hội, cả với con gấu bông này và cả người thích con gấu này nữa...

6 giờ 30 phút tối, Trình Can cũng đã về nhà để tiễn em gái đi Hồng Kông. Ông Minh và cô vợ trẻ Thanh Nhi thì ngồi chờ từ chiều. Minh Thư xếp vali và chuẩn bị đi, cô vẫn dán chặt mắt vào điện thoại:

- Lẽ nào chị Thư không nói gì với anh ấy? Hay là anh ấy không muốn đến gặp mình.

Lên xe ra sân bay, Trúc vẫn cầm chắc điện thoại trên tay. Trình Can nhắc khéo:

- Trên máy bay bật điện thoại em sẽ bị phạt đấy.

- Nhưng chưa lên mà.

- Em chờ ai thế? Thành Ken gì đó à?

- Chia tay lâu rồi.

Minh Thư cũng một mình tới tiễn Nhã Trúc mà không có Kỳ Tuấn, tặng Nhã Trúc một cái ôm, Minh Thư nói:

- Chị đã cố làm cho cậu ta hiểu...

- Không sao đâu chị. Em không bận tâm đâu.

- Giữ liên lạc với chị nhé.

- Nhớ post hình baby cho em xem với nha.

Minh Thư mỉm cười đứng lùi lại, ông Minh giọng ôn tồn:

- Ba già rồi, con mau quay về nhé.

- Con biết ạ.

- Thắp hộ chị nén hương cho mẹ của em. Nói với bà chị sẽ chăm sóc cho tốt cho ba em.

Nhã Trúc gật đầu và tặng hai nụ hôn cho ông Minh và Thanh Nhi.
Trình Can nói:

- Nói với mẹ là anh vẫn sống tốt. Anh không hư hỏng như mẹ lo lắng lúc còn sinh thời nữa.

- Anh muốn thì nói với mẹ thẳng đi. Ai thì em chuyển hộ chứ anh thì em không thềm đâu.

- Vậy đó hả?

Rồi hai anh em ôm chặt nhau, Nhã Trúc vẫy tay chào mọi người rồi quay đi. Trúc bước chậm chậm, chậm chậm, mong chờ sẽ có ai đó gọi cô lại. Và đã có một tiếng gọi tên cô:

- Nhã Trúc...

Trúc vui mừng khôn xiết, cô quay người trở lại. Vương Khang đã đến, còn có cả con gấu bông màu hồng mà Trúc từng thích. Cô mỉm cười, Khang chạy đến và nói:

- Em phải đi hả?

Trúc gật đầu miễn cưỡng. Vương Khang nhìn cô một lúc rồi lại chìa tay ra và nói:

- Anh mong em... thượng lộ bình an.

Mọi người đều ngạc nhiên và thất vọng với câu nói của Vương Khang thay vì tưởng rằng anh sẽ nói gì đó thuyết phục Nhã Trúc quay trở lại. Nhã Trúc nhận lấy con gấu bông và nói:

- Anh đã gấp thành công à?

- Không khó cho lắm.

- Em đi nha. Cảm ơn vì con gấu, em thích nó lắm!

- Em sẽ về chứ?

Nhã Trúc không trả lời, cô chỉ nhoẻn cười nụ cười gượng, vẫy tay chào mọi người thêm một lần nữa rồi bỏ đi. Vương Khang lặng lẽ ra về, trong lòng anh cảm thấy mất đi một điều gì đó.

Chỉ còn lại Trình Can và Minh Thư, khi Minh Thư đang chờ đón taxi cô thấy Trình Can đang đứng phía đối diện. Cả hai nhìn nhau, Trình Can nhìn cô không chớp mắt, một ánh mắt đại loại như thể hiện “Tại sao em lại làm như vậy?”, nhưng rồi anh chàng lạnh lùng bước vào chiếc xe vừa chạy tới. Dễ dàng nhận ra người ngồi trong đó là Phương Dung. Một hành động lạnh lùng của Trình Can càng làm Minh Thư thêm uất hận, cô đếm ngược ngày tháng để chờ cái phút giây được hành hạ Kỳ Tuấn, bắt anh ta phải sống trong giằng xé và đau khổ của sự phản bội...

CHAP 30

Thư hôm nay phải đi kiểm tra định kỳ, bụng cô đã bắt đầu nhô lên nhưng mặc áo rộng thì vẫn có thể che được. Thư không tăng cân nhiều nhưng trông cô cũng có chút thay đổi. Cô không cho Kỳ Tuấn biết là mình sẽ đi khám thai, cô cảm thấy điều đó chẳng để làm gì cả. Thư bước ra khỏi thang máy, bác bảo vệ tươi cười chào:

- Cô Thư hôm nay không diện trang phục công sở nhỉ?
- Cháu có tí việc riêng. Cháu không tới tòa soạn vào buổi sáng.
- Bó hoa này dành cho cô.

Thư ngạc nhiên với đóa hồng đỏ thắm rực rỡ, lại là những đóa hoa to, nở đẹp và đều nhau, chắc hẳn mức lương của một nhân viên bảo vệ không gánh nổi. Thư vẫn dò hỏi:

- Bác tặng cháu à?
- Sáng sớm đã có một chàng trai đến đây và nhờ tôi giao lại cho cô.

Giờ thì Thư mới thấy tấm thiệp, cô lật tấm thiệp ra và cái tên cô không mong muốn lại hiện lên. Thư chỉ mỉm cười và đeo kính mát vào rồi bỏ đi. Ông bảo vệ ngạc nhiên:

- Này, cô Thư ơi! Thế còn bó hoa?
- À... tôi quên mất.

Thư đỡ lấy bó hoa từ tay ông bảo vệ, nhưng cô lại vứt ngay chúng vào thùng rác sau khi lên xe rời khỏi chỗ đó. Chẳng có tình yêu, nên

không cần thiết phải đón nhận bất cứ sự lăng mạn nào ở đây cả. Không lâu sau, Kỳ Tuấn gọi điện thoại cho cô:

“Thích bó hoa của anh chứ?”

“Sao lại tặng hoa cho em?”

“Nếu em thích, từ nay, mỗi ngày anh sẽ có.”

“Em không biết anh là người lăng mạn như vậy đó.”

“Không sao. Từ từ rồi sẽ biết.”

Thư nhếch mép cười nhún ga đến thẳng bệnh viện phụ sản, ngồi đối diện với bác sĩ, cảm giác sợ hãi đã không còn, giờ đây là một cảm giác háo hức, nhưng chỉ có một nửa như thế, Thư không hẳn quá mong chờ đứa con này, nhưng rồi nó cũng đã đến, và giờ đây, không còn cách nào khác là hãy đón nhận lấy điều tốt đẹp nhất của cuộc đời người phụ nữ. Bác sĩ vui vẻ trao cho cô kết quả siêu âm:

- Thai nhi phát triển bình thường, nhưng cô cần bồi dưỡng thêm. Cô nên hạn chế sử dụng xe gắn máy làm phương tiện đi lại, bởi giai đoạn này thai nhi dễ gặp nguy hiểm nếu ngồi một đoạn dài trên xe máy.

- Tôi đi làm bằng xe hơi.

- Cô cũng không nên là người cầm lái. Giai đoạn này cô nên đi cùng ông xã thì hơn.

- Còn lại thì tất cả đều bình thường phải không ạ?

- Phải.

- Được rồi. Tôi sẽ nhớ những gì bác sĩ dặn.

Lại một đêm không ngủ được, những cơn nghén không đến thường xuyên nhưng lại hay đến vào lúc nửa đêm như thế này có thể làm Thư chán ăn cả ngày hôm sau. Bật đèn và rót một ly nước, Thư ngồi

trên giường và suy nghĩ. Cô mở ngăn kéo ra, trong đó là một chiếc hộp khá to. Thư xếp chiếc áo tình nhân và đặt chiếc nhẫn ở trong đó. Là tất cả những gì liên quan đến Trình Can. Cô không biết có nên giữ những thứ này hay không. Ngày cưới đến mỗi lúc một gần, trong đầu cô lúc này là cả một mớ hỗn độn. Thư muốn có một cuộc sống bình yên, thanh thản nhưng thực tế đã không cho cô làm như vậy. Nếu cô có thể bỏ hết tất cả để có một cuộc sống bình yên thì cũng không cần thiết gì phải giữ lại sinh mạng nhỏ trong bụng. Vì cuộc sống này là như vậy, không chỉ trút tiếng thở dài một cái là xong chuyện. Không phải nói It's okay là mọi chuyện xem như ổn không sao hết. It's okay, đã lâu rồi cô không nghe câu nói này từ người ấy. Ngày càng nhận ra, sự thù hận của Thư không phải vì cô quá yêu Trình Can, mà là vì cô không chấp nhận được ngay cả thứ tình cảm cô chân thành nhất chưa đến độ chín mùi mà vẫn bị Thái Kỳ Tuấn phá hoại đến tan vỡ không yên bình. Công việc có thể khiến cô tạm quên đi nỗi đau đớn và căng thẳng tinh thần nhưng khi mỗi đêm chỉ còn lại một mình, Thư sợ cảm giác này, cô không thích cô đơn nhưng luôn luôn không được sống bên cạnh những người mà cô yêu thương. Chỉ ít ngày nữa thì cô còn phải ở chung nhà với gã đàn ông đã ép cuộc sống của cô từ một màu hồng sang màu xám xịt. Đã không còn phải rơi nước mắt khi nghĩ đến mỗi tình không thành, nhưng, trong thâm tâm của Thư, lúc nào cô cũng thấy như cô đang nợ Trình Can một điều gì đó.

Cũng ngày đêm thương nhớ Thư là tâm trạng của Trình Can, dù giờ đây ở bên cạnh anh lúc nào cũng là một Phương Dung xinh đẹp, ân cần và lo lắng, săn sóc anh như một người vợ, người yêu thực sự. Điều duy nhất Phương Dung không có nơi Trình Can cần chính là tình yêu sâu sắc anh dành cho cô. Phương Dung đúng là có để lại cho Trình Can một chút cảm giác, nhưng điều đó không đủ làm anh hết đau khổ khi mất đi người yêu. Mà bây giờ cô ấy lại sắp thuộc về người mà Trình Can không bao giờ có thiện cảm...

- Không, nhất định mình phải làm cho ra lẽ. Không để chuyện này diễn ra như thế được! Mình không cam lòng.

Trình Can mặc áo khoác vào và mở cửa bỏ đi. Phương Dung giật mình đuổi theo:

- Anh à, chuyện gì vậy?

- Em đừng hỏi.

Rồi Trình Can vụt ga đi thẳng. Anh lái xe đến nơi mà anh muốn đến, là nhà của Minh Thư. Trình Can lao đi như một mũi tên để rồi la hét inh ỏi, bấm chuông. Minh Thư vừa mới nhắm mắt lại phải ra mở cửa. Cô trông thấy Trình Can, nhưng nếu không ra gặp anh thì có lẽ Thư sẽ bị quấy rầy cả đêm nay. Cô không ngủ được cũng không sao, nhưng đứa con thì phải như thế. Nghĩ vậy, Thư mở cửa nhìn Trình Can. Nhưng trước đó, cô đã nhắn tin cho Kỳ Tuấn. Cô muốn lợi dụng sự việc này để Trình Can có thể cắt đứt quan hệ và khiến cô dễ bề thực hiện kế hoạch của mình, vừa có thể tạo lòng tin nơi Kỳ Tuấn về sự thay đổi đến khó hiểu của cô. Vừa trông thấy cánh cửa hé mở, Trình Can đã lao vào Minh Thư, siết chặt vai cô và nói:

- Nói cho anh biết đi, vì lý do gì em đồng ý kết hôn với thằng khốn đó?

- Anh nói gì lạ vậy? Là tôi yêu anh Tuấn.

- Không đúng. Em đang nói dối.

- Anh muốn tin hay không cũng được.

- Ở đây đâu còn ai? Em dối anh làm gì? Em không hề yêu hắn ta. Có phải vì cái thai trong bụng không? Thư à, nếu lỡ đó chỉ là tai nạn thì anh không hề oán trách gì em đâu. Anh sẽ chấp nhận em bé... yêu thương nó như con ruột của mình.

- Anh sẽ không làm như vậy được đâu. Nói thì rất là dễ. Nhưng làm là cả một chuyện khó khăn.

- Thư, anh nói được tức là anh làm được. Nếu không em có thể trừng phạt anh, ra sao anh cũng chịu. Thư à, đừng đám cưới với

Thái Kỳ Tuấn, quay về bên anh đi em. Anh vẫn rất yêu em. Đã những lúc anh nghĩ mình có thể quên em đi nhưng thực tế là anh làm không được. Thư à, anh cần em.

- Anh đừng làm như vậy mà! Buông tôi ra đi!

- Thà em không dám cưới với anh, nhưng cũng không được tiến đến hôn nhân với thằng đó. Nó không đem đến hạnh phúc gì cho em đâu.

Minh Thư nhìn Trình Can, cô không kiềm chế được nữa. Mắt cô đã ướt khi thấy Trình Can tuôn lệ như mưa. Thư khóc vì cô đã không chọn cách bỏ qua mọi chuyện mà tiến đến với người đàn ông này, trái lại, cô lại chọn cách đau đớn hơn, nhấn tâm hơn. Trình Can ôm cô vào lòng, cả hai ôm nhau mà khóc. Thư biết có lẽ Kỳ Tuấn cũng sắp đến nên cô không thể sống trong cái giây phút này lâu hơn. Thư lạnh lùng đẩy Trình Can ra và nói:

- Anh về đi! Từ nay về sau đừng đến tìm tôi nữa.

- Em đừng cố đóng kịch. Lúc này em đã khóc, em còn để anh ôm em vào lòng. Rõ ràng là em vẫn còn cảm giác với anh.

- Thôi đi! Tôi khóc là vì tại sao tôi lại quá nhu nhược mà không đuổi anh đi.

Kỳ Tuấn vừa bước ra khỏi thang máy, Minh Thư đã chạy lại và ôm hôn anh. Trình Can đến lúc này gần như đã vụn vỡ con tim thật sự, không còn chút hy vọng nào cả. Thư siết chặt Kỳ Tuấn hơn, Trình Can thì chỉ ôm chặt đầu thất vọng. Anh bỏ đi trong đau xót đắng lòng. Lại thêm một lần bị Minh Thư lạnh lùng và cự tuyệt, Trình Can không còn biết phải làm gì hơn. Anh chỉ cảm thấy đầu óc tối mịt, cố lê bước qua khỏi cả hai.

Cùng nhau bước vào nhà, Minh Thư nói:

- Lúc này em vừa nhắn tin cho anh khi thấy anh ấy.

- Không sao. Vài ngày nữa em đã trở thành vợ anh rồi, nó không dám làm gì em đâu.

- Cũng may là có anh.

- Lúc này...

- Anh cũng đã thấy à? Anh không nghĩ gì chứ?

Kỳ Tuấn chỉ nhìn Minh Thư một chút rồi lắc đầu, anh nói:

- Anh tin em.

- Cảm ơn anh.

Kỳ Tuấn đốt điều thuốc cả đêm, anh chàng nghĩ ngợi điều gì đó khi từ nhà Minh Thư về.

“Đại ca! Cô ấy thực sự tuyệt vời. Anh phải có lý do để chạy theo cô ta khi bên cạnh đã có một Phương Dung xinh đẹp. Em dành cho cô ấy một nửa là sự đùa giỡn, một nửa là sự quan tâm thực sự. Em phải làm gì đây nếu một khi em đã yêu thương cô ta thực sự? Và cô ta sẽ như thế nào nếu biết tất cả những chuyện này chỉ là một trò chơi, một kế hoạch. Bước vào cuộc chơi này, em không những phải làm chồng, mà còn phải là cha của một đứa con nít. Em sợ mình sẽ yêu thương họ. Nhưng với em, cái chết của đại ca không thể dễ dàng cho qua như thế. Nên em vẫn sẽ chọn cách giữ chặt lòng không để mình yêu Hoàng Ngọc Minh Thư... Chừng nào em có thể tìm ra sự thật cuối cùng về cái chết của anh.”

CHAP 31

Ngày cưới đến, nhộn nhịp, hoành tráng, xinh đẹp, lộng lẫy, ... bao nhiêu từ có thể tả về một đám cưới đẹp như cổ tích như thế này. Thư đẹp hút hồn trong chiếc áo cưới Vera Wang mà Kỳ Tuấn đặt hàng từ nước ngoài. Anh chàng diện veston màu trắng, hiệu Armani - nhãn hiệu yêu thích của mọi quý ông. Lễ đính hôn diễn ra khá rườm rà nhưng lễ cưới thì khá trang trọng. Bà Trầm, mẹ của Thư từ Hà Nội đã được người của gia đình Kỳ Tuấn đến đón và vừa đáp máy bay vài tiếng đồng hồ trước lễ cưới. Cả hai sẽ làm lễ cưới tại nhà thờ Đức Bà, sau đó đi tuần trăng mật. Minh Thư ngồi trước gương, cô không có chút cảm giác nào trong ngày trọng đại này. Bà Trầm nhắc khẽ:

- Con à, đến giờ chúng ta đi rồi.

- Dạ.

Thư nhỏ nhẹ đáp rồi bước theo mẹ và ra xe. Trên đường đi, bà Trầm nói:

- Con có tâm sự gì phải không?

- Cô dâu nào cũng có tâm trạng như con trước khi làm lễ cưới mà mẹ.

- Mẹ biết chứ. Nhưng con là con gái của mẹ, và mẹ nghĩ đây không phải thứ cảm giác con đang trải nghiệm. Con không muốn đám cưới này phải không?

Thư suýt òa khóc khi nghe bà Trầm nói, cô lại một lần nữa bị bà nói trúng tim đen. Thư cố cắn chặt môi, không để cho nước mắt tuôn rơi. Trước khi xuống xe, Minh Thư ôm chặt bà Trầm:

- Mẹ à, nếu phụ nữ sinh ra không phải để lấy chồng, sinh con... nhất định con sẽ ở bên mẹ như thế này mãi mãi.

- Con gái khờ ẹ, mẹ đâu thể ở mãi bên con. Anh ta sẽ chăm sóc con gái của mẹ đến lúc mẹ không còn ở nơi đây nữa.

- Không. Mẹ sẽ sống mãi với con mẹ nhé.

- Con đường kia mẹ sắp phải đi rồi con ạ. Nhưng hôm nay không phải là ngày nói chuyện đó, bước xuống xe đi, anh ta đang chờ con.

Thư gật đầu nghe theo lời bà Trầm, cô bước xuống xe, lập tức mấy cô nàng nhân viên trong tòa soạn bước theo và tung hoa giấy, Thư cầm bó hoa lan và từ từ bước vào nhà thờ. Ánh Tuyết luôn đi phía sau và nâng váy cưới hộ Thư bởi đuôi váy khá dài. Kỳ Tuấn và Đàm Phúc đang đứng ở phía trong, Đàm Phúc quay lại nhìn và nói:

- Hey guy, hỏi hộp không?

- Một chút.

- Đẹp thật đấy.

- Tớ thiết kế mà.

- Cậu nói gì vậy? Tớ bảo là cô ấy, cô ấy rất đẹp.

Kỳ Tuấn quay lại, anh ngẩn ngơ nhìn cô, Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn bằng ánh mắt vô cảm. Mọi người vỗ tay hân hoan chúc mừng, bài hát Love Story vang lên nhẹ nhàng và sâu lắng. Trình Can và Phương Dung cũng có mặt và họ ngồi cạnh nhau, Phương Dung nói:

- Ai cũng nói cô ấy đẹp. Còn anh thì sao?

Trình Can chỉ lặng im và hòa theo nhịp vỗ tay của mọi người.

Minh Thư quay lại nhìn, đảo qua một vòng, cô nhận thấy ánh mắt có một chút xót xa của Trình Can nhưng Thư chỉ vội gạt thứ cảm xúc

ấy qua mà cố diễn màn kịch đang bước vào hồi gay cấn. Sau khi làm lễ xong, đến lúc Đàm Phúc đưa hộp nhẫn, Kỳ Tuấn nhếch mép cười nụ cười quen thuộc, nắm lấy tay Minh Thư và nói:

- Anh là Thái Kỳ Tuấn, nguyện lấy Hoàng Ngọc Minh Thư làm vợ, sẽ yêu thương, chăm sóc và sẽ chia cuộc sống này hôm nay, ngày mai, trong suốt cuộc đời anh. Amen!

Minh Thư mím môi cố làm mọi thứ để con tim mình đỡ đau hơn. Tại sao cô lại phải dành khoảnh khắc đẹp nhất cuộc đời trao đến cho một kẻ mà cô căm hận. Tại sao cô chọn cách trả thù này. Cô nhìn vào tượng Chúa Jesus trên tường mà tức tưởi khóc thầm với ngài. Quên mất tới lượt cô đọc lời hứa trước Chúa, mọi người sốt ruột nhìn Thư và theo dõi nhất cử nhất động của cô. Ánh Tuyết nhắc khéo:

- Thư... Thư à...

Minh Thư giật mình quay lại nhìn Ánh Tuyết, rồi cô lại quay sang nhìn Kỳ Tuấn. Anh nói nhẹ nhàng:

- Tới lượt em!

Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn rất lâu, cô nhìn đến độ làm anh ngạc nhiên...

“Từ giờ phút này, tôi bắt đầu trở thành cô dâu của địa ngục sao? Tôi có thể chịu đựng được trong bao lâu? Tôi sẽ hạnh phúc khi trả được mối hận này chăng? Làm ơn có ai đó trả lời giúp tôi câu hỏi này đi. Trước mặt tôi là con quỷ dữ mà tôi phải nằm chung một giường đắp chung một chăn kể từ đêm nay. Hay là hơn thế nữa? Tôi có phải trở thành công cụ để hắn vui chơi? Địa ngục của tôi sẽ ra sao đây...”

- Minh Thư, em làm sao thế? Em không khỏe hả?

“Không... mình phải làm được. Con đường này đã đi thì không thể quay lại được. Mình sẽ phải chấp nhận đau đớn bước đầu để rồi

niềm vui chiến thắng sẽ tìm tới sau. Trước hết, phải chấp nhận đổi lòng cho xong thứ thủ tục này đã... ”

Thư lắc đầu, cô quay mặt lại và bắt đầu đọc lời hứa:

- Tôi, Hoàng Ngọc Minh Thư, bằng lòng lấy Thái Kỳ Tuấn làm chồng, hứa sẽ tôn trọng, nguyện yêu thương, chăm sóc và lo lắng cho anh hôm nay, ngày mai, mãi mãi suốt cuộc đời tôi. Amen!

Đàm Phúc lấy hộp nhẫn ra, là nhẫn cưới mà Kỳ Tuấn chính tay thiết kế. Anh mỉm cười lấy chiếc nhỏ hơn, nắm lấy tay Minh Thư. Tim Thư đập nhanh hơn, chiếc nhẫn đã chạm vào đầu ngón áp út, rồi di chuyển từ từ vào ngón tay cô, đến khớp tay cuối cùng, Thư có một chút sợ sệt và tiếc nuối, cô đã gập ngón tay lại, Kỳ Tuấn cũng nhăn mặt cảm thấy lạ, nhưng bàn tay chắc khỏe của anh đã giữ bàn tay bé nhỏ ấy lại và chiếc nhẫn đã chịu nằm yên đúng vị trí của nó. Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn, ánh mắt có một chút giận dữ. Kỳ Tuấn còn mỉm cười đặt lên bàn tay Thư một nụ hôn nhẹ nhàng và lãng mạn. Đột nhiên cảm giác thù ghét Tuấn lại trỗi lên mạnh mẽ, khiến cô muốn tát Tuấn một tát như những khi cô vẫn làm khi Kỳ Tuấn giở trò, nhưng cô không thể nổi cáu nơi đám đông này được. Đến lượt cô đeo đeo nhẫn cho chú rể, Minh Thư thực hiện hành động ấy một cách hờ hững, cô đeo vào rất nhanh rồi nhanh chóng xoay người lại, tuy không ai để ý nhưng Kỳ Tuấn nhận ra sự khó hiểu đến kỳ lạ của Thư. Linh mục đồng dục tuyên bố:

- Nhân danh Chúa Jesus, ta tuyên bố hai con đã trở thành vợ chồng!

Thư hít một hơi thật mạnh cố bắt chậm nhịp thở, cô đã bước vào một thế giới khác, một thế giới toàn bộ tối đen không một chút niềm vui. Kỳ Tuấn vẫn đi bên cạnh và nắm chặt tay Thư, nhưng nếu cô bỏ tay anh ra thì mọi người sẽ nghi ngờ, điều đặc biệt là mỗi khi bắt gặp ánh mắt của Trình Can, người chưa hề rời mắt khỏi Minh Thư kể từ cái nhìn cuối cùng cô dành cho anh trước khi linh mục tuyên bố cô đã trở thành cô dâu của Thái Kỳ Tuấn. Cả hai rời khỏi thảm đỏ Thánh đường, tràn ngập những bông hoa giấy được mọi người tung lên. Cả hai chụp hình kỷ niệm với khách mời khá nhiều, xe hoa đã đợi sẵn, đó là con ngựa chiến Lamborghini Gallardo khá quen thuộc

của Kỳ Tuấn. Ông Minh cùng cô vợ Thanh Nhi trao cho Kỳ Tuấn và Minh Thư chiếc hộp nhỏ rồi nói:

- Căn hộ này không xa căn hộ tôi cấp cho cô là mấy, nhưng rộng rãi, tiện nghi và xinh đẹp hơn. Có khá nhiều không gian dành cho hai người đấy. Với lại, đây cũng gần chỗ làm, sắp tới cô mang thai, không tiện di chuyển, tôi nghĩ đây là món quà thích hợp với vợ chồng cô nhất.

- Cảm ơn ông chủ.

Thanh Nhi lại trao một cái hộp khác, cô nói:

- Đây là quà của Nhã Trúc, từ Hồng Kông gửi về và nhất quyết phải trao tận tay hai người đó.

- Cảm ơn cô bé hộ tôi nhé!

Kỳ Tuấn mỉm cười trao cái hộp lại cho Minh Thư, anh ghé vào tai cô và nói:

- Bọn con gái trong tòa soạn chờ bó hoa của em!

Thanh Nhi hào hứng:

- Phải đó. Suýt chút nữa thiếu màn tung hoa rồi. Xếp hàng đi nào mọi người!

- Tung đi! Tung đi! Tung đi!

Thư cố gắng mỉm cười và diễn cho đến hết vở, cô ra sức tung thật mạnh, thật mạnh. Bó hoa đi quá đà, quá cao so với tầm với của những cô gái, tình cờ lại trúng vào ngay Phương Dung và Trình Can đang chuẩn bị ra về. Mọi người đều ngạc nhiên nhìn, Trình Can thấy vậy, anh nhặt bó hoa lên cho Phương Dung và nói:

- Của em đó! May mắn lắm đấy!

Mọi người hào hứng ủa lại chỗ bó hoa. Trình Can và Minh Thư lại lén lút nhìn nhau, Kỳ Tuấn vỗ vai Trình Can cười đắc ý:

- Năm sau đến lượt hai người đẩy nhé!

Tuấn quay sang Minh Thư:

- Tới giờ rồi em yêu!

- Đi đâu?

- Dĩ nhiên là đến nơi đãi tiệc, khách của mẹ nhiều lắm, hôm nay mệt cho em, cho cả con nữa, đứng suốt luôn đấy.

Cả hai đứng suốt từ sáng đến tối, Kỳ Tuấn đã uống rất nhiều nhưng nghĩ đến cô vợ xinh đẹp của mình đêm tân hôn thì anh tỉnh táo. Có lẽ Thư là người đau khổ, cô đơn duy nhất ở cái không gian sang trọng, lộng lẫy và xinh đẹp của bữa tiệc. Minh Thư ra ban công đứng hít thở không khí, bất ngờ cô lại gặp Trình Can đang đứng một mình. Minh Thư lùi lại khi thấy Trình Can đang di chuyển về phía cô. Trình Can chìa tay ra và nói:

- Anh chỉ muốn cùng em một cái bắt tay mà thôi. Như thế cũng không được sao?

- Thế thì được.

Hai bàn tay chạm vào nhau, một trong hai giờ đã đeo nhẫn ở ngón áp út. Trình Can cố mỉm cười và nói:

- It's okay!

- Sao anh lại nói câu đó?

- Anh đã nói được câu đó tức là anh đã ổn. Anh không sao. Anh sẽ không hành động nông nổi nữa...

Đột nhiên, Trình Can siết chặt tay Thư hơn, Trình Can phải cố gắng nói hết những gì anh có thể nói. Dù lời nói đó có xót xa và đau lòng

anh biết bao...

- Hứa với anh, em sẽ luôn luôn hạnh phúc. Nhé!

Thư không nói được lời nào, cô chỉ im lặng rồi bỏ đi. Cô không thể nói ra mọi chuyện cũng như không thể hứa với Trình Can, vì nếu đây là một vở kịch thì cô cũng chưa bao giờ giả vờ được cô có cảm giác yêu thương dành cho Thái Kỳ Tuấn.

Thư đã về nhà mới và tắm rửa được gần một tiếng, dù hôm nay rất mệt nhưng cô cũng không dám ngả lưng ngủ. Con quỷ dữ sắp trở về hang thưởng thức chiến lợi phẩm của nó. Thư đã khôn khéo chọn có đang có thai mà hoãn lại chuyến tuần trăng mật dài đi Singapore mà chỉ chọn Nha Trang làm chuyến du lịch trăng mật ngắn hạn. Cả hai sẽ lên máy bay vào sáng mai, và đêm tân hôn, theo ý bà Kim, nhất quyết phải diễn ra tại tổ ấm của hai vợ chồng. Kỳ Tuấn mở cửa vào phòng, nhìn Minh Thư đang ngồi trên giường, anh sà lại:

- Anh đã lo xong cho mẹ vợ chỗ nghỉ ngơi. Hôm nay anh tuy mệt nhưng vui lắm, biết không bà xã... Vì anh đang chờ những phút giây sắp tới đây. Nhưng bây giờ thì anh muốn tắm, sau đó chúng ta hãy...

- Anh nên đi tắm, rồi em sẽ cho anh cảm giác đặc biệt đêm tân hôn.

- Hứa đó nhé, baby!

Cái nháy mắt của Kỳ Tuấn mà Minh Thư cực kỳ căm ghét, anh chàng thậm chí còn không biết Minh Thư sẽ làm gì. Cô chỉ im lặng, đợi Kỳ Tuấn bước ra khỏi phòng tắm, Thư đã tắt đèn và đắp chăn lại. Kỳ Tuấn tưởng cô vợ muốn điều đó diễn ra sớm hơn, anh nằm xuống bên cạnh Minh Thư nói:

- Em yêu...

Minh Thư đột nhiên xô mạnh Kỳ Tuấn ra và lạnh lùng:

- Đi ra!

- Em sao vậy? Anh xin lỗi... Quên mất em đang mang thai! Anh sẽ cố gắng nhẹ nhàng hơn.

- Tôi bảo anh đi ra. Có nghe không?

- Em nói gì vậy? Chúng ta kết hôn rồi mà. Đây là đêm tân hôn, lẽ nào em giữ khoảng cách với anh.

- Im đi! Anh không có tư cách nằm bên cạnh tôi đâu.

Minh Thư xô Kỳ Tuấn xuống khỏi giường. Kỳ Tuấn bật đèn và chống lại kịch liệt, nhưng Minh Thư đã nhanh chóng nắm cây dao gọt trái cây và kề sát cổ mình. Kỳ Tuấn hoảng hốt:

- Thư, đừng manh động. Có gì em từ từ nói!

- Đi ra ngoài cho tôi.

- Sao lại như vậy? Anh làm gì em không vui hả?

- Đúng đó. Bước lại gần tôi sẽ chết cho anh coi.

- Ok! Anh sẽ đứng đây.

- Đi ra ngoài.

- Cho anh biết chuyện gì xảy ra được không?

Minh Thư đẩy Kỳ Tuấn được ra ngoài, ánh mắt sắc lạnh của cô làm Kỳ Tuấn khá rợn người, Minh Thư lạnh lùng:

- Tôi đã hứa là cho anh cảm giác đặc biệt mà. Là như thế đấy. Đêm nay hãy nằm ngoài đây, dùng tất cả các trí thông minh mà anh có được để suy nghĩ lại mọi thứ đi. Vì sao tôi lại chịu kết hôn với anh? Vì sao tôi lại thay đổi nhanh chóng như vậy? Vì sao tôi lại làm như thế này đêm nay?...

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của Kỳ Tuấn, Minh Thư đóng chặt cửa lại. Cô chợt cảm nhận có thứ gì đó đang chuyển động và chạm nhẹ vào bụng mình. Thư thở dài và đặt tay lên bụng:

“Đừng phản đối hành động của mẹ, con yêu. Dù đó là ba con nhưng hấn ta xứng đáng bị mẹ đối xử như thế. Sự hiện diện của con xuất phát từ hành động cầm thú của hấn làm với mẹ. Con vừa là tình yêu nhưng cũng là nỗi đau của mẹ nữa. Thiên thần nhỏ vô tội ạ!”

Thư nhắm mắt lại và ngủ, cô tự thưởng cho mình cái cười tự đắc khi ở bên ngoài liên tục có tiếng va chạm như là những cú đấm vào tường. Bước đầu của kế hoạch trả thù đã thành công ngoài mong đợi. Nhưng tất nhiên, Thái Kỳ Tuấn đâu có dễ đối phó như thế. Và khi đã bắt đầu thì tất nhiên Thư đã lường trước mọi chuyện, cô đang chờ xem anh ta nhận lấy thất bại này thì sẽ làm gì cô trong những ngày tháng tiếp theo.

CHAP 32

Bình minh đầu tiên sau ngày cưới, Minh Thư thức dậy, cái gương mặt ngỗ ngàng xen lẫn một chút mùi vị thất bại của Kỳ Tuấn ngày hôm qua đem lại cho Thư nụ cười đầu tiên trong ngày mới. Cô ngồi trước gương, quyết định từ nay không xõa tóc nữa, mái tóc uốn xoắn phần đuôi yêu thích ngày nào Thư đã búi cao lên, Thư kẻ mắt hơi sậm làm điểm nhấn, trông cô càng tăng nét lạnh lùng. Thư mở cửa ra khỏi phòng, Kỳ Tuấn nằm co ro trên sofa, tay chân trầy trụa nặng nề, bê bết máu. Máy lon bia trên bàn vẫn còn uống dở. Minh Thư mở tủ lạnh, không có gì ăn hết, địa chỉ nhà mới không có Cappuccino ở phía đối diện như nhà cũ. Thư cảm thấy không có sự tỉnh táo nhất định, nhưng cũng từ lâu cô đã ít dùng cà phê. Kỳ Tuấn giật mình thức dậy, anh chàng thấy cửa phòng mở nên bước vào và soạn đồ đạc ra để lau rửa. Minh Thư gọi thức ăn giao tại chỗ với pizza và một ly Latte Macchiato. Dù thế nào thức uống này cũng không có nhiều cafein.

Ngồi trước mặt Minh Thư, Kỳ Tuấn vẫn nở nụ cười rất tươi:

- Chào buổi sáng, em yêu!

Minh Thư không trả lời, vẫn tiếp tục với phần pizza của mình. Kỳ Tuấn lấy một miếng:

- Pizza, ngon nhỉ!

- Bỏ xuống.

- Ờ... làm sao vậy?

- Là phần của tôi gọi. Muốn ăn thì tự gọi phần của anh đi.

- Nhiều thế này sao em ăn hết?

- Ăn không hết cũng không phải cho anh ăn. Bỏ xuống đi!

Minh Thư đứng dậy và rửa tay, cô bưng ly Latte Macchiato đứng dậy và nói:

- Đừng quên chuyến tuần trăng mật của chúng ta. Hai mươi phút nữa taxi tới đón đây.

Ghé sát vào tai Kỳ Tuấn, Minh Thư nói nhỏ:

- Đừng lãng phí quà tặng của mẹ anh nhé! Là chuyến du lịch VIP trọn gói ở Vinpearl Land đây.

Kỳ Tuấn vẫn không hiểu Minh Thư đang làm gì, nhưng anh vẫn muốn xem cô làm như thế nào. Cả hai nhanh chóng thu xếp và cùng lên taxi sau đó là ngồi máy bay đi Nha Trang hưởng hạnh phúc hai người. Đó chỉ là trên danh nghĩa, vừa xuống máy bay, kẻ về khách sạn người đi tìm chốn vui chơi. Kỳ Tuấn vốn là ngôi sao của những tụ điểm như thế này, anh chàng không để mình bị bỏ rơi quá lâu. Vừa về khách sạn đã nháy mắt được với vài em bốc lửa. Anh chàng tiếp tân trông thấy cặp đôi bước vào, niềm nở:

- Ở đây có phòng đôi thượng hạng dành cho những cặp đôi mới cưới như hai bạn. Chẳng hay các bạn muốn phòng loại nào?

Minh Thư cười khá tinh ranh:

- Loại sang trọng nhất. Bao nhiêu cũng được.

Kỳ Tuấn nhăn mặt nhìn Minh Thư, rõ ràng cô đang muốn chơi khăm anh đây mà. Nhưng biết thế nào được, Kỳ Tuấn vẫn chịu theo. Vừa về tới phòng, Minh Thư đã nằm xuống giường và thở dốc, di chuyển hơi nhiều bên bụng Thư cảm thấy hơi khó chịu. Kỳ Tuấn thì sau khi tắm xong, anh chàng huyết sao trông có vẻ rất yêu đời. Thấy Minh Thư vẫn đang nằm trên giường, anh chàng thành linh nhìn cô, rồi quỳ gối xuống giường xốc mạnh Minh Thư lên. Cô sợ đến thót tim:

- Mạnh lên nữa đi! Tôi ước gì sảy thai, để con anh chết yểu cho rồi!

Kỳ Tuấn nhếch mép cười, bóp miệng Minh Thư và đặt lên môi cô một nụ hôn mặc cho Minh Thư vẫn cố hết sức giãy giụa. Kỳ Tuấn nói:

- Tôi muốn hôn em tức là tôi sẽ hôn em được. Tôi không hiểu em đang định giở trò gì và sẽ tiếp tục làm gì nhưng tôi nhắc lại một lần nữa, tôi không muốn nghe thêm một lần nào nữa em nói không tốt về đứa con. Tôi nổi giận thực sự thì không hay đâu.

- Tôi sợ anh chắc. Thử xem anh dám làm gì tôi?

- Chờ đi! Xem tôi làm gì em.

Minh Thư nằm yên, cô thậm chí muốn đâm Kỳ Tuấn một nhát đến tận xương. Nhưng cô phải kiềm chế hết sức có thể, cô biết mọi sự giận dữ lúc này đây thì em bé phải chịu ảnh hưởng hết. Cô biết rằng giờ đây cô tiếp tục sống là để trả thù, nhưng bên cạnh đó, cô còn một sinh mạng nhỏ nhoi trong bụng gọi cô là mẹ. Thư phải biết đến sự tồn tại của nó đầu tiên trước khi quyết định một việc gì đó.

Kỳ Tuấn không ra ngoài để đi chơi ngay, anh chàng gọi điện thoại cho Bùi Đàm Phúc, cậu bạn thân thiết và kể lại mọi chuyện. Đàm Phúc ngạc nhiên:

“Không thể tin được, tại sao lại như vậy?”

“Tớ cũng không biết. Hay là cô ấy đã biết chuyện liên quan tới đại ca?”

“Không. Không thể vậy đâu. Tại sao ngay từ đầu không nghĩ ra chứ?”

“Nghĩ ra chuyện gì?”

“Đám cưới này là một sự trừng phạt dành cho cậu.”

“Tức là sao?”

“Ngoài mặt cô ấy là vợ cậu. Nhưng thực sự khi chỉ còn hai người, Thư dùng sự cự tuyệt để hành hạ cả cậu lẫn cô ấy.”

“Vì cái gì chứ?”

“Cũng không biết. Có lẽ là vì... không có đám cưới giữa cô ấy và Âu Trình Can, hoặc vì cái thai trong bụng là của cậu. Một người cô ấy không bao giờ mong đợi.”

“Sao lại như thế được? Rõ ràng tớ có nhận được tình cảm từ cô ta.”

“Vì cậu thực sự gục ngã trước người phụ nữ này hay vì cô ta đóng kịch quá giỏi. Chẳng phải cậu nói cô ấy đã có một sự thay đổi đột ngột sao.”

“Nhưng cũng không là một sự thật khủng khiếp đến như vậy.”

“Cậu có bốn ngày ở đó. Định làm gì? Nếu về sớm sẽ bị nghi ngờ đấy.”

“Dĩ nhiên là vui chơi. Vội gì mà về thành phố. Huống chi, không chơi với vợ thì có thể chơi với mấy nhỏ khác. Đời mà, chỉ sợ không tiền chứ đâu sợ thiếu gái đẹp đi theo.”

“Vừa vừa phải phải thôi. Dù sao ít ra cậu cũng còn chiếc nhẫn trên ngón áp út.”

“Đừng lo. Cậu đang nói chuyện với ai?”

“Thái Kỳ Tuấn.”

“Biết gọi tớ là Thái Kỳ Tuấn thì đừng có lo cho tớ. Tớ không sợ buồn đâu.”

“Nói được vậy thì tốt.”

Kỳ Tuấn lao vào vũ trường và các quầy bar nhưng lòng dạ thì không nằm ở nơi này. Anh cũng muốn Minh Thư bắt gặp để rồi hai người cãi nhau, vì ít ra như thế cũng giống vợ chồng một chút.

Hôm nay bớt nhén, cũng không ai quấy rối nửa đêm, nhưng Thư vẫn không ngủ được. Cô khoác thêm một chiếc áo mỏng rồi rời khỏi phòng, đi dạo bờ biển. Nơi này thật nhộn nhịp, tuy vậy, không phải thiên đường dành cho cô. Gió lạnh, đôi lúc tê buốt cả chân tay nhưng Thư chỉ muốn ngồi một mình để suy nghĩ mọi chuyện đã xảy ra. Tại sao cuộc đời không bao giờ cho cô sự yên ổn? Hay chính cô không tìm cho mình sự thanh thản ở một nơi bình yên xa xôi nào đó. Chọn cho mình một cách tự hành hạ chính thể xác mình liệu có là sai? Tại sao Thư lại mất hết tất cả lý trí khi đối mặt với một người như Kỳ Tuấn.

Thư thôi không muốn suy nghĩ nữa. Cô nhìn điện thoại, chiếc điện thoại Thư mang theo bên mình, là số máy quen thuộc, không còn lưu tên, nhưng Thư vẫn nhớ. Thư lạnh lùng tắt máy. Nhưng cô biết rằng, cô không thể lẩn tránh được, nếu tắt máy được ngày hôm nay, sẽ còn có ngày mai. Ngày tháng vẫn còn dài, làm sao cô có thể lẩn tránh Trình Can mãi mãi. Nghĩ vậy, Thư nghe máy, bên kia giọng nói rất khẩn khoản:

“Em không cần phải nói gì hết. Hãy để anh nói nhé!”

Trút một tiếng thở dài, phía bên kia nói tiếp:

“Anh không thể ngừng nhớ em. Đó là sự thật. Anh không có cách nào để quên em cả. Bây giờ mọi chuyện đã không thể quay trở lại, anh có nói gì thì đối với anh em vẫn đã là của người khác, không thể trở về bên anh được nữa rồi. Anh muốn nói với em nhiều lắm, có rất nhiều câu hỏi anh muốn hỏi em. Anh đã có thể nói ra câu “chúc em hạnh phúc” trong ngày cưới của em đã là một sự dối lòng lộ liễu. Và bây giờ, anh liệu có thể dối lòng mình nữa được không? Thư à, vì sao vậy? Vì sao mình mất nhau vậy em?”

Lại thêm một tiếng thở dài, phía bên này, người nghe đã cảm nhận đôi mắt mình ngấn lệ. Trình Can lại tiếp tục:

“Làm một điều gì đó để anh có thể ghét em và quên em đi. Một điều gì lạnh lùng và tàn nhẫn hơn chuyện em bỏ anh nữa. Để anh có thể thù hận em và quên em hẳn trong tâm trí. Anh đã từng dối em về

việc qua lại với Phương Dung, có phải vì điều đó mà em từ bỏ anh không?”

Trình Can nói ra hết tất cả mọi chuyện, anh nghĩ Thư sẽ lẳng lặng cúp máy, nhưng cô vẫn nghe. Cô không nói gì, chỉ có hai hàng nước mắt tuôn rơi. Vẫn chỉ có một người nói mà thôi:

“Nhưng anh đã chọn em. Anh đã chọn em là người quan trọng nhất cuộc đời anh. Minh Thư, anh xin lỗi vì bây giờ anh mới nói với em chuyện này. Tại sao em vẫn không phản ứng gì thế? Hay là em không yêu anh? Em nói gì đi? Em mắng mỗ anh cũng được, làm gì đó đi chứ?”

Thư không biết cô còn muốn nghe những điều gì.

“Em khóc sao? - Trình Can hỏi gấp. - Thư, anh xin lỗi. Anh xin lỗi em. Em đừng khóc.”

“Không. Điều đó không còn quan trọng với em nữa rồi. Vì em đang hạnh phúc. Rất hạnh phúc với Thái Kỳ Tuấn. Em sẽ sinh con cho anh ấy. Và gia đình ba người của em sẽ là một gia đình hạnh phúc. Đừng bao giờ nói chuyện với em nữa. Vĩnh biệt anh!”

Cơn đau xé lòng làm Minh Thư phải vịn chặt lồng ngực. Cô đứng dậy, và bước thẳng, bước thẳng ra phía bãi biển. Mỗi lúc một xa hơn, xa hơn, xa hơn,...

Minh Thư quay trở lại phòng khách sạn, cô vừa làm gì thế? Vì sao cô lại tìm đến chết? Chết thì giải quyết được cái gì? Rồi ai cũng sẽ là nạn nhân của tử thần nhưng cái chết đối với cô bây giờ không phải lúc. Dù sao đi chăng nữa, tình yêu đã không thật lòng với cô thì cũng đừng trách cô sắt đá với mọi thứ tình cảm trên đời. Trái tim người con gái xinh đẹp ấy chết lặng trước gương, khi tất cả mọi thứ trên cuộc đời này đều chống lại cô, phản bội cô.

Nhưng kế hoạch trả thù vẫn còn đó, đã đi rồi tức là không thể quay lại. Dù động cơ kết nên mối thù này bây giờ cũng đã không như

trước nữa nhưng không phải vì thế mà tất cả những gì Kỳ Tuấn gây cho Minh Thư khiến cô có thể bỏ qua.

Thư đeo lại chiếc khăn cưới, và vùi sâu đầu vào chăn. Nước mắt đã không còn rơi được nữa rồi, giờ đây chỉ còn hận và thù cùng với sự tồn tại của đứa con bé bỏng trong bụng. Không còn bất cứ thứ gì trong tâm trí cô nữa.

Kỳ Tuấn lê về phòng khách sạn khi mùi rượu đã đi trước anh cả kilômét. Về tới phòng là mở đèn sáng rực, thấy Minh Thư nằm yên trên giường, anh chàng bước lại gần, ngồi bên cạnh cô, vuốt má rồi âu yếm hôn lên môi. Minh Thư mở mắt ra và vùng tay định đánh Kỳ Tuấn nhưng anh đã khống chế được và bóp chặt cổ tay. Kỳ Tuấn cười ranh mãnh:

- Bây giờ em là vợ của anh. Không được chống cự như thế.

Kỳ Tuấn mạnh tay kéo mạnh áo ngủ của Minh Thư. Anh nhìn cô một cách đắm say rồi mặc sức hôn đắm đuối, Minh Thư không thể làm gì trước thân xác quá to khỏe ấy, lại đang say rượu. Cô tuyệt vọng buông lỏng người, cố hết sức dùng phần lực cuối cùng chưa bị khống chế, cắn chặt lưỡi của mình. Kỳ Tuấn đang di chuyển chợt không nghe cửa quây nữa, ngược lên nhìn, anh vội vã chồm lại và dùng tay bóp miệng Minh Thư cố không để cô cắn vào lưỡi được.

Hai má Minh Thư in hằn mấy ngón tay của Kỳ Tuấn, anh chàng thở hồng hộc vì run sợ, khi thấy cô vẫn không sao Kỳ Tuấn lắc đầu nhìn rồi buông một câu:

- Cô thà chết chứ không để tôi đụng vào à? Vì thằng đó sao? Có đáng không?

Minh Thư lờm mắt nhìn Kỳ Tuấn:

- Đó chỉ mới là cảnh báo thôi. Tôi mà có mệnh hệ gì, là hai mạng đấy. Anh liệu hồn mà giữ thân mình đi. Anh không đền mạng nổi đâu.

- Tôi đã làm gì cô chứ?

- Anh đã làm quá nhiều đến nỗi không thể nhớ à? Tôi nói cho anh rõ, tôi kết hôn với anh là để trả thù anh đó. Tôi bắt anh phải gặm nhấm nỗi đau đã giành được về mình nhưng lại không thể làm gì nó ngoài ngắm nhìn cả. Nhưng tôi thậm chí cũng sẽ không cho anh cái nhìn ngưỡng mộ như tất cả mọi thứ trước đây anh đã chiếm nếu anh muốn có. Tôi bắt anh phải nếm trải nỗi đau và cuộc sống anh đã từng bắt tôi phải quen với nó. Không dễ chịu chút nào phải không? Chúng ta vừa mới kết hôn, tôi chắc chắn vì sĩ diện anh sẽ không ly hôn sau ba ngày, anh cũng chẳng thể làm gì được tôi. Anh có hiểu điều tôi muốn làm là gì không?

Minh Thư lại ghé sát vào tai Kỳ Tuấn và thì thầm như cô vẫn hay làm như một lời khiêu khích anh:

- Anh bắt người khác phải mất đi cái họ có sau khi thua anh thì tôi bắt anh chừa vào cuộc chiến đã phải chấp nhận sự thất bại bằng cách đau đớn nhất. Tôi sẽ bắt anh sống cũng không bằng chết, Thái Kỳ Tuấn ạ!

Kỳ Tuấn nghe xong chỉ biết mỉm cười và vỗ tay, anh chàng nhìn Minh Thư bằng ánh mắt sáng đầy ma lực:

- Em nói đúng. Tôi sẽ không bao giờ bỏ em theo cách người ta vẫn hay làm khi chịu đựng không nổi. Khó tìm ra người nào lì lợm như Thái Kỳ Tuấn này đâu, để xem kế hoạch trả thù của em hay tới cỡ nào, tôi dám chắc với em một điều, không bao giờ tôi là người đưa ra tờ đơn ly hôn trước. Nhưng tôi cũng không sống vì sĩ diện mà chịu đựng em. Em rõ chưa?

- Tôi không quan tâm bất cứ lời nói nào của anh. Anh làm gì thì mặc kệ anh. Tôi có cuộc sống của tôi, anh có cuộc sống của anh. Nhưng anh biết điều này không? Yêu một người thì rất khó để có thể làm mọi chuyện theo ý mình dù có muốn trả thù người đó đến đâu đi chăng nữa. Tôi nghĩ anh đang như thế!

- Là cô bắt tôi phải tham gia trò chơi này với cô đấy nhé! Được thôi! Tôi chấp nhận lời khiêu chiến này.

Kỳ Tuấn bước ra ngoài, sự chịu đựng của anh đã đến giới hạn. Tuấn không muốn mình ác độc với Minh Thư nhưng bây giờ đâu có làm gì đi nữa thì cô cũng đã là một tảng băng hiện hữu rồi. Kỳ Tuấn rất tức giận tại sao một người luôn phải nếm mùi thất bại từ anh như Âu Trình Can lại ảnh hưởng sâu sắc đến Minh Thư như vậy. Đúng là anh thích tính cách của Minh Thư nhưng không thể chấp nhận cô luôn dùng cái chết của mình để đe dọa anh. Tuấn mím chặt môi nhìn vào phía trong giường, nơi Minh Thư vừa thay xong chiếc áo khác trông thật nuột nà và quyến rũ. Kỳ Tuấn nhếch mép cười:

- Mình gặp đúng đối thủ rồi. Được rồi, tôi sẽ gỡ lại sau bàn thua này. Chờ đấy, bà xã!

CHAP 33

Cả hai trở về nhà, Sài Gòn nóng bỏng, nhộn nhịp và sôi động sau mấy ngày đi tuần trắng mặt, cả hai về thẳng biệt thự ở Bình Dương nơi bà Kim đang chờ họ về dùng bữa cơm đầu tiên khi Thư trở thành con dâu. Vợ chồng ông Minh và bà Trầm cũng đang ở đó. Minh Thư cứ như ngăn cách với Kỳ Tuấn bằng mọi cơ hội có thể, từ lúc lên máy bay thì cô đã dứt tai phone vào và không rời chiếc ipod mỗi khi di chuyển mà phải ngồi cạnh Kỳ Tuấn. Anh chàng vẫn bình chân như vại, chưa tìm ra cách gì có thể đối phó Minh Thư. Với chuyện trêu người cô thì dường như đã quá xa xỉ bởi ngoài hận thù Thư không dành cho Tuấn bất cứ thứ tình cảm nào có thể dễ chấp nhận. Bước xuống xe, Kỳ Tuấn nắm lấy tay vợ và nói:

- Diễn cho tốt vào, bà xã!

Minh Thư chỉ cười nhạt rồi để Kỳ Tuấn nắm tay bước vào, họ quá thật đẹp đôi khi tay trong tay bên nhau. Tuấn còn hôn nhẹ lên cổ Minh Thư cố ý để mọi người trông thấy, Minh Thư sà vào vòng tay mẹ:

- Mẹ, con về rồi đây!

- Con với chả cái, về nhà chả chào hỏi mẹ chồng gì cả. Mẹ đã gả con đi rồi đấy nhé!

Kỳ Tuấn và Minh Thư nhìn nhau, cả hai rót hai tách trà rồi làm bộ quỳ xuống trước mặt bà Kim:

- Tội con kính mẹ chén trà!

Bà Kim mỉm cười nhận lấy tách trà từ tay Minh Thư, bà nói:

- Tuấn, đỡ vợ con đứng dậy đi. Đang mang thai mà quỳ thế, khổ cháu mẹ đấy.

- Chưa chi mà chị đã cưng con dâu như thế rồi.

- Biết sao được! Tôi và anh phải giành nhau mới có được cô con dâu này mà.

- Kìa mẹ...

Minh Thư im lặng còn Kỳ Tuấn thì đỡ cô đứng dậy. Cả hai ngồi cùng nhau, bà Trần nói:

- Thư à, con nên bày tỏ ý kiến với mẹ chồng con.

- Về việc này... con vẫn muốn tiếp tục đi làm. Bụng của con chưa lớn cho lắm, ngồi ở nhà chán lắm ạ!

- Thế con đã hỏi ý chồng con chưa?

Bà Kim vẫn tiếp tục nhấp một ngụm trà, Minh Thư quay sang nhìn Kỳ Tuấn rồi âu yếm:

- Ông xã, có đồng ý không nè?

- Miễn bà xã thích là được. Ông xã luôn luôn bên cạnh mà.

Bà Kim đưa ra ý kiến:

- Mẹ tôn trọng ý kiến của hai con. Nhưng hai con nên dọn về đây, ở đây có đầy đủ người giúp việc lo từng miếng ăn giấc ngủ, sắp làm mẹ rồi mà lại chưa có kinh nghiệm, thằng Tuấn vẫn còn lông bông trong khi Thư thì quá trẻ để đảm đương mọi chuyện hay là...

- Con đã tính trước rồi mẹ ạ. Bọn con sẽ tham gia lớp học kỹ năng làm cha mẹ. Con sẽ cố gắng không ham chơi nữa. Con nghĩ ở Sài Gòn vừa thuận lợi cho hai đứa làm việc, tụi con cũng có thể tự lập được.

Thanh Nhi nói:

- Điều đó cũng có lý. Ở Sài Gòn những lớp học như thế không thiếu đâu.

- Như thế là tôi đỡ mất công chọn lại người ngồi ghế nóng ở “Người thời thượng”.

Ông Minh kết thúc buổi tranh luận, Minh Thư cùng bà Trầm và Kỳ Tuấn về lại căn nhà mới. Kỳ Tuấn tỏ ra rất lễ phép với mẹ vợ:

- Dạ thưa mẹ, mẹ ở lại chơi với vợ con. Con có hẹn bạn bè ra ngoài café chút xíu.

- Được rồi. Con về ngoan lắm!

Kỳ Tuấn vừa bỏ đi, Minh Thư lại trút tiếng thở dài. Bà Trầm hỏi:

- Sao con thở dài vậy?

- Dạ đâu có, tại con phải ngồi nhiều. Cục cưng nhỏ cựa quậy thôi mà!

- Vừa phải làm vợ lại sắp lên chức mẹ, con kết hôn không phải vì để chữa cháy chứ?

- Con xin khẳng định lại với mẹ thêm lần nữa, con rất là hạnh phúc. Chính mẹ còn khen anh ấy kia mà.

- Chàng trai này quả thực đối đãi rất tốt với mẹ, ngay từ lúc đón mẹ từ sân bay. Nhưng mà quan trọng là cậu ta có tốt với con hay không?

- Nếu anh ấy không tốt với con, đại dột gì mà con lại đi lấy người con không yêu hả mẹ? Mà mẹ có ở chơi với con lâu không?

- Cũng mấy ngày rồi mẹ không về, còn nhiều thứ lắm. Dượng con không kham nổi đâu. Mẹ định ngày mai sẽ về.

Nhắc đến người đàn ông thứ hai trong đời mẹ cô, Minh Thư lại cảm thấy không vui. Cô không nói gì cả, chỉ im lặng đứng dậy thu xếp quần áo. Bà Trầm cũng chỉ biết im lặng mà phụ con gái dọn dẹp. Bà rất hiểu cô con gái duy nhất của mình, khó lòng để cô chấp nhận bỏ qua những chuyện trong quá khứ.

Kỳ Tuấn vừa về Sài Gòn là mò đi tìm Đàm Phúc và Phương Dung, cả ba lại ngồi thành một hình tam giác ở một góc phòng trà yên tĩnh mà cùng nhau bàn bạc. Nghe xong câu chuyện, Phương Dung phá ra cười lớn:

- Cậu thua vô này đau quá rồi!
- Cô đang cười vì cái gì thế?
- Tôi đã chọn cho cậu một đối thủ quá ngang sức ngang tài, đến nỗi kế hoạch trả thù của cậu bị chìm theo trận thua của cậu rồi.
- Tôi không những sẽ trả thù cho đại ca mà còn làm cô ta...
- Làm thế nào? Qua những gì cậu kể, tôi thấy cậu đang thất bại 100%.
- Rồi tôi sẽ làm được. Làm cho cô ta yêu tôi!
- Bài toán khó đấy Kỳ Tuấn.

Đàm Phúc rót nước trà vào ly cà phê đã uống cạn, anh hỏi Phương Dung:

- Vậy cô giải đáp thắc mắc cho chúng tôi đi. Vì sao cô lại muốn chiếm đoạt Âu Trình Can cho bằng được? Cô một lòng muốn trả thù cho đại ca nhưng lại muốn sở hữu thêm người đàn ông khác ư? Liệu chúng tôi có tin cô thêm % nào nữa được không?
- Âu Trình Can, một là anh ta có thể đáp ứng cho tôi nhu cầu ở tiền bạc. Thứ hai, dù tôi yêu Trương Gia Hòa đại ca của các cậu nhưng tôi không thể sống mãi trong cái hôn ước quá cố. Thứ ba, sau tất cả

mọi chuyện, tôi cũng là phụ nữ, và tôi cũng cần một bến đỗ tình cảm.

- Vậy là cô yêu hắn?

- Không hẳn. Đã nói rồi mà, nơi nương tựa tình cảm.

Lúc nào Phương Dung cũng là người bỏ đi trước, còn lại Đàm Phúc và Kỳ Tuấn. Kỳ Tuấn nói:

- Này, không nghĩ ra cách gì sao?

- Cậu phải tự thân vận động chứ. Không giúp được.

- Tại sao?

- Nằm cạnh cô ấy mỗi đêm không phải là tở.

- Cậu nghĩ tở được ngủ chung hả?

- Mà nghĩ lại cũng hay. Thà cắn lưỡi tự vẫn chứ nhất quyết không cho cậu làm nhục.

- Sao lại gọi là làm nhục? Tở và cô ấy có hôn thú đảng hoàng kia mà.

Đàm Phúc nghĩ ngợi đôi chút rồi nói:

- Hãy tận dụng tất cả những sơ hở để có thể làm cô ấy thay đổi suy nghĩ về cậu.

- Ý cậu là dễ ngọt à?

- Cậu có một đồng minh rất quan trọng kia mà.

- Ai?

- Baby.

- Tức là phải tham gia mấy lớp học làm cha mẹ, nào là thay tã, mua sữa, chăm đẩy xe trong siêu thị ư?

- Hãy làm chuyện này cho rành rang lên.

- Tại sao?

- Dĩ nhiên cô ấy sẽ hoàn toàn cự tuyệt cậu và những chuyện tứ bần với cậu chỉ là dở hơi.

- À, tứ hiểu rồi. Tức là tứ cần phải làm chuyện ấy một cách để cả thiên hạ biết tứ làm cái gì.

- Tốt hơn hết là nên chọn cách đó. Chúng ta hết đường rồi.

- Cảm ơn đã cho tứ lối đi đúng đắn.

- Tứ chỉ mới vẽ đường cho cậu thôi. Rồi cậu sẽ tự dựa vào thực lực của cậu rất nhiều.

- Tại sao sở hữu một bộ óc tinh xảo, thông minh như cậu đến giờ này vẫn phòng không chiếc bóng nhỉ?

Đàm Phúc chỉ mỉm cười, đứng dậy xách cặp ra thanh toán rồi bỏ đi. Còn mình Kỳ Tuấn ngồi lại và suy nghĩ, anh chàng ngồi cười một mình rồi chạy về tòa soạn hí hoáy soạn thảo.

Vương Khang sau một tuần làm những công việc thay cho Kỳ Tuấn thở phào nhẹ nhõm khi thấy anh quay trở về. Công việc khá thoải mái nhưng điều đó lại làm Khang không vui, bởi những lúc rảnh rỗi thế này đây, anh lại nhớ Nhã Trúc. Tại sao lại chỉ có thể nói được những câu như vậy thay vì câu “Anh yêu em”. Vương Khang thở dài, anh cố tìm cách liên lạc với Nhã Trúc. Hàng loạt e-mail được gửi đi nhưng không có hồi âm. Rồi đến một hôm, tình cờ, Trúc lại gọi điện thoại về cho Khang:

“Chào anh!”

“Nhã Trúc phải không?”

“Anh vẫn còn nhớ giọng tôi hả?”

“Em thế nào? Về bên ấy có ổn không?”

“Cuộc sống bên này rất tốt, tất nhiên là tôi cũng vậy.”

“Em có nhận được e-mail của anh không? Sao em không trả lời vậy?”

“Tại vì tôi không muốn.”

“Vậy à?”

Khang không biết nói gì hơn, lời phũ phàng nhất mà anh cũng đã nghe được nên Khang đã không còn biết có nên buồn hay không. Anh chỉ mỉm cười:

“Ừ. Anh thì vẫn vậy. Vẫn là một thằng ký giả quèn.”

“Sao lại quèn? Phải phấn đấu chứ.”

“Đang phấn đấu. Nhưng mà không biết vì mục tiêu gì nữa.”

“Tất nhiên là vì mục tiêu anh muốn đạt được. Giống như con gấu bông vậy đó.”

“Con gấu bông... à... Phải nói nó cực kỳ khó đạt được đấy nhé.”

“Anh mất bao nhiêu đồng xu để gấp được vậy?”

“Bí mật.”

“Không nói thì thôi. Tôi sắp phải đi ra ngoài, anh không còn gì nói thì thôi nhé!”

“Đây là số điện thoại của em phải không?”

“Uhm...”

“Anh có thể gọi cho em lần sau được không?”

“Tôi không biết.”

“Được rồi. Em có việc thì đi đi! Anh sẽ cố gắng nhớ lời của em, phấn đấu vì mục tiêu của mình phải phấn đấu.”

“Tốt hơn hết là đừng phấn đấu vì những thứ chưa bao giờ có mục tiêu.”

Khang không nói gì cả, chỉ im lặng rồi chờ đến khi cô nàng Nhã Trúc cúp máy. Cô nàng cũng không vui vẻ gì, cô đã không thể dũng cảm nói rằng cô không muốn trả lời e-mail của anh tại vì không muốn anh bận tâm về cô nữa. Vì Trúc cũng có tình cảm với Khang. Vậy thì cô đang trốn tránh điều gì?

Kỳ Tuấn về đến nhà, hôm nay anh đã đi cả ngày để rồi quay về nhà mà không có hột cơm nào trong bụng, bà Trầm vẫn ở đó và vừa mở cửa đã nghe mùi thơm sực nức từ gian bếp rộng. Minh Thư đang phụ mẹ nấu ăn, Kỳ Tuấn lao vào và ôm Minh Thư thật chặt:

- Hôn vợ yêu nào!

Minh Thư chỉ đứng lặng mà không làm gì cả, không phản ứng cũng không cự tuyệt, ít nhiều vì mẹ cô cũng đang ở đó. Bà Trầm mỉm cười gật đầu chào cậu con rể:

- Con đi chơi về đây à? Có mệt không để mẹ pha cho con ly nước chanh.

- Thôi khỏi đi mẹ, anh ấy uống rượu no cả rồi. Phải không anh yêu?

- Sao lại phụ lòng tốt của mẹ vợ được? Mẹ thương anh nên em ghen à?

- Món này rất ngon, em ăn thử nhé!

Rồi Minh Thư cũng mỉm cười nếm thử món ăn Kỳ Tuấn tận tay bón, cả hai âu yếm nhau trông rất tình tứ. Lúc thế này Minh Thư trông vô

cùng dễ thương, nụ cười đẹp như thiên thần và đôi mắt làm ướm tim biết bao nhiêu chàng trai, Kỳ Tuấn là một trong số đó. Nhiều khi anh chợt dạ nghĩ rằng, tại sao người đẹp và xinh như thế lại mang trong mình thói thù hận sâu xa và hận dai dẳng đến như vậy. Cô cũng không trả đũa anh theo cách bất cứ người con gái nào đã từng qua tay anh, Tuấn không thể ngừng suy nghĩ. Bà Trầm nói:

- Ngày mai mẹ sẽ về Hà Nội.

- Ơ... Sao sớm vậy ạ?

- Sớm gì nữa con? Cả tuần lễ rồi con rề ạ.

- Mẹ gọi con là Kỳ Tuấn đi. Cứ gọi thế nghe xa lạ quá. Mà sao mẹ lại về sớm như vậy? Con định mời mẹ dự khán xem con và Thư đi ghi hình khóa học kỹ năng làm cha mẹ lần đầu nữa chứ.

- Ghi hình?

Minh Thư nhú mày nhìn Kỳ Tuấn, anh chàng gật đầu:

- Phải. Anh đã gửi bản kế hoạch cho ông Minh. Bên cạnh việc thu hút độc giả bằng những bài viết, chúng ta có thể có những show như thế này để tăng khả năng quảng cáo.

- Anh dùng cái thai trong bụng em để hốt bạc riêng à?

- Không phải vậy. Nhưng chúng ta hãy làm như thế, em vừa có thể lãnh lương ngay cả khi nghỉ thai sản.

- Tuấn có ý hay đó con.

- Xem như đây là một cách để chứng tỏ, chúng ta không kết hôn chỉ để chữa cháy vì cái bụng của em ngày càng lớn như mọi tin đồn. Anh muốn chứng tỏ tình yêu của anh dành cho em và em bé là thật. Ý em thế nào?

- Ý con thế nào?

- Kế hoạch của anh ấy hoàn hảo thế thì sao con có thể từ chối ạ?
- Vậy là tốt rồi, chúng ta sẽ tiếp thu thật tốt những bài học vì đưa con yêu của chúng ta. Em nhỉ?

Minh Thư gật đầu, cả hai đang cố diễn thật tốt trước mặt bà Trâm.

Khi vừa đóng cửa phòng lại, Minh Thư đã giận dữ:

- Anh giờ trò gì đây?
- Anh không thể yêu em khi chỉ còn lại hai chúng ta thì anh cũng phải tìm cách nào đó để được yêu em quang minh chính đại chứ. Không lẽ cưới em về chỉ để làm hoa kiểng thôi à?
- Nhưng cũng không nên dùng cái cách ngu xuẩn như vậy. Mất thời gian của cả tôi và anh.
- Em phải nghĩ cho con chứ.
- Tôi làm gì không cần anh phải dạy bảo. Anh không tốt lành gì với đứa nhỏ đâu.
- À, mà anh quên nói với em, bước ra khỏi căn phòng này, từ đây về sau, không chỉ em phải diễn cho thật tốt làm cô vợ đáng yêu của anh, mà em còn phải diễn cho cả những ai bật TV lên mà xem đấy. Ông Minh vừa nhắn tin cho anh, ông ta chỉ có thể dùng hai chữ “tuyệt vời” cho bản kế hoạch ghi hình khóa học của hai chúng ta mà thôi.

Minh Thư tức đến không nói được gì, Kỳ Tuấn cười thành tiếng đi ngang nựng lên má cô ầu yếm rồi tìm chăn và drap trải ngủ bên dưới. Bà Trâm vẫn ở lại đây, nên Tuấn không thể tìm phòng khác mà ngủ. Cả hai cùng nằm xuống, suy nghĩ về những toan tính.

Với kế hoạch Thư không thể từ chối này, xem như Kỳ Tuấn đã gỡ hòa. Cũng như một lời đáp trả hoàn hảo sau khi Thư khiêu chiến...

CHAP 34

Minh Thư và Kỳ Tuấn đến để đăng ký khóa học, cả hai gặp người trực tiếp giảng dạy cho lớp học này là cô Phương My. Kỳ Tuấn khá ngạc nhiên khi người này lại là người giảng dạy cho anh. Minh Thư hỏi:

- Sao nhìn cô ta đặc biệt vậy? Kết nhau rồi à?

- Nhiều chuyện.

Phương My giao cho Kỳ Tuấn và Minh Thư lịch trình học và nói:

- Một tuần hai bạn đến đây bốn buổi, tuy nhiên, con số này sẽ giảm dần, bắt đầu từ tháng thứ 7, hai tháng còn lại chỉ nên đến một buổi một tuần. Đặc biệt là người mẹ cần có mặt đủ trong các buổi học. Nhưng không phải vì thế mà các ông chồng lấy có vắng mặt nhé!

Lớp học không đông cho lắm, khoảng tám cặp đôi. Những bà mẹ tương lai đều nằm trong khoảng mang thai từ mới cần thai cho đến tháng thứ năm. Ai cũng háo hức trông chờ đứa con đầu lòng và mong có sự chăm sóc tốt nhất cho chúng. Minh Thư ngồi nhẩn tìn, Kỳ Tuấn nhắc khéo:

- Cô nên tập trung một chút.

- Chưa ghi hình mà, anh đóng cho ai coi vậy? Cho cô giáo hả?

- Cô không cần nghe những điều này à?

- Có anh nghe là được. Tôi nghĩ anh rất chú ý cô giáo này.

Sau khi tư vấn khóa học xong, các cặp đôi bắt đầu gặp gỡ nhau, Cả hai gây sự chú ý khi có phóng viên đến quay phim và phỏng vấn, họ

đến thật bất ngờ nhưng nhìn thái độ ranh ma của Kỳ Tuấn, Thư biết đây chính là trò của anh. Cô vẫn cố bình tĩnh cười tươi trước ống kính.

- Chào anh chị! Đây là chương trình ghi hình số đầu tiên của tạp chí “Người thời thượng”, lấy đề tài là “sự thay đổi của những người thành đạt”.

Minh Thư đặt điện thoại xuống và nhìn Kỳ Tuấn, anh chàng niềm nở:

- Rất hân hạnh.
- Chị nhà mang thai tháng thứ mấy rồi?
- À... họ hỏi em kìa!

Minh Thư mỉm cười:

- Bốn tháng.
- Chị có siêu âm là con trai hay con gái chưa?

Minh Thư lắc đầu, Kỳ Tuấn nói:

- Vì là con đầu lòng, tôi nghĩ con trai hay con gái cũng được.
- Thật không?

Minh Thư hỏi ngược lại, Kỳ Tuấn cười ngược. Anh phóng viên hưởng ứng bằng cách quay sang cặp đôi kế bên và tiếp tục phỏng vấn. Anh chồng bên kia có vẻ khá tự tin trước ống kính:

- Lần mang thai trước vợ tôi công tác ở ngoài Bắc suốt, nên lần này tôi nhất quyết phải cùng cô ấy tham gia khóa học này.
- Thế bé trước của anh chị mấy tuổi rồi?
- 16 tháng tuổi.

Minh Thư và Kỳ Tuấn mở to mắt nhìn, hai vợ chồng kia cũng ngượng chín mặt:

- Không phải chúng tôi không kiêng cử gì, chỉ là phá lệ hơi sớm mà thôi. Với lại, hai em bé cách nhau một tuổi thì mình dễ nuôi dạy hơn, chúng lại cùng trang lứa nhau, dễ mặc đồ, dễ chọn kiểu, thằng anh không vừa thì còn đứa em.

- Anh chị tính kỹ thật.

- Biết sao được. Công việc ngày càng khó khăn, muốn có con vui nhà vui cửa thì phải tính chi li một chút.

Phóng viên lại tiếp tục soi trở lại Kỳ Tuấn và Minh Thư:

- Công việc của anh là gì?

- Tôi là designer.

- Còn chị?

- Tôi làm báo.

- Hai người quả là một cặp đẹp đôi. Thế hai bạn quen nhau khi nào?

Kỳ Tuấn luôn là người trả lời trước, nhưng lần này Minh Thư lại giành lấy phần trả lời đó:

- Anh ấy là người đón tôi ở sân bay. Tôi là cấp trên của anh ấy.

- Ấn tượng dành cho anh ngày đầu tiên gặp bà xã là gì?

- “Impossible is nothing” là câu nói khiến cô ấy đi vào cuộc đời tôi.

- Còn chị? Được biết anh chị quen nhau tại phi trường, vậy ấn tượng đầu tiên chị dành cho chồng mình là gì? Chị có nghĩ anh ấy sẽ là chồng tương lai của mình không?

Minh Thư cố nhớ lại phút giây đầu tiên cô gặp Kỳ Tuấn, rồi cô mỉm cười nhìn thẳng vào ống kính và nói:

- Ngay từ lúc ban đầu gặp gỡ, tôi đã luôn cảnh giác phải đề phòng anh ấy. Anh ấy có gì đó rất lạ, đặc biệt là ở đôi mắt và nụ cười tự tin. Đến nỗi làm người khác phải e dè.

- Em nghĩ về anh nhiều như thế à?

- Nhiều đó còn ít mà.

- Chúng tôi có thể biết vì sao anh chị tham gia khóa học này?

- Tôi nghĩ rằng đây là một lớp học bổ ích. Các cụ chỉ có thể chia sẻ cho chúng ta kinh nghiệm, tôi muốn học hỏi một cách đầy đủ hơn. Vì thế, sự lựa chọn của tôi là khóa học này.

- Còn cô? Bà mẹ trẻ!

- Bản thân tôi chưa có nhiều kinh nghiệm làm mẹ, tôi muốn có được những kỹ năng tốt nhất trước khi thực hiện thiên chức này.

- Được rồi, câu cuối cùng trong talk show này, là một Tổng biên tập trẻ, thành công sớm như vậy, tại sao cô không quyết định thăng tiến sự nghiệp mà lại kết hôn và có con sớm như vậy?

Minh Thư không biết phải trả lời như thế nào, cô đáp ứng một chút rồi mỉm cười, cố ra vẻ tự nhiên:

- Thật ra thì... tôi nghĩ, thành công nhất của người phụ nữ chính là được lĩnh trọng trách thực hiện thiên chức làm mẹ. Thế nên, tôi nghĩ, dù việc trở thành mẹ có là điều mong muốn hay không, tôi vẫn vui vẻ đón nhận thiên thần nhỏ của tôi. Khi mà tất cả thành công đều ở bên cạnh tôi, tôi vẫn có thể nói rằng, sự có mặt của con tôi là điều tôi thành công nhất trong đời. Tôi sắp có con. Tôi hạnh phúc!

Cả hai chạm môi nhau trước ống kính, Minh Thư và Kỳ Tuấn nhìn nhau cười rất lạ, Kỳ Tuấn nói:

- Bài học đầu tiên cho các bạn: Hãy gần gũi, bên cạnh người vợ thân yêu của mình, cùng cô ấy hòa vào dòng hội họp, thấp thỏm và lo lắng để cùng trở thành những ông bố bà mẹ tốt nhé!

Chờ ông kính ghi hình vừa tắt, Minh Thư bước ra ngoài xe trước mà không thềm chào hỏi bất cứ ai trong lớp học.

Buổi tối hôm nay là lúc Kỳ Tuấn và Minh Thư về nhà ăn cơm để tiễn bà Trầm ra Hà Nội, cả nhà quây quần bên nhau với bàn cơm hàng loạt món ngon. Kỳ Tuấn nói:

- Thư hoàn hảo mọi thứ, nhưng chỉ có nấu ăn là còn tệ thôi mẹ nhỉ?

- Phải. Nó thích học mọi thứ, chỉ có nấu ăn là không thích.

- Thế cô ấy làm sao xoay xở khi đi du học bên Mỹ nhỉ?

- Chắc nó cũng phải tự học với người khác. Dù Thư nấu ăn không giỏi nhưng nó có tính tự lập, nó đâu thể vì không nấu ăn được mà quay trở về từ bỏ giấc mơ đâu con.

- Thế cô ấy quan hệ với bạn bè thế nào nhỉ? Có nhiều chàng trai thích vợ con khi cô ấy còn đi học không?

- Cũng có.

- Thư có đáp lại ai không mẹ?

- Có.

- Cậu ấy như thế nào? Có đẹp trai, giỏi giang không?

- Không nên nhắc làm gì...

- Mẹ ơi hôm nay cho con ăn gì vậy ạ?

Minh Thư bước ra làm Kỳ Tuấn và bà Trầm ngừng cuộc nói chuyện, Minh Thư nhìn thấy thái độ cả hai nên dò hỏi:

- Hai người nói chuyện gì bí mật thế?
- Mẹ nói em rất thích học hỏi. Chỉ có nấu ăn là không.
- Còn gì nữa không?

Minh Thư mỉm cười rồi lại liếc nhìn Kỳ Tuấn:

- Không tin là anh ấy chỉ hỏi mẹ bao nhiêu đó.
- Phải. Dĩ nhiên người chồng nào cũng muốn tò mò về quá khứ tình duyên của con.
- Thế mẹ có kể gì không đấy?

Bà Trầm mỉm cười, cả ba cùng ngồi ăn cơm. Kỳ Tuấn bật TV lên và chương trình đang phát sóng lúc cả hai tham gia talk show. Kỳ Tuấn nói:

- Em nên tự nhiên một chút, trông em vẫn nghiêm nghị quá đấy!

Minh Thư thậm chí chẳng thèm nhìn TV, cô chỉ cố nuốt thật nhiều thức ăn để giải quyết cái bụng đói. Trong khi đó Kỳ Tuấn tiếp tục niềm nở nói chuyện với bà Trầm, cô không nghĩ Tuấn đóng kịch lại đóng thật như vậy. Sáng hôm sau, Kỳ Tuấn và Minh Thư đưa bà Trầm ra sân bay, bà có vẻ bịn rịn quyến luyến. Minh Thư an ủi:

- Mẹ à, con sinh em bé thì mẹ vào đây nha.
- Được rồi. Mẹ nhớ mà!
- Mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc cho Thư tốt trong thời gian cô ấy mang thai.
- Hứa với mẹ được thì cũng phải làm được con rể nhé!
- Con biếu mẹ chút quà!

Sau khi tiễn bà Trầm về, cả Kỳ Tuấn và Minh Thư đều quay lại công việc của mình.

Tuấn đến văn phòng luật sư của Đàm Phúc, và cả hai khai chai rượu để ngồi tâm sự. Đàm Phúc nói:

- Talk show đó trông cậu đạo đức giả cực kỳ.
- Hey hey... nói gì lạ thế. Không phải tớ diễn đạt lắm sao?
- Tất nhiên là không phải vậy nếu ai đó biết kế hoạch của cậu.
- Buồn cười.
- Làm vợ chồng được mấy ngày rồi, bắt đầu vào việc chưa?
- Việc gì?
- Dĩ nhiên là đào thông tin về đại ca.
- Cô ta khá phức tạp trong chuyện tình duyên, tớ đã cố săm soi bà mẹ vợ nhưng không có cơ hội.
- Vậy thì làm sao...
- Từ từ đã... Nhưng có một điều bất ngờ trong lớp học đó.
- Điều gì?
- Cậu nhớ Trần Phương My không?
- Trần Phương My? Cái tên này nghe quen quen... Nhớ rồi! Trời ơi, sao lại oan gia như thế?
- Cô ta là giáo viên hướng dẫn trong lớp học đó. Tớ bình thường. Nhưng mà cô ta không nhận ra tớ thì phải.
- Ngày đó cậu nhút nhát và công tử bột thấy mờ, ai thèm ngó cậu. Lại nhỏ hơn người ta 2 tuổi... Bây giờ thì ai nhìn ra một Thái Kỳ

Tuấn sát gái, quyến rũ và là dân chơi thứ thiệt như thế này.

- Vì thế tớ bắt đầu hứng thú với lớp học này đây.

- Vợ cậu là Hoàng Ngọc Minh Thư đó, cẩn thận đi!

...

Kỳ Tuấn bật cười thành tiếng:

- Tại sao ai cũng bảo tớ đề phòng cô ta mà không ai nghĩ rằng cô ta mới là người nên đề phòng tớ. Thái Kỳ Tuấn này không thích... nhưng đã thích rồi thì cực kỳ mãnh liệt. Tớ không thích Hoàng Ngọc Minh Thư, nhưng tớ đã mãnh liệt với kế hoạch trả thù của cô nàng. Tớ không dễ gì buông đâu. Chừng nào tớ chưa có được cái tớ muốn.

CHAP 35

Minh Thư cần sự tập trung nhất định cho công việc để thôi nghĩ về những chuyện đã qua. Tuy nhiên, có một số rắc rối nhỏ, là tốp nhân viên ăn không ngồi rồi chỉ lười việc mà không chịu tập trung cứ gõ cửa phòng của cô suốt. Lại thêm một người:

- Chào Tổng biên tập!

- Có chuyện gì?

- Đây là gói mút gừng, khi bị nghén Tổng biên tập có thể ăn một miếng, vừa ấm bụng, lại thơm miệng nữa.

Minh Thư dừng bút, cô ngược lên nhìn thấy vẻ mặt rạng rỡ của cô nàng cấp dưới rồi quay lại nhìn đồng hồ, nào là bình sữa em bé, kem dưỡng da, máy nghe nhạc cho con, sữa bột, đằm bầu,... chất đầy cả một túi. Minh Thư khó chịu nhìn cô nàng:

- Tôi cho cô một cơ hội, đặt xuống hay là mang ra ngoài!

- Em chỉ có ý tốt thôi mà, mút gừng tốt cho sức khỏe.

- Tức là cô vẫn không muốn mang ra ngoài?

- Dạ...

Minh Thư đứng dậy, cô nhận lấy hộp mút gừng và đặt cạnh đồng hồ đó. Minh Thư ra trước cửa phòng, đứng ở phía trên và nói đồng loạt cho mọi người cả tầng trên và tầng dưới cùng nghe:

- Tôi mong rằng các bạn vẫn giữ những luật lệ cũ mà tôi đưa ra. Tôi có chế độ chăm sóc sức khỏe của riêng tôi, tôi hiểu rõ ý tốt của các

bạn. Nếu các bạn hoàn toàn vì tôi thì tôi xin cảm ơn, nhưng sau giờ nghỉ trưa, tôi không muốn thấy bất cứ thứ nào trong phòng tôi nữa. Nếu không sẽ phải nhận một dấu stick.

Nói rồi Minh Thư tiếp tục quay trở lại phòng làm việc, mọi người bàn tán xôn xao...

- Cứ nghĩ kết hôn rồi sẽ dễ tính một chút. Ai ngờ lại còn khó chịu hơn...

- Cô ta cứ làm như thế vì cái gì chứ?

- Tâm lý bà bầu thất thường không có gì lạ. Nhưng có cô ta là khó chịu nhất...

Kỳ Tuấn cứ ngồi đó xoay bút và nghe chuyện. Vương Khang hỏi:

- Sao vậy? Không có phản ứng gì à?

Kỳ Tuấn đứng dậy, anh bước lên phòng của Minh Thư và gõ cửa, cô trông thấy chỉ cúi xuống và tiếp tục viết.

- Hình như chưa có sự cho phép của tôi.

- Vậy thì xin lỗi về sự đường đột.

- Có gì nói nhanh đi rồi biến khỏi mắt tôi.

Kỳ Tuấn đi lại góc chất một đồng hồ đặc và xem xét vài thứ, Minh Thư nói:

- Anh có vẻ hả hê với chuyện này hả?

- Nhân viên thể hiện lòng thành với cấp trên thôi mà. Đây là Việt Nam chứ không phải Mỹ, mấy chuyện này là bình thường, cô mà phản đối dữ dội quá, người ta nghĩ cô lập dị đấy.

- Họ nghĩ gì thì tùy, làm việc hiệu quả là được. Tôi không phải sống cho họ mà là sống cho tôi.

- Cởi mở một chút đi bà xã.

- Vì cái gì?

- Đã nói bao nhiêu lần rồi, kỷ luật là tốt nhưng cô cần phải có được cái gật đầu từ họ. Thử hỏi tất cả đều chống lại cô thì mấy cái kỷ luật của cô chỉ quăng vào sọt rác.

- Nguyên tắc làm việc của tôi là không có thứ quà cáp.

- Ừ tùy cô thôi. Cô chỉ tự làm khó mình nếu vẫn giữ cái thái độ ấy. Không phải ai cũng là Thái Kỳ Tuấn mà đi nói với cô đâu. Ngồi trong phòng kín thì chỉ biết quan sát bốn bức tường, chứ chả nghe được gì từ bên ngoài đâu cô hiểu chưa.

- Anh...

Kỳ Tuấn bỏ ra ngoài, cố để hờ cửa để Minh Thư nghe thấy, anh chàng hét to:

- Này các bạn, sau giờ nghỉ trưa, hãy gom tất cả quà cáp và lòng thành của các bạn từ chỗ tổng biên tập xuống chỗ của tôi. Có vẻ như tổng biên tập của chúng ta không cần nhưng con yêu của tôi thì cần.

Mọi người vỗ tay hoan hô Kỳ Tuấn như thể anh là vị anh hùng vậy. Minh Thư mặt đỏ như gấc vì tức nhưng cô không thể nổi giận ở đây được. Cô tiếp tục với công việc của mình, nhưng bộ đồ bó đã bắt đầu làm Thư cảm thấy khó chịu, bụng cô đã bắt đầu lớn. Thư hẹn Ánh Tuyết đi rong ruổi các siêu thị, Ánh Tuyết có vẻ khá trầm tư không còn rộn ràng cười nói như trước. Thư hỏi:

- Có tâm sự sao?

- Không hẳn. Nói về cậu đi, cuộc sống sau hôn nhân thế nào?

- Thực chất chỉ là một vở kịch. Tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi kia mà. Tớ vẫn là Minh Thư của ngày trước. Cậu vẫn có thể gọi tớ đi bar vào 1, 2 giờ sáng mà không có bất cứ mối bận tâm nào.

- Kỳ Tuấn có biết không?
- Làm sao mà không biết. Thật ra thì cũng thú vị, bọn tớ “chiến đấu” với nhau mỗi ngày.
- Kế hoạch của cậu là gì?
- Để anh ta ném trái những nỗi đau.
- Ngu ngốc.
- Cậu đang nói cái gì thế?
- Cậu nghĩ lại đi, ai là người đau hơn trong kế hoạch của cậu? Nếu cậu bỏ qua cho thủ đoạn đòi bại của hắn thì bây giờ cậu đã hạnh phúc với anh Can...
- Đừng nhắc tới Âu Trình Can nữa.

Minh Thư lớn tiếng, Ánh Tuyết cũng không muốn làm cô kích động. Minh Thư làm một hơi:

- Tớ có được lựa chọn sao? Nếu là cậu, cậu có đủ can đảm mà gạt qua mọi chuyện, gạt bỏ luôn sinh mạng đứa con trong bụng cậu mà đi làm đám cưới với người khác không?
- Tớ không nói cậu sẽ bỏ em bé để làm đám cưới với Trình Can.
- Nhưng cậu cũng thừa biết tớ sẽ không bao giờ để cảnh cha dượng - con vợ kia mà. Cậu biết tớ từng trải qua chuyện gì mà.
- Tớ biết, nhưng chuyện qua lâu rồi. Nếu cậu yêu anh Can, anh Can cũng yêu cậu, lẽ nào anh ấy lại ghét bỏ con của cậu?
- Trình Can sẽ làm gì nếu biết đứa con của tớ là cốt nhục của Thái Kỳ Tuấn. Tớ thà tự chịu đau khổ để kéo Thái Kỳ Tuấn sống trong cảnh này cùng tớ. Trái tim tớ giờ hết biết đau rồi. Có nỗi đau nào tớ chưa từng ném trái? Cậu nói đi! Còn có lý do nào để tớ bỏ qua cho

anh ta? Nếu tớ không đứng dậy chống trả thì tớ sẽ tiếp tục bị anh ta trêu đùa, châm chọc và quấy rối cuộc sống của tớ.

- Cậu có chắc cậu sẽ vui khi làm những chuyện ngu ngốc này?

- Tớ không làm chuyện ngu ngốc đâu Ánh Tuyết. Ít ra, tớ làm thế là để bảo vệ đứa con của tớ. Cách làm của tớ đã không được nhiều người hài lòng, tớ không để mọi người sàm soi về đứa con này. Mà một phần, bố đứa bé đã cố tình muốn mọi người biết. Thà cho nó một gia đình, nếu tớ không hạnh phúc, mà nó hạnh phúc thì cũng tốt. Tớ quen rồi!

- Tại sao cậu lại chịu đựng như vậy? Cậu không muốn cho mình chút hạnh phúc nào sao?

Minh Thư cười, nụ cười khá gượng gạo, cười mà như khóc. Thư trở về nhà khi đã tối muộn, cô mở cửa vào nhà thì trông thấy Kỳ Tuấn đang nằm dài trên sofa đọc mấy thứ tạp chí thiếu vải. Anh cũng đã lười cả đóng quà cáp về nhà, chắt chắt lười đi. Thư nhìn thấy thức ăn trên bàn đã được dọn sẵn, trông khá ngon miệng, nhưng cô vẫn giữ nguyên tắc của mình, cô mở mấy hộp thức ăn đã đặt mua ở nhà hàng và ăn một cách ngon lành.

- Mấy thứ này tại sao cô lại không nhận?

- Tại sao tôi phải nhận?

- Cô đừng có quá đáng như vậy. Nhân viên người ta bày tỏ lòng thành thôi mà.

- Anh thích thì cứ việc nhận. Tuyệt đối không mang vào phòng tôi.

- Cái phòng đó là của hai người mà.

- Ok. Nếu anh thích thì tôi sẽ ngủ ở ngoài, anh vào trong đi.

- Tôi cũng chẳng cần thiết nhường cho cô đâu. Là để đứa con tôi nằm êm ái trên cái giường đó thôi.

- Ừ. Vậy thì cứ việc ôm đống quà cáp ấy đi. Tôi nói cho anh biết, nếu người ta tặng quà tôi mà có lòng thành thật sự thì tôi sẽ vui vẻ mà đón nhận. Còn đằng này một tay đưa quà, miệng thì nài nỉ xóa mấy dấu stick, tôi không stick thêm là may phước.

- Ghê vậy ta?

Minh Thư dọn dẹp phần thức ăn của mình rồi đi vào phòng. Kỳ Tuấn nhếch mép cười mở cửa vào phòng, đang lúc Minh Thư vừa tắm xong, đang tìm quần áo. Kỳ Tuấn đúng là biết lựa thời cơ. Minh Thư hét lên:

- Đồ khốn, anh ở đâu chui ra vậy?

- Wow, đẹp tuyệt. Mấy lần ở bên nhau, anh cũng không kịp nhìn em kỹ như thế.

- Quay ra. Mau lên!

- Chúng ta sắp lên chức cha mẹ rồi, em làm thế không khéo hàng xóm lại dị nghị đấy em yêu!

- Sao anh lại đổi cách xưng hô nhanh đến như vậy? Đồ đều cáng!

Minh Thư kéo vội cái chăn trên giường mà quần, nhưng nghĩ gì đó, cô lại cười khá bí ẩn rồi kéo tuột xuống và bước lại Kỳ Tuấn. Tim Kỳ Tuấn đập thành thịch, Minh Thư nói:

- Anh nói phải, chúng ta đã phải chả là vợ chồng còn gì.

Rồi Minh Thư chủ động xô Kỳ Tuấn xuống giường, nằm đè lên người anh. Đang lúc Kỳ Tuấn mê man hết cỡ với nụ hôn thì thành linh có cảm giác đau điếng. Minh Thư đã cắn mạnh vào bờ môi của anh ta, môi Kỳ Tuấn chảy máu.

- Cô làm cái quái gì thế?

- Anh sao thế? Chỉ muốn hưởng thụ cảm giác mạnh chút thôi mà. Không muốn ư?

- Thật là bệnh hoạn.

- Anh nói cái gì tôi nghe không rõ. Bệnh hoạn à? Phải tôi không nhỉ? Hay là chính anh.

Rồi Minh Thư lại cúi xuống sát người Kỳ Tuấn và nói:

- Anh tự cho mình là thông minh, tôi không quan tâm điều đó. Chỉ muốn cho anh biết một điều, phụ nữ trả thù bằng cách nào, anh không lường được đâu.

- Cô nghĩ làm như thế là trả thù được tôi à? Còn lâu.

Kỳ Tuấn vào toilet rửa sạch vết máu trên môi rồi mở tủ diện bộ cánh thật đẹp để mà đi chơi. Minh Thư vẫn ở nhà, cô mỉm cười tự cho mình thành quả chiến thắng. Nhưng, tại sao cô lại có thể ngồi nhà chờ cửa như vậy? Nghĩ một lúc, Thư lại đi tìm một quán bar khác mà vui chơi.

Kỳ Tuấn đang ngồi một mình, với cái môi sưng vều, anh chàng không muốn bị cậu bạn Đàm Phúc châm chọc. Tại sao anh hoàn toàn không có chút đề phòng mỗi khi Minh Thư cố quyến rũ anh bằng sự gợi cảm của mình. Tuấn nghĩ mình thật ngốc, anh luôn có những kế hoạch hoàn hảo, nhưng lại hết sức ngốc xít với phụ nữ. Đang ngồi nhìn xuống sàn, chợt mọi cuộc nói chuyện dừng lại khi thấy phần lớn những người ngồi trong bar tập trung lại sàn nhảy và vỗ tay hào hứng như đang cổ vũ một ai. Tuấn đứng lên cố dạt vào dòng người tò mò xem đó là ai? Không tin vào mắt mình, Minh Thư đang say sưa tới hết người đàn ông này tới người đàn ông khác, khiêu vũ một cách say mê, điên cuồng trong trang phục cực kỳ sexy.

- Trời, Minh Thư!

Kỳ Tuấn như sôi máu lên, anh chàng tức giận lao vào kéo Minh Thư ra. Minh Thư giật tay Kỳ Tuấn:

- Làm gì vậy? Tôi đang vui chơi mà.

- Cô điên à? Cô nhảy một hồi lộn đờn nhỏ ra luôn bây giờ.
- Này thằng kia, mày là ai dám giành bạn nhảy với tao hả?
- Không nhảy thì tránh ra đi. Chỗ bọn tao vui chơi.

Hai gã đàn ông vố vai Kỳ Tuấn, trong khi Minh Thư vẫn tiếp tục định trở lại sàn. Kỳ Tuấn vung tay đấm thẳng vào mặt hai tên đang nhảy với Minh Thư những cú đánh knock-out trực diện hoàn hảo. Kỳ Tuấn hăng máu lên đập một chai bia và nắm trong tay mảnh chai vỡ:

- Đứa nào muốn nhảy với vợ tao nữa? Bước ra đây!

Ai cũng khá run với vẻ mặt của Kỳ Tuấn rồi từ từ giải tán hết. Kỳ Tuấn quay lại nhìn Minh Thư, anh kéo tay cô:

- Về thôi!
- Bỏ tay ra đi. Anh đi được thì tôi cũng đi được.
- Nhưng bây giờ tôi về thì cô phải về.

Kỳ Tuấn bế Minh Thư. Mọi người nói:

- Cô ấy say rồi, anh chăm sóc cô ấy cẩn thận nhé!
- Tôi biết cách chăm sóc vợ tôi. Khỏi cần các người lo!

Cả hai cùng lên xe về nhà, Minh Thư ngồi bên cạnh Kỳ Tuấn, nhìn vẻ mặt tức tối của anh, cô lấy làm hả dạ lắm. Bởi vì cơ bản cô đã làm Kỳ Tuấn không thể kiềm chế được. Tức là sức quyến rũ của cô đã có được kết quả có lợi. Trong khi đó, Kỳ Tuấn thì vẫn dán chặt mắt mà tập trung lái xe.

CHAP 36

Hồi ức tuổi thơ không có gì là quá đẹp đẽ. Hồi đó Tuấn là một cậu bé cô đơn. Cậu chỉ có hai người bạn thân là Bùi Đàm Phúc và Trương Gia Hòa, họ trở thành một bộ ba nổi tiếng. Nhờ có họ mà từ nhút nhát Tuấn trở nên ít khóc hơn và dạn dĩ với con gái nhiều hơn.

Một ngày hiếm hoi cả Tuấn và Thư đều thức dậy và dùng chung một cái bếp vào buổi sáng. Trông Kỳ Tuấn có vẻ hơi trầm ngâm còn Minh Thư thì vẫn còn hơi say. Cô uống nước lọc và ăn một chút bánh sandwich, Kỳ Tuấn trông thấy như thế bèn làm cho cô một phần trứng chiên và xúc xích được bày trí đẹp mắt. Kỳ Tuấn đặt trước mặt Minh Thư, cô hỏi:

- Cái gì đây?
- Không biết hả? Là điểm tâm sáng.
- Tôi biết là điểm tâm sáng, nhưng đây không phải là vị trí của anh ngồi.
- Anh làm cho em.
- Nhưng anh nghĩ tôi có ăn không?
- Xem như em ăn để cảm ơn đêm qua anh đưa em về nhà đi.
- Đêm qua tôi còn đủ tỉnh táo thì tôi đã cho anh vài tát tay rồi. Chỗ tôi đang vui chơi anh phá làm gì? Tôi có gọi anh đi tới đó không?... À, mà cũng phải... Anh đâu phải tới đó để đón tôi về. Anh tới đó để hẹn hò với giáo viên của khóa học mà. Trần Phương My thì phải...

Kỳ Tuấn chỉ im lặng, trông anh thật hiền từ những lúc buồn bã. Không hề giống một playboy chút nào, Minh Thư nhìn ánh mắt của Kỳ Tuấn là lạ, cô cũng không nghĩ gì thêm mà đứng dậy. Kỳ Tuấn nắm tay Minh Thư lại nhưng không nhìn cô:

- Em không ăn thật sao?
- Buông tay tôi ra.
- Ngon lắm đấy!
- Tôi nhắc lại lần nữa, anh buông tay tôi ra.
- Em thù ghét anh đến vậy sao?
- Còn hơn như thế.
- Anh đang cô đơn, em giúp gì được cho anh không?

Minh Thư cười một cách tự cao rồi nói:

- Nếu Trình Can mà làm cho tôi một bữa ăn sáng như thế này rồi nói với tôi câu đó, tôi sẽ ôm hôn anh ta và nói “chắc chắn rồi anh yêu!” nhưng, anh thì không...

Minh Thư vừa bước được vài bước đã nghe tiếng đập mạnh xuống sàn, cô quay lại và nhìn thấy cái đĩa đã vỡ vụn, thức ăn thì văng tung tóe. Minh Thư sợ hết hồn, tim cô đập thành thịch, Kỳ Tuấn vẫn không quay lại nhìn cô, tay nắm chặt ly nước. Kỳ Tuấn cất giọng như muốn giết người vậy:

- Em vẫn tiếp tục dùng hấn so sánh với tôi sao? Đã nói bao nhiêu lần rằng hấn không đáng để em phải như thế.
- Không phải chuyện của anh.
- Thì đừng bao giờ so sánh hấn trước mặt tôi, nghe rõ chưa?

Đến lượt cái ly thủy tinh nứt thành từng mảnh trong lòng bàn tay, Kỳ Tuấn trong lúc nổi giận thật là đáng sợ, mắt anh đỏ ngầu, giọng ồm ồm và đôi tay thì có thể bóp nghẹt bất cứ thứ gì. Minh Thư hơi hoảng loạn, cô nhốt mình trong phòng khá lâu, những lúc không gian yên tĩnh, Thư lại suy nghĩ. Cô sai thật ư, tại sao phải vì một người không dành trọn con tim cho mình mà đi làm tổn thương người khác. Người khác ở đây có lẽ là người cô luôn muốn làm anh ta trong tình trạng như đêm qua và ngày hôm nay. Quả thực lúc nói câu “Anh đang cô đơn...”, về mặt Kỳ Tuấn làm Thư thoáng quên hết tất cả những chuyện xảy ra và muốn đáp lại anh một câu gì đó. Nhưng Thư không làm được, những định kiến cho bản thân, những kế hoạch trả thù được vạch ra sẵn, cô không thể nào chỉ vì những khoảnh khắc thoáng qua như thế. Kỳ Tuấn rõ ràng ngày hôm nay đem lại cho Thư một cảm giác mới mẻ, anh chàng khó hiểu này không hoàn toàn quá bí ẩn về lối sống, nhất là khi Thư đã nghe được câu đó. Khác nào Thư đã biết được điểm yếu của anh mà xuyên tạc để trả được thù hận. Rồi cô tự hỏi, cô phải trả thù đến đâu là đủ, phải trả thù đến đâu thì mối hận trong lòng cô mới được xua tan, khi mà cái lý do mà cô kết lại mối hận này giờ chỉ là một sự thật phũ phàng.

Thư hé cửa, Kỳ Tuấn đã không còn ở đó. Cô không cảm thấy mình có lỗi, nhưng tự trong lòng cái thôi thúc gì đó đẩy Thư đi lấy chổi để quét dọn bãi chiến trường mà lẽ ra nếu Thư không kiêu kỳ trêu tức Kỳ Tuấn, có lẽ sẽ là một món ăn ngon.

- Anh đang cô đơn hả?

- Không.

- Anh đang nói dối.

- Em biết rằng anh sẽ không bao giờ cô đơn mà.

- Vì sao?

- Vì anh có em. Ngay cả khi chúng ta chưa là gì của nhau hết.

- Anh biết em nghĩ gì khi nghe điều đó không?

- Nghĩ gì?

- Nghĩa là em sẽ đợi. Cho tới một ngày em có thể thỏa lấp cô đơn trong lòng anh.

Cặp đôi ấy tựa đầu vào nhau, còn ai khác ngoài Trình Can và Phương Dung. Nhận thấy rằng giữa anh và Minh Thư không còn gì có thể níu kéo, Trình Can vẫn còn những giải pháp khiến anh không bao giờ chùn bước với cô đơn. Trình Can không bao giờ cô đơn, bởi nỗi nhớ thương của anh không bao giờ dành cho duy nhất chỉ một người.

CHAP 37

Chưa bao giờ Minh Thư chú ý Kỳ Tuấn nhiều hơn như thế, ít nhất hôm nay cô đã nhìn anh hơn ba lần. Vì cánh tay bó kín mít hay vì Thư tự cảm thấy mình có lỗi. Không hề. Thư không cho phép mình suy nghĩ những điều vớ vẩn như thế. Nhưng quả thực vẻ mặt lạnh lùng và hung dữ đến đáng sợ của Kỳ Tuấn vẫn còn phảng phất đâu đó trên gương mặt tuấn tú của anh. Cô nhìn lịch học, lại phải đến lớp học dành cho các ông bố bà mẹ. Không hiểu sao ngày hôm nay cô lại cảm thấy điều đó gây cản trở công việc của cô, Thư không có sự tập trung nhất định cho những bài báo hay những hình ảnh mà phóng viên săn cả ngày về. Cô cảm thấy hơi nhói ở bụng, nhưng rồi cảm giác ấy lại trôi qua đi khá nhanh.

Rồi Minh Thư nhận được e-mail từ Hồng Kông, của “cô em chồng hự” Nhã Trúc, Thư mỉm cười gọi điện thoại cho Trúc ngay...

“Hey, có làm phiền em không?”

“Cũng có. Nhưng nếu là ngày thường, còn hôm nay thì em không đến trường.”

“Trốn học phải không?”

“Chỉ là... muốn nằm nhà suy nghĩ thôi.”

“Lại chuyện với Vương Khang à?”

“Sao em chưa kịp khơi chuyện là chị đã biết vậy?”

“Còn ai ngoài anh chàng họ Đỗ có thể lấy nhiều tiếng thờ dài của em như vậy.”

“Trông chị rất vui, chắc là đang hạnh phúc với anh Tuấn phải không?”

Minh Thư chỉ mỉm cười, Nhã Trúc nói:

“Sao chưa bao giờ em nghe chị kể một cách vui vẻ như một cô vợ mới kết hôn vậy?”

“Ừ.”

“Anh Kỳ Tuấn rất dịu dàng với phụ nữ. Em còn nhớ lúc nhỏ anh ấy là người dễ ngọt em nhiều nhất, anh ấy còn ngọt ngào hơn cả anh hai của em nữa.”

“Em không nên so sánh hai người đó với nhau.”

“Ừa? Chị cũng biết anh Tuấn rất ghét bị so sánh với anh trai em sao?”

“Vì chị suýt nữa phải gánh lấy cơn thịnh nộ của Kỳ Tuấn đấy.”

“Anh Tuấn đúng là rất khó chịu khi bị so sánh, nhất là với anh Can, dù anh ấy có được đánh giá cao hơn. Mà anh Tuấn lúc nổi giận với con gái, có bao giờ anh ấy đụng chạm gì ai đâu, chỉ toàn tự xử thôi.”

“Xem ra em cũng hiểu Kỳ Tuấn quá đó chứ.”

“Mấy cái đó em trải qua hết rồi.”

“Thôi, đến giờ rồi. Chị phải đi đã nhé!”

“Đi về nhà nấu cơm cho chồng à?”

“Không. Đi học cách làm cha làm mẹ con nít.”

“Gặp chị sau.”

“Tối về nếu rảnh chị sẽ tâm sự với em nhiều hơn.”

Minh Thư vừa bước xuống bãi đỗ xe, cô đang tìm điều khiển để mở khóa nhưng ngược lên thì đã thấy Kỳ Tuấn đứng trước mặt và chờ bên chiếc xe hơi của anh. Kỳ Tuấn không nói gì, chỉ mở cửa xe ra sẵn, Minh Thư cũng cố gắng làm như không có gì xảy ra, bước vào xe và cả hai cùng đi. Cả hai lại là cặp đến trễ nhất, Phương My vui vẻ đón chào:

- Chào các bạn, cặp đôi bận rộn nhất của lớp học.

- Xin lỗi, vì chúng tôi đều bận...

- Không sao. Bây giờ chúng ta bắt đầu khởi hành.

- Hả? Đi đâu?

Cả nhóm người nhón nháo nhìn nhau, Phương My nói:

- Bài học đầu tiên chính là sự chuẩn bị cho đứa trẻ đến thế giới này. Chuẩn bị gì và chuẩn bị ra sao... Các bạn có thể biết và am hiểu rõ hơn qua khóa học này.

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư, mặt cô lộ rõ vẻ mệt mỏi, Thư không ngại đi bộ nhưng đi chung với người lạ thì Thư không quen cho lắm. Bước vào một cửa hàng dành cho mẹ và bé, Phương My tập trung mọi người lại và nói:

- Được rồi, bây giờ chúng ta hãy chia ra từng cặp đôi mà chọn cho thiên thần đáng yêu của mình ba món đồ mà các bạn nghĩ chúng sẽ cần dùng đến đầu tiên. Sau đó hãy phát biểu cảm nghĩ của mình khi chọn những vật dụng ấy sau ba mươi phút.

Minh Thư và Kỳ Tuấn phải tiếp tục tay trong tay vì ống kính ghi hình phát sóng cứ liên tục chĩa thẳng vào hai người. Minh Thư và Kỳ Tuấn tiếp tục đẩy xe qua hết gian hàng này đến gian hàng khác. Minh Thư dừng lại, cô chọn một lô tã giấy, sau đó là những bộ quần áo trẻ sơ sinh đáng yêu. Còn Kỳ Tuấn thì đột nhiên mất hút rồi sau đó lại quay trở lại. Trông thấy Minh Thư với mấy món đồ trên tay, Kỳ Tuấn không nói gì. Cô cũng im lặng và đẩy xe bước ra, cả hai đặt ba

vật phẩm ra để cô giáo Phương My kiểm tra. Ông kính ghi hình tiếp tục khiến Kỳ Tuấn và Minh Thư phải tiếp tục diễn những cảnh tình tứ gượng ép. Phương My chợt thấy hộp băng rốn khá đặc biệt thay vì những bình sữa, nón len, xe đẩy, bao tay,... Phương My hỏi:

- Anh Kỳ Tuấn, cho hỏi tại sao anh lại chọn hộp băng rốn trong rất nhiều thứ có thể chọn?

- Tôi nghĩ...

Kỳ Tuấn cầm lấy hộp băng rốn nói tiếp:

- Tôi chưa từng có con, đây là lần đầu trở thành bố. Có thể đây cũng là lần đầu tiên tôi đứng đây lâu như vậy. Tôi đọc công dụng, và cô giáo thì yêu cầu chọn những vật cần thiết cho em bé. Có phải con nít ra đời dễ bị nhiễm lạnh không nhỉ? Cái này sẽ làm em bé ấm lại phải không? Có băng rốn em bé sẽ không quấy khóc vì lạnh, như thế vợ cũng sẽ không mệt nhiều khi phải ẵm con suốt. Phải không Thư?

Kỳ Tuấn quả thực đóng kịch thì không chê vào đâu được, Phương My tiếp tục hỏi:

- Cô có thể cho biết những thay đổi khi trở thành mẹ?

- Em bé đã bắt đầu có những cử động, dù rất nhẹ nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được. Tôi rất vui mừng nhưng có một chút lo lắng, không biết mình có chăm sóc con đúng cách không? Mình sẽ trở thành một bà mẹ như thế nào? Quả thực đó là những điều rất băn khoăn, lớp học này đã giúp tôi giải tỏa những lo lắng kia. Xin cảm ơn!

Phóng viên tiếp tục hỏi:

- Hai người thường tâm sự điều gì với nhau về thiên thần nhỏ?

- Chúng tôi chia sẻ với nhau mọi thứ.

- Hai người có bao giờ cãi nhau không?

- Là vợ chồng, không cãi nhau mới là chuyện lạ. Quan trọng mình phải biết nguyên nhân vì sao và đừng để điều đó tái diễn.

- Thư và Tuấn sẽ trở thành cha mẹ trong vài tháng sắp tới. Nếu được dùng một từ để miêu tả điều tuyệt vời ấy. Kỳ Tuấn, anh sẽ nói gì?

- Hạnh phúc.

- Còn Minh Thư?

- Hồi hộp.

Thư chỉ cảm thấy hơi thở mình nhẹ nhàng hơn khi Kỳ Tuấn nói một vài câu trước khi kết thúc talk show, cô cảm thấy những đòn trả thù của Kỳ Tuấn đơn giản mà thâm sâu hơn rất nhiều. Chứng tỏ cô có thể gây khó dễ cho anh trong kỷ luật của công việc còn về mặt này, Thư đang chịu lép vế hơn. Tuy nhiên cô vẫn tự tin vào bản năng trả thù của một phụ nữ bị dồn vào thế chân tường. Kỳ Tuấn có vẻ đã lấy lại nụ cười quen thuộc sau khi diễn khá ngọt với Minh Thư.

- Tôi không nghĩ Kỳ Tuấn lại chọn vật dụng đó, tuy nhiên, có cách suy nghĩ như thế, tôi nghĩ anh ấy sẽ là một người cha tuyệt vời.

CHAP 38

Đêm thứ bảy, Vương Khang với nỗi lo nhà cửa và gia đình không cho phép anh ở trong quán rượu quá lâu. Trở về căn hộ ọp ẹp, Khang mở tủ uống hết chai nửa chai nước khoáng, anh ngồi đó thở dốc một chút. Đang ngồi mở laptop và mở một bản nhạc giao hưởng nghe thoải mái đầu óc, Khang nghe có tiếng gõ cửa, anh chàng ngồi dậy, không tin vào mắt mình. Nhã Trúc đang đứng trước mặt Khang và mỉm cười nhìn anh:

- Tôi không đủ tiền ở khách sạn, có thể cho tôi tá túc một đêm không?

- Nhã Trúc... Tất nhiên là được rồi.

Vương Khang vui lắm, nhưng anh lục hết cái tủ lạnh bé cón con cũng không tìm được thứ gì đãi khách ngoài hai lon bia 333 và mấy quả táo đỏ đã để khá lâu. Nhã Trúc nhìn quanh rồi nói:

- Nơi này vẫn không khác gì so với hai tháng trước đây.

- Mới đó mà hai tháng rồi sao?

- Làm tròn thôi.

- Sao cô về Việt Nam bất ngờ vậy?

- Muốn gây bất ngờ cho anh.

- Ừ. Bất ngờ thật.

- Anh vẫn sống tốt chứ?

- Tôi đã không còn là nhân viên tập sự nữa. Có lời khen nào dành cho sự cố gắng của tôi không?

- Cảm ơn như thế này nhé!

Nhã Trúc bất ngờ hôn lên má Vương Khang, anh chàng đỏ mặt mỉm cười. Nhã Trúc đứng dậy và nói:

- Tôi cần tắm mát một chút. Hôm nay, nhường cái giường thân yêu của anh cho tôi nhé.

- Tôi sẽ chuẩn bị.

Nhã Trúc vừa quay đi, Vương Khang thậm chí vui mừng đến nỗi nhảy cẫng lên đụng vào cả trần nhà, Nhã Trúc chỉ mỉm cười nhìn anh chàng tự xoa đầu mình. Khang cũng không biết lý do vì sao Trúc lại quay trở về đột ngột như vậy. Nhưng, sự vui mừng bởi “nàng thơ” trong lòng đột nhiên xuất hiện giữa đêm đã xua tan bao mệt mỏi. Vương Khang tủm tỉm cười nghĩ rằng, những dòng e-mail yêu thương của anh cũng dần dần cho kết quả đẹp.

Sáng muộn chủ nhật, vẫn người trong phòng, kẻ ngoài sofa. Mặt trời đã lên gần tới đỉnh, chuông cửa réo inh ỏi mà chẳng ai chịu ra mở, Minh Thư cố ngủ thêm chút nữa, bụng ngày một lớn nên cô lười dậy sớm hơn. Đã hết thời kỳ ghen nhưng Thư vẫn còn cảm giác khó chịu, Kỳ Tuấn thì sau cả đêm quậy tưng bừng ở bar, giờ đang là lúc ngon giấc thì lại bị phá rối bởi tiếng chuông.

Nhã Trúc nhìn Vương Khang tỏ vẻ khó chịu:

- Có nhầm nhà không đấy?

- Chắc chắn là ở đây. Bấm lại thử xem.

Chịu không nổi tiếng chuông, Kỳ Tuấn đứng dậy và mở cửa, trông thấy Vương Khang và Nhã Trúc đi cạnh nhau, Kỳ Tuấn hỏi, giọng vẫn ngáy ngủ:

- Tới sớm vậy!

- Biết hôm nay là chủ nhật, để dành cho anh chị cả buổi sáng còn gì. 10 giờ 45 phút rồi anh chị ời.

- Vào đi.

Kỳ Tuấn mở cửa, Minh Thư vẫn còn đang ngủ, Vương Khang hỏi:

- Ủa? Anh làm gì ngoài này mà chặn gối chắt đầy ra thế? Ngủ riêng à?

- Làm gì có... À, trong tủ lạnh có đầy đủ mấy thứ hai đứa muốn. Chờ anh vài phút!

Kỳ Tuấn gãi đầu đi vào phòng, anh chàng kéo chăn đột ngột xuống, Minh Thư dụi mắt:

- Anh muốn S.e.x không đúng giờ đây.

- Tôi bỏ tiền ra để đem cô về đây kia mà. Tôi muốn làm chuyện đó lúc nào mà không được. Dậy đi, nhà có khách!

Kỳ Tuấn và Minh Thư vào chung một toilet, sau đó cả hai cùng ra một lượt. Nhã Trúc trông thấy Minh Thư đã ríu rít:

- Chị Thư, chị đây rồi. Nhớ ghê cơ!

- Chào cô nàng gấu bông màu hồng.

- Chị này...

Vương Khang và Nhã Trúc ửng đỏ cả mặt khi nhắc tới chuyện ấy. Kỳ Tuấn vỗ vai Vương Khang:

- Sao lần này chịu làm tài xế cho tiểu thư đồng đánh vậy?

- Tụi này là bạn mà.

- Ngồi lên được Nouvo LX của cậu thì hẳn phải chiếm vị trí quan trọng lắm đây.

- Thôi, đừng chọc ghẹo nhau nữa.
- Em đến đây đã đói lắm rồi. Hai người không có gì đãi em ăn sao?
- Có thì có. Nhưng phải nấu.
- Vậy thì em và chị Thư sẽ vào bếp. Anh và Khang thì lo dọn một bàn tiệc linh đình ngoài ban công đi nhé!
- Cũng được thôi. Làm cái gì ngon vào nhé!

Nhã Trúc và Minh Thư bước vào căn bếp rộng rãi và tiện nghi, thấy căn bếp ngăn nắp sạch sẽ, Nhã Trúc nói:

- Chị chăm lau dọn quá nhỉ?
- Anh chị đi làm suốt, ít khi nấu ăn. Nên đồ đạc vẫn còn mới.
- Cuộc sống trước và sau hôn nhân như thế nào?
- Em phỏng vấn chị đó hả?
- Em đang lấy đề tài của anh chị làm bài luận văn.
- Hả?
- Chỉ làm nền thôi.
- Mà đề tài gì?
- Hôn nhân bất đắc dĩ!
- Em biết anh chị sống thế nào không mà gọi là hôn nhân bất đắc dĩ?
- Có chứ. Đúng không nè?
- Thôi đi cô. Nói về cô đi, nhất định lần trở về đột ngột phải có liên quan đến cậu nhân viên ngoan nhất của tôi.

Nhã Trúc ngừng lại không cười nữa, cô nhìn ra ngoài kia, nơi Vương Khang và Kỳ Tuấn đang lau bàn ghế, trang trí bữa tiệc nhỏ dành cho bốn người.

- Nếu không muốn tiếp tục, tốt hơn hết là hãy nói rõ với người ta một tiếng. Vương Khang là một anh chàng có nghị lực, nhưng cũng dễ dàng bị chi phối nếu lãnh nhận thất bại.

- Chị cũng nghĩ em sẽ làm vậy hả?

- Sao? Không đúng à?

- Giữa tháng 4 này, ai cũng đang gấp rút vào kỳ thi cuối kỳ, thậm chí không ra ngoài dù chỉ là đi café thì làm sao em có thể quay về. Chỉ là em cảm thấy, việc nói rõ với Khang còn quan trọng hơn cả việc học mà. Em không nên để anh ấy chờ đợi vô ích nữa.

- Nhưng em từ chối cậu ấy theo cách thật khó chấp nhận.

- Thật ra là em không chiến thắng được chính em. Em không thể bỏ qua những định kiến con nhà giàu hay nhà nghèo, nói như vậy không phải vì em chê Vương Khang nghèo, nhưng mà... Lỡ như em và anh ấy yêu nhau, không có sự phù hợp giữa hai lối sống có thể làm em và anh ấy dễ chia tay. Chị cũng biết đó, em đã từng bị lừa dối quá nặng nề, nói tóm lại, chừng nào em chưa chắc chắn về bất cứ một điều gì, em sẽ không để Vương Khang suy nghĩ nhiều về em nữa đâu.

- Vậy là em cũng có tình cảm với Đỗ Khang à?

- Em luôn mong là nó dừng lại đúng lúc.

- Đừng cố phủ nhận những gì con tim đang mách bảo. Hãy biết lắng nghe và chấp nhận sự thật từ con tim.

- Chị nói được như em thì cũng phải làm được nhé.

- Ý chết, nhà hết rau để làm salad trộn rồi.

- Để tôi đi mua cho.

Vương Khang nhanh miệng, Minh Thư liền xua tay:

- Sao như thế được? Cậu và Trúc là khách mà.

- Hay là em với chị Thư đi siêu thị nhé.

- Em lái xe cẩn thận đấy.

Kỳ Tuấn dẫn Nhã Trúc rồi nhìn cả hai xuống tầng trệt. Kỳ Tuấn thở dài:

- Trông tôi có giống người sắp được hưởng niềm hạnh phúc làm cha không?

- Anh nói điên khùng gì vậy?

- Tôi hỏi cậu trông tôi có giống một người đã có vợ con không?

- Điên thật. Hỏi vậy mà cũng đi hỏi. Ai chẳng biết anh vừa cưới Hoàng Ngọc Minh Thư, đang tham gia một khóa học chuẩn bị cho đứa con đầu lòng. Hạnh phúc quá hóa điên rồi à?

- Phải.

Tuấn uống một chút rượu, anh chàng mím môi xoay xoay chiếc nhẫn cưới:

- Đúng là cô ấy sắp làm tôi phát điên thật rồi.

Minh Thư và Nhã Trúc đi vào siêu thị và chọn những cây rau tươi ngon làm salad. Nhã Trúc hí hửng:

- Để cho bọn họ chờ đã luôn. Lâu lâu chị em mình mới gặp mặt, lên tầng trên dọn siêu thị nào!

- Từ từ thôi, chị không chạy nhảy như em được.

Lúc cả hai đang mãi lựa chọn quần áo thì thấy một cảnh tượng không mấy gì là vui vẻ bên phía đối diện. Trình Can và Phương Dung tình tứ trao nhau nụ hôn ngay cả ở chốn đông đúc. Trình Can nhận ra ánh mắt của Minh Thư và Nhã Trúc đang nhìn, anh nói nhỏ với Phương Dung rồi Phương Dung bước xuống trước. Trình Can chạy sang:

- Em về khi nào thế?

- Lúc này anh đi với ai vậy?

- Là... Phương Dung.

- Em biết cô ta là Phương Dung. Nhưng hai người bước ra từ chỗ đó, là ý gì đây?

- Khoan hãy nói chuyện này. Anh cần nói chuyện với Minh Thư.

Thư nghe thế vội vàng tránh mặt chỗ khác. Nhưng Trình Can đã nắm tay cô lại và nói:

- Thư à, hôm trước chúng ta vẫn chưa nói chuyện xong. Sao em không nghe điện thoại của anh?

- Xin lỗi, tôi nghĩ giữa chúng ta không còn gì để nói.

- Không thể gọi điện hỏi thăm nhau sao?

- Tôi đã có chồng. Anh muốn phá vỡ gia đình tôi hả?

- Nếu em kết hôn vì em yêu hắn thì anh cũng không quấy rối em như thế này đâu. Anh biết em không hề hạnh phúc khi kết hôn với Thái Kỳ Tuấn. Em chỉ vì đứa con thôi! Em có cần phải vì tăng sự chú ý cho công việc, gây thu hút cho người đọc bằng cách tham gia cái talk show vớ vẩn kia không? Có hàng loạt cách PR hữu hiệu hơn kia mà.

- Anh Can, đừng nói năng thô thiển như vậy. Tôi không thích đâu nhé! Xin lỗi anh, tôi rất bận. Làm ơn tránh đường đi.

- Anh vẫn chờ đợi em. Hãy quay về bên anh đi!

Minh Thư quay lại lạnh lùng tát vào mặt Trình Can, cô nói:

- Đây là cái tát đầu tiên cũng là cái tát cuối cùng tôi dành cho anh. Anh đừng xem thường phụ nữ chúng tôi như vậy, vừa tay trong tay bên Phương Dung, giờ lại nói vẫn chờ tôi. Lời nào là thật, lời nào là giả? Ai nghĩ anh thật ngọt ngào như dáng vẻ bề ngoài thì thật là sai lầm trầm trọng, anh chỉ giỏi làm tổn thương phụ nữ mà thôi.

- Anh không có. Anh chỉ vụng về làm không tốt mà thôi.

- Buông tay tôi ra. Tôi không muốn liên quan gì đến anh nữa.

- Minh Thư... Khoan đã...

Trong lúc giãy giụa, Trình Can thì cứ níu chặt, Minh Thư và Trình Can giằng co nhau và bất ngờ Thư ngã xuống, đập bụng vào thanh nệm ban công khá mạnh. Cả Nhã Trúc, Trình Can đều hết hoảng.

- Ôi, đau quá... Ai đó có thể giúp...

- Chị Thư, chị sao rồi?

- Bụng của chị... Đau quá... Trời ơi, con của chị...

- Minh Thư, anh xin lỗi em. Anh không cố ý!

Máu đã loang xuống sàn, cả Nhã Trúc và Trình Can đều tái mặt. Trình Can vội bế Minh Thư xuống tầng trệt còn Nhã Trúc gọi điện thoại kêu xe cấp cứu. Kỳ Tuấn và Vương Khang ở nhà, cả hai đang đánh tennis mệt bỏ hơi tai bằng bộ Wii Console khá độc đáo. Vương Khang thấy điện thoại Kỳ Tuấn đổ chuông, anh nói:

- Này, có điện thoại kìa.

- Nghe giúp đi. Đi uống nước cái đã!

Vương Khang nghe điện thoại:

“Chào, đây là số điện thoại...”

“Anh Tuấn, tới bệnh viện mau lên. Chị Thư... Chị Thư đi cấp cứu rồi.”

“Nhã Trúc, có phải cô đó không?”

“Nói anh Tuấn tới bệnh viện mau lên. Chị Thư...”

“Bệnh viện nào?”

“FV.”

Vương Khang đặt điện thoại xuống, Kỳ Tuấn hỏi:

- Ai gọi vậy?
- Sếp... xảy ra chuyện rồi?
- Đi siêu thị mà cũng gặp chuyện. Quên đem tiền hả?
- Không. Minh Thư nhập viện rồi.
- Cái gì?
- Đi mau lên, bệnh viện FV.

Mười phút sau, Kỳ Tuấn và Vương Khang đã chạy hốt hải tới phòng cấp cứu. Nhã Trúc cứ đi qua đi lại ở phòng cấp cứu trong khi Trình Can thì ngồi đó ôm chặt đầu. Kỳ Tuấn hỏi Nhã Trúc:

- Vợ anh bị làm sao?
- Chị ấy bị ngã trong siêu thị.
- Tại sao lại ngã, đi với em kia mà?
- Là... tại tôi...

Kỳ Tuấn quay lại nhìn, anh chàng thực sự nổi khùng khi Trình Can cất tiếng nói. Nhã Trúc nhìn Vương Khang khi bắt đầu thấy những khớp ngón tay của Kỳ Tuấn chuyển động. Vương Khang ôm chặt Kỳ Tuấn lại:

- Anh Tuấn, bình tĩnh lại! Có gì từ từ nói. Ở đây là bệnh viện.
- Sao mà y lì dữ vậy? Cô ấy là vợ tao rồi, sao cứ lẻo đẻo theo mãi vậy hả?
- Cô ấy vẫn còn yêu tôi.
- Tao không cần biết. Nhưng mà cứ theo vợ tao suốt thì tao có quyền không nường tay với mà y nhé. Vương Khang, cậu bỏ tôi ra. Nếu không tôi đánh luôn cậu đấy!
- Quan trọng bây giờ không phải là hai anh xử nhau. Mà là sức khỏe của sếp! Được chứ?
- Tao nói cho mà y biết, Minh Thư là vợ của tao. Con tao mà có chuyện gì, tao không để mà y yên đâu!
- Ai là người nhà của bệnh nhân Hoàng Ngọc Minh Thư?
- Là tôi! Tôi là chồng cô ấy.
- Anh có thể vào thăm vợ anh được rồi.
- Vợ tôi có sao không bác sĩ?
- Do gặp chấn động mạnh nên ảnh hưởng không nhỏ đến thai nhi, rất may vợ anh đã được đưa tới cấp cứu kịp. Anh nên chăm sóc thai phụ cẩn thận hơn, đừng để cô ấy gặp những tai nạn như vậy nữa.
- Vâng tôi biết rồi ạ!

Kỳ Tuấn vừa cúi đầu chào thì Trình Can đã lao ngay vào băng ca đang chuyển Minh Thư từ phòng cấp cứu về phòng bệnh. Kỳ Tuấn trông thấy liền lùi Trình Can, sẵn tiện đâm vào mặt anh chàng:

- Làm gì vậy? Muốn đánh nhau thật hả?
- Tôi chỉ cần nói với cô ấy một câu thôi.
- Không được.
- Tại sao lại không được?
- Tại vì tao không đồng ý. Đi đi!
- Anh à, anh nên bình tĩnh lại.

Nhã Trúc và Vương Khang phụ kéo Trình Can ra. Kỳ Tuấn theo Minh Thư về phòng bệnh, đắp chăn lại cẩn thận cho Minh Thư, cô lúc mở mắt lúc lại khép lại, giọng rất yếu:

- Anh ta đâu rồi?
- Anh đã đuổi hắn đi rồi. Em cứ yên tâm nghỉ ngơi.
- Con... vẫn ổn chứ?
- Bác sĩ nói em bé không sao.

Kỳ Tuấn thờ dãi nhìn Minh Thư:

- Sao em cứ dây dưa với hắn hoài vậy?
- Sao anh lại chỉ nổi giận với hắn?... Anh không nổi giận với tôi?

Kỳ Tuấn chỉ im lặng, anh quay mặt ra cửa sổ rồi nói:

- Thực sự thì em còn yêu hắn tới vậy sao?
- Tôi không có.
- Vậy thì tại sao cứ khuất mặt tôi là em lại lùm xùm với hắn hết vụ này hết vụ khác. Tôi thực sự muốn chết đứng khi nghe cái tin ấy đấy. Em nên nhớ là bây giờ em đang mang thai. Nếu có chuyện gì

xảy ra thật thì sao? Đứa bé thật sự rất quan trọng với tôi, tôi cần em biết điều đó.

Kỳ Tuấn nói bằng giọng nói chân thành nhất. Minh Thư chỉ im lặng:

- Tôi sẽ cố gắng...

- Tại sao chỉ có cố gắng mà không phải là chắc chắn?

- Vậy thì làm với tôi như anh đã làm với Trình Can đi. Đánh tôi thật mạnh vào... Hay làm gì đó để anh thôi nổi giận.

- Em biết gì không?

- Sao?

- Tôi không thể nổi giận quá lâu với em. Nhưng những lần em làm tôi nổi giận thì thật là quá khó chịu. Tôi thực sự mệt mỏi quá rồi. Nhưng tôi có thể chịu đựng... tất cả là vì đứa con, nó quan trọng với tôi, dù cái cách nó được hình thành có ra sao đi nữa. Nó cũng là con tôi! Tôi là ba của nó. Không có chuyện tôi dễ dàng tha thứ cho những ai làm tổn hại đứa con yêu của tôi đâu.

Kỳ Tuấn khẽ xuống sát Minh Thư rồi nói với ánh mắt suy tư rơi lệ:

- Và em... Đừng làm tôi phát điên vì em nữa!

CHAP 39

Minh Thư vẫn phải nằm viện để theo dõi, cô không khỏe nên việc tham gia talk show và tuần này chỉ một mình Kỳ Tuấn tham gia. Việc Kỳ Tuấn tham gia làm bà Kim, mẹ của Tuấn không thể nào bỏ qua dù bà đang tất bật với những dự án, những buổi ký hợp đồng cùng với núi công việc của mình. Với việc một badboy tham gia chương trình như thế này là việc không thể nào hot hơn đối với những cô nàng yêu thích và mến mộ Tuấn. Vương Khang lái xe đưa Kỳ Tuấn đến, cô và Vương Khang cùng xem Kỳ Tuấn làm như thế nào.

Phương My vẫn trao cho Kỳ Tuấn ánh mắt đặc biệt hơn bình thường, nhưng Kỳ Tuấn thì không quan tâm cho lắm. Cô nói:

- Bài học hôm nay, các ông bố bà mẹ tương lai của chúng ta sẽ học cách vệ sinh cho bé, thay tã và cách cho bé uống sữa.

Các cặp đôi khác trông khá là hào hứng, mỗi cặp được phát một con búp bê để làm theo giáo viên hướng dẫn. Kỳ Tuấn ngủ gà ngủ gật trong lúc nghe giảng lý thuyết, anh trở thành trò cười khi ống kính cứ dúi vào anh.

Minh Thư vừa được bác sĩ kiểm tra xong, cô cảm thấy hơi buồn miệng, thấy quả cam trên bàn, Thư tự gọt vỏ mà ăn trong lúc vô tình ấn nút remote TV làm kênh ca nhạc bỗng chuyển hướng sang talk show cô và Kỳ Tuấn đang tham gia. Không hẳn là trùng hợp, có lẽ đó là một cái duyên. Trông Kỳ Tuấn buồn cười không chịu được, mấy cô nàng trong tòa soạn cứ xuýt xoa:

- Anh Tuấn thật là dễ thương, tại sao sắp lại tài giỏi thuyết phục anh ấy vào học những lớp học này chứ.

- Xem cái bộ điệu buồn ngủ của anh ấy kìa... Cứ như tài tử Hàn Quốc đóng phim vậy.

- Anh ta tham gia talk show này, sau này liệu anh ta sẽ bỏ những cuộc vui chơi cùng chúng ta mà quay sang thích thay tã cho con, pha sữa không nhỉ?

- Dám chừng lắm đấy.

Minh Thư cũng không giấu nổi cảm xúc, cô phải che miệng cười không thành tiếng khi ánh mắt Kỳ Tuấn cứ díp lại.

Nhã Trúc nói nhỏ với Vương Khang:

- Tìm cách gì cho anh ta tỉnh táo đi.

- Cô bảo tôi phải làm gì?

Nhã Trúc nói nhỏ vào tai Vương Khang, anh chàng tủm tỉm cười và mở điện thoại bấm số của Kỳ Tuấn. Kỳ Tuấn mắt nhắm mắt mở bắt điện thoại, chưa kịp hé môi:

“ Thái Kỳ Tuấn, dậy mauuuuuuuuuuuuuuu...”

Tiếng hét thấu tận mây xanh, dù là chỉ trong điện thoại mà nghe suýt điếc tai. Kỳ Tuấn quay lại nhìn Vương Khang và Nhã Trúc rồi tặc lưỡi và gãi gãi đầu tiếp tục nhìn cô nàng hướng dẫn thao thao bất tuyệt. Cuối cùng, điều Tuấn mong chờ cũng đến, học lí thuyết đã xong, bây giờ là bài học thực hành. Phương My nói:

- Bây giờ trước mặt các bạn có một thau nước, tã giấy, phấn và khăn, các bạn hãy thử vệ sinh cho búp bê, tưởng tượng chúng là đứa con bé bỏng sau này, hãy thao tác thật nhẹ nhàng và cẩn thận, như lúc nãy tôi đã hướng dẫn.

Không có Minh Thư, Kỳ Tuấn phải một mình xoay xở với con búp bê. Nhã Trúc và Vương Khang cười không ngừng được, Nhã Trúc nói:

- Lúc nhỏ em có rủ anh chơi trò này vài lần mà.
- Giúp anh đi. Mặc cách nào?
- Talk show này anh là nhân vật chính đó.
- Anh nên thể hiện mình khi vắng mặt sếp chứ. Chứng tỏ đàn ông chúng ta chẳng có sở đoản nào hết.
- Cậu giỏi thì chứng tỏ đi.
- Giáo viên sẽ chấm điểm đấy.

Kỳ Tuấn tỉ mỉ nhìn con búp bê vô tri rồi cũng bắt đầu nhúng xuống nước như cặp bên cạnh, anh chàng khá lúng túng, Phương My trông thấy vậy liền nói:

- Anh phải làm sao để bé không khóc, nên nhớ là cổ em bé rất mềm, chúng ta phải đỡ cổ bé, làm mọi thứ thật chậm, bởi em bé còn rất nhỏ, có thể chúng ta sẽ trượt tay.
- Không sao đâu. Tôi tự lo được.

Dĩ nhiên anh chàng học mau hiểu lẽ này học hỏi rất nhanh, Tuấn làm dù vẫn còn lóng ngóng trong thao tác nhưng cơ bản anh chàng cũng hoàn thành bài tập, dù thời gian thì xếp cuối cùng. Phương My hỏi:

- Anh có thể cho tôi biết cảm nhận của anh về bài học làm bố này không?
- Khó xơi.
- Vậy khi không có vợ bên cạnh, như tình huống này, anh sẽ để cho người khác trông bé hay là tự tay làm mọi thứ?
- Còn tùy thuộc vào người khác đó là ai. Nhưng nếu tự tay mình chăm sóc sẽ cảm thấy yên tâm hơn, cho dù chính tay mình làm đôi khi có hơi lúng túng một tí.

Anh chàng MC dí dỏm quay con búp bê được Tuấn quần tã và nói:

- Nói gì với vợ của anh đang ở nhà xem TV đi!

Kỳ Tuấn giơ hai ngón tay, và cười tươi giơ cả con búp bê lên khoe:

- Anh đã hoàn thành tốt ngay cả khi không có em nhé! Lát nữa em sẽ hôn anh chứ?

- Một câu nói rất dí dỏm và dễ thương phải không các bạn.

Dĩ nhiên, có một ánh mắt vẫn đang theo dõi xuyên suốt chương trình này. Cô không mỉm cười, nhưng mắt thì ánh lên một khoảnh khắc vui vẻ, cứ như là một người vợ thực sự vui sướng khi nghe chồng yêu nói như thế. Cô cắn một miếng táo, hài lòng. Nhưng khoảnh khắc ấy vụt tắt rất nhanh và lặng hẳn khi trở về thực tế. Hôn nhân của Thư và Tuấn xuất phát từ những toan tính riêng, không thể dành cho những khoảnh khắc hạnh phúc như thế.

Kỳ Tuấn đã thực sự trở thành một ngôi sao trong lòng các quý bà có cơ hội xem talk show này bởi cái vẻ lịch lãm của một quý ông, lại mang chút tính cách trẻ con, vụng về khi lần đầu làm bố. Họ là cặp đôi hoàn hảo và gây chú ý nhất. Vương Khang và Nhã Trúc trở về, ngồi trên xe, Nhã Trúc nói:

- Chưa bao giờ anh Tuấn lại gãi đầu nhiều như thế.

- Tôi làm những thứ đó không tệ như anh ấy đâu.

- Anh nói được chứ chắc gì làm được.

- Thôi, bây giờ đi đâu đây?

- Anh nhớ địa chỉ nhà tôi chứ?

- Chê căn nhà trọ của tôi rồi à?

- Không. Nhưng tôi còn có nhà kia mà.

- Cho tôi một cái hẹn vào ngày mai đi.
- Đi đâu?
- Đâu cũng được. Miễn là đi với cô.
- Được rồi. 2 giờ trưa mai, chúng ta đi bơi.
- Tuyệt lắm.
- Anh có thể tan sở sớm sao?
- Cũng không hẳn. Nhưng tôi sẽ cố gắng hoàn thành công việc và không trễ hẹn với cô.
- Được rồi. Tạm biệt!

Nhã Trúc nhìn Vương Khang lao xe đi, cô thở dài bước vào nhà:

“Chọn địa điểm là hồ bơi, có khi nào anh ta sẽ nhảy xuống luôn không ngoi lên nữa khi mình nói ra điều mình định nói không?”

Phương Dung dành cho Trình Can một chút tình cảm đủ để ghen tức và giận hờn khi anh cứ điên cuồng lao vào Minh Thư một cách vô vọng. Dù cô là một người có kinh nghiệm đến mức gọi là “kỳ cựu” để đoán trước và xử lý những gì sắp diễn ra nhưng đối với Âu Trình Can, Phương Dung cũng cần thể hiện một chút “phụ nữ”. Nghĩa là phải yếu đuối, giận lẫy cảm động trước sự quan tâm của anh chàng. Và dĩ nhiên, “mỹ nhân kế” đã thành công.

Trình Can đang làm việc, anh nhận được điện thoại của Nhã Trúc:

“Chào anh.”

“Em đó sao?”

“Anh còn giận em chuyện trong siêu thị hôm nọ à?”

“Anh làm gì dám giận em.”

“Không thể tin được là anh với anh Tuấn có thể chiến đấu với nhau, kể cả tình yêu cũng vậy.”

“Nó luôn tìm cách thắng anh bằng thủ đoạn.”

“Nhưng bây giờ họ sắp có con. Anh có cố níu kéo gì thì Kỳ Tuấn cũng đã 90% chiến thắng rồi. Con là con của anh ấy.”

“Em là em gái anh, và đang khuyên anh đầu hàng đó hả?”

“Em là em gái anh và hôm nay em về nhà, em muốn anh cùng với ba và chị Nhi ăn cơm với em.”

“Ồ thế sao... Tốt quá còn gì! Trưa anh về!”

Trình Can lại thở dài, nghĩ ngợi một chút, anh đã định bấm số gọi điện thoại cho Phương Dung nhưng rồi lại tặc lười làm cho xong mọi việc. Cuối cùng, buổi trưa hôm đó, Can đến tòa soạn tìm Phương Dung. Phương Dung trông thấy Trình Can, cô mừng đến suýt làm hư bột hư đường, Phương Dung giả bỏ đi sang hướng khác. Trình Can tặc lười đuổi theo:

- Dung, em đi đâu vậy?

- Đi tránh mặt anh.

- Tại sao?

- Anh không thấy là em nên làm như vậy à? Em sẽ làm cản trở những hi vọng anh có thể níu kéo Minh Thư.

- Anh thừa nhận mình sai rồi. Anh không nên mù quáng níu kéo Thư. Cô ấy và anh rõ ràng là không thể nào. Anh biết đó chỉ là quá khứ!

- Anh biết anh đang nói gì không?

- Anh biết. Anh hoàn toàn tỉnh táo khi nói rằng, chuyện giữa anh và Thư là quá khứ. Còn em mới là hiện tại của anh. Lẽ ra anh phải biết

điều này sớm hơn.

Trình Can nhìn Phương Dung, rồi cô không phản ứng và nói:

- Anh chứng minh đi!

- Được thôi. Theo anh đến một nơi, anh sẽ chứng minh cho em thấy không phải anh chỉ hứa suông.

- Anh điên quá. Lôi em đi đâu vậy?

- Đi theo anh. Mau lên!

Bữa cơm trưa có đủ các món ăn mà Trúc và Can thích, tuy nhiên cả nhà cảm thấy khá gượng gạo khi xuất hiện thêm Phương Dung. Nhã Trúc khó chịu ra mặt, Thanh Nhi nói:

- Can, là bạn của cậu hả?

- Chào ông chủ, bà chủ.

- Gọi tôi là Thanh Nhi được rồi. Cô chắc là... nhân viên...

- Tôi đã vào làm việc được hơn ba tháng. Theo lệ thì Tổng biên tập đã có thể cho tôi cái thẻ chính thức, nhưng vẫn chưa...

- Sao cô Thư lại trì hoãn thế nhỉ? Chắc là phải có lý do.

- Thôi, vào dùng bữa đi. Hôm nay không nói chuyện công việc, con có chuyện quan trọng muốn nói với mọi người.

Nhã Trúc mím môi:

- Nghe là biết chuyện không hay.

Trình Can nắm lấy tay Phương Dung và nói:

- Con nghĩ, chuyện của hai tháng trước tốt hơn hết là quên hết đi. Con nghĩ là bây giờ con đã rất ổn, đã sẵn sàng cho một tình yêu

mới.

- Tình yêu mới? Với chị ấy sao?

Nhã Trúc nhận cái liếc mắt từ Trình Can, ông Minh nói:

- Con chắc chắn chứ?

- Vâng ạ. Con nghĩ con làm không có gì sai. Con không làm việc này bởi vì Kỳ Tuấn và Minh Thư đã kết hôn. Và như thế, từ nay, con muốn mọi người bên cạnh việc nhìn Phương Dung là một ký giả của tòa soạn “Người thời thượng”, cô ấy còn được biết đến, với danh nghĩa là người yêu của con.

Cả hai mỉm cười nhìn nhau, họ trao nhau nụ hôn ngay trước bàn ăn. Nhã Trúc cau kỉnh tức ra mặt, không hiểu tại sao cô không thích Phương Dung bao giờ. Luôn có ác cảm thế nào ấy. Thích Minh Thư bao nhiêu thì lại ghét Phương Dung bấy nhiêu. Thanh Nhi nói:

- Vậy thì từ nay, Can nên dắt bạn gái về nhà dùng cơm thường xuyên một chút.

- Được rồi. Dung à, em biết đó. Vợ của ba anh nấu ăn ngon lắm. Lúc trước chị ấy là đầu bếp ở nhà hàng New World đó.

- Vậy hả? Vậy thì chị tài quá rồi.

Sau khi tan học, Kỳ Tuấn nói với Phương My:

- Tôi có thể mượn con búp bê này không?

- Đừng nói là về nhà để thực tập nhé.

- Khoe với vợ thôi mà.

Nói rồi Kỳ Tuấn hí hửng vào xe và lái xe thẳng đến bệnh viện. Kỳ Tuấn mua cho Minh Thư một phần bánh kem dâu trông rất ngon và hấp dẫn. Minh Thư vừa chộp mắt một chút, Kỳ Tuấn đẩy cửa vào làm cô thức giấc. Minh Thư ngồi dậy nhìn Kỳ Tuấn và con búp bê

anh cầm trên tay, cô không thể không nhin cười được khi nhớ lại cái vẻ ngượng ngùng đáng yêu của anh trên TV. Thư bật cười thành tiếng, Kỳ Tuấn hỏi:

- Tại sao vậy? Sao lại cười tôi?
- Không. Không có gì.
- Hôm nay thật là một buổi học thảm họa khi không có em.
- Quán tã như thế này à?
- Ừ. Cô giáo khen đẹp đấy.

Thấy Minh Thư vẫn nhìn con búp bê chăm chú, Kỳ Tuấn hỏi:

- Còn cô? Có cho tôi lời nhận xét nào không?
- Ừ.
- Ừ là sao?
- Ừ là đồng ý.
- Tôi không hiểu.
- Thì cô giáo khen anh tức là tôi cũng cảm thấy cô giáo khen đúng.
- Cô không cho tôi lời nhận xét nào sao?
- Tôi đã nói rồi mà.

Kỳ Tuấn thở dài, Minh Thư cũng ăn những thứ Tuấn đem đến. Nhưng anh không muốn trở nên nặng nề hơn không khí giữa anh và Thư. Anh hiểu muốn thực hiện điều gì đó thời gian không chỉ là vấn đề mà bên cạnh đó cũng cần thấy phải có lòng thành và sự nhẫn nại. Kỳ Tuấn mỉm cười gật đầu.

- Ừ. Anh biết rồi.

Minh Thư biết rằng, trái tim cô đã dần dần tan chảy, khi mà trả thù không còn là điều khiến cô phải bận tâm. Đứa con giờ với cô là quan trọng nhất, và Thư chỉ muốn quan tâm đến nó.

- Tôi thích kem xoài hơn kem dâu.

Câu nói làm Kỳ Tuấn quá đỗi bất ngờ, có lẽ, đối với anh, đó là câu nói dù bình thường nhưng lại hết sức và ngọt ngào tuyệt vời nhất từ vợ của anh - Minh Thư.

CHAP 40

Thư được xuất viện. Suýt mất đứa con làm cô phải cẩn thận với mọi thứ, Thư kỹ lưỡng hơn trong mọi bước đi. Cô hiểu rằng, giờ đây đứa trẻ đã chiếm gần như tất cả suy nghĩ của cô. Thư không còn bận tâm tình yêu hay sự trả thù nào có thể làm cô khuây khỏa, điều làm cô quan tâm nhất bây giờ chính là bao giờ đứa trẻ sẽ chào đón thế giới này. Kỳ Tuấn đến khá sớm để đón Thư về, cô không mỉm cười với Kỳ Tuấn nhưng cũng không còn khó chịu với anh như trước kia. Kỳ Tuấn đưa Thư ra xe, anh nói:

- Nằm ở bệnh viện đã mấy ngày, em có muốn đi đâu đó cho nó đổi không khí không?

- Về nhà đã là sự đổi khác.

- Mà ngoài bài tập thực hành hôm nọ, chúng ta chưa có lần mua sắm nào dành cho con hết.

- Vẫn chưa tới tháng lương mà.

Kỳ Tuấn nắm tay Minh Thư vào siêu thị. Anh dẫn Minh Thư đứng trước các kệ đầm bầu thời trang và nói:

- Cho em nửa tiếng để chọn, có những thứ chỉ có ông bố lựa chọn mới tốt thôi.

Thư biết mình phải tạm thời xếp gọn những chiếc quần jean, những đôi giày cao gót và những chiếc áo đầy vẻ sexy sang một bên, Thư biết rằng chơi Kỳ Tuấn bằng cách xài bớt tiền của anh là một trò ngu ngốc bởi Kỳ Tuấn không có khái niệm keo kiệt với chuyện mua sắm. Huống chi lại là anh đề nghị đi, chắc hẳn Tuấn đã có kế hoạch gì đó. Nhưng cô không nghĩ thêm nhiều.

Thư nhìn mấy bộ đầm bầu, cô bán hàng nhìn Thư có vẻ khác lạ, Thư hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Không ạ.

- Trông cô nhìn tôi rất lạ.

- Vì tôi thấy, hầu hết các bà mẹ đến đây đều mang một tâm trạng rất là hạnh phúc khi lựa chọn. Tôi để ý cô từ nãy đến giờ, cô rất xinh đẹp, nhưng cô không có vẻ mặn mà với chuyện đầm bầu cho lắm. Cô bị ép buộc trở thành mẹ à?

Minh Thư không trả lời, cô bán hàng bối rối:

- Tôi xin lỗi nếu lỡ lời. Tôi chỉ quen miệng...

- Không. Không sao đâu. Nếu là cô, trải qua những chuyện của tôi thì cô cũng chưa chắc gì mỉm cười để đến những nơi mà theo lời cô nói là bị ép buộc phải đến.

- Vậy cô có chọn được cái nào không?

- Tôi không có tâm trạng. Cô chọn cho tôi đi! Xem như làm phiền cô vậy.

- Thư...

Kỳ Tuấn ở tít đằng xa vồn vã chạy lại và nắm tay dắt Minh Thư đi. Anh ta kéo cô đến chỗ xe đẩy em bé, Kỳ Tuấn khá nhiệt tình kéo Thư lại giữa hai chiếc xe đẩy màu xanh da trời và màu đen. Minh Thư coi thử, toàn là hàng nhập châu Âu, không gắn giá bằng tiền Việt Nam. Cô không chút xúc động, đó là cách con nhà giàu tiêu tiền. Thư bĩu môi:

- Kéo tôi tới đây làm gì?

- Anh đã chọn rồi, hai cái này, không lẽ mua hai. Cái nào cũng thích, cái nào cũng đẹp hết.

- Thì sao nào?

- Em không hứng thú với việc đi mua sắm này à? À, mà em đã chọn được chưa?

- Vẫn chưa.

- Hay là hôm nay em không hứng thú. Em muốn về nhà nghỉ hả?

- Đã nói là tôi không muốn đi. Anh ép hoài làm gì?

Tuấn im lặng một chút rồi nói:

- Vậy thôi mình về nhé!

- Tôi không quen trò tiêu khiển đốt tiền của anh. Tại sao nhất thiết phải là những khu mua sắm cao cấp như thế này?

- Tất cả là vì đứa con thôi. Em cho rằng anh đang chơi trội đó sao?

- Tôi không cho rằng như vậy. Tôi chỉ thấy anh đang làm điều đó thôi. Đừng kéo tôi vào những thú tiêu khiển của con nhà giàu các anh nữa. Tôi đi về đây!

Khang và Trúc diện những bộ đồ bơi sặc sỡ sắc màu cùng hòa vào dòng người đang ngâm mình dưới dòng nước xanh mát trong công viên nước. Cả hai cùng chơi trượt máng, cùng nhau bơi và còn thỏa sức hò hét. Nhã Trúc nói:

- Anh bơi giỏi quá!

- Cô cũng bạo không kém gì đâu. Con gái không nhiều người chơi được trò trượt máng này.

- Thế mới làm anh phục được chứ. Anh biết bơi lâu chưa?

- Lúc nhỏ, nhà tôi có hồ bơi riêng. Có lẽ là tôi thích nước. Còn cô?
- Cách đây ba năm. Trong một lần tôi về Việt Nam nghỉ hè. À, cũng tại nơi đây!
- Vậy à?
- Và hơn hết... người dạy cho tôi bơi chính là...
- Ken.
- Phải. Là anh ấy! Chúng tôi yêu nhau ngay lúc tôi bơi thành thạo...
- Thằng đó quen cô cũng trong tình huống lãng mạn đó chứ.
- Giai đoạn mới yêu thì người ta nhìn mọi thứ đều màu hồng. Lúc không yêu nữa thì thế nào cũng muốn vứt bỏ hết mọi thứ trong đầu.
- Cô đã có thể sẵn sàng cho một tình yêu mới chưa?
- Anh nghĩ tôi đã sẵn sàng chưa?
- Tôi không biết. Tôi đang chờ câu trả lời đó. Bởi vì cô tôi biết cô biết vì sao.
- Có những thứ, tốt hơn là hãy giữ im lặng.
- Được rồi, bơi thôi nào!

Khang và Trúc vờn nước bên cạnh nhau như một đôi tình nhân thực sự. Khi cả hai vừa bước lên bờ, một anh chàng thợ chụp hình đứng đó và tiện tay trao cho hai người tấm ảnh. Nhã Trúc ngạc nhiên:

- Tôi đâu có yêu cầu chụp.
- Một khoảnh khắc đẹp. Nếu hai người không lấy thì tôi cũng sẽ giữ làm kỷ niệm.
- Đẹp đó chứ. Tôi sẽ trả.

- Nè... Hay là để tôi?

- Nghĩ tôi là cái gì? Đi chơi để con gái trả tiền hả?

Vương Khang lấy tiền ra trả rồi kéo Nhã Trúc đi. Cả hai quanh quẩn vòng vòng rồi lại chờ nhau ra đường phố xinh đẹp. Chạy quanh con đường Đồng Khởi rồi đến những nơi nhộn nhịp như Parkson hay Diamond Plaza, những nơi tạm trú yêu thích của Nhã Trúc. Không biết tại sao Vương Khang lại chỉ im lặng đi theo mà không cần nhần, trong khi đó Nhã Trúc cũng chỉ đi xem và chỉ mua duy nhất một thứ. Đó là chiếc cravat màu đen. Cô tặng cho Vương Khang khi cả hai cùng rời trung tâm mua sắm và đi ăn tối.

- Anh thắt cravat rẻ tiền ngoài chợ trời à? Không hợp thời trang chút nào.

- Sao lại tặng cho tôi thế?

- Xem như cảm ơn anh đã mấy lần cho tôi tá túc.

- Sao? Cô lại sắp phải đi à?

Nhã Trúc không trả lời, cô chỉ tiếp tục ăn. Khang nhớ đến lời của Kỳ Tuấn, đúng là những sự đột ngột từ phụ nữ tức là sắp cho ta những bất ngờ. Anh hồi hộp và có một chút lo lắng vì không biết đó là gì. Đến đoạn đường gần cách nhà của Nhã Trúc, cô đề nghị dắt bộ. Vương Khang hỏi:

- Có phải cô lại sắp phải đi?

- Thật ra lần này tôi về là có lý do để làm như vậy.

- Cô có gì muốn nói với tôi phải không?

- Anh thấy đó. Ở Việt Nam cuộc sống rất đẹp, vui vẻ và yên bình phải không?

- Tôi không hiểu.

- Con gái Việt Nam cũng dễ chịu hơn con gái Hồng Kông nhiều.

- Trúc, cô đang định nói tới điều gì vậy?

Nhã Trúc im lặng một hồi, cô không bước đi nữa. Cô chỉ nói rất nhỏ:

- Khang à, chúng ta dừng lại ở đây đi!

- Nhã Trúc...

- Thực sự anh không cần phải gửi cho tôi những e-mail, những lời hứa hẹn giống như tôi cần phải cho anh một vị trí trong lòng. Tôi không phải muốn từ chối nhưng nó khiến tôi cảm thấy giống như tôi đang phải là một cái gì đó của anh. Tôi nghĩ tôi không muốn như vậy.

- Tôi nghĩ đó là một sự quan tâm cần thiết đến người mà tôi có tình cảm mà thôi.

- Anh có biết chúng ta khác nhau rất nhiều không? Anh nghĩ anh có thể cho tôi được gì chứ?

- Bất cứ gì em muốn.

- Cái đó chỉ là lời nói. Hành động được không mới là chuyện khác. Anh có đủ tiền để có thể đưa tôi đi bất cứ nơi nào tôi chỉ trên bản đồ thế giới, tôi có thể chọn bất cứ thứ nào trong Parkson không? Hay chỉ là ngắm nhìn. Đi với anh chỉ toàn nhìn và tưởng tượng thôi.

- Nghĩa là tôi làm mọi thứ cũng không thể gạt bỏ cái nghèo của tôi khi đến với cô chứ gì?

- Tôi không muốn nói thế.

- Được rồi. Như thế là quá đủ rồi.

Vương Khang bỏ chạy như một tên điên vừa bị kích động. Nhã Trúc thì làm như thế vì cô không xác định rõ cảm giác của mình dành cho Vương Khang là như thế nào. Cô cũng không chắc mình có thể đến

được với anh hay không. Hay là những mặc cảm trong quá khứ đã biến Trúc trở thành một cô gái khó ưa như vậy. Trúc biết Khang yêu mình nhưng cô từ chối anh là một mặt, mặt khác cô muốn Khang hãy tập trung cho sự nghiệp mà quên đi tình cảm anh dành cho cô. Cô lặng im và đi bộ về nhà.

Minh Thư bỏ đi trong khi Kỳ Tuấn đứng thần thờ ở đó nhìn theo. Không hiểu tại sao cô lại nhạy cảm với tất cả những gì Kỳ Tuấn đang làm mặc dù cô đã xác định cô chẳng còn động lực nào để trả thù Kỳ Tuấn nữa. Nhưng dường như giữa họ không đơn giản cách ngăn nhau chỉ bởi một mối thù. Đêm, Thư không tài nào ngủ được, cô cứ trằn trọc mãi, hể nhắm mắt lại là gương mặt với biết bao nhiêu là thành ý của Kỳ Tuấn bị cô gạt phăng. Thư không hiểu vì sao mình lại làm như thế. Tước đi hi vọng và thành ý của ai đó không phải là một thói quen của Thư. Cô không quen trở thành một con người như vậy. Tuy nhiên, với việc quá tin yêu vào mối tình với Trình Can đã tôi luyện một Minh Thư khác ngày xưa rất nhiều. Khác với những ngày xưa, khi mà, Thư mới bắt đầu biết yêu...

Kỳ Tuấn đi tìm Phương Dung và Đàm Phúc, Kỳ Tuấn kể lại mọi chuyện. Phương Dung nói:

- Sao vậy? Nhiệt tình tới nỗi chạy tới đây giải quyết bầu tâm sự à?
- Cô nói gì lạ vậy? Diễn kịch thì phải diễn cho tốt vào. Không chinh phục được cô ta thì làm cô ta đau khổ bằng cách nào? Phải nói tình địch của cô có trái tim sắc đá thật. Đặc biệt là thù dai hết nói luôn.
- Vậy cậu vẫn chưa làm gì được cô ta?
- Làm gì? Phải hầu hạ suốt đây!
- Cậu có chắc cậu sẽ hoàn thành tốt việc này từ đầu tới cuối mà không chút ngã lòng với cô ta không?
- Tôi vẫn làm việc đó nếu cô vẫn mập mờ vài cái chết của đại ca với hai chúng tôi. Tại sao cô lại không cho chúng tôi biết toàn bộ sự thật?

- Sự thật nơi cuối con đường.

Phương Dung đứng dậy và bước đi.

- Sẵn đây, có hai việc tôi muốn anh biết. Một là có nguồn tin ông Minh sẽ ngầm chọn người thay thế Minh Thư trong thời gian cô ta nghỉ thai sản.

- Đó là việc sớm muộn gì cũng xảy ra.

- Tác động làm sao mà để tôi hoặc anh ngồi vào chiếc ghế đó. Và cố thuyết phục bằng cách nào cô ta rời khỏi chiếc ghế này luôn đi.

- Còn việc còn lại?

- Tôi và Âu Trình Can đã chính thức là một cặp. Đừng phá rối và quấy nhiễu nữa. Hai người nên giảm bớt sinh sự với nhau đi.

- Cái gì? Thiệt hay chơi?

- Tùy cậu nghĩ thôi.

Luôn là Phương Dung bỏ đi trước, muốn đổi bầu không khí, Đàm Phúc và Kỳ Tuấn đi bộ hóng gió. Đàm Phúc hỏi:

- Cậu có chắc cậu sẽ làm được?

- Làm gì?

- Dặn lòng không được yêu Minh Thư.

- Tại sao ai cũng nghĩ việc đó là quá khó với tớ vậy?

Kỳ Tuấn có hơi rượu, anh lái xe ngang siêu thị mà lúc sáng anh đã đi cùng Thư. Tuấn tạt xe vào, chiếc xe đẩy màu đen đã được bán. Chỉ còn lại chiếc xe đẩy màu xanh, Kỳ Tuấn nói:

- Tôi mua chiếc xe đẩy này.

Lúc anh bước ra, cô bán hàng hỏi:

- Anh gì ời, có phải lúc sáng vợ anh đã mua hàng ở đây?

- Phải. Nhưng cô ấy chưa chọn món nào hết.

- Cô ấy đã nhờ tôi chọn. Khi tôi quay ra thì cô ấy đã bỏ đi. Chắc bây giờ anh quay lại lấy phải không?

- VẬY... cô gói lại cho tôi.

Sau khi thanh toán xong và chờ số hàng về tới nhà, Kỳ Tuấn khệ nệ bưng vào phòng dành cho em bé vẫn còn được bỏ trống. Sau đó, Tuấn đẩy cửa vào phòng của Thư. Anh nhẹ nhàng đặt mớ đầm bầu vào tủ áo của cô. Tuấn nhìn Thư đang ngủ, cô có vẻ đã ngủ say nên không phát hiện anh vào. Anh thở dài:

“Tại sao tôi vẫn không thể nổi giận với em? Có phải anh đã yêu em rồi không? Ai có thể cho anh biết thật ra em có liên quan thế nào tới cái chết của đại ca vậy, mẹ của con anh?”

CHAP 41

Một ngày mới bắt đầu tại tòa soạn “Người thời thượng”, ai nấy cắm cúi làm việc cố tránh ánh mắt dò xét từ Minh Thư. Thư đang đau đầu chọn người thay thế mình. Nhìn quanh quần cũng chỉ là mấy gương mặt đó, một Phương Dung có phong cách làm việc khá đỉnh nhưng lại luôn hành động theo cảm tính mà không cần lý do, một Thái Kỳ Tuấn được đông đảo mọi người ủng hộ nhưng lại không xem công việc ra gì, nhưng nếu chọn Đỗ Vương Khang mọi chuyện xem ra cũng không ổn, anh là người mới, thiếu kinh nghiệm, tuy thái độ làm việc của Vương Khang làm Thư ưng ý nhất nhưng nếu chọn anh cô sẽ vấp phải sự phản đối của làn sóng dư luận. Nhưng Vương Khang chính là người Minh Thư cảm thấy yên tâm giao công việc nhất. Chọn ai đây?

Thư thở dài, cô chợt cảm thấy trong người chuyển động. Thư mỉm cười đặt tay lên bụng, em bé đang đạp cô. Đạo này xuất hiện liên tục, điều đó làm Thư cảm thấy hạnh phúc. Giờ nghỉ trưa, thông thường Kỳ Tuấn vẫn là một ngôi sao ở dưới căng-tin ngay cả trước lẫn sau khi kết hôn, độ hot của anh vẫn không hề giảm. Nhưng hôm nay, Minh Thư vừa chuẩn bị ra ngoài đã thấy Kỳ Tuấn lái xe đi. Thật lạ, trông anh có vẻ hấp tấp lắm...

Trời nắng có vẻ không tốt lắm để đi dạo, Thư ngồi một mình trong quán café. Cô nhìn ly Cappuccino mãi nhưng rồi lại nhớ rằng mình không nên uống quá nhiều thứ này, có thể nói trước đây Thư đã quen miệng với café buổi sáng, khi buồn và khi có tâm sự. Còn bây giờ, cô mỉm cười gọi một ly thức uống quen thuộc chỉ để ngửi mùi hương của nó. Bỗng, có linh tính nào xuất hiện.

Minh Thư ngược lên nhìn bàn phía đối diện ở cuối góc phòng, thật không thể tin được Kỳ Tuấn đang ôm ấp, vuốt ve một cô gái.

Minh Thư vội vàng đứng dậy, trong khi đó Kỳ Tuấn còn đang huýt sáo boia cho anh chàng phục vụ bàn.

Minh Thư định quay gót bỏ về nhưng Kỳ Tuấn nhanh chóng níu nhìn thấy cô.

- Thư, Thư à...

- Buông tôi ra.

- Em luôn biết anh nắm được tay em là không bao giờ buông ra kia mà.

Thư không hiểu cảm xúc của cô là gì khi thấy cảnh đó. Nếu là một người vợ có tràn đầy tình thương yêu cho chồng, cô hoặc sẽ nổi nóng hoặc sẽ đau khổ bởi bất quả tang cảnh chồng ngoại tình. Nhưng, cô đã cho Kỳ Tuấn cái thứ tình cảm ấy bao giờ đâu mà bây giờ lại nổi giận khi anh tay trong tay bên người phụ nữ khác. Nhưng sao Thư lại cảm thấy lồng ngực thật nhói. Thư không yêu Kỳ Tuấn nhưng cô thù ghét cái cách anh phản bội? Cô thù hận mọi sự phản bội.

Kỳ Tuấn về nhà rất đúng giờ, nhưng đêm nay, anh lại là người ngồi chờ Thư. Đồng hồ đã điểm 12 tiếng, đã qua một ngày mới. Thế mà bóng dáng cô vợ yêu vẫn chưa quay về. Tuấn đã bắt đầu sốt ruột nhưng anh biết bây giờ có xuất hiện nơi Thư muốn đến thì cũng chỉ làm cô thêm nổi điên. Ai cũng vậy mà. Thư cũng là vợ Tuấn, anh nghĩ chắc cô cũng biết ghen tuông và giận dữ người chồng khi phát hiện anh ta đi với một cô gái khác.

Cửa mở...

Thư bước vào với vẻ mặt mệt mỏi, cô đang cởi giày, Kỳ Tuấn chạy ra:

- Em về rồi đó hả?

- Không biết sao còn hỏi.

- Anh đã chuẩn bị bữa tối. Giờ chúng ta có thể bắt đầu.
- Có bao giờ ăn chung không mà chuẩn bị?
- Nhưng hôm nay anh nghĩ cần phải có, bởi vì anh cần giải thích.
- Vì sao?
- Chuyện buổi trưa.
- Anh làm rồi Thái Kỳ Tuấn.

Minh Thư đẩy Kỳ Tuấn ra, như cố để hai người gia tăng thêm khoảng cách. Minh Thư nói:

- Khoảng cách này là được rồi. Tốt nhất từ nay về sau anh và tôi nên như thế đi. Tôi không muốn dính dáng đến bất cứ thứ gì liên quan đến anh. Chuyện của anh tôi không quan tâm và tôi cũng không cần nghe anh giải thích. Tôi không muốn để anh ngộ nhận hoặc tưởng tượng thêm điều gì khác, anh hãy nhớ, tôi đến với cuộc hôn nhân này không có gì ngoài động cơ muốn đi ngược lại quy luật, tôi muốn mang đến đau khổ cho người đã gây đau khổ cho tôi. Thế nên tôi chả có cớ gì để mà đau khổ hay tức giận hay hờn ghen gì hết. Hơn nữa...

Minh Thư dừng lại một chút rồi nói:

- Anh không đủ tư cách để làm tôi ghen với bất cứ người phụ nữ nào của anh!

Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn, anh chàng chỉ mỉm cười và đáp:

- Em có tin là em không nhận ra những lời nói sắt đá và vô tình kia của em không thể làm anh đau đớn chút nào mà ngược lại còn làm anh vui mừng vì những lời đó giống lời ghen tuông hơn hay không? Nhưng em à, anh không cưới em chỉ để chịu đựng em. Anh làm như thế vì anh muốn gạt qua mọi thứ. Anh có thể bỏ qua hết cho em để chúng ta cùng xây tổ ấm cho đứa con sắp chào đời. Thái Kỳ Tuấn này chỉ biết yêu phụ nữ chứ chưa biết cách hại phụ nữ. Đây là lần

cuối cùng anh cảnh cáo em, đừng bắt anh đi trái với quy luật của anh!

Trước khi Minh Thư bỏ vô phòng, Kỳ Tuấn còn nói:

- Phụ nữ luôn có những kế hoạch trả thù cay độc hơn đàn ông nhưng xin em hãy nhớ, trên đời này, đàn ông mới là người làm tan vỡ trái tim phụ nữ nhiều hơn. Em cứ tiếp tục làm như thế sẽ không có lợi gì cho em đâu.

Đèn ngủ hôm nay ánh lên muộn hơn, vẫn là kẻ sofa người trong phòng. Nhưng cả hai đều không thể nào yên tâm mà nhắm mắt ngủ. Kỳ Tuấn đang gặm nhấm nỗi đau xé lòng từ những lời nói còn sắc hơn những con dao cứa vào trái tim anh. Minh Thư lạnh lùng và vô tình một cách thật đáng sợ. Tuấn không nghĩ rằng anh lại đau nhiều như thế vì một người con gái. Còn Minh Thư, cô cũng đã bắt đầu cảm nhận được lời nói nơi phía con tim, cô không quá mạnh mẽ như bề ngoài và khi chỉ còn lại một mình, cô chỉ muốn khóc thật to, chỉ với những nỗi niềm không thể chia sẻ cho ai. Tại sao Thư lại nhớ mãi cái cảm giác bắt gặp Kỳ Tuấn ôm người con gái khác? Con người đó có đáng để Thư mất nhiều thời gian thế không? Thật lãng phí! Điều đó còn khó chịu hơn cả những lúc bị ghen. Thư tức tối đến uất nghẹn. Không được khóc! Cô không cho phép mình khóc! Thư phải tập luyện cho mình một thứ cảm xúc cứng như đá, lạnh như băng và sắc như dao kiếm. Để sự quyến rũ từ cô có thể chiếm được tình cảm của bất cứ đối tượng nào cô muốn, để dùng thứ cảm xúc sắt đá kia cứa từng nhát kiếm vô tình vào con người ấy.

CHAP 42

C - hào!
- Còn ngái ngủ hả bạn?

- Ừ.

- Để tớ qua, tớ và cậu đi ăn sáng.

- Sao hôm nay lại có hứng thú rủ tớ đi ăn vậy?

- Thì tớ đang qua đó. Thay quần áo nhanh lên đi!

Minh Thư vệ sinh cá nhân nhanh gọn rồi mở tủ chọn bộ đầm ưng ý. Cô thấy cái túi hơi lạ đặt phía dưới, Thư nhớ đây chính là tên shop trong siêu thị cô đã chọn mấy kiểu đầm bầu. Rõ ràng hôm ấy cô chưa lấy về. Thư ngẫm nghĩ một chút rồi cô tình cờ đi ngang phòng đối diện, có vài thùng sơn và trên tường thì có vài vết sơn qua loa. Đây là phòng dành cho bé yêu sau này. Thư trông thấy chiếc xe đẩy mà Kỳ Tuấn đã chọn, lẽ nào anh đã quay lại đó?

Nhưng chuyện hôm qua vẫn còn đọng lại, Minh Thư đem túi đồ quăng vào người Kỳ Tuấn:

- Anh giờ trò gì thế?

- Cái gì nữa?

Kỳ Tuấn gãi đầu ngồi bật dậy, anh dụi mắt giọng vẫn còn ngái ngủ:

- Mới sáng sớm cô lên cơn điên gì vậy?

- Tôi không có mượn anh chơi trò bao đồng này nhé. Ai đặt thứ đó vào tủ quần áo của tôi?

Kỳ Tuấn nhìn thấy túi đầm bầu, anh chàng bấu môi:

- Ra là thế! Không đẹp, không vừa hay là không thích?

- Tôi sẽ không mặc đồ không phải tôi mua.

- Cũng vậy thôi mà. Sao cũng được. Đối với tôi chả là cái gì hết, cô quăng lại đây thì tôi cũng chẳng mặc được đâu. Sắn tiện xuống quăng dưới sọt rác dưới tầng trệt đi.

- Lần sau đừng có làm mấy chuyện điên rồ này nữa.

- Cô cho làm vậy là hay thì cứ việc. Hôn nhân không tình yêu thì tốt hơn hết cũng giữ thái độ với đứa nhỏ. Nó nghe hết, biết hết đó. Tôi đang nhường nhịn cô, tất cả là vì con của tôi thôi.

- Anh muốn làm thì anh làm. Tôi cản được anh sao? Anh thích cái trò dọa nạt người khác quá hả?

- Cô...

Minh Thư ra khỏi nhà khi đồng hồ chỉ mới chỉ kim ngắn số 7. Kỳ Tuấn tiếp tục ngủ. Thư dùng dùng đem xuống định bỏ vào thùng rác, nhưng khi nắp thùng rác mở ra cô lại phân vân. Không phải vì cô tiếc những vật dụng hàng hiệu Kỳ Tuấn đã mua nhưng vẫn là như vậy, Thư không có thói quen rũ bỏ những thành ý từ người khác.

- Nghĩ cái gì vậy? Tớ đứng bên kia đường ngoắc cậu này giờ. - Ánh Tuyết xuất hiện.

- Cậu lái ô tô được chứ?

- Được.

- Đi xe của tớ đi.

- Thôi đi cô ơi, đi xe hơi thì chẳng thể vào được cái chỗ tở vừa mới khám phá đâu.

- Thức ăn lẽ đường à?

- Thôi, nhanh đi. Mình đón taxi đi cho nhanh.

Ánh Tuyết dắt Minh Thư đến một tiệm ăn của người Hoa, trông thật tấp nập và đông đúc. Cả hai chọn lấy menu và xem thử, Ánh Tuyết nói:

- Cho tôi hai phần cháo Quảng đặc biệt.

- Còn gì nữa không thưa cô?

- À, vậy là được rồi. Tôi muốn giới thiệu cho bạn tôi món ăn nổi tiếng nhất ở đây.

Minh Thư nhú mồm nhìn Ánh Tuyết:

- Chỉ là cháo Quảng thôi mà. Dắt đi đâu cho xa vậy!

- Nếu chỉ là cháo Quảng bình thường thì tở chẳng rủ cậu đi đâu. Ngon lắm.

- Tở chỉ có đúng ba mươi phút để ăn thôi đấy. Tở không được đến tòa soạn muộn đâu.

Minh Thư nhìn sang bàn kế bên cạnh, mùi chè thơm lừng, ngọt lịm từ mấy chén chè mà anh phục vụ đặt xuống bàn. Minh Thư chợt thấy thèm vô cùng, cô hỏi:

- Ở đây có bán chè nữa hả?

- Dĩ nhiên, đủ thứ chè luôn. Menu kia, sao không lật ra?

Minh Thư nhìn những loại chè đủ màu sắc rồi tự nhiên cô thèm đến không thể tả nổi. Cô nói:

- Anh phục vụ ới, làm ơn cho tôi hai chén chè Thái.
- Sao sáng sớm lại đi ăn chè? Tớ rửa cậu ăn cháo mà.
- Thì tớ sẽ ăn sau. Bây giờ tớ thích ăn chè hơn.

Và thế là cứ mặc cho tô cháo Quảng bốc khói bay đi, Minh Thư ăn chè một cách ngon lành. Cứ như là cô mới ăn lần đầu vậy. Ánh Tuyết vừa nhìn cô bạn vừa ái ngại với những người ngồi xung quanh khi Minh Thư cứ khoát tay gọi thêm ngay cả khi chén đang ăn còn chưa cạn. Và bây giờ đã là chén thứ mười, cô vẫn chưa có dấu hiệu ngán ngẩm. Ánh Tuyết nói:

- Thư à, sắp tới giờ rồi. Nếu không về sẽ muộn đấy.
- Vậy hả? Ôi trời, tớ vừa gọi thêm chén nữa.
- Cậu ăn như thế chưa từng được ăn vậy.
- Tớ biết là tớ ăn nhiều nhưng không hiểu sao hôm nay tớ cứ muốn món này. Ngon tuyệt!

Ánh Tuyết thanh toán tiền xong, cả hai lên taxi, tay Thư vẫn còn túi chè mang về. Ánh Tuyết nói:

- Lần sau ai mà dám rửa cậu đi ăn nữa.
- Bất quá thì lần sau tớ sẽ khao. Cảm ơn cậu đã cho tớ một địa chỉ tuyệt vời.
- Cậu cứ ăn thế này, nhà họ Thái chắc sẽ mừng điên lên mất.
- Vì sao?
- Cậu không nghe nói thèm ngọt sẽ sinh con trai à?
- Thôi đi Ánh Tuyết, thế kỷ 21 rồi. Cho tớ xin! Mà mẹ chồng tớ đã nói bà không đặt nặng em bé là trai hay gái đâu nhé.

Minh Thư xuống xe, cô thấy Kỳ Tuấn cũng vừa đến tòa soạn, trông vẻ mặt thì vẫn hằm hằm. Cô đang nghĩ tới chuyện lúc này Ánh Tuyết nói, nếu đó là một bé trai thì sao nhỉ? Thư cũng thích nhưng bà mẹ nào chẳng mong sinh ra được một cô con gái giống mình. Con trai thì thường giống ba, thích được thừa hưởng những gì mà người đàn ông đầu tiên chúng thần tượng dạy bảo. Ba của con cô à? Chẳng ra gì. Chẳng có gì để con của cô sau này noi theo. Nhưng nếu đã cùng sống chung dưới một ngôi nhà, làm cách nào có thể tách đứa nhỏ ra khỏi Kỳ Tuấn.

Và nếu giống Thư thì sao chứ? Lúc nào cũng phải trĩu nặng với công việc và chất đồng tâm sự lên thật cao, đến một lúc nào đó thì phải cố mà dìm xuống để chất chứa những nỗi niềm khác ư? Kỳ Tuấn có muôn vàn điều xấu, có lẽ đúng. Nhưng không phải anh không có những điểm đáng ghi nhận là một ông bố tròn vai.

- Vào đi!

Dòng suy nghĩ khựng lại khi có tiếng gõ cửa phòng, Phương Dung xuất hiện:

- Tôi có thể nói chuyện với sếp được không?

- Mời ngồi.

Phương Dung ngồi xuống, Minh Thư nhìn đảo quanh một vòng rồi hỏi:

- Cô có thắc mắc gì về lương bổng sao?

- Không phải.

- Thế là chuyện gì?

- Tại sao tôi vẫn chưa thể là nhân viên chính thức? Khả năng làm việc của tôi có vấn đề gì sao? Tôi cần nó và tôi muốn dùng năng lực của mình đảm nhận chiếc ghế của cô trong thời gian cô đi vắng. Tôi tự tin với khả năng làm việc của mình.

- Không phải tự nhiên mà tôi để Vương Khang trở thành nhân viên chính thức của tòa soạn trước chị.

- Cô nói là cô cần biết lý do đích thực tôi làm việc ở đây. Đơn giản chỉ vì tôi muốn quay về Việt Nam thôi.

- Thứ nhất, việc tôi chọn người thay thế thì ông chủ đã toàn quyền giao cho tôi quyết định. Thứ hai, năng lực làm việc của chị không có gì phải bàn cãi, nếu chị ngồi ở đây thì ở dưới kia, tờ tạp chí sẽ mất đi cây bút chủ lực.

- Hôm nay tôi đến đây là để đòi quyền lợi cho mình.

- Tòa soạn này có hẹp hòi gì với cô đâu.

- Nhưng tôi mãi là một nhân viên thử việc thế này sao?

- Ok. Tôi sẽ suy nghĩ lại. Cho tôi vài ngày đi.

- Tôi cần ngay ngày mai. Nếu không, tôi sẽ nghỉ việc.

- Cái này là ra lệnh chứ đâu phải có một lời đề nghị.

- Tôi chỉ muốn nói với cô vậy thôi.

- Tùy chị.

Phương Dung tức tối lên thẳng sân thượng để khuây khỏa, cô gọi cho Âu Trình Can nhưng anh chàng đang họp trong văn phòng nên đã không nghe máy, Dung càng tức giận hơn. Kỳ Tuấn đã đứng ở sau lưng Phương Dung từ lúc nào, anh đưa cho Phương Dung một tách trà và nói:

- Cô ta dễ khiến người khác phát điên nhỉ?

- Tôi thực sự muốn chiếm chiếc ghế này rồi đó.

- Mình càng tỏ ra muốn chiếm thứ cô ta đang sở hữu, thì cô ta càng để chúng ta thêm tức tối vì sẽ không bao giờ cho chúng ta sở hữu

thứ đó. Với cô là quyền lực của cô ta. Còn với tôi là trái tim của cô ta.

- Chúng ta sẽ giúp nhau để lấy những thứ chúng ta muốn có từ Minh Thư.

- Như thế nào?

- Hãy làm như thế nào để cô nàng anh muốn chiếm đoạt trái tim kia yêu thích việc ở nhà chăm con cái hơn là công việc.

- Cô thừa nhận là mình bất lực trong việc chinh phục cô ta?

- Vì mối thù anh cần phải trả. Không được chùn bước. Phụ nữ dù có cứng rắn tới đâu thì cũng sẽ mềm mỏng một ngày nào đó, Thái Kỳ Tuấn, anh sẽ làm được. Anh đã làm cho một Hoàng Ngọc Minh Thư từ chỗ bất khả xâm phạm ở cái tòa soạn này phải mang thai với anh, buộc cô ta phải hủy hôn ước mà tưởng chừng như đã 99% trở thành con dâu nhà họ Âu. Chuyện này tôi tin là nằm trong tầm tay của anh. Hãy giúp tôi, vì chúng ta đều yêu quý Gia Hòa và muốn anh ấy phải biết được thực sự cô ta có phải là nguyên nhân gây ra cái chết của anh ấy hay không?

- Tôi biết. Tôi sẽ cố gắng moi hết thông tin khi tôi đã chiếm được trái tim của cô ta.

Kỳ Tuấn quay lưng lại và định đi xuống làm việc tiếp. Phương Dung gọi lại:

- Anh muốn chiếm trái tim cô ta để thực hiện mục đích hay anh chiếm trái tim cô ta bởi vì anh yêu cô ta mất rồi?

Anh chàng đứng lặng hẩn một hồi rồi cố quay lại nhìn Phương Dung và cười mỉm:

- Tôi được lập trình sẵn cho việc này, dĩ nhiên là vì mục đích công việc.

- Anh chắc chứ?

- Tôi làm gì trao tình yêu cho duy nhất một người con gái bao giờ. Cô thật biết đùa.

- Tôi mong là vậy.

Kỳ Tuấn đã bỏ đi khá lâu, Phương Dung vẫn còn đứng nán lại ở đó, đôi mắt nhìn đau đáu vào trời xanh, tách café đã uống cạn. Phương Dung trầm nghĩ:

“Thái độ của anh ta đã thay đổi khi mình hỏi câu đó. Mình cần phải xem xét lại có nên giao nhiệm vụ trả thù cho anh chàng này không? Chẳng lẽ cô ta có ma lực quyến rũ đến như vậy, những anh chàng sát gái và ma mãnh như Kỳ Tuấn hay Gia Hòa đều phải gục chết dưới chân cô ta?”

CHAP 43

T rời tối muộn, Thư nhìn lên đồng hồ rồi bước ra cửa phòng nhìn xuống, đèn đã tắt hết, nhân viên thì về không còn một ai. Cũng phải thôi, Thư đã ở lại làm việc dù đã tan giờ cách đây ba tiếng đồng hồ. Bụng đói meo mà giờ này về trễ còn lại đồng công việc. Thư chọn cách nhanh nhất, một cái hamburger và một ly Pepsi, bước vào thang máy, Thư thờ dãi đặt tay lên bụng:

- Sorry con nha, nhưng hôm nay mẹ bận quá. Mẹ hứa sẽ tắm rửa cho con sau. Nhìn mấy món này mẹ phát ngán nhưng mẹ chỉ có nửa tiếng để ăn uống tắm rửa, công việc của mẹ nhiều lắm.

Tựa đầu vào thành thang máy, Thư ước gì cuộc hôn nhân của cô thực sự là một cuộc hôn nhân đúng nghĩa. Lúc ấy chỉ cần bấm số cho chồng thì chắc có lẽ đã có bữa ăn ngon, nhưng cô đã không chọn cho mình cách sống như vậy. Buồng thang máy mở cửa, Thư trở về căn hộ của mình. Vừa mở cửa đã nghe mùi thơm sực nức từ thịt bò beefsteak, còn có cả những món ăn trên cả tuyệt vời. Kỳ Tuấn nhìn thấy Thư, anh chàng đang rót một ly rượu vang và chuẩn bị ngồi thưởng thức. Kỳ Tuấn hỏi:

- Về muộn thế!

- Mặc kệ tôi.

Cô thực sự không muốn những âm thanh từ trong bụng mình phát ra để Kỳ Tuấn nghe thấy. Thư đặt phần thức ăn nhanh của mình trên bàn rồi đi vào phòng. Kỳ Tuấn bước lại nhìn phần thức ăn của Minh Thư rồi lại nhìn phần thức ăn của mình trên bàn. Quả là một trời một vực. Anh chàng mở ra và nhìn những cái hamburger trông ngán vô cùng. Anh chàng mỉm cười:

- Nếu những thứ này không biến mất thì có lẽ con cưng của mình sẽ phải chịu những phần thức ăn chẳng có chút chất dinh dưỡng nào. Nhưng, bỏ thức ăn thì như thế cũng không phải. Được thôi! Tao sẽ làm chúng mày biến mất mà không phải áy náy gì.

Rồi Kỳ Tuấn bỏ vào miệng và ăn từng cái một, vừa ăn vừa uống Pepsi. Hơi ngán một chút nhưng dù sao hy sinh cho con cái thì cũng chẳng mất mát bao nhiêu. Anh chàng mỉm cười với suy nghĩ ấy của mình. Minh Thư vừa tắm xong, cô nhìn thân thể phản chiếu qua gương. Bụng đã nhô ra trông thấy, có vẻ như đây sẽ là một em bé bụ bẫm, em bé đập vào bụng Thư ngày một nhiều hơn. Cô thay quần áo và ra khỏi phòng, mặt mũi chẳng có vẻ gì là muốn lao vào bàn ăn bởi những thứ cô mua về. Nhưng vừa bước ra, Thư thấy mấy món ăn kia của cô biến mất hết, còn lại mấy món ăn trên bàn. Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn đang khoan khoái uống ly Pepsi và ngồi bấm remote liên tục. Minh Thư quát:

- Sao ăn phần thức ăn của tôi? Anh vô duyên vừa phải thôi nhé!

- Cũng ngon lắm chứ. Lâu rồi không ăn mấy thứ đó, xin lỗi nhé, tôi ăn hết sạch rồi.

- Anh... anh muốn gây sự à?

- Ồ không. Nhưng mà cô biết đấy, lúc đói con người khó mà cưỡng nổi thứ gì hấp dẫn được con mắt.

- Anh... anh có biết là tôi đang đói lắm không vậy? Tôi còn núi công việc phải làm, giờ thời gian đâu mà đi mua lại món khác!

- Vậy thì tôi có thể đền cho cô mấy thứ trên bàn. Hoặc là cô đợi đi, tôi sẽ mua về cho cô cái khác. Nhưng nếu như thế thì cô phải đợi, mất thời gian lắm.

Nói rồi Kỳ Tuấn vào phòng lấy một cái áo khoác và nói:

- Thôi được rồi, tôi sẽ đi mua. Có chờ được thì chờ!

Kỳ Tuấn mở cửa bước ra ngoài, Minh Thư không còn cách nào, cô phải chịu ngồi trên bàn và ăn. Dĩ nhiên sức ăn của bà bầu thì mấy món ăn này còn gì bằng. Thư ăn ngon miệng lắm. Sau khi dọn dẹp xong, Thư vào phòng và làm việc. Chợt, cô suy nghĩ, Kỳ Tuấn làm vậy phải chăng là có lý do. Một công tử giàu có như thế biết ăn được KFC là đã khá rồi chứ huống chi lại ngón hết mấy cái Hamburger. Cả đêm cô vừa làm việc vừa chờ Kỳ Tuấn về cố để muốn nói một lời cảm ơn. Nhưng công việc chất chồng đồng còn Kỳ Tuấn thì vẫn không thấy tăm hơi. Thư gục lại xuống bàn làm việc...

Kỳ Tuấn lái xe một vòng quanh thành phố rồi lại trở về nhà, nhìn thấy đồ ăn trên bàn đã được dọn, Tuấn vội đi lục tủ chén rồi lại tủ lạnh và tới thùng rác cũng không tha. Tuấn thực sự cảm thấy hạnh phúc, Minh Thư đã ăn hết trọn vẹn. Anh rón rén mở cửa vào phòng, nhìn Minh Thư ngủ trông thật tội nghiệp, Tuấn nhẹ nhàng bế cô qua giường và đắp chăn cẩn thận cho Thư. Cô vẫn không hay biết vì ngủ quá say. Tuấn lén lút hôn lên má Minh Thư và nói:

- Như thế là quá đủ rồi, hôm nay anh vui lắm, em có biết không? Anh thêm thường cảm giác hạnh phúc này cùng với em. Trái tim anh đã đi quá giới hạn anh cho phép rồi, bà xã ạ! Chúc em ngủ ngon!

Rồi Kỳ Tuấn vặn lại đồng hồ, để Minh Thư có thể ngủ thêm một chút. Anh đem tất cả các phần công việc còn lại ra phòng khách và làm hết cả đêm hôm đó. Sáng muộn hôm sau, Thư tỉnh giấc. Cô nhìn thấy mình đang ngủ yên trên giường, chưa bao giờ Thư ngủ ngon như hôm nay. Rồi cô lại nhìn sang bàn làm việc và hoảng hốt:

- Nguy to, mình vẫn chưa làm xong. Trời đất tại sao mình lại có thể bị cơn buồn ngủ xui khiến thế này. Không xong rồi, chỉ còn một tiếng nữa, làm sao mà được đây.

Minh Thư cảm thấy lạ, xấp hồ sơ cô làm hôm qua vẫn còn đây nhưng phần chưa làm xong đã biến mất. Thư lục tung bàn làm việc rồi chạy ra khỏi phòng, laptop của Kỳ Tuấn vẫn còn mở và đồng hồ sơ thì đã được hoàn thành. Minh Thư cũng không biết làm gì, cô thu xếp mọi thứ xong xuôi rồi đến tòa soạn. Trông thấy Kỳ Tuấn đang đứng tán dóc với mấy cô nàng ở căng-tin như một thói quen, Minh

Thư dù rất muốn cảm ơn nhưng cô vẫn không thích hình ảnh này của Tuấn. Trông thấy Minh Thư đi ngang, mấy cô nàng có vẻ ý tứ hơn:

- Vợ anh tới kìa.
- Có gì đâu. Em cứ tự nhiên đi.
- Anh không sợ sếp à?
- Ờ... Sao lại phải sợ?
- Mà chừng nào anh mới phải đến lớp học đó nữa?
- Tại vì lúc Thư và anh đến lớp học Thư đã mang thai tháng thứ 5, và bọn anh cũng đã học hết của tháng thứ 6. Qua tháng thứ 7 và thứ 8 thì mỗi lần chỉ cần đến một buổi thôi. Chưa tới đâu.

Minh Thư vừa định vào phòng đã thấy Phương Dung nhìn mình, cô nhún vai rồi đi uống một chút nước. Kỳ Tuấn xuất hiện sau lưng cô:

- Chào!

Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn, cô quay lại và không thấy ai chú ý nên cũng gật đầu chào lại. Kỳ Tuấn nói:

- Hôm nay trông cô tươi tắn lắm. Chắc là hôm qua ngủ đủ giấc!
- Anh cũng biết nói đùa quá hả?
- Tôi... không bị trách cứ gì về chuyện hôm qua chứ?

Minh Thư im lặng. Cô lẳng lặng đi lên sân thượng, Kỳ Tuấn cũng hí hửng chạy theo. Đứng bên cạnh Minh Thư, Minh Thư hỏi:

- Hôm qua anh cố tình phải không?
- Cố tình chuyện gì?

- Chuyện bữa ăn tối chứ còn gì nữa.
- Thì sao? Muốn nói gì? Muốn trả sòng phẳng à?
- Nếu anh muốn.
- Cô thừa biết thứ tôi cần từ cô không phải là tiền.
- Tôi không nghĩ anh lại có hứng thú với thân xác một bà bầu, thay vì những em xinh đẹp của anh có số đo ba vòng hoàn hảo.

Kỳ Tuấn đột ngột choàng tay ngang hông Minh Thư và kéo cô sát vào người anh. Mỉm cười nhìn Minh Thư, cô cảm nhận lúc đó tim mình đập mạnh vô cùng. Lần đầu tiên cô cảm thấy Kỳ Tuấn thực sự là một sát thủ tình trường đích thực, anh luôn có cách làm mọi phụ nữ đối diện với anh phải nao núng. Minh Thư cố giữ ý tứ:

- Làm gì vậy?
- Em đang mang thai con của tôi, em là vợ hợp pháp của tôi. Với tôi em luôn hoàn hảo dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, phương diện nào. Thân xác của em tôi muốn làm gì mà chả được? Chỉ có duy nhất một thứ em chưa trao cho tôi, đó là tình cảm từ con tim em. Thứ tôi muốn luôn lấy được chính là thứ đó. Tôi không muốn cưỡng ép em làm những chuyện em không muốn nữa. Điều đó có thể làm em đau đớn và cũng làm tôi không vui. Nên tôi sẽ không để nó xảy ra nữa đâu. Chỉ cần em cho tôi cơ hội cùng em chào đón đứa con ra đời đúng tư cách một người chồng, người cha là được.

Rồi Kỳ Tuấn bỏ tay xuống và khoan thai sải bước đi. Anh đã đi được vài bước rồi mà Minh Thư vẫn còn cảm nhận tim cô đập liên hồi. Minh Thư cố lấy lại bình tĩnh, cô hít một hơi thật sâu và nói to:

- Cảm ơn nhé!

Kỳ Tuấn quay lại nhìn Minh Thư, cô nói:

- Về tất cả những chuyện tối qua, tôi nên nói một lời cảm ơn.

Kỳ Tuấn chỉ nhếch mép cười rồi ra cửa chỉ yêu thương.

Trình Can lái xe đến trước cửa tòa soạn và đón người yêu đi ăn trưa, trông thấy Phương Dung căng thẳng, Trình Can hỏi:

- Công việc căng thẳng hả?
- Không phải... Chỉ có một chút vấn đề với sếp thôi.
- Chuyện gì thế? Sếp em gây áp lực cho em hả?
- Em vẫn chưa là thành viên chính thức của “Người thời thượng”
- Sao thế? Quá thời hạn thử việc lâu rồi mà?
- Nhưng cô ấy cứ trì hoãn, không giải thích rõ ràng muốn nhận em hay là không muốn nhận. Đỗ Vương Khang thì đã được nhận hơn tháng nay, anh nghĩ thế có tức không?
- Thế thì bắt công cho em. Nhưng em có hỏi lý do không?
- Cô ấy nói cần thời gian. Nhưng em thì không muốn chờ nữa...
- Anh không rành lắm về lĩnh vực này, không biết làm sao để làm bạn gái anh vui lên đây.
- Anh có thể hỏi ba anh về việc này không?
- Ba của anh. Không phải là không được. Nhưng xưa nay cha con anh không nói với nhau nhiều lắm về việc này.
- Nhưng lần này là vì em được không? Em muốn được thể hiện mình, tạo dấu ấn gì đó với bác trai. Hơn nữa, em muốn mình xứng với anh hơn, không phải anh muốn khi giới thiệu với mọi người, bạn gái anh chỉ là một ký giả thực tập thôi chứ?
- Anh biết em là người có tham vọng. Nhưng mà...
- Tất cả là vì tình yêu của chúng ta. Em muốn nó tiến xa hơn...

- Được rồi. Chỉ cần em vui, anh sẽ bàn với ba ngay khi có thể. Còn bây giờ thì phải vui vẻ lên và ăn hết những thứ anh gọi, coi như đó là điều kiện. Được không?

- Em sẽ chiều ý anh, anh yêu!

CHAP 44

C - hào ba!
- Can đó hả?

- Vâng, con vào được chứ?

- Ủ. Ba chỉ đang đọc sách.

Ông Minh xếp sách lại và ngồi đối diện với Trình Can, anh chàng ra vẻ khá trịnh trọng:

- Con có một số việc cần nói với ba.

- Ba biết vì sao con đến đây.

- Nếu vậy thì con cũng xin đi thẳng vấn đề, ba có thể tác động vào Minh Thư một chút được không ạ?

- Ý con là gì? Con muốn ba phải yêu cầu thay người mà ba đã cất công sang tận Mỹ để mời về giúp ba quản lý cái tòa soạn này bằng cô bạn gái quyến rũ của con sao?

- Phương Dung cũng có năng lực. Con nghĩ ba nên nhìn năng lực chứ không nên xử lý theo cảm tính chứ ạ?

- Ai xử sự theo cảm tính? Con nhìn rõ lại đi. Lúc trước yêu cô này nói thế này bây giờ yêu cô khác thì nói khác, chẳng đáng mặt đàn ông tí nào cả.

- Con bảo vệ quyền lợi cho người con yêu thôi. Càng lúc con càng cảm thấy yêu Phương Dung và muốn gắn bó lâu dài với cô ấy.

- Con nên nhớ người đang tại vị trước kia suýt chút nữa đã là vợ con rồi.

- Nhưng bây giờ cô ấy là vợ của thằng mà con thù ghét nhất.

- Không vì vậy mà con cũng xếp Minh Thư là kẻ thù của con.

- Con không thù ghét cô ấy. Con vẫn tôn trọng cô ấy nhưng đợi đến lúc cô ấy nghỉ thai sản thì ai mới là người thay thế đây ạ? Huống chi bây giờ ngay cả cái thẻ tác nghiệp cô ấy còn chưa có. Chỉ gần mác nhân viên tập sự và một số công lao mà cô ấy đã đóng góp thì như thế liệu có xứng đáng không? Con chỉ nghĩ sao nói vậy thôi.

- Ba đã có những kế hoạch của ba. Ba đã giao cho Minh Thư toàn quyền quyết định, bây giờ con có nói thì cũng vô ích thôi.

- Ít ra con không muốn có những cách đối đãi bất công như vậy. Coi như không xem Dung là bạn gái con đi, vậy thì ít nhất cũng cho người ta câu trả lời chính xác chứ. Hoặc là thu nạp, hoặc là người ta sẽ đi tìm tòa soạn khác. Con thật không hiểu cách làm việc của ba.

Sau chuyện đó, mối quan hệ của Kỳ Tuấn và Minh Thư đã có dấu hiệu nhích lên một chút. Nhưng Minh Thư vẫn còn giữ nguyên tính cách đó, lạnh lùng và quyết đoán, cô không nói quá mười câu khi về nhà. Chỉ có một điều đáng mừng, những hành động đối đãi tốt của Kỳ Tuấn đã dần dần “áp phê” được cô nàng. Thư không còn phản ứng một cách khó chịu, dù thích hay không, cô cũng chỉ gật đầu và nói cảm ơn. Kỳ Tuấn thì luôn phải sống trong hai tâm trạng dằn vặt cấu xé nhau. Anh không thể chối bỏ trái tim đã hướng về Minh Thư mỗi lúc một nhiều. Tuấn phải làm gì nếu một ngày nào đó anh yêu Thư đến nỗi không thể mất cô khi cô biết được sự thật. Khi ấy liệu anh có mất đi hạnh phúc mà khó khăn lắm anh mới có được, một gia đình nhỏ không dễ gì muốn là có. Và hơn hết, đã trải qua quá nhiều cô gái, rất nhiều mối tình, phải khó khăn lắm, Tuấn mới tìm được một người xứng đáng để anh trao gửi tình yêu nhiều đến thế.

Kỳ Tuấn đang đọc cách pha sữa thật kỹ ở bảng hướng dẫn, nhìn thấy ly sữa to tướng, Minh Thư hỏi:

- Sữa?

- Phải. Bên cạnh ăn uống đủ chất, em còn phải uống thật nhiều sữa.

- Ai bảo anh phải mua những thứ này chứ. Anh có biết gì đâu mà mua.

Kỳ Tuấn gãi đầu đứng nhìn Minh Thư, cô thở dài:

- Ý tôi là... đây không phải lĩnh vực của anh. Thế thì làm cách nào mà...

- Hỏi người bán.

- Vậy à?

Minh Thư nói giọng có âm điệu khá vui, cô gật đầu và nói:

- Xong việc sẽ uống ngay. Còn bây giờ thì chưa!

- Phải uống cho hết đây. Chúc em ngủ ngon.

- Anh cũng vậy.

Kỳ Tuấn đi được vài bước, Minh Thư gọi:

- À mà này...

- Chuyện gì?

- Ngày mai, lại đến lịch đi học.

- Anh nhớ mà.

Kỳ Tuấn bước ra, Minh Thư dừng công việc và ngồi tựa vào ghế, mở cửa sổ đón nhận cơn gió đêm khoan khoái lùa vào. Cảm lấy ly sữa trên tay và uống. Minh Thư lại bắt đầu suy nghĩ. Nó xảy ra bao giờ thế? Từ khi nào Minh Thư đã cẩn trọng lời nói với Kỳ Tuấn hơn? Lúc này cô còn thậm chí sợ anh không vui khi nói chuyện với thái độ

như vậy. Tại sao Thư lại cảm thấy có chút gì đó vui vẻ trong lòng khi được quan tâm chăm sóc như thế này. Tại sao Kỳ Tuấn không bao giờ oán trách những cự tuyệt đến mức cưỡng chế Thư dành cho anh. Chẳng những như vậy, Tuấn vẫn luôn âm thầm ở bên cạnh, quan tâm và chăm sóc. Tuấn đang làm hết trách nhiệm của một người chồng và một người cha thực sự đấy. Thư biết rằng anh không xem cô là vật bị chiếm đoạt nữa, bởi vì nếu một thứ đồ chơi không xuất phát từ lòng yêu thích của mình mà có được thì có lẽ món đồ chơi ấy sẽ rất mau bị ra rìa bởi những thứ đồ chơi mới. Tuấn nâng niu, gìn giữ Thư như một của báu. Mọi thứ đã sẵn sàng cho một gia đình hạnh phúc và hoàn hảo chờ đón đứa con yêu quý trong bụng Thư ra đời. Chỉ có điều, cô chưa sẵn sàng để trở thành mẹ, để trở thành nữ chủ nhân hạnh phúc trong vương quốc hạnh phúc kia. Và hơn hết, Thư đã có thể khẳng định, cô không còn cái cảm giác thù hận đến tận xương tủy ngày xưa cô dành cho Kỳ Tuấn. Nó nhạt đi nhiều lắm rồi. Thư vẫn đang lưỡng lự và băn khoăn, cô chưa xác định được rằng: mối thù trước kia nhạt đi, vì cô biết mọi sự thật về Trình Can, vì cô chỉ quan tâm đến đứa con của mình hay thực sự cô đã bắt đầu dành cho Kỳ Tuấn thứ tình cảm đi ngược lại với hận thù?

Thư uống ly sữa gần cạn rồi ra ngoài rửa ly, Kỳ Tuấn vội chạy lại:

- Em đi nghỉ đi, việc này để anh.
- Chỉ mang bầu thôi chứ đâu có trở nên vô tích sự như vậy.
- Em biết ý anh không phải vậy mà. Sữa này ngon không? Hay để anh đổi?
- Thôi, thành ý của anh mà. Cho dù có muốn đổi thì tôi cũng phải uống hết hộp này rồi tự mình đi đổi. Tôi không quen từ chối lòng chân thành của người khác.
- Em chịu hiểu như vậy là tốt rồi. Sữa này tốt cho hai mẹ con luôn đó.

Tiếng chuông cửa reo lên, Kỳ Tuấn ra mở cửa. Ánh Tuyết nhe răng cười:

- Chào buổi tối!
- Quý hóa quá, sao đến trễ vậy cô em?
- Vì vợ anh hết đó. Mà không định mời em vào nhà sao?
- Mời vào, mời vào!

Minh Thư vui vẻ hẳn khi gặp Ánh Tuyết:

- Hôm nay bị chồng đuổi rồi hả?
- Nói bậy nào. Tôi mang thứ này đến cho cậu. Hôm nay tình cờ đi chung với ông xã ngang chỗ đó, tôi phải chịu cái mặt hầm hầm của anh ấy suốt. Nhưng biết sao được, tôi biết cậu đâu có nhiều thời gian rồi để ghé lại chỗ đó.
- Chè à?
- Đủ loại luôn đấy. Cho cậu cất vào tủ lạnh mà ăn dần. Thấy tôi thương cậu ghê chưa?
- Cùng lắm cho con tôi gọi cậu là mẹ nuôi.
- Hứa rồi đó nha, anh Tuấn cũng làm chứng đi nha.
- Ủ. Con của vợ chồng anh mà có điểm phúc được gọi em là mẹ nuôi thì còn gì bằng.
- Thôi, chồng tôi đang ở dưới xe chờ, tôi phải xuống đây. Trả lại không gian riêng tư cho hai người.

Minh Thư cười hiền:

- Sắp làm cha mẹ của con nít rồi, không gian riêng cái nỗi gì?

Thấy Minh Thư vừa vào phòng, Kỳ Tuấn đã mở cửa chạy ra, đuổi kịp trước khi Ánh Tuyết vào thang máy:

- Ánh Tuyết, chờ chút!

- Ờ... việc gì thế anh Tuấn?

- Anh thấy Thư ăn thực sự rất ngon miệng với mấy món đó, còn hơn cả món sữa anh mua về.

- Đúng rồi. Anh không biết đó thôi, Thư ăn cả chục chén chè hôm đó chỉ để giải tỏa cơn thèm. Cậu ấy háo ngọt, anh mừng rồi nhé. Sắp có “tiểu Kỳ Tuấn” rồi.

- Đối với anh con nào cũng được, quan trọng là Thư thích món đó phải không?

- Phải.

- Em cho anh địa chỉ đi.

- Ờ... Anh ghê lắm nha! Muốn ghi điểm với vợ phải không?

- Người ta sinh con cho mình, suốt chín tháng mười ngày phải mang vác cái bụng, không mệt thì cũng mỏi. Anh thì chẳng làm được gì ngoài đáp ứng sở thích của cô ấy. Chỉ có điều, những điều như thế thì cô ấy không bao giờ nói với anh.

- Cho nên anh mới hỏi em? Được rồi. Em biết rồi. Tất cả là vì Minh Thư.

- Đúng. Tất cả là vì Minh Thư.

Kỳ Tuấn chào tạm biệt Ánh Tuyết, lúc mở cửa vào, nhìn Minh Thư ăn ngon miệng với chén chè làm Tuấn cảm thấy có một chút cảm giác gì đó khoan khoái trong lòng. Anh đứng nhìn và cười cười mãi:

- Anh cười gì vậy? Trông tôi ăn lạ lắm sao?

- Em thích ăn chè hả?
- Chắc là triệu chứng thèm ăn của bà bầu thôi.
- Sao em không nói với anh?
- Nói chuyện gì? Chuyện tôi thích chè hả?
- Ừ. Không phải chúng ta đã nói, tất cả là vì đứa con sao. Nếu em nói đây là triệu chứng của bà bầu thì cũng liên quan đến anh rồi?

Minh Thư không phản ứng, cô chỉ im lặng và tiếp tục ăn. Kỳ Tuấn cũng im lặng một chút rồi nhìn đồng hồ:

- Cũng chưa muộn lắm, thôi em ở nhà ngủ trước, anh đi tìm Đàm Phúc tán gẫu.
- Buồn cười thật!
- Chuyện gì?
- Chúng ta mỗi người một chỗ ngủ, liên quan gì nhau mà dằn dò kỹ thế.
- Chỉ là nói thôi mà.

Đàm Phúc nhận được tin nhắn của Kỳ Tuấn, anh chàng phải ngồi bật dậy và xua cô nàng chân dài xinh đẹp trên giường:

- Bạn anh tới!
- Thì sao?
- Bọn anh thường nhậu tới sáng.
- Chiếc giường của anh rất êm.
- Ừ. Thì đêm khác anh lại mời em tới, đêm nay vậy là kết thúc vui vẻ rồi.

- Anh bị gay hả? Bạn bè còn quan trọng hơn chuyện chăn gối.

- Ủ. Bạn bè của anh là quan trọng nhất bởi vì em chưa phải là gì của anh cả. Anh và em chỉ vui chơi thôi. Cho anh là gay cũng được, nhưng về nhà thì đừng nhớ tới cái giường của anh nữa nhé!

- Vậy thôi em về. Nhớ lần sau đó nha cưng!

Miễn cưỡng đáp lại nụ hôn của cô nàng, vừa lúc Kỳ Tuấn cũng bước tới. Đàm Phúc ngượng đỏ cả mặt:

- Chào!

- Sao không nói nhà có khách, biết vậy tớ không tới làm phiền chứ?

- Cậu cũng biết nói là khách mà. Thôi vào đi, hôm bữa cãi thành công mấy vụ tranh chấp tài sản, được hậu đãi, còn cả cặp Whisky nữa. Vào đây nào! Chào mừng đến với party của những gã trai độc thân!

Hai anh chàng ngồi nói chuyện trong phòng khách, vừa nhâm nhi rượu vừa say với thuốc lá. Nhìn tấm ảnh trên bàn, đó là ảnh lúc mới kết nạp Kỳ Tuấn vào nhóm, còn có Gia Hòa và Đàm Phúc. Kỳ Tuấn cầm lên nhìn, Đàm Phúc nói:

- Hồi đó trông cậu nai tơ phết.

- Tớ cũng định nói thế.

- Còn bây giờ, nếu đại ca còn sống, chắc anh ấy cũng không ngờ đàn em của mình lại tiến bộ vượt bậc đến như vậy.

- Không có đại ca, lâu rồi chúng ta mới có dịp thoải mái ở cái vương quốc đàn ông này.

- Vương quốc đàn ông?

- Ủ. Rượu, thuốc lá và những câu chuyện chỉ có những thằng đàn ông chia sẻ với nhau, quên hết sự đời.

- Cậu định đổi trò thật sao?
- Tớ không chắc mình đang làm đúng hay sai.
- Từ một nai tơ trở thành bad boy thì không khó nhưng từ một bad boy mà muốn thay đổi thành một quý ông thì không có dễ đâu nha.
- Tớ dư biết điều này. Nhưng...
- Tớ hiểu cậu. Tại sao cậu lại lâu chán trò chơi này?
- Vì tớ đã không xem nó là trò chơi mất rồi, Đàm Phúc. Tớ phải thừa nhận với cậu như thế. Bây giờ, tớ thực sự đã yêu người phụ nữ ấy.
- Ôi không,... tồ tồ thật.

Một đêm lãng mạn với những ái ân lãng mạn trên giường, Phương Dung ngồi dậy, hôn lên môi Trình Can và nói:

- Cảm ơn anh đã cho em những phút giây lãng mạn tuyệt vời.
- Đừng nói vậy, em cũng cho anh một cảm giác tương tự như thế.
- Có anh bên cạnh thật tuyệt. Ước gì...
- Ước gì thế em yêu?
- Anh là của em mãi mãi. Của riêng em mà thôi.
- Của riêng em... là như thế nào nhỉ?
- Thì... là như thế đó.
- Là như thế nào? Anh thực sự không biết đó.
- Không lẽ anh đợi người ta nói thẳng. Em không đường đột thế đâu.
- À, vậy để anh đoán thử nha.

Trình Can mỉm cười kéo trong ngăn tủ ra, trong ánh đèn mập mờ, Phương Dung không kịp đoán là gì. Rồi Trình Can lấy ra chiếc nhẫn và đeo vào tay Phương Dung rồi nói:

- Có phải như thế này thì anh sẽ là của riêng em hay không?

Phương Dung sung sướng nhìn chiếc nhẫn đeo gọn trong ngón tay, chiếc nhẫn vừa như in vậy. Cô ôm chầm lấy Trình Can và thốt lên:

- Anh làm em phát điên về những trò ú tim thế này đây.

- Phải để lại một chút gì đó ấn tượng chứ em yêu.

- Em cứ nghĩ anh chưa quan tâm đến chuyện này.

- Làm rồi. Anh nghĩ đã đến lúc anh phải giữ chặt lấy hạnh phúc thực sự của cuộc đời anh.

- Ôi anh Can...

- Làm vợ anh nhé, Phương Dung!

Phương Dung ôm lấy Trình Can và cho anh thật nhiều nụ hôn. Trình Can vẫn chờ Phương Dung trả lời, cô lau vội hai giọt nước mắt trên mi:

- Muốn nói không cũng không được.

- Vậy thì là...

- Vâng. Em đồng ý. Em đồng ý làm vợ anh.

Cả hai siết chặt lấy nhau, ôm ấp nhau và cứ liên tục nhìn chiếc nhẫn sáng lấp lánh. Phương Dung nói:

- Nó tuyệt vời quá anh ạ!

- Em biết không, anh thèm được sống trong cảm giác hạnh phúc từ lâu lắm rồi. Ba mẹ anh chung sống không bao lâu thì ly hôn, anh thì

không tìm được ai có thể hẹn hò nâng lên thành yêu đương. Nếu có thì một là không đến với anh vì mục đích tình yêu, hai là chỉ yêu thôi và chẳng muốn đi xa hơn nữa. Cho đến khi gặp Minh Thư, anh đã bắt đầu mừng rỡ tưởng ra một gia đình hạnh phúc cùng cô ấy. Và kết quả là... Thực sự mà nói anh chưa bao giờ cảm thấy trở nên hận tình khi bị Minh Thư bỏ rơi và trở thành vợ của kẻ thù của anh. Nhưng giờ nghĩ lại, anh cảm thấy Chúa đã thương anh đó chứ.

- Anh kể đến đây mà vẫn không trách người đã mang đến cho anh nhiều bất hạnh à?

- Không. Nhờ có vậy mà anh mới tìm thấy hạnh phúc thực sự của anh, chính là em. Có thể anh yêu Minh Thư trước nhưng duyên số mà. Giờ thì anh đã có em. Anh sẽ cho phép những bất hạnh của tình yêu trước kia xóa tan vĩnh viễn, anh trông chờ hạnh phúc mới đến từ em.

- Em hứa. Em sẽ cho anh những điều mà anh thiếu thốn trước kia.

- Anh yêu em!

Thế là lại có một cuộc hôn nhân khác sắp diễn ra, mà liệu đây có lại phải là hôn nhân của những toan tính chỉ vụ lợi và dùng ngày đẹp nhất của cuộc đời lợi dụng nó để thực hiện những mưu đồ khác? Đã có một cuộc hôn nhân xảy ra và đang như thế, nhưng rồi hai trái tim ấy cũng dần dần hòa nhịp khi mà người lập nên kế hoạch không nhận thấy bất cứ sự việc gì đáng phải làm như thế từ đối phương.

CHAP 45

Thư mở mắt, ánh nắng đã chiếu vào mặt. Cô choàng tỉnh, và như một thói quen, Thư ngược nhìn lịch, cô nhoẻn cười. Chỉ hơn hai tháng nữa thôi, bé con yêu dấu sẽ chào đời. Nghĩ đến điều đó làm Thư cảm thấy vui, hôm nay cô quyết chọn một bộ đầm bầu đẹp nhất để đến tòa soạn. Thật lạ là lúc mới mang thai Thư lại có ý nghĩ tồi tệ là muốn ruồng bỏ đứa bé, đúng là người ta luôn cần thời gian bình tĩnh để quyết định mọi chuyện tốt hơn.

Dòng duy nghĩ ngừng lại, túi đầm bầu Anna Nina mà Kỳ Tuấn mua vẫn còn đó, Thư không nỡ bỏ đi nhưng nếu không mặc thì giữ lại để làm gì.

Bản tin hôm nay chán ngắt, cầm tờ báo lên thì cũng chẳng có tin gì đáng đọc. Cuộc sống của một người đàn ông có gia đình và còn độc thân khác nhau như thế nào nhỉ? Kỳ Tuấn chỉ mỉm cười và lắc đầu tự cho mình câu trả lời “I don’t know”. Anh có biết cuộc sống có vợ có chồng là như thế nào ngoài cái cọ, soi mói lẫn nhau, gượng ép phải hạnh phúc trước mọi người hoặc là chỉ biết âm thầm chịu đựng. Đối với Kỳ Tuấn, có cảm giác đau đớn và cô độc nào mà anh chưa từng trải qua, bao nhiêu đây thì cũng chỉ thế thôi. Nhiều lúc tại sao Tuấn lại chọn cho mình sự bất công như thế? Mà có phải bất công hay không khi chính anh là người kéo Minh Thư từ một cô gái hạnh phúc sắp bước vào Thánh đường kết hôn với người mình yêu trở thành một người buộc phải hủy bỏ hôn ước với người yêu, phải trở thành mẹ, phải làm vợ một người mà cô chưa từng yêu. Là Minh Thư nhẫn tâm với Kỳ Tuấn hay chính anh đã tàn nhẫn với cô để khiến cô phải đáp trả lại.

Ly café đổ trên chiếc áo pull trắng khi Tuấn trông thấy cảnh vừa xuất hiện từ phòng ngủ. Minh Thư với chiếc đầm bầu mà anh đã mua. Tuấn nhìn đến ngẩn ngơ, không phải vì sắc đẹp của Thư, mà chính

vì dòng suy nghĩ của anh này giờ đã đi ngược lại với những gì anh đang thấy. Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn hỏi cụt ngủn:

- Xấu lắm à?
- Ồ không... Đẹp lắm chứ! Em làm anh bất ngờ quá!
- Hay là để tôi đi thay cái khác, để anh khỏi phải bất ngờ.
- Không không. Anh muốn thế mà.

Minh Thư nhìn thấy món điểm tâm ở trên bàn, Kỳ Tuấn nhanh miệng:

- Em ăn đi! Anh vừa mới làm.
- Không. Tôi có hẹn với Ánh Tuyết.
- À em à...
- Sao?
- 5 giờ chiều nay chúng ta đến lớp học.
- Thì sao?
- Hôm nay anh không tới tòa soạn. Chúng ta đi xe riêng sẽ không hay đâu.
- Ai lại nghĩ ra cái Talk show vớ vẩn này nhỉ? Thôi được rồi, tôi sẽ đi taxi.

Kỳ Tuấn uống xong tách café anh vào thay chiếc áo thun màu sẫm rồi mở cửa phòng đối diện phòng ngủ. Căn phòng đã chật đầy đồ đạc trẻ con rồi, vẫn còn thiếu cũi và tủ quần áo cho em bé. Tuấn thấy cần phải trang trí lại căn phòng, anh chàng bắt tay vào việc cùng mấy thùng sơn. Tuấn muốn tạo cho bé yêu một không gian thoải mái, anh chọn màu xanh biển và sơn phết hí hoáy trần phòng. Vừa làm Tuấn vừa ca hát trông rất vui vẻ.

Minh Thư thì đến tòa soạn, cô luôn gây sự chú ý. Cô nàng làm việc ở bộ phận thương mại khi đi cùng thang máy với Thư tỏ ra ngưỡng mộ:

- Tổng biên tập mặc đầm bầu đẹp quá! Nhất định sau này có con em phải nhờ tổng biên tập tư vấn mới được.
- Cảm ơn. Nhưng theo tôi được biết cô vẫn chưa kết hôn mà.
- Hôm nay Tổng biên tập không đi cùng anh Tuấn sao ạ?
- Tôi nghĩ không cô gái nào ở đây không biết số điện thoại của Kỳ Tuấn. Có phải vậy không?
- Chị nói vậy tức là chị ghen à?
- Tôi không ghen. Chưa bao giờ ghen.
- Nghe người ta nói, không ghen có hai trường hợp, một là không yêu, hai là rất tin tưởng. Thế là vì sao nhỉ?
- Đứng đây mà suy nghĩ đi nhé. Tôi không rảnh cho lắm.

Minh Thư bước vào văn phòng của mình, chợt cô thấy mọi người tập tụ lại khá đông. Trông thấy Minh Thư, mọi người giải tán về chỗ cũ hết. Minh Thư thấy Trình Can đứng ở đó tay trong tay nói cười với Phương Dung. Vương Khang nhìn Minh Thư rồi cúi đầu:

- Sếp tới rồi!
- Chuyện gì mà ồn ào thế?
- Minh Thư, chào em!

Trình Can đã trông thấy cô và tiến lại, Minh Thư nhìn xấp thiệp hồng trong tay Trình Can và miệng Phương Dung thì luôn cười tươi. Cô vẫn đứng yên và chờ đợi họ tiến lại. Trình Can nói:

- Đến lúc anh phải nhận lại quà cưới từ em rồi nhé!

Minh Thư quay sang nhìn Phương Dung, cô nói:

- Tôi mong quà cưới là cái gặt đầu của cô. Hôm ấy phải cùng Kỳ Tuấn tới thật sớm nhé!

- Hai người...

- Phải. Anh và Dung đã quyết định kết hôn. Thân mời em và Kỳ Tuấn.

Minh Thư cảm thấy một cơn đau thắt từ tim, mặt cô tái nhợt, Thư cố gắng mỉm cười không để tấm thiệp rơi xuống dù tay cô đã mất cảm giác vì sự đột ngột này. Trình Can hỏi:

- Em sẽ tới chứ?

- Tất nhiên rồi.

- Cô không sao chứ? Trông cô tệ quá!

- Không sao. Tôi chỉ không khỏe chút thôi.

Minh Thư cầm tấm thiệp và bỏ đi, mọi người đều cảm thấy bình thường trong khi Trình Can thì cứ nhìn theo cho tới lúc không còn thấy Thư nữa. Anh có vẻ hơi khó chịu, Phương Dung thì cảm thấy ghen lồng lộn.

- Mình đi tiếp đi anh. Còn ở ban biên tập và ở...

- Ở đây ngọt ngào quá, anh ra ngoài tí. Em chịu khó đi gửi thiệp một mình nhé!

- Anh, nhưng...

- Cho anh xin đấy. Anh cảm thấy khó chịu thật mà. Rồi anh sẽ đền bù cho em!

Vương Khang ngồi đó, dù không nói lời nào nhưng cũng đã thấy rõ sự tình. Cố làm cho xong công việc, Vương Khang tìm Minh Thư

nhưng cô không có trong phòng. Vương Khang chạy lên sân thượng, quả nhiên Minh Thư đang ở đó. Cô không khóc nhưng ánh mắt đượm buồn, gương mặt xinh đẹp trĩu nặng tâm sự. Vương Khang đặt một tay lên vai Minh Thư, cô giật mình:

- Cậu Khang đó hả?

- Sếp cần nước chứ?

- Cảm ơn.

Minh Thư vẫn im lặng và đỡ lấy ly nước, Vương Khang nói:

- Đó là con đường mình đã chọn, dù chông gai, trắc trở, gập ghềnh như thế nào thì đó cũng là do mình chọn. Nhưng triết lí đó có vẻ nhưng không hợp với sếp.

- Ý cậu là sao?

- Tôi có thể im lặng và quan sát. Và tôi có thể thấy rõ, sếp chỉ là một người vợ “công chúng” của Thái Kỳ Tuấn mà thôi.

- Cậu ăn nói hàm hồ quá!

- Nếu không thì làm gì sếp lại chạy lên đây khi Âu Trình Can đưa thiệp hồng. Nếu không có việc này xảy ra thì tôi cũng chưa bao giờ thấy sếp giới thiệu Kỳ Tuấn là ông xã của mình.

- Cậu trở nên lời thôi từ khi nào thế?

- Cho là tôi lời thôi đi. Nhưng ngoài tôi ra thì sếp sẽ không được biết những tiếng xì xầm sau khi sếp đóng kín cửa phòng lại đâu. Dù muốn hay không thì đây cũng là con đường sếp đã chọn và sếp phải bước đi tiếp. Có vui vẻ hay buồn phiền gì thì cũng phải tập chấp nhận. Đừng đón lấy nó với thái độ nửa vờn như vậy. Tôi nghĩ sếp làm như thế chẳng lợi ích gì đâu.

Minh Thư đứng lặng hàng giờ, cô ở trên đó rất lâu và suy nghĩ mọi chuyện. Khi vừa bước xuống, cô gọi ngay Phương Dung vào phòng,

Phương Dung thấy thẻ tác nghiệp của cô đã đặt sẵn ở đó. Phương Dung hỏi:

- Sếp cho gọi tôi?
- Chị ngồi đi!
- Sếp ổn chứ? Trông sếp vẫn xanh xao lắm!
- Cảm ơn đã quan tâm. Đây là thứ chị muốn! Chúc mừng chị đã trở thành ký giả chính thức của “Người thời thượng”!
- Đây phải chăng là một sự gượng ép?
- Gần như là như vậy. Bởi vì tôi đã nói rồi, tôi chỉ chấp nhận chị thực sự khi tôi biết vì sao chị đến đây.
- Rồi cô sẽ biết. Tôi sắp có trong tay những gì tôi muốn rồi.
- Chúc chị vui vẻ với những lựa chọn của mình.
- Tôi cũng mong những gì trước kia đã thuộc về cô giờ không thuộc về cô nữa thì đừng lưu luyến làm gì.
- Tôi không lưu luyến những gì không thuộc về tôi.
- Chắc chứ?
- Chị có thể ra ngoài.

Minh Thư đứng chờ Kỳ Tuấn và anh lái xe chở cô đến lớp học. Hôm nay gần như đã là những buổi học cuối cùng, Minh Thư buồn rười rượi trong khi Kỳ Tuấn rất hăng hái với bài học dạy chọn sữa và cách pha sữa hợp vệ sinh. Anh còn xung phong lên làm thử cho các cặp khác xem nữa chứ. Minh Thư thụ động ngồi đó, cô chẳng quan tâm và chỉ cố ngồi cho hết thời gian. Dù buổi học vẫn còn vài tiết nữa mới kết thúc nhưng Tuấn đã quyết định đây sẽ là tiết học cuối cùng mà cả hai quay Talk show. Minh Thư cũng cảm thấy dễ chịu với quyết định ấy. Phương My khen ngợi:

- Anh đã khá hơn rất nhiều so với khi mới tham gia.
- Cảm ơn cô đã quá khen!
- Anh đã học trước ở nhà hay sao mà pha sữa có nghề thế?
- Tôi đã thử tự đi chọn sữa và pha sữa cho vợ. Chỉ là đọc kỹ hướng dẫn sử dụng trước khi dùng thôi mà.

Phóng viên liền chĩa micro vào Minh Thư hồn phách như đang bay ở nơi nào:

- Minh Thư, khi cầm trên tay ly sữa do chính chồng pha, cô có cảm giác thế nào? Cô có thể kể lại giây phút đó không?
- Ờ... Tôi...

Kỳ Tuấn và Phương My ở phía trên nhìn Minh Thư, cô thì cứ ấp úng vì nãy giờ cô đâu có quan tâm đến hôm nay học những gì. Kỳ Tuấn cảm thấy lạ, Phương My liền đỡ lời:

- Chắc có lẽ vì hạnh phúc quá nên vợ anh Tuấn chẳng thể nhớ nổi. Có phải vậy không ạ?
- Phải... Tôi hạnh phúc.

Minh Thư trả lời gượng gạo, cuối buổi, cả hai đã đứng phát biểu trước phóng viên:

- Qua vài tiết học, chương trình này mong các ông bố bà mẹ trẻ đừng cảm thấy quá bối rối khi lần đầu lên chức. Đó cũng là cảm giác của vợ chồng tôi nhưng qua lớp học này, chúng tôi đã cảm thấy cảm giác hồi hộp và vui sướng nhiều hơn là lo lắng và sợ rắc rối. Bởi vì sao? Chúng ta sẽ có được những kỹ năng tốt, có sự chuẩn bị và được giải đáp những thắc mắc vì cuộc sống hiện đại ngày nay, có những lý do khác nhau mà những bậc cha mẹ của hai bên không cùng chăm sóc cháu bé với chúng ta mãi được. Chúng tôi mong chương trình này sẽ cho các bạn hiểu rõ điều đó hơn.

Kỳ Tuấn phát biểu còn Minh Thư thì chỉ đứng im. Cô cứ như người mất hồn. Lên xe về nhà, anh hỏi:

- Thư, hôm nay ở tòa soạn có chuyện gì vậy?
- Không có gì.
- Sao em cứ như người mất hồn thế? Hay là em bé có chuyện?
- Đã nói là không có gì mà. Tôi muốn ghé nhà Ánh Tuyết.
- Cũng tối rồi mà...
- Tôi muốn. Không dừng tôi nhảy đó.
- Được rồi.

Minh Thư đi một hơi lên chung cư nhà Ánh Tuyết, Kỳ Tuấn vừa lái xe về nhà đã lập tức gọi điện cho Vương Khang:

- Hôm nay có chuyện gì với tôi thế?
- Cũng bình thường mà.
- Cô ấy cứ như người mất hồn. Hay là thằng khốn đó tới ve vãn?
- Không. Vấn đề là anh ta không đến để ve vãn nữa. Mà là đến để đưa thiệp hồng.
- Thiệp hồng? Nhanh vậy sao? Với Phương Dung hả?
- Phải.
- Thôi được rồi. Cảm ơn cậu, Vương Khang!

Minh Thư về nhà, Ánh Tuyết lại chuẩn bị đi chơi khuya với chồng nên cô chẳng thể nói được gì. Vừa mở cửa vào, thấy lạ khi vẫn không có ai bật đèn, cô bước vào và thấy Kỳ Tuấn ngồi ở đó.

- Sao anh không bật đèn?

- Em ăn gì không? Anh làm cho em ăn.

- Không. Tôi chỉ mặc cái áo bầu này, không có nghĩa là mọi thứ phải thay đổi.

- Ý em là sao?

- Chúng ta cứ dừng lại là như thế này đi. Tôi quá mệt mỏi rồi! Chờ khi đứa nhỏ ra đời, mọi chuyện sẽ kết thúc.

- Em muốn chúng ta ly hôn ngay sau khi con chúng ta ra đời à?

- Việc gì anh phải cứ dối lòng chịu đựng tôi chứ? Chúng ta không đến với nhau vì tình yêu. Tôi đã bắt đầu muốn cảm giác bình yên rồi. Chiến đấu mãi rất là mệt. Tôi không muốn nữa.

- Em nói dối. Em muốn mọi chuyện với anh kết thúc vì em vẫn yêu Âu Trình Can.

- Thái Kỳ Tuấn, tôi cấm anh nói những chuyện vô căn cứ đó!

- Nếu không em sẽ chẳng như người mất hồn khi hắn ta đến gửi thiệp hồng cho em. Anh đã biết hết rồi. Có gì phải như thế chứ hả?

- Đó là chuyện của tôi. Còn nữa, tôi không muốn anh xen vào chuyện này. Tôi muốn kết thúc mọi chuyện. Anh làm ơn buông tha cho tôi đi.

- Em chắc chứ?

- Chắc.

Kỳ Tuấn lặng im một hồi, anh thực sự quá shock trước mọi chuyện. Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn, cô cũng thấy xót xa khi anh nhìn cô bằng ánh mắt như thế. Kỳ Tuấn nói:

- Anh không tin em không có cảm giác gì với anh sau bao nhiêu chuyện anh đã làm vì em kể từ lúc chúng ta cưới nhau. Nói với anh em không có cảm giác gì đi? Nhìn thẳng vào mắt anh đây này.

- Đừng ép tôi. Anh buông tôi ra đi! Khi anh muốn có câu trả lời từ người không muốn nói điều đó. Thì dù anh có nghe được, đó cũng là câu trả lời gượng ép mà thôi. Anh hiểu không?

- Nhưng anh không cam lòng để em đau khổ mà anh không làm được gì. Phải làm sao để em có thể hạnh phúc? Em nói rõ cho anh biết đi!

- Có cần phải để tôi nói rõ tôi muốn sự kết thúc làm điều giải thoát không?

Minh Thư bật khóc, Kỳ Tuấn lúc này mới buông cổ tay cô ra. Cổ tay in đỏ hằn năm ngón tay Kỳ Tuấn lên. Minh Thư rơi nước mắt, Kỳ Tuấn nói:

- Xin lỗi vì đã làm em đau!... Cuối cùng kẻ thua là anh! Anh thực sự thua thằng khốn đó sao?

- Là anh ép tôi phải biến anh thành người thua cuộc.

Kỳ Tuấn bỏ đi. Minh Thư ôm chặt đầu khóc. Cô quá bối rối trước những chuyện xảy ra ngày hôm nay. Khi cô vừa dự định mở lòng với một người thì tại sao lại cảm thấy trái tim dao động khi người cũ bước sang ngang. Thư bật khóc khi cô đã làm tổn thương Kỳ Tuấn. Lẽ ra cô không nên để cảm xúc của mình lấn áp. Làm sao để cô nói đối với cô Kỳ Tuấn không tệ đến như vậy.

Minh Thư thấy căn phòng đối diện nồng nặc mùi sơn, thì ra Kỳ Tuấn đã vẽ vờ căn phòng đẹp như mơ. Quả là một căn phòng tuyệt vời mà Kỳ Tuấn đã dành hết tình yêu thương của người cha vào để vẽ. Thư làm gì cho đứa con chứ. Thư lại rơi nước mắt, một lần nữa cô đã sai khi cho rằng kết thúc với Kỳ Tuấn là một điều hay.

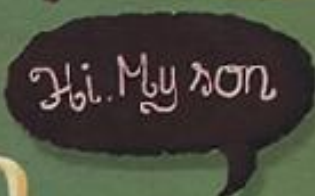
Đứng trước căn phòng đang vẽ dang dở, Thư thực sự muốn hét lên thật to:

- Xin lỗi anh...

NGUYỄN HƯNG

Kế hoạch làm bố

vh

 Ke_hoach_lam_bo

Mục Lục

[Chap 46](#)

[Chap 47](#)

[Chap 48](#)

[Chap 49](#)

[Chap 50](#)

[Chap 51](#)

[Chap 52](#)

[Chap 53](#)

[Chap 54](#)

[Chap 55](#)

[Chap 56](#)

[Chap 57](#)

[Chap 58](#)

[Chap 59](#)

[Chap 60](#)

[Chap 61](#)

[Chap 62](#)

[Chap 63](#)

[Chap 64](#)

[Chap 65](#)

[Chap 66](#)

[Chap 67](#)

[Chap 68](#)

Chap 69

Chap 70

Chap 71

Chap 72

Chap 73

Chap 74

Chap 75

Chap 76

Chap 77

Chap 78

Chap 79

Chap 80

Chap 81

Chap 82

Chap 83

Chap 84

Chap 85

Chap 86

Chap 87

Chap 88

Chap 89

Chap 90

Chap 91

Chap 92

Chap 93

CHAP 46

Minh Thư tỉnh dậy, đêm qua cô đã ngủ gục trong căn phòng dành cho em bé. Vậy là Kỳ Tuấn vẫn chưa về, mọi thứ vẫn y như ngày hôm qua sau khi anh bỏ đi. Lần đầu tiên cô thấy cảm giác trống vắng bao trùm, Thư buồn lắm nhưng cô không thể suy sụp trong lúc này. Cũng từ lúc Kỳ Tuấn bỏ đi, cô mới biết Trình Can đối với cô giờ chẳng là gì so với Kỳ Tuấn cả. Và cũng là lần đầu tiên trong lòng cô đặt Kỳ Tuấn cao hơn Trình Can. Nhưng biết nói sao thành lời đây. Nói với Kỳ Tuấn rằng anh đã cảm hóa cô thành công rồi ư.

Thư vẫn đến tòa soạn và cô mong sẽ thấy Kỳ Tuấn chào mình ở căng-tin. Nhưng không có ai cả. Mọi chuyện vẫn suôn sẻ và không ai biết chuyện gì xảy ra trừ cô. Thư nhận được một vài lời chúc mừng, khen ngợi từ mấy đồng nghiệp khi xem Talk show hôm qua. Cô đóng cửa phòng lại và ngồi thờ dài chán nản, mọi chuyện trở nên căng thẳng hơn khi Vương Khang bước vào. Minh Thư biết không phải chỉ đơn thuần vào chúc mừng. Minh Thư hỏi:

- Cậu biết chuyện xảy ra giữa hai chúng tôi đúng không?
- Tôi xin lỗi. Tôi chính là người cho anh ấy hay chuyện đã xảy ra ở tòa soạn. Sếp có gì trách móc không?
- Không có gì đâu. Chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra thôi. Thực sự tôi và anh ấy... à không có gì.
- Sếp đã gọi cho Kỳ Tuấn chưa?
- Đây là chuyện giữa vợ chồng tôi. Tôi không có quyền quản thúc anh ấy.

Ngày thứ nhất đã trôi qua như vậy, rồi đến ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư... Bốn ngày liên tiếp Kỳ Tuấn không xuất hiện, mọi người có vẻ sốt ruột nhưng trông Minh Thư vẫn cứ bình chân như vại. Cô thậm chí vẫn tươi cười và không mấy may quan tâm tới chuyện Kỳ Tuấn ra sao. Hôm nay, ông Minh đến gặp trực tiếp Minh Thư. Dĩ nhiên cô để cho ông ngồi chiếc ghế của cô khi cả hai tiếp chuyện trong phòng. Ông Minh hỏi:

- Cậu Tuấn nghỉ phép à?
- Tôi không biết. Tôi không nhận được đơn từ gì từ nhân viên này cả.
- Cô đã chọn được người chưa?
- Tôi nghĩ cũng đã đến lúc tôi nghỉ dưỡng thai. Nhưng thực sự tôi chỉ chọn được ba cái tên: Kỳ Tuấn, Phương Dung và Vương Khang.
- Cô thừa biết chọn Đỗ Vương Khang sẽ tạo nên một sự phản đối quyết liệt. Chúng ta đã có những phó tổng biên tập...
- Tôi chỉ thực sự cần họ trong ba tháng thôi. Sau khi sinh xong tôi sẽ chỉ đạo ở nhà.
- Như thế không hiệu quả. Tôi chọn Kỳ Tuấn.
- Một tổng biên tập có thể biến mất không lý do như vậy sao?
- Lương Trần Phương Dung là sự lựa chọn hoàn hảo.
- Tôi...
- Tôi biết cô còn có một số khúc mắc dành cho Phương Dung nhưng chúng ta cần sự hiệu quả tuyệt đối cho “Người thời thượng”.
- Ok. Vậy chúng ta sẽ tổ chức một cuộc họp biểu quyết.
- Biểu quyết?

- Chúng ta ý kiến khác nhau. Tôi tin rằng những người khác cũng có những ý kiến khác. Bình đẳng cả thôi. Ok chứ?

- Tùy ông vậy.

- Một là để cô chọn Vương Khang và trực tiếp chỉ đạo ở nhà. Còn lại là chọn Phương Dung?

- Tôi đã nói tùy ông.

Vài phút sau, toàn bộ các nhân viên được gửi một e-mail. Phương Dung đã nghe lén tất cả cuộc nói chuyện đó. Sau đó cô đi ngang vài phòng để tình hình:

- Bất chúng ta quyết định sao? Thảo nào muốn tự sát.

- Thà chúng ta chọn theo Tổng biên tập hiện tại nếu không cô ấy lại điểm mặt những người chống đối không chọn cô ta.

- Vậy đi cho yên thân.

Tại căng-tin mọi người cũng bàn tán rầm rộ. Đa phần đều không muốn chọn Phương Dung vì sợ đắc tội với Minh Thư khi cô trở lại. Phương Dung rất tức giận, một mặt cô chuẩn bị lo đám cưới với Trình Can, một mặt cô lo lắng rất muốn chiếm mọi thứ từ Minh Thư. Nhưng bây giờ vẫn không thấy tăm hơi Kỳ Tuấn ở đâu, Phương Dung đành thực hiện kế hoạch kia một mình. Cô bí mật gọi mấy tên xã hội đen và giao tấm hình Minh Thư cho gã đầu sỏ:

- Tôi muốn cô ta biến mất khỏi Sài Gòn này!

- Có cần thủ tiêu luôn không?

- Nếu vẫn không có động tĩnh gì thì tôi tặng hẳn các anh quyết định muốn làm gì thì làm. Xong việc tôi sẽ giao tiền phần còn lại. Đây là một nửa.

Một xấp tiền dày cộm Phương Dung giao ra, cô đã toan tính một kế hoạch hoàn hảo. Kỳ Tuấn nghe tin Minh Thư gặp chuyện thế nào

cũng sẽ xuất hiện, Minh Thư biến mất thì sẽ không ai còn chống đối cô. Còn nếu có giải cứu cô nàng thành công thì Minh Thư cũng sẽ biết ơn Kỳ Tuấn, kế hoạch trả thù cho Gia Hòa sẽ đẩy nhanh tiến độ hơn.

Ăn uống chẳng ngon miệng gì, Thư quyết định sau khi biểu quyết xong ngày mai, cô sẽ bay ra Hà Nội và sinh con ở đó. Dù gì thì có mẹ vẫn an toàn hơn. Cô thu xếp xong quần áo vào vali, nhìn lên đồng hồ, vẫn còn khá sớm. Cô mở laptop của Kỳ Tuấn và bắt đầu gõ những hàng chữ to in đậm: “Đơn xin ly hôn”.

Sáng hôm sau, Minh Thư thức dậy, cô đang tự làm thức ăn cho mình thì thành linh Kỳ Tuấn trở về sau cả tuần biệt tăm. Anh nhìn cô nhưng Minh Thư quả thực rất siêu phàm trong việc im lặng và xem như mọi chuyện không có gì xảy ra. Kỳ Tuấn hỏi:

- Hôm nay, em có quyết định chọn ai chưa?

Minh Thư không trả lời. Kỳ Tuấn nói:

- Mấy hôm nay anh muốn tìm sự khuây khỏa. Mọi chuyện ở nhà vẫn ổn chứ?

Minh Thư thêm một lần im lặng. Kỳ Tuấn gãi đầu:

- Chắc em vẫn còn giận anh! Anh vào tắm rồi chúng ta cùng đi chung nhé!

Kỳ Tuấn vào tắm, anh bước ra thì thấy tủ quần áo to chỉ còn lại một nửa là quần áo của anh. Minh Thư đã dọn quần áo vào vali hết. Lúc đó Minh Thư mới bước vào, cô lấy vali kéo ra. Kỳ Tuấn chặn lại:

- Em đi đâu vậy? Nhà của mình sao em không ở? Có phải vì em giận anh bỏ đi mà không nói lời nào không? Anh biết mà. Anh biết em cũng có lo lắng cho anh. Thì anh trở về rồi đây này.

Minh Thư lần đầu tiên nhìn thẳng vào Kỳ Tuấn từ khi anh bước vào nhà. Cô nói giọng rất nhẹ:

-

- Ở trong laptop.

Rồi đẩy Kỳ Tuấn ra và bỏ đi. Kỳ Tuấn vội chạy lại và đọc, anh thờ người khi thấy dòng chữ to in đậm. Quyết không để chuyện này xảy ra, Tuấn mặc vội quần áo rồi lái xe đuổi theo. Trong phòng họp, mọi người đã chờ sẵn, nhưng vẫn không thấy Minh Thư ở đâu. Kỳ Tuấn hỏi:

- Cô ấy chưa tới à?

- Vợ chồng anh làm sao thế? Người tới trước kẻ tới sau lại còn không biết.

- Cậu đi đâu mấy ngày nay vậy?

- Du lịch.

- Là quá nhỉ? Du lịch một mình trong khi vợ sắp sinh.

- Vậy là cô ấy vẫn chưa tới?

Mọi người vẫn chờ, nhưng thời gian thì mãi miết trôi trong khi chiếc ghế của Minh Thư thì vẫn không có ai tới ngồi. Kỳ Tuấn cứ đi loay hoay gọi điện thoại suốt, anh sốt ruột nhìn Vương Khang rồi lại nhìn ông Minh trong khi chỉ có Phương Dung là ngồi im lặng mặt có vẻ hờ hê. Ông Minh nói:

- Chúng ta đành phải quyết định cuộc biểu quyết này mà không có Tổng biên tập đương nhiệm là cô Hoàng Ngọc Minh Thư. Bây giờ mọi người tiến hành đưa ra lựa chọn cho mình.

Có tổng số 40 người ngồi trong phòng họp, và tỉ số đang sát sao khi người chọn Vương Khang được 19 và người chọn Phương Dung cũng là 18. Ba người còn lại là Kỳ Tuấn và Minh Thư và Âu Văn Minh. Hai vẫn đang phân vân còn một thì vẫn vắng mặt. Ông Minh nói:

- Nếu vắng mặt xem như mất cơ hội lựa chọn. Thái Kỳ Tuấn, cậu chọn ai?

Kỳ Tuấn nhìn Phương Dung rồi lại nhìn Vương Khang, anh biết Minh Thư sẽ chọn Vương Khang. Nhưng nếu không theo Phương Dung thì mọi chuyện sẽ ảm ỉ. Kỳ Tuấn đành đưa ra quyết định:

- Tôi chọn Phương Dung.

- Và tôi cũng vậy. Tôi cũng chọn Phương Dung.

Phương Dung nghiễm nhiên trở thành Tổng biên tập thay thế Minh Thư. Cô liên tục nhận được sự chúc mừng từ mọi người trong khi Kỳ Tuấn thì cứ như ngồi trên đồng lửa:

- Sao lại như vậy? Chẳng lẽ cô ấy muốn bỏ lại tất cả sao. Nếu vậy thì cũng không cần tất máy.

Vương Khang hỏi:

- Tôi cũng đã gọi nhưng không ai bắt máy cả.

Kỳ Tuấn liền chạy về nhà lục số điện thoại ở Hà Nội, anh cố lấy sức bình tĩnh không để bà mẹ vợ biết chuyện gì đang xảy ra:

“Con chào mẹ!”

“Chào con rể.”

“Mẹ và ba có khỏe không ạ?”

“Có. Mẹ rất khỏe.”

“Ở nhà mọi chuyện có gì không mẹ?”

“Không. Bình thường. Sao cái Thư không gọi cho mẹ nhỉ? Mẹ muốn nói chuyện với nó, con chuyển máy cho mẹ nhé!”

“Con đang ở ngoài đường. Con sẽ nói với Thư gọi cho mẹ sau. À, sắp tới con sẽ đón mẹ vào cùng vợ chồng con đón cháu chào đời nhé.”

Kỳ Tuấn thờ dài. Vậy là cô ấy không ra Hà Nội. Anh gọi điện thoại cho Ánh Tuyết:

“Chào em!”

“Anh Tuấn. Có việc gì không ạ?”

“Anh đang... à, em có gặp Thư không?”

“Thư? Nó có chuyện gì sao?”

“Em không có gặp Thư chứ?”

“Không. Nó đâu rồi hả anh?”

“Anh không biết nên mới tìm em. Vợ anh... thật ra bọn anh đang cãi nhau. Em có thể nói cho anh biết ngay khi em tìm ra chỗ ở của Thư nhé!”

“Vâng... em biết rồi.”

Anh lái xe suốt cả đêm nhưng chẳng còn biết tìm đâu, tất cả những người có thể hỏi thì cũng đã hỏi hết. Chợt lái xe ngang con đường quen thuộc, Kỳ Tuấn hùng hổ xông vào và đập cửa:

- Âu Trình Can, đi ra đây! Âu Trình Can!

Trình Can và Phương Dung đang ăn tối, Phương Dung nói:

- Giọng của Kỳ Tuấn! Cậu ta tới đây làm gì vậy?

- Để anh ra. Không có gì đâu!

Trình Can bước ra và bình tĩnh nhìn Kỳ Tuấn, anh chàng xách áo Trình Can lên và nóng nảy:

- Vợ tao đâu?

- Tôi không biết. Sao không tự mà đi tìm? Cưới thì cũng đã cưới rồi, mất thì chạy lại đây là sao? Tức là thừa nhận chỉ chiếm được thể xác chứ không chiếm được trái tim hả?

- Nếu không tại cái thiệp cưới quái quỷ của mày thì vợ chồng tao không xảy ra chuyện gì đâu.

- Nếu không tại thằng khốn như mày thì tao cũng không cần phải đi đặt thiệp lần thứ hai đâu. Đồ ăn hại!

- Mày nói gì?

- Nói mày là đồ ăn hại. Có vợ mà không biết trân trọng.

Cả hai lại xông vào cố đâm thật mạnh vào đối phương. Không biết cả hai đã đánh đâm vì Minh Thư bao nhiêu lần. Nhưng lần này người bị thua lại là Kỳ Tuấn, mặt mũi đầy máu. Trình Can nói:

- Không phải dùng nắm đấm nói chuyện mãi được đâu. Mày là ai chứ? Tao nhắc lại một lần nữa, Minh Thư đi đâu không liên quan tới tao.

Rồi Trình Can đi trở vào và đóng cửa lại. Lần đầu tiên Kỳ Tuấn cảm thấy anh thua Trình Can và không đủ tư cách đánh trả anh. Phải. Đó là vợ của Tuấn, tại sao chỉ biết đi gây sự mà không trách chính mình không giữ được. Kỳ Tuấn lủi thủi ra về, đã bao nhiêu cú điện thoại. Kỳ Tuấn chỉ đành biết nói một câu duy nhất khi chuyển qua hộp thư thoại:

“Bà xã, em ở đâu? Về nhà với anh đi!”

CHAP 47

Minh Thư tỉnh lại, toàn thân cô bao trùm một cảm giác ê ẩm, Thư cô nhớ chuyện gì đã xảy ra. Cô đón taxi, cô đã bị đánh từ phía sau gáy và bây giờ là tỉnh lại ở đây, ở trên một chiếc giường, căn phòng khá tối chỉ mập mờ ánh đèn. Một tên đeo mặt nạ bước vào:

- Tỉnh rồi à?
- Tại sao lại bắt tôi đến đây? Các người muốn gì chứ?
- Chúng tôi được thuê. Nhưng cô đang mang thai con của một đại thiếu gia có máu mặt, bọn này muốn kiếm lời một mớ thay vì giết cô như yêu cầu.
- Vô ích thôi, tôi đã ký đơn ly hôn với anh ta rồi. Muốn làm gì thì tùy các người.
- Cô không yêu con của mình sao? Muốn nó chết cùng à?
- Nhưng tôi sẽ không để mạng sống của tôi là do tiền của anh ta cứu đâu.
- Cố chấp thật! Có lẽ cô cần thời gian để bình tĩnh lại. Tạm thời dùng thức ăn đạm bạc này nhé.

Dù thế nào thì cũng không thể để bụng đói, sự cố chấp không làm mọi chuyện khá hơn nhưng có thể ảnh hưởng không tốt tới bé yêu trong bụng. Thư cố gắng nuốt một chút thức ăn dù cô không muốn ăn chút nào.

- Cậu có nghĩ đây là âm mưu của bà chằn đó không?

- Cậu nói Phương Dung đó hả?
- Chứ còn ai vào đây..
- Đầu tở lúc này không nghĩ ra cái gì hết. Chúng ta báo cảnh sát đi.
- Mất tích chưa được 24 tiếng, nói mất tích ai mà tin.
- Nhưng có lẽ cô ấy bị bắt cóc thì sao?
- Tốt hơn hết là không nên manh động, nếu là bắt cóc tống tiền thì chúng sẽ mau chóng cho chúng ta biết thôi.

Chợt Đàm Phúc thấy vai Kỳ Tuấn run run khi anh gục đầu xuống gối, Đàm Phúc hỏi:

- Có chuyện gì vậy?
- Thực sự là tại tở.
- Tại cậu chuyện gì?
- Bọn này cãi nhau vì thiệp cưới của Âu Trình Can. Tở bỏ đi cả tuần lễ, nhưng đâu phải vì tở bỏ mặc cô ấy, tở chỉ muốn tở bình tĩnh hơn. Rồi thế là ngày hôm tở trở về, cô ấy đã làm sẵn đơn xin ly hôn.
- Tại sao lại có chuyện như thế? Mà đó cũng đâu phải là tại cậu. Biết đâu có thể họ bắt cóc Minh Thư chỉ muốn tống tiền.

Lần đầu tiên Kỳ Tuấn biết cảm giác sợ mất Minh Thư là như thế nào. Anh nhìn tờ đơn xin ly hôn mà Minh Thư đã lưu trong laptop, Kỳ Tuấn suy nghĩ suốt đêm. Có lẽ sức chịu đựng nhau đã quá độ, Tuấn tự hỏi bản thân, tự hỏi cuộc hôn nhân gượng ép này đã làm cả hai yên thân được ngày nào sau những liên tục đả kích, làm tổn thương đến nhau. Có lẽ Tuấn đã sai khi nghĩ rằng sự chân thành và lời hứa sẽ thay đổi của bản thân có thể làm Minh Thư suy nghĩ khác, nghĩ về một hạnh phúc cùng anh. Nhưng không phải, sau tất cả những gì Tuấn đã làm, anh chỉ nhận lại từ cô con số 0 tròn trĩnh. Tuấn buồn khi nghĩ về điều đó, Minh Thư trong mắt anh lâu nay vẫn

là một chiến thắng dễ dàng mà hề muốn thắng là Tuấn có được nhưng thực sự không phải, giờ đây Tuấn mới nhận ra rằng, cái tham vọng chiếm lấy trái tim Minh Thư là thất vọng lớn của anh.

Nếu bây giờ muốn kêu cứu, thực sự Minh Thư có thể nhờ đến ai? Mẹ già của cô ngoài Bắc ư? Bà có những gì khi bọn bắt cóc đòi tiền chuộc? Hay người mà cô từng yêu thương là Âu Trình Can? Không. Có lẽ bây giờ cô cũng dành cho cái tên này một sự trống rỗng trong tâm hồn mà thôi. Ánh Tuyết đã có gia đình riêng, không thể đỡ đần nhau như lúc còn là sinh viên được. Cô vẫn còn một người chồng là Thái Kỳ Tuấn, cái tên có lẽ sẽ là lựa chọn đầu tiên theo suy nghĩ thường lệ nhưng lại là người mà Minh Thư không muốn dính líu đến nhất. Có lẽ vì cô giận lấy, cũng có lẽ vì cái sự tự tôn mà cô cần phải giữ lấy khi đã đâm đơn ly hôn. Hay vì thực sự cô đã quá giận bởi vì đã thực sự yêu con người ấy? Anh đã bỏ đi mà không nói lời nào. Tại sao trong lúc Thư cần thì không một ai có thể ở bên cạnh cô. Không một người đàn ông nào có thể làm cô tin tưởng nữa được sao? Thư cảm thấy thật lạnh lẽo và trống vắng, có lẽ cô sẽ chỉ tin tưởng duy nhất một người, là đứa con yêu của cô sắp chào đời mà thôi.

Bọn bắt cóc gọi điện thoại đến cho Kỳ Tuấn, anh nghe máy:

“Cho hỏi ai vậy?”

“Vợ anh đang ở trong tay tôi.”

“Cái gì? Vợ tôi... Cô ấy sao rồi? Tôi cần nói chuyện với cô ấy.”

“Được thôi!”

Chúng xông vào phòng và đưa điện thoại cho Minh Thư, Kỳ Tuấn mừng rỡ:

“Là em đó sao? Thư à, Thư... trả lời anh đi chứ! Em có khỏe không? Chúng không ngược đãi em chứ?”

Minh Thư nhìn tên bắt cóc, hấn nhấn giọng mạnh:

“Bảo hấn mau chuẩn bị tiền mà cứu cô ra.”

Minh Thư im lặng một chút rồi cô lại nói:

“Anh đã tự ý bỏ đi mà không cần đợi tôi giải thích, tôi sẽ không cho anh cơ hội nhìn thấy tôi nữa đâu. Quên chuyện đó đi!”

“Thư... chờ đã... Thư...”

Minh Thư lạnh lùng tắt máy, tên bắt cóc giận dữ tát vào mặt cô:

- Đồ điên, ai cho cô nói như vậy? Nhỡ hấn mà làm thật bọn này có nước hốt cảm à. Cô không cần tiền nhưng bọn này thì cần cô hiểu chưa?

- Vô ích thôi. Các người không ép tôi làm được việc đó được đâu.

Tên bắt cóc gọi lại một lần nữa, hấn cầm con dao lên và nói:

- Lần này cô không làm theo ý tôi, tôi sẽ đâm vào giữa bụng cô, thật đấy!

Kỳ Tuấn bắt máy, tên bắt cóc nói với Minh Thư:

- Năm tỉ đồng tiền chuộc. Nhanh lên!

Kỳ Tuấn nói:

“Thư, xem như là để bù đắp những ngày tháng đau khổ của em. Cho anh cứu em lần này đi! Nếu em bình an trở về, anh sẽ đồng ý ký vào đơn xin ly hôn của em.”

“Không cần thiết phải hy sinh nhiều vì tôi như vậy đâu.”

“Không những vì em mà còn vì con chúng ta nữa.”

“Anh quên hai mẹ con tôi đi.”

“Nếu như anh có thể thì anh đã không van xin em cho anh làm điều này. Anh cưới em thực sự là vì anh yêu em, không vì thứ trách nhiệm vợ vắn nào cả. Vì anh yêu em. Chỉ vì anh yêu em thôi.”

Minh Thư định tắt máy nhưng tên cướp đã giật lại:

“Năm tỉ đồng tiền chuộc.”

“Các người chỉ muốn tiền. Tôi không muốn vợ tôi bị ngược đãi.”

“Đổi lại bọn này cũng không muốn sự tham gia của cảnh sát.”

“Được rồi.”

“Sáng mai tôi sẽ nói địa điểm giao tiền. Mau mà chuẩn bị năm tỉ đi.”

Phương Dung và Trình Can cùng nhau đi xem nhà hàng nơi tổ chức tiệc cưới. Lúc trở về, Trình Can hỏi:

- Em thích chỗ này chứ?
- Sao cũng được. Miễn chú rể là anh.
- Em nói kỳ... Sao không phải là anh chứ!

Trình Can mỉm cười, Phương Dung hỏi:

- Anh quả thực không lo lắng gì khi Minh Thư mất tích sao?
- Em hỏi vậy vì em nghĩ anh còn gì với Minh Thư à?
- Thì dù gì hai người đã từng...
- Đã từng có gì đó thì đã sao chứ. Bây giờ anh sắp kết hôn, chuyện vợ con người ta mất tích thì cũng là chuyện của người ta. Nếu là vợ con anh thì anh mới lo lắng sốt vó mà thôi.

- Anh chưa có vợ có con đâu nhé!
- Anh sắp có vợ. Con hả? Thì biết đâu chừng nay mai.
- Anh ghê quá nha. Chưa chi mà trời buộc tự do của em rồi!

Nói như thế nhưng Trình Can trong lòng cũng đang rối không biết tìm kiếm Minh Thư bằng cách nào để cô vợ chưa cưới không nổi cơn tam bành. Đâu phải muốn quên người con gái kia là dễ dàng.

Kỳ Tuấn không nói không rằng chạy xe về Bình Dương và tìm gặp bà Kim.

- Mẹ tôi đâu rồi?
- Thưa cậu, bà chủ đã ra nước ngoài bàn việc làm ăn gì đó rồi ạ.
- Đi lâu chưa?
- Cậu tìm bà có việc gì?
- Không nói với bà nữa.

Dĩ nhiên Tuấn biết rõ mã số của két sắt trong phòng bà Kim, anh định rút đủ số tiền mặt. Nhưng chắc là vừa ra nước ngoài nên bà đã không để lại đủ số tiền đó ở nhà. Tuấn không thể để bà Kim làm cho lớn chuyện, cũng không thể chờ đợi và tin tưởng giao sinh mạng của vợ con anh cho cảnh sát. Kỳ Tuấn đành mặc mọi chuyện, anh gom hết số tiền, còn bao nhiêu hay bấy nhiêu rồi cho vào balô rồi bỏ đi. Anh ngồi nhà chờ đến trời sáng, Kỳ Tuấn chuẩn bị lái xe ra khỏi nhà thì Đàm Phúc đi tới. Trông thấy Kỳ Tuấn bí mật lái xe đi mà không nói gì, Đàm Phúc cho xe vào chỗ kín.

- Lạ thật, chẳng lẽ bọn bắt cóc đã cho nó tin tức gì?

Đàm Phúc liền bí mật gọi cho cảnh sát rồi sau đó âm thầm đuổi theo Kỳ Tuấn. Kỳ Tuấn đã nhận được địa điểm giao tiền chuộc. Dĩ nhiên với kinh nghiệm của một tay chơi nổi tiếng, bị theo dõi là việc Kỳ

Tuấn sẽ sớm phát hiện. Nhận ra đó là số xe của Đàm Phúc, Kỳ Tuấn nhìn theo rồi nói thầm:

“Cảm ơn Đàm Phúc, nhưng chúng sẽ làm hại Minh Thư nếu cậu nhúng tay vào. Hiểu cho tót!”

Kỳ Tuấn nhấn ga và chạy lên bỏ Đàm Phúc một đoạn dài sau đó đột ngột rẽ đường tắt làm Đàm Phúc mất phương hướng không đuổi theo kịp nữa. Kỳ Tuấn lái xe đến một nhà kho bỏ trống đã khá xa thành phố, anh đeo balô sau lưng, giấu sẵn cặp côn trong đó. Kỳ Tuấn đứng trước cửa nhà kho rồi đập cửa:

- Mở cửa ra! Mau lên!

Không có ai hết. Kỳ Tuấn liền đập cửa và xông vào, Minh Thư nghe có tiếng phá cửa, cô vừa mừng vừa hoảng sợ. Cánh cửa bật ra, đó là Kỳ Tuấn. Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư, cô giật mình:

- Sao anh lại tới đây?

Kỳ Tuấn chỉ im lặng mà cười trối cho Minh Thư, Minh Thư đẩy Kỳ Tuấn ra:

- Anh điên hay sao? Chúng không nhận tiền chuộc để thả chúng ta đi dễ dàng vậy đâu. Chúng đang gài anh đó!

- Đi thôi!

- Chúng đông lắm. Anh đang làm chuyện vô ích đấy!

- Cứu người mình yêu thương không bao giờ là vô ích cả. Đi nhanh lên em!

Kỳ Tuấn nắm tay kéo Minh Thư đi, quả thực cô nói không sai, gần hai mươi tên đàn hàng ngang đứng chặn cửa ra vào. Tên đầu sỏ nói:

- Khá lắm anh bạn, dám tả xung hữu đột lao thẳng vào sào huyệt của bọn này à? Tiền chuộc đâu?

- Để chúng tôi đi ra, tiền sẽ là của các người.
- Không được. Không để cái balô đó xuống thì không đi đâu hết.

Kỳ Tuấn nhìn bọn cướp, anh quay lại, Minh Thư tái xanh mặt vì run sợ, cô nói:

- Phải làm sao bây giờ?
- Em chạy trước đi!
- Còn anh?
- Đây là điều khiển, xe của anh để ở đầu ngõ.
- Không. Có chạy chúng ta sẽ cùng chạy.
- Anh giao tiền xong sẽ ra ngay. Anh hứa mà!

Kỳ Tuấn gật đầu nhìn Minh Thư, anh siết nhẹ tay cô một cái rồi nhìn Minh Thư bỏ đi. Kỳ Tuấn biết mình khó chạy được nhưng anh vẫn vui khi thấy Minh Thư đã chạy xa. Anh quăng balô cho tên đầu sỏ, hắn tỏ ra điên tiết:

- Thăng khốn! Sao chỉ có nhiều đây?
- Không đủ tiền. Chỉ có nhiều đó thôi! Lấy hay không thì tùy.
- Dám giỡn mặt với tao hả? Xử nó tụi bây!

Kỳ Tuấn cầm lấy cặp côn và cứ thế mà tung những đòn đánh hiểm, anh biết chống cự càng lâu càng tốt, để Minh Thư bỏ chạy tức là Tuấn khó mà sống sót rời khỏi đây. Nhưng anh vẫn cố hết sức dùng côn đánh trước những cây mã tấu sáng chói cả mắt. Tuấn đang dùng những đòn đánh mà anh đã từng một thời phiêu bạt cùng Gia Hòa và Đàm Phúc. Anh đang đùa giỡn với mạng sống của mình chỉ vì một người phụ nữ mà anh đến với cô ta chỉ vì muốn trả thù. Nhưng hóa ra thù hận và yêu thương cứ tưởng cách xa nhau mà

bây giờ lại gần nhau thật. Vì thù hận, Tuấn đã yêu Thư từ lúc nào rồi. Đến cả mạng sống anh cũng không màng để cứu cô nữa.

Kỳ Tuấn vẫn đánh và đánh, anh đang cố dùng số sức lực cuối cùng mà đáp trả bằng những cú đánh yếu ớt sau khi may mắn né được hàng loạt những vết chém trời giáng từ những cây mã tấu oan nghiệt. Tuấn bị thương khá nhiều, anh nhìn thấy Minh Thư. Cô hét lên:

- Dừng tay lại hết đi!

Kỳ Tuấn ngã xuống sàn, máu me đầy người, anh thở hộc hác nhìn Minh Thư. Cô nói:

- Tôi đang ở đây! Tôi sẽ không đi đâu cả. Tôi sẽ yêu cầu người nhà giao tiền chuộc. Các người không được đánh nữa.

- Cô có chắc chúng tôi không dính cú lừa nữa?

- Tôi chắc chắn.

- Được. Lôi hắn vào trong kia đi!

Đàm Phúc và các chiến sĩ công an cũng đang theo dấu vết. Anh hỏi thúc:

- Bạn tôi hành động rất nông nổi, các anh mà chậm trễ sẽ có án mạng xảy ra đấy!

- Báo cáo, đã tìm ra chiếc Lamborghini Gallardo biển số xe đúng như anh này báo.

- Ở đâu thế?

- Một nhà kho cũ ở Long An.

- Xa thế à?

- Đi nhanh lên thôi!

- Báo cáo sếp!
- Lại chuyện gì nữa thế?
- Gia đình Thái Kỳ Tuấn báo tin tới, bọn bắt cóc đòi tiền chuộc lên đến mười tỉ cho cả hai người do Kỳ Tuấn không mang đủ số tiền chuộc mà vẫn đến cứu con tin.
- Cái gì? Sao cậu ta liều mạng vậy?
- Nhanh lên! Chúng ta phải hành động ngay!

CHAP 48

Tuấn và Thư lại bị lôi về căn phòng nơi Thư đã từng bị giam ở đó, Minh Thư không sao trong khi Kỳ Tuấn tả tơi như cái mền rách. Anh chàng cố gắng ngồi dậy, một người ngồi trên giường một người ngồi dưới sàn đất. Minh Thư hỏi:

- Anh không sao chứ?
- Sao cô ngốc vậy? Đã bảo chạy mà không chạy.
- Tôi không muốn phải chịu ơn ai cả. Có chết thì cùng chết!
- Làm ơn dẹp bỏ cái thói ích kỷ ấy đi. Cho là cô không thích nhưng tôi đã chịu ở lại cầm chân chúng thì cô cũng phải cố mà thoát thân vì đứa nhỏ chứ.
- Nhưng tôi biết nếu tôi đi khỏi thì cái mạng anh chúng cũng không chừa lại làm gì.

Kỳ Tuấn thở dài:

- Em không nghe anh nói gì sao?
- Nói cái gì?
- Chỉ cần em chịu để anh cứu em, anh sẽ đồng ý trả tự do cho em mà.

Minh Thư im lặng. Kỳ Tuấn cũng thở dài:

- Trước khi đi anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh xin lỗi vì anh nghĩ chỉ cần chiếm được em và yêu thương em thì đến một ngày nào đó em sẽ lại yêu thương anh. Nhưng hóa ra tình yêu không dễ nắm bắt

như anh tưởng. Không khó để yêu một người nhưng để người đó yêu lại thì khó hơn nhiều. Cho nên, nếu sống bên anh mà em tiếp tục đau khổ, vui nhiều hơn buồn thì anh nghĩ... không có lý do gì anh tiếp tục làm khổ em nữa. Anh thua rồi!

Tuấn đưa tay dụi mắt cố không để lệ tuôn trong hoàn cảnh như thế này. Minh Thư rất muốn một câu gì đó mà trái tim cô đang thúc giục. Nhưng, vẫn với cái định kiến trong lòng như mọi lần cô không cho phép mình nói bất cứ điều gì thêm. Trong phút giây cô nguy hiểm nhất cũng là Kỳ Tuấn ở bên cô, những lúc cô buồn vui thì cũng chỉ người đàn ông này là gần cô nhất, chứng kiến mọi thứ. Không phủ nhận Tuấn là nguyên nhân của mọi nỗi đau trong lòng nhưng thời gian ngắn về làm vợ anh, chưa ngày nào Thư phải khổ, chưa ngày nào Thư phải làm trọn trách nhiệm một người vợ và cũng chưa bao giờ Tuấn nặng lời khi Thư hành xử như thế. Bao nhiêu đó chẳng lẽ Thư vẫn chưa đủ làm cô thay đổi cách nhìn dành cho Tuấn?

Lực lượng cảnh sát đã tiếp cận được khu vực gần chiếc xe và lần mò ra khu gạo, tuy nhiên trời đã tối nên mọi người âm thầm mai phục chờ sơ hở. Đàm Phúc lo lắng:

- Tại sao lại không đánh úp ngay?
- Chúng tôi chúng có vũ khí nguy hiểm. Con tin lại có một phụ nữ mang thai, nếu chúng ta vội vã chúng sẽ uy hiếp con tin.
- Phải chờ tới bao giờ?
- Chúng ta sẽ chờ đến khuya. Lúc chúng ngủ say.

Kỳ Tuấn mở mắt ra, những vết thương ê ẩm làm anh không ngủ được. Minh Thư thì vẫn thức và ngồi tựa lưng vào tường. Kỳ Tuấn hỏi:

- Không ngủ được hả?
- Anh cũng vậy à?

- Ừ.

- Em có đói không?

- Không. Anh đói hả?

Kỳ Tuấn lắc đầu, đột nhiên chiếc nhẫn từ trên ngón áp út của Minh Thư tuột ra, cô ngạc nhiên nhìn theo và đột ngột chạy theo nhặt lấy. Nó lăn đến mũi giày của Kỳ Tuấn rồi dừng lại. Minh Thư khựng lại khi cô tiến đến đối diện với Kỳ Tuấn. Anh mỉm cười nhặt nó lên, nhìn chiếc nhẫn rồi tự cười một mình. Kỳ Tuấn đưa lại cho Minh Thư:

- Có lẽ... ngay cả tính vật định tình cũng không muốn em duy trì cuộc hôn nhân này nữa rồi.

- Khoan hãy nói việc đó đi. Làm sao để ra khỏi đây bây giờ?

Thư nhận lại và cô đeo vào ngón tay, Kỳ Tuấn mỉm cười:

- Cảm ơn em!

- Chuyện gì?

- Lần đầu tiên em thực hiện trách nhiệm làm vợ.

- Là sao?

- Biết đeo nhẫn vào khi nó rơi ra. Đêm nay em có thể không xem anh là kẻ thù một lần được không?

Minh Thư nhăn mặt, Kỳ Tuấn nói:

- Chỉ là tựa vào vai anh thôi mà! Không được sao?

Không biết thế nào mà Minh Thư im lặng rồi làm theo. Cô để Kỳ Tuấn đặt tay lên vai và tựa vào vai anh. Kỳ Tuấn không ngờ hôm nay Minh Thư lại có thể dễ dàng chấp nhận một lời đề nghị từ anh như thế. Thư tựa vào và ngoan ngoãn như một con mèo con sau đó nhắm mắt ngủ. Có lẽ vòng tay của Tuấn làm cô cảm thấy có một

chút an toàn hơn là việc cứ ngồi co ro mà lo lắng ở cái chốn nguy hiểm này. Kỳ Tuấn cũng nhắm mắt lại...

Nửa đêm, cả hai nghe ở ngoài có tiếng gì đó rất ồn ào. Đó là lúc công an đã đổ ập vào, Minh Thư giật mình ngồi bật dậy. Kỳ Tuấn nói:

- Đừng chạy ra ngoài. Nguy hiểm lắm!
- Có chuyện gì thế?
- Công an đến rồi. Có người đến cứu chúng ta rồi.

Nhưng cả hai vừa dứt tiếng, tên đầu sỏ đã xông vào cùng hai tên khác đang cầm vũ khí trên tay.

- Lôi bọn chúng ra!

Kỳ Tuấn và Minh Thư đồng loạt bị lôi đi, công an đã hạ gục hết. Những tên bắt cóc yếu thế nên đã lấy con tin ra uy hiếp:

- Muốn bọn chúng sống, hãy để bọn này đi!
- Anh hãy bình tĩnh, cô ta đang mang thai.
- Để bọn này đi! Mau lên!

Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn rồi lại nhìn mấy tên cướp, Kỳ Tuấn gật đầu, cả hai bất ngờ hành động. Kỳ Tuấn quay ngược lại và đá thẳng vào mặt tên cướp làm hắn văng ra xa trong khi Minh Thư cố dùng hết sức cắn thật mạnh vào tay của tên cướp đang khống chế cô. Tình thế quá nhanh làm công an không lao vào kịp trong khi đó tên đầu sỏ vẫn còn chưa bị tước vũ khí lại đứng gần chỗ Minh Thư hơn, hắn đã lao lại tay vẫn còn cầm con dao sắc nhọn hướng thẳng vào bụng cô. Kỳ Tuấn trông thấy vậy hét to:

- Minh Thư, cẩn thận!

Một tiếng dao đâm vào da thịt và một tiếng súng nổ cùng phát lên một lúc. Tên đầu sỏ đã bị bắn thẳng vào đầu trong khi Minh Thư mở mắt ra thì thấy cái bụng cô vẫn không sao trong khi Kỳ Tuấn đã nằm lăn sang một bên với con dao ghim thẳng vào lưng. Anh nhắm mắt vì đau đớn. Công an lần lượt khống chế những tên còn lại và còng tay chúng. Đàm Phúc chạy vào nhìn Kỳ Tuấn và Minh Thư:

- Không sao chứ?

- Anh Tuấn bị thương rồi.

- Xe cấp cứu đang tới. Cậu chịu được không? Hay là để tớ lấy xe đưa cậu đi trước. Trời ơi, đồ quỷ sứ! Sao cậu lại hành động một mình như thế này?

Kỳ Tuấn không nói được gì nữa, anh chỉ mỉm cười nhưng mặt đã tái nhợt, máu thì chảy liên hồi. Minh Thư chỉ khóc mà không nói gì cả. Kỳ Tuấn cố với tay lau nước mắt cho cô:

- Không sao... tốt rồi. Em đừng khóc!

Vài phút sau, xe cấp cứu tới và Kỳ Tuấn lập tức được chuyển đi. Trước khi băng ca được đẩy lên xe, Kỳ Tuấn đã không cho Minh Thư đi theo, anh ngăn lại:

- Em về nghỉ đi... em đã mệt rồi.

Rồi Tuấn móc trong túi áo vest ra một tờ giấy đã gấp làm tư đưa cho Minh Thư:

- Anh đã ký rồi... đọc đi rồi hãy tới bệnh viện... đưa cho anh.

Đột nhiên chiếc nhẫn trong tay Kỳ Tuấn rơi ra nhưng anh không hay. Đợi khi Kỳ Tuấn đi rồi Minh Thư mới nhặt nó. Đàm Phúc đưa Minh Thư về sau khi cô cho xong lời khai. Thấy cô buồn buồn, Phúc hỏi:

- Thấy em có rất nhiều chuyện muốn nói với nó, sao em chỉ im lặng thế?

- Em và anh ấy có gì để nói đâu ạ!

- Xem như đây là lần cuối cùng em nói chuyện với nó, gạt hết những định kiến xấu xa em dành cho nó trước kia.

- Anh im đi! Sao nói gở thế... Anh Tuấn sẽ không chết!

- Nổi giận thế cơ à?

- Em không đùa.

Phương Dung nhận được điện thoại, cô giận điên lên:

“Cái gì? Chết rồi à?”

“Phải. Đại ca đã chết.”

“Tốt hơn hết là hãy biến luôn đi nếu không muốn bị công an tóm.”

“Biết rồi.”

Dĩ nhiên ván bài Phương Dung sử dụng bao giờ cũng có nhiều lợi thế khác nhau. Chắc chắn Kỳ Tuấn sẽ ghi điểm mười với Minh Thư khi đã ra tay cứu cô. Nhưng Phương Dung nào biết Kỳ Tuấn không làm thế vì ghi điểm lấy lòng người đẹp. Tuấn cứu Thư vì anh đã yêu cô thực sự, đã nghĩ tới ý định buông tay không trả thù nữa...

Minh Thư về nhà, Ánh Tuyết đang chờ ở nhà cô. Cô bạn mừng rỡ khi thấy Minh Thư được Đàm Phúc đưa về:

- Cậu làm tớ lo quá! Cậu đi đâu thế?

- Tớ bị bắt cóc mà.

- Thôi, không nói gì nữa. Cậu và đứa bé không sao là mừng rồi. Vào tắm rửa đi! Trông cậu dơ kinh khủng.

- Ừ.

Minh Thư nhìn mọi thứ xung quanh, dường như vẫn không thay đổi. Cô bị bắt cóc vài ngày mà tưởng chừng đã xa nơi đây nhiều năm. Một cảm giác nhung nhớt khá lạ lẫm cô dành cho căn nhà là quà cưới ông Minh dành cho cô và Kỳ Tuấn. Có lẽ sống trong một không gian nào đó lâu ngày, người ta sẽ hình thành một thói quen, xa tức là sẽ nhớ. Rồi cô lại nhìn tấm ảnh cưới to dùng treo ở đầu giường, những vật dụng xung quanh, tất cả đều bố trí dành cho một đôi vợ chồng. Nhưng... đã bao giờ Kỳ Tuấn được sử dụng những thứ trong căn phòng này ngoài cái tủ áo và phòng tắm. Cô chưa bao giờ làm vợ cũng như chưa từng cho Kỳ Tuấn trách nhiệm làm chồng.

Chiếc nhẫn cưới của Kỳ Tuấn và tờ đơn xin ly hôn. Cô lau nước mắt không khóc nữa, Đàm Phúc và Ánh Tuyết đang uống dở tách café thấy Minh Thư đi ra với túi quần áo lại hết hồn chạy lại gần cản:

- Cậu đi đâu vậy?
- Em vừa mới về lại đi nữa à?
- Sao hai người còn ở đây?
- Chứ bọn này không ở đây cậu lại đi nữa à?
- Buông ra đi! Hai người làm cái quái gì thế?

Minh Thư kéo tay Đàm Phúc và Ánh Tuyết xuống rồi nhìn mặt:

- Em phải vào bệnh viện, chồng của em đang ở đó chờ em.

CHAP 49

Kỳ Tuấn nằm sấp vì vết thương khá nặng ở lưng, vết dao xuyên da thịt và suýt đâm thủng phổi. Lúc Tuấn nằm im khi ngủ thật là hiền và phúc hậu, chẳng giống gương mặt lúc thể hiện tham vọng của anh chút nào. Tuấn vẫn chưa tỉnh lại sau ca phẫu thuật, Minh Thư đặt tay vuốt nhẹ mái tóc Kỳ Tuấn rồi thở dài. Bà Kim đẩy cửa vào, Minh Thư sốt sáng:

- Ủa? Mẹ...

- Con mới về sao không nghỉ ở nhà? Thằng Tuấn đã có mẹ lo rồi.

- Con không sao thưa mẹ.

- Nó đã về nhà lấy tiền mà không hỏi ý kiến của mẹ. Nhưng lại lấy tiền không đủ nên liều mạng. Mẹ cứ tưởng nó lại đổ tiền ăn chơi, ai ngờ đâu...

- Con cũng không biết. Thật ra...

- Chuyện gì?

- Dạ không có gì. Thôi công việc mẹ nhiều, mẹ cứ về nghỉ ngơi đi ạ. Con sẽ ở đây với anh ấy. Chừng nào anh Tuấn tỉnh lại con sẽ báo cho mẹ.

- Thôi được, con giữ gìn sức khỏe. Sáng mẹ cho người đem thức ăn bổ dưỡng tới cho con.

- Dạ con cảm ơn mẹ.

Với cái bụng bầu đã to trông thấy, Minh Thư hơi khó chịu khi bị em bé đạp ngày một nhiều. Cô ngồi nhìn Kỳ Tuấn, thỉnh thoảng lại kéo

chăn cho anh. Thi thoảng Tuấn lại nhăn mặt dù đang ngủ say, chắc là vết thương lại đau khi thuốc tê hết hiệu lực. Thư ngồi đó nhìn Kỳ Tuấn mãi, cô ngủ say lúc nào không hay.

Kỳ Tuấn tỉnh lại sau khi nằm hôn mê một ngày một đêm, cảm giác đầu tiên là đầu óc quay cuồng còn vết thương ở lưng thì tê cứng làm anh không cử động được. Nhưng điều làm Tuấn ngạc nhiên đó chính là Minh Thư đã ngủ gục bên cạnh anh, lại còn nắm chặt bàn tay của anh. Tuấn muốn mình không cử động mãi chỉ để ngắm nhìn Thư như thế. Nhưng chỉ cần một cử động nhẹ Minh Thư đã phát hiện ra Tuấn tỉnh lại. Cô buông tay anh ra, mặt mệt mỏi nhưng khá mừng rỡ:

- Anh tỉnh lại rồi sao?

- Chào em.

- Anh có đau không? Vết thương thế nào?

- Chuyện gì xảy ra thế?

- Anh bị thương vì đã đỡ cho em một dao. Anh không nhớ gì sao?

- Anh đã làm làm thế à?... Nghĩa hiệp vậy ư?

- Giờ này mà còn đùa. Để em gọi bác sĩ kiểm tra lại cho anh.

- Được rồi.

Minh Thư vừa quay đi, Kỳ Tuấn liền nắm tay cô lại, cứ như là không muốn rời cô vậy. Minh Thư hiểu ý và nắm lấy tay Kỳ Tuấn rồi nói:

- Chỉ là đi gọi bác sĩ thôi mà!

Một khoảnh khắc mà có lẽ trong đời Kỳ Tuấn anh sẽ không bao giờ quên. Sau khi nói câu đó xong, Kỳ Tuấn đã nhận được từ Minh Thư một cái hôn chạm nhẹ lên môi thật ngọt ngào. Những nụ hôn đã từng xuất hiện giữa Tuấn và Thư nhưng đó chỉ là những nụ hôn gượng ép, còn bây giờ thì không. Một nụ hôn Thư dành cho Tuấn,

dù cảm giác khó chịu vẫn còn ảm đạm quanh cơ thể anh nhưng Tuấn lại cảm thấy sự mãnh liệt trỗi dậy mạnh mẽ trong lòng bao giờ hết. Tuấn ngơ ngác nhìn Thư, cô bỏ đi một lúc rồi mà mặt anh vẫn còn ngơ ngác.

- Tỉnh lại đi! Khoảnh khắc ngọt ngào, đề mê quá hả?

Kỳ Tuấn ngừng cười, Phương Dung xuất hiện cắt đứt dòng cảm xúc đề mê, ngây ngất Thư vừa dành cho anh. Phương Dung nói:

- Đã tiến được một bước dài trong kế hoạch. Giờ là lúc anh cần làm cô nàng không thể rời anh được.

- Con tôi sắp ra đời rồi. Làm ơn từ đây tới đó cô đừng làm gì động đến hai mẹ con Minh Thư nữa.

- Kế hoạch lần này của tôi đã giúp cậu nhiều đó chứ. Phủ nhận à?

- Không có phủ nhận. Chỉ là không muốn nó diễn ra theo cách đó.

- Nhưng... ngọt ngào tình tứ quá kia mà.

- Cô không nên ở đây.

- Được rồi. Vài ngày nữa đến lượt tôi và Âu Trình Can lên xe hoa. Chúc cậu mau khỏe mà mang theo vợ yêu tới dự.

- Cô đừng giở trò đấy. Xem như đó là thỏa thuận duy nhất nếu cô muốn tôi giúp cô.

- Cả ba chúng ta đều muốn giải thích được cái chết của Gia Hòa.

- Nhưng không ai vừa muốn trả thù cho tình nhân quá cố vừa tham lam vừa đả đốn bên tình nhân hiện tại như cô hết.

- Anh cũng phải đảm bảo với tôi một điều kiện.

- Chuyện gì?

- Làm cách nào để Minh Thư thôi không truy cứu nữa.

- Được rồi. Tôi sẽ cố.

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong, Kỳ Tuấn đã ổn nhưng phải ở lại bệnh viện theo dõi thêm vài ngày. Chỉ còn lại Tuấn và Thư, hai người nhìn nhau mà hơi e ngại chuyện gì đó. Minh Thư nói:

- Anh có đói không?

Kỳ Tuấn lắc đầu, mắt vẫn dán chặt vào cô. Minh Thư lại hỏi:

- Anh còn nhớ gì về chuyện đã xảy ra không?

- Anh bị đâm từ phía sau. Rất đau!

Rồi Kỳ Tuấn nhìn qua bàn, anh thấy tờ giấy trông khá quen. Minh Thư cũng biết chuyện khi thấy Kỳ Tuấn cứ buồn buồn cúi mặt xuống. Minh Thư tiến lại lấy tờ giấy ly hôn và chiếc nhẫn rồi nói:

- Trong thời gian anh hôn mê, ít nhiều sau bao nhiêu chuyện, em nghĩ cũng đã đến lúc em phải suy nghĩ lại.

- Em không cần phải chờ anh hồi phục mới nói. Anh sẽ không sao đâu!

Minh Thư nắm lấy tay Kỳ Tuấn và đeo chiếc nhẫn lại cho anh ngay ngón áp út, Kỳ Tuấn ngạc nhiên nhìn Minh Thư. Cô nói:

- Em đã nhật lại cho anh. Anh biết không, tim em đã thực sự đập mạnh khi em làm rơi chiếc nhẫn, anh nhật lại cho em và nói những lời đó. Em nghĩ anh đã đúng!

- Anh muốn xin lỗi em bởi vì...

- Không. Anh hãy để em nói hết.

Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn rồi lại nhìn tờ giấy ly hôn có sẵn chữ ký của anh. Cô nói:

- Em quả thực đã rất giận dữ nhưng cũng vì quá giận anh nên em đã không nói được gì mà chỉ có thể dùng mười ngón tay để gõ những điều ngu ngốc này. Vì sao em lại làm như thế? Vì sao anh lại bỏ đi như thế? Chung quy cũng chỉ tại vì sự im lặng của em. Vì khi em đã nổi giận thì không bao giờ em muốn hé môi nhưng bây giờ dù có thể nào thì em cũng phải nói. Anh đã không còn là Thái Kỳ Tuấn ranh ma, láu cá và đê tiện ngày xưa em biết. Bây giờ anh là một Thái Kỳ Tuấn biết yêu thương, lo lắng và chăm sóc cho người khác. Biết giá trị của một gia đình và biết thế nào là hy sinh không nhất định là phải giành cho mình nữa.

- Em...

- Cho nên, em nghĩ, đã đến lúc phải suy nghĩ chín chắn hơn.

- Có nghĩa là...

- Nhưng anh cần phải cho em thời gian để em chấp nhận anh!

- Anh có thể chờ đợi em cả đời.

Minh Thư xé mạnh tờ đơn xin ly hôn có chữ ký của Kỳ Tuấn ra làm nhiều mảnh nhỏ. Sau đó cô bỏ vào thùng rác trước sự ngỡ ngàng của Kỳ Tuấn. Anh thực sự quá bất ngờ trước những điều đó. Kỳ Tuấn hỏi:

- Anh đang mơ phải không?

- Không. Hoàn toàn là sự thật. Không có lý do gì em lại từ chối một người cha tốt dành cho đứa con yêu trong bụng em.

- Em chấp nhận anh chỉ vì anh tốt với đứa con trong bụng em sao?

- Em chấp nhận anh vì em đã lấy anh. Thế thôi!

Kỳ Tuấn mỉm cười nhìn Minh Thư, sau đó anh kéo cô lại gần mình hơn rồi nhẹ nhàng hôn Minh Thư. Một nụ hôn đẹp tuyệt vời, cả hai hôn nhau rất lâu. Một nụ hôn không lạ nếu họ là đôi vợ chồng bình

thường nhưng họ hôn nhau có cảm giác như một cặp đôi mới yêu vậy. Mà cũng phải thôi, họ mới yêu nhau thật mà.

Phương Dung trở về nhà, Trình Can hỏi ngay:

- Em đến bệnh viện thăm Kỳ Tuấn và Minh Thư à?
- Em chỉ thăm Kỳ Tuấn. Còn Minh Thư thì em không thấy...
- Hay lắm, cô ấy vẫn lạnh lùng với hấn.
- Anh nói cái gì thế?
- À không... không có gì. Mà em còn gì chưa chuẩn bị xong không? Có cần anh giúp không?
- Mọi thứ đã xong xuôi hết. Còn anh?
- Vài ngày nữa anh đi lấy nhẫn.
- Anh chọn ai làm phù rể cho anh?
- Là Đỗ Vương Khang. Em đã chọn phù dâu chưa?
- Em cũng không biết chọn ai.
- Hay là để Nhã Trúc. Nó cũng sắp về rồi. Dù sao em và nó cũng đâu xa lạ gì nữa.
- Như thế hình như không hợp cho lắm.
- Vui vẻ là chính mà. Gia đình anh có nghĩ gì đâu.
- Ba em cũng sắp bay về rồi.
- Ừ. Thôi mình đi ngủ em. Mai anh còn dậy sớm tạt sang lấy nhẫn cưới.

Một buổi sáng đẹp trời, Trình Can lái xe đến tiệm kim hoàn như đã hẹn trước, tuy nhiên anh chàng muốn ghé nhâm nhi café một chút. Trình Can ngồi đó trầm tư suy nghĩ, trời lại mưa lất phất trông lãng mạn làm sao. Cái tiệm café này, Trình Can đã từng biết một cô gái. Anh cũng đã từng yêu cô ấy nhưng lại có một kết cuộc không thành. Một đám cưới đã suýt diễn ra. Sao Can cứ mãi nghĩ về những hồi ức khi mà vài ngày nữa anh sẽ kết hôn với người con gái khác.

Thật tình cờ, Minh Thư cũng bước vào và cô cũng trông thấy Trình Can, Trình Can gật đầu chào:

- Anh có thể mời em một tách Cappuccino không?

- Ờ...

- Em sao thế?

- Không có gì. Được thôi!

Minh Thư ngồi xuống nhưng cô hơi ngại và cứ nhìn ra ngoài, Trình Can hỏi:

- Em không sao chứ?

- Em vẫn khỏe.

- Khi nào em sinh con?

- Chắc khoảng hai mươi ngày nữa.

- Cũng nhanh nhỉ.

- Em mang thai lâu rồi mà.

Trình Can chỉ mỉm cười, anh nhìn ra ngoài, nơi làn mưa đang trải dài khắp nơi:

- Em còn nhớ tiệm café này không?

- Em nhớ.

- Ngày đó chúng ta biết nhau tại đây, giờ gặp lại thì em đã kết hôn và sắp sinh con.

- Anh cũng sắp kết hôn mà.

- Ngày đó em tới chứ?

- Vợ chồng em nhất định sẽ tới.

Trình Can ngạc nhiên nhìn Minh Thư, sau đó Kỳ Tuấn bước vào, Minh Thư vẫy tay ngoắc anh lại làm Trình Can ngạc nhiên hết sức. Trông Kỳ Tuấn vẫn còn yếu, chắc có lẽ vừa xuất viện. Kỳ Tuấn tiến lại bàn và ngồi cạnh Minh Thư, Trình Can cũng cố gắng làm ra vẻ bình thường:

- Khỏe hẳn rồi chứ?

- Nhìn là biết rồi.

- Hôm đó nhớ tới sớm nha.

- Được. Tôi sẽ đưa vợ tôi tới dự.

- Bắt tay nhau, được chứ?

- Dĩ nhiên!

- It's okay!

Rồi Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư, anh nói:

- Anh ra ngoài chờ em!

- Cũng được.

Minh Thư và Trình Can nhìn Kỳ Tuấn bước đi. Trình Can hỏi:

- Em đã thực sự yêu hắn rồi sao?
- Em kết hôn với Kỳ Tuấn. Em không yêu anh ấy thì yêu ai. Bọn em sắp có con anh à.
- Em chắc chắn điều đó chứ hả?
- Em luôn làm việc theo lý trí.
- Được rồi. Anh chúc em hạnh phúc!
- Em đang hạnh phúc. Vì thế em muốn dành lời chúc tốt đẹp từ anh cho chính cuộc hôn nhân của anh.
- Anh sẽ hạnh phúc.
- Em sẽ nhớ nơi này. Dù không thành đôi thì em mong chúng ta vẫn có thể là bạn.
- Anh có thể mời em vài ly café bất cứ lúc nào chứ.
- Chắc chắn rồi.

Cả hai trao nhau một cái ôm rồi Minh Thư lại nhanh nhẹn bước ra cửa. Nhìn hành động Kỳ Tuấn cởi áo khoác che cho cô làm Trình Can cũng có thể yên tâm. Ít ra cũng nhận thấy được Kỳ Tuấn có lòng với Minh Thư. Không hẳn đã là bad boy thì xấu 100%. Anh mỉm cười một mình, như cách tạm biệt mỗi tình làm anh điên đảo một thời gian trước khi toàn tâm toàn ý thuộc về một cuộc hôn nhân khác...

Kỳ Tuấn lái xe, anh im lặng khá lâu. Minh Thư hỏi:

- Anh không có gì chứ?
- Em nghĩ anh sẽ ghen à?
- Anh luôn lên cơn mỗi khi em tiếp xúc với Trình Can mà.

- Đó là trước kia... Còn bây giờ...

Kỳ Tuấn kéo tay Minh Thư lên và đặt lên bàn tay cô một nụ hôn ngọt ngào, mắt anh vẫn hướng về phía trước và lái xe. Kỳ Tuấn nói giọng đầy tự tin:

- Anh không ngu ngốc khi biết rõ người phụ nữ thuộc về mình thì có tiếp xúc với ai cũng sẽ là của mình thôi!

Sau cơn mưa trời lại sáng, mất một thời gian không ít để hai trái tim cùng hòa chung nhịp đập. Nhưng cả hai cần phải nỗ lực rất nhiều nếu muốn cùng tồn tại trên con thuyền tình yêu đang trôi trên bờ biển phẳng lặng nhưng thật ra có rất nhiều đợt sóng ngầm sẵn sàng nổi dậy bất cứ lúc nào.

CHAP 50

Minh Thư và Kỳ Tuấn trở về nhà, lần đầu tiên cô không cảm thấy mệt mỏi và không mang bộ mặt khó chịu khi trở về nơi này. Cô đã bắt đầu chấp nhận nhận thức của mình, nơi đây, giờ chỉ còn nơi đây mới có thể là tổ ấm bình yên của cô mà thôi.

Nhã Trúc trở về, lần này cô thay đổi hẳn, tóc cắt ngắn, nhuộm vàng óng và ăn mặc sexy hơn rất nhiều so với Nhã Trúc ngày trước. Trông thấy cả nhà đang trang trí lộng lẫy cho tiệc cưới của Dung và Can, Nhã Trúc kéo vali vào:

- Hi, everybody!

- Chào cô em xinh đẹp!

Trình Can mỉm cười nhìn Nhã Trúc, hai anh em ôm nhau rất thân mật. Ông Minh hỏi:

- Con về sao không báo trước thế?

- Con có nói với anh hai. Chị Nhi, lâu quá không gặp chị!

- Chào em.

- Con không thấy điều đó lạ sao? Không lẽ nó không tìm ra một cô bạn thân hay bà con nào. Nó là người kiểu gì thế? - Ông Minh nói.

- Ba ơi,... sao mọi người cứ có ác cảm với Dung thế ạ? Mọi người không tin lời cảnh sát phân tích, rằng vụ bắt cóc Minh Thư chỉ đơn giản là tổng tiền không liên quan gì tới Phương Dung mà.

- Con sắp cưới nó, dù có biết sự thật thì con cũng bên nó mà thôi.

- Hay là mọi người muốn con tự tổ chức đám cưới, tự cưới vợ rồi không nhìn mặt ai hết?

- Thôi được rồi! Em sẽ đồng ý.

Nhã Trúc can ngăn cơn thịnh nộ của ông Minh cũng như về sốc nổi của Trình Can làm bữa ăn của gia đình mất vui. Nhã Trúc về phòng mình, Thanh Nhi cũng bước vào và nói:

- Em ở bên đó về đây chắc mệt lắm hả?

- Cũng không nhiều đâu chị. Hồng Kông không xa Việt Nam là mấy. Chợ mất một giấc là tới rồi.

- Chị biết em không mệt về khoảng cách địa lý. Mà là về khoảng cách trái tim.

Nhã Trúc mở to mắt nhìn Thanh Nhi, cô nói tiếp:

- Lần này, Đỗ Vương Khang là phù rể đó.

- Cái gì? Sao anh hai lại chọn Đỗ Khang? Họ quen thân gì nhau chứ?

- Chị không biết. Như một sự thỏa thuận giữa anh Minh và Trình Can.

- Sao chị không nói sớm? Biết vậy em không thèm nhận lời đâu.

- Lần này em về luôn chưa?

- Em còn năm cuối. Em mới là sinh viên năm ba thôi mà.

- Thế lần này em về được bao lâu?

- Em cũng không biết. Em chỉ nghỉ ngắn thôi. Em cố gắng lấy bằng tốt nghiệp sau nửa năm nữa rồi về hẳn bên đây. Ở bên đó buồn lắm chị ạ! Xung quanh nhà đâu đâu cũng có ký ức của mẹ.

- Chị hiểu mà.

Nhã Trúc chợt nghĩ lại, ai là người đưa cô ra từ bóng tối chìm sâu trong nỗi đau mất mẹ. Đã những lúc cô đau khổ đến nỗi chỉ muốn gieo mình xuống dòng sông. Bàn tay ấy đã kéo cô lên khỏi dòng nước lạnh, con người ấy đã ôm cô vượt qua mọi đau khổ của tình yêu. Trúc phải làm gì? Cô thực sự không bao giờ nghĩ mình sẽ dành tình cảm cho một thứ gì đó quá lâu. Bởi nếu thời gian càng dài, cô sẽ càng tin yêu hơn. Rồi sau đó là sẽ bị phản bội. Tim sẽ bị đau thêm lần nữa. Bao nhiêu đó đã quá đủ rồi.

Buổi tối muộn, Kỳ Tuấn đi vào phòng tắm. Anh cởi áo ra và nhìn vết thương, thật khó chịu biết bao. Vết thương này như một điểm nhấn cho mối quan hệ của anh và Thư. Tuấn xả nước, miếng băng dán cũng bắt đầu thấm nước và cảm giác đau lại chạy dọc thân thể. Vết thương nhỏ gây ra một rắc rối không nhỏ tí nào. Giờ Tuấn muốn làm gì cũng bị vướng bận. Đúng là không nên làm đau người khác khi chính mình còn khó chấp nhận được nỗi đau ấy. Tuấn đang suy nghĩ thì Minh Thư đột ngột bước vào, Kỳ Tuấn ngạc nhiên:

- Là em đó à?

- Xin lỗi anh về sự đường đột.

- Anh có thể tự tắm mà.

- Cần em giúp gì không?

- Chắc lát nữa phải cần em thay băng. Ở đây trơn trượt, em ở đây không khéo lại trượt té.

- Được rồi! Em sẽ ra ngoài. Đừng ngâm nước lâu đó nhé!

Kỳ Tuấn mỉm cười nhìn Minh Thư, cô cũng nhoen cười lại. Một lát sau, lúc anh trở ra thì Minh Thư đã ngồi chờ sẵn trên giường với những dụng cụ y tế. Kỳ Tuấn ngồi xuống xoay lưng lại, Thư nói:

- Nếu đau anh nói nhé!

- Ừ.

Minh Thư làm thật tỉ mỉ không để Kỳ Tuấn đau. Kỳ Tuấn dù rất đau nhưng anh cũng cắn răng chịu đựng, Minh Thư đặt nhẹ lên vết thương một nụ hôn. Kỳ Tuấn không ngờ cô nàng mà anh gặp lần đầu tiên lạnh như một tảng băng giờ đây càng ngày càng nóng bỏng. Cô biết cách để làm đối phương tê liệt với sự ngọt ngào và quyến rũ từ cô. Sau khi vết thương được băng bó kỹ lưỡng, Kỳ Tuấn đứng dậy nói:

- Cảm ơn em.

- Anh đã cứu em. Đó là điều em phải làm mà.

- Anh... ra ngoài đây. Chúc em ngủ ngon. Nhớ uống hết ly sữa nhé!

Minh Thư gật đầu. Không hiểu vì sao cô đã chấp nhận Kỳ Tuấn mà vẫn còn ngại ngủ chung với anh. Biết rằng Kỳ Tuấn đang bị thương và cần một cái giường êm ấm để ngủ nhưng sao Thư vẫn cứ im lặng nhìn theo anh đi ra ngoài. Tuấn vừa đi lại mong một tiếng gọi kéo anh trở lại nhưng chẳng có âm thanh nào. Tuấn thở dài nằm xuống sofa và mở nhạc hòa tấu, cố tìm một cách gì đó để nhắm mắt hơn. Minh Thư cũng đi thay quần áo và lên giường ngủ, không hiểu sao cô cứ trần trọc, lăn qua lăn lại mà không hề nhắm mắt được. Rồi cô lại mở đèn, bước ra ngoài, lấy cốc đi dẹp ly nhưng cô muốn xem Kỳ Tuấn ngủ ra sao. Anh đã nhắm mắt, nhưng Thư vẫn tiến lại gần và hỏi khẽ:

- Anh Tuấn, anh ngủ chưa?

- Hả?

Kỳ Tuấn mở mắt, Minh Thư đáp ứng:

- Trong phòng vẫn còn một chỗ... Em không biết... Nhưng em tin anh.

Nói rồi, Minh Thư đi nhanh vào trong. Kỳ Tuấn thì dù giọng nói của Minh Thư có nhỏ và áp úng tới đâu anh cũng mừng quýnh và nhanh chóng bước theo vào phòng. Lần đầu tiên sau mấy tháng kết hôn, anh đã được ngủ trên chiếc giường uyên ương. Minh Thư nằm sát vào trong chừa hẳn cho Tuấn một nửa chiếc giường. Anh dù thế nào cũng rất ý tứ, rón rén leo nhẹ lên giường rồi nằm xuống. Anh kéo bàn tay của Thư, siết nhẹ một cái rồi nói:

- Cảm ơn em, với anh như thế này là quá đủ rồi.

Thư nhắm mắt ngủ, dù sao, có cảm giác, như thế này có thể làm cô dễ ngủ hơn, đỡ phải trần trọc không ngủ được nữa.

Nhã Trúc đi chơi đêm, cô rủ Thanh Nhi đi cùng, nói lén với ông Minh là cả hai đi shopping. Thanh Nhi nói:

- Trước khi kết hôn, chị là khách quen ở đây đấy.

- Sau kết hôn chị làm gì vào buổi tối?

- Ở nhà, tâm sự với ba em, làm những việc của một người vợ phải làm.

- Nhà em giúp việc quản gia có đầy, chị có phải làm gì?

- Không. Còn những việc... nói chung lập gia đình đi rồi em biết. Chị ít lui tới nơi này lắm. Nhưng trước kia thì vô tư.

- Chị đẹp, lại giỏi giang. Sao chị lại chọn ba em?

- Em nghĩ ba em thấp kém hay như thế nào?

- Ba em già hơn chị. Ba em đã nhiều tuổi, làm sao hai người có thể dung hòa, nói chung là, về mặt sinh lý, ba em chỉ thích du lịch, bên bãi cát trắng biển xanh, đi đây đi đó an hưởng tuổi già còn chị thì lại là một cô gái nhiệt huyết, sôi động ở đất Sài thành này.

- Không hẳn em ạ. Nói chung ba em cho chị tự do, nhưng chị muốn dẹp hết những thói quen lúc độc thân để làm tròn bổn phận thôi.

- Không chán hả chị?

- Nếu chán thì ai cũng muốn sống độc thân mãi mãi không chịu kết hôn. Có vui có buồn mà em. Khoảng cách về tuổi tác tất nhiên là...

Thanh Nhi đột nhiên ngừng lại và nhìn chăm chú vào ai đó ở đằng xa. Nhã Trúc cũng nhìn theo và nhận ra anh chàng Vương Khang đang quậy tưng bừng trên sàn nhảy. Thanh Nhi nói:

- Đây có phải là nguyên nhân của thất tình không nhỉ?

- Em không biết. Chỉ biết là anh ta bây giờ nếu giết em mà không ở tù thì anh ta giết rồi.

- Bậy nào! Sao lại như thế chứ? Vương Khang hiền như cục bột mà.

- Ủ. Cục bột kia kìa. Uốn éo dữ dội nhỉ?

- Tại em chứ ai.

- Mình về thôi! Mất hứng rồi.

Nhưng Vương Khang đã kịp nhìn thấy họ và lao lại chào hỏi:

- Chào hai người đẹp!

- Cậu đến vui chơi à?

- Xả stress thôi. Còn chị? Trốn chồng à?

- Có thể nói vậy. Lâu lâu cũng phải vượt rào một chút.

- Còn người này là ai vậy? Em gái chị hả? Có thể giới thiệu cho tôi không?

- Cậu có chắc là không biết cô này không?

Nhã Trúc quay lại nhìn Vương Khang, anh chàng mở to mắt nhìn rồi lại nhìn Thanh Nhi, Vương Khang cười khanh khách:

- Ô, tất nhiên là... tôi không biết người này.
- Anh nói cái gì?... À... được thôi. Là anh nói đó nha!
- Chào em! Nhảy với anh một bản được chứ!

Nhã Trúc cười khá khinh bỉ rồi nắm tay kéo Vương Khang ra sàn trong sự tán dương của nhiều người. Cả hai nhảy rất nghề, Thanh Nhi cũng vỗ tay tán thưởng. Điệu nhảy sexy, cả hai cố gắng tỏa hết vẻ quyến rũ của mình. Kết thúc bản nhạc, Nhã Trúc chạm môi Vương Khang đầy khiêu khích. Vương Khang nói:

- Trông cô rất sexy!
- Thì đã sao? Yêu tôi rồi à?
- Không. Tôi không yêu. Sẽ không bao giờ yêu nữa cả.

Rồi Vương Khang kéo tay Nhã Trúc ra, như một cách từ bỏ hay chia tay người yêu và thẳng thừng mặc áo khoác rời khỏi đó trong những ánh mắt ngạc nhiên của nhiều người. Nhã Trúc và Thanh Nhi cũng rời khỏi quán không lâu sau đó. Thanh Nhi hỏi:

- Cậu ta nói gì với em thế?
- Không gì cả.
- Sao trông em lạ vậy?

Trong một đêm không ngủ được, Đàm Phúc thức dậy và online. Anh tìm được một số thông tin ở các trang web nước ngoài và vào đọc hồ sơ những vụ án bí ẩn của Interpool. Đọc mãi cũng chán, Phúc tìm đến những vụ án ly hôn nổi tiếng của ngôi sao để mong tìm được kinh nghiệm cho công việc. Anh lang thang trên mạng và tình cờ gặp được một cái nickname khá lạ lẫm: *cochongcungnhuko* ở một diễn đàn 18+.

- *Hi*

- Ai thế?
- Kể lang thang trên mạng.
- Chào cô!
- Sao biết tôi là phụ nữ?
- Nickname như thế mà.
- Thì ra anh cũng có chú ý tôi.
- Bây giờ không phải là lúc những người đã có chồng online.
- Có chứ. Ít ra với những người như tôi. Có chồng cũng như không.
- Thế à?

Đàm Phúc cố tìm những hồ sơ bên Mỹ còn lưu lại của cái chết Trương Gia Hòa nhưng anh luôn bị cách nói chuyện của cô gái này cuốn hút. Lại một mối tình mới chăng? Giữa anh chàng luật sư láu cá và cô nàng bí ẩn?

Những mối tình đến rồi lại đi, tan vỡ rồi lại hình thành. Thế thái nhân tình luôn là một dòng chảy không bao giờ dừng lại ở bến sông nào. Tuy nhiên, cái cách mà người ta thả mình vào dòng chảy ấy thì còn tùy thuộc vào bản lĩnh của chính mình, sự may mắn và một chút gì đó của duyên số để có thể tìm ra ánh sáng và nụ cười nơi cuối con đường.

Được không?

CHAP 51

Buổi sáng tinh mơ đẹp trời, cơn mưa đông đêm qua có lẽ làm hôm nay âm hưởng cái lạnh vẫn còn đâu đây. Kỳ Tuấn mở mắt, Minh Thư vẫn còn đang ngủ say và đang xoay mặt sang phía anh. Tuấn cố xích lại gần hơn một chút, gần như lúc này mũi anh đã chạm vào mũi của Thư. Tuấn cố thở thật nhẹ không để Thư tỉnh giấc. Anh xích lại gần, gần và gần thêm nữa. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán, lên mũi rồi hồi hộp hôn lên môi Thư. Tất cả đều thực hiện suôn sẻ. Tuấn muốn làm điều đó thêm một lần nữa, nhưng lần này thì Minh Thư đã thức giấc. Cô mở to mắt nhìn Kỳ Tuấn, Kỳ Tuấn cũng giật mình và nằm bất động nhìn Thư. Thư hốt hoảng ngồi bật dậy, Kỳ Tuấn cũng lật đật trở mình:

- Anh làm em hết hồn!
- Xin lỗi vì đã làm em sợ. Anh...
- Anh đang làm gì vậy?
- Anh chỉ... muốn hôn em thôi.

Minh Thư im lặng, Kỳ Tuấn nắm lấy tay cô và hỏi:

- Từ đây về sau, anh có thể làm điều đó, mà không cần xin phép em. Được chứ?

Thấy Minh Thư không trả lời, Kỳ Tuấn xích lại mỗi lúc thêm gần cô hơn. Rồi Tuấn nhẹ nhàng nâng cằm Minh Thư lên, anh hôn Minh Thư. Từ chạm môi đến hôn đắm đuối. Có lẽ đây là lần đầu tiên Minh Thư đáp lại Kỳ Tuấn thứ cảm xúc mạnh mẽ mà anh đã trao cho cô. Đây mới chính là những nụ hôn của hạnh phúc, mạnh mẽ, mãnh liệt. Đang lúc đó thì điện thoại reo lên, Kỳ Tuấn dĩ nhiên nhanh tay nắm lấy bàn tay Thư lại không cho cô dứt ra khỏi nụ hôn ấy. Anh tắt điện

thoại và quăng nó ra một góc phòng. Nhưng cái điện thoại lì lợm vẫn cứ reo.

- Thôi nào anh, em phải nghe điện thoại.

- Em không thể để anh yêu em một lát nữa sao?

Minh Thư mỉm cười khệ nệ với cái bụng bầu lại nhặt cái điện thoại...

“Alô.”

“Là em đây.”

“Trúc. Em về khi nào?”

“Mới về thôi. Chị đang làm gì vậy?”

“Em gọi chị sớm quá. Chị chưa ra khỏi giường.”

“Vậy hả? Hôm nay em thức sớm. Định rủ chị đi ăn sáng.”

“Ờ...”

“Sao chị?”

“Cũng được.”

“Ok!”

Quay lại nhìn Kỳ Tuấn, Minh Thư nói:

- Anh có đi ăn sáng cùng bọn em không?

- Thôi. Anh sẽ rủ Đàm Phúc đi café.

Minh Thư và Nhã Trúc đang cùng nhau đi shopping, chọn được một vài món ưng ý, cả hai lên xe ra về. Đang lái xe Nhã Trúc trông thấy một bộ bikini treo và cô cực kết, Minh Thư đang ngồi chột bị quay đầu xe làm cô giật mình:

- Chuyện gì vậy em?
- Có bộ bikini rất tuyệt, em nghĩ nó hợp với chị.
- Đừng có đùa. Chị đang mang thai hơn 7 tháng.
- Chị không biết người phụ nữ đẹp nhất là khi đang mang bầu à?
- Em thích thì cứ mua. Chị không mặc đâu.
- Tại sao chứ? Vào đây vào đây!

Minh Thư bị Nhã Trúc kéo vào và cô chọn hai bộ bikini hai mảnh cực mát. Táo bạo hơn nữa Nhã Trúc lại chọn bộ không dây. Nhã Trúc nói:

- Hay là về nhà em. Hồ bơi nhà em cũng đủ rộng mà.
- Thôi. Chị ngại lắm!
- Có gì đâu.
- Vậy... chọn hồ bơi VIP nhé. Em biết một vài chỗ.

Kỳ Tuấn đang design ảnh của một người mẫu làm ảnh bìa cho tạp chí, anh nhận được tin nhắn từ Minh Thư, Kỳ Tuấn mỉm cười quay sang hỏi Vương Khang:

- Chiều nay có rảnh không?
- Đi đâu?
- Lâu rồi không bơi. Có hứng thú thi bơi không nào?
- Thắng được gì?
- Thì đãi cậu một bữa rượu và em út ra trò.
- Nghe cũng khá là thú vị đó.

- Thế có đi không?

- Ở đâu?

- Vậy là đồng ý nhé!

Đàm Phúc và Ánh Tuyết cũng được rủ tới, bể bơi cũng có một vài người, Minh Thư mỉm cười bắt tay với Đàm Phúc:

- Chào anh!

- Chào em. Chào baby!

Ánh Tuyết cũng gật đầu chào Đàm Phúc, còn Vương Khang thì nhanh nhẩu khởi động rồi nhảy xuống lượn vài vòng làm mấy cô gần đó tròn mắt. Nhã Trúc tức giận quăng chiếc khăn tắm ra và khoe bộ bikini hai mảnh không dây trước mọi người. Kỳ Tuấn và Đàm Phúc cũng phải ngược nhìn. Đàm Phúc nhếch mép:

- Rõ hứng thú! Tớ cũng phải biểu diễn mới được. Gọi món đi nhé!

- Chúc vui vẻ!

Ánh Tuyết cũng bắt đầu ra khỏi ghế ngồi và tiến vào làn nước mát, chỉ còn Kỳ Tuấn và Minh Thư. Minh Thư hỏi:

- Sao anh không bơi?

- Em bơi với anh nhé!

- Em đi còn khó. Lấy gì mà bơi.

- Sao em trùm khăn kín thế?

- Nhã Trúc đấy. Em không muốn mặc những trang phục này khi con ngày càng lớn trong bụng.

Kỳ Tuấn mỉm cười và nói:

- Tin anh đi! Phụ nữ đẹp nhất là khi mang thai đấy.

Rồi Kỳ Tuấn nắm tay Minh Thư và từ từ bước xuống hồ bơi, nhưng Minh Thư khá nhát, cô chỉ vờn nước một lát rồi lại lên thành bể bơi ngồi và ngâm chân xuống làn nước. Thấy Ánh Tuyết cứ trầm tư suy nghĩ, Đàm Phúc tát nước vào mặt cô. Ánh Tuyết bực ra mặt:

- Này, làm quái gì thế?

- Hồ bơi VIP, không dễ để có cơ hội tới đây. Chỗ này không phải phòng tập yoga.

- Ai lại tập yoga trong nước hả đồ thiếu năng?

- Sao? Dám gọi tôi là đồ thiếu năng à?

- Ừ. Thì trông anh giống hệt như thế.

- Khó ưa thật!

- Đồ ế vợ.

- Này này, nói lại đi nhé. Tôi là một gã trai độc thân quyến rũ, không phải như cô nói đâu nha.

Vương Khang thì vẫn cố trêu người Nhã Trúc, cô nàng dù rất tức giận nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh. Nhã Trúc hô to:

- Nào các bạn, mời dặt ra để chúng ta có thể chứng kiến cuộc so tài giữa ba chàng trai này.

Kỳ Tuấn, Đàm Phúc và Vương Khang cùng nhau bước lên và nhận được những ánh mắt ngưỡng mộ từ các cô gái. Nhã Trúc nói:

- Hãy cổ vũ cho họ. Phần thưởng sẽ là một ngày đi chơi cùng với người đẹp là... Tôi!

Ba anh chàng nhìn nhau cười khúc khích, mấy anh chàng khác cũng đòi tham gia. Tiếng còi bắt đầu, cả ba cùng nhảy xuống và bơi xối

xả, hồ bơi gây chú ý và náo nhiệt hẳn với mấy tiếng reo hò của các cô gái. Đàm Phúc là người bơi đầu tiên bởi những sải tay rất dài. Kỳ Tuấn là người đến đích thứ nhì còn Vương Khang chỉ bơi sau anh cách một sải tay. Tất nhiên, Đàm Phúc là người thắng cuộc. Anh chàng nhận được từ Nhã Trúc một nụ hôn, Nhã Trúc nói:

- Anh là người thắng cuộc, phần thưởng của anh là em.

- Sorry nhé! Nhưng tôi chỉ thích làm người độc thân quyền rũ. Tôi xin nhường lại phần thưởng cho bạn chơi của tôi.

Kỳ Tuấn thì nhún vai:

- Tôi đã đeo nhẫn ở ngón áp út.

Vương Khang quay sang Nhã Trúc rồi cười đều:

- Chỉ còn anh có thể đi chơi với em thôi. Người đẹp!

Nhã Trúc nhìn Vương Khang, anh tiến lại định chạm môi vào cô thì bị Nhã Trúc tát một tát như trời giáng. Cô lạnh lùng:

- Anh không phải Đỗ Vương Khang mà tôi biết. Anh không xứng đáng!

Nhã Trúc bỏ đi trong ánh mắt ngỡ ngàng của nhiều cô gái. Vương Khang cũng đứng dậy bỏ về làm cuộc chơi mất vui. Còn lại Đàm Phúc và Ánh Tuyết dưới bể bơi, Ánh Tuyết hỏi:

- Họ làm sao vậy?

- Tốt nhất không nên tò mò.

- Nhưng chúng ta được rủ đến đây.

- Thì xong rồi. Tôi cho cô quá giang một đoạn.

- Còn Thư, bạn tôi thì sao?

- Nhìn họ đi! Cô nghĩ chúng ta cần ở đây không?

Kỳ Tuấn bơi lại gần phía Minh Thư đang ngồi. Minh Thư hơi dang rộng chân ra để Kỳ Tuấn bơi lại gần, anh mỉm cười nhìn Minh Thư. Cô tinh nghịch té nước vào mặt anh...

- Ôi trời, anh ngạt thở đấy!

Rồi cô lại âu yếm vuốt tóc Kỳ Tuấn, anh nhìn Minh Thư chăm chú rồi nói:

- Anh muốn hôn một nơi mà có lẽ em chưa bao giờ được người khác hôn.

- Ở đâu?

Kỳ Tuấn bơi sát lại, hai tay vòng sang bụng của Minh Thư rồi hôn lên cái bụng đang nhô ra của cô. Minh Thư mỉm cười:

- Là nơi đó hả?

- Ừ. Em đã được ai hôn chưa?

- ... Anh muốn hôn baby chứ đâu phải là em.

- Anh hôn cả hai.

Rồi Kỳ Tuấn áp tai vào bụng Minh Thư rồi sau đó thì thầm:

- Con ơi, có nghe ba nói gì không? Ba là ba của con nè. Con đừng nghịch ngợm đập làm đau mẹ nhiều nha. Ba rất háo hức gặp con, con hãy ra đời khỏe mạnh nhé. Ba và mẹ rất yêu thương con. Mai này, có chuyện gì xảy ra, con cũng nên nhớ điều này. Con là đứa trẻ ba yêu thương nhất trên đời. Trong lòng ba, con chỉ xếp sau duy nhất mẹ mà thôi. Con biết không?

Minh Thư ngạc nhiên:

- Anh không sợ con sẽ đổi khi anh nói vậy sao? Trẻ con luôn muốn nó là số một.

- Con anh sẽ giống anh, rất thông minh và hiểu chuyện. Nó biết rồi sau này nó cũng sẽ lớn lên và tìm được một người yêu thương nó thật nhiều. Và khi đó, chỉ còn lại mình anh bên em mà thôi. Em là người quan trọng nhất trong lòng anh, người anh muốn trao yêu thương, chia sẻ vui buồn nhiều nhất. Anh chỉ muốn em mà thôi. Em sẽ ở bên anh suốt đời chứ?

Cô không trả lời Kỳ Tuấn mà chỉ đặt tay lên bụng và giọng nhẹ nhàng âu yếm:

- Con yêu! Hãy ghi nhớ lời ba con đấy nhé!

Cặp đôi đang trải qua những ngày tháng êm đềm nhất từ khi cuộc hôn nhân diễn ra, Kỳ Tuấn ở bên cạnh Minh Thư lúc nào cũng muốn tìm sâu cái lý do mà anh đến tiếp cận cô. Tuấn biết hai người chỉ có thể sống với nhau đến răng long đầu bạc nếu họ thành thật yêu nhau. Nhưng, anh cần có thời gian để thuyết phục Minh Thư hơn, để cô tin rằng anh yêu cô là sự thật. Bởi, tình yêu vừa mới chớm nở, nếu nó bị tổn thương thì sẽ vĩnh viễn không thể hàn gắn.

Một nỗi đau khác có thể hàn gắn hay không?

Ngồi một mình, Phương Dung lấy trong ví ra tấm ảnh yêu thương tình tứ của cô và Trương Gia Hòa. Cả hai đã ôm hôn nhau trên đỉnh của tháp Eiffel. Có lẽ đó là khoảnh khắc đẹp nhất giữa cô và người đàn ông đa tình này.

“Anh yêu, em sắp kết hôn. Em không chắc em có yêu người đàn ông này như đã từng yêu anh hay không bởi cả anh lẫn anh ấy lẫn con át chủ bài của em đều dính tới một người phụ nữ mà em vô cùng thù hận. Em sợ rằng anh ấy cũng giống anh, rồi cũng ở bên em mà trong tim luôn thấp thoáng hình bóng người phụ nữ đó. Em đã từng đau khổ đến sống dở chết dở khi biết sự thật đó, rồi cái chết bí ẩn của anh không sao tìm được lời giải. Em phải làm gì bây giờ? Em luôn muốn tìm ra nguyên nhân cái chết của anh, em lại cũng cần

một nơi nương tựa, dựa dẫm và nơi đó em được yêu thương. Anh từng là tình yêu của em cũng là một vết thương của đời em. Liệu khi nào nó sẽ lành vậy anh? Vết thương thù hận kia ngày một lan rộng. Em không biết mình sẽ làm gì cô ta nữa. Nhưng việc đầu tiên em phải làm chính là... xóa anh đi. Em phải bỏ những thứ đã mãi mãi không ở cùng em để đón nhận những điều sắp thuộc về em. Chào anh, người xưa!”

Rồi Phương Dung lạnh lùng mở bật lửa, tấm ảnh cháy đen, cong queo và tan biến dần theo ngọn lửa đỏ. Một ngọn lửa ấm nóng, sâu lắng nhưng lại chất chứa đầy rẫy đau thương và hận thù.

CHAP 52

Lại một đêm thức khuya với những công việc, Đàm Phúc online. Và một điều làm anh chú ý, nickname *cochongcungnhuko* luôn online sau 11 giờ đêm và chỉ sign out sau hai giờ sáng. Tệ thật. Có gì đó thôi thúc Đàm Phúc là người chủ động những câu chat đầu tiên:

- *Lại online muộn?*

- *Tôi có phải giải thích k?*

- *Hai người đang sống ly thân hả?*

- *Gần như là thế. Tôi đã nằm trên chiếc giường này một mình suốt tháng nay. Và anh ta chỉ về, thay quần áo, xách vali đi tiếp.*

- ...

- *Có nghĩa là gì?*

- *Cô nên đến văn phòng luật sư.*

- *Còn giải pháp nào hay không?*

- *Hoặc là cô đi ngoại tình.*

- *Không. Tôi theo đạo Thiên Chúa. Tôi sẽ không ngoại tình, như thế là phạm phải điều răn Chúa.*

- *Tôi đang quen một con chiên ngoan đạo sao?*

- *Tôi luôn xem lễ mỗi sáng Chủ nhật ở nhà thờ Đức Bà. Anh có thể tìm tôi ở đó!*

- *Làm cách nào nhận ra cô trong hàng nghìn người xem lễ?*
- *Một người phụ nữ có chồng mà cũng như không.*
- *Cô có nghĩ tôi sẽ tìm ra không?*
- *Tôi không biết.*
- *Hay là chúng ta tìm một giải pháp thực tế hơn?*
- *Giải pháp gì?*
- *Nói với anh ta, một là quay về làm chồng cô, hai là lôi nhau ra tòa, chia tài sản nhanh để mà cô còn kịp tìm một gia đình mới hạnh phúc hơn.*
- *Anh kết hôn chưa?*
- *Tôi sắp có cháu nội. Con trai tôi đã tốt nghiệp Đại học.*
- *Tôi có nên gọi anh bằng chú k?*
- *Không cần. Đã lang thang trên mạng giờ này tức là tôi vẫn còn đủ trẻ trung để cô gọi một tiếng “anh”.*

Đàm Phúc luôn là người sign out đột ngột không bao giờ có một câu bye bye. Anh nghĩ rằng làm như thế mình sẽ hấp dẫn hơn và người ấy muốn gặp lại mình hơn...

Giờ đây Vương Khang có thể ngẩng cao đầu với nghề mình đã chọn, anh đã không học ngành Y như ba mẹ mong muốn mà lại theo cái nghề vốn không ai cảm thấy an toàn cho anh. Tuy chưa hẳn đã gọi là giàu, nhưng anh có một mức lương đủ để các cô gái muốn hẹn hò. Anh viết báo ngày càng tiến bộ, với phong thái đĩnh đạc, ít xâm phạm đời tư và rất tôn trọng đạo đức nghề. Nhưng anh biết mình còn phải cố gắng rất nhiều để người đó chú ý.

Khang đến gặp Trình Can và Phương Dung để thử lại đồ cưới lần cuối. Chỉ vài ngày nữa thôi, các nhân viên của tạp chí “Người thời

thượng” lại bắt đầu sôi nổi xúng xính quần áo đi dự tiệc cưới. Lần này là đám cưới của con trai chủ tịch, Âu Trình Can cùng Tổng biên tập hiện hành Lương Trần Phương Dung. Họ quả là môn đăng hộ đối trong mắt nhiều người. Vương Khang nói:

- Có vấn đề gì sao?

- Không hẳn. Chỉ muốn thử lại cho vừa vặn hơn thôi.

Rồi cả hai ngừng nói chuyện để nhìn một người con gái ấy bước ra từ phòng thay đồ, không phải là cô dâu Phương Dung mà Nhã Trúc. Nhã Trúc lúc nào cũng như một nàng công chúa trong cổ tích, xinh xắn và dễ thương. Trình Can thụi nhẹ vào bụng Vương Khang:

- Sao? Em gái tôi đẹp quá hả?

- Chỉ là một cái nhìn thôi mà.

- Đang cố phủ nhận điều gì? Một người từng bị em gái tôi ruồng bỏ? Hay là hơn thế nữa?

- Một cái tôi của kẻ bị bỏ rơi.

Vương Khang chỉ nhìn thoáng, khi Nhã Trúc còn chưa xuống tới thì anh đã vội thay quần áo của mình rồi nói:

- Tôi xong rồi. Mọi thứ không có gì thay đổi.

- Có mặt đúng giờ nhé!

Kỳ Tuấn lái xe về đến nhà, anh nghĩ ra một trò vui và muốn tạo bất ngờ với Minh Thư. Anh rón rén bí mật mở cửa vào nhà mà không để phát ra âm thanh. Tuấn gọi điện thoại cho Minh Thư:

“Chào em!”

“Anh về chưa?”

“Em đang làm thức ăn phải không?”

“Phải. Anh ngửi được mùi à?”

“Chỉ nghe âm thanh thôi.”

“Thế anh có ăn không?”

“Sorry em! Anh có việc nên không về được.”

“Vậy hả?”

“Em không hỏi vì sao anh không về à?”

“Không. Ai cũng có quyền riêng tư.”

“Nhưng anh muốn em tò mò riêng tư của anh.”

“Để làm gì?”

Tuấn im lặng một chút rồi lại nói:

“Nếu bây giờ anh từ bỏ việc riêng của anh mà quay về với em. Em có yêu anh nhiều hơn không?”

Minh Thư cảm thấy lạ, cô nhìn điện thoại của mình rồi quay lại, Kỳ Tuấn đang đứng sau lưng cô. Thư mỉm cười, nụ cười làm ướm tim không ít gã trai. Tuấn tiến lại gần Minh Thư, cô hỏi:

- Hôm nay định giờ trò à?

- Em còn chưa trả lời anh đó.

- Không.

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư một cách mê mết, cô vẫn lắc đầu:

- Không.

- Anh đã về đây mà.

- Thành tâm hơn một chút đi. Anh cố đi đường tắt với em đó hả?

- Không đâu. Anh thành thật mà. Nói câu mà anh muốn nghe từ em nhất đi.

Kỳ Tuấn cúi xuống hôn cổ, hôn lên tóc rồi lại hôn lên tai Thư. Thư cũng khá nồng nhiệt với những cử chỉ Kỳ Tuấn dành cho. Cô nhắc nhẹ nhàng:

- Mình vẫn chưa ăn tối...

- Anh thích như thế này hơn.

Rồi Kỳ Tuấn mỗi lúc một mãnh liệt. Anh bắt đầu cởi tuột hai dây áo Minh Thư rồi đẩy cô xuống giường. Ngay lúc đó, trong tâm trí Minh Thư lại hiện lên cái hình ảnh mà tới giờ phút này cô chưa thể nào quên. Dù giây phút đó cô đang trong say xỉn nhưng vẫn nhớ như in từng chi tiết một. Huống chi nó giống hệt điều Kỳ Tuấn đang làm, anh đang giữ chặt cô và bắt đầu hôn cô mỗi lúc một nhanh. Thư không bao giờ quên cái hơi thở gấp gáp không ngừng phả vào cổ cô và cảm giác đau đớn không khi nào buông tha.

- Anh... đừng mà...

- Anh chỉ yêu em thôi.

- Buông... buông ra...

Tuấn đang mê mải nhắm nghiền mắt mà hôn Thư. Thư vẫn sợ hãi, cô không nén nổi cảm xúc của mình. Thư cô thoát khỏi bàn tay mạnh khỏe của Kỳ Tuấn rồi trong phút sợ hãi cô vớ lấy cái bình sứ nhỏ vùng tay đập lên đầu Kỳ Tuấn.

- Em làm sao vậy?

- Em không biết... Em xin lỗi. Em xin lỗi anh...

- Bình tĩnh nào em yêu. Anh không sao. Em không có lỗi. Anh đã làm em sợ. Anh cần em ở nhà. Anh sẽ tự đi bằng bố. Chờ anh nhé!

Kỳ Tuấn rít chặt đầu rồi lái xe đi. Minh Thư ở nhà, cô bối rối. Thì ra cô vẫn nhạy cảm và cảm thấy sợ hãi cảm giác lúc gần gũi với anh. Cô vẫn chưa yêu và chấp nhận Kỳ Tuấn như cô đã nghĩ. Cô phải cố gắng rất nhiều dù Tuấn cũng đã làm mọi thứ để chinh phục cô. Nhưng tâm lý chính là trở ngại sau cùng mà cô phải vượt qua. Cô cần làm nhiều hơn thế để vượt qua điều đó.

Vài giờ sau, Kỳ Tuấn trở về, lúc đó trời đã khuya Thư vẫn chờ Tuấn ngoài phòng khách. Đầu anh đã được băng lại. Minh Thư ôm lấy Kỳ Tuấn:

- Anh về rồi!

- Ừ. Anh không sao.

- Em muốn xem vết thương của anh. Nó không nặng chứ?

- Không. Chỉ đau một chút. Cũng khuya rồi. Đi ngủ đi em.

Một cảm giác hoang mang bao trùm, những tưởng họ đã tìm thấy nụ cười của sự hạnh phúc nhưng thật ra nó không dễ như thế.

Tuấn lo âu nhìn Thư nhắm mắt mà lòng không yên. Phương Dung vẫn một mặt muốn trả thù một mặt muốn Trình Can hạnh phúc. Vương Khang vẫn dành tình cảm cho Nhã Trúc, chỉ là anh đang bị lòng tự trọng của một thằng đàn ông che lấp đi. Nhã Trúc cũng bắt đầu nhận ra, tình yêu thực sự có những lúc ở bên cạnh không hẳn là trò đùa. Nhưng cô biết làm thế nào một khi đã làm người khác tổn thương.

CHAP 53

Minh Thư hay mơ về giấc mơ hãi hùng ấy, cô tìm đến bác sĩ tâm lý, cô kể rõ tình trạng của mình. Trông cô có vẻ rất căng thẳng, sau khi làm xong phương pháp thôi miên, bác sĩ hỏi Thư:

- Giấc mơ đó làm cô có khó chịu không?

- Tôi rất khó chịu. Tôi sợ. Thậm chí tôi muốn chạy trốn khỏi anh ấy. Nhưng tôi không thể làm như vậy. Anh ấy đã làm tất cả chỉ để mong tôi tha thứ và đã những lúc tôi tưởng mình chấp nhận anh và cho qua chuyện đó. Nhưng đêm hôm đó, khi anh ấy có ý định gần gũi thì tôi lại nhớ lại. Thật kinh hoàng và khủng khiếp.

- Cô có yêu anh ta không?

- Có thể là có.

- Còn trước kia?

- Tôi rất hận anh ta. Thậm chí muốn dùng mọi cách để làm anh ta đau đớn về mặt tinh thần.

- Nguyên nhân là gì?

Minh Thư mím môi một chút rồi cố nói ra:

- Tôi bị anh ta... cưỡng bức... Sau đó tôi buộc phải từ hôn với vị hôn phu và kết hôn với anh ta vì tôi đã mang thai.

- Một cuộc hôn nhân ép buộc?

- Không hẳn. Tôi còn muốn kết hôn để trả thù, hành hạ tinh thần anh ấy.

- Và cô có thành công không?

- Tôi không biết cái này gọi là thành công hay thất bại. Nhưng thù hận trong tôi không còn nữa, bây giờ, dù chưa thể nói tôi yêu anh ấy nhưng tôi đã nghĩ đến cuộc sống sau này, khi con tôi ra đời, nó gọi tôi là mẹ và người đàn ông ấy là ba.

- Cô vẫn còn nhớ như in những ký ức của đêm đó?

- Có lẽ suốt cuộc đời này tôi không bao giờ quên.

- Cô còn tình cảm với vị hôn phu cũ không?

- Anh ấy cũng sắp kết hôn. Đúng là lúc mới đầu tôi vẫn còn vương vấn nhưng vì nhiều lý do khác nhau, tôi không muốn mình phải bận tâm về những thứ không thuộc về mình. Tôi đã nói, tôi đã chấp nhận cuộc sống mới.

- Cô đang ép lý trí của mình thực hiện những gì phải trôi theo số phận.

- Tức là sao?

- Tôi không nói cô còn tình cảm với người cũ mà xa lánh người chồng hiện tại. Nhưng ở đây, nó đã diễn ra như thế. Cô không quên được khoảnh khắc làm cô trở nên thù hận người đàn ông này thì có lẽ cô sẽ phải bị cảnh đó ám ảnh suốt đời.

- Nghĩa là không có cách nào khắc phục ư?

- Thật ra, trị tâm bệnh không phải theo một phương thuốc nào cả. Phải tùy thuộc vào cô.

- Tức là tôi phải tập quên?

- Tôi đoán cô là một người có lập trường rất vững nhưng tâm lý thì không được như thế. Dù nó hơi mâu thuẫn nhưng thực sự đó chính là cô.

- Tôi có cách nào khắc phục không?

- Cô có vui khi sắp được làm mẹ không?

- Có. Tôi rất háo hức. Càng ngày tôi càng yêu nó nhiều hơn. Nó thực sự quan trọng với tôi.

- Còn chồng cô?

- Anh ấy còn nôn nao hơn cả tôi. Thậm chí, tôi đã từng dùng đũa nhỏ để hành hạ anh ấy. Nhưng tình cảm của tôi nảy nở cũng chính từ tình yêu thương anh ấy dành cho đứa trẻ.

- Chìa khóa chính là đứa bé.

- Tôi không hiểu. Đứa bé không liên quan đến chuyện quan hệ chăn gối.

- Nhưng nó sẽ làm cô dần quên ám ảnh ngày xưa, cô hãy cảm nhận anh ấy lúc làm cha. Hãy cảm nhận anh ấy lúc chăm sóc cô, lo lắng và quan tâm cô. Vì cô đang mang thai, tôi không thể cho cô bất cứ loại thuốc nào. Nhưng tốt hơn cô hãy dùng cách đó. Như tôi đã nói, tâm bệnh chữa trị không theo bất cứ một phương thuốc nào. Vậy đi nhé!

- Tôi không thể khống chế mình những lúc nhớ lại những cảnh tượng không hay.

- Hãy đề nghị anh ấy cho cô thời gian. Cô còn cả một thời gian kiên cố sau sinh mà. Hãy tận dụng và cảm nhận những điểm tốt của chồng cô.

- Tôi có cần phải gượng ép... Anh biết đấy...

- Đã là vợ chồng. Hãy thẳng thắn với nhau. Cô hiểu ý tôi chứ! Tôi chỉ có thể nói rằng, nguyên nhân cô kích động như thế là bắt nguồn từ việc cô đã quá ép bản thân mình chấp nhận cuộc hôn nhân này, tình yêu này, người đàn ông này.

- Không. Tôi cảm nhận mình đã bắt đầu có cái nhìn thay đổi về anh ấy.

- Đúng. Nhưng... nói đúng hơn là nó chưa chín như tình yêu. Cô hiểu không?

- Tôi có thể làm gì để anh ấy khỏi bị tổn thương nếu tôi nói thẳng ra nguyên nhân?

- Nếu chồng cô yêu thương cô thực sự, anh ấy chắc hẳn chỉ muốn cô thuộc về anh ấy cả thể xác cả tâm hồn. Chứ không phải là một sự gượng ép như vậy.

- Tôi có thể về rồi chứ ạ?

- Cô có thể đến đây nếu tình trạng đó vẫn kéo dài và ngày càng xấu đi.

Minh Thư vừa bước ra không lâu thì Kỳ Tuấn cũng vào đúng ngay bác sĩ ấy. Chỉ là một sự tình cờ mà thôi. Rồi anh cũng kể lại tình trạng y như vậy. Vị bác sĩ đó cũng không thể ngờ được lần đầu tiên trong đời hai bệnh nhân lại là hai vợ chồng tìm đến ông.

Kỳ Tuấn nói:

- Tôi rất muốn giúp cô ấy. Dù tôi đã từng làm cô ấy bị tổn thương nặng nề.

- Anh bắt đầu yêu thương vợ anh trước hay sau khi hay tin cô ấy có thai?

- Bác sĩ tin không? Là lần đầu tiên gặp gỡ. Cô ấy bắt đầu đi vào trái tim tôi từ giây phút đó. Nhưng tôi không thể hiện được cho cô ấy hiểu và cô ấy ngày càng thù hận tôi, trong khi tôi đã muốn thứ gì thì

không bao giờ cho nó thuộc về người khác. Và tôi đã làm mọi cách để có cô ấy, không màng đến việc làm cô ấy tổn thương.

- Nếu thời gian quay trở lại, anh có làm như thế không?

- Không. Nếu thời gian quay trở lại, tôi ước gì tôi đừng biết cô ấy. Một ngày nào đó, cô ấy sẽ phải khốn khổ vì tôi. Nhưng tôi không thể quay ngược thời gian trở lại, và tôi đang cố làm tốt mọi điều có thể, cho cô ấy, cho con tôi sắp chào đời.

- Vợ anh cần thời gian.

- Tôi sẽ cho cô ấy thời gian.

- Anh chắc chứ?

- Tôi biết không dễ để cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt hoàn toàn khác ngày xưa, thời gian, tôi hiểu khái niệm đó.

- Tốt.

- Vậy tôi có thể làm gì?

- Mọi người đến đây vì gặp vấn đề về mặt tâm lí. Tức là tâm bệnh. Mà đã gọi là tâm bệnh, thời gian chữa trị có thể một sớm một chiều cũng có thể cả một đời. Tôi chỉ có thể là người chỉ anh tìm chìa khóa của vấn đề. Hơn nữa, anh không phải là người bệnh.

Kỳ Tuấn quay trở về nhà, thấy Minh Thư vẫn chưa về, anh vào căn phòng dành cho em bé và tiếp tục sơn phết, anh vẽ vờn rất nhiều, sau đó còn tự tay sắp xếp đồ đạc cho đứa con yêu. Minh Thư quay về nhà, cô đẩy cửa ra, mùi sơn tỏa khắp nhà. Thư thấy Kỳ Tuấn đang ngồi xuống sàn, mồ hôi nhễ nhại, Thư hỏi:

- Anh vẽ gì thế?

- Em bé là một thiên thần, nằm ngủ trên mây, được ánh nắng sưởi ấm, được làn gió thổi mau lẹ, được cơn mưa tắm mát. Nếu là bé gái, anh sẽ gọi là Angel...

- Angel à?

Mặt Thư hơi tái lại, Kỳ Tuấn hỏi:

- Em làm sao vậy?

- À không... đã lâu rồi em không nghe cái tên ấy.

- Em có biết cái tên Angel à?

- Khi em ở Mỹ, em lấy tên là Angel.

- Ai hay gọi em như thế?

- Bạn em...

- Có muốn anh gọi em là Angel không?

- Không. Bây giờ em là Minh Thư.

Thư không thể nào quên được, chỉ có duy nhất một người đàn ông gọi cô bằng cái tên ấy. Chính là Trương Gia Hòa. Anh chính là người đặt cho cô cái tên như vậy - một nickname. Minh Thư lấy khăn giấy lau mồ hôi cho Kỳ Tuấn. Anh hỏi:

- Hôm nay em đi đâu?

- Đi khắp nơi.

- Là ở đâu?

- Đi ăn chè.

- Em vẫn còn thích à?

- Còn.

- Anh mua cho em nhé?

- Hôm nay em no rồi.

- Em à...

Tuấn vòng hai tay ngang bụng Thư. Anh nói:

- Anh đón mẹ vào chăm sóc em nhé?

- Mẹ em hả?

- Ừ.

- Anh không tự tin những gì mình học được à?

- Dù sao có mẹ bên em vẫn tốt hơn.

- Nhưng mẹ làm gì chịu bỏ đàn gà, đồng ruộng và ông già đó.

Minh Thư thở dài và bỏ ra ngoài, Kỳ Tuấn mỉm cười nói:

- Em đã chuẩn bị gì để mặc dự lễ cưới?

- Em cũng không biết. Mà nhanh quá, mới đây mà sắp tới rồi nhỉ?

- Ừ.

Đàm Phúc tới chỗ hẹn, đó là một sảnh của khách sạn năm sao tiếng tăm trong thành phố. Một cái giá rất hấp dẫn nếu anh nhận vụ kiện như lời trợ lý đã thuật lại. Anh ngồi xuống, trước mặt anh rõ ràng là một doanh nhân rất chững chạc, gương mặt thoáng lạnh lùng nhưng lại không có vẻ gì là không thoải mái tiếp chuyện. Đàm Phúc hỏi:

- Anh là Nguyễn Phong?

- Phải. Đây chắc là luật sư Bùi Đàm Phúc?

- Phải.

- Đúng rồi. Tôi hẹn luật sư ở đây. Mời ngồi!

- Vậy anh tìm tôi có việc gì?

- Anh là một luật sư nổi tiếng.

- Ở một sở trường nào đó thôi.

- Nên tôi hẹn anh đến đây.

- Nhờ tôi cãi à?

- Tôi muốn kết thúc cuộc sống hôn nhân với vợ tôi trên mặt pháp lý mà vẫn đảm bảo được số tài sản của tôi. Tôi có nghe nói nếu chia tay thì tài sản chung của hai vợ chồng đều phải chia đôi. Sau khi kết hôn tôi được gia đình chia một phần tài sản không nhỏ, hơn nữa, tôi là người làm ăn, dùng một cái mất số tài sản lớn thì không thể chấp nhận được. Cho nên, tôi rất cần phần thắng nếu chúng tôi lôi nhau ra tòa.

- Anh muốn tôi cãi và không muốn mất tài sản?

- Vâng. Giá cả không thành vấn đề.

- Tôi phải về xem lại hồ sơ anh đã gửi tới. Khi nào tôi chấp nhận tôi sẽ chủ động gọi cho anh.

- Vậy là luật sư đã đồng ý giúp tôi?

- Tôi sẽ gọi cho anh sau.

Đàm Phúc quay trở về văn phòng luật sư, quả không sai. Nguyễn Phong chính là chồng của cô nàng Mai Ánh Tuyết. Anh càng ngỡ ngợ hơn về sự trùng hợp của cô gái có nickname cochongcung nhuko kia chính là cô. Một sự trùng hợp với mối dây liên hệ đáng ngờ. Đàm Phúc xếp hồ sơ lại và không đọc đến nữa để đảm bảo những việc mà anh muốn làm. Rồi Đàm Phúc online sớm hơn rất nhiều nhưng anh đã thấy cái nick mà anh muốn thấy nhất sáng lên. Anh gọi điện thoại cho Nguyễn Phong ngay sau đó:

“Xin lỗi, tôi không thể giúp anh được. Anh nên tìm một luật sư khác.”

“Tôi biết anh là người giỏi nhất. Tôi sẽ trả mọi giá mà anh yêu cầu.”

“Tiền không phải là vấn đề. Cáo lỗi.”

CHAP 54

Cuối cùng thì ngày cưới của Trình Can và Phương Dung cũng đã tới. Phương Dung trang điểm lộng lẫy như một nữ hoàng, cô đẹp rất sắc sảo và rất đặc biệt, một sắc đẹp luôn khiến người ta phải dè chừng. Cô đã chuẩn bị xong và bước ra khỏi phòng. Ba mẹ của Phương Dung cũng đã từ Mỹ bay về, có thể nhận thấy cô nàng sở hữu sắc đẹp từ mẹ thay vì người bố có gương mặt lạnh như băng. Nhã Trúc nâng váy cưới để cô xuống nhà khỏi vướng.

- Chị đi cẩn thận.
- Trông chị thế nào?
- Rất đẹp ạ!
- Cảm ơn em.

Theo nghi lễ đã được sắp đặt, Phương Dung ngồi cùng xe với ba cô. Người sẽ dắt cô vào nhà thờ còn mẹ cô thì đi riêng với Nhã Trúc. Vì gia đình theo đạo Công giáo nên Trình Can cũng phải làm nghi thức kết hôn trong nhà thờ dù anh không thích cho lắm. Nhà thờ được trang trí lộng lẫy. Xe của Nhã Trúc và mẹ Phương Dung tới trước, Vương Khang đứng trước cửa nhà thờ và đón lấy tay phù dâu Nhã Trúc. Sau đó là ông Lương khoác lấy tay cô con gái tiến vào nhà thờ. Bản nhạc hòa tấu danh tiếng Wedding Love được vang lên. Phương Dung thực sự rất đẹp trong ngày cưới. Đàm Phúc ở bàn phía sau nói nhỏ với Kỳ Tuấn:

- Có chồng rồi cô ta sẽ hiền hơn chứ?
- Khó mà biết được.

Trình Can nhìn ngắm cô dâu, nhưng anh cũng kịp trông thấy Minh Thư. Cách đây chưa lâu, anh đã đau khổ nhìn cô lên xe hoa để rồi bây giờ nhìn cô hạnh phúc bên chồng và yên tâm lên xe hoa với người khác. Nếu như nhận được một cái mỉm cười đáp lại từ Minh Thư thì có lẽ anh sẽ cảm thấy điều anh làm là đúng. Nhưng Minh Thư chỉ nhìn Trình Can, bằng sắc mặt không vui không buồn. Anh đang cố đọc suy nghĩ của cô nhưng anh không hiểu Minh Thư đang nghĩ gì, ánh mắt có vẻ rất lạ. Kỳ Tuấn vẫn ngồi cạnh Minh Thư, anh hỏi:

- Họ đẹp đôi phải không em?

- Em nghĩ vậy.

- Con ơi, chưa ra đời mà con đã được dự hai lễ cưới rồi nhé. Hôm nay mẹ đến chỗ đông người, con phải ngoan ngoãn không được làm mẹ mệt nghe chưa?

Kỳ Tuấn âu yếm đặt tay lên bụng Minh Thư và tâm sự với đứa bé. Điều đó làm Thư quay trở về thực tại, bây giờ cô là vợ của Kỳ Tuấn, con của hai người sắp ra đời. Thư không được phép để những suy nghĩ thoáng qua như lúc này làm phiền cuộc sống yên bình của cô nữa.

Lễ cưới kết thúc bằng một nụ hôn nồng cháy giữa cô dâu và chú rể. Minh Thư không hiểu tại sao cô lại muốn ra về ngay lập tức. Không phải vì không muốn trông thấy cảnh đó. Mà đơn giản vì nó làm cô khó chịu. Đám cưới. Lễ ra ngày cưới phải là ngày vui nhất nhưng đám cưới của cô thì cô phải hoàn toàn diễn kịch. Đúng hơn là cô đang ghen tị với cảm giác hạnh phúc của Trình Can và Phương Dung. Thư không hiểu vì sao cảm giác ấy cứ bám theo cô mãi.

- Chào!

- Hôm nay hai bạn rất đẹp đôi.

Minh Thư mỉm cười nhận cái ôm từ Phương Dung, Kỳ Tuấn cũng miễn cưỡng bắt tay Trình Can. Phương Dung đặt tay lên bụng Minh

Thư và hỏi:

- Em bé khi nào ra đời?
- Cuối tháng này.
- Chúng tôi cũng mong lên chức sớm như hai bạn.

Trình Can nói xong lại nhận được cái hôn âu yếm từ Phương Dung. Cả hai mỉm cười nhìn nhau, Kỳ Tuấn nói:

- Xem ra chiếc ghế Tổng biên tập của ba anh để lại rất có duyên với những phụ nữ, ngồi lên đó chưa bao lâu thì kết hôn, sau đó sinh con,...
- Anh nói cái gì vậy?

Minh Thư nhăn mặt, Kỳ Tuấn nói:

- Ô em yêu, anh đang tự hào mà. Xem này, anh sắp có con. Còn anh ấy thì chưa.

Minh Thư nhìn Trình Can, cô bối rối quay đi chỗ khác:

- Em xin lỗi vì không thể đến dự tiệc, hôm nay em bé lại quấy rồi. Em cảm thấy không khỏe!
- Tiếc quá!

Rồi Minh Thư lại nhìn Trình Can và mím môi:

- Em đang rất hạnh phúc. Chúc anh cũng hạnh phúc nhé!
- Cảm ơn em.

Vương Khang và Nhã Trúc cứ nhìn lên nhau suốt, cả hai đều thầm ngưỡng đối phương hôm nay khá hấp dẫn. Họ tìm một góc riêng nghỉ mệt, Vương Khang hỏi:

- Xong lễ cưới anh Can, cô lại về HongKong hả?

Nhã Trúc quay sang nhìn Vương Khang, cô nói:

- Anh đang hỏi tôi đó sao?

- Ừ.

- Chưa biết.

- Vậy à?

- Thì sao?

- Không sao cả.

Vương Khang đứng dậy và bước đi, anh nói:

- Cô không định thay quần áo để đến nhà hàng sao?

- Có chứ.

- Dù sao thì...

Vương Khang gãi đầu nhìn Nhã Trúc:

- Hôm nay cô đẹp lắm.

Rồi anh chàng lóng ngóng bỏ đi.

Kỳ Tuấn khá ám ức cái khoảnh khắc ấy và lý do anh phải một mình đi dự tiệc cưới khi Minh Thư cáo bận xin phép về sớm. Anh chàng uống rượu khá nhiều. Trình Can cũng đã khá say khi hôm nay phải uống với rất nhiều khách mời. Khi cả hai về căn phòng tân hôn thì anh chàng đã ngấm rượu. Trình Can mỉm cười:

- Đêm nay, em thực sự là của anh rồi.

- Từ lâu rồi mà.

- Em đẹp lắm, em yêu!
- Em yêu anh.
- Cuối cùng thì anh cũng đã có một lễ cưới trọn vẹn,
- Anh vẫn tiếc khi đám cưới trước không thành?
- Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta. Đừng nhắc tới chuyện khác.
- Vậy thì anh hãy làm em không nói được đi.

Trình Can ôm lấy Phương Dung và họ trao nhau nụ hôn nồng ấm. Anh muốn ôm chặt Phương Dung, tận hưởng một niềm hạnh phúc thực sự thuộc về mình, là của mình. Nhưng đến những lúc cao trào, đầu óc anh không thực sự hướng về người phụ nữ đã cùng bước lên xe hoa với anh ngày hôm nay. Ngay cái đêm mà bất cứ người nào sau kết hôn cũng nhớ về ngày ấy như một ngày hạnh phúc nhất thì Trình Can mới chợt phát hiện ra rằng, chưa lúc nào con tim anh xóa hẳn được ký ức của người xưa. Nếu đó không phải là một vết mờ thì cũng là một chút dấu vết gì của sự tẩy xóa không sạch. Càng nghĩ tới điều đó, anh càng muốn mãnh liệt hơn với Phương Dung. Trình Can với tay tắt đèn, anh không muốn cái nhìn sắc sảo của Phương Dung phát hiện ra trái tim anh đã không dành trọn cho cô trong đêm tân hôn này.

Kỳ Tuấn về nhà, anh đã thấm mệt vì say rượu. Tuấn luôn mở cửa rất nhẹ, anh sợ giấc ngủ của Minh Thư bị ảnh hưởng. Đúng là cô đã ngủ. Tuấn mỉm cười khi Thư vẫn chưa phản thức ăn cho anh. Nhìn cô ngủ cũng thật đẹp, Tuấn ở đó nhìn ngắm cô mãi. Rồi trong một phút tình yêu dâng lên quá cao, Tuấn hôn lên môi Minh Thư, anh hôn rất lâu. Rồi nụ hôn lên má, xuống cổ. Đang lúc đó, Minh Thư tỉnh dậy. Cô giật mình:

- Anh... anh về rồi hả?
- Ừ.

- Anh uống nhiều rượu hả?
- Em không phạt anh vì điều đó chứ?

Minh Thư mỉm cười:

- Em chỉ phạt nếu anh không tắm mà chui vào cái chăn của em.
- Vậy em chờ nhé. Anh đi tắm!

Minh Thư cố bình tĩnh lại và không chế nổi sợ của mình. Cô nhớ rõ lời dặn của bác sĩ nhưng cô đã làm Kỳ Tuấn nghi ngờ mấy lần trong ngày hôm nay nên cô không thể từ chối không cho anh ngủ chung. Hơn nữa, hôm nay lại là đêm tân hôn của Trình Can, Tuấn sẽ hiểu lầm nếu như Thư làm thế. Cô đành để nỗi sợ hãi của cô ở bên cạnh khi ngủ.

...

Nhưng sự chịu đựng không không chế được nỗi sợ của cô trong cơn mơ. Nửa đêm, Minh Thư lại gặp ác mộng.

- Đừng mà... Xin đừng... Buông tôi ra... Buông ra đi... Anh làm tôi đau...

Kỳ Tuấn giật mình thức dậy và bật đèn, anh định gọi Minh Thư nhưng cô vẫn còn đang nhắm nghiền mắt nói mơ:

- Bỏ tôi ra, anh không phải là Trình Can... Anh Can... Anh Can cứu em... Đau quá! Aaaaaaa...

Minh Thư ngồi bật dậy, mồ hôi ra ướt hết cả, cô sợ sệt ôm lấy Kỳ Tuấn:

- Em sợ quá!

Kỳ Tuấn như chết lặng khi nghe những lời đó, anh vẫn cố bình tĩnh:

- Không sao đâu em! Chỉ là mơ thôi mà. Anh lấy nước cho em nhé!

- Em không cần. Anh đừng đi. Em sợ.
- Em mơ thấy gì mà hét ghê thế?
- Em... không có gì... chỉ là ác mộng thôi mà. Anh có nghe gì không?

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư rồi lại lắc đầu:

- Không. Không đâu...
- Xin lỗi, em lại khiến anh mất ngủ.
- Thôi nằm xuống ngủ lại đi em!

Minh Thư ngoan ngoãn nghe lời, một lúc sau cô lại đi vào giấc ngủ. Kỳ Tuấn ngồi nhìn cô, anh có một chút giận cô và cũng tự giận mình. Tuấn đau lòng khi nghe Minh Thư nằm bên cạnh anh mà gọi tên người đàn ông khác, nhưng anh cũng mừng tượng nỗi sợ hãi của cô chính là anh. Tuấn không thể nào ngủ được, anh rất buồn khi phải thừa nhận rằng, Minh Thư vẫn chưa quên hẳn Trình Can. Điều đó đã quá rõ ràng, cô không vui trong ngày cưới của Trình Can, rất miễn cưỡng nói câu “chúc hạnh phúc” và luôn xa lánh, ngại gần gũi, va chạm vợ chồng với Kỳ Tuấn. Tuấn không biết phải làm như thế nào, anh nhìn Minh Thư một chút rồi ôm gối ra ngoài phòng khách. Tuấn mở tủ lạnh lấy vài lon bia, anh nằm đó, khai bia và suy nghĩ. Những tràng cười không lý do bắt đầu xuất hiện từ một kẻ say, Tuấn nhìn lên tấm ảnh cưới treo trên tường, Tuấn cười vô thường vô phạt...

CHAP 55

Minh Thư thức dậy vào buổi sáng sớm, như thường lệ, trước khi thay quần áo, Thư sờ tay vào bụng mình. Cô mỉm cười, âu yếm bé yêu một chút rồi bước ra ngoài. Cứ nghĩ là Kỳ Tuấn dậy sớm nhưng khi thấy anh nằm dài ngoài sofa với hơn chục vỏ lon bia quăng tứ tung, Thư cảm thấy rất lạ. Hay là hôm qua cô bị anh làm thức giấc nên không ngủ được. Cô nhìn lên tấm ảnh cưới treo ở trên tường, Tuấn dù có mất ngủ thì anh cũng đâu làm chuyện như thế này. Có vết nứt trên tấm kính ở mặt kính giữa khung hình cưới. Rồi Thư chợt suy nghĩ, không lẽ đêm qua cô đã nói gì làm anh không vui. Thư lấy túi nylon và nhặt từng vỏ lon bia cho vào. Thấy có tiếng động, Kỳ Tuấn ngồi bật dậy, anh vội giật túi nylon từ tay Minh Thư:

- Sao em lại làm mấy chuyện này? Em sắp sinh rồi. Đừng cử động mạnh thế chứ!

- Chỉ là việc nhẹ thôi mà.

- Nhẹ với em nhưng không phải với anh.

- Nhưng tại sao anh lại uống nhiều bia như vậy?

Kỳ Tuấn không nói gì, anh chỉ thoăn thoắt nhặt mấy vỏ lon bia còn lại rồi cho chúng vào thùng rác. Minh Thư lại hỏi:

- Anh à...

- Chuyện gì?

- Hôm qua, lúc nằm mơ em đã nói gì khiến anh không vui phải không?

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư rồi anh mỉm cười lắc đầu:

- Anh đã nói là không có rồi mà. Sao em cứ nghĩ vờn vờ thế nhỉ?

- Thế... tại sao nó lại như vậy?

Minh Thư chỉ tay lên khung hình cưới có một vết nứt ở giữa trông nó chẳng đẹp tí nào. Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư rồi gãi đầu:

- Anh cũng không biết. Chắc tại lúc anh say nên không làm chủ được mình. Em yên tâm đi! Anh sẽ đi thay lại cái khung khác.

- Hôm nay em có đi đâu không?

- Không. Em sẽ ở nhà.

- Vậy anh đi có việc một chút. Thôi em ở nhà nhé!

Kỳ Tuấn hẹn uống café với Đàm Phúc, trông vẻ mặt Kỳ Tuấn khá ưu tư. Đàm Phúc nói:

- Tớ đoán cậu trông như thế này vào tối qua.

- Ừ. Trông tớ rất tệ phải không?

- Hai vợ chồng cãi nhau à?

- Tớ phải hạn chế việc đó. Vì đứa nhỏ nữa chứ!

- Chứ là vì chuyện gì?

- Thôi! Tớ không nói đâu. Phúc à, nếu cậu là tớ, ban đầu cậu có chịu giúp Phương Dung không?

- Có.

Đàm Phúc trả lời rất nhanh, anh uống một chút café rồi lại nói tiếp:

- Nhưng sẽ không theo cách của cậu. Không bao giờ tớ đùa giỡn với tình yêu.

- Cậu đã bị tình yêu đánh bại bao giờ chưa?

- Hẹn hò thì tớ cũng đã từng. Nhưng yêu hả? Tớ chưa gặp ai để vượt qua từ thích cả. Chỉ thích thôi. Một thời gian. Đến một lúc nào đó, tự dưng tớ lại không còn bất cứ cảm giác nào với cô gái nằm bên cạnh tớ. Tớ chưa bao giờ thích một cái gì đó quá lâu ngoài sự hứng thú tớ dành cho ngành Luật.

- Ước gì tớ được như cậu.

- Cậu thì trái ngược với tớ. Đã chọn cái gì rồi thì không bao giờ rời nó. Nhưng tiếc là những thứ cậu chọn chưa bao giờ là của cậu.

- Cậu có thể cho tớ biết... Tớ đang có thứ gì thuộc về tớ mãi mãi không?

- Có.

- Cái gì?

- Mẹ con Minh Thư. Họ là của cậu. Cả về pháp luật lẫn cuộc sống đời thường.

- Một nửa thôi.

- Sao?

- Thôi không có gì đâu. Tớ phải đi đón mẹ vợ. Chào đã nhé!

Kỳ Tuấn ra sân bay, anh cố ý đón bà Trầm sớm hơn dự kiến vài ngày. Một mặt anh có thể tránh mặt Minh Thư lấy cớ để mẹ con cô gần gũi tâm sự với nhau, một mặt anh giận lấy cô vì đã làm anh đau lòng. Bà Trầm xuất hiện với khá nhiều thứ linh kính mang theo, Tuấn đã nhờ một trong số những người làm việc cho mẹ anh ở Hà Nội đích thân đưa đón bà Trầm vào tận Sài Gòn. Anh mỉm cười thân thiện:

- Con chào mẹ!
- Ôi, chàng rể quý của mẹ đây rồi.
- Mẹ đi có mệt không ạ?
- Khỏe lắm con ạ. Cái Thư không đi cùng con sao?
- Con muốn cho vợ con bất ngờ.
- Ừ. Mẹ cũng mong gặp nó lắm rồi.
- Con mời mẹ lên xe.

Minh Thư đang ở nhà, cô xếp quần áo cho con cưng ngăn nắp, chiếc cũi cũng được sắp xếp xong xuôi. Đó là quà của Ánh Tuyết đặt từ Mỹ. Thư cố đi lại thật nhiều để không bị sinh khó. Nghe có tiếng mở cửa, Thư bước ra phòng khách:

- Anh về nhà sớm thế...

Bà Trầm xuất hiện trước mặt Thư, cô bối ngỡ rồi xúc động đến rơi nước mắt:

- Mẹ!
- Con gái của mẹ. Xem nào, trông con vẫn xinh đẹp đấy.
- Nhờ phần phước của mẹ đấy. Sao mẹ lại vào sớm thế ạ?
- Là anh đó. Anh đã nhờ người quen của mẹ anh đến đưa mẹ vào Sài Gòn. Anh sợ mẹ đi máy bay không quen.
- Anh này, mẹ đã đi vào một lần lúc đám cưới của chúng ta rồi mà.
- Thôi, mẹ vào tắm rửa rồi chúng ta ăn cơm. Con đã làm thức ăn xong rồi.

Kỳ Tuấn nhanh nhẩu:

- Để con cất đồ đạc cho mẹ.

Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn, anh hỏi:

- Em có bất ngờ không?

- Anh ngày càng nhiều trò đấy nhé!

Rồi Minh Thư đột ngột hôn lên má Kỳ Tuấn, cô âu yếm:

- Là bé muốn mẹ hôn ba đấy nhé. Bé nói với ba cảm ơn ba đã đón bà ngoại vào sớm. Bé yêu ba nhiều.

- Ồ, thật vậy sao cục cưng nhỏ của ba. Ba sợ mẹ buồn vì ba cứ đi suốt nên muốn làm mẹ vui, mẹ đã giúp bé hôn ba thì bây giờ ba hôn lại bé nhé.

Tuấn mỉm cười và hôn lại Minh Thư, anh nói:

- Phương Dung xin nghỉ phép một tuần. Trong lúc này anh có nhiều công việc ở tòa soạn, anh hay về trễ. Em đừng giận anh nếu anh về muộn nhé.

- Em hiểu.

- Em nên ngủ sớm và đừng đợi anh. Thôi anh phải đến tòa soạn đây.

- Anh à...

- Chuyện gì vậy?

- Tối nay em chờ anh về nhé!

- Em nên dành tối hôm nay cho mẹ em.

- Em biết rồi.

- Gọi cho anh khi em cần anh.

- Bye.

Minh Thư đã bắt đầu cảm thấy lạ khi Kỳ Tuấn bỗng trở nên khác hẳn. Cô cảm thấy anh đang giấu cô điều gì đó. Thư muốn đến gặp bác sĩ tâm lý ngay nhưng cô không thể đi khi bà Trầm vẫn còn ở nhà. Cô đành thở dài tâm sự cùng mẹ.

Trình Can trở về khách sạn, anh đi tắm biển một mình vì Phương Dung muốn ngủ thêm một chút. Can vào phòng thì không thấy cô trên giường, anh vào toilet cũng không có. Trình Can nheo mắt, không hiểu vợ đang ở đâu. Anh vừa định cất giọng gọi vợ thì thấy cô xuất hiện ngoài ban công nhưng cô không thấy anh và đang nói chuyện điện thoại rất say mê với ai đó. Trình Can định mở cửa ra thì nghe tiếng nói của Phương Dung:

“Cứ để từ từ... Hiện tại tôi vẫn cần thời gian. Tôi chỉ vừa tìm được bến đậu mới, khoan hãy hành động.”

Trình Can cảm thấy lạ, anh để tai lại gần hơn một chút nữa:

“Với tôi thì cuộc hôn nhân này cũng chỉ giúp tôi có một bến đỗ bình yên. Tôi không quên ý định trả thù đâu. Đừng lo. Với tôi, tình yêu dành cho anh ấy không chắc là còn mãnh liệt, nhưng tôi làm tất cả những chuyện này cũng chỉ vì trả thù cho anh ấy.”

Trình Can như muốn tối mắt mũi khi anh nghe những lời đó, bất chợt tiếng động làm Phương Dung giật mình. Cô quay lại và nhanh tay tắt điện thoại:

- Ờ... anh đấy hả?

Trình Can không muốn để Phương Dung nghi ngờ, anh nhào tới và ôm hôn Phương Dung...

- Nhớ em quá!

- Anh tắm biển nhanh thế! Em nghĩ anh sẽ đi suốt buổi chiều.

- Biển chẳng còn thú vị vì vắng em.

- Thật thế hả cưng?

- Ừ.

- Mà lúc nãy anh có nghe em nói chuyện không đấy?

- Không. Vừa thấy em là anh tối mắt tối mũi rồi.

- Em ghê gớm vậy sao?

- Ừ.

- Anh muốn thử lại không?

- Thử gì?

- Cảm giác làm anh mê mết.

Cả hai kéo nhau vào giường và tận hưởng những ngày tháng mật ngọt của hai vợ chồng mới cưới.

Buổi tối, Minh Thư và bà Trầm ăn uống xong rồi mà Kỳ Tuấn vẫn chưa về. Bà Trầm hỏi:

- Nó hay bỏ con ở nhà thế hả?

- Dạ không đâu mẹ. Tại anh ấy nhiều việc.

Vừa lúc đó, Kỳ Tuấn trở về. Anh nhìn thấy mâm cơm đang ăn dở, bà Trầm nói:

- Con về muộn thế?

- Con xin lỗi mẹ, nhưng tại nhiều việc quá. Con không thể dùng cơm cùng mẹ.

- Hôm nay mẹ làm nhiều món ăn lắm, anh vào ăn đi. Em vẫn để phần cho anh mà.

- Ừ.

Kỳ Tuấn khá lạnh lùng, anh điềm đạm và nói rất ít trong suốt bữa ăn. Dù những câu hỏi của bà Trầm Tuấn đều trả lời vui vẻ nhưng nó có vẻ gượng ép lắm. Bà Trầm vẫn còn ngồi xem TV sau bữa cơm, vợ chồng Kỳ Tuấn vào trong phòng. Minh Thư cho em bé nghe nhạc, Kỳ Tuấn thì vừa bước ra khỏi phòng tắm. Anh nhìn Minh Thư với nụ cười hạnh phúc của một người sắp trở thành bố. Anh không thể nào chấp nhận được hình ảnh cô gào thét trong cơn mơ với nỗi ám ảnh từ anh.

Minh Thư thấy Kỳ Tuấn cứ đứng lặng người trước cửa phòng tắm, cô gọi:

- Anh à, lại đây!

- Chuyện gì thế?

- Con đang đập em này. Em nghĩ anh sẽ nghe được đó.

Kỳ Tuấn cười, anh tiến lại, ngồi thấp xuống rồi áp tai vào bụng Minh Thư. Gương mặt Tuấn đắm chiêu, anh không nói gì cả, không vui vẻ tâm sự với con như mọi ngày nữa. Minh Thư hỏi:

- Cha con anh nói gì với nhau thế?

- Bí mật. Không cho em biết.

- Sao thế?

- Con cưng của anh nói vài điều với anh thôi. Anh cũng nói với con vài chuyện.

- Không cho em biết thật à?

- Để anh ra ngoài pha sữa cho em.

Kỳ Tuấn ra ngoài và lấy ly chậm rãi pha sữa, bà Trầm thấy vậy mỉm cười, bà tắt TV bước lại gần anh con rể. Kỳ Tuấn nói:

- Con sẽ chỉ cho mẹ cách pha sữa. Sau này con không về được thì mẹ giúp con nhé.

- Vợ đang mang thai, con biết vậy mà sao đi về muộn vậy? Công việc quan trọng hơn cả đưa con sắp chào đời sao?

- Con... vì thế con mới đón mẹ vào sớm với vợ của con.

- Được rồi. Mẹ sẽ giúp. Dù sao đó cũng là cháu và con gái của mẹ.

Minh Thư đợi mãi một lúc lâu, sau đó chỉ có bà Trầm bước vào với ly sữa trên tay. Cô bỏ cuốn tạp chí xuống và hỏi:

- Ủa? Sao lại là mẹ?

- Nó nói ở tòa soạn có việc nó phải làm ngay đêm nay. Con mau uống hết rồi đi ngủ sớm.

- Lạ thật, này giờ con có nghe anh Tuấn nói gì đâu.

- Mẹ cũng không rõ. Nó nói mẹ qua ngủ với con. Chắc nó sẽ ngủ bên kia.

Sự nghi ngờ trong Minh Thư ngày một lớn hơn, không rõ vì lý do gì Kỳ Tuấn mấy hôm nay luôn trầm lặng, có vẻ rất ưu tư nhưng lại giấu giếm không nói ra. Và hơn hết, lạ lùng một điều là anh đang lẩn tránh cô. Nhưng, điều đó không cho phép cô suy nghĩ quá lâu. Với cô, bây giờ chờ đợi đưa con vẫn là điều ưu tiên nhất.

Ở phía bên kia, Kỳ Tuấn có bận việc gì đâu. Anh chỉ ngồi đó với một ít rượu chát, Tuấn muốn xoáy vào lòng mình cái gì đó khó chấp nhận hơn để anh tìm thấy một sự đồng cảm. Và vị chát của rượu không quá nồng để làm Tuấn say nhưng cũng có thể để anh đi vào giấc ngủ một cách tự nhiên...

“Tại sao em lại như thế? Tại sao em không nói rõ ra là em không có tình cảm với anh. Và anh không biết anh có thể chọn cách lánh mặt em như thế này đến bao giờ? Chờ đến khi Âu Trình Can trở về và

nói rõ cho hắn biết trong tim em vẫn còn có hắn sao? Tự bao giờ, vì em... anh bỏ mất luôn cái sĩ diện của mình?”

CHAP 56

Đàm Phúc hỏi được địa chỉ nơi Ánh Tuyết làm việc, anh ngồi chờ cô suốt. Cô đã chuyển sang làm PR cho một công ty quảng cáo. Anh ngồi chờ hơn bốn mươi phút, khi bắt đầu sốt ruột thì cô quay trở về:

- Mai Ánh Tuyết, cô đi đâu vậy hả?
- Sao anh lại tới đây?
- Tìm cô.
- Được rồi, chúng ta vào phòng nói chuyện. Đừng cố gây chú ý.

Đàm Phúc theo Ánh Tuyết vào phòng, cô ngồi xuống và hỏi:

- Có chuyện gì?
- Cô... có cần tôi không?
- Hả?
- Ý tôi là... À không... Tại sao tôi lại làm cái chuyện vớ vẩn này vậy?
- Biết là vớ vẩn thì nói làm gì? Rõ là người dở hơi.
- Cô có biết là cô đang nói chuyện với đại luật sư không đấy?
- Nhưng tôi chẳng cần một đại luật sư ở đây lên lớp tôi làm gì.
- Cô không biết chuyện gì đang xảy ra với cô à?

- Chuyện gì là chuyện gì? Anh thì lúc nào mà chả muốn lên lớp tôi. Khoe khoang mình.

- Cô nghĩ tôi đến đây là vì điều đó hả?

- Tôi chẳng có tí suy nghĩ gì về anh. Anh đến đây hay không thì tùy.

- Thật là quá đáng! Tôi đã ngu ngốc khi đến đây. Cô chờ ngày bị đá ra đường mà không biết lý do đi.

Rồi Đàm Phúc bỏ đi, anh thậm chí đóng cửa rất mạnh làm mọi người phải giật mình. Ánh Tuyết nhăn nhó không hiểu chuyện gì xảy ra. Cô cũng cảm thấy mình hơi quá đáng nhưng do áp lực từ phía cấp trên, vả lại dạo này Ánh Tuyết cũng cảm thấy không được thoải mái khi cuộc sống vợ chồng ngày càng lạnh nhạt. Cộng thêm Đàm Phúc không bao giờ nói chuyện tử tế với cô làm sự xuất hiện của anh khiến Ánh Tuyết khó chịu mặc dù cô không muốn như thế.

Nhã Trúc phải về lại Hong Kong, Vương Khang là người tiễn cô ra sân bay. Nhã Trúc mặt buồn rười rượi, cô đột ngột ôm lấy Vương Khang. Anh mỉm cười:

- Sẽ nhanh thôi mà em.

- Anh nhớ ngày nào cũng online với em nhé.

- Anh sẽ không quên đâu. Nhanh thôi mà em. Lấy bằng nhanh rồi về với anh. Chúng ta sẽ bắt đầu tình yêu mới.

- Anh nghĩ những gì em đã gây ra cho anh là anh có thể bỏ qua hết sao?

- Miễn là anh có em.

Vương Khang im lặng, kéo Nhã Trúc vào lòng rồi hôn nhẹ lên tóc cô. Trúc nói:

- Chờ em nhé!

- Ủ. Anh sẽ chờ em.

- Tạm biệt anh.

Nhã Trúc hôn Vương Khang lần nữa rồi chạy vào.

Sau một tuần trăng mật, Can và Dung cũng trở về lại Sài Gòn. Cả hai như thường lệ vẫn cùng gia đình dự một bữa cơm thân mật và làm những thủ tục đầu tiên khi Dung trở thành cô dâu của gia đình họ Âu. Bà Kim cũng có mặt và đi cùng là Kỳ Tuấn và Minh Thư. Cả ba đi chung xe, bà Kim nói:

- Mẹ sẽ thu xếp, phải thực hiện trách nhiệm của mẹ chồng khi con sinh cháu cưng cho nhà họ Thái chứ.

- Đã có mẹ con vào lo rồi ạ. Mẹ vẫn còn bận việc, con không dám phiền mẹ.

- Sao? Mẹ con vào khi nào?

- Dạ mới vài hôm.

- Thăng Tuấn này, sao không nói gì với mẹ hết?

Bà Kim đặt tay lên bụng Minh Thư:

- Con mang thai có mệt không?

- Dạ không ạ. Cũng khỏe lắm. Mà con thấy mẹ bận rộn thế nào thì cũng ít khi vắng mặt trong những sự kiện của nhà họ Âu.

- Ủ. Bà con thân thích cũng không có nhiều. Mẹ và anh Minh như anh em rồi. Thân thiết lắm. Mẹ coi họ là người thân duy nhất. Rất tiếc là thằng con trai của mẹ không hoàn toàn như vậy.

Kỳ Tuấn ngồi ở phía trên, anh chỉ im lặng, thi thoảng quay lại nhìn Minh Thư một chút. Cả gia đình ba người bước xuống xe. Bà Kim trao cho Trình Can một cái ôm:

- Chào chàng trai vừa kết hôn.
- Quý hóa quá! Bác cũng đến được.
- Chứ sao. Cháu cưng của bác mà.
- Ba con đang ở trong nhà.

Bà Kim bước vào trước, Minh Thư bước theo sau. Cô nhìn Trình Can, anh cũng nhìn cô. Cả hai chỉ im lặng nhìn nhau mà không nói gì cả. Trình Can phá vỡ bầu không khí im lặng cho đỡ ngột ngạt:

- Chừng nào em sinh con?
- Cũng sắp rồi.
- Em hạnh phúc chứ?

Minh Thư chỉ gật đầu, Trình Can nói:

- Anh cũng hạnh phúc. Rất hạnh phúc.
- Vợ anh đâu?
- Cô ấy ở trong nhà, đang làm thức ăn cùng vợ của ba anh.
- Phương Dung là một cô gái tài giỏi, xinh đẹp.
- Anh biết. Nên anh mới chọn cô ấy làm vợ. Và em cũng như thế phải không?

Kỳ Tuấn đứng ở gần đó nhưng anh nép vào phía sau gốc cây to. Anh im lặng và gần như muốn bỏ về. Trình Can đã thấy Kỳ Tuấn, sau khi Minh Thư đi vào trong, Kỳ Tuấn cũng bước vào. Trình Can tựa lưng vào tường và hỏi:

- Tại sao lại nghe lén?
- Tôi không hiểu anh nói gì.

- Thật không?

- Đang cố tìm bằng chứng để đâm vào mặt tôi hả? Kém cỏi quá vậy? Ngay cả khi tôi đã kết hôn mà cũng sợ mặt vợ à? Cho đến bây giờ vẫn chưa có được trái tim cô ấy sao?

Kỳ Tuấn nhìn Trình Can, ánh mắt vẫn còn chút ngang ngược nhưng sắc mặt thì không còn như thế. Kỳ Tuấn xỏ tay vào túi quần và bình thản:

- Ừ. Thì đã sao? Tôi không có được trái tim cô ấy đó. Thì đã sao? Chẳng cần đánh nhau vì bất cứ lý do gì nữa.

- Tôi không hiểu vì sao cậu lại may mắn có được Minh Thư? Và tôi thì không muốn cô ấy đau khổ. Cậu nghe rõ chưa?

- Anh làm được thì cứ làm. Làm cho cô ấy hạnh phúc hơn tôi.

- Nếu như ngày đó cậu đừng như con chó điên mà lao vào cướp lấy điều vô giá mà tôi sắp có được.

- Vẫn hối tiếc à?

- Tôi là người tôn trọng hôn nhân. Đừng hiểu lầm vợ của cậu. Chúng tôi chỉ nói chuyện xã giao thôi.

- Tôi không quan tâm.

Trong suốt buổi ăn, thái độ của Trình Can, Kỳ Tuấn và Minh Thư đều không được bình thường cho lắm. Kỳ Tuấn cảm như hén suốt cả buổi, Minh Thư thì tỏ ra khó chịu khi Trình Can cứ liên tục đưa mắt nhìn hai vợ chồng cô. Bà Kim nói:

- Cháu dâu khi nào mới đi làm trở lại?

- Chắc là ngày mai ạ. Con biết tòa soạn cần cháu mà.

Rồi Phương Dung nhìn Minh Thư và nở nụ cười:

- Cho dù con chỉ là người thay thế.

Ông Minh nhìn sang Minh Thư, cô biết cô cũng hơi khó xử nhưng chỉ trả lời tế nhị:

- Nếu chị đảm nhiệm tốt, chủ tịch sẽ xem xét lại mà.

- Cô là do đích thân chủ tịch mời, phải được trọng dụng hơn tôi chứ.

- Nếu như tôi không mang thai thì có lẽ sẽ như thế.

Bữa ăn khá ngọt ngào, bà Kim cho xe đưa cả hai về nhà sớm. Ngồi chung xe mà thấy Kỳ Tuấn vẫn lạnh lùng, Minh Thư hỏi:

- Anh mệt hả? Sao em thấy anh ít nói quá!

- Em thấy vậy chứ anh có vậy đâu.

- Vẫn còn sớm, mình đi đâu một chút rồi hãy về anh nhé.

Kỳ Tuấn vẫn im lặng. Một lúc sau, nhìn Minh Thư, anh nói:

- Có phải em hối hận lắm không?

- Ý anh là sao?

- Về tất cả mọi thứ. Hôn nhân với anh, em bé và cuộc sống trước kia em buộc phải từ bỏ?

- Sao anh lại hỏi em như thế? Có phải tại vì em đã nói tới vấn đề đó lúc trên bàn ăn không?

Kỳ Tuấn không còn chịu nổi nữa, anh nói:

- Tài xế! Tôi muốn xuống xe.

- Thưa cậu chủ, chưa tới nhà cậu mà.

- Anh không dừng lại ngày mai tôi đuổi việc anh đó.

- Nhưng đường này đừng không được.

- Dừng lại cho tôi. Dừng ngay!

Minh Thư kéo Kỳ Tuấn lại:

- Anh đi đâu vậy?

- Em về nhà trước đi.

- Anh đi đâu vậy?

Kỳ Tuấn không trả lời mà bắt taxi đi ngược lại. Minh Thư cũng không biết nên làm thế nào. Kỳ Tuấn biết mình có thể sẽ mất bình tĩnh nếu ở cạnh Minh Thư. Một là phải chứng kiến cảnh cô lại gọi tên Trình Can hoặc là anh sẽ khiến cái tổ ấm của mình nổ tung để cơn giận có thể nguôi ngoai. Anh vùi mình vào âm thanh đập chát chúa ở vũ trường, dìm mình vào rượu mạnh để đầu óc có thể quên hết sự đời. Rồi Kỳ Tuấn nhìn loang quanh, anh cũng nhận được một vài lời mời mọc từ các cô gái bốc lửa.

- Anh uống với em nhé.

- Không.

- Anh có vợ chưa?

- Chưa.

- Sao anh buồn vậy?

- Không muốn nói. Đi ra đi trước khi tôi nổi giận.

- Không thể mời em một ly nào sao?

- Cô đừng làm bạn trai tôi nổi nóng.

Kỳ Tuấn và cô gái kia ngược lên nhìn, Phương My đứng trước mặt Kỳ Tuấn. Rồi cô gái kia bỏ đi, Phương My đỡ anh dậy:

- Sao anh uống nhiều thế?
- Không liên quan tới cô.
- Buồn chuyện gia đình sao?
- Cô đi đâu vậy?
- Đi chơi. Tôi độc thân mà.
- Có ai cấm chỗ này không dành cho người đã kết hôn.
- Nhưng tôi nghĩ anh cần ở nhà vào giờ này. Tôi đoán không làm thì ngày sinh nở của vợ anh cũng không còn xa đâu.
- Đừng nhắc nữa.

Kỳ Tuấn quát to lên. Rồi như sợ mọi người chú ý, anh dịu giọng lại:

- Xin đừng nhắc những thứ không thuộc về tôi. Tôi sẽ nổi điên nếu tiếp tục nghe đấy.
- Ok! Sẽ không nhắc nữa.
- Vậy thì cô có thể tiếp tục ngồi đây.

Minh Thư liên tục gọi điện thoại nhưng Kỳ Tuấn không muốn nghe nên anh đã tắt máy. Cô gọi điện thoại cho Đàm Phúc:

“Chào anh!”

“Vợ Kỳ Tuấn đó à?”

“Có phiền anh khi gọi giờ này không ạ?”

“Không sao. Chuyện gì thế?”

“Em nghĩ anh biết. Em gọi không phải để nhờ anh tìm Kỳ Tuấn về. Chỉ là em mong anh ấy không sao. Anh ấy đang có tâm trạng.”

“Nó làm sao thế?”

“Anh ấy không vui. Anh ấy không nghe điện thoại của em.”

“Thôi được rồi. Anh sẽ đi tìm. Thức khuya không tốt cho thai nhi đâu.”

“Cảm ơn anh quan tâm.”

Cô khá bối rối. Chưa bao giờ cô lo cho Kỳ Tuấn như vậy. Lần đầu tiên cô đã cảm nhận được Kỳ Tuấn rất quan trọng trong suy nghĩ của cô. Từ lúc nào mà việc anh không về nhà đã làm Thư cảm thấy trống vắng trong lòng? Cô nằm trên giường mà cứ bồn khoăn trần trọc...

Phương My đỡ Kỳ Tuấn ra khỏi vũ trường đầy tiếng nhạc đập đau cả lòng ngực. Anh đã ới rất nhiều. Phương My đưa cho Kỳ Tuấn một ít nước súc miệng rồi sau đó lau mặt cho anh. Kỳ Tuấn mơ màng nhìn Phương My. Anh nói:

- Anh nhớ em.

- Kỳ Tuấn, em không phải vợ anh. Em là Phương My!

Kỳ Tuấn quay sang nhìn, anh đặt hai tay lên má Phương My, từ từ tiến gần cô hơn.

Đàm Phúc lái xe tới, vừa lúc nhìn thấy Kỳ Tuấn định ôm Phương My, anh đã lao tới kéo Kỳ Tuấn ra rồi đâm vào mặt anh. Kỳ Tuấn cố mở to mắt xem còn nhìn được không:

- Cậu điên hả? Muốn đánh nhau à?

- Cậu mất hết lí trí rồi à?

- Mất trí gì đây? Rồi ở đâu ra vậy?

- Cậu say rồi. Về nhà ngủ đi.

Kỳ Tuấn đứng dậy, lau vệt máu từ mũi chảy ra. Anh nói:

- Đang vui về mà.

- Cậu điên hả? Cậu và Minh Thư sắp có con. Không phải là hạnh phúc đang ngập tràn kia à?

- Chỉ là cái vỏ bề ngoài thôi.

- Đừng có điên. Thôi lên xe tớ đưa cậu về nhà. Minh Thư đang lo sốt vó lên đấy. Đi nào! Đi!

Kỳ Tuấn quay lại nhìn Phương My, anh nói:

- Cảm ơn em!

Đàm Phúc lái xe đưa Kỳ Tuấn đến chỗ vắng người, rồi lúi anh ra mà đập túi bụi. Kỳ Tuấn nói:

- Làm gì thế?

- Đánh cho cậu tỉnh. Cậu làm sao ăn nói với Minh Thư đây? Chính vợ cậu đã gọi nhờ tớ đi tìm cậu đấy.

- Thì đã sao chứ? Vì cái gì đây? Tớ không muốn tiếp tục làm khổ người ta, tớ cũng muốn tớ cảm thấy được bình yên. Tớ không thể quay trở về nhà bởi vì người ta vẫn ám ảnh đã bị tớ cưỡng bức. Tớ không thể tiếp tục hi vọng gì ở một người trước nay chưa hề có tình cảm với tớ. Cậu biết rõ thất bại đối với một thằng đàn ông khó chịu như thế nào mà. Cậu cũng biết rõ tớ là người đã có rất nhiều chiến thắng dù chơi không đẹp nhưng cũng đã có những trận thua rất đau.

- Sao cậu lại phẫn nộ như vậy? Cậu vẫn từng tự hào vỗ ngực sắp lên chức mà.

- Ừ thì tớ đã từng hi vọng rất nhiều, và bây giờ tớ phải chấp nhận thất bại kiểu như thế đó.

- Cậu còn đứa bé mà. Nó là con của cậu. Cậu là cha của nó.

- Phải. Nhưng tớ không xác định được đối với cô ấy, đứa nhỏ là niềm vui hay là thảm họa nữa. Tớ đã thực sự yêu rất nhiều. Tớ yêu Minh Thư rất nhiều. Nhưng Minh Thư thì không. Cậu biết điều đó khó chịu như thế nào không? Tớ không nghĩ cô ấy biết tớ đã biết được điều này.

- Về nhà đi! Cậu không thể vui chơi cả đêm đâu.

Kỳ Tuấn theo Đàm Phúc trở về nhà, chiếc xe đỗ xích trước tòa chung cư quen thuộc. Kỳ Tuấn nói:

- Sau khi cô ấy sinh con, tớ sẽ là người đề nghị chia tay.

Trong khi đó, một giọng nói từ một nơi không xa là mấy cất lên:

“Số ảnh đó không cần phải đăng lên tạp chí rình rang. Hãy giao đến ngay người nhận là Hoàng Ngọc Minh Thư.”

Rồi Phương Dung tự thưởng cho mình một nụ cười tự đắc:

- Sắp có trò hay để xem rồi! Hoàng Ngọc Minh Thư, tôi không để cô sống trong hạnh phúc lâu thêm đâu.

Nhưng vẫn có một người nghe lén tất cả các cuộc gọi từ Phương Dung. Trình Can ngồi ở phòng bên cạnh. Anh thở dài:

- Vợ tôi đang làm gì vậy?

CHAP 57

Một ngày mới bắt đầu, Trình Can thức dậy sớm hơn Phương Dung. Anh chạy bộ quanh sân nhà, Trình Can vẫn còn suy nghĩ về chuyện hôm qua. Nhưng sau đó Trình Can gạt qua mọi chuyện và cho rằng đó là do Phương Dung có tham vọng thể hiện mình giỏi hơn Minh Thư mà thôi. Anh vào nhà khi nắng đã lên cao, Phương Dung vừa mới thức và đang đọc báo. Can hôn lên má vợ và hỏi:

- Hôm nay em thế nào?
- Tốt. Còn anh? Lại một ngày sáng hôn tạm biệt nhau, tối gặp nhau nữa hả?
- Em có muốn một chút khác biệt không?
- Như thế nào?
- Muốn biết thì hãy từ chối tất cả các cuộc hẹn sau 8 giờ tối hôm nay.
- Cũng được. Anh có thể bật mí đó là gì không?

Trình Can cười ranh mãnh:

- Một bữa ăn có đầy đủ dao và thìa.
- Ôi anh trả lời ăn gian à?
- Anh cần đi tắm. Trông anh dơ quá!
- Anh cũng biết vậy.

- Em đi trước nha.

- Chúc một ngày tốt lành!

Một tổ ấm khác cũng bắt đầu một ngày mới, Thư dậy sớm hơn mọi ngày khi cô cảm thấy những cơn đau hơi nhẹ đến từ bụng. Nhưng vẫn còn hơn mười ngày nữa mới đến ngày bé yêu ra đời theo tính toán của cô. Cô ra khỏi phòng và thấy Kỳ Tuấn nằm ngoài sofa. Bà Trầm thì đang làm thức ăn sáng cho cả nhà...

- Con chào mẹ.

- Chào con.

- Anh ấy về khi nào vậy ạ?

- Cũng hơn 3 giờ sáng. Mẹ thấy con đã ngủ nên không gọi con dậy. Tuấn cũng đề nghị ngủ ở ngoài sofa không để con thức giấc và không muốn mùi rượu làm ảnh hưởng đến con.

- Vâng...

Minh Thư đi vào phòng lấy chăn cho Kỳ Tuấn. Anh tỉnh giấc khi Minh Thư khẽ chạm vào tay vào mặt anh:

- Anh dậy rồi hả?

- Ừ.

- Hôm qua anh uống nhiều chắc là còn mệt, bây giờ anh vào giường ngủ thêm một chút lấy sức đi làm.

- Thôi khỏi. Anh ngủ đủ rồi.

Kỳ Tuấn ôm chăn trả vào trong phòng, Minh Thư đi theo và hỏi:

- Hôm qua em có làm gì khiến anh không vui phải không?

- Không có.

- Vậy sao anh lại nổi giận? Không chịu về nhà với em.
- Em trở nên nói nhiều từ khi nào vậy? Anh nhớ trước đây nghe được một câu nói của em là một điều xa xỉ đó.
- Anh có gì hiểu lầm thì anh có thể hỏi em mà.
- Có những thứ anh đã từng hỏi rất nhiều. Nhưng giờ thì có lẽ anh biết anh đã có câu trả lời.
- Anh nghĩ em và Trình Can vẫn còn tình cảm sao?
- Không.
- Anh nói dối. Anh có nghĩ như vậy.
- Anh đã nói không có. Em đừng ép anh phải nặng lời.
- Có gì thì anh nói rõ đi. Em không muốn phải để người khác hiểu lầm về em.

Mặt Kỳ Tuấn đỏ ngầu vì tức giận:

- Người khác à? Phải. Chính là cái vấn đề đấy. Vấn đề anh luôn xem anh là người khác trong bất cứ mọi chuyện. Nhưng anh là ai trong mối quan hệ của chúng ta? Anh là chồng em. Anh là người mà cái xã hội này khái niệm rằng là người phải có trách nhiệm là điểm tựa vững chắc, là người phải biết quan tâm, chia sẻ. Nhưng anh có được làm cái điều đó không?
- Vậy là anh chưa bao giờ tin em và Trình Can đã chấm dứt?
- Anh không tin.

Kỳ Tuấn không nói gì và bước ra ngoài. Bà Trần hỏi:

- Thức ăn nguội rồi, để mẹ làm nóng lại cho con.
- Dạ thôi khỏi mẹ. Mẹ làm cho vợ con được rồi.

- Hai đứa làm gì mà lớn tiếng vậy?

- Dạ, chỉ là tranh luận hơi lớn tiếng một chút thôi mà.

- Con là con rể, nhưng mẹ cũng xem con là con ruột nên mẹ nói chút nhé. Vợ con đang mang thai, con nên quan tâm nó nhiều hơn một chút và giữ cho mình chút gì đó của một người sắp lên chức đi con. Đừng đi sớm về khuya như vậy. Vợ con hôm qua đã chạy đôn chạy đáo nhờ bạn của con rồi thức chờ con, mẹ nói mãi nó mới chịu vào phòng ngủ đó.

- Con sẽ cố gắng về sớm.

- Thức ăn hâm nóng rồi, sữa cũng đã pha xong, con bưng vào đồ ngọt vợ con đi.

Kỳ Tuấn đẩy cửa vào, thấy Minh Thư nằm quay mặt vào trong. Kỳ Tuấn đặt thức ăn xuống rồi đem ly sữa lại:

- Em uống sữa đi.

Minh Thư không trả lời. Kỳ Tuấn thở dài:

- Thôi anh đi làm. Sữa và thức ăn anh để trên bàn. Em có giận đối gì anh cũng nên ăn vì con.

Kỳ Tuấn vừa tới tòa soạn thì anh lại chạm mặt với Phương Dung. Cô búi tóc cao trông ra dáng phụ nữ mới kết hôn, sang trọng và quý phái hơn hẳn. Cả hai vào chung thang máy, Phương Dung hỏi:

- Vợ anh chừng nào sinh?

- Hình như cô gặp tôi chỉ để hỏi câu này hả?

- Vậy ư?

- Có vẻ như cô còn trông mong đứa bé hơn cả vợ chồng tôi.

- Thì tôi cũng phải xem cái dáng cô ta sinh nở ra sao đó chứ.

- Tôi nghĩ cô biết tôi đang nói gì.

Kỳ Tuấn lạnh lùng nhìn Phương Dung:

- Vụ bắt cóc hôm đó... Tôi thề là tôi sẽ liều mạng với cô nếu cô đụng đến mẹ con họ!

- Tôi cũng nhắc anh nhớ mẹ con họ là ai? Đứng ở vị trí nào trong nhiệm vụ anh hứa đã giúp tôi.

- Việc tôi hứa thì tôi sẽ làm. Nhưng tôi mong cô hãy đứng bên ngoài tất cả.

- Anh đã từng cam đoan anh sẽ không yêu cô ta mà. Bây giờ anh dám nói anh không yêu Hoàng Ngọc Minh Thư không?

Kỳ Tuấn quay lại nhìn Phương Dung rồi nói:

- Để yên cho mẹ con họ. Hoặc là cả hai chúng ta sẽ không còn gì. Cô phá gia đình tôi được thì tôi cũng khiến cô là một con thuyền không bến đỗ được. Yên phận mà làm vợ Âu Trình Can đi.

Rồi anh hiên ngang bước ra khỏi thang máy. Phương Dung mỉm cười nghĩ đến kế hoạch phá hoại Kỳ Tuấn và Minh Thư.

Bà Trâm gõ cửa mãi mà vẫn không thấy Minh Thư trả lời, đẩy cửa nhẹ vào thì thấy cô nằm trên giường, hai hàng nước mắt chảy dài. Bà hỏi:

- Con gái, có chuyện gì thế?

- Không có gì đâu mẹ. Con chỉ buồn chút xíu thôi.

- Có thể tâm sự với mẹ không?

- Con...

- Có phải con buồn Kỳ Tuấn không?

- Còn ai có thể làm con buồn nhiều như anh ấy nữa ạ.

- Mẹ luôn lo lắng cho con, kể từ cái ngày mặt con lạnh như băng bước vào nhà thờ. Mẹ đã có linh cảm rằng con có một cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Hay đúng hơn hết mẹ không cảm thấy con có chút tình yêu nào với Kỳ Tuấn lúc con trao nhẫn cho anh ta.

- Con...

- Nhưng lần này trở vào lại, mẹ đã thấy có một sự thay đổi tích cực. Mẹ đã cảm thấy con đã thay đổi hơn nhiều.

Minh Thư im lặng. Bà Trâm nói:

- Con có muốn ăn gì không? Con bỏ bữa từ sáng đến giờ rồi.

- Con không muốn ăn.

- Con ăn một chút đi. Không vì con cũng vì em bé nữa.

- Con muốn ở một mình.

- Mẹ không phiền con. Nhưng lát nữa mẹ đem thức ăn vào nhé?

Kỳ Tuấn về nhà, dĩ nhiên anh luôn tìm cách tránh mặt Minh Thư nên về rất muộn. Đã gần 12 giờ Tuấn mới về, anh ngồi ở trong xe hơn tiếng đồng hồ mới chịu lên nhà. Kỳ Tuấn thấy đèn trong phòng đã tắt hết, anh định bước vào phòng đọc sách ngủ qua đêm nhưng thấy cửa phòng anh vẫn không khóa. Tuấn thử đẩy cửa vào, anh mở đèn lên. Minh Thư vẫn còn ngồi bên cửa sổ, cô chưa ngủ nhưng mắt lim dim. Kỳ Tuấn nhìn ly sữa và phần ăn ban sáng vẫn còn nguyên, kể cả phần buổi trưa và phần buổi chiều cô cũng để đó. Kỳ Tuấn giận dữ đứng đờ đẫn lại và lớn giọng:

- Em đang làm cái quái gì vậy? Tuyệt thực là hay lắm hả?

Minh Thư không nhìn Kỳ Tuấn và không hé môi. Anh nóng giận hét lên:

- Em tuyệt thực để trả đũa anh chứ gì? Được rồi. Sao cũng được nhưng anh không muốn em thực hiện điều đó bằng cách hành hạ con anh.

Minh Thư giận dữ đi vào trong giường nằm. Nhưng cô vừa đi vài bước đã đổ gục xuống, Kỳ Tuấn không trở tay kịp thì có lẽ Thư đã bị ngã. Tuấn đỡ cô lên giường:

- Em sao vậy?

Minh Thư ngắt trong tay Kỳ Tuấn, anh chạy sang phòng gọi bà Trầm dậy rồi gọi điện thoại cho bác sĩ tới. Kỳ Tuấn rất lo lắng. Bác sĩ nói:

- Vợ anh do không ăn uống gì nên tụt huyết áp.

- Có nghiêm trọng không ạ?

- Chỉ mới hôm nay thì không nghiêm trọng. Nhưng dài dài thì nghiêm trọng đấy.

- Vậy chỉ cần ăn uống đầy đủ là vợ tôi không sao phải không?

- Phải. Tắm bổ cho nhiều vào. Ông bổ sắp lên chức ạ.

Tiến bác sĩ ra ngoài, Kỳ Tuấn định đẩy cửa vào phòng nhưng bà Trầm đã ra trước và nói:

- Con để Thư nghỉ ngơi đi nhé.

- Cô ấy không muốn gặp con hả mẹ?

- Mẹ cũng không biết con bé nghĩ gì... Nhưng mẹ nghĩ nó cần được yên tĩnh.

- Không sao. Mẹ để con đem ly sữa vào cho cô ấy. Con chỉ nói vài câu thôi.

Kỳ Tuấn đem vào, Minh Thư vẫn đang ngồi đó và cô vẫn làm mặt lạnh. Kỳ Tuấn nói:

- Không cần phải nói gì cũng được. Để anh nói nhé.

Kỳ Tuấn thở dài nhìn Minh Thư, anh nói:

- Không phải chuyện gì xảy ra cũng có lý do. Nhưng mà chuyện đó, thôi, xem như chúng ta bỏ qua hết đi. Anh không muốn trông em tệ như thế này nữa. Anh thực sự chịu không nổi, nói gì tới con chúng ta. Em à, em có giận anh thì cũng đừng hành động đại dốt như thế. Anh xin lỗi em. Nếu chuyện đó là do anh hiểu lầm thì anh xin lỗi. Mình bỏ qua nhé. Vì hạnh phúc của chúng ta, và vì con nữa.

Minh Thư quay lại nhìn Kỳ Tuấn, cô nói, giọng vẫn mệt mỏi:

- Tất cả cũng chỉ vì đứa con. Anh lo lắng và chăm sóc tôi ư? Không có. Anh bỏ qua chuyện này cũng là vì tôi đang mang thai đứa con của anh. Có đúng không? Tôi không cần anh bỏ qua. Thẳng thắn với nhau tốt hơn. Anh không hề quan tâm đến suy nghĩ của tôi. Anh không hề nghĩ đến cảm nhận của tôi.

- Thư à, thật sự không phải như vậy.

- Tôi mệt rồi. Tôi cần nghỉ ngơi.

Kỳ Tuấn không biết làm gì hơn, anh ngồi đó thêm vài phút rồi đi ra ngoài. Minh Thư thì chỉ ngồi đó và buồn thôi. Cô không hiểu vì sao cô mất đi hết hoàn toàn tính cứng rắn. Hay là vì mang bầu thì cảm xúc dễ biểu lộ hơn. Cô đã khóc vài lần kể từ khi mang thai nhưng lần này là tức tưởi nhất.

“Anh ấy chưa hề nghĩ đến cảm nhận của tôi.”

Thư cố lau khô hàng nước mắt, cô nhìn sang ly sữa, dù sao em bé cũng đã đói meo theo mẹ từ sáng tới giờ. Thư cần uống. Cũng đúng thôi. Có giận thì cũng là giận ba nó thôi. Nó vô tội.

CHAP 58

Một ngày, Trình Can về nhà sớm hơn Phương Dung nhưng không ghé đón cô. Công việc của hai người cũng khá bận rộn, Trình Can đang chờ cô em cố hoàn thành khóa học cuối cùng để trở về phụ giúp anh. Nghĩ ngợi lung tung, Trình Can trông thấy laptop của Phương Dung vẫn còn mở. Anh định dọn dẹp giúp cô nhưng hơi tò mò nên Trình Can đã vô tình chạm phải chuột. Những hình ảnh khá lạ xuất hiện, đó chính là toàn bộ mấy tấm ảnh của Kỳ Tuấn và Phương My đêm hôm nọ. Trình Can lại càng tò mò hơn, nhưng đúng lúc đó, anh nghe tiếng xả nước trong toilet, thì ra Phương Dung đã về trước anh. Trình Can vội vàng di chuyển nhanh lại tủ áo khi thấy Phương Dung đẩy cửa ra. Trình Can mỉm cười:

- Em à...

- Ủa anh về sớm vậy?

- Ừ. Hôm nay định tạo bất ngờ cho em. Không ngờ em lại là người tạo cho anh bất ngờ.

- Hôm nay em về sớm chuẩn bị, tối nay em mời ba đến nhà mới của chúng ta dùng bữa.

- Thế à? Em biết nội trợ thật sao?

- Cũng biết chút chút.

- Anh phụ em nhé?

- Có anh phụ chắc thức ăn sẽ ngon hơn.

Phương Dung kéo tay Trình Can đi, anh còn nhìn nán lại laptop, luyến tiếc vì chưa kịp xem kỹ.

Minh Thư sau một giấc ngủ trưa, cô thức dậy và ra khỏi phòng. Căn nhà thơm mát hơn rất nhiều khi bà Trầm vào ở đây.

- Con có muốn ăn gì không?

- Có gì ăn không mẹ?

- Con đói chưa? Thức ăn trong tủ lạnh gần hết rồi. Để mẹ đi mua.

- Mẹ nhớ đường tới siêu thị không ạ?

- Ừ. Nhớ rồi. Ở nhà có đói thì ăn bánh qui đỡ nhé. Hay để mẹ pha sữa?

- Con không uống sữa nữa đâu. Ngán quá!

- Ừ. Mẹ đi chợ đây.

Kỳ Tuấn ngồi một mình ở tòa soạn, anh đang xoay bút và suy nghĩ. Tuấn không muốn về nhà để rồi phải cảm thấy như sự xuất hiện của anh làm Minh Thư khó chịu. Nghĩ ngợi một lát, anh lái xe đến một tiệm chơi bida lớn. Tuấn cũng chơi rất khá ba ba lỗ. Bắt được vài ván thì đã có vài ba cô chân dài tiến lại:

- Anh bắn tuyệt quá! Thách đấu với người bắn giỏi nhất ở đây đi!

- Là ai?

- Em.

Nói rồi một cô cầm lấy cây cơ và bắn một cách đầy kỹ thuật. Kỳ Tuấn bị khích và dĩ nhiên là chấp nhận...

Phương Dung và Trình Can đang chuẩn bị thức ăn, chợt cô nàng la toáng lên:

- Thôi rồi...

- Chuyện gì thế?

- Chúng ta đã không có đủ rượu vang để em làm món này.

- Anh sẽ đi mua.

Trình Can tức tốc lái xe đi, ngang một vài siêu thị nhưng lại không thuận đường nên anh đành chạy tiếp. Đi khá xa nhà thì Can gặp được một siêu thị thuận đỗ xe, anh liền tạt vào rồi đi nhanh. Đang lúc lựa rượu, Trình Can tình cờ gặp một người trông rất quen., nhất là ở khuôn mặt có nét gì đó rất giống người phụ nữ luôn luôn có mặt trong trái tim anh. Trình Can mạnh dạn tiến tới gần:

- Chào bác...

- Chào cháu. Cháu là...

- Bác có phải là mẹ của Minh Thư không ạ? Cháu thấy bác trong lễ cưới của cô ấy.

- Ủ. Chào cháu.

- Gọi cháu là Can được rồi. Thế bác mua gì đấy ạ?

- Đồ ăn dự trữ thôi. Bác cũng muốn làm vài món cho Thư ăn. mấy ngày nay vợ chồng nó làm sao ấy... Con bác không được vui cháu à.

- Chồng cô ấy không lo lắng cho cô ấy à?

- Có đấy chứ. Nhưng...

- Thật là quá đáng.

- Sao cháu kích động thế?

- Dạ... không có gì. Thôi bác lựa xong chưa? Cháu tiễn bác về một đoạn. Giờ này khó đón xe lắm.

- Cũng gần mà cháu.

- Bác xách đồ nhiều, thôi chất lên xe cháu cho nhanh.

- Vậy thì phiền cháu quá.

Minh Thư nghe tiếng chuông cửa, cô mở cửa ra nhưng không thấy ai, chỉ có một gói bưu phẩm đặt ở dưới đất. Thư nhặt lên, một cái mặt cười trên bì bưu thiếp. Thư cảm thấy lạ, rồi cô mở ra xem. Không còn tin vào mắt mình, những xấp ảnh còn nóng hổi, đó là ảnh Kỳ Tuấn đấm đui ôm Phương My. Thư thậm chí đứng còn không vững, cô thực sự sốc, xấp ảnh rơi tứ tung còn Minh Thư thì lùi lại vài bước, trời đất như tối sầm lại. Cô va lưng vào cạnh bàn, Thư ngồi bệt xuống sàn và bụng cảm thấy đau nhói. Cô nhìn thấy phía dưới, ở giữa hai chân, có một chất nhầy trong suốt có một chút vàng đục. Thư rất sợ, không có ai ở nhà lúc này. Cô bấm điện thoại cho Kỳ Tuấn...

“Alô...”

Một giọng nữ cất lên, Minh Thư vội vã tắt máy. Trong lòng cô lúc này đã không còn nghĩ đến việc Kỳ Tuấn như thế nào nữa rồi. Cô đành ngồi đó chịu trận:

- Con ơi cố lên... Đừng làm mẹ sợ mà...

Kỳ Tuấn bước ra từ toilet, anh nói:

- Sao đây cô em? Phục anh không?

- Phục thì có phục. Muốn em thưởng gì đây?

- Tự để em xuống hạng nhì đi. Anh là nhất.

Rồi Kỳ Tuấn kiểm tra điện thoại, anh thấy số của Minh Thư. Kỳ Tuấn vội vã gọi lại, Minh Thư đang ngồi chịu trận nhưng nhất quyết không chịu nghe. Tuấn không biết là cô đang sắp sửa lâm bồn nên cũng chỉ gọi có một lần.

- Cháu đã đưa bác về rồi lại còn xách lên tận nhà.

- Thôi mà bác. Dù sao cháu cũng chào Minh Thư một tiếng chứ ạ.

- Để bác mở cửa.

Cả hai vẫn còn cười nói vui vẻ chợt hoảng hốt khi thấy Minh Thư ngồi bệt ở đó, mặt tái nhợt và ra rất nhiều mồ hôi. Trình Can vội vã chạy lại:

- Minh Thư, em làm sao thế?

- Đau bụng quá.

- Nguy rồi, đưa nó tới bệnh viện mau. Con bé sắp sinh rồi.

- Trời, sao lại như vậy? Em bị ngã hả?

- Cứu con của em. Xin anh đây.

- Có anh ở đây. Sẽ không sao hết.

Rồi bà Trần vào trong và chuẩn bị quần áo cho Minh Thư. Xe cấp cứu đã đến và chờ dưới đường. Trình Can ẵm Minh Thư vào xe, cùng bà Trần đưa cô tới bệnh viện. Kỳ Tuấn vẫn không hay biết gì và vẫn tiếp tục cuộc chơi bời của mình.

Minh Thư chuẩn bị vào phòng sinh, cô nắm lấy tay bà Trần:

- Mẹ ơi, con đau lắm.

- Con rất giỏi. Sẽ không sao đâu.

- Con của con sẽ không sao phải không?

- Bây giờ con vào đi. Con chỉ còn một vài khoảnh khắc nữa thôi, con sẽ thấy được thiên thần nhỏ tuyệt vời của con.

Cô quay sang nhìn Trình Can, anh vẫn nắm chặt tay cô và nở nụ cười quen thuộc:

- It's okay. Em đừng lo lắng. Mọi chuyện sẽ tốt thôi.

Thư chảy nước mắt nhìn Trình Can:

- Em đã đối xử với anh như vậy. Tại sao người bên cạnh em ngay giờ phút này vẫn lại là anh?

- Anh cũng không biết. Nhưng dù có là ai, thì tất cả đều muốn em mẹ tròn con vuông.

- Cảm ơn anh.

Năm phút, mười phút, ba mươi phút, một giờ đồng hồ, hai giờ, rồi lại ba giờ. Trời đã tối mịt, Trình Can để điện thoại trên xe. Anh cũng quên mất rằng mình đang làm việc gì.

Kỳ Tuấn trở về nhà khi đã thấm mệt vì rượu. Anh thấy đèn trong nhà không ai mở, nghĩ rằng Thư đã đưa mẹ vợ đi đâu đó nên Tuấn cũng không lấy làm lạ. Anh mở đèn lên và đi vào phòng. Bước qua phòng khác, thấy vài thứ là lạ rơi khắp sàn nhà. Tuấn tá hỏa khi nhận ra số ảnh đó, anh lấy điện thoại ra và bấm nhưng chợt nhớ bà Trầm không có điện thoại riêng. Kỳ Tuấn bấm số của Minh Thư, lúc này Âu Trình Can là người nghe máy:

“Giờ này mới gọi lại hả? Làm chồng kiểu gì vậy thằng kia?”

“Vợ tôi đâu?”

“Tôi hỏi cậu tại sao lại bỏ mặc cô ấy?”

“Tôi hỏi anh vợ tôi đâu rồi? Trả lời đi!”

“Cô ấy nhập viện. Đang trong phòng sinh. Bệnh viện Từ Dũ.”

Kỳ Tuấn tức tốc chạy đến bệnh viện, gần đến nơi chiếc xe tự nhiên không lái tiếp được. Tuấn đành chạy bộ vì anh biết anh sẽ không thể kiên nhẫn chờ được chiếc taxi nào. Tuấn thở hổn hển khi đến nơi. Anh vừa lê bước đến phòng cấp cứu, thấy bóng dáng Âu Trình Can và bà Trầm ở đó. Một tiếng khóc vang lên, cô y tá bước ra:

- Chúc mừng anh, chị nhà sinh cháu trai, nặng 3,5 kg.

- Ơ xin lỗi, tôi không phải là cha cháu bé.

Minh Thư được chuyển về phòng bệnh để nghỉ ngơi. Bà Trầm ẵm đứa cháu cưng đang khóc oe oe, Tuấn chưa kịp chạy lại đã thấy Minh Thư, trông cô rất mệt, Minh Thư bật khóc khi nhìn thấy con trai chào đời. Cô đỡ lấy đứa con từ tay bà Trầm. Cô nhìn Trình Can, nước mắt rơi liên tục:

- Em được làm mẹ rồi. Em được làm mẹ rồi.

- Chúc mừng em.

- Cảm ơn anh!

- Em bé tuyệt vời quá.

- Thằng bé giống em đấy.

Trình Can trông thấy Kỳ Tuấn, anh cố gắng lê từng bước nặng nề đến bên Minh Thư và đưa con bé bỏng. Minh Thư lập tức tắt nụ cười tươi đang nở trên gương mặt hạnh phúc của cô. Kỳ Tuấn quay sang nhìn Trình Can, lập tức Trình Can vung tay đâm vào mặt Kỳ Tuấn. Máu mũi từ từ chảy ra, Kỳ Tuấn vẫn không đáp trả. Trình Can còn đâm Kỳ Tuấn thêm một cái thật đau, đến nỗi rách cả môi. Kỳ Tuấn vẫn mỉm cười nhìn Trình Can:

- Cảm ơn anh. Không có anh thì tôi cũng không biết vợ con tôi ra sao nữa.

- Học cách làm chồng, làm cha cho đúng đi. Tôi không nhận lời cảm ơn đó đâu!

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư đang nằm trên băng ca, cô đã trao đứa bé lại cho bà Trầm rồi nằm xuống, Kỳ Tuấn nhìn bà Trầm rồi lại nhìn đứa con trai đang khóc âm ỉ:

- Con... ẵm em bé được không ạ?

- Dĩ nhiên. Con trai của con mà.

Kỳ Tuấn đỡ lấy cục cưng nhỏ, cảm giác lần đầu làm bố thật tuyệt vời. Đỡ lấy con trai rồi tự nhiên nước mắt Kỳ Tuấn trào ra, anh nhìn bà Trầm rồi nói:

- Mẹ ơi, đây là con của con đấy. Nó tuyệt vời quá mẹ ơi.

Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn, dù đang rất giận anh nhưng cô vẫn không thể cầm được nước mắt khi chứng kiến cảnh đó. Cảnh bố con lần đầu tiên gặp nhau.

Thế đó. Vậy là sau chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau, Minh Thư cuối cùng cũng cho ra đời một cậu bé đáng yêu. Kết quả không mong muốn của cô và Kỳ Tuấn giờ đây đã được đón nhận.

Cậu bé đã đến với thế giới này, cậu là kết quả không mong muốn giữa hai người vốn không phải là hai trái tim đồng đầy tình cảm cho nhau.

Cậu bé là một sự miễn cưỡng của mẹ cậu nhưng bây giờ cậu lại khiến cha mẹ mình bật khóc và phát điên vì sung sướng, hạnh phúc khi được nhìn thấy cậu.

Cậu bé cũng là một phần trong kế hoạch trả thù dành cho một người mà bố cậu rất quý trọng.

Nhưng...

Họ đã có tình cảm cho nhau sau biết bao nhiêu sóng gió đấy.

Liệu, sau tất cả mọi chuyện. Cậu bé này có thể là liên kết đem ba mẹ cậu gắn chặt nhau mãi mãi????

CHAP 59

Vì Thư sinh mổ nên cô vẫn bị mất sức nhiều, cô nằm trong phòng bệnh thuộc loại vip nhất của bệnh viện, bên cạnh đứa con xinh xắn. Thư đang cho con bú sữa, dưới sự giúp đỡ của bà Trầm, cô dù còn khá lóng ngóng nhưng vẫn có thể làm được việc này một cách trọn vẹn. Cậu bé đáng yêu lắm, có đôi mắt tròn xoe và thỉnh thoảng lại nhoẻn cười. Kỳ Tuấn thì vẫn đi ra đi vào, anh nói với bà Trầm:

- Mẹ có thể về nghỉ ngơi, đêm nay để con ở lại với Thư và em bé được rồi.

- Có được không? Thôi hay để mẹ ở lại với nó?

- Không vấn đề gì đâu ạ.

Minh Thư quay sang nói với mẹ, giọng cô không được tốt cho lắm. Dù còn rất mệt nhưng Thư vẫn muốn bà Trầm an tâm trở về nhà và nghĩ rằng con rể thật tốt với con gái bà. Kỳ Tuấn tiễn bà Trầm xuống đường, đang chờ một chiếc taxi đưa bà về. Anh nói:

- Con đã thông báo cho mẹ con, mẹ con đang ở Thái Lan, sáng mai mẹ con sẽ về.

- Mẹ sẽ tranh thủ ngày mai mua gì vào cho Thư. Nó mất sức nhiều lắm.

- Dạ con cảm ơn mẹ.

- Đừng làm nó kích động quá đấy. Vết mổ vẫn còn rất đau.

- Con sẽ cố gắng.

Kỳ Tuấn quay trở lên, anh thở dài với lời nói của bà Trầm. Chẳng biết làm thế nào để Minh Thư không giận khi thấy mặt anh. Vừa thấy Tuấn đẩy cửa vào, Minh Thư đã liếc nhìn anh như thể muốn cào xé anh ra. Kỳ Tuấn vừa tiến lại, Minh Thư đã nói:

- Đừng tới gần tôi.

- Em à, anh sẽ giải thích.

- Tôi không muốn nghe.

Kỳ Tuấn quỳ xuống trước mặt Minh Thư, anh rói rít:

- Anh biết là em đang rất giận anh. Nhưng anh muốn em nghe những lời này. Thực sự thì anh...

Lời nói bị gián đoạn, Thư dồn hết sức lực của mình để đánh vào mặt Kỳ Tuấn. Vết thương mới bị Trình Can đánh lúc này vẫn còn chưa hết đau nay nó lại bị Thư làm chảy máu thêm. Cô mạnh tay như thế lòng cô cũng đau như cắt nhưng Thư không thể chấp nhận được chuyện này. Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư, cô uất ức:

- Anh còn mặt mũi giải thích với tôi sao? Anh còn mặt mũi ở đây mà nhìn mặt con anh sao? Tôi đã quá nhân từ không đuổi anh ngay trước mặt mẹ tôi, tôi cho anh cơ hội nhìn mặt thằng bé. Bây giờ thì ở đây không còn ai. Tôi không cho anh cái điểm phúc đó nữa đâu.

- Xin lỗi em.

- Tôi không muốn nghe lời nào từ anh nữa. Tôi hận anh. Tôi hận anh. Đồ dối trá!

Cậu bé nằm bên kia khóc ré lên vì giật mình, tiếng khóc xé toạc không gian yên ắng của màn đêm làm cơn thịnh nộ của Minh Thư dịu xuống. Dù vết mổ vẫn còn đau nhói nhưng Thư vẫn cố ngồi dậy và tự ẵm con. Cô ôm cậu bé vào lòng và chảy nước mắt:

- Đừng khóc, con trai bé bỏng của mẹ. Con đừng khóc! Ngoan đi con. Mẹ không làm con giật mình nữa đâu. Mẹ sẽ không lớn tiếng

trước mặt con nữa đâu. Xin lỗi cục cưng nhỏ.

Kỳ Tuấn vẫn cứ quỳ ở đó, anh đã quỳ rất lâu. Bao nhiêu thời gian khó nhọc lắm Thư mới dỗ cậu bé thôi khóc, cậu lại bú sữa no rồi yên giấc ngủ. Thư quay lại nhìn Kỳ Tuấn và dịu giọng:

- Anh đứng dậy đi. Không ai ép anh làm điều đó đâu.
- Không. Anh cần phải nhận được lời tha thứ từ em thì anh mới có thể đứng dậy.
- Ở đây đâu có ai. Anh không cần phải diễn đạt tốt như thế.
- Đừng cãi nhau trước mặt con được không em. Lúc này em vừa nói với con vậy mà.
- Tôi không thể nhìn anh thêm bất cứ lần nào nữa. Đừng đừng bỏ đi rồi lại ôm hôn người tình, sau đó còn về nhà và nghĩ rằng tôi dan díu với người đàn ông khác. Anh có phải là con người hay không vậy?
- Thư à, không phải vậy đâu.
- Chứ là như thế nào? Thậm tệ hơn như thế nữa đúng không? Bỏ đi. Tôi cần được yên tĩnh. Mình tránh gặp mặt nhau thì hơn.

Kỳ Tuấn im lặng nhìn Minh Thư, anh đành đứng dậy và tiến gần lại nhìn đứa con yêu quý một chút rồi sau đó lặng lẽ ra khỏi phòng. Đến lúc này, Thư không thể kiềm chế được nữa. Cô khóc nức nở, nước mắt rơi không ngừng. Trước đây Thư không cho phép mình khóc trước mặt ai, vì cô là nữ nhi và sự yếu đuối có thể là nhược điểm ngăn trở cô trên cả đường đời lẫn đường tình. Nhưng Thư đã sai. Trước đây cô không chế được nước mắt bởi vì cô không gặp phải và trải qua cái gì gọi là tình yêu thực sự. Yêu cô cũng có, thương cô cũng có, sẵn sàng chết trước mặt cô cũng không thiếu nhưng để làm Thư phải khóc, phải đau, phải dối, phải hận thì chỉ Kỳ Tuấn mới làm được thôi. Cô đã dành cho người đàn ông này hết cung bậc cảm xúc này đến cảm xúc khác. Cô đã từng rất hận anh, sau đó lại bị sự chân thành của anh cảm hóa, rồi từ sự nể phục ở cái lòng tận

tự của một người đàn ông, cô đã ngã lòng và yêu anh để rồi bây giờ phải chịu cảnh nằm ổ sinh con và nhấm nháp nỗi uất ức bị chồng phản bội. Điều làm Thư giận hơn hết chính là thái độ nửa vời của Kỳ Tuấn. Có một chút gì đó qua nét mặt của anh cho Thư cảm nhận rằng dường như anh làm những điều đó vì có nỗi khổ riêng.

Sáng hôm sau, Kỳ Tuấn về nhà sớm thay quần áo và đón bà Trầm đến đem thức ăn cho Minh Thư. Thấy Kỳ Tuấn có vẻ mệt mỏi, bà Trầm nói:

- Hay con ngủ một chút rồi đến sau. Mẹ tự vào chăm sóc Thư được mà.

- Con không mệt đâu. Chắc vì thấy mặt thẳng nhóc nên vui quá. Con không thấy mệt gì hết.

- Ai lần đầu lên chức cũng vậy đấy. Nhưng tới mấy lần sau thì ôi thôi... luôn tìm có mà chạy trách nhiệm đi nuôi vợ đẻ.

- Nếu được... Thư sinh bao nhiêu đứa thì con cũng háo hức và hạnh phúc như lần đầu cô ấy sinh nở mẹ ơi. Thôi mình vào sớm đi mẹ.

Cả hai đến nơi Minh Thư vẫn còn ngủ, cô y tá vào phòng ẵm em bé đi lau rửa. Bà Trầm ra ngoài hít thở không khí một chút còn Kỳ Tuấn thì luôn ở bên cạnh cô. Vẫn chưa tới 7 giờ sáng, thế mà nắng sớm đã lên cao rồi. Thư choàng tỉnh giấc, chợt không thấy con đâu. Cô hét lên:

- Con ơi, con đâu rồi? Con của tôi đâu? Con ơi...

Kỳ Tuấn vừa mới thiu thiu ngủ, anh giật mình nắm lấy tay Minh Thư trấn an cô:

- Em bình tĩnh lại. Thư à,...

- Con đâu rồi? Con trai tôi đâu rồi? Ai mang nó đi mất hả?

- Không. Y tá mang con của chúng ta đi lau rửa. Không ai làm hại em bé cả. Em đừng kích động quá.

Vừa lúc đó, bà Trầm ẵm em bé vào. Thư vội ôm lấy đứa con bé bỏng. Kỳ Tuấn nhìn thấy cảnh đó lại càng cảm thấy dằn vặt hơn. Người phụ nữ anh yêu đang ôm lấy đứa con - công cụ mà anh dùng để trả thù cô - một cách dạt dào tình cảm như thế thì làm sao có thể rắp tâm hãm hại Gia Hòa. Anh nhìn thấy cảnh đó những muốn thú tội ngay trước mặt Thư.

Nhưng...

Sẽ có một vấn đề khác cần được giải quyết ở đây. Tuấn đang nghĩ rằng càng lúc Thư càng sẽ không còn cần anh nữa. Dù đứa bé là con của anh. Nhưng sự thật thì Thư đang yêu người đang ông khác. Tuấn không biết mình thua Âu Trình Can ở điểm nào mà anh đã làm đủ mọi cách, chân thành đến tận tâm can vẫn không xóa bỏ được bóng hình người ấy trong tim cô. Liệu đứa con lớn lên có thắc mắc vì sao nó lại được ra đời trong một gia đình có đầy đủ mọi thứ, chỉ tình yêu thương ba mẹ nó dành cho nhau là không?

Tuấn đốt thuốc và suy nghĩ, anh không có thói quen hút thuốc nhưng bây giờ anh bị buộc phải làm như thế. Khói thuốc có thể hiểu được tâm sự của người đàn ông. Nó tô đậm thêm nỗi muộn phiền không thể giải tỏa được.

- Lên chức rồi nên phải từ bỏ cuộc sống vui chơi. Tiếc lắm hả con?

Tuấn quay lại nhìn, bà Kim, ông Minh và cô vợ Thanh Nhi là những người tới sớm nhất thăm mẹ con Minh Thư. Kỳ Tuấn nhận lấy cái bắt tay từ ông Minh. Bà Kim nói:

- Mẹ đã về sớm nhất có thể.

- Con biết. Mời mọi người vào.

- Tất điều thuốc đi đã.

- Vâng ạ.

Kỳ Tuấn đẩy cửa vào, Minh Thư vui vẻ:

- Chào mọi người.

- Chào bà mẹ trẻ.

- Xem cháu của bà xem nào. Ôi, cháu đích tôn cơ đấy.

Bà Kim ẵm cậu bé, ngắm kỹ cậu một chút. Thanh Nhi nói:

- Cậu bé là bản sao của cô, Minh Thư ạ.

- Không. Giống Kỳ Tuấn ở sống mũi chứ.

- Thì là con của hai vợ chồng Kỳ Tuấn đó thôi.

Bà Kim hỏi Minh Thư:

- Con sinh có khó không? Mẹ nghe nói là con sinh mổ?

- Vị trí nằm của em bé không được thuận cho lắm.

Minh Thư không muốn để bà Kim biết chuyện cô đã bị té và suýt chút nữa tính mạng hai mẹ con cô bị đe dọa bởi chuyển đến bệnh viện chậm trễ. Bà Kim nói:

- Thế hai con định đặt tên cho cháu nội mẹ là gì đây?

- Con...

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư, anh gãi đầu:

- Tụi con chưa nghĩ ra.

- Cái chuyện này mà cũng không nghĩ tới. Suốt chín tháng qua hai đứa làm cái trò gì thế? Còn tham gia lớp học gì đó mà lại không nghĩ ra được một cái tên à?

- Chỉ là chưa thống nhất thôi mà mẹ.

Minh Thư cười gượng. Kỳ Tuấn vội chữa cháy:

- Nhưng con có một cái tên thân mật cho con trai của con.

- Là gì?

- Kimi ạ.

- Kimi... Kimi. Nghe hay đó chứ.

- Lại cái môn tốc độ mà nó yêu thích đấy bà chị của tôi.

Ông Minh mỉm cười nhìn Kỳ Tuấn, anh nói với Minh Thư:

- Em thích cái tên đó không?

- Tên gì cũng được mà.

Làm sao cô có thể thích khi Kỳ Tuấn chọn đại một cái tên để chữa cháy trước mặt mọi người. Bà Kim dặn dò Kỳ Tuấn:

- Con phải chăm sóc vợ cẩn thận nghe chưa. Mẹ đã cho chuyển tất cả những đồ tắm bồ và đồ đạc của Kimi về nhà con rồi đấy.

Minh Thư đỡ lấy Kimi từ tay bà Kim:

- Mẹ không ở lại chơi lâu với cháu sao ạ?

- Mẹ còn núi công việc con ạ. Nhưng mẹ hứa, mẹ sẽ ở chơi cả ngày với cháu nội nếu có dịp. Nó đáng yêu quá mà.

Mọi người đã về hết, bà Kim cũng mời bà Trâm đi tham quan công ty của mình. Chỉ còn Kỳ Tuấn mà Minh Thư ở lại, thấy cô vẫn cứ khư khư ôm cậu nhóc. Kỳ Tuấn mở lời:

- Không ai lấy con của em đi đâu. Em có thể đưa con cho anh trông một chút mà.

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư, nhưng cô chỉ nhìn lại anh bằng ánh mắt thờ hững đến lạnh lùng.

- Em đừng lo. Mọi ngọt ngào của chúng ta sẽ qua thôi. Anh có cách giải quyết.

Cô chịu để Kỳ Tuấn ẵm bé Kimi. Anh bồng con đi xung quanh phòng, cậu bé mở mắt nhìn Kỳ Tuấn. Anh nhẹ nhàng hôn cậu con cưng, Kỳ Tuấn hỏi Minh Thư:

- Em quả thực không nghĩ đến chuyện cho con chúng ta dù chỉ một cái tên sao?

- Tôi nghĩ đó là chuyện của anh.

- Anh đã chọn cho con mình cái tên Kimi rồi đó.

- Chỉ là một giải pháp chữa cháy. Cái tên đó xấu òm. Chẳng chút ý nghĩa. Chẳng chút lòng thành. Anh chỉ nghĩ qua loa và trả lời cho có.

- Kimi... cái tên này em nghĩ chỉ là biện pháp chữa cháy sao?

Ánh mắt của Kỳ Tuấn lộ rõ vẻ thất vọng. Nhưng anh vẫn cố mỉm cười nhìn Thư và trông cậu con trai suốt buổi. Đến chiều thì Thư đã có thể đi loanh quanh phòng, cách cô cho con bú sữa đã thành thạo hơn. Đàm Phúc và Ánh Tuyết không hẹn mà gặp cũng đã đến một lượt để thăm nuôi cậu quý tử họ Thái. Kỳ Tuấn không có ở đó, anh đã về nhà nghỉ ngơi. Ánh Tuyết không ngừng hôn bé Kimi, Đàm Phúc nói:

- Cô thôi hôn thằng nhóc có được không?

- Tôi không hôn anh nên anh ghen hả?

- Tôi ghen ư? Buồn cười.

Ánh Tuyết hỏi Minh Thư:

- Bố thằng bé đâu?

- Tớ cũng không biết. Lúc đi tớ không có hỏi.
- Vợ chồng cậu lạ nhỉ? Đừng nghĩ có con rồi là bỏ rơi chồng không chăm sóc nhé. Dễ mất chồng lắm đấy.
- Phải rồi. Như ai kia đang như thế đấy Thư ạ.

Đàm Phúc châm chọc và nhận cái liếc xéo từ Ánh Tuyết. Minh Thư mỉm cười:

- Nếu Ánh Tuyết mà chưa có chồng, em nghĩ cậu ấy và anh là một đôi đấy. Hai người có vẻ rất hợp nhau.
- Xì, không nói với cậu nữa. Con trai ơi, gọi mẹ nuôi đi nào. À, mà tên thằng nhóc là gì vậy?

Minh Thư nhìn Ánh Tuyết, cô nói:

- Vẫn chưa chọn được cái tên nào. Nhưng bố nó muốn đặt cho nó tên là Kimi.
- Kimi? Nickname cá tính quá nhỉ?
- Ông Minh cho rằng Kỳ Tuấn đặt theo sở thích đua xe. - Bà Trần ngồi bên cạnh nói, Minh Thư liền chen vào:
 - Đó chỉ là một cái tên chữa cháy thôi. Vì anh ấy chẳng thể nghĩ ra một cái tên nào. Cái tên đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Con không thích cái tên đó.
- Kỳ Tuấn nói vậy với em sao?

Đàm Phúc cắt lời, Minh Thư ngạc nhiên:

- Anh ấy nói gì đâu ạ?
- Về cái tên Kimi. Em không biết ý nghĩa của cái tên đó sao?

- Không. Làm gì có ý nghĩa nào khi nó chỉ là một cái tên anh ta chọn bừa khi mọi người đổ dồn ánh mắt vào anh ấy.

- Không ngờ nó lại chọn cái tên này cho con trai của nó.

- Có gì đó đằng sau cái tên này à?

Đàm Phúc nhếch mép cười, hôn lên tay cậu bé Kimi rồi kể lại:

- Lúc nhỏ anh có một con chó con, anh đặt tên cho nó là Bubu. Không hiểu sao Kỳ Tuấn vừa trông thấy nó lại cứ ôm khư khư, rất yêu quý nó. Anh hỏi vì sao thì nó nói mẹ nó không bao giờ cho nó nuôi thú vật vì sợ nó bị bệnh. Nó cũng không một đứa em để chơi với nó. Quanh nó chỉ là một đồng đồ chơi đắt tiền, hiện đại nhưng vô tri giác. Nó không có chó con nhưng có hàng chục con gấu bông cỡ bự, niềm ao ước cả một tuổi thơ của những đứa trẻ. Kỳ Tuấn nói với anh, nếu nó có một cái gì đó để nó yêu thương và biết thể hiện tình cảm lại với nó, nó sẽ đặt tên là Kimi. Anh đề nghị đổi tên Bubu của anh lại thành Kimi thì nó lắc đầu. Kỳ Tuấn bảo, nó chỉ đặt cái tên Kimi ấy cho những gì thực sự là của nó, thuộc về nó mà thôi. Nó không thích những thứ gì là của người khác.

- Một xuất xứ nhiều cảm xúc đấy.

Ánh Tuyết nhìn Đàm Phúc, anh mỉm cười vuốt ve bé Kimi và nói với Minh Thư:

- Trước đây, Kỳ Tuấn không có cơ hội để thể hiện yêu thương một cách đúng nghĩa. Hoặc là những thứ nó không có tình cảm thì luôn xung quanh nó. Hoặc đã có tình cảm thì đó lại là những thứ không thuộc về nó. Anh không hiểu vì sao nó đã chọn cho con trai mình cái tên là Kimi mà em lại không hề biết tí gì về ý nghĩa thực sự của cái tên này.

Minh Thư im lặng. Cô nhìn đứa con trai rồi lại nghĩ tới Kỳ Tuấn. Những lần anh muốn nhận lỗi cùng cô luôn phảng phất một chút gì đó là lý do chính đáng của anh. Chẳng lẽ cảm nhận của Thư là sự thật. Chẳng lẽ Kỳ Tuấn nghĩ rằng cô vẫn còn yêu Trình Can nên đã

chủ động lùi bước. Minh Thư còn nhớ rõ Kỳ Tuấn không hề đánh trả Trình Can lúc cô vừa ở phòng cấp cứu ra. Thái độ của anh cũng không còn nóng nổi trước mặt Trình Can. Rồi mới ban chiều Kỳ Tuấn lại nói rằng đã có cách giải quyết.

Có lẽ nào...

CHAP 60

Tình Can về nhà muộn, chỉ một tháng sau ngày kết hôn, cả hai đã dường như rất xa cách. Cả hai đã cãi nhau um sùm hơn sau vụ Trình Can đưa Minh Thư đi sinh con. Điều này càng làm mối hận trong lòng Phương Dung trở nên bùng cháy hơn lúc nào hết. Cả với Minh Thư lẫn đứa bé. Anh vừa bước vào nhà, bữa cơm thịnh soạn làm anh rất phấn khởi vì cái bụng đói meo nhưng trông thấy Phương Dung thì Trình Can lại mất hứng. Phương Dung nhỏ tiếng:

- Em làm thức ăn rồi. Em chờ anh từ chiều đấy.
- Đói sao em không ăn trước?
- Thì em chờ anh.
- Công việc của em đâu có mấy rảnh rang. Em còn vô số việc khác phải làm mà.
- Anh định nói gì đây?
- Không phải sao? Vì những xấp ảnh của em mà cô ấy suýt chết vì bị sốc. Nếu hôm đó anh không có nhã ý đưa bác gái về thì một mình bác làm sao mà xoay sở?
- Anh có nhã ý hay là anh chưa hề quên Minh Thư? Em đã chờ anh cả buổi tối. Anh bỏ lỡ bữa ăn của chúng ta thì em không nói. Trong khi em đã gọi cho anh đến phát cuồng thì anh có nghe máy không?
- Anh để điện thoại trong xe.
- Cũng chỉ là một lý do mà thôi.

- Vậy thì tin hay không anh không ép em. Nhưng anh muốn em biết anh không làm thế thì hai mẹ con cô ấy sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

- Cô ấy không có chồng sao?

- Ừ thì nếu Minh Thư có một thằng chồng có trách nhiệm thì anh cũng không cần thiết xía vào đâu. Đằng này thì hần mất hút. Lại cộng thêm những bức ảnh đó nữa. Sao em nhẫn tâm làm kích động cô ấy. Em muốn giết cả mẹ lẫn con à?

- Em không có.

- Anh đã thấy số hình đó trong laptop của em. Còn chối nữa sao?

- Em đã cố ngăn cản việc đó. Nhưng Thái Kỳ Tuấn, bản thân là nhân viên uy tín của tờ tạp chí “Người thời thượng” lại không giữ được mình. Em không giúp được hần giữ kín tiếng thì anh lại quy lỗi làm cho em ư? Em không muốn cãi với anh vì người khác.

- Anh cũng mong em tôn trọng cuộc hôn nhân của chúng ta. Đừng giấu anh bất cứ điều gì. Anh đã cưới em làm vợ tức là anh yêu em, muốn sống cùng em đến trọn đời. Trước đây anh có yêu ai thì cũng đã là quá khứ. Anh không bận tâm đến quá khứ của em thì cũng xin em đừng dă động những gì đã diễn ra trong quá khứ của anh. Em đồng ý không?

Nhìn ánh mắt của Trình Can, có hơi hao hao giống như nét cương trực của Gia Hòa trước đây. Dù Gia Hòa là một gã sát gái đúng nghĩa nhưng ít ra trong thâm tâm Phương Dung, Gia Hòa đã có vị trí đặc biệt. Phương Dung gật nhẹ tựa đầu vào vai Trình Can. Hai vợ chồng cùng ngồi xuống ăn uống và vui vẻ.

Hơn một tuần nằm trong bệnh viện, sáng sớm chủ nhật, vào một ngày đẹp trời Minh Thư và bé Kimi được Kỳ Tuấn, bà nội và bà ngoại của bé Kimi hộ tống về nhà. Họ sử dụng chiếc Rolls-Royce Phantom sang trọng - phương tiện đi lại của bà Kim. Bà Kim cứ muốn hôn Kimi suốt, chính tay bà ẵm cạo bé. Minh Thư và Kỳ Tuấn đi xe riêng. Thấy Kỳ Tuấn rẽ vào đường lạ, Minh Thư hỏi:

- Đây đâu phải đường về nhà.

- Một căn biệt thự giá 9 con số ở quận 7 và người đứng tên là em. Món quà mẹ tặng như để thưởng cho em đã sinh cháu đích tôn cho nhà họ Thái.

- Sao không nói sớm? Sinh con đâu phải là sinh cho nhà họ Thái của anh. Con cũng là con của chung.

- Nói à? Dịp nào nhỉ?

- Lát nữa tôi sẽ nói thẳng với mẹ.

- Nghĩ cho con đi. Di chuyển lên xuống thang máy không tiện đâu. Bà nội thương Kimi thôi mà.

Chỉ có thể dùng đến Kimi để làm Minh Thư dịu xuống. Căn hộ có cả hồ bơi, phòng tập thể dục, một bãi cỏ xanh và một cây cổ thụ lớn, bên dưới là một xích đu màu trắng. Căn biệt thự màu trắng quả thực quá tuyệt vời. Minh Thư bước xuống đã vội vàng đi vào trong xem thử. Kỳ Tuấn thì ung dung đi theo sau:

- Đồ đạc đã chuyển đến đây xong hết rồi.

Bà Kim và bà Trầm cùng nhau thay tã cho cậu bé. Cậu vừa tè ra quần và khóc inh ỏi. Minh Thư nhìn hai bà làm rồi nói:

- Kimi thật có phúc, có hai bà chăm sóc và thương yêu.

- Mẹ chỉ làm cho con xem thôi, rồi mai một các con tự làm.

- Vâng ạ.

Kỳ Tuấn thì ngồi vắt vẻo bên cạnh và mở tủ lạnh lấy lon bia thưởng thức cái Sony Bravia 50 inch mới cứng. Dĩ nhiên làm dâu hào môn, lại cho ra đời một cậu quý tử thì tất cả những điều này chỉ là cón con so với số gia sản của nhà họ Thái. Tất cả đều là đồ xịn. Kỳ Tuấn nói:

- Con yêu mẹ nhất trên đời. Cái gì cũng là đồ nhập châu Âu.

- Đừng ngồi chơi như thế. Sang bên này cùng vợ con học cách chăm sóc cháu cưng của mẹ đi.

- Có vợ con ở đấy rồi mà.

- Nghe mẹ đi nào, đừng mê chơi mấy cái trò của con, chuyển sang chơi trò chăm sóc em bé đi.

Rồi hai bà lại tận tụy chỉ dạy Minh Thư và Kỳ Tuấn cách tắm cho trẻ sơ sinh. Dù đã được học kỹ ở khóa học nhưng Minh Thư vẫn thích nghe những kinh nghiệm từ mẹ đẻ và mẹ chồng hơn. Bà Kim nói:

- Con biết đấy, lúc sinh thằng Tuấn, bà nội nó cũng không cho mẹ đẻ nó cho vú nuôi. Bắt mẹ trông nom suốt cho tới khi thằng Tuấn ba tuổi mẹ mới trở lại làm việc. Đừng tưởng mẹ là doanh nhân thì không có kinh nghiệm nhé!

- Mẹ tài giỏi quá, việc gì cũng hoàn hảo.

- Mình là phụ nữ mà con, phải vịn toàn vậy đàn ông mới nể.

Bà Trầm nhỏ nhẹ:

- Thư, con ra chuẩn bị quần áo cho Kimi đi.

- Dạ. Có ngay ạ!

Rồi khi chỉ còn hai bà lại với nhau, bà Trầm nói:

- Nay mai tôi lại phải về Bắc rồi chị ạ.

- Ở sao nhanh thế? Con gái chị không cho chị về đâu.

- Dượng nó bệnh nặng, nhà thì không còn ai. Với lại, tôi ở đây cũng lâu rồi. Thấy cái Thư nhà tôi may mắn lấy được chồng tốt, lại có mẹ chồng thương yêu như thế này thì tôi yên tâm về ngoài Bắc rồi chị ạ!

- Chị đã nói với Minh Thư chưa?

- Tôi định tối nay sẽ nói, chắc nó sẽ dỗi hờn tôi một chút nhưng nó cũng không có thời gian đâu. Ai làm mẹ cũng biết, đứa con mới ra đời chiếm toàn bộ cuộc sống của người mẹ mà.

- Tôi thì cũng có răn bảo thằng Tuấn nhà tôi, bản thân nó được nuông chiều, chỉ biết ăn chơi quậy phá. Con dâu thì cũng là dân trí thức, làm gì có kinh nghiệm chăm sóc cháu nhỏ. Tôi ở đây được hôm nay thì ngày mai cũng không tới được. Cũng trăm bề lo lắng chị ạ! Thấy có chị vào nên tôi rất mừng... nay lại phải ra Bắc thế này.

- Gần một tháng qua, tôi có ở chung với vợ chồng tụi nó. Tôi thấy con rể tôi rất tốt. Không những lo lắng cho mẹ con Minh Thư đầy đủ mà nó còn biết quan tâm đến tôi nữa. Trông vẫn còn lông bông vậy mà hành động, lời nói chừng chặc lắm. Chị yên tâm đi!

Đến tối, sau bữa cơm, bà Kim ra về. Kỳ Tuấn đi loanh quanh nhà mới, anh chàng tỏ vẻ rất hài lòng với món quà từ bà mẹ lắm tiền của mình. Thư tắm rửa sạch sẽ rồi bước ra, bé Kimi nằm ngủ ngoan ngoãn trong nôi. Thư thích ngắm con trong lúc bé ngủ, cô mỉm cười nói với bà Trầm:

- Đến giờ vẫn không tưởng tượng được con có thể sinh ra thằng bé đáng yêu như thế này!

- Con thấy trong người như thế nào?

- Vết mổ chưa thực sự hết đau. Lẽ ra con đã có thể sinh thường, nếu như...

Rồi Thư lại như muốn cầu xé Kỳ Tuấn, nhắc đến anh cô lại ức chế và cảm xúc thường hay thay đổi. Bà Trầm nhẹ nhàng khuyên:

- Rồi mai này con phải ở với nó suốt đời, đâu thể giận dai như vậy hả con? Mẹ thấy nó cứ lủi thủi mấy ngày nay. Con vẫn chưa tha thứ cho nó à? Muốn hay không thì con cũng đã sinh Kimi rồi. Định giận lấy nó mãi sao?

- Mẹ... Anh ấy đi lãng nhăng đó. Mẹ không bênh vực con gái mẹ mà lại đi bênh vực rể à?

- Con nào cũng là con. Thư à, lãng nhăng là cái bản chất của mọi đàn ông mà. Quan trọng chính là phụ nữ chúng ta làm cách nào để khắc chế cái tính lãng nhăng đó. Mẹ khuyên con, một khi người đàn ông của con đi tìm đến món ngon của lạ khác, khoan hãy oán trách và thù ghét người đàn ông đó mà điều đầu tiên là phải hỏi chính con vì sao mà người đàn ông đó làm như vậy.

- Con không thể nào chấp nhận điều đó. Con không dễ dàng bỏ qua chuyện này vậy đâu.

- Con phải sáng suốt. Con rõ chưa?

- Con không cần ai hết. Có mẹ phụ con chăm sóc Kimi là được rồi.

- Không đâu con...

Bà Trầm dịu giọng lại, Minh Thư ngạc nhiên:

- Mẹ đang nói gì thế ạ?

- Dượng con bị bệnh nặng. Mẹ phải về Bắc vào ngày mai.

- Cái gì? Sao nhanh vậy?

- Mẹ đã đặt vé tàu hỏa rồi. Ngày mai mẹ sẽ đi.

- Con gái mẹ nằm ổ sinh con chưa được mấy ngày mà mẹ lại tức tốc về ngoài đó sao? Ông ta đối với mẹ quan trọng vậy hả?

- Minh Thư, con không được vô phép với dượng!

- Ông ta có gì đáng để con phải tôn trọng chứ. Thậm chí con còn suýt bị...

- Dượng đã từng có hành động làm con sợ, con có quyền không tha thứ cho dượng nhưng dù sao đó cũng là người chồng hợp pháp của

mẹ. Con đã có chồng con yêu thương và chăm sóc, ông ấy thì chẳng còn ai ngoài mẹ cả.

- Vậy là mẹ chọn ông ta thay vì con phải không?

- Con luôn là số một của mẹ. Nhưng mẹ không thể để dưỡng con một mình thui thủi lúc ốm đau bệnh tật.

- Thôi đủ rồi. Chung quy thì mẹ cũng chọn quay về ngoài đấy với ông ta. Con cũng không ép mẹ đâu.

- Con giận mẹ sao?

- Con nào dám. Mẹ đang làm đúng mà.

Minh Thư giận dữ, cô không nói gì. Bà Trần cũng lặng lẽ ra ngoài và về phòng thu dọn đồ đạc. Kỳ Tuấn gõ cửa, anh nói:

- Mẹ, con nói chuyện với mẹ một chút nha.

- Chuyện gì vậy con?

- Thư có làm gì mẹ buồn, con thay cô ấy xin lỗi mẹ.

- Mẹ không buồn đâu. Mẹ gửi gắm con, nhớ chăm sóc mẹ con nó chu đáo nhé.

- Đó là vợ và con của con kia mà. Con sẽ làm tốt.

- Nghe như vậy thì mẹ yên tâm.

- Mẹ biết chuyện giữa con và Thư phải không?

- Ừ. Nhưng mẹ không muốn nói tới. Mẹ muốn hai đứa tự giải quyết. Mẹ tin rằng hai đứa đã đến với nhau được thì chuyện này cũng giải quyết được.

- Dạ. Thế ngày mai mẹ đi mấy giờ ạ?

- Chắc khoảng 6h sáng đó con.
- Đi tàu hỏa mệt lắm. Con sẽ đặt vé máy bay cho mẹ. Chỉ khoảng hai tiếng thôi, mẹ đã về tới Hà Nội.
- Thôi con ạ. Kimi mới ra đời, mọi thứ phải lo lắng, mẹ không thể phiền con như thế.
- Mẹ con mà biết được mẹ sẽ la con đó. Bây giờ mẹ nghỉ ngơi sớm, sáng mai con đưa mẹ ra sân bay.
- Vậy cảm ơn con. Cái Thư nhà mẹ có phúc lắm mới tìm được tấm chồng như con.

Rồi Kỳ Tuấn lại trở về phòng. Thấy Kỳ Tuấn bước vào, Thư lại ẵm con lên và đặt xuống nằm cạnh cô trên giường. Kỳ Tuấn thở dài, anh vào tắm rửa rồi lại tiến lại, hôn lên tay, lên trán rồi lên má bé Kimi. Anh nhìn Minh Thư rồi nói:

- Không cần phải xua đuổi anh bằng cách này. Anh không muốn tới những nơi anh không được đón chào. Chúc em ngủ ngon!

Đã bao nhiêu lần Kỳ Tuấn và Minh Thư phải ngăn mặt cách phòng, hôm nay, như giữ ý tứ để bà Trầm ngày mai yên tâm về Bắc, Kỳ Tuấn đành ở lại trong phòng. Chiếc TV cỡ bự cứ chớp liên tục suốt đêm, bên cạnh đó là tiếng bật lon bia. Minh Thư nào có ngủ được, không phải vì những âm thanh ấy mà là vì cô đang suy nghĩ. Cô đã đếm được Kỳ Tuấn uống bao nhiêu lon bia, cứ thỉnh thoảng chớp mắt rồi lại mở mắt, TV vẫn sáng, tiếng động vẫn còn, dù rất khẽ.

Chuyện này phải diễn ra thêm bao lâu nữa. Thư chợt nhận ra rằng, cô đâu có giận Kỳ Tuấn nhiều đến như vậy. Những hành động của cô phải chăng mới chính là nguyên nhân làm Kỳ Tuấn trở lại chốn chơi bời và sa ngã???

Thư tự hỏi, phải chăng, cô mới chính là nguyên nhân?

CHAP 61

Trong khi Minh Thư vẫn còn ngủ thì Kỳ Tuấn đã dậy dọn bãi chiến trường và tiễn bà Trầm ra sân bay. Minh Thư không phải không muốn tiễn mẹ mà tại vì hôm qua cứ trần trọc thức đến gần sáng mới ngủ. Bà Trầm cũng không muốn gọi con gái dậy nên đã âm thầm đi. Bà dặn dò Kỳ Tuấn rất nhiều, anh chỉ mỉm cười. Kỳ Tuấn trở về nhà, Minh Thư đã ngồi chờ sẵn ngoài phòng khách. Trông thấy cô, Kỳ Tuấn không nói gì, đi thẳng vào phòng. Minh Thư hét lên:

- Anh đứng lại đó!

- Có chuyện gì?

- Anh để tờ đơn này trên giường là ý gì đây?

Kỳ Tuấn quay lại nhìn Minh Thư, sáng ra anh đã để nó bên cạnh cô. “Đơn xin ly hôn” - dòng chữ to đen nổi bật...

- Em không hiểu chỗ nào?

- Ly hôn. Anh định giỡn trò gì nữa đây? Lại còn ký sẵn nữa chứ. Được thôi, muốn có chữ ký của tôi chứ gì. Nói đi, tại sao lại làm như thế?

- Vì anh đã đi lãng nhăng. Anh có lỗi với mẹ con em.

- Và chuộc lỗi bằng cách này à?

- Phải.

- Nếu tôi tin điều đó thì hoặc tôi không phải là Hoàng Ngọc Minh Thư, hoặc là anh không phải Thái Kỳ Tuấn.

- Em tin hay không thì tùy.

- Thái Kỳ Tuấn, tôi đã hy sinh mọi thứ để kết hôn với anh. Tôi chưa có được thứ tôi muốn thì tôi không bao giờ từ bỏ đâu. Anh đừng hòng.

- Vậy cái em muốn là gì? Hành hạ anh sao? Em đã từng làm được rồi mà.

- Một là dẹp ngay cái trò này. Hai là hãy để tôi biết vì sao anh đưa cái tờ đơn vớ vẩn này cho tôi? Tôi biết anh có nhiều chuyện uất ức, được rồi, chỉ còn lại hai chúng ta, anh nói thẳng ra đi. Anh đang nghĩ gì giữa tôi với Âu Trình Can vậy hả?

- Không có.

- Anh dám nói không có à? Trên mặt anh hiện ra từng chữ một kìa.

- Anh đã nói không có. Tin hay không tùy em.

- Đừng có hỏi tôi tin anh hay không. Anh chưa làm gì để tôi tin mà lại còn lừa dối tôi đi lãng nhãng. Dẫn đến với cuộc hôn nhân này tôi có tin anh hay không thì tôi cũng chưa làm điều gì sai quấy với anh hết.

- Vì thế nên anh mới chọn phương pháp chia tay, bởi anh thấy cuộc sống của em thực sự chỉ là cuộc sống của em khi em được hành động sai quấy.

- Anh nói vậy là ý gì?

- Không nói nữa. Anh đi đây.

Kỳ Tuấn lại như mọi lần, anh bỏ ra ngoài để lại Minh Thư một mình trong nhà mỗi khi hai người cãi nhau. Tại sao cô luôn để người khác hiểu sai về mình như vậy? Tại sao cô luôn để người khác cho rằng trái tim cô đang đi trái hướng. Ngày trước cũng vậy, nếu cô giữ chặt lòng hơn thì người đàn ông đó đã không nghĩ rằng cô có tình cảm với anh ta. Nếu cô không cho anh ta thỏa mãn một chút dục vọng thì cũng chẳng dẫn tới cái chết đau lòng. Rồi bây giờ, người đàn ông

nào cô yêu cũng lần lượt bỏ cô. Người cô không yêu thì lại chết mà cô vẫn cảm thấy có một phần lỗi.

Minh Thư chưa bao giờ xem Kỳ Tuấn là chồng, từ trái tim đến lý trí. Cô cũng chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm một người vợ theo đúng khái niệm. Cuộc sống của cô và Kỳ Tuấn thật lạc lõng. Nhưng đó chỉ là chuyện trước kia. Bây giờ, cô thậm chí không còn giận Kỳ Tuấn bằng việc giận chính mình đã làm Kỳ Tuấn hiểu lầm mối quan hệ giữa cô và Trình Can. Nhưng bản thân Thư luôn giữ cho mình cái tôi riêng, nên cô không bao giờ nói ra một khi đã chạm đến tự tôn của một người phụ nữ.

Kỳ Tuấn đến tòa soạn làm việc, anh cố tìm cho mình sự tập trung cao nhất. Vương Khang ôm một cái hộp to đặt trước mặt Kỳ Tuấn:

- Chào ông bố trẻ.
- Cho con tôi đây à?
- Quà từ Hồng Kông đó. Nhã Trúc gửi về cho cháu bé.
- Cảm ơn nhé.
- Sao nhiều tâm sự vậy?
- Làm bố đi rồi biết.
- Tối nay có về muộn được không?
- Rủ tôi đi nhậu nhẹt gì hả?
- Ừ.
- Cũng được.

Không biết cái tòa soạn này có thể duy trì được bao lâu nếu nhịp sống của nó cứ diễn ra bình bình như thế. Ở đây hiện tại không còn cái không khí chán ngắt như lúc đầu, nhưng cũng không cái trạng thái sôi nổi lúc ủng hộ Kỳ Tuấn và tẩy chay Minh Thư. Nó im lặng và

buồn buồn thế nào ấy. Ai cũng làm việc mà ít buồn chuyện như trước kia mặc dù mấy điều luật kia thì cũng đã theo Tổng biên tập về nhà nghỉ thai sản. Thế mới thấy lý do ông Minh lại an tâm tin tưởng giao cho một người trẻ đảm nhận chiếc ghế từ ông.

Minh Thư cứ ngồi nhìn lá đơn mà bóp trán nhăn mặt suy nghĩ trong khi cậu con trai khóc ầm ỉ. Ánh Tuyết bực quá mắng Thư:

- Con cậu đang khóc gọi mẹ kìa!

- Tớ biết.

- Vậy sao không dỗ?

- Vì cậu đang ẵm nó. Cậu là mẹ nuôi của nó mà.

- Cho tớ xin... Cậu làm gì mà cứ cầm tờ giấy đó suốt thế. Thằng bé đói rồi.

- Pha sữa cho nó đi.

- Minh Thư à, chuyện gì vậy?

Rồi Ánh Tuyết giật tờ đơn và há hốc mồm nhìn Minh Thư. Cô cũng nhăn mặt không biết nói gì ôm lấy bé Kimi...

- Đừng khóc con trai. Con mà khóc, mẹ sẽ khóc theo con đấy.

- Có chuyện gì vậy? Sao lại...

- Tớ không biết. Tớ không biết phải nói với cậu thế nào nữa.

- Đây là chữ ký của anh Tuấn hả?

- Đừng có nhắc tới cái tên đó nữa. Tớ bực quá rồi.

Cô đang cởi nút áo để không chế cơn khóc ầm ỉ của nhóc Kimi thì có tiếng chuông điện thoại vang lên, Ánh Tuyết cầm điện thoại lên thấy số của Đàm Phúc...

- Gã luật sư đáng ghét tìm cậu này.

- Nghe hộ tớ đi. Cái áo quái quỷ này sao hôm nay khó cởi thế. Con à, mẹ sắp điên lên vì tiếng khóc của con rồi. Làm ơn nhỏ tiếng lại!

Ánh Tuyết nghe máy:

“Chào!”

“Sao lại là cô? Tôi gọi đúng số mà?”

“Minh Thư hỏi có việc gì mà gọi giờ này?”

“Đưa máy cho cô ấy đi.”

“Nhưng Minh Thư đang bận.”

“Bận gì? Lẹ lên đi! Chồng cô ấy sắp quậy tan tành quán bar của người ta kìa.”

Tiếng khóc vẫn vang inh ỏi qua điện thoại, nghe tiếng Minh Thư, Đàm Phúc dịu giọng:

“Em đó hả Minh Thư?”

“Anh tìm em có chuyện gì?”

“Kỳ Tuấn say quá rồi. Em tới quán bar đưa nó đón nó về được không?”

“Sao anh không đưa anh ấy về?”

“Nó chịu thì hay quá rồi. Anh nghĩ chỉ có em thôi.”

“Anh ta tự đi được thì tự về được. Em không có rảnh.”

Minh Thư bực mình sau khi tắt máy một cách lạnh lùng còn quăng cái điện thoại xuống sàn. Ánh Tuyết hỏi:

- Gã đó nói về anh Tuấn phải không?
- Tớ đang dỗ Kimi, đừng làm tớ bực lên.
- Thật ra thì, thằng bé cũng rất dễ tính. Chỉ cần chịu khó vỗ về nó một chút.
- Ý cậu là sao?
- Tớ có thể trông thằng bé. Để cậu đi đón bố nó về.
- Không có chuyện đó đâu. Cậu ngồi chơi nha, tớ ẵm thằng bé vào phòng.

Ánh Tuyết rất hiểu lòng cô bạn đang nghĩ gì nên vẫn kiên nhẫn ở đó chờ. Minh Thư kéo chăn cho con cẩn thận rồi ngồi và suy nghĩ. Không biết tại sao cô lại không thể ngồi ở nhà thêm phút nào. Thư thay quần áo và bước ra chừng ba mươi phút sau đó. Ánh Tuyết ngạc nhiên:

- Có việc ra ngoài hả?
- Cậu không bận gì chứ?
- Ừ. Tớ rảnh.
- Sữa chỉ cần hâm nóng lại là có thể làm thằng bé thôi khóc. Tã lót tớ cũng để sẵn...
- Biết rồi.

Minh Thư lái xe đi. Chỉ hơn một tuần sau khi mổ thì làm gì có chuyện đã hết đau, nhưng Thư vẫn cố gượng. Cô đang cảm thấy nếu không đi thì mình còn khó chịu hơn cả vết mổ này. Cô lái xe đến quán bar, mà lạ thật, cô cũng không kịp hỏi Đàm Phúc là địa chỉ nào. Thư đành ghé cái quán bar mà Kỳ Tuấn và cô đã say bí tỉ để rồi bây giờ có cậu nhóc Kimi. Quả thực anh ở đây, vừa vào đến cửa đã nghe tiếng Kỳ Tuấn la inh ỏi. Anh ngồi quay lưng lại, Đàm Phúc nhìn thấy Minh Thư tới, anh lay Kỳ Tuấn dậy:

- Về thôi, vợ cậu tới rồi!

- Đừng có dọa tớ. Để tớ nói cho cậu nghe nhé, bây giờ chắc cô ấy đang ở nhà và cảm thấy thật thoải mái khi đêm nay tớ không về. Có lẽ sau khi tớ bỏ ra ngoài vài giây cô ấy đã ký rồi. Điều đó cô ấy luôn muốn kia mà.

Đàm Phúc ngược lên nhìn Minh Thư, cô ra hiệu như để cho Kỳ Tuấn nói tiếp. Rồi Kỳ Tuấn lại liên tục đổ rượu vào miệng. Kỳ Tuấn lại bắt đầu cái chuyện xưa như trái đất “rượu vào lời ra”...

- Tớ chỉ dùng đơn ly hôn như một liều thuốc thử mạnh thôi mà. Thế ra mới biết tớ không là cái gì cả. Thời gian qua tớ lẽ ra đã là một ông bố hạnh phúc. Thằng nhóc thực sự làm tớ phát khóc vì hạnh phúc. Nhưng, chỉ một nửa thôi. Rồi tớ nhìn thấy Minh Thư, tại sao lúc đó tớ ước thà cô ấy hờ hững với tớ như trước kia thì hơn. Đằng này, ở bên tớ mà trong tim luôn có bóng hình của người đàn ông khác.

- Cậu nghĩ thế là oan cho Minh Thư đấy. Cậu chỉ đa nghi thôi?

- Đa nghi là thế nào? Đa nghi là tớ nghe rõ mồn một trong cơn mơ cô ấy gọi tên Âu Trình Can sao? Cậu đã trải qua cảm giác đó chưa? Cái cảm giác vợ mình trong lúc nguy hiểm hay sợ hãi thì người cô ấy gọi không phải là mình.

- Nhưng như vậy thì đâu có nói lên được gì. Trong cơn mơ người ta đâu có khống chế được.

- Nên tớ không muốn để cô ấy sống trong sự giày vò của lý trí và con tim. Tớ yêu Minh Thư rất nhiều nhưng thà mất cô ấy còn hơn để cô ấy bên cạnh mà làm khổ cô ấy. Tớ nói thật lòng đấy.

- Thôi nào, cậu say quá rồi. Đi về nhà thôi!

- Tớ đã đi gặp bác sĩ tâm lý một lần. Nhưng lần thứ hai thì không dám nữa. Tớ sợ phương án cuối cùng là ông ấy bắt tớ hãy loại bỏ cơn ác mộng của Thư nếu có thể. Cậu biết chứ, cơn ác mộng của Minh Thư chính là tớ.

Bây giờ Minh Thư mới hiểu vì sao lại Kỳ Tuấn lại đột ngột thay đổi thái độ như vậy. Thì ra những cơn ác mộng cô từng trải qua đã khiến Kỳ Tuấn bị tổn thương tinh thần. Những lần gọi tên Trình Can trong vô thức đã làm niềm hy vọng về một gia đình hạnh phúc của Kỳ Tuấn và một sự bình yên của cô tiêu tan. Thư cảm thấy có lỗi và không còn giận anh chút nào nữa. Nhưng cô vẫn đứng im lặng lắng nghe. Kỳ Tuấn lại than thở:

- Tớ mệt quá rồi! Hôm đó tớ có muốn ôm Phương My tí nào đâu. Nhưng mà, tớ muốn thể hiện một lần. Phương My không phải là của tớ. Có lẽ Minh Thư càng không phải. Mà chỉ có thể là Kimi. Chỉ có Kimi là của tớ mà thôi.

Anh lại tiếp tục uống, Đàm Phúc giật lại:

- Minh Thư vừa sinh em bé, cậu lại muốn cô ấy phải chăm nom thêm thằng bé to xác là cậu à?

- Có bao giờ tớ say xỉn mà được mẹ của con tớ chăm sóc đâu. Cô ấy chưa bao giờ yêu tôi. Chưa bao giờ có tình cảm với tôi cả. Cậu biết điều đó tệ như thế nào không?

- Tại sao cậu không hỏi cô ấy có yêu cậu hay không?

- Để làm gì chứ? Tớ hỏi để làm gì đây? Khi mà...

- Để anh biết câu trả lời.

Giọng nói ấy Kỳ Tuấn dù có nhiều hơi men trong người cỡ nào cũng nhận ra. Anh quay lại và nhận ra Minh Thư, cô tiến lại gần anh hơn một chút. Kỳ Tuấn ngạc nhiên:

- Sao em lại ở đây?

- Tại sao anh không bao giờ hỏi em câu đó?

Kỳ Tuấn chỉ im lặng, Minh Thư tiến lại gần anh hơn nữa và hỏi:

- Vì sao anh không bao giờ hỏi em có yêu anh không?

Kỳ Tuấn vẫn lặng yên, Minh Thư nói:

- Anh Phúc, phiền anh đỡ Kỳ Tuấn ra xe giúp em.

Đàm Phúc đỡ Kỳ Tuấn ra xe, anh nói lảm nhảm vài tiếng rồi ngã ra ngủ vì quá say. Thắt dây an toàn lại cẩn thận, Đàm Phúc mỉm cười nhìn Minh Thư:

- Tối nay về hai vợ chồng tranh thủ mà làm hòa nhé.

- Có gì cũng đợi sáng mai. Chứ bây giờ đứng còn không nổi, làm gì được hả anh?

- Thật ra, khi có rượu là bao nhiêu tâm sự thằng Tuấn cũng không giấu được đâu. Anh cố tình gọi em đến đây. Chỉ khi hai người hiểu được đối phương nghĩ gì thì mới đưa vấn đề ra ánh sáng được mà thôi.

- Cảm ơn anh.

- Anh là chuyên gia của các vụ ly hôn nhưng anh giải quyết các vụ làm hòa cũng không tệ đâu nhé.

- Nãy giờ nghe anh ấy nói em cũng cảm thấy mình thật vô tâm.

- Hiểu cho thằng bạn anh nhé. Nó yêu em lắm đó.

- Dù sao thì cũng nhờ có anh em mới biết được. Cảm ơn anh thêm lần nữa.

- Ai trông thằng con nuôi của anh để cho em đi tìm Kỳ Tuấn?

Minh Thư nhoẻn cười:

- Cô gái anh thích tranh luận và chọc ghẹo.

- Thế à? Cô ấy có biết trông con nít không nhỉ?

- Cũng tài tình lắm.

- Về đi, khuya rồi.

- Lái xe cẩn thận.

Lái xe về đến trước cửa nhà, Minh Thư dừng lại một đoạn, Kỳ Tuấn đã ngủ say bên ghế bên cạnh. Lúc này cô lại chột nhìn anh. Mọi cơn giận dữ, hờn dỗi đã được xua tan đi một cách kỳ lạ. Chính Thư cũng không giải thích được là vì sao. Cô vuốt lên mái tóc Kỳ Tuấn rồi thì thầm:

"Vì bấy lâu nay anh chưa bao giờ hỏi em. Anh đừng tưởng chỉ có mình anh biết yêu và yêu thật nhiều..."

Một hành động khá dễ thương từ Minh Thư, cứ y như những cặp đôi teen yêu nhau vậy. Thư xoay đi xoay lại như để chắc chắn không có ai nhìn thấy. Mặc kệ cho mùi say rượu, hơi hám và khó chịu của Kỳ Tuấn. Thư tình tứ hôn lên má anh rồi mỉm cười:

"Em cũng thế!"

CHAP 62

Anh Tuyết ngáp dài ngáp ngắn vì đêm qua về nhà muộn. Cô chợt thấy Đàm Phúc xuất hiện trước công ty của mình. Đàm Phúc bước ra:

- Xin chào người đẹp!
- Kẻ đáng ghét này ở đâu ra vậy?
- Ở nơi này, trước mặt cô.
- Làm ơn tránh đường.
- Tôi tự hỏi tại sao tôi lại cứ muốn đến đây tìm cô.
- Để làm gì?
- Một lần nữa yêu cầu cô để tôi giúp cô.
- Giúp vì chuyện gì chứ?
- Ông chồng bủn xỉn của cô đang có dự định tống cô ra đường và không cho cô thứ gì kể cả lễ vật khi cưới.
- Thì sao?
- Chẳng lẽ hán vẫn chưa đệ đơn ly hôn với cô à?
- Không liên quan đến anh, đại luật sư.
- Cô thực sự không cần giúp à?
- Anh tránh đường giùm tôi có được không?

- Hay là cô sợ tôi tính mắc, tôi sẽ tính giá ưu đãi. Để tôi giúp cô đi mà.

- Tôi không cần. Tại sao vậy? Sao anh cứ thích xía mũi vào chuyện người khác? Lại ăn nói hai lời nữa. Lúc trước đã nói không thêm nhìn mặt tôi kia mà.

- Tôi xía mũi vào chuyện người khác ư? Tôi thực sự muốn giúp cô mà.

- Anh giúp tôi được gì? Quan trọng nhất tôi không muốn người giúp tôi là anh. Cũng không cần bất cứ sự thương hại nào của anh. Chuyện ly hôn vui vẻ lắm hả? Cần người biết rằm rộ để làm gì?

Rồi Ánh Tuyết bỏ đi, Đàm Phúc nhìn theo rồi không biết nói gì, anh cũng lên xe bỏ về và đang nghĩ tới ý định nhờ người khác giúp. Thế nhưng nếu Ánh Tuyết biết thì anh cũng sẽ bị tưới bởi hoa lá mà thôi.

Kỳ Tuấn ngủ ngon lành trong chiếc chăn ấm, anh mở mắt ra và nhìn lên trần nhà, trông thấy không gian quen thuộc, cộng thêm mùi trẻ con hơi quen quen. Tuấn ngược dậy nhìn, Minh Thư đang ngủ ngời và đầu thì gục xuống tay anh. Bên cạnh là thau nước và cái khăn, chiếc nôi được đẩy sát bên cạnh. Đêm qua cô đã thức cả đêm chỉ để hết chăm sóc ông bố xong rồi lại đến ông con. Mệt quá Thư cũng không trèo nổi lên giường. Kỳ Tuấn trở mình làm Minh Thư thức giấc, cô hỏi:

- Dậy rồi à?

- Đêm qua ai đã đưa anh về thế?

- Anh không nhớ à?

Kỳ Tuấn lắc đầu. Minh Thư đứng dậy và bưng thau nước đi, nhưng cô vừa đứng dậy đã thấy đầu óc choáng váng cộng với việc thau nước to làm vết mổ lại đau nhói. Cô ngã xuống giường làm đổ thau nước. Kỳ Tuấn hoảng hốt:

- Minh Thư, em làm sao vậy?
- Không có sao. Chỉ bị choáng thôi mà.
- Thôi em ngồi nghỉ, để cho anh.

Kỳ Tuấn đỡ Minh Thư lên giường, rồi như anh đã hiểu chuyện gì xảy ra đêm qua. Hay ít nhất đã ngờ ngợ một vài chi tiết, Kỳ Tuấn nói:

- Lỗi cũng là tại anh. Nếu không em đã có thể sinh bình thường...
- Chuyện đã qua rồi. Em không muốn nhắc lại.
- Anh nhớ đêm qua, chính em là người đã đón anh từ quán bar.
- Phải.
- Anh có nói gì làm em buồn không?
- Có.
- Vậy thì anh xin lỗi.
- Anh không cần phải xin lỗi đâu.
- Anh nên thế chứ.
- Tại sao anh lại không tin em?
- Không tin chuyện gì?
- Tại sao anh lại nghĩ rằng em vẫn còn yêu anh Can?
- Chuyện này...
- Tại sao anh không bao giờ hỏi em có yêu anh hay không? Tại sao tất cả những điều anh thắc mắc anh đều im lặng mà hiểu lầm em cho đến giờ phút này.

Kỳ Tuấn ngược lên nhìn Minh Thư, anh biết không thể giấu giếm nữa nên đành nói thật lòng dạ của mình:

- Anh đã chứng kiến em vật vã trong đau khổ khi cơn ác mộng của em chính là anh. Làm sao anh có thể nghĩ rằng em có tình cảm dành cho anh.

- Nhưng em không phải là sỏi đá, em không phải thứ không biết suy nghĩ. Em biết ai yêu em, ai là người em cần và ai là người em chọn mà.

- Em không chọn anh vì em yêu anh. Em chọn anh vì Kimi không thể không có bố.

- Anh sai rồi.

Rồi Minh Thư kéo Kỳ Tuấn lại gần, đặt hai tay lên má anh và hôn anh. Kỳ Tuấn trợn mắt lên vì ngạc nhiên. Một nụ hôn thật ngọt ngào và hạnh phúc. Một nụ hôn chứa đầy yêu thương và không còn sự gượng ép nào nữa. Minh Thư dịu dàng:

- Anh là hiện tại, là tương lai của em. Anh không những là ba của Kimi mà còn là chồng của em nữa. Em thừa nhận em không kết hôn vì yêu anh nhưng đó chỉ là phút ban đầu. Và bây giờ thì em đã yêu. Yêu thật đấy. Có cảm giác thật sự. Bình yên, hạnh phúc là những gì em có thể diễn tả trong cuộc hôn nhân của chúng ta.

- Em... em biết mình đang nói gì không vậy?

- Có lẽ từ lúc kết hôn với anh, anh chưa hề nghe em nói ba từ này. Nhưng kể từ hôm nay, ngày mai và tất cả mọi ngày sau này, em luôn mong mình sẽ nói rằng...

Kỳ Tuấn hồi hộp nhìn Minh Thư, nhưng cậu nhóc Kimi lại khóc lên không đúng lúc tí nào. Minh Thư đành nán cuộc nói chuyện và quay sang bồng con lên dỗ dành. Kỳ Tuấn nói:

- Thôi em dỗ con đi!

- Đêm qua, lúc chăm sóc hai cha con anh, dù rất mệt nhưng em lại nghĩ ra một cái tên cho con rất hay.

- Tên ư?

- Phải. Anh thích cái tên Kimi, cái tên mà anh chỉ dành cho những gì thuộc về anh thực sự, có thể dành được tình yêu của anh và cũng có thể yêu lại anh. Còn em, đối với em, con trai mình sẽ là ánh sáng hy vọng. Con trai chính là bằng chứng rõ ràng nhất cho tình cảm em đối với anh. Em mong ánh sáng hy vọng này sẽ soi sáng cho tình yêu của chúng ta mãi mãi.

- Ánh sáng hy vọng?

- Thái Quang Hy.

- Là tên của con đó hả?

- Anh thấy thế nào?

- Một cái tên mang nhiều ý nghĩa. Nhưng quan trọng nhất là...

- Là gì?

- Nó liên quan đến hai chúng ta.

Kỳ Tuấn và Minh Thư bật cười nhìn nhau, anh nói:

- Nào, đưa con cho anh!

- Con yêu, lại ba ẵm nha.

Kỳ Tuấn được Minh Thư trao bé Kimi, anh hôn lên trán con rồi lại thủ thỉ:

- Chào con, Quang Hy. Chào ánh sáng hy vọng của ba mẹ. Con có thích cái tên mẹ chọn cho con không?

- Thăng bé phản ứng kìa.

Quang Hy cười rất tươi, Minh Thư ghé vào tai Kỳ Tuấn nói nhỏ:

- Lúc này anh vẫn chưa nghe em nói...

- Thì anh vẫn đang chờ.

- Em... yêu... anh...

Mặt Kỳ Tuấn đỏ ửng, tay anh hơi run nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh vì bé Quang Hy vẫn còn đang ở trên tay. Anh quay sang Minh Thư rồi nhìn cô, cô cũng đáp lại anh bằng cái nhìn âu yếm. Cả hai lại trao nhau nụ hôn lãng mạn, không cần biết đến sự hiện diện của cậu con trai nhỏ. Có lẽ thứ tình cảm này đã chờ quá lâu để được thể hiện. Cả hai ngập tràn hạnh phúc khi nhận ra tình cảm của đôi bên. Tình yêu quả thật là tuyệt vời, khiến con người ta lâng lâng mãi.

Phương Dung đang cố lấy lại lòng tin của Trình Can lại thấy mối quan hệ của Kỳ Tuấn và Minh Thư ngày càng khăng khít. Ngày nào cô cũng đưa Kỳ Tuấn đi làm rồi chiều lại đón taxi tới, mang theo bé Quang Hy. Kỳ Tuấn thực sự khác trước quá nhiều, tuy nhiên, anh không còn là đối tượng số một của các cô gái trẻ trong tòa soạn nữa mà trở thành thần tượng của họ mất rồi. Có ai ngờ được một Thái Kỳ Tuấn lại có thể nghèo ngao những kinh nghiệm dãi dụa khóc đêm hay pha sữa đúng nhiệt độ. Anh vẫn là tâm điểm của căng-tin, nhưng bây giờ thì hay sang nói chuyện với những người có gia đình nhiều hơn.

Hôm nay Thư ẵm con trai gần tháng tuổi xuống taxi để đón Kỳ Tuấn, cô vừa chào hỏi bác bảo vệ, đi ngang qua khu tiếp tân thì Phương Dung cũng bước xuống thang máy. Thấy Minh Thư ẵm bé Kimi, cô mỉm cười chào xã giao:

- Chào Minh Thư!

- Chị ra ngoài có việc đó hả?

- Phải. Còn cô?

- Chúng tôi hẹn nhau hôm nay đi mua một số vật dụng cho cháu. Giờ này vẫn còn sớm, tôi mang con trai theo, sẵn đó gặp gỡ nhân viên cũ.

- Tôi nghĩ cô luôn theo dõi sát sao tình hình ở tòa soạn.

- Sao chị lại nghĩ vậy?

- Vì tôi đang làm rất tốt công việc này. Nghe ba chồng của tôi nói rằng cô chỉ xin nghỉ phép bốn tháng và sẽ trở lại công việc.

- Tôi có nói điều đó.

- Nhưng tôi thì đang cố hết sức không để điều đó xảy ra.

- Quan trọng thì ba chồng chị vẫn là ông chủ. Ông ta có tiếng nói quyết định. Nếu chị làm tốt thì tôi không có lý do gì để tranh giành khi mà ông ấy đã chọn chị. Tính ưu tiên cho công việc là nhất. Cái gì đã định là của người nào thì của người đó, nín kéo làm gì chỉ mang thêm tội. Tôi nói có phải không?

Phương Dung đột nhiên hai mắt đỏ bừng, nhưng cô dịu lại và nói:

- Tất nhiên. Thật ra trong quá khứ, cô đã từng có được thứ gì không phải là của cô hay không?

- Ý chị là sao?

- Một người đàn ông đã có vợ hứa hôn chẳng hạn.

- Tôi không hiểu chị đang nói gì cả.

- Có thật là cô không hiểu?

Rồi Phương Dung lờ đi và cố tình làm rơi ví tiền ra. Cái ví lật toang, Minh Thư nhìn rất rõ người đang ôm hôn Phương Dung trong ảnh chính là Trương Gia Hòa. Mặt cô tái nhợt, Thư lùi lại vài bước cố định thần và siết chặt bé Quang Hy hơn. Tim cô đập nhanh đến độ Thư cảm thấy choáng. Phương Dung nói:

- Cô quen người trong hình à?
- Tôi đang muốn hỏi chị câu đó. Thật ra chị là ai?
- Tôi à? Là vợ chưa cưới của người đàn ông xấu số trong ảnh này. Anh ta đã qua đời tại San Francisco, California cách đây hai năm. Còn cô?

Minh Thư im lặng không trả lời, chỉ nhìn Phương Dung mặc cho cậu con trai nhỏ đang khóc oe oe. Phương Dung đã bỏ đi với cái cười mỉm thật đặc chí còn Minh Thư thì đứng lặng như tượng đá. Lúc đó Kỳ Tuấn xuất hiện:

- Em, sao con khóc dữ vậy?
- Là anh đó hả?
- Sao con khóc to thế?
- Em không biết. Chắc là nó đói.
- Khi nãy em nói chuyện với ai hả?
- Là chị Phương Dung.
- Cô ấy nói gì với em?
- À không... chỉ là chị Phương Dung khen Kimi dễ thương thôi. Mình đi được chưa anh?
- Anh đã lấy xe từ nãy giờ mà thấy em cứ đứng thừ người ra trong này nên mới vào gọi em. Mình đi được rồi đó.

Trong lúc khoác vai Minh Thư và cả ba rời khỏi tòa soạn, Kỳ Tuấn nhận được tin nhắn từ Phương Dung:

“Tận dụng tất cả giây phút bên cô ta để thực hiện cái mục tiêu ban đầu đi. Không xao lãng. Không nhân nhượng và tuyệt đối là không màng đến tình cảm.”

Anh cảm thấy hơi khó thở, mỗi khi Kỳ Tuấn ôm ấp bên Minh Thư thì những dòng tin nhắn này luôn khiến tim anh đau thắt lại. Thật khó để vẹn cả đôi đường, anh không ngờ anh lại yêu thương Minh Thư nhiều đến như thế. Nhiều lúc anh muốn hỏi cô nhưng lại e ngại động cơ đến với cô từ đầu là phản cảm. Để có được tình yêu với Minh Thư, Kỳ Tuấn cũng đã gian lao không ít. Bây giờ, hoặc là giấu chùng nào hay chùng đó. Hoặc là anh nói thẳng và chấp nhận dù là kết quả xấu nhất từ cô vợ của mình.

Nhưng khi yêu, trái tim luôn mù quáng và mất lý trí. Kỳ Tuấn biết cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, nhưng anh thà được yêu cô thêm ngày nào hay ngày ấy còn hơn là nói ra cái điều động trời này để rồi mất Thư mãi mãi.

Giữa lý trí và con tim, giữa hai lối đi, Tuấn đã chọn một.

CHAP 63

Đàm Phúc ngồi lật lại những hồ sơ về cái chết của Gia Hòa, thực ra đâu có gì có thể xem là một vụ mưu sát theo lời của Phương Dung. Cảnh sát đã điều tra kỹ thì làm gì còn tìm ra cái chứng cứ nào. Nhận thấy sự thay đổi ngày một lớn của Kỳ Tuấn kể từ ngày quen biết, Đàm Phúc không thể nào nhìn bạn có một ngày lại rơi vào tận cùng của nỗi đau nếu cái âm mưu mà một phút nông nổi Kỳ Tuấn đã đồng ý này bị phanh phui. Kỳ Tuấn giờ đây anh nhiều hơn, nụ cười rất hiền và không còn chút vẻ ưu tư.

Cậu nhóc Quang Hy chiếm toàn bộ thời gian của đôi vợ chồng trẻ, giờ đây họ hạnh phúc như những ngày mới yêu. Minh Thư và Kỳ Tuấn dành trọn thời gian để chia sẻ, yêu thương và chăm sóc cho nhau. Điều họ từng thiếu thốn vì chưa nhận ra nhau, và còn vì nhiều lý do khác nhau nên họ muốn tận dụng tất cả thời gian có thể để bù đắp những tháng ngày đau buồn trước kia. Dù đó chỉ là khoảnh khắc cùng tắm cho con, cùng nhau nấu ăn, hoặc là cái hôn bị gián đoạn bởi cậu con trai lại khóc ré lên vì tè dầm... Đúng là khi yêu nhau thì cái gì cũng đẹp. Một dịp khá tốt là cậu con trai vừa ngủ sau khi no nê, cả hai trốn ra xích đu và mỗi người cầm một tách Cappuccino. Minh Thư nói:

- Đã lâu rồi em không uống thứ này.
- Anh đã học cách pha chế đây.
- Anh học à?
- Ừ. Không tin sao?
- Ở quán thiếu gì, làm phải mất nhiều công, anh việc gì phải học.

Kỳ Tuấn nhoẻn cười:

- Anh nhớ dù vui hay buồn, đặc biệt là lúc căng thẳng và có tâm sự đây là thức uống duy nhất em chọn. Vừa là nguồn cảm hứng đầu ngày của em lại giải tỏa căng thẳng cho em.

- Em có thói quen này từ lúc du học bên Mỹ.

- Đó là lý do anh học cách pha chế Cappuccino.

Minh Thư hơi nghiêng đầu sang một bên ngỏ ý hiểu kỳ. Kỳ Tuấn nói:

- Vì anh muốn ngay từ bây giờ, ngay từ lúc anh chính tay pha ly café cho em, anh sẽ thay được vị trí của Cappuccino trong lòng em.

- Có tập tành trước không đấy?

Kỳ Tuấn tròn xoe mắt, Minh Thư đặt tách café xuống bàn rồi hai tay quàng lấy cổ Kỳ Tuấn âu yếm...

- Kịch bản đã được chuẩn bị sẵn hay là những lời ngọt ngào nhất em từng nghe?

- Em nghĩ sao?

Hai vợ chồng nhìn nhau tình tứ, Kỳ Tuấn giọng trầm ấm:

- Lời nói thì chỉ có những người anh yêu thương anh mới nói ra được thôi. Còn tập tành thì quả là anh đã tập khá nhiều lần về cách pha café. Có ngon không em?

- Em không cảm nhận được mùi vị từ café.

Kỳ Tuấn nhăn mặt, Minh Thư tủm tỉm cười:

- Mà chỉ cảm nhận được tình yêu của anh ở đó mà thôi.

- Minh Thư, hãy hứa với anh nhé!

- Chuyện gì vậy?

- Cho dù có chuyện gì xảy ra đi chẳng nữa, anh muốn em luôn giữ điều này trong lòng. Dù tất cả là giả dối nhưng duy nhất chỉ có một thứ là thật. Đó là tình yêu anh dành cho em. Anh mong em luôn luôn nhớ câu đó và đừng bị bất cứ điều gì làm em lung lay. Có được không?

- Em hứa.

Tựa vào lòng Kỳ Tuấn, cả hai lại im lặng, đến nỗi nghe được nhịp thở của đối phương. Minh Thư hỏi:

- Anh có muốn em kể cho anh nghe về cuộc sống của em trước đây không?

- Em muốn kể à?

- Cuộc sống ở Mỹ trước đây, thực sự mà nói là một may mắn em không bao giờ có lần thứ hai.

- Vì sao thế?

- Em đã gặp một con người, anh ta có thể cho em mọi thứ. Anh ta cũng cho em rất nhiều cơ hội để phấn đấu. Có thể nói rằng, trong sáu năm em sống ở Mỹ, chính anh ta là người dẫn dắt em để em có được ngày hôm nay.

- Lớn lao vậy ư?

- Em cũng không biết mình nên biết ơn hay là khinh rẻ anh ấy nữa.

- Sao mà mâu thuẫn vậy?

- Tại vì...

Tiếng chuông điện thoại đúng lúc reo lên, Minh Thư bước ra vài bước nghe điện thoại. Kỳ Tuấn thờ dài tiếc nuối vì sắp đến đoạn quyết định thì lại bị cắt ngang. Nhưng lời nói của Minh Thư như thế làm anh không thể không hoài nghi cô có liên quan đến cái chết của Trương Gia Hòa.

Ánh Tuyết và anh chồng doanh nhân giàu có đúng là đã đến hồi kết. Cả hai đều có cuộc sống riêng và cảm thấy không hợp với đối phương. Tuy tình cảm cũng có nhưng nó chưa đủ khăng khít để gắn chặt với nhau mãi mãi. Chỉ có điều, trong khi Ánh Tuyết muốn giữ cho cả hai sự hòa bình và làm bạn tốt của nhau sau ngày không cùng chung bước thì Nguyễn Phong lại không muốn thế. Không hiểu một người tiền bạc không hề thiếu như anh ta vì sao lại muốn chiếm lại tất cả những gì trước đây đã tặng vợ. Từ sinh lễ, xe hơi, cả căn nhà ở Việt Nam mà hai người đang chung sống. Ánh Tuyết đã đồng ý ký tên, cô vừa bước ra khỏi văn phòng luật sư thì Đàm Phúc một mạch chạy tới lôi Ánh Tuyết ra ngoài và giận dữ:

- Tại sao lại đồng ý như vậy hả?

- Anh đang làm gì vậy? Buông tay tôi ra đi.

- Sao cô không nói cho tôi biết cô đã đồng ý mọi điều kiện của gã đó? Tôi đã cảnh báo với cô bao nhiêu lần cô sẽ mất trắng mọi thứ.

- Anh điên vừa phải thôi. Đây là chuyện của vợ chồng tôi.

- Hấn đáng để cô gọi là chồng sao? Tôi nói cho cô biết, hấn đã tìm đến tôi. Hấn tìm đến tôi và yêu cầu tôi giữ lại cho hấn những gì đã cho cô. Thử hỏi thứ đàn ông đó cô có cần thiết phải gọi một tiếng chồng hay không?

- Nói tóm lại việc này không hề liên quan tới anh. Anh đi về đi.

- Ánh Tuyết, đừng làm vậy mà. Mất thằng chồng thì còn thiếu gì thằng khác. Nhưng những gì của cô là của cô. Cô không thích cô cũng phải giành lại rồi quăng bỏ đi cũng được. Tôi không cam tâm, tôi thừa sức giúp cô đòi lại những thứ đó. Nhưng cô lại không để tôi giúp.

- Ra vậy!... Thì ra vì cô ấy mà đại luật sư lại không chịu nhận lời mời hậu hĩnh từ tôi?

Nguyễn Phong bước ra từ phía sau, chần chu lại mái tóc bóng mượt rồi đeo kính vào. Ánh Tuyết nhăn mặt:

- Anh về đi! Chuyện của chúng ta đã xong rồi. Tôi đã chấp nhận mọi thứ rồi. Đừng ở đây mĩa mai hay cười nhạo ai nữa.

- Kìa em, phải để anh chào đại luật sư chứ.

Nguyễn Phong từ từ tiến lại, Đàm Phúc thì mặt mày cứ nhăn lại như khổ và lấm lét nhìn anh chồng đáng ghét của Ánh Tuyết. Nguyễn Phong giọng đắc chí:

- Chúng tôi đã ly hôn rồi, thật ra cũng làm tôi bất ngờ đấy. Số tiền tôi đưa ra so với bà vợ cũ của tôi, hình như là tiền không thu hút bằng sắc, luật sư nhỉ?

Nguyễn Phong quay sang nhìn Ánh Tuyết, lấy tay véo má cô thật mạnh rồi nói:

- Cũng thường thôi. Không đáng để tôi bỏ thí xu nào. Thích thì cứ lấy mà dùng.

Một âm thanh vang lên. Một người đổ gục xuống với cái môi đầy máu. Ánh Tuyết hoảng hốt hét lên khi Đàm Phúc vung thật mạnh đấm vào mặt Nguyễn Phong. Một cú đánh knock-out, anh chàng kia thậm chí không nói được gì mà chỉ ôm cái miệng đầy máu. Đàm Phúc xô Ánh Tuyết ra và cúi xuống xách áo Nguyễn Phong lên nói:

- Cầm anh sỉ nhục tới cô ấy nghe rõ chưa?

- Tôi cứ sỉ nhục đó thì sao? Cô ta chỉ dựa vào tôi để đậu lại nước Mỹ. Không có tôi thì cô ta còn cầm cự bên đó lấy được tấm bằng Đại học hả?

- Anh không có quyền sỉ nhục phụ nữ. Đồ đàn ông hèn hạ!

- Đánh tôi đi! Tôi cứ sỉ nhục đó. Tôi có quyền. Tôi có quyền cưu mang cũng có thể sỉ nhục cô ta.

Không ngờ Đàm Phúc lại đánh tiếp thật...

- Nói cho anh biết, đừng kích tôi kiểu đó. Tôi làm thật đấy!

Ánh Tuyết không màng đến những lời sỉ nhục của Nguyễn Phong, cô chạy đến lôi Đàm Phúc ra:

- Bùì Đàm Phúc, đây là ở ngoài đường, bình tĩnh lại đi!

- Cô buông tôi ra.

- Đấy, thấy chưa? Cô ta vừa ký tên với tôi thì đã bênh vực trai rồi. Có đáng để tôi tôn trọng không?

- Màỵ dám...

Rồi anh chàng Đàm Phúc như mất hết bình tĩnh, điên tiết và lao vào đánh Nguyễn Phong túi bụi. Phải nhờ mấy anh bảo vệ trước văn phòng luật sư lôi ra. Nguyễn Phong đứng được dậy và mừng thầm vì mình vẫn còn sống. Anh ta nói:

- Hôm nay anh không đánh chết tôi, để tôi đứng dậy được thì đến lượt tôi sẽ kiện chết anh. Kiện đến anh phải đóng cửa cái văn phòng luật sư đất khách của anh. Nhớ đấy, Bùì Đàm Phúc!

Nguyễn Phong lên xe bỏ đi, Đàm Phúc quay lại nhìn Ánh Tuyết, anh chưa kịp hé môi nói lời nào thì Ánh Tuyết đã vung tay tát vào mặt anh. Mắt cô đẫm lệ, Ánh Tuyết hét lên:

- Chuyện hôn nhân của tôi liên quan gì tới anh mà sao tôi muốn nó kết thúc trong im lặng anh cứ phá cho nó to lên thế hả?

- Tôi không muốn cô phải ra đi mà không có gì. Bây giờ cô không có chồng, không có nhà cửa, cô sẽ có gì sau chừng ấy năm gắn bó với hắn?

- Tôi còn cái mạng sống, còn đôi tay, còn sức khỏe và còn lý trí để có thể đi tiếp cuộc đời bằng chính đôi chân của tôi. Và tôi không cần anh. Một lần nữa tôi khẳng định, mong anh hãy biến đi thật xa.

- Tôi đánh hấn mà không quan tâm đến luật lệ, tôi biết hấn sẽ kiện tôi mà tôi vẫn đánh. Vậy mà cái thái độ tôi nhận lại từ cô là như thế đó ư?

- Ai cần anh tốt với tôi? Xía mũi vào chuyện của người khác là thú vui của anh sao?

- Được rồi, Mai Ánh Tuyết. Tôi nghe bao nhiêu đây là đủ rồi. Xem như là tôi đại dột đi, tôi tự bôi đen vào cái bảng lý lịch sạch bong của mình vì một điều vô ích đi. Thôi được. Từ nay cô muốn làm gì thì làm. Tôi sẽ không bén mảng đến gần cô nữa đâu. Mãi mãi không làm phiền cô nữa đâu.

Rồi Đàm Phúc bỏ đi. Ánh Tuyết khóc nức nở...

Chia tay không bao giờ đem lại cho ta một nụ cười thực sự. Có chăng nụ cười đó chỉ là một tràng cười che lấp đi nước mắt. Tràng cười che lấp đi cơn đau thất bại mà thôi. Và Ánh Tuyết đã khóc. Cô khóc vì tại sao cũng cùng là đàn ông, người mà cô chọn làm bạn đời trông rất đứng đắn, đĩnh đạc, rất đậm phong thái đàn ông lại có thể bủn xỉn không muốn để cho cô bất cứ thứ gì sau khi chia tay, còn một người mà cô luôn ghét, xua đuổi, trông rất ngông cuồng và kiêu ngạo lại là một chàng trai nghĩa hiệp sẵn sàng hy sinh tiếng tăm, danh dự của mình mà lao đến đứng về phía cô.

Đúng là người phàm mắt thịt, không bao giờ có thể nhìn thấu tận tâm can của bất cứ con người nào khác. Cho dù người đó có là người đầu gối tay ấp với mình.

Hôn nhân là canh bạc lớn nhất của cuộc đời. Thành bại là chuyện muôn thuở. Tại sao Tuyết lại phải khóc?

Cô đứng dậy bước đi. Có thất bại trong hôn nhân hay không thì trời ngày mai vẫn sáng, mây ngày mai vẫn bay, nhịp sống này vẫn tiếp tục, vẫn tiếp tục...

CHAP 64

Vương Khang có thói quen đến sân bay vào buổi chiều để ngắm hoàng hôn, anh không chắc mình trông chờ vào điều gì từ Nhã Trúc. Với anh, cô chưa cho anh một sự chắc chắn bao giờ. Đôi khi Khang muốn thực sự có được một câu trả lời chính xác từ Nhã Trúc nhưng cô thì cứ lấp lửng làm anh liên tục phải chờ đợi. Hoàng hôn buông xuống đã lâu, Khang quay về và chuẩn bị thức ăn cho buổi tối, để lại chờ người yêu online.

- Chào em!
- Hôm nay câu chào của anh tâm trạng quá.
- Em cũng nhận ra à?
- Sao vậy?
- Chừng nào em mới học xong?
- Muốn em về thăm hả?
- Chỉ hỏi thôi mà. Hay là để anh sang thăm em cũng được.
- Thôi đi anh. Ngày nào chúng ta chẳng gặp nhau.
- Trúc à, thật ra anh có chuyện muốn hỏi em.
- Anh nói đi. Em đang nghe!
- Thật ra lần làm hòa này, em lại đi, để lại cho anh một lời hứa. Anh lại bắt đầu sốt ruột vì lời hứa này của em.

- Em đi và để lại cho anh lời nói đó không phải là một sự trốn tránh mà là một sự hứa hẹn. Anh không tin thì em cũng đành chịu.

- Anh tin bằng cách nào đây? Em hờ hững với tình cảm của anh rồi lại nói là có lý do.

- Em biết là em từng làm anh bị tổn thương nhiều. Thế thì cho em xin lỗi.

- Em giận anh phải không?

- Chỉ hơi căng thẳng một chút.

- Anh đếm ngày tháng để chờ em về đó.

- Em biết rồi.

Đôi khi những lần căng thẳng sẽ là một cuộc chia tay âm thầm nhưng Vương Khang vẫn cứ hi vọng, trong khi Nhã Trúc lại cảm thấy một sự ngọt ngào đến từ sự sốt ruột của Vương Khang. Đó là lý do cô vẫn muốn ở lại đây một thời gian dù đã cầm trong tay tấm bằng tốt nghiệp.

Một ngày mới bắt đầu, Minh Thư vẫn còn ngủ sau khi cả đêm bị cậu con trai quấy khóc đòi mẹ. Kỳ Tuấn cũng bị mất ngủ lây. Cậu bé đã thức vì tã giấy ướt nặng, nghe tiếng oe oe của cậu con, Kỳ Tuấn ngồi dậy, rón rén bước xuống giường và lại gần nôi. Anh chàng thay tã rất cừ, vừa nhanh mà lại gọn. Thấy vợ vẫn chưa thức, Kỳ Tuấn bồng con ra ngoài và mở ban công ra, chỉ mới hơn 6 giờ sáng nên nắng ban mai vẫn còn chiếu những tia ấm áp xuống. Hôn lên hai má con trai, Kỳ Tuấn mỉm cười:

- Càng nhìn kỹ, con càng giống mẹ. Ba thực sự hạnh phúc vì điều đó con trai ạ.

Cậu bé dường như là hiểu chuyện, toét miệng cười với Kỳ Tuấn. Anh ôm con vào lòng và tâm sự:

- Ba mẹ thương con lắm, con phải ngoan ngoãn nhé. Kimi có nghe không nào? Được không con?

Minh Thư ngồi nhồm dậy thấy hai cha con đứng bên cửa sổ, cô mỉm cười len lén lấy điện thoại chụp lại một tấm ảnh. Nghe âm thanh, Kỳ Tuấn quay lại nhìn Minh Thư, cô giơ điện thoại khoe:

- Có đẹp không?

- Chụp lên cha con anh à?

Kỳ Tuấn cầm lấy điện thoại và nhìn, anh khá hài lòng với tấm ảnh. Kỳ Tuấn đưa con cho Minh Thư, hôn lên vàng trán cao của cậu bé rồi âu yếm:

- Chào ngày mới, thiên thần nhỏ của mẹ.

Rồi Tuấn mỉm cười nhìn hai mẹ con, những ngày tháng tuyệt vời nhất của cuộc đời đang đến với Tuấn. Cậu con trai một tháng tuổi của anh thật kháu khỉnh và là niềm tự hào của hai vợ chồng. Hai vợ chồng cùng ngồi dùng bữa sáng, Kỳ Tuấn nói:

- Em có dự tính khi nào sẽ đi làm lại không?

- Trước đây em nghĩ chỉ khoảng ba tháng, tức là khi Kimi tròn tháng em sẽ đi làm. Nhưng bây giờ thì...

- Thì sao?

- Em không biết. Con là nhất. Kimi còn quá bé để chịu cảnh cả ngày chỉ gặp mẹ vào buổi tối. Mà chắc anh cũng chẳng đồng ý đâu đúng không?

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư khá lâu, anh nói:

- Anh sẽ hoàn toàn vui vẻ nghe ý kiến của em. Thật ra chúng ta có thể thay phiên nhau trông con. Hoặc là thuê trông trẻ.

Kỳ Tuấn nắm lấy tay Minh Thư:

- Kimi không thể chỉ gặp mẹ vào buổi tối nhưng ba của nó cũng không muốn xa em cả ngày mà.

Rồi cả hai như cảm thấy hơi ngượng khi nhóc Kimi thỉnh thoảng lại oe oe. Minh Thư rút tay lại, Kỳ Tuấn cũng đỏ mặt, cô nàng áp ứng:

- Anh có thể tự trông con được à?

- Được mà.

- Thử cho em xem đi. Lâu rồi em chưa rong ruổi cùng Ánh Tuyết cả ngày trời, ngày mai em sẽ cho anh thử việc.

- Được thôi.

Phương Dung cảm thấy lo lắng khi Kỳ Tuấn ngày càng đắm sâu vào cái bầy chính anh giảng ra. Cô càng muốn phá vỡ mọi chuyện tốt đẹp này, Minh Thư cần phải biết sự thật về Kỳ Tuấn. Nhưng nếu làm thế thì cô phải mất Trình Can. Cô không nghi ngờ khi Trình Can đã thực sự thuộc về cô mà là việc anh không muốn cô cứ tiếp tục phá hoại gia đình hạnh phúc của người khác. Cô vừa ngồi trên chiếc ghế vốn cưỡng ép để cướp được của Minh Thư.

Trình Can ngồi trong công ty thời trang của mình, anh nhìn mấy đồng sở sách mà lòng cứ để đâu đâu. Cuối cùng, Trình Can lật trong tay PDA tra một số điện thoại, Trình Can gọi bằng điện thoại di động:

“Chào ông!”

“Chúng ta gặp nhau được chứ?”

“Cho tôi một điểm hẹn.”

“Quán café đối diện văn phòng thám tử của ông.”

Dù sao người anh cưới là Phương Dung, người anh chọn là Phương Dung. Anh ngày càng nghi ngờ âm mưu mờ ám của cô

buộc lòng anh không thể đứng yên nữa. Anh cần phải nhúng tay vào, và nếu làm vậy buộc phải có lỗi với Dung một chút.

Minh Thư đẩy xe cùng con trai đi dạo phố, đường phố khá ồn ào, Thư đẩy xe quanh công viên hay những con đường mới mở yên tĩnh và xinh đẹp ở quận 7. Cô vừa ngồi xuống nghỉ mệt và nghe điện thoại thì cùng lúc Trình Can lái xe đi ngang. Trông thấy Minh Thư ngày càng đẹp sau khi sinh con, thoáng qua Trình Can hơi ghen tị, nếu như không có ai tên là Thái Kỳ Tuấn trên cuộc đời này, đứa trẻ đáng yêu trong xe đẩy đó sẽ là con của anh, vẻ đẹp mặn mà “gái một con” của người phụ nữ ấy cũng thuộc quyền sở hữu của anh. Trình Can do dự ở bên kia đường, anh không định bước xuống xe nhưng Minh Thư đã nhận ra chiếc xe của anh. Cũng phải thôi, số lần cô ngồi bên cạnh tay lái của Trình Can đâu có ít. Thư vẫy tay chào, Trình Can đành qua đường, anh tháo kính ra:

- Em đưa con đi dạo đó hả?

- Ở nhà mãi cũng chán. Anh có việc ngang qua con đường này hả?

- Anh đi làm việc với khách. Tình cờ trông thấy em. Mà sao chỉ có hai mẹ con? Con đường này đâu có gần nhà em đâu.

- Từ khi sinh con, mẹ chồng tặng em và Tuấn căn hộ mới, rộng rãi hơn, đỡ phải di chuyển thang máy. Cách đây không xa lắm đâu.

Cả hai ngồi cùng nhau, Trình Can hỏi:

- Em có hạnh phúc không?

- Em có. Còn anh?

- Dĩ nhiên là anh hạnh phúc. Nhưng có lẽ chưa bằng em. Em còn có đứa nhóc đáng yêu nữa.

Minh Thư bế con lên để Trình Can nhìn kỹ hơn, thằng bé mở to mắt nhìn Trình Can làm anh không khỏi hồ hởi và phấn khích:

- Thăng bé đáng yêu quá. Tên gì thế em?
- Thái Quang Hy, nhưng anh có thể gọi là Kimi.
- Kimi... Là nickname à?
- Một cái tên anh Tuấn chọn.
- Ừ.

Trình Can lại nhìn Minh Thư, anh đột ngột hỏi:

- Em đã hoàn toàn quên hết chuyện ngày xưa sao?

Minh Thư như hiểu Trình Can muốn đề cập điều gì, cô trả lời chân thành:

- Bây giờ em đã lập gia đình, em đã có con. Dĩ nhiên những gì thuộc về quá khứ, sóng gió thì em quên đi còn tốt đẹp thì em giữ lại làm kỷ niệm.

- Vậy anh là điều em nên quên đi hay để giữ lại làm kỷ niệm?

- Anh là bạn của em. Anh là bạn tốt của em.

- Dù không có Thái Kỳ Tuấn thì anh vẫn chỉ là bạn của em thôi phải không?

- Đó là điều không thể xảy ra. Bởi vì Thái Kỳ Tuấn là có thật. Hơn nữa anh ấy vẫn đang là ba của con trai em. Em biết anh lo cho em nhưng em không dối lòng, em đang thực sự rất hạnh phúc với cuộc hôn nhân này. Em không thích những câu hỏi đó.

- Anh xin lỗi.

Rồi cảm thấy không khí khá ngột ngạt, Trình Can đành kiểm soát cơn giận:

- Thôi anh có việc, gặp em sau nhé.

- Vì tụi em không làm lễ tròn tháng cho Kimi nên tới mừng 100 ngày tuổi của Kimi em sẽ mời anh.

- Anh sẽ đưa Dung tới. Anh mong em sẽ luôn luôn hạnh phúc.

- Em cũng mong anh như vậy.

- Anh phải đi đây.

- Em tự về được.

Trình Can có hơi chút luyến tiếc, anh hôn lên tay bé Kimi rồi bước lên xe. Nhìn theo Minh Thư qua kính chiếu hậu, anh biết rằng con tim mình đang dối chính mình. Anh đang có lỗi với cuộc hôn nhân đã chọn vì anh thực sự vẫn chưa dứt được với Minh Thư. Nhưng Trình Can không chọn cách phá hoại hạnh phúc của người khác một cách khó hiểu như vợ mình định làm, anh mỉm cười và cảm thấy vui trong lòng. Trình Can đi một lúc sau, Minh Thư đặt con xuống xe đẩy chuẩn bị về nhà thì điện thoại cô nhận được tin nhắn.

“Anh sẽ vui vẻ chấp nhận thua cuộc. Anh sẽ cố gắng bảo vệ hạnh phúc cho em dù em đang ấm êm bên một thằng anh rất ghét. Nhưng anh tôn trọng em và sẽ không làm gì để em phải khó xử. Em đã có thể nở nụ cười khi trả lời câu đó với anh. Có lẽ số phận đã không để tình yêu của anh và em tồn tại quá lâu. Anh trân trọng và sẽ giữ điều đó ở trong lòng. Hãy thật hạnh phúc cho sự hy sinh của anh, em nhé!”

Minh Thư thở dài, cô xóa ngay tin nhắn ấy. Không sợ ai nghi ngờ hay phán xét gì cả, đơn giản chỉ vì những tin nhắn như thế này không còn thực sự cần thiết cho cuộc sống của cô hiện tại. Cô cúi xuống thủ thỉ với bé Kimi:

- Chúng ta cùng về nhà nhé! Ba con hứa sẽ về sớm đây.

CHAP 65

Văn phòng luật sư của Đàm Phúc ngày càng vắng khách sau scandal mà anh gây ra. Các khách hàng lần lượt quay lưng với anh. Họ làm sao có thể tin tưởng người làm luật mà lại phạm luật như vậy. Nếu lúc trước nổi như cồn thì giờ đây ngay cả các nhân viên từ thực tập đến nhân viên lao công cũng có thể ngồi cùng nhau dán chặt mắt vào desktop bói tình yêu hay cùng nhau đánh bài giải khuây. Đàm Phúc thì cứ liên tục phải chịu những cú điện thoại, anh ngồi miết trong phòng, mặt bơ phờ ra trông thấy. Cô thư ký gõ cửa, Đàm Phúc tắt ngay điều thuốc lá:

- Vào đi!
- Xin lỗi, tôi có làm phiền anh không ạ?
- Không đâu. Có chuyện gì thế? Lại hủy hợp đồng nữa hả?
- Lần này là ba hủy và một hện.
- Hện? Có người còn chịu mượn tôi cái sau vụ đó à?
- Không ạ. Đây là thư từ tòa án, anh sắp phải hầu tòa vì vụ đánh người hôm trước.

Đàm Phúc nhếch mép cười nhìn cô thư ký. Cô mím môi rồi nói:

- Ở bên ngoài có một vị khách muốn gặp ông.
- Ai thế?
- Chính là tôi đây.

Một ông già dáng người cao to ăn mặc rất sang trọng, đặc biệt là đôi mắt khó đăm đăm và đang dấn chặt vào Đàm Phúc. Còn anh chàng luật sư thì mặt tái mét khi trông thấy người đàn ông này:

- Thầy Phan... Ơ... Sao thầy lại ở đây ạ?

- Thì đã sao? Tôi không làm thầy của anh nữa thì tôi không thể về đây được sao?

- Đâu có đâu. Thầy vẫn là chủ ở đây mà. Mời thầy ngồi!

Rồi Đàm Phúc quay sang cô thư ký, hất mặt ý bảo cô ra ngoài. Anh đóng kín hết các cửa sổ, kể cả cửa lớn, quần áo chỉnh tề lại rồi quay sang ông thầy:

- Thầy đã ra nước ngoài định cư rồi mà. Chắc là thầy về nước du lịch phải không?

- Tôi về nước vì anh đấy. Luật sư đại tài.

- Ba em nói hết cho thầy rồi hả?

- Lúc thầy giao cái văn phòng luật sư này cho em, em có nhớ em đã hứa với thầy chuyện gì không?

- Phải thực thi công lý, biết giúp người khi cần phải giúp, không được vi phạm đạo đức nghề.

- Rồi em đã làm được chưa?

- Em...

Rồi mặt ông đỏ gấc lên, ông hét:

- Thật không ra thể thống gì nữa! Em vô cớ gây sự rồi đánh người ta bị thương. Em lại giở cái thói đầu gấu hời trung học rồi à? Ra tay nghĩa hiệp à? Hôm nay thầy phải thay ba mẹ em dạy lại em mới được.

Đàm Phúc chưa kịp trở tay thì ông Phan đã rút cây thước ra và quát vô tội vạ. Ông liên tục giáng thẳng mấy đòn roi đau điếng vào da thịt Đàm Phúc. Nếu là lúc còn nhỏ, anh đã bỏ chạy, nhưng lần này Đàm Phúc chịu trận, ngồi đó và cắn răng không để phát ra âm thanh nào. Anh không muốn mình mất cái uy với lũ thực tập đang mắt tròn mắt dẹt ngoài kia. Ông Phan đánh một hơi rồi lại quăng cây thước đi, ngồi xuống sofa và thở dốc. Đàm Phúc dù rất đau nhưng cũng cố gượng mà lấy cho ông ly trà:

- Mời thầy ạ!

Dĩ nhiên đó là điều ông Phan cưng cậu học trò nhất, bị đánh mạnh cỡ nào cũng không bao giờ giận lấy. Ông Phan hỏi:

- Tại sao không bỏ chạy như lúc nhỏ? Em hoàn toàn có thể không chế thầy mà.

- Em sẽ làm thế nếu thầy nói sai. Đằng này thì thầy luôn luôn đúng.

- Có giận thầy không?

- Dạ không.

- Vậy bây giờ có thể kể cho thầy nghe được chưa? Để thầy có thể giúp em.

Đàm Phúc mắt sáng rỡ lên rồi nhìn ông Phan như thể vừa có được một ân huệ. Anh nói:

- Thưa thầy, em có lỗi thì em sẽ gánh chịu. Nhưng thầy ơi, em rất cần thầy giúp. Không phải giúp em mà là giúp một người khác.

- Người khác?

- Cô ấy là lý do mà em đánh người. Người em đánh là chồng cũ của cô ấy.

- Cái gì? Thì ra là một vụ giành gái.

- Không như thầy nghĩ đâu ạ.

Rồi Đàm Phúc kể lại mọi chuyện cho ông Phan nghe. Anh thở dài và nói:

- Hắn đã muốn kiện em thì em cũng không trách cứ gì. Nhưng em nhất định phải giúp Ánh Tuyết đòi lại công bằng, dù em có bị xử đến treo bằng cũng không sao. Em sẽ gánh mọi thứ. Nhưng thầy phải giúp cô ấy đòi lại những thứ là của cô ấy. Được không ạ?

- Tại sao em lại muốn làm như vậy?

- Em nghĩ thầy biết vì sao. Em không muốn vì gia thế thấp hơn, chỉ vì muốn một sự bình yên mà không đòi hỏi những thứ thuộc về mình.

Ông Phan nhìn Đàm Phúc rồi lại gật gù, ông nói:

- Thầy sẽ nói chuyện với ba em.

Trình Can đi gặp thám tử, có vẻ là một tay lão luyện, cuộc gặp diễn ra rất bí mật. Gã thám tử giọng khàn khàn:

- Tôi sẽ phải làm gì?

- Điều tra vợ tôi, chính là người này đây.

Gã thám tử nhìn hình của Phương Dung, có vẻ khá say mê với vẻ đẹp bí ẩn của cô. Hắn cười lớn:

- Vợ đẹp thế này thì sợ ngoại tình cũng đúng.

- Tôi không điều tra cô ấy vì cô ấy ngoại tình. Hãy điều tra tất cả các mối quan hệ của cô ấy mà anh có thể biết được. Cô ấy từng sống ở nước ngoài, nhưng với một người như anh thì tôi biết chắc anh có thể lấy cho tôi thông tin cần thiết.

- Tôi sẽ làm được. Giá cả?

- Tôi không đưa tiền ngay, nhưng nếu anh làm tốt, anh muốn bao nhiêu tôi đưa bao nhiêu.

- Cũng được. Tôi sẽ gọi lại cho ông sớm, giám đốc.

Đúng như lời hẹn trước, Kỳ Tuấn thức dậy lúc 9 giờ sáng thì đã không thấy cô vợ yêu ở nhà. Sau khi cạo râu, vệ sinh cá nhân xong, anh quay sang cậu con trai đang nằm trong nôi. Với một vài động tác massage, Tuấn tự tay lau sạch sẽ rồi thay quần áo cho bé Quang Hy.

- Con trai ngoan, hôm nay con phải ở nhà với ba cả ngày đấy. Đừng quấy khóc, để cho mẹ tự do một ngày nhé.

Ngắm nhìn con trai thật lâu, Kỳ Tuấn không thể tin được anh lại có thể có được một cậu con trai đáng yêu như thế này. Hôn Quang Hy vài nụ hôn ngọt ngào, Kỳ Tuấn thì thầm:

- Con trai, con phải biết rằng ban đầu con không là điều mong muốn có chủ đích của ba mẹ. Con chỉ là một điều bất ngờ mà Thượng đế muốn gắn kết ba mẹ lại với nhau. Và bây giờ chúng ta là một gia đình. Con hãy luôn nhớ rằng, đây là điều đầu tiên ba dạy cho con. Cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, mẹ con và con vẫn là điều tuyệt vời nhất mà ba có được.

Rồi Kỳ Tuấn đặt con trai xuống và đi pha sữa, không hiểu sao anh đã pha đúng liều lượng, nhiệt độ và công thức nhưng cứ hễ đưa bình sữa tới miệng là cậu nhóc lại la khóc âm ỉ. Kỳ Tuấn gãi đầu:

- Sao con khóc to thế? Sữa của con nè. Há miệng ra đi nào bé cưng.

Minh Thư và Ánh Tuyết gặp nhau từ sáng sớm, sau khi đi spa, làm tóc, đi mua sắm thì cùng dạo sang thiên đường ăn uống. Ánh Tuyết nhìn cái bàn gần cả chục món ăn, cô mỉm cười:

- Đây là cách cậu làm tớ vui đó hả?

- Vậy là cậu đã biết?

- Thế chuyện đó làm sao cậu biết? Diễn ra rất kín và suôn sẻ mà. Hay gã luật sư tự phụ kia lại đi ba hoa?

- Không. Anh Phúc chẳng nói gì cả.

- Thế thì tại sao?

- Anh Tuấn làm trong ngành báo chí mà. Huống chi, vụ đó chồng cũ của cậu lại muốn làm cho to ra.

- Tớ không hiểu tại sao anh ta lại cứ cố muốn thể hiện tài cán của mình trước mặt phụ nữ. Để lấy tiếng, hay để phô trương?

- Anh Phúc chỉ không muốn cảnh bất bình diễn ra ngay trước mắt anh ấy thôi mà.

- Vậy cậu cho rằng tớ nên làm một điều gì đó nếu như chuyện này bị xé to ra thật?

- Ờ... cái đó thì còn tùy.

Nhìn đồng hồ đã hơn 10 giờ, Minh Thư lo lắng:

- Không biết Kỳ Tuấn đã cho Kimi uống sữa chưa? Hay để tớ gọi điện về thử đã.

- Này này, cậu làm thế thì cậu sẽ không thể rời thằng bé được đâu.

- Tớ là mẹ thằng bé mà.

- Nhưng anh Tuấn cũng là ba của Kimi. Cậu không được phá lệ chứ.

- Anh ấy sẽ làm thế nào nếu thằng bé không chịu uống sữa bình. Nó sẽ khóc rất to đấy.

- Nhưng hôm nay cậu đã hẹn tớ mà. Thỏa thuận thế này đi, tắt điện thoại.

Minh Thư còn hơi lưỡng lự, Ánh Tuyết bấu môi:

- Không phải hôm nay là ngày dành cho những người không phụ thuộc chồng con hay sao?

- Để chế độ rung vẫn được mà.

- Không. Bây giờ tớ muốn đi karaoke. Đưa đây cho tớ.

Rồi Ánh Tuyết tắt nguồn điện thoại của Minh Thư, sau đó hai cô nàng bước vào một điểm karaoke tiếp tục ngày vui chơi.

Kỳ Tuấn thì không thể chịu thêm tiếng con khóc nữa, bình sữa vẫn y nguyên trong khi cậu nhóc thì khóc inh ỏi. List điện thoại thì chỉ còn một số duy nhất có thể gọi điện, không còn cách nào khác, anh đành gọi cho người này, quả nhiên chỉ gần nửa tiếng sau, tiếng chuông cửa vang lên. Kỳ Tuấn vội bế con ra ngoài mở cửa và mừng rỡ:

- Em đây rồi!

- Đưa thằng bé cho em.

Phương My, đúng là chỉ có thể người này giúp Kỳ Tuấn. Anh còn có thể nhờ ai khi mà tìm Minh Thư và Ánh Tuyết không được. Phương My dỗ bé Quang Hy nín rồi hỏi:

- Anh pha sữa như thế nào?

- Minh Thư đã cho anh công thức nè.

- Đưa em xem.

Phương My nhìn bảng chỉ dẫn rồi nhìn bình sữa, cô xoay thử nắp bình sữa ra, Phương My nói:

- Tìm ra nguyên nhân rồi.

- Tại sao thế?

- Lúc này anh pha sữa do nhiệt độ quá nóng nên bé không chịu nuốt vào. Còn anh để nguội kiểu này thì bột chưa tan kịp đã đông ở phía trên làm sữa không chảy ra được. Sữa không vào đến miệng của bé nên bé khóc là chuyện bình thường.

- Thế hả? Vậy để anh đi pha lại.

- Để cho em. Anh trông bé đi.

Rồi Phương My pha sữa một cách nhuần nhuyễn và rất kinh nghiệm, Phương My nói:

- Phải nặn một ít sữa ra tay xem nhiệt độ đã đủ ấm chưa và có thể kiểm tra xem lớp bột có bị đông hay không nữa. Anh xem, bây giờ thì có thể cho bé uống sữa được rồi.

- Cũng đúng nhỉ?... Em xem, nó chịu nuốt bình sữa rồi kìa. Hay quá!

- Chuyện này cũng bình thường thôi. Anh dù sao cũng lần đầu làm ba của con nít mà.

- Hôm nay không có em, anh không biết phải làm sao. Chắc con anh phải nhịn đói tới lúc mẹ nó về.

- Mà này giờ... hình như mẹ thằng bé đi vắng? Em không thấy cô ấy.

Kỳ Tuấn gãi đầu:

- Ủ. Tại vì anh muốn để Minh Thư tự do một ngày, từ khi lâm bồn tới nay, toàn giam cô ấy ở trong nhà. Anh sợ Thư bị stress nên khuyến khích cô ấy đi chơi. Hứa sẽ chăm sóc Kimi một ngày.

- Anh có ý quan tâm vợ như thế là tốt nhưng đây không phải cách hay.

- Anh cứ nghĩ chỉ cần làm đúng như Thư làm thì sẽ ổn cả.

- Khác nhiều lắm chứ. Anh dù sao cũng không phải là mẹ. Anh chỉ là ba mà thôi. Làm sao Minh Thư có thể cả gan để bé ở nhà cho anh trông trong khi không có người có kinh nghiệm chăm sóc trẻ sơ sinh như thế chứ?

- Anh cũng không biết nó sẽ nghiêm trọng như thế.

- Bé vẫn còn nhỏ lắm. Anh nên gọi mẹ thằng bé về sớm.

- Anh không gọi được. Anh nghĩ cô ấy đã tắt máy.

Minh Thư đi chơi với Ánh Tuyết dù rất vui nhưng vẫn cứ sốt ruột nhìn đồng hồ, sau vài tiếng karaoke cùng với mấy cái túi hàng hiệu bước ra khỏi Parkson Paragon, Minh Thư hỏi:

- Cậu đã cảm thấy thoải mái hơn chưa?

- Được rồi. Cảm ơn cậu hôm nay đã chịu bỏ ra một ngày đi chơi với tớ.

- Không có gì. Bạn bè mà.

- Tớ biết cậu đi cùng tớ mà hồn vía thì cứ ở nhà thôi.

- Tớ rất tập trung mà.

- Cậu xem những thứ cậu mua đi, cravat, sơmi, quần áo trẻ con. Cậu xem, có gì cho cậu đâu nào?

- Thôi mà, thì tớ cũng phải thích tớ mới mua được chứ.

- Tớ phải trả cậu về với tổ ấm thôi. Dù sao cậu vẫn còn gia đình, những người cần cậu. Thôi, để tớ đưa cậu về nhà. Sẵn chào anh Tuấn một câu.

Minh Thư và Ánh Tuyết mở cửa vào nhà, khi mở cửa ra thì cảnh tượng đập vào mắt thật khó chấp nhận. Kỳ Tuấn đang ngồi cạnh Phương My, một tay rải ra sofa trong khi Phương My thì ẵm cậu con

trai Kimi cười tủm tỉm và cho bé uống sữa. Kỳ Tuấn trông thấy Minh Thư, vội vã chỉnh đốn kiểu ngồi lại, rồi rít chạy tới:

- Em à, không... không như em nghĩ. Phương My đến chỉ là...

- Chào cô.

Minh Thư không thèm trả lời Kỳ Tuấn và bước lại chào Phương My. Phương My cũng không vừa, tỏ vẻ thân thiện:

- Con trai của cô rất đáng yêu, nó quấn lấy tôi cứ như tôi là mẹ nó.

- Nhưng sự thật thì đây là con trai của tôi.

- Anh Tuấn đã gọi điện cho tôi, có vẻ như bằng chỉ dẫn của cô không đúng ý thằng bé.

- Rất cảm ơn cô. Giờ thì cô có thể trao con trai tôi lại cho tôi rồi chứ?

Phương My hôn lên trán cậu bé rồi trao lại cho Minh Thư, sau đó cô lấy túi xách và đi ra khỏi cửa. Trước khi rời khỏi, cô nói với Kỳ Tuấn:

- Nếu có rắc rối, hãy gọi cho em.

Kỳ Tuấn cười gượng, Phương My vừa đi khỏi, Kỳ Tuấn liền chạy lại:

- Minh Thư, không như em nghĩ. Chỉ tại anh pha sữa mà con không chịu uống. Điện thoại thì không liên lạc được với em.

- Cái cơ của anh khó chấp nhận quá, làm thế nào ư, em đã chỉ rõ rồi cơ mà.

- Nhưng con không ăn, có lẽ anh pha quá tay hoặc là...

- Anh thôi đi, chẳng ai nhớ nhặng như anh hết. Hẹn hò người tình ngay tại nhà mình, trước mặt thằng con trai còn đồ hỏn của anh và lại còn kiếm cớ dụ em đi khỏi nhà cho hai người thoải mái với nhau. Em mà về chậm hơn thì không biết Kimi còn phải chứng kiến cảnh mùi mẫn nào giữa hai người nữa.

- Không phải đâu. Phương My là cô giáo, cô ấy chỉ đến giúp anh làm thằng bé thôi khóc.

- Anh viện cái cớ nào hay hơn một chút đi.

- Anh không viện cái cớ nào cả. Sao em cứ mất hết bình tĩnh vậy? Em phải tin anh chứ. Anh là chồng em kia mà. Anh đã làm gì sai với em đâu.

- Được rồi. Anh thì không có làm gì sai. Em mất hết bình tĩnh. Được thôi! Là vậy đó.

- Nghe anh nói có được không?

- Không. Không cần phải nói gì cả. Anh là ông bố tốt. Là người chồng tốt. Vậy chỉ có em sai. Em nóng tính mà thôi. Được rồi chứ?

- Minh Thư...

- Mặc kệ cô ấy đi, gọi lại làm gì.

Kỳ Tuấn bực mình đập mạnh tay xuống bàn, Minh Thư giận dỗi ẵm con trai ra đón taxi và bỏ đi. Ánh Tuyết đứng đó mà cứ như tượng đá không kịp hé môi câu nào trong cuộc tranh cãi của vợ chồng Minh Thư. Cô nói:

- Cả Thư và anh đều nóng nảy. Sao anh không nhường cô ấy một chút.

- Anh mà nhường thì cô ấy sẽ nghĩ rằng anh có lỗi. Đằng này anh chỉ nhờ Phương My thôi mà.

- Nhưng rõ ràng lời nói Phương My dành cho anh là không bình thường.

- Anh biết. Nhưng anh có ý gì khác đâu.

- Minh Thư thì không nghĩ vậy. Bất cứ người phụ nữ nào cũng có thể cảm thấy không thể bình thường nếu có người phụ nữ khác

công khai ve vãn, phá vỡ tổ ấm hạnh phúc ngay tại nhà mình.

Rồi Ánh Tuyết dịu giọng:

- Minh Thư trân trọng anh và Kimi, nên cậu ấy mới nổi giận và mất bình tĩnh.

- Anh...

- Anh cần khéo léo hơn trong những mối quan hệ. Phụ nữ đặc biệt nhạy cảm với những trường hợp này, huống chi Thư vừa sinh con.

- Anh biết phải làm gì rồi. Cảm ơn em!

Như mọi lần, Kỳ Tuấn lại chạy theo Minh Thư và tìm cô như thói quen đã lập trình sẵn khi cô bỏ đi.

CHAP 66

Mình Thư ẵm cậu con trai xuống taxi, cô ngồi lặng lẽ trên taxi qua cả chục con đường. Chiếc taxi dừng lại bởi số tiền trong túi của cô cũng vừa đúng để trả. Thư bước xuống xe, bé Kimi vẫn còn nhỏ nên chỉ cần được uống sữa đúng là ngủ rất ngoan. Tuy nhiên cứ bồng con trai đi mãi trên đường cũng không phải ý hay. Đổi Kỳ Tuấn rồi bỏ đi khỏi nhà là một điều khá nông nổi nhưng sẽ chẳng là gì nếu cô đi một mình. Giờ cô lại bồng theo Kimi. Tiếng còi xe inh ỏi khi đi ngang ngã tư làm bé Kimi giật mình khóc nức lên, Thư dỗ dành:

- Mẹ biết, nín đi con. Lẽ ra mẹ không nên chọn cách này để trả đũa ba của con. Hại con bây giờ không có chỗ ngủ yên thân. Xin lỗi con!

Trời lại có cơn mưa bất chợt đổ đến, cũng lạ, đây đâu phải mùa mưa. Tại sao lại có cơn mưa bất chợt kiểu này. Thư đành ôm con trú trong một bến chờ xe buýt. Cô thực sự lo lắng, cổ ôm con vào lòng để cậu bé ấm hơn. Lúc ôm con bỏ đi lại đang giận dỗi nên cô có lấy được cái khăn nào quấn cho bé con đâu.

Kimi vẫn oe oe, vẻ mặt rất khó chịu, có lẽ là không đủ ấm. Thư đành cởi luôn chiếc áo khoác của mình đắp cho bé. Nhiều người đứng chờ xe buýt nhìn cô bằng những ánh mắt khác nhau. Nhưng Thư không quan tâm, điện thoại thì không mang theo. Cô bối rối:

- Đừng khóc nữa con trai. Mẹ sắp khóc theo con rồi đấy!

Dỗ mãi cậu bé mới chịu ngủ, nhưng lúc đó Thư cũng đã hắt hơi liên tục vì gió lạnh. Trời thì đã chạng vạng tối, cô thở dài khó chịu. Mưa vẫn cứ dai dẳng không dứt, mưa không to nhưng đã kéo dài gần một tiếng. Những hành khách cuối cùng cũng rời xe buýt, chỉ còn lại

mẹ con Thư mà thôi. Kimi quá nhỏ để dầm mưa nhưng làm sao cô có thể ra về khi mà trong túi đã hết nhẵn tiền.

Từng bước chân khá chậm, mang theo hơi thở khá lạnh lẽo từ phía sau. Minh Thư ngược lên nhìn, Kỳ Tuấn mặt lạnh tanh không một chút sắc khí, anh sập dù xuống. Hai cặp mắt cứ chĩa thẳng vào nhau không ai nói với ai lời nào. Tiếng hắt hơi của Minh Thư phá vỡ bầu không gian im lặng. Kỳ Tuấn cởi áo khoác của mình khoác lên cho Minh Thư. Cô cự tuyệt:

- Tới đây làm gì?

- Đến đón em về.

- Không cần.

- Nếu em có thể về nhà được thì em đã không đứng chịu trận ở đây. Con còn nhỏ, em không nên để con phải dỗi hờn theo em. Anh đâu có gây ra lỗi gì với nó. Đưa con cho anh! Chúng ta về nhà thôi.

Minh Thư không phản ứng gì, Kỳ Tuấn bỗng cậu con trai từ Minh Thư. Rồi cô chợt quay sang nhìn anh, Kỳ Tuấn hỏi:

- Chuyện gì nữa?

- Anh ẵm con... Em sẽ che dù.

Kỳ Tuấn mỉm cười nhìn Minh Thư. Rồi mọi chuyện lại êm xuôi đâu vào đấy, cả hai lại cùng đi về tổ ấm của mình. Sau khi ngâm mình trong nước nóng, Thư bước ra ngoài, Kỳ Tuấn đã chờ sẵn trên giường với ly trà gừng nóng hổi. Minh Thư mỉm cười:

- Thứ gì đây? Trà gừng dụ dỗ em à? Có bùa phép gì không?

- Có đấy. Anh để vào đây một loại tiên dược.

- Công dụng là gì?

- Dụ lại cái tính khí bốc đồng của em.

Rồi Kỳ Tuấn gí mũi anh vào sát má Minh Thư. Thư mỉm cười uống một ngụm, cô đặt ly xuống và lấy khăn lau khô tóc. Kỳ Tuấn nói:

- Anh thực sự lo khi không tìm được em đấy.
- Lúc đó em cũng rất sợ, nếu anh không tới. Không biết Kimi sẽ như thế nào.
- Lần sau mà có cãi nhau, em chỉ cần yêu cầu anh biến khỏi mắt em, anh sẽ làm theo. Đừng để anh phải như lúc này nữa. Nhé!
- Anh mong có lần sau hả?

Không gian tĩnh lặng, một bản nhạc hòa tấu nhẹ nhàng vang lên. Chùm đèn ngủ sang trọng đang chuyển màu làm không gian tăng thêm vẻ huyền bí. Kỳ Tuấn nhẹ nhàng luồn tay qua bờ vai cô vợ yêu rồi kéo cô ngã vào lòng anh. Minh Thư thật quyến rũ, cái sắc mặn mà của gái một con, thân hình chuẩn như một người mẫu, nhưng dù cô có đẹp hay xấu thì cô cũng không đơn giản là người phụ nữ duy nhất trong mắt Kỳ Tuấn chỉ vì cái dáng vẻ mặn mà ấy. Tuấn từ từ kéo hai dây áo xuống, hôn nhẹ lên bờ vai trần, làn da trắng mịn màng, mùi sữa tắm thơm quyến cùng cái mùi vị quyến rũ của da thịt. Minh Thư nhận ra những hành động khá nhẹ nhàng, cô không quay lại và chỉ hỏi bông đùa:

- Anh đang làm gì thế?
- Yêu em.
- Tại sao anh lại yêu em?
- Vì em là vợ anh.
- Anh vừa làm em buồn.
- Đây là cách để em không buồn nữa. Anh sẽ làm em hạnh phúc.
- Tại sao anh lại đi tìm em?

- Vì em là của anh.

Kỳ Tuấn xoa nhẹ người Minh Thư lại, một tay khẽ nâng gương mặt trái xoan xinh xắn và thì thầm:

- Vợ ời, anh xin lỗi.

- Thật ra, em cũng nên nghe anh nói.

- Anh sẽ cư xử khéo hơn. Để em không hiểu lầm.

- Em cũng vậy. Em cần phải tin anh.

- Minh Thư! Hứa với anh, em nhé!

- Chuyện gì?

- Cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Hãy nhớ rằng, chúng ta là một gia đình, chúng ta là một tổ ấm hạnh phúc. Chúng ta có duyên được sắp đặt tìm đến nhau. Đừng bao giờ quên, đừng bao giờ từ bỏ, đừng bao giờ rời khỏi tổ ấm này. Nó là vĩnh hằng. Được không em?

- Anh nói cứ như là chúng ta sẽ có ngày lìa xa vậy.

Minh Thư gật đầu cắt lời nói của Kỳ Tuấn:

- Em đã hứa một lần rồi. Sẽ cùng anh bảo vệ tổ ấm của chúng ta đến trọn đời.

Thư mỉm cười chủ động hôn lên môi Kỳ Tuấn. Đây là điều anh thích nhất từ cô. Luôn có một sự công bằng và chủ động cần thiết. Không phải cầu kỳ chờ anh chủ động. Tuấn cũng nhẹ nhàng sát mặt lại gần Minh Thư hơn. Hai bờ môi chạm nhau, họ cảm nhận nhau qua hơi thở với ánh mắt thiết tha, những cử chỉ yêu đương nồng ấm. Những nụ hôn liên tục trao đến nhau, Thư giúp Tuấn cởi chiếc áo thun, Tuấn di chuyển tay xuống dây áo. Mồ hôi nhễ nhại, hai thân thể nóng bừng sắp đổ sập lên nhau. Cả hai chợt dừng lại. Minh Thư nói:

- Em không làm anh mất hứng chứ?

- Không. Chỉ là... anh nghĩ cần thêm một thời gian nữa. Dừng ở đây thì tốt hơn cho em. Chúng ta còn ở bên nhau dài mà.

- Em không... ý em là...

- Anh hiểu. Nhưng anh không quan tâm mấy đâu. Anh không cưới vợ chỉ để nghĩ đến chuyện tình dục nó diễn ra bao nhiêu lần, bao nhiêu ngày. Cưới vợ là để yêu thương và nhận lại sự yêu thương mà.

Minh Thư ngả vào lòng Kỳ Tuấn, cô nói:

- Nhưng em chưa bao giờ làm một người vợ đúng nghĩa cả. Em hứa sẽ đền bù cho anh.

- Ừ. Anh sẽ chờ cho đến lúc đó.

- Em yêu anh.

Giấc ngủ đang yên lành, Trình Can mở mắt dậy và nhìn Phương Dung. Cô vẫn còn đang ngủ, anh đã nhận được những thông tin từ gã thám tử chuyên nghiệp. Nhưng Trình Can không muốn trong mắt mình, người vợ mà mình chọn ngày càng xấu đi, không như trí tưởng tượng lúc ban đầu. Anh buồn với tất cả những việc làm mà cô gây ra, nhưng dù thế nào thì Can vẫn tin Dung trân trọng cuộc hôn nhân này và vì anh mà không làm chuyện phá rối hạnh phúc người khác nữa. Tuy nhiên, cô chưa bao giờ thật lòng với anh hoàn toàn cả.

Trình Can bí mật bước sang phòng làm việc, anh mở đèn và lật phong bì ra. Trong này là toàn bộ những việc làm trước đây của Phương Dung ở Hoa Kỳ. Không hiểu tên thám tử này bằng cách nào mà trong thời gian ngắn có đủ mọi thông tin như thế. Nhưng đây là những thông tin có cơ sở, hẳn điều tra rất rõ ngọn ngành. Máy tiếng đồng hồ đọc đi đọc lại, cuối cùng thì Trình Can cũng đã ngỡ ngợ biết được lý do vì sao Phương Dung cứ nhất quyết phá vỡ

hạnh phúc của Kỳ Tuấn và Minh Thư. Nhưng để hiểu được kỹ hơn thì Trình Can cần phải đi tìm hân.

Anh phải trả số tiền khá cao cho tên thám tử, cả cho việc đảm bảo y không giởn trò đi mách lẻo với Phương Dung. Mánh những gã thám tử là thế. Trình Can ăn mặc kín đáo và nói:

- Số tiền này đủ cho anh đi du lịch một thời gian.
- Sợ tôi mách lẻo với vợ ông à?
- Nghĩ sao thì tùy. Tạm thời rời xa thành phố đi.
- Những thông tin như thế làm hài lòng ông rồi chứ?
- Anh tìm ở đâu ra?
- Dĩ nhiên tôi làm nghề này lâu năm, đường dây ở nước ngoài không thiếu. Mà người tình cũ của vợ ông thì cũng có xa lạ mấy đâu. Anh ta có hân một công ty giải trí riêng đấy.
- Trương Gia Hòa đó à?
- Phải. Theo nguồn tin tôi lấy được, họ khá hạnh phúc trước khi bước vào khúc ngoặt. Họ lạnh nhạt nhau, sau đó vợ ông sẩy thai họ dường như đã chia tay không chính thức trước khi xác Trương Gia Hòa được tìm thấy. Được cho là nhảy từ cầu Golden Gate.
- Rồi sao nữa?
- Và vấn đề lại thêm một việc được đặt ra. Cái chết của Trương Gia Hòa bị vợ ông nghi ngờ kịch liệt. Cô ta luôn yêu cầu phải điều tra kỹ một người tên Angel Hoang, một cựu sinh viên ưu tú đại học San Francisco.
- Angel?

Gã thám tử cười giọng hơi khàn:

- Nhưng sau cái chết của Trương Gia Hòa không lâu, Angel đã rời khỏi San Francisco, có một thời gian ngắn làm việc tại Singapore trước khi trở về Việt Nam. Và tôi không tin tới đây ông chưa biết cô ta là ai.

- Vậy thì tức là...

- Vâng. Angel Hoang chính là Hoàng Ngọc Minh Thư. - Tổng biên tập tờ tạp chí “Người thời thượng” - đang tạm thời nghỉ sau khi sinh con với đại thiếu gia đất Bình Dương Thái Kỳ Tuấn.

- Có điều tra được Minh Thư có thật liên quan tới cái chết của Trương Gia Hòa?

- Cảnh sát đã công bố đó chỉ là một vụ tự tử rất bình thường. Còn có liên quan hay không thì chỉ người trong cuộc mới biết.

- Ok. Thông tin tới đây tôi nghe đủ rồi. Tôi đi đây.

Trời đã tờ mờ sáng, con đường này Trình Can nhớ không lầm đó chính là con đường hôm nọ anh gặp Minh Thư. Lái xe chậm chậm xem có gặp cô hay không, tình cờ Trình Can nhìn thấy cảnh đầm ấm và hạnh phúc của gia đình cô qua khung cửa sổ. Anh mở kính xe ra nhìn, Minh Thư mỉm cười bông cậu con trai trong khi Kỳ Tuấn thì đang ra sức làm trò hề. Cả gia đình trông rất hạnh phúc. Trình Can nhìn khoảnh khắc ấy rồi lại thở dài với chiếc nhẫn trên tay của anh rồi lặng lẽ lái xe đi.

“Anh không biết Phương Dung định làm gì em. Nhưng nhìn thấy em hạnh phúc thì anh cũng vui rồi. Anh cũng có gia đình của anh. Chỉ có điều... Anh không biết làm cách nào để chấp nhận. Như em đã chấp nhận và đang hạnh phúc với con ngựa bất kham kia.”

Không có nghĩa là Trình Can vẫn còn vương vấn gì tình xưa, nhưng anh biết, anh cần phải làm gì đó trước khi Phương Dung khiến cả gia đình của cả hai tan vỡ.

Bước xuống xe, Trình Can mở cửa vào nhà đã nghe mùi thức ăn thơm phức bay ra từ gian bếp. Anh nhìn thấy Phương Dung với nụ cười làm ươm tim mọi đàn ông.

- Anh về rồi!

- Ừ.

- Đêm qua công ty có việc hả anh?

- À không. Chỉ là ba đột nhiên bị bệnh. Anh chạy qua xem...

- Thế sao? Ba thế nào rồi anh?

- Đã khỏe lại rồi. Có cô vợ trẻ chăm sóc, chắc cũng mau hết thôi mà.

- Không nói chuyện đó nữa, mình vào ăn sáng nhé. Em đã thức dậy sớm làm cho anh, biết anh đêm qua không được ngủ đủ nên tắm bỏ đấy.

- Cảm ơn em. Anh sẽ ăn hết.

Trình Can nhoẻn cười và cho một ít thức ăn vào miệng, anh luôn tin rằng, dù sao đi chăng nữa, Phương Dung vẫn là một người vợ tốt và làm tròn trách nhiệm. Anh quyết định âm thầm đứng sau lưng cô, anh sẽ cố dững lại những thứ Phương Dung muốn phá vỡ. Anh sẽ chữa lại những lỗi Phương Dung mắc phải. Không hẳn chỉ vì cô là vợ hợp pháp của anh mà còn là vì Trình Can có yêu cô.

CHAP 67

Hôm nay, một ngày đẹp trời, buổi sáng, vợ chồng Minh Thư - Kỳ Tuấn mời một số bạn bè thân thiết đến để kỷ niệm 100 ngày tuổi của bé Quang Hy. Thật ra đây là bữa tiệc nhỏ, hai vợ chồng chỉ muốn tụ tập bạn bè lại và cùng nhau quây quần ăn uống. Khách mời chỉ có Vương Khang, Nhã Trúc, Đàm Phúc, Ánh Tuyết, và vợ chồng Trình Can - Phương Dung.

Vương Khang đã đến sân bay Tân Sơn Nhất từ sớm, người yêu đáp máy bay chuyển 9h sáng. Nhã Trúc xuất hiện trước mắt Vương Khang với dung mạo hoàn toàn khác, tóc cắt ngắn, nhuộm vàng, trông cô như dân chơi sành điệu. Hình ảnh này khá giống với lần đầu tiên Trúc gặp Khang ở tiệm ăn KFC. Thế nhưng, anh chỉ mỉm cười nhìn cô trao một cái ôm tình tứ:

- Lâu rồi mới gặp em.
- Em cũng vậy.
- Trông em khác quá.
- Anh không thích hả?
- Em ra sao thì cũng là người yêu của anh. Họ đang chờ em đấy.
- Ai?
- Kỳ Tuấn, Minh Thư và thằng nhóc của họ.
- Em mua rất nhiều quà cho Kimi. Trước giờ chỉ thấy thằng bé qua ảnh, chẳng thật tí nào. Em sốt ruột quá!

Trình Can và Phương Dung đến khá sớm, một buổi tiệc nhỏ ở sau vườn. Kỳ Tuấn và Đàm Phúc đang chuẩn bị than để nướng cánh gà, Ánh Tuyết cũng lo phần thịt sống. Mang theo con gấu bông to tướng, Trình Can bắt tay Kỳ Tuấn:

- Con gấu này chúng tôi đặt mua, chỉ sản xuất đúng một con thôi. Trên này là tên Kimi của bé. Mong cháu sẽ thích.

- Quý hóa quá! Con gấu này Kimi phải vào tiểu học ôm mới vừa.

Anh chàng nói với cái giọng nửa vờ quen thuộc nhưng ánh mắt đã không còn nhiều hiềm khích như trước kia, Phương Dung nói:

- Minh Thư và em bé đâu rồi?

- Ở trong nhà, cô ấy đang thay đồ cho Kimi. Để tôi đưa cô vào.

Kỳ Tuấn ôm con gấu bông và dẫn Phương Dung vào nhà, trước khi vào phòng, anh lườm mắt:

- Tôi cấm cô nói điều gì bậy bạ.

- Dọa tôi đó hả?

- Cô không phải là không có điểm yếu. Cô biết điều này chứ?

- Chúng ta là người cùng thuyền, lẽ nào tôi lại bán đứng anh?

- Biết vậy thì tốt.

- Tới đây được rồi. Ra ngoài kia tiếp khách đi chứ.

Kỳ Tuấn bỏ ra ngoài và lo lắng nhìn Phương Dung bước vào gõ cửa phòng anh. Ghé sát qua cửa phòng hé nhỏ, Phương Dung nhìn từng cử chỉ một. Minh Thư đang hạnh phúc âu yếm đứa con trai đầu lòng. Phương Dung lại lên cơn tức lồng lộn, trước đây cô cũng vì sốc trước cái thái độ Gia Hòa sẵn sàng bỏ cô và đứa con trong bụng để chạy theo người phụ nữ mà anh ta gọi là “thiên thần”. Bây giờ, người đàn ông - ba của đứa con xấu số từng hiện diện vài tuần lễ

trong bụng Phương Dung cũng đã không còn trong khi cái phần tử phá hoại hạnh phúc ngày xưa của Phương Dung bây giờ lại đang yên vui, rạng ngời với vai trò làm mẹ, kể cả người mà Phương Dung muốn sử dụng như một mũi tên lao thẳng vào tim Minh Thư thì giờ cũng đã đổ gục xuống trước cô. Tại sao lại bất công như vậy? Nghĩ tới chuyện đó Phương Dung muốn làm một thứ gì đó có thể khiến hai mẹ con Minh Thư biến mất trước mắt cô ngay tức khắc.

Minh Thư nghe tiếng gõ cửa, cô nói với cái giọng không đoái hoài gì cho lắm.

- Vào đi.

- Chào, Tổng biên tập tài giỏi.

Minh Thư tắt ngay nụ cười, không hiểu sao cô không thể nào dành cho Phương Dung cảm giác thân thiện được. Minh Thư gật đầu:

- Chị mới đến đây à?

- Phải. Đây là quà vợ chồng tôi tặng cho bé.

- Con gấu to quá. Kimi cảm ơn cô đi nào.

- Tôi có thể bế cháu một chút không?

- Ờ... Tất nhiên rồi.

Cậu nhỏ mở to đôi mắt nhìn Phương Dung, rồi lại toét miệng cười. Con trai mà giống mẹ, xinh xắn lại dễ tính. Minh Thư tranh thủ Phương Dung đang bế Kimi chỉnh đốn lại nhan sắc một chút. Cô trang điểm nhẹ nhưng chỉ qua một chút make-up đã làm Thư nổi bật lên, trông càng lộng lẫy hơn.

- Cô sinh con thật khéo. Thằng bé đáng yêu quá.

- Cô cũng nên sinh cho anh Can một bé đi. Tôi thấy ông Minh cũng muốn có cháu nội lắm rồi.

- Trước đây tôi đã từng có đó chứ, nhưng đã sảy thai rồi.

- Cô... đã từng mang thai?

- Phải.

Phương Dung nhìn Minh Thư. Minh Thư ngừng kể mắt và quay lại nhìn Phương Dung.

- Với bạn trai cũ của tôi, ở bên Mỹ.

Rồi Phương Dung lại hôn lên má Kimi và nhìn cậu bé:

- Bé ơi, con của cô không may mắn như con. Ba của con cô đã bỏ rơi mẹ con cô và chạy theo một thiên thần. Con của cô, có lẽ nó đổi ba nó mà đã chết uất ức, cô còn chưa nhìn thấy mặt nó con ạ. Con là một đứa bé may mắn và hạnh phúc vì được nhìn thấy cõi đời này. Phải không con?

- Thằng bé không hiểu cô nói gì đâu. Sâu xa quá rồi đấy.

Minh Thư mỉm cười nghĩ đó là lời nói không chủ đích từ Phương Dung. Nhưng Phương Dung không hề có ý định ngừng lại, cô lại tiếp tục:

- Sao mà thằng bé lại không hiểu được. Thằng bé biết nhiều lắm đấy. Nó biết nó là một tiểu thiên thần, được sinh ra từ một thiên thần. Phải không Angel?

Minh Thư cảm thấy hơi run, khi mà Phương Dung liên tục nói những chuyện lạ lùng. Không hiểu bé Kimi cảm nhận được điều gì mà đột nhiên khóc rất to. Minh Thư cũng ngồi ngây ra đó với ánh mắt kỳ lạ và giọng nói của Phương Dung. Trong đầu cô liên tục hiện ra những ký ức mơ hồ, xâu chuỗi các sự việc lại, Minh Thư càng cảm thấy sợ hơn khi đối diện với Phương Dung.

Kỳ Tuấn và Đàm Phúc đang ngồi ở dưới khui rượu cùng Trình Can. Đàm Phúc ngược lên cửa sổ phòng của Kỳ Tuấn:

- Sao thằng con tớ khóc dữ vậy?

- Này, hình như Minh Thư không bằng nó.

Kỳ Tuấn vội vã buông chai rượu Chivas 21 đang cầm trên tay và hối hả chạy đi không kịp chào Vương Khang và Nhã Trúc đang đi tới. Cả hai nhìn với mắt tròn mắt dẹt không hiểu chuyện gì. Trình Can nhìn Đàm Phúc, anh chàng nhún vai nhặt chai rượu lên...

- Sao cậu ta chạy thục mạng vậy?

- Con đầu lòng là vậy đó. Nghe khóc chắc là sốt ruột chứ gì!

Giọng cộc lốc cho qua chuyện của Đàm Phúc càng làm Trình Can hoài nghi. Không lẽ đây là một âm mưu hướng về Minh Thư, và không chỉ có Kỳ Tuấn, cả Đàm Phúc cũng biết chuyện đó.

Kỳ Tuấn chạy lên phòng, Phương Dung bình thản bước ra ngoài. Kỳ Tuấn liếc nhìn trong khi cô chỉ nhún vai và bỏ đi. Ở trong Minh Thư đang dỗ con trai:

- Nín đi con, đừng khóc con à. Ngoan... Kimi của mẹ ngoan nhất. Có mẹ đây rồi...

- Đưa con cho anh. Để anh dỗ con. Em thay quần áo đi, đã xong hết rồi. Khách cũng tới đủ.

- Anh nhớ mang bình sữa và bình nước cho con nha.

- Lúc nãy Phương Dung bằng con chúng ta hả?

- Có một chút.

- Lạ thật, Kimi của chúng ta ai trong tòa soạn cũng bế được. Không lẽ nó biết lạ?

- Chắc là nó đói. Thôi để em thay đồ.

Trong suốt buổi tiệc, Minh Thư cứ bị ánh nhìn sắc đá của Phương Dung làm cô phân tâm. Nhã Trúc từ khi trông thấy Kimi thì chẳng ai có thể đụng tới cậu bé, cô giành ăn suốt, Vương Khang phải khổ sở chạy theo từng chỗ từng chỗ mà chụp hình.

- Mệt quá rồi. Lại bàn uống nước thôi em.

- Kimi đáng yêu quá. Em bông lâu rồi mà vẫn tươi cười. Ôi, yêu cực kỳ. Gọi mẹ nuôi đi con!

Kỳ Tuấn châm chọc:

- Kimi đã có một ba nuôi và mẹ nuôi rồi. Thôi, em làm mẹ ruột đi.

- Mẹ ruột của ai?

Minh Thư tiếp lời:

- Dĩ nhiên là của cục cưng Đỗ gia rồi.

Nhã Trúc đỏ mặt, Vương Khang nhìn theo cô. Nhã Trúc cầu nhàu:

- Nhìn gì mà nhìn...

- Em muốn làm mẹ ruột không?

- Muốn thì cũng có ngay được đâu.

- Có ngay thì không thể nhưng cưới ngay thì có thể.

- Em đã chịu đồng ý sao?

- Em dám đồng ý thì anh cũng dám cưới ngay.

- Cậu chưa hỏi ý kiến tôi mà?

- Em gái anh đã đồng ý đâu. Chắc tôi phải phấn đấu thêm nữa mới được.

- Xem này, Kimi lại cười rồi này.

Minh Thư vẫn suy nghĩ đầu đầu. Kỳ Tuấn biết rõ cô đã bị Phương Dung đã kích tâm lí về điều gì đó liên quan tới Gia Hòa. Sắc mặt Minh Thư không mấy tự nhiên. Trình Can nói:

- Công ty thời trang của anh dù đang thiếu một vị trí, nhưng em cũng phải qua kỳ thử việc nhé.

- Biết rồi mà anh hai.

Nhã Trúc quay sang Minh Thư:

- Chị Thư, bao giờ chị đi làm trở lại?

Minh Thư mỉm cười nhìn Kỳ Tuấn, anh nắm lấy tay cô và nghiêng đầu vào vai vợ yêu:

- Vợ anh thích ở nhà chăm sóc em bé hơn là công việc rồi.

- Nghĩ cũng lạ... Khi mang thai, sự mệt nhọc có thể làm chán nản nhưng thấy đứa trẻ thì...

- Có thật là đứa trẻ sẽ làm bà mẹ thay đổi?

Trình Can im lặng nãy giờ đột nhiên hé môi làm ai cũng nhìn anh. Minh Thư chỉ mỉm cười và không trả lời, Trình Can kéo cô vợ Phương Dung vào lòng:

- Vậy thì anh cũng muốn có con.

- Anh muốn em thay đổi chuyện nào?

- Em sẽ hoàn hảo hơn nếu hoàn thành tốt luôn vai trò làm mẹ. Em đã quá giỏi công việc ở ngoài rồi. Em cũng đã là bà vợ tốt của anh. Em chỉ còn thiếu là chưa sinh cho anh một đứa nhóc.

- Vậy là em thua Minh Thư rồi phải không?

Trình Can cười hân lên má Phương Dung:

- Anh không có bảng xếp hạng nào cả. Hạng nhất hay đội sổ gì cũng đều là em. Vì em là duy nhất trong tim anh.

- Ghê quá đi anh trai của tôi. Không ngại thể hiện tình cảm à?

Kỳ Tuấn châm chọc:

- Làm thế thì cậu Khang sẽ mất mặt đấy. Vì nãy giờ chưa thể hiện tình cảm gì với Nhã Trúc cả.

- Vậy thì bây giờ thể hiện. Có được không anh?

Kỳ Tuấn nói nhỏ với Minh Thư, cô đứng dậy và lấy đĩa trái cây lại bàn...

- Tôi có trò này rất hay, hay là Khang với Trúc, Tuyết và Phúc cùng nhau thi ăn táo đi.

- Hả? Ăn táo?

- Nếu thua sẽ phải chia nhau mà uống nửa chai champagne.

Phương Dung nói thêm:

- Nếu không đồng ý chơi thì mỗi bên phải chịu mỗi người uống hết một chai champagne.

- Được rồi, anh Khang, em và anh cũng dễ thôi mà. Nhưng còn họ...?

Mọi người quay lại nhìn, Đàm Phúc gãi đầu nhìn Ánh Tuyết, cả hai cứ nhìn đi chỗ khác. Kỳ Tuấn nói:

- Sao hả đại luật sư?

- Chỉ là trò chơi thôi mà Ánh Tuyết.

- Cậu hết trò rồi hả?
- Vậy cậu chịu uống hết chai phải không?
- Ngày mai tớ phải đi làm.
- Vậy thì cố mà thắng cặp kia đi.

Đàm Phúc cầm trái táo, anh nhìn Ánh Tuyết và nói:

- Chỉ là trò chơi thôi mà.
- Ok. Vậy là... cuộc chơi bắt đầu... Quả táo mà rớt xuống là bị xử thua.
- Anh Tuấn, mở máy quay phim đi.

Cả hai cặp cùng nhau cắn hai quả táo. Nhã Trúc và Vương Khang thì ăn ngấu nghiến chẳng ngại ngùng gì nhưng cả hai lại không tìm được tiếng nói chung, cứ cắn tọt. Trong khi đó, Đàm Phúc và Ánh Tuyết thì cứ cố né vành môi của đối phương. Trái táo của Đàm Phúc và Ánh Tuyết gần hết thì vô tình môi Ánh Tuyết chạm vào môi Đàm Phúc làm anh giật mình há miệng nên quả táo rơi tọt xuống đất.

Kỳ Tuấn dừng máy quay:

- Ơ... rớt rồi...

Nhã Trúc và Vương Khang mừng tột độ cứ nhảy cẫng lên. Ánh Tuyết và Đàm Phúc thì cứ gãi đầu nhìn nhau, Đàm Phúc nói:

- Là lỗi của tôi, tôi đã làm rơi. Để tôi uống cho.

Ánh Tuyết chưa kịp phản ứng thì Đàm Phúc đã ôm lấy chai rượu và tu ừng ực. Kỳ Tuấn nói:

- Xem nào, hướng vào máy quay đi nào. Nam nhi đại trượng phu đây này! Kimi, xem ba nuôi của con nghĩa hiệp chưa.

Kimi nằm ngoan ngoãn trong xe đẩy thích thú cười khi nghe giọng nói của Kỳ Tuấn. Buổi tiệc kết thúc lúc chiều tối, mọi người có vẻ đã mệt. Kỳ Tuấn nói:

- Đàm Phúc, cậu đưa Ánh Tuyết về giùm nhé. Vợ tớ bận dỗ Kimi ngủ, tớ thì say quá.

- Nếu cô ấy không phiền.

- Cho bọn này quá giang luôn đi, hồi sáng tôi đi taxi tới sân bay đón Nhã Trúc nên giờ chẳng thấy đường đón taxi nữa.

- Chào tạm biệt cả nhà.

Trình Can và Phương Dung về trước, bốn người còn lại cùng về bằng xe của Đàm Phúc, chiếc Kia-Forte màu xám sang trọng. Sau khi đưa từng người về nhà, chỉ còn Ánh Tuyết, Đàm Phúc đã thấm mệt, anh lái xe khá nhanh, vì nhà Ánh Tuyết cũng khá xa nhà mới của Minh Thư. Ánh Tuyết hỏi:

- Sao anh uống nhiều vậy? Mai mới thứ 6 thôi mà.

- Văn phòng của tôi thứ 6 cũng như chủ nhật thôi. Say nhưng vui.

- Vì chuyện của tôi hả?

- À không... chuyện tôi đánh người đâu liên quan tới cô.

- Nhưng anh đứng về phía tôi.

- Nói cho rõ, tôi chỉ đứng về công lý. Không phải riêng cô.

- Vậy tại sao không để tôi uống? Tôi biết tôi đã làm anh giật mình nếu không quả táo sẽ không rớt.

- Cô biết phản kháng ư?

Đàm Phúc nhìn Ánh Tuyết, anh tỏ ra khá giận:

- Cô thù phản kháng vì tôi uống thể cho cô một chai rượu mà không hề phản kháng gã chồng bội bạc của cô chiếm hết mọi thứ lẽ ra phải là của cô sao? Xứng đáng không?

- Coi như tôi mua sự bình yên từ những thứ đó. Không được sao.

- Không. Hắn lấy đời con gái của cô, giờ vứt cô ra đường... Chiếm hết mọi thứ của cô... cô là con người không phải cỏ cây hoa lá, cô biết phản kháng cơ mà. Cô còn phản kháng là còn người giúp cô mà.

Ánh Tuyết tát vào mặt Đàm Phúc.

- Được rồi. Cứ xem như tôi là một con điểm hấn mua về đi. Vậy được rồi chứ? Là điểm, tức là không có quyền được yêu cầu.

- Ánh Tuyết tôi xin lỗi.

Ánh Tuyết im lặng bước vào nhà, Đàm Phúc gọi thêm vài tiếng nhưng không ai trả lời nên anh cũng đành quay xe ra về.

CHAP 68

Tình Can càng ngày càng có mỗi nghi ngờ lớn hơn về dã tâm hại Minh Thư của vợ mình. Anh biết điều đó có liên quan tới người đàn ông tên Trương Gia Hòa nhưng anh không thể vạch mặt cô ngay. Anh đang suy nghĩ mông lung thì Phương Dung tiến đến từ phía sau và ôm chặt Can:

- Chào buổi sáng, anh yêu!
- Em dậy sớm thế?
- Em muốn làm bữa sáng cho anh.
- Còn anh thì chỉ muốn em ngủ cho đủ giấc. Có đêm nào em về phòng mà đồng hồ chưa qua nửa đêm đâu.
- Anh không thích điều đó hả?
- Anh chỉ lo cho sức khỏe của em. Anh biết em muốn thể hiện mình trước mặt ba nhưng không cần phải như thế, Minh Thư có thể gác tất cả mọi chuyện để về làm mẹ, làm vợ thì anh cũng tin em có thể làm như vậy.
- Em biết.
- Em không muốn gia đình của chúng ta có thêm thành viên mới hay sao?
- Có chứ. Nhưng chưa phải lúc này. Anh phải hiểu cho em chứ.
- Chỉ là nói thôi mà. Anh luôn luôn ủng hộ việc em làm.
- Bất cứ chuyện gì?

- Cũng không hẳn. Việc đó phải là việc tốt.
- Em có bao giờ làm việc xấu đâu.
- Ừ.

Kỳ Tuấn mở mắt ra, nhìn Minh Thư đang đứng bên tủ áo với mấy bộ quần áo sexy, quyến rũ rồi lại nhìn vết mổ bên bụng. Gương mặt cô có vẻ khá lo lắng, anh nhoẻn cười nằm đó nhìn ngắm. Minh Thư trông thấy cất tiếng:

- Anh nhìn gì đấy?
- Em có hối tiếc không?
- Chuyện gì?
- Lúc nãy anh thấy em có vẻ khá luyến tiếc, nhất là mấy bộ bikini.
- Thì sao?
- Vết mổ đã làm em thiếu tự tin hơn phải không?

Minh Thư lắc đầu:

- Nếu không có vết mổ ấy thì làm sao em có được một Kimi đáng yêu như vậy. Chẳng sao hết. Có được Kimi, thế nào em cũng không quan tâm.
- Suy cho cùng cũng vì tại anh.
- Sao anh lại nói vậy? Chuyện trước kia đã qua rồi. Có hay không thì bây giờ em cũng cảm thấy hạnh phúc với cuộc sống này, với gia đình nhỏ của em.

Rồi cô lại nảy ra một ý hay trong đầu, cô quay lại nháy mắt với Kỳ Tuấn:

- Hôm nay vẫn còn sớm, có muốn em và con tiễn anh đến chỗ làm không?

- Không.

Kỳ Tuấn ngồi dậy, anh đến bên Minh Thư kéo cô đứng dậy rồi giữ chặt cô trong vòng tay. Minh Thư cựa quậy, Kỳ Tuấn lại càng ôm chặt hơn:

- Để yên một chút như thế này đi em.

- Anh làm sao thế?

- Anh đang say.

- Hôm qua anh uống đâu có nhiều.

- Không say vì rượu bia. Anh đang say em thôi.

- Làm chuyện gì có lỗi phải không? Hôm nay anh lạ lắm nha.

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư rồi nói về trịnh trọng:

- Phải. Anh đã làm chuyện có lỗi. Lớn lắm đấy!

- Chuyện gì?

- Em có tha lỗi cho anh không?

- Em chỉ tha lỗi khi em biết chuyện gì.

- Em tha lỗi đi rồi anh mới nói.

- Nói nghe thử xem.

- Không được phản ứng dữ dội đó nha.

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư, đã một giây phút anh muốn nói ra tất cả mọi chuyện, bởi vì anh không thể nào có thể lừa dối người phụ nữ

đã chịu hy sinh vì anh nhiều như thế. Nhưng, anh lại một lần nữa anh không làm được. Vì anh không bao giờ muốn mất cô.

- Chỉ là... anh... anh là một phần nguyên nhân cho vết sẹo của em.

Cả hai bật cười nhìn nhau, Tuấn hôn lên hai má Thư rồi lại âu yếm hôn lên cổ, lên vai. Kỳ Tuấn nói:

- Ước gì anh có thể được hôn em mỗi ngày.

- Đó đâu phải là điều bất khả thi.

- Anh yêu em.

- Anh phải hứa với em điều này.

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư, cô nói:

- Em sẽ tha thứ cho anh bất kỳ lỗi lầm nào, miễn là anh không được gạt em. Anh phải nói cho em ngay khi gây ra lỗi. Có được không?

- Anh...

- Sao? Khó quá hả?

- Anh hứa anh không sẽ làm gì để em phải đau khổ.

- Ok. Vậy thì anh không còn lỗi lầm gì nữa. Tất cả những lỗi lầm trước đây anh cũng được tha thứ hết.

- Có thật không?

- Em đã gạt anh bao giờ chưa?

- Cái này thì chưa.

- Anh đi chuẩn bị đi. Chúng ta còn kịp cho một bữa ăn sáng.

- Được.

Minh Thư vui vẻ bồng Kimi lên rồi thì thầm gì với cậu bé, Kỳ Tuấn quay lại nhìn rồi thở dài cổ dằn cơn nhói nơi con tim xuống. Vội nước xả mạnh vào mặt, giữa dòng nước lạnh chảy, Tuấn cảm nhận được một chút vị mặn, anh không hay nước mắt mình đã rơi. Tuấn nhìn thẳng vào gương:

“Nếu thời gian có quay trở lại, anh chắc chắn sẽ không bao giờ lừa dối em đâu. Anh ước gì cái lỗi lầm này anh có thể dễ dàng nói ra như bao lỗi lầm khác và nhận được sự tha thứ ngay từ em. Nhưng, anh không thể mất em trong lúc này. Cho anh thêm một chút thời gian.”

Vương Khang đưa Nhã Trúc đến công ty của Trình Can thử việc, cô hỏi:

- Bộ quần áo này trông em không như kẻ ngốc chứ?
- Trang phục công sở mà em.
- Anh Khang, em xin lỗi...
- Chuyện gì?
- Em đã nán lại ở Hồng Kông một thời gian trước khi quay về đây. Em đã nói dối anh.
- Không sao. Nơi đó vốn như là quê hương của em. Em lưu luyến thì có gì mà lạ. Miễn sao bây giờ em ở đây là được rồi.
- Em đã quá đáng với anh hết lần này tới lần khác, tại sao anh không hề oán trách em lại còn lo lắng cho em như thế.
- Khờ quá đi!

Rồi Vương Khang siết nhẹ tay Nhã Trúc, anh hôn lên tay cô rồi nói:

- Em vào đi, anh phải đi kiếm tiền. So với những người trong bữa tiệc hôm nọ, chỉ có anh là vẫn còn đi xe máy.

- Em không quan trọng điều đó.
- Nhưng anh thì phải có. Để xứng đáng với em.
- Chiều đón em.
- Tạm biệt.

Ánh Tuyết hôm nay trở về nhà với tâm trạng khá tốt, cô là nhân viên xuất sắc nên được tăng lương và tràn trề cơ hội thăng chức. Cô ngồi trên taxi đi về nhà, trên đường về, chiếc taxi đi ngang văn phòng luật sư của Đàm Phúc. Đây chưa phải giờ tan việc nhưng nó đã đóng cửa từ sớm. Chắc vì anh không có ở công ty. Ánh Tuyết nhớ đến ông luật sư hôm nọ đã đến tìm cô nhưng cô từ chối gặp. Cô hẹn ông đến một nhà hàng, cả hai cùng dùng bữa tối. Ánh Tuyết lễ phép:

- Chào luật sư Phan.
- Cô là Mai Ánh Tuyết phải không?
- Chính là tôi.
- Có vẻ như cô hơi bận rộn. Lần cuối cùng tôi để lại số điện thoại ở chỗ cô làm cũng đã mười lăm ngày.
- Tôi xin lỗi, thật ra thì...
- Khoan vào chuyện chính đã, chúng ta còn bữa tối chưa gọi mà. Cô ăn gì?
- Gì cũng được.

Trong suốt bữa ăn, chỉ có ông Phan là tận hưởng món ăn tuyệt vời của nhà hàng khá đắt đỏ này, còn Ánh Tuyết chỉ ăn qua loa. Sau khi ăn xong, ông Phan và Ánh Tuyết mới bắt đầu vào chuyện. Ánh Tuyết nói:

- Tôi biết ông là do Đàm Phúc giới thiệu đến. Nhưng khoan hãy nói chuyện của tôi. Cho tôi hỏi, nếu anh ấy bị chồng cũ của tôi kiện. Vụ kiện này thành công thì anh Phúc sẽ bị ảnh hưởng như thế nào?

- Không nhiều. Giống như một hoa hậu đăng quang mà dính một scandal ảnh nóng thôi. Đại loại thế. Giới luật sư ai cũng sẽ biết đến tên cậu ta, và nhìn theo chiều hướng nào thì chắc cô cũng hiểu.

- Tức là anh ấy sẽ bị ảnh hưởng nặng nề đến sự nghiệp?

- Thế nên tôi mới cố kiên nhẫn chờ điện thoại của cô sau một tuần, tất cả chỉ vì cậu học trò xuất sắc nhất của tôi mà thôi. Tôi không thể nhìn nó liều mạng như vậy. Nhưng để ngăn chặn lại cái tính ngang tàng của nó thì phải cho nó niềm tin, trong khi cô cứ cố làm nó thêm thất vọng. Sự hy sinh của nó sẽ trở nên vô dụng.

- Tôi cũng không biết vì sao anh ấy lại phản nộ như vậy. Thiết nghĩ, đã chia tay rồi, cứ cố giành lấy những vật chất ấy làm gì trong khi thứ mình muốn nhất lại không có được.

- Vậy thứ cô muốn nhất là gì?

- Tình yêu, một gia đình hạnh phúc. Đối với tôi, thất bại trong hôn nhân còn hơn cả một thảm họa. Tôi không được mạnh mẽ cho lắm nhưng tôi cũng mừng vì mình không đổ gục một cách thảm thương.

- Vậy cô đến đây để làm gì?

- Cảm ơn sự kiên nhẫn của ông. Tôi không nhận sự giúp đỡ của ông đâu. Tôi sẽ không đòi lại gì từ chồng cũ của tôi hết. Nhưng tôi muốn ông giữ kín chuyện này từ đây cho tới khi anh Phúc ra tòa.

- Tại sao?

- Ông là luật sư, ông tôn trọng công lý. Ông hứa được chứ?

- Chuyện này thì...

- Cứ yên tâm. Tôi không làm gì đại dột đâu.

- Được rồi.

- Vậy nhé.

Ánh Tuyết mỉm cười nhìn ông Phan, cô khá tự nhiên, dù không phải là một cô gái mặn mà sắc đẹp cũng chẳng quyến rũ nhưng chỉ sau một bữa ăn chung, ông Phan đã hiểu vì sao cô lại lọt vào mắt xanh của chàng luật sư ông tin yêu nhất.

Trình Can lại bí mật thực hiện cuộc gọi cho gã thám tử được việc nhưng háo tiền:

- Tôi muốn anh làm thêm một chuyện.

Rồi Trình Can nhìn thấy Phương Dung xuất hiện dưới cổng và vẫy chào anh. Anh nói rất nhanh:

- Điều tra mối quan hệ của Thái Kỳ Tuấn - Bùi Đàm Phúc - Trương Gia Hòa và vợ tôi.

Anh vừa tắt máy thì cũng là lúc Phương Dung mở cửa vào. Trình Can hỏi:

- Mệt không em?

- Có một chút.

- Hôm nay mình về nhà ba ăn tối.

- Thế hả?

- Ừ.

- Dịp gì thế anh?

- Lâu rồi chúng ta đâu có về. Như vậy đi.

- Cũng được.

CHAP 69

Giữa đêm, một cơn ác mộng lại đến làm Thư tỉnh giấc, lần này cô không gào thét và Kỳ Tuấn cũng không hay. Cô ra ngoài uống một chút nước, Thư không vội về phòng ngay, cô ngồi ngẫm nghĩ lại chuyện của mình trước kia. Trông cô khá băn khoăn, cô nhìn lên ảnh gia đình, giờ đây cô có một gia đình hạnh phúc mà trước đây cô không hề nghĩ rằng mình sẽ có. Nhưng có một số người dường như không hiểu chuyện trước kia theo chiều hướng này. Cô lại vào giường ngủ, vừa đặt lưng xuống thì bé Kimi khóc nhè. Thư phải ngồi dậy dỗ con, tiếng cô rất khẽ nhưng tiếng khóc của Kimi thì lại khá lớn. Kỳ Tuấn ngồi dậy:

- Con khóc hả em?
- Có lẽ lúc này sữa của em không đủ nên giờ con đói.
- Thật ra, có chuyện này anh muốn hỏi em.

Kỳ Tuấn ngồi dậy và mở đèn, Minh Thư đang ngồi nhìn anh, Kỳ Tuấn nói:

- Có thật em không muốn quay trở lại “Người thời thượng” nữa?
- Sao anh lại thắc mắc điều này?
- Với tính cách của em, anh không nghĩ em dễ dàng buông xuôi công việc chỉ vì Kimi.
- Ý anh là công việc của em quan trọng hơn Kimi của em sao?
- Anh không có ý đó. Nhưng anh biết em có cái tâm dành cho công việc. Và, chuyện con nhỏ không thể giam cầm em ở nhà mãi mãi.

- Em không cho điều đó là sự giam cầm. Anh biết không, nghỉ thai sản là kỳ nghỉ phép dài nhất em trải qua kể từ lúc em bước chân vào trường học... Em chưa từng bỏ lỡ thời gian nào cho việc học của em, tới khi làm vẫn vậy.

Rồi Thư lại nhún vai:

- Nhưng, có lẽ kỳ nghỉ này có thể làm em suy nghĩ lại. Bởi vì nghỉ ngơi không có nghĩa là lãng phí thời gian. Nghỉ ngơi cũng là một cách chiếm hữu thời gian theo chiều hướng có lợi. Nhưng vẫn không phủ nhận... em sẽ trở lại.

- Em trở lại... Ý anh là... Có một cuộc cạnh tranh nào xảy ra không? Vì Phương Dung cũng đang làm rất tốt vai trò của em. Cô ấy lại là con dâu của ông Minh

- Anh muốn em nhường chị ấy hả?

- Không. Ý anh không phải vậy.

- Người thay thế sẽ mãi mãi chỉ là người thay thế. Em du học, kiến thức của em, công sức của em, chuyện đó dĩ nhiên em được mời là chuyện không phải bàn cãi. Còn nữa, em không có ý định chọn chị ta vào chiếc ghế đó. Nhưng nếu như chuyện em bị...

Đầu Minh Thư lại lóe lên một ý nghĩ, tại sao cô lại bị bắt cóc đúng vào ngày ấy? Tại sao lại có sự trùng hợp này, Kỳ Tuấn cũng hết hồn, anh không dám nói gì khi Minh Thư lại chợt nhớ lại chuyện đó. Đúng là ngày ấy sau lần được Kỳ Tuấn đỡ một nhát dao, trái tim Minh Thư phần nào được cảm hóa nên không muốn nhớ lại chuyện không vui trước kia. Rồi cô lại nhìn Kỳ Tuấn, điệu bộ của anh hơi làm cô cảm thấy lạ. Minh Thư hỏi:

- Sắc mặt anh kém thế? Anh ngủ trước đi. Em đỡ con rồi ngủ sau.

- Thôi, anh chờ cũng được.

- Anh có nghĩ Phương Dung liên quan đến vụ em bị bắt cóc lần trước không?

- Anh... chuyện này anh đã giao cho cảnh sát giải quyết. Anh chỉ quan trọng là em không sao. Con của chúng ta không sao. Những người quan trọng nhất trong đời anh.

Sáng hôm sau, Kỳ Tuấn đi làm sớm. Minh Thư nhìn điệu bộ khá bí ẩn của anh làm cô cảm thấy nghi ngờ, rồi cô lại tự trách mình:

- Sao mình lại có thể nghĩ ba Kimi liên quan đến chuyện này. Anh ấy thậm chí suýt chết vì mình kia mà. Nhưng tại sao... sắc mặt Kỳ Tuấn lại tái nhợt khi mình đột ngột nhắc lại chuyện đó.

Ánh Tuyết nhìn đồng hồ, cô đã đến điểm hẹn và chờ hơn mười phút. Có vẻ như người hẹn cô không muốn đến thì phải, nhưng cuối cùng thì sau hàng chục cuộc gọi, người ấy cũng đến. Chính là Nguyễn Phong. Anh chàng nhìn cô bằng ánh mắt dè bĩu:

- Người tình luật sư của em đâu rồi?

- Không liên quan đến cuộc nói chuyện của hai chúng ta.

- Được rồi, cho em năm phút. Bạn gái anh thích cái túi LV, mà lại muốn anh chở ngay đến đó.

Ánh Tuyết nhìn ra ngoài xe, là một cô nàng chân dài đang nháy mắt đầy khiêu khích với Ánh Tuyết. Cô không thèm nhìn lâu rồi quay lại nói với Nguyễn Phong:

- Tôi đã định giá tất cả những gì anh tặng cho tôi, xe hơi, nữ trang, túi xách.

- Thật ra giá của nó cao hơn, em biết đấy, giá vàng bây giờ tăng còn khiến bất động sản chóng mặt mà.

- Tất cả sẽ là của anh, tôi sẽ ra đi tay không, kể cả căn nhà đứng tên tôi. Không một thứ nào tôi mang theo.

- Ồ... Có điều kiện gì không em?

- Dĩ nhiên là có.

- Chuyện gì?

- Trả tự do cho Bùi Đàm Phúc. Không kiện cáo. Không thưa gửi ai cả.

- Vậy ra em hy sinh số gia sản lớn như vậy là vì thằng luật sư côn đồ đó?

- Tóm lại chuyện anh ta đánh anh là không đúng nhưng nếu tôi công khai chuyện anh lấy lại những thứ này thì cũng chẳng hay ho gì. Tốt cho cả hai thôi. Một sự trao đổi. Thật ra tôi nghĩ, nếu anh cứ tiếp tục vụ kiện cáo thì cũng chẳng liên quan gì tới tôi. Nhưng quan trọng là tiếng tăm của anh. Anh nghĩ sao?

Có vẻ như chuyện này đã làm Nguyễn Phong lưỡng lự, Ánh Tuyết nhìn đồng hồ và nói:

- Hết năm phút rồi. Nếu anh không đi thì tôi sẽ đi.

- Được rồi. Tôi đồng ý.

- Tôi mong anh không lật lọng. Tôi sẽ chơi đẹp. Tôi sẽ giao trước tất cả số tiền đó trước khi phiên tòa diễn ra.

Ánh Tuyết bỏ đi. Thật ra mức lương của một nhân viên PR khá đủ sống nhưng không còn đầy đủ như trước kia, Ánh Tuyết không còn cách nào khác, cô không thể để Đàm Phúc vì cô mà chịu vết hoen ố này, không đáng có. Ánh Tuyết thở dài mỉm cười. Dù hơi băn khoăn một chút nhưng cô vẫn cảm thấy vui trong dạ.

Tạp chí “Người thời thượng” bán rất chạy, quả thực Phương Dung làm không sai sót một ly nào. Cô làm quá tốt trọng trách Minh Thư để lại dẫn đến việc làm ông Minh khó xử. Ông đành hẹn Minh Thư ra và cùng nhau nói chuyện, vì cậu nhóc chịu ngủ nên Minh Thư không khó khăn mấy khi mang con đi theo. Ông Minh nói:

- Cô đảm đang lắm đó.
- Cũng may thằng bé dễ tính, nó chịu theo tôi rong ruổi khắp nơi. Biết sao được, anh Tuấn không muốn mượn người trông trẻ.
- Cô biết lý do vì sao tôi mời cô đến chứ?
- Tôi biết.
- Cô nghĩ sao?
- Tôi biết là ông khó xử. Nhưng Phương Dung không phải là tuýp người tôi chọn làm người thay thế, vì vậy tôi không đồng ý thời gian hết phép tôi quay lại mà bắt tôi phải nhường lại vị trí này.
- Vậy cô muốn sao?
- Một cuộc biểu quyết. Tôi muốn biểu quyết một lần nữa. Tính ra tôi chỉ mới làm Tổng biên tập nửa năm thôi. Vậy tôi sẽ trở lại bằng số thời gian Phương Dung làm chức vụ này. Như thế sẽ rất công bằng để mọi người biểu quyết lại đúng không?
- Cô vẫn không muốn từ bỏ. Ý tôi là, cô đang cảm thấy hài lòng với cuộc sống của mình. Cô có con, chồng cô lại không muốn thuê người giữ trẻ, vậy hai người quyết định thế nào nếu cô sẽ đi làm trở lại sau vài tháng nữa?
- Đó là chuyện của gia đình tôi. Nhưng tôi mong ông hãy công tư phân minh, tôi là người ông mời, con dâu ông là người thay thế. Ông phải phân biệt rõ, bởi vì thay thế chỉ là một giải pháp, nhưng giải pháp để thay thế chỉ khi nào tôi không thể cố gắng nữa. Đó là cách làm việc của tôi.
- Minh Thư, cô bình tĩnh lại. Ý tôi không phải là như thế...
- Không cần có sự thiên vị nào dành cho vợ của con dâu ạ.

Trình Can từ xa bước lại, không hẹn mà gặp, anh lại trông thấy Minh Thư ở đây. Trình Can nói:

- Cạnh tranh công bằng, thế thôi. Vợ con đang làm tốt nhưng Minh Thư nói đúng, đó là vị trí của cô ấy. Con nghĩ cạnh tranh công bằng là tốt nhất. Phải không Minh Thư?

- Điều này em đồng ý với anh.

- Được rồi. Tôi chỉ hỏi ý kiến thôi, cô biết đấy, tôi sẽ quyết định theo số đông.

- À xin lỗi, tôi có điện thoại...

Minh Thư trông thấy số của Kỳ Tuấn, cô nghe khẽ:

“Em đây.”

“Đang ở đâu vậy?”

“Em ra ngoài một chút.”

“Em mang cả con theo hả?”

“Chứ không lẽ để con ở nhà một mình.”

“Anh biết. Thôi nói em đang ở đâu đi, anh về sắp tới nhà rồi.”

“Em tự về được, chỗ này khá xa nhà chúng ta. Đường này không thuận đường của anh cho lắm.”

“Hôm nay khách sáo với anh nữa à?”

“Không phiền anh thôi. Mà có rồi thì về trước làm bữa tối lãng mạn sau vườn đợi em đi.”

“Cũng là một ý hay.”

Minh Thư quay trở vào, nụ cười vẫn tươi trên môi. Trình Can hỏi bừa:

- Ba thằng nhóc gọi hả?

Minh Thư gật đầu. Cô nói:

- Thôi, chào chú, chào ông về con nhé, Quang Hy! Ba đợi chúng ta ở nhà đấy. Chắc con cũng nhớ ba lắm rồi phải không? Mẹ con chúng ta về thôi.

Minh Thư cẩn thận đội mũ và quần khăn cho bé, cậu bé vẫn nằm ngoan ngoãn, mắt mở to thỉnh thoảng lại nở nụ cười. Minh Thư nói:

- Tôi không phải ích kỷ, nhưng tôi cần sự minh bạch và rõ ràng. Tôi hoàn toàn có thể vui vẻ trao lại vị trí của tôi nếu Phương Dung xứng đáng. Thế nhé ông Minh! Chào ông.

- Chào.

- Chào anh Can!

Minh Thư và cậu con trai rời khỏi quán, giờ này đón taxi thật khó khăn, quán café này lại nằm bên lề nghịch. Trình Can lái xe ra, anh đỗ xe trước mặt mẹ con Minh Thư và bóp còi. Anh xuống xe nói:

- Xe của anh còn chỗ. Giờ này khó đón xe lắm.

- Em biết. Nhưng anh không đi đón Phương Dung sao?

- Tới nhà em trước mà.

- Thôi, em không phiền, em đón taxi được.

- Con trai của em muốn lên xe lắm đấy. Cậu nhóc có vẻ không ưa nắng nóng.

- Em...

- Hay là em sợ chồng em ghen?

- Dĩ nhiên là không.

- Vậy thì còn chờ gì nữa. Chỉ là quá giang thôi mà.

Đúng lúc trông thấy cô vợ đón xe, Kỳ Tuấn biết có một chỗ bán rượu vang rất ngon, anh định làm một bữa tối thật thịnh soạn sẵn hâm nóng tình cảm hai vợ chồng, có thêm rượu vang dĩ nhiên là quá tuyệt. Anh hồ hởi lái xe vòng lại, ai ngờ lúc vừa tới thì cũng là lúc Minh Thư bước lên xe. Không cần nhận ra người lái xe là ai, Kỳ Tuấn biết rõ qua biển số xe. Tự nhiên anh lại muốn bỏ hết mọi thứ trong xe. Sao Minh Thư cứ phải thân mật với người mà anh không hề ưa như thế. Trình Can lái xe đưa Minh Thư về đến nhà, cô xuống xe và nói:

- Cảm ơn anh..

- Ừ.

- Thôi em vào nhé.

- Có thật Kỳ Tuấn sẽ không ghen?

- Không đâu. Anh ấy không phải người như vậy.

Rồi Minh Thư bỏ vào trong. Trình Can cũng lái xe đi mà không nghĩ gì. Minh Thư mở cửa vào nhà, cô mỉm cười khi đi ngang qua bãi cỏ sau vườn với bàn tiệc đã được trang trí sẵn. Minh Thư ẵm bé Kimi vào nhà rồi cho cậu bé vào giường. Cô vừa xuống bàn ngồi chờ thì Kỳ Tuấn về đến. Anh xách chai rượu vào:

- Về rồi đấy à?

- Anh đi đâu thế? Em chờ anh mãi.

- Đi mua chút rượu thôi. Anh rót nhé!

- Cũng được.

Rồi Kỳ Tuấn bước sang và rót cho Minh Thư, cô hỏi:

- Sao anh ăn mặc lôi thôi thế?

- Trông anh không được bảnh bao hả? Thế nên không thích đi chung với anh phải không?

- Anh nói gì lạ thế? Sao em lại không thích đi chung với anh?

- Bỏ đi. Anh nói nhảm đó mà. Vào tiệc đi em.

Rồi Kỳ Tuấn ngồi phía đối diện với Minh Thư, cô thường thức và nói:

- Em nghĩ chúng ta nên thuê một người giữ trẻ.

- Em chán việc chăm sóc con rồi sao?

- Không. Dù sao em cũng phải đi làm trở lại. Con cũng đã ba tháng, em sẽ tập cho con quen với người trông trẻ, chứ mai mốt nếu có đi làm, đột ngột rời xa con em cũng không nổi mà thằng bé cũng tội nghiệp. Anh thấy thế nào?

- Em định bao giờ đi làm trở lại?

- Khoảng hai đến ba tháng nữa.

- Quyết định luôn rồi à?

- Anh muốn em trông con đến khi con thôi nôi luôn chắc?

- Đó là quyết định của em. Anh tôn trọng quyết định của em.

- Hôm nay anh làm sao vậy? Trông anh hơi căng thẳng.

- Không có gì đâu. Anh hơi mệt.

Minh Thư muốn pha trò một chút, cô nói đùa:

- Thịt bò anh làm dai quá, trông chả hấp dẫn tí nào.

Nhưng bất ngờ, Kỳ Tuấn đập bàn:

- Ừ. Cái gì anh cũng tệ, chẳng cái gì anh có thể làm em hài lòng được đúng không? Đến nỗi đi chung với anh em cũng không muốn.

- Sao anh lại cáu với em?

- Câu này em hỏi lại em đi. Sao anh lại cáu với em? Em thừa biết anh không ưa Âu Trình Can. Anh là chồng em, anh nói anh không ngại đường xá sẵn sàng đến đón mà sao em cứ quá giang hấn mãi thế hả? Em muốn trêu ngươi anh hay là đang giúp hấn chọc tức anh đây?

- Em và anh Can chỉ là bạn. Sao anh nổi ghen vô cớ thế hả? Anh ấy chỉ có ý tốt không muốn con trai anh đứng dưới trời nắng nóng thôi. Như thế là sai sao? Em là vợ anh, chỉ khi anh không tin em thì anh mới nghĩ lệch lạc như vậy thôi. Chuyện tình cảm trước kia thì em không nói, nhưng em đã có gia đình, em tôn trọng hôn nhân, sao anh có thể nghĩ em tệ hại đến như vậy?

- Em thoáng cỡ nào cũng được. Em học trường Tây, em sống bên Tây bao nhiêu năm thì anh không cần biết nhưng anh không thích vợ anh thoáng theo kiểu này. Anh cũng là đàn ông và anh hiểu rõ từ cử chỉ đến ánh mắt hấn dành cho em, nếu hấn chỉ có hành động và suy nghĩ của một người bạn thì anh đã không nổi cáu như vậy.

- Không có ánh mắt cử chỉ nào cả. Chỉ đơn giản là anh quá coi thường em. Anh không hề tin em dù em là vợ của anh. Thái Kỳ Tuấn, một lần nữa em nói với anh, em không có gì với anh Can hết. Thật ra hôm nay thức ăn rất ngon, em chỉ muốn pha trò chỉ làm anh vui, nếu anh không thích từ nay em sẽ không quá giang bất cứ ai cũng không bao giờ nói đùa với anh nữa.

- Được thôi, nếu đó là điều em muốn.

- Đó không phải điều em muốn mà chính là điều anh muốn.

Bữa tiệc bị bỏ lỡ, Minh Thư bỏ vào nhà, Kỳ Tuấn ngồi đó một lúc rất lâu. Trời đã tối mịt, anh lặng lẽ một mình dọn dẹp, xong xuôi, Kỳ Tuấn gọi điện thoại cho Đàm Phúc:

“Hôm nay over night với tớ được không?”

“Hôm nay sao lại được vợ thả rông thế?”

“Tớ muốn đi là đi. Vợ con gì ở đây?”

“Ngày mai bận ra tòa, không đi được.”

“Ai mà còn mướn cậu nữa. Thôi đi với tớ cho vui.”

“Không. Người ta xử tớ đó chứ. Thôi, vào phòng tắt đèn ôm vợ mà ngủ đi. Chào!”

“Có cần ngày mai tớ đi cỗ vũ không?”

“Mua thêm hoa nhé.”

“Được thôi.”

Kỳ Tuấn ngồi đó cả đêm, không bỏ ra ngoài cũng không lên phòng ngủ. Minh Thư len lén hé rèm cửa xem thử, anh vẫn ngồi trên xích đu và luôn cầm khư khư chai bia trên tay. Cả đêm, cả hai người có ai ngủ được. Một người thì đứng bên cửa sổ thỉnh thoảng nhìn xuống, một người thì ngồi dưới xích đu, cơn buồn ngủ và cơn say cùng lúc kéo đến, anh cần lắm một chỗ ngã lưng nhưng lại không muốn về phòng. Nhà đâu có thiếu phòng ngủ nhưng thực sự Kỳ Tuấn muốn vạch ra một ranh giới cho anh và Minh Thư đêm nay để cả hai cùng suy nghĩ lại trận cãi nhau kịch liệt lúc nãy.

Thư thực sự buồn và có một chút uất ức, nhưng sau khi bình tĩnh suy nghĩ, cô biết Kỳ Tuấn không vui cũng không phải là vô lý. Có lẽ vì cô đã quá thoáng mà quên mất Trình Can là người yêu cũ trước kia và giữa Trình Can và Kỳ Tuấn có một mối hiềm khích lớn. Bấy lâu nay, bé Quang Hy ra đời, cô chỉ nghĩ đến con mà không hề quan tâm đến cảm nhận của Kỳ Tuấn. Dù sự nổi cáu của Kỳ Tuấn là không đúng nhưng quả thực Minh Thư cần phải chỉnh đốn lại chính mình.

Kỳ Tuấn luôn canh cánh một nỗi sợ trong lòng, vì anh không đến với Minh Thư một cách bình thường. Cách anh có được cô chính là nỗi sợ của anh. Vì anh đã cướp cô từ người khác nên anh rất sợ một ngày nào đó Minh Thư cũng bị người khác cướp khỏi anh. Vì Kỳ Tuấn hiểu chuyện đó nếu Phương Dung không nói ra thì đến một lúc nào đó anh cũng sẽ nói với cô. Nhưng anh muốn tình yêu của hai người sâu nặng hơn một chút, đủ để có thể phần nào chuộc lỗi. Để Kỳ Tuấn có thể hy vọng, một hy vọng nhỏ nhoi rằng Minh Thư sẽ vì tình yêu mà không đoạn tuyệt với anh. Đó là lý do anh luôn nổi cáu, bởi nếu vẫn còn những vết tích bao vây Minh Thư, cô sẽ thực sự không thể yêu anh chân thành.

CHAP 70

T rời có vẻ vẫn còn sương. Tuấn cảm nhận được trời đã sáng nhưng anh không muốn mở mắt ra vì anh đang cảm nhận được cái gì đó ấm áp, giống như cảm giác nằm trong chiếc chăn và trong đó anh được ôm lấy Thư vào lòng.

Giấc mơ đẹp chăng?

Không. Chỉ đơn giản là một khoảnh khắc nhớ. Tuấn mở mắt ra, thì ra cả đêm qua anh không vào nhà thật. Nhưng lạ một điều là tại sao nằm dài trên xích đu tự nhiên lại có một chiếc chăn ấm có thi thoảng mùi nước hoa như thế này. Tuấn gãi đầu. Chỉ mới 5 giờ 30 phút, Tuấn lồm cồm ngồi dậy, đem chăn vào nhà. Vừa mở cửa đã thấy Minh Thư đang ăn sáng, Tuấn thấy rõ có phần của anh, một đêm say xỉn mà nhìn thấy cháo hành thì ngon tuyệt. Lòng đỏ trứng gà trông hấp dẫn thật. Tuấn vừa ngồi xuống thì Minh Thư lập tức đứng dậy. Kỳ Tuấn hỏi:

- Sao thức sớm vậy?

Không nghe thấy câu trả lời từ Minh Thư. Anh lại hỏi:

- Còn giận anh sao?

Biết chắc chắn Thư sẽ không trả lời, Tuấn lại tiếp tục hỏi thêm một lần nữa:

- Cháo ngon lắm! Là em nấu hả?

- Không lẽ là Phương My.

Kỳ Tuấn trừng trừng nhìn Minh Thư tay anh bóp chặt ly nước, cô cũng giương ánh mắt đó nhìn anh. Kỳ Tuấn có vẻ rất giận dữ, mặt

anh đỡ bưng lên nhưng rồi một thoáng lại dịu xuống. Tuấn bỏ lên phòng và không ăn nữa. Minh Thư vẫn rất bực mình chuyện hôm qua nên cô muốn làm thế cho thỏa cơn giận. Không ngờ Kỳ Tuấn chỉ im lặng và bỏ đi không nói gì hết.

Hôm nay là ngày Đàm Phúc phải ra tòa, Kỳ Tuấn cũng đến để xem ông bạn thân ra sao. Anh chàng ngang ngược cỡ nào hôm nay cũng có chút lo lắng, cứ thỉnh thoảng ngoái lại đằng sau nhìn như tìm kiếm ai kia. Ông Phan véo tai Đàm Phúc:

- Tập trung vào.
- Thầy, đây là ở tòa mà. Mọi người ở đây biết em đấy.
- Mà sao bên nguyên vẫn chưa đến nhỉ?

Đúng 9 giờ, phiên tòa được diễn ra. Nguyễn Phong cùng hai luật sư đi tới và nói:

- Kính thưa quý tòa, tôi không kiện nữa.
- Tôi mong anh hãy tôn trọng luật pháp. Đây không phải nơi muốn kiện là kiện, không thích thì bãi bỏ.
- Tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm. Bây giờ tôi mới nhớ ra hình như vết thương hôm trước là do tôi không cẩn thận bị té cầu thang.

Ông Phan và Đàm Phúc nhìn nhau ngạc nhiên, Đàm Phúc quay lại nhìn Kỳ Tuấn, anh chàng nhún vai không biết gì. Không hiểu tại sao tên đầu cẳng kia lại quay phắt 180o như thế. Thế là phiên tòa kết thúc một cách lẳng xẹt. Nguyễn Phong đồng ý chịu mọi đền bù và án phí. Lúc ra khỏi tòa, Kỳ Tuấn nói:

- Tớ đã định tìm một chân trong tòa soạn cho cậu rồi đấy chứ. Hên thế nhỉ?
- Không phải cậu ra tay đó chứ?
- Không.

- Hấn là một kẻ háms tiền. Chỉ cần nhiều tiền là hấn có thể quay ngoắt từ đen sang trắng. Ai đã làm chuyện này? Hay là thầy?

Đàm Phúc nhận ngay cái cốc đầu từ ông thầy khó tính, cùng lúc đó, Ánh Tuyết và Minh Thư bước ra từ xe hơi của Minh Thư. Cả hai ôm bó hoa tặng cho Đàm Phúc:

- Chúc mừng anh tai qua nạn khỏi!

- Ủa? Sao hai vợ chồng đi riêng vậy?

Đàm Phúc trông thấy Ánh Tuyết, anh chạy lại hôn hờ:

- Tôi được tự do rồi, bây giờ hấn không thể làm gì tôi, vậy chúng ta có thể toàn tâm toàn ý lo cho vụ kiện cáo của cô rồi. Chúc mừng tôi đi nào!

Ánh Tuyết cười gượng, cô chỉ nhún vai và gỡ tay của Đàm Phúc khỏi tay mình. Ánh Tuyết nhẹ nhàng:

- Anh may mắn được lần này thì phải biết cẩn thận hơn nhé.

- Sao cô không vui tí nào vậy?

- Không. Chỉ là...

Kỳ Tuấn trông thấy Minh Thư đi tay không, anh trừng mắt:

- Sao lại tới mấy chỗ này? Đi tay không như thế thì thằng con đâu rồi?

Câu hỏi trống không, Minh Thư không thèm trả lời và quay đi chỗ khác. Ánh Tuyết đành nói thay:

- Con của anh ngủ ở trong xe kia kìa. Minh Thư không có quên Kimi đâu. Tại em muốn rủ Minh Thư đi có chút việc riêng thôi ạ.

- Anh đâu có ý định trách ai. Có người cố tình muốn gây sự thôi.

Nguyễn Phong ung dung bước ra nhìn Đàm Phúc và Ánh Tuyết, cô không nói gì và đi vào xe rất nhanh. Đàm Phúc nhìn Kỳ Tuấn rồi lại nhìn Minh Thư:

- Mọi chuyện là sao thế?

Minh Thư hất mặt nhìn Nguyễn Phong rồi lại lắc đầu:

- Đến giờ mà anh vẫn chưa biết tại sao hả?

Đàm Phúc nhìn sang Nguyễn Phong, anh chàng kia nhún vai:

- Cảm ơn cô vợ cũ anh hùng của tôi đi. Cô ấy đã cứu cái bằng luật sư loại ưu của anh một cách ngoạn mục đấy.

- Cái gì? Mà ép cô ấy nhượng lại số tài sản để không kiện tao nữa à? Sao mà tòi thế?

Đàm Phúc lại lao vào nhưng bị Kỳ Tuấn và ông Phan ngăn lại. Nguyễn Phong đắc chí:

- Cô ấy cứu mày lần này nhưng không cứu được lần khác đâu. Đừng đại dốt đụng tới tao một lần nữa nhé.

Mọi chuyện chẳng đâu vào đâu, Đàm Phúc cảm thấy có một chút gì đó hối hận vì sự đại dốt của mình, cú đấm của anh đã gián tiếp làm Ánh Tuyết mất tất cả. Ông Phan thở dài:

- Thầy đã không nghĩ tới chuyện cô ấy đến tìm thầy khi đã hình thành ý định đó.

- Cô ấy có tới tìm thầy à?

- Hỏi về hậu quả nếu em bị kiện sẽ ra sao.

- Rồi thầy lại nói hết?

- Ừ. Đó là công việc của thầy.

- Trời ạ, sao thầy lại không nói cho em biết?
- Thầy không nghĩ đến chuyện một người không có liên quan gì đến em lại có thể nghĩ đến chuyện cứu em.

Kỳ Tuấn vỗ vai Đàm Phúc:

- Về thôi! Đừng đây tự trách mình làm gì.
- Cậu hơn gì tớ đâu. Đang bị vợ trách móc gì hả?
- Bỏ qua đi. Không nói chuyện đàn bà ở đây nữa.

Minh Thư đi cùng Ánh Tuyết, cô đưa Ánh Tuyết trở lại căn nhà cũ của mình lúc mới vài Sài Gòn. Ánh Tuyết mỉm cười:

- Căn nhà này thoải mái thật.
- Cứ tạm thời ở đây. Đừng ngại.
- Cậu đi đâu cũng mang thằng bé theo thế này, cậu có nghĩ tới chuyện thuê người săn sóc Kimi không?
- Tớ cũng nghĩ tới chuyện này. Nhưng, biết tìm ai bây giờ?
- Cậu e ngại thuê người săn sóc trẻ, họ có cơ hội ve vãn anh Tuấn hả?
- Tớ không ngại chuyện đó. Nhưng, từ khi thằng bé ra đời, tớ quen tự tay chăm sóc, bây giờ... Nói thế chứ cũng khó lắm.
- Phải tập cho con trẻ quen.
- Tạm thời cho lắng chuyện này chút đi.
- Chuyện vợ chồng cậu hả?
- Tớ mệt mỏi lắm, đừng nhắc nữa. Hôm nay tớ ở đây chơi với cậu cả ngày. Vậy nhé!

- Ừ.

Cả hai đang cố muốn an ủi nhau nhưng thực chất người này tâm trạng chẳng thoải mái hơn người kia bao nhiêu. Minh Thư nhìn cậu con trai đang ngoan ngoãn nằm trên ghế nằm mà lòng cảm thấy có lỗi.

Trình Can vẫn tiếp tục âm thầm điều tra về diễn biến những mối quan hệ phức tạp kia, không ngờ họ lại là người cùng một thuyền. Và Trình Can đã ngờ ngợ ra một điều gì đó khủng khiếp liên quan tới người con gái luôn có một vị trí đặc biệt trong lòng anh. Cũng giống như Kỳ Tuấn không ưa Trình Can, anh cũng chẳng bao giờ có thiện cảm tốt dành cho người đàn ông đã chiến thắng anh một cách không đẹp tí nào.

Dù sao đó cũng đã là chuyện của quá khứ.

Những bí mật ngày càng được vén lên đã làm mối quan hệ vợ chồng của Phương Dung và Trình Can ngày càng xa cách. Đã không còn những lần đưa đón, hò hẹn ăn tối như lúc mới kết hôn. Giờ đây Trình Can luôn dành cho Phương Dung một ánh mắt và cái nhìn đầy thăm dò trong khi Phương Dung cũng cố đề phòng và giữ cho mình một khoảng cách an toàn với chồng để cô có thể an tâm thực hiện những kế hoạch cho riêng mình. Trái tim họ giờ đã không còn tuyệt đối tin tưởng vào đối phương nữa.

Đang miên man suy nghĩ, chợt cánh cửa phòng làm việc mở toang, Phương Dung hần học bước vào tỏ vẻ rất giận dữ:

- Anh đã làm việc đó ư?

Trình Can nhìn ra ngoài, anh ung dung đứng dậy và đóng hết cửa sổ lại, sau đó khóa cửa phòng lại rồi quay lại nhìn Phương Dung. Cô lại giận dữ:

- Từ bao giờ?

- Em đang hỏi chuyện gì thế?

- Em không nghĩ là anh không biết em đang nói gì.
- Anh nghĩ em nên nói em đang nghĩ gì.
- Anh đã cho thám tử tư theo dõi và điều tra em phải không?
- Thì đã sao?
- Từ bao giờ?

Trình Can mở tủ lấy hai ly rượu và rót cho Phương Dung một ít, anh đưa cho cô:

- Vang đỏ nhé! Em có gì mờ ám hay sao mà lại nói chuyện với anh bằng cái thái độ đó?
- Em không có thời gian để thưởng thức rượu với anh. Anh nói đi, anh đã biết những gì rồi?

Anh chàng vẫn cười tủm tỉm từ từ thưởng thức ly rượu.

- Khá nhiều.
- Anh đã nói anh không quan tâm tới quá khứ của em, vậy những việc làm đó của anh để làm gì? Em đã từng sống chung với bạn trai, em đã từng mang thai... đại loại anh muốn biết những việc đó đúng không?
- Anh đã nói thì anh làm. Nhưng anh sẽ không quan tâm đến quá khứ của em nếu em bằng lòng để tất cả quá khứ của hai chúng ta ngủ yên. Nhưng, em không làm được. Em đã vì quá khứ để kết hôn với anh, em đã vì quá khứ để xem cuộc hôn nhân của chúng ta là cái phao để em bám vào trước khi em định hủy diệt thứ mà em muốn.

- Anh... anh đang nói gì vậy?
- Anh rất tỉnh táo. Và anh mong em hãy nghe anh, với tư cách là chồng em, anh muốn em dừng lại!

Trình Can nhìn Phương Dung, cô cũng nhìn anh nhưng đôi mắt kiêu diễm kia có phần uất hận:

- Vì thứ em muốn hủy diệt là thứ anh không thể mất đi nên anh muốn em dừng lại phải không? Lại vì cái tên Hoàng Ngọc Minh Thư phải không?

- Vì hạnh phúc của chúng ta, Dung à! Chúng ta đã kết hôn. Không vì ai cả. Anh đã biết mọi chuyện, anh không thể nào gạt mình rằng chuyện này chưa hề xảy ra nhưng anh có thể sẽ quên đi nếu bây giờ em nghe theo anh. Dừng lại đi!

Trình Can nắm lấy bàn tay Minh Thư, những giọt nước mắt rơi xuống. Anh từ từ kéo cô vào lòng nhưng Phương Dung đã lạnh lùng đẩy ra:

- Em không thể... Kế hoạch của em đã sắp thành công. Em không thể bỏ ngang. Em không thể để cái chết của Gia Hòa mãi là một ẩn số. Em xin lỗi!

Phương Dung bỏ đi, Trình Can gọi với lại:

- Tức là em đã chọn đi tiếp và bỏ lại cuộc hôn nhân của chúng ta?

Cô chỉ im lặng một chút rồi nói với giọng buồn tênh:

- Ngay từ đầu cuộc hôn nhân này đã là một sự cố gắng, đã quá sức với em rồi. Dù thế nào thì em vẫn mãi mãi chỉ là người thay thế của người con gái đã bị cướp đi của anh. Cuối cùng thì anh cũng chỉ coi em là cái phao cứu sinh của anh mà thôi.

Trình Can lặng lẽ nhìn theo mà không nói gì. Anh chỉ im lặng thờ dài.

Đôi khi, cái tôi không thể vượt qua luôn là một cạm bẫy mà ta cố gắng cách nào cũng không thoát được. Đôi khi đó lại là một điều chẳng hay ho gì. Một chút ghen tuông đã làm Kỳ Tuấn thêm một lần buồn lòng Minh Thư. Một sự cộc cằn vốn là nhược điểm của Đàm

Phúc đã gián tiếp làm Ánh Tuyết phải chịu đầu hàng vô điều kiện trong cuộc tranh chấp. Và một chút nhu nhược thiếu quyết đoán đã lại làm đối phương hiểu lầm. Ngày trước Trình Can đã đi ra khỏi trái tim Minh Thư chỉ vì sự thiếu quyết đoán. Và bây giờ, liệu anh có thể vì điều này mà mất đi “nửa kia” thực sự của mình?

CHAP 71

Kỳ Tuấn bấm chuông cửa, Ánh Tuyết là người ra mở cửa. Anh có vẻ rất trịnh trọng với bó hoa lớn trên tay, Ánh Tuyết mỉm cười:

- Anh Tuấn! Sao sớm vậy?
- Thư ở đây không em?
- Trong phòng.
- Anh vào được chứ?
- Mời anh.

Kỳ Tuấn bước vào nhà, nghe tiếng cậu con trai oe oe, anh chàng rón rén mừng rỡ. Ánh Tuyết kéo lại:

- Anh Tuấn...
- Chuyện gì thế?
- Anh gặp Thư trước đã.
- Thế cô ấy không ở trong phòng cùng thằng bé ư?
- Thư ở ngoài ban công uống café, đêm qua cậu ấy ngủ ít.
- Con trai anh khóc đêm à?
- Không. Nhưng Thư đã ngồi ngoài sofa suốt đêm. Gần sáng mới vào cho Kimi một cữ sữa rồi ra đó ngồi đến tận bây giờ đây.

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư, anh thở dài ôm bó hoa ra ban công. Minh Thư không quay lại nhìn và nói:

- Hình như anh chưa được chủ nhà cho phép thì phải?

- Về nhà đi em.

- Tại sao tôi phải về?

- Vì đó là nhà của em. Chỉ cần em về, thì điều gì anh cũng chấp nhận.

- Không phải không có tôi anh sẽ tự do hơn trong các mối quan hệ hay sao? Anh không nghĩ đến Phương...

- Em im đi. Tại sao lại nhắc đến Phương My trong mỗi cuộc nói chuyện của chúng ta?

Minh Thư quay lại nhìn Kỳ Tuấn, cô cũng giận dữ:

- Anh chỉ biết nổi đóa lên khi tôi nhắc đến những người tình của anh tại sao tôi lại không thể nổi giận khi anh vu oan cho tôi?

- Anh không vu oan cho em. Anh chỉ...

- Thế nào? Anh chỉ không tin tôi thôi chứ gì. Anh có bao giờ tin tôi và Trình Can không có gì đâu.

- Anh không bao giờ hoài nghi em. Mà là anh chưa bao giờ tin hẳn đã hết tình cảm với em.

Kỳ Tuấn nhìn thẳng vào ánh mắt Minh Thư, cô cũng im lặng. Kỳ Tuấn lại tiếp tục:

- Anh cũng rất yêu em. Và anh biết rằng để không yêu em nữa là một điều khó khăn như thế nào. Chỉ cần em chịu quay về. Em không muốn nhìn thấy anh cũng được. Vậy thì anh sẽ đi.

Cả hai đứng lặng yên ở đó một chút, rồi Kỳ Tuấn và Minh Thư cùng quay trở vào. Ánh Tuyết hỏi:

- Hai người không sao chứ?
- Thỉnh thoảng tớ sẽ ghé thăm cậu.
- Vậy là hòa rồi. Vui nhé!

Kỳ Tuấn vào phòng bông cậu con trai yêu quý ra rồi cả hai cùng quay về. Trên đường đi, Minh Thư chỉ mãi im lặng. Kỳ Tuấn nói:

- Em có thể không để tâm đến những lời nói của anh hôm nọ được không? Anh biết là anh sai. Nhưng mà... sẽ không ổn chút nào nếu em không bao giờ mỉm cười trên anh nữa.

Cả hai về đến nhà, Minh Thư không cần Kỳ Tuấn mở cửa mà tự đi vào nhà một hơi. Kỳ Tuấn thở dài, Minh Thư về đến căn nhà của mình, cô cảm thấy nhớ chiếc giường êm ái vô cùng. Kỳ Tuấn cũng bước vào phòng, anh nói:

- Em cảm thấy thoải mái chứ?

Nhưng Minh Thư vẫn không trả lời, Kỳ Tuấn lại nhẹ nhàng:

- Đừng im lặng, dù anh hiểu em đang nghĩ gì nhưng anh cần em nói. Im lặng không phải là một cách hay, để trong lòng mãi khó chịu lắm. Trách mắng anh thậm tệ ra sao anh chịu cũng được mà.

Minh Thư lại ngồi dậy và đi vào toilet, cô ngâm mình khá lâu trong bồn tắm. Lúc quay trở ra thì đã không thấy Kỳ Tuấn đâu, Thư tìm một bộ quần áo đẹp để mặc. Nhưng cô thấy chiếc vali đã biến đâu mất, quần áo của Kỳ Tuấn thì cũng vơi đi một chút. Minh Thư giật mình hốt hoảng chạy sang phòng kế bên, cũng không thấy anh ở đâu. Cô chạy ra ban công thì thấy Kỳ Tuấn đã đi được nửa khoảng sân cùng với chiếc vali, Minh Thư hét lên:

- Thái Kỳ Tuấn! Đứng lại.

Kỳ Tuấn quay lại nhìn Minh Thư, cô cau có nhìn anh sau đó lại chạy xuống, đứng đối mặt với Kỳ Tuấn. Anh hỏi:

- Em gọi anh sao?

- Anh đang làm gì thế? Tại sao lại cứ chọn cách bỏ đi?

- Vì điều đó làm em thoải mái.

- Anh mà bỏ đi là em không cho anh quay về luôn đấy. Em có đuổi anh đi đâu.

- Thật sao?

- Lúc nào anh cũng làm em phải tức giận anh mới chịu hả? Anh đáng ghét quá vậy.

Rồi Minh Thư xô Kỳ Tuấn ra thật mạnh, mắt cô ươn ướt, Kỳ Tuấn bước lại ôm Minh Thư vào lòng. Cô cố đẩy anh ra nhưng không được, Kỳ Tuấn siết Minh Thư rất chặt:

- Buông em ra! Anh đáng ghét lắm.

- Anh sẽ không buông vợ yêu quý của anh đâu.

- Em ghét anh lắm.

Kỳ Tuấn giữ chặt Minh Thư thêm một chút, anh thì thầm:

- Xin lỗi em.

- Không được như thế nữa nhé.

- Anh hứa! Sẽ không bao giờ nghĩ em như thế nữa.

- Em cũng sẽ không bao giờ nhắc tới cái tên Phương My. Em cũng đã từng ghen vô cớ!

- Vì em là vợ anh, anh chỉ yêu em mà thôi. Duy nhất em thôi. Em không là người đầu tiên của anh nhưng sẽ là người cuối cùng duy nhất trong lòng anh từ đây cho đến mãi mãi về sau.

- Em tin anh.

Cả hai trao nhau nụ hôn trước căn nhà xinh đẹp, một khung cảnh lãng mạn vô cùng. Trình Can đang cố gọi điện nhưng không ai bắt máy. Anh muốn nói với Minh Thư tất cả sự thật nhưng anh lại chùn bước trước cảnh tượng anh trông thấy. Khi Kỳ Tuấn và Minh Thư quỳen chặt trong khoảnh khắc lãng mạn và hạnh phúc. Anh có hơi buồn một chút nhưng rồi lại vui vẻ quay xe trở về.

“Hắn thực sự có thủ đoạn, nhưng... anh không nỡ phá hạnh phúc của em. Vì anh biết hắn yêu em thật lòng. Yêu thật lòng chính là điều duy nhất anh cảm thấy hắn là một thằng đàn ông chân chính. Xin lỗi vì em đã từng bị anh làm đau khổ. Anh không thể nói với em điều này để rồi em phải thêm đau một lần nữa. Anh không làm được!”

Nhã Trúc và Vương Khang cùng nhau đi ăn trưa, cô nàng có vẻ khá căng thẳng trong công việc. Vương Khang hỏi:

- Anh có một chút kiến thức ở lĩnh vực của em. Cần anh cho ý kiến không?

- Em không stress vì áp lực. Em chỉ gặp căng thẳng chút bởi anh hai giao hầu hết những công việc của anh ấy. Đạo này anh ấy có vẻ không quan tâm tới công việc chút nào.

- Có chuyện gì à?

- Có vẻ anh chị hai đang gặp trục trặc.

- Em chỉ cần làm tốt công việc của mình là được.

- Anh cũng cố gắng nha.

- Chuyện gì?

Nhã Trúc nắm lấy bàn tay Vương Khang rồi nói:

- Em không chịu làm vợ một kẻ giả chẳng ai biết đến tên tuổi đâu.

Vương Khang chỉ mỉm cười:

- Chỉ sợ khi đó em đã là vợ ai khác rồi.

- Làm gì có.

Tặng người yêu một nụ hôn lên má, Vương Khang thì thầm:

- Nếu em chịu chờ. Anh hứa.

- Đừng quá lâu đấy nhé. Em không sợ mình không chờ được. Chỉ sợ em không còn là cô dâu xinh đẹp nữa thôi.

- Em đã cho anh một động lực. Anh nghĩ anh sẽ làm được.

- Nếu như chẳng có động lực gì thì anh chẳng làm sao?

- Cũng còn tùy.

Lắp lửng luôn là một khái niệm mà Vương Khang và Nhã Trúc chọn khi suy nghĩ về đối phương. Một giải pháp để duy trì dài lâu khi cả hai cùng có niềm tin vào chuyện đó để mong có thể cùng nhau đi xa hơn.

Nhưng, không phải ai cũng như vậy!

Căn nhà sang trọng và xinh đẹp giờ đây chỉ còn là một mớ hỗn độn thừa thãi khi hai con tim đã không cùng hòa chung nhịp đập. Cưới nhau chưa lâu, kỷ niệm còn chưa nhiều nhưng kỷ vật thì có không ít. Trình Can ngồi nhìn lại từng thứ, từng thứ một. Rồi anh tháo chiếc nhẫn cưới ra, gượng cười và ngắm nhìn nó. Cuộc hôn nhân của anh một lần nữa lại đi vào bế tắc. Chẳng lẽ, người như anh không có tư cách để được Thượng đế ban cho một tình yêu tốt đẹp hay sao?

Phương Dung cũng trở về nhà sau những giờ làm việc mệt mỏi ở tòa soạn. Cô nhìn thấy chồng ngồi lặng lẽ bên chai rượu, bực tức, Phương Dung bước lại và kéo chai rượu ra khỏi tay Trình Can...

- Em đã gây khó chịu đến mức anh chỉ có thể dùng rượu mới có thể ở cùng với em qua đêm ư?

- Anh không nói như vậy.

- Vì sao anh không hề có chút mảy may thương xót nào cho quá khứ của em? Có còn điều gì mà anh thắc mắc nữa đâu? Phải không? Nhưng tại sao anh lại vẫn cứ tiếp tục đứng về phía người phụ nữ đã cướp đi hạnh phúc của em? Anh có quá vô tình và nhẫn tâm hay không? Anh là chồng của em đó.

- Chính vì anh là chồng của em cho nên tới giờ phút này anh vẫn mong em có thể quay đầu, thú nhận tất cả và trở về làm vợ tốt của anh như anh hằng hi vọng. Anh đã biết vụ bắt cóc Minh Thư là em đứng đằng sau, em và Thái Kỳ Tuấn sắp làm một điều gì đó khủng khiếp với Minh Thư. Chính vì anh là chồng em nên cho tới giờ phút này anh vẫn chờ em. Em có hiểu không?

- Người phụ nữ đó đáng để anh từ bỏ vợ của anh sao?

- Anh không từ bỏ em. Nhưng em không từ bỏ cái tham vọng khủng khiếp kia của em thì anh cũng sẽ không thể tiếp tục im lặng đâu. Anh sẽ hành động. Thật đấy!

- Anh hành động?

- Phải.

Phương Dung bật cười:

- Anh thực sự là một thằng ngốc. Anh tin rằng sự nghĩa hiệp đó có thể làm Hoàng Ngọc Minh Thư quay lại với anh sao? Anh thật khờ. Cô ta đã quá yêu Thái Kỳ Tuấn. Cô ta đã thực sự làm vợ kẻ đã từng hại đời cô ta. Vì đó là Thái Kỳ Tuấn. Anh sẽ không bao giờ đạt được

cái vị trí mà Thái Kỳ Tuấn đang có được bây giờ. Cho dù sau này mọi chuyện có trở nên như thế nào đi nữa, kế hoạch của em không bao giờ cho ai có kết cuộc hạnh phúc một khi em đã không có được điều em muốn.

- Em thật độc ác.

- Em bị ép phải độc ác.

- Trông em đáng thương vô cùng. Em không còn nhận ra đâu là trắng đâu là đen nữa rồi.

- Trắng đen là như thế nào? Vẫn có thể tồn tại cả hai mặt trắng đen mà.

- Em đang tự vứt bỏ hạnh phúc của hai chúng ta đấy.

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là anh cũng sẽ không níu kéo một khi em đã không đặt hôn nhân của chúng ta lên hàng đầu.

Có hơi một chút nhói lòng, nhưng Phương Dung vẫn mặt lạnh như băng. Cô nói:

- Tùy anh thôi. Đã không còn vương vấn gì nhau nữa thì cũng không nên úp mở từ ngữ đó làm gì.

Rồi Phương Dung nhìn Trình Can, anh cũng nhìn cô. Trình Can nói:

- Em biết em sẽ mất tất cả nếu em chia tay ngay lúc này. Xem như chúng ta thỏa thuận một điều kiện đi.

- Anh đàm phán với em đó à?

- Em sẽ có tất cả. Miễn là bí mật này sẽ chôn sâu mãi mãi.

- Đủ rồi anh Can. Dừng lại đi!

Phương Dung ứa nước mắt nhìn Trình Can:

- Em không bao giờ buông tay, em không bao giờ quên nỗi đau kẻ đã phá hoại hạnh phúc cuộc đời em. Anh càng làm thế em càng muốn trừ khử Minh Thư ngay bây giờ thôi. Em hận người đàn bà đó.

- Em không thể vì anh một chút nào sao?

- Tình cảm và lí trí em phân biệt rất rõ ràng. Ngay từ đầu em đã xác định, sau này dù có yêu ai em cũng sẽ phải trả được mối thù lớn của cuộc đời em trước đã.

Trình Can thở dài:

- Em đã biết nói câu anh sẽ không bao giờ đạt tới vị trí Thái Kỳ Tuấn có được trong lòng Minh Thư hiện tại. Vậy em nghĩ hẳn sẽ đứng yên nhìn em làm gì Minh Thư à?

- Không cần biết. Tóm lại, em phải trả thù.

- Anh cũng sẽ làm mọi thứ để em không bao giờ có thể thực hiện được điều đó!

CHAP 72

Một đêm Minh Thư ngủ thật ngon, cô vừa chuẩn bị xong định quay sang “tút” lại cậu con cưng vốn luôn luôn thức sớm hơn mẹ nhưng vẫn nằm im trong nôi gặm con hổ bông mà cậu nhóc yêu thích. Kỳ Tuấn mở cửa phòng và hỏi:

- Em dậy rồi đấy à!
- Chào buổi sáng, ông xã.
- Hay quá! Con cũng thức rồi.
- Anh lạ thế? Đưa Kimi đi đâu vậy? Con vẫn chưa thay quần áo...
- Tã vẫn còn khô. Em cũng xuống mau đi.

Minh Thư nhú mày, cô bước ra khỏi phòng rồi từ từ đi xuống. Minh Thư trông thấy người đàn bà đứng tuổi, trông khá đẹp lão và mỉm một nụ cười phúc hậu nhìn cô. Kỳ Tuấn kéo Minh Thư xuống khi cô tròn mắt nhìn bà:

- Nhà mình có khách hả anh?
- Đây là dì Tư, người sẽ chăm sóc Kimi của chúng ta đấy.
- Người này hả?
- Phải. Em thấy sao?
- Sao anh không nói với em chuyện này?
- Muốn cho em bất ngờ.

Người phụ nữ kia cúi đầu:

- Chào cô chủ, cậu chủ.
- Chào dì.
- Cô chủ thật xinh đẹp, cậu chủ có phúc lắm mới cưới được cô.
- Dì ơi, cháu chỉ may mắn thôi.

Minh Thư mỉm cười nhìn Kỳ Tuấn đỏ mặt vì gượng. Dì Tư đón lấy Kimi từ tay Kỳ Tuấn, Minh Thư nói:

- Dì có làm việc luôn từ ngày hôm nay không?
- Dạ được.
- Vậy để con chỉ dẫn dì một số điều.
- Em à...

Kỳ Tuấn bật cười nhìn Minh Thư, cô tròn xoe mắt ngạc nhiên. Kỳ Tuấn tiến lại và nói:

- Dì Tư chính là người đã chăm sóc chồng em gần ba mươi năm trước đây mà. Kinh nghiệm thì chắc là hơn em nhiều phải không?
- Cậu chủ đừng trêu cô chủ như thế.
- Anh phải năn nỉ mãi mẹ mới nhường lại quản gia đặc lực nhất đấy.
- Vậy thì tốt quá rồi.

Có người chăm sóc cậu nhóc Kimi, dù có một chút phản đối từ mẹ Kỳ Tuấn nhưng dù sao thì mọi chuyện cũng đã êm xuôi. Kimi đã gần năm tháng tuổi, cậu nhóc trông không được cứng cáp cho lắm, bù lại Kimi có nụ cười rất dễ thương và luôn vui vẻ. Bởi thế đòi hỏi khi chọn người chăm sóc con trai, Kỳ Tuấn cần người có kinh nghiệm.

Không còn đi đâu cũng phải mang vác theo cậu con trai, Minh Thư nghĩ ngay đến những chuyện mình cần làm. Và việc đầu tiên chính là cô hẹn Phương Dung ra ngoài. Một cuộc hẹn kể cả Kỳ Tuấn cũng không biết. Quả là có người cố tình muốn bông đùa, Minh Thư chờ hơn một tiếng thì Phương Dung mới tới. Tuy nhiên, cô vẫn không tức giận:

- Chị ngồi đi!
- Xin lỗi, công việc bận quá.
- Không sao.
- Hôm nay cô không mang theo bé cưng à?
- Anh Tuấn đã tìm được người chăm sóc. Từ nay thằng bé khỏi phải khổ sở theo tôi rong ruổi khắp nơi. Điều đó tốt chứ hả?
- Dĩ nhiên. Nhưng dù sao, đối với cô, Thái Quang Hy là một báu vật vô giá. Mà báu vật thường thì không nên để ngoài tay, cô Thư nhỉ?
- Mình vào lý do chính tôi mời chị đến đây đi nhé.
- Khoan đã, tôi phải gọi đồ uống chứ.

Minh Thư vẫy tay, anh phục vụ bàn tiến lại, Phương Dung nói:

- Cho tôi một ly Cocktail B52.

Liếc nhìn Minh Thư với một cái nhìn ẩn ý và sau khi ly B52 được đặt xuống, Phương Dung nói:

- Đây là thức uống anh ấy hay gọi cho người mà anh ấy mời đi cùng.
- Cô đang nói về Trương Gia Hòa phải không?
- Giữa hai chúng ta không còn lạ gì anh ấy nữa. Vậy thì nói thẳng được chứ gì, phải không?

- Tôi biết có những thắc mắc giữa chúng ta. Nhưng cô chưa nghe bất cứ lời nói nào từ tôi thì đừng vội kết thúc mọi chuyện như thế.

- Ý cô là tôi hồ đồ à?

- Không.

- Vậy thì cô không có quyền cắt ngang suy nghĩ của tôi.

- Tại sao?

- Nếu cô vẫn cứ tiếp tục mất bình tĩnh như vậy. Chúng ta không thể nói chuyện tiếp nữa.

- Không.

Minh Thư vừa định đứng dậy thì Phương Dung đã hung hăng đẩy cô xuống ghế. Mặt cô lúc này dữ tợn lạ lùng, Minh Thư có một thoáng phát hoảng nhưng cô vẫn im lặng và ngồi lại. Minh Thư bình tĩnh tiếp tục nói chuyện:

- Cô muốn biết chuyện gì?

- Cô đã xúi giục Trương Gia Hòa ruồng rẫy con tôi. Chính là cô.

- Không. Nhưng tôi nói cho chị biết, Trương Gia Hòa không hoàn hảo như chị nghĩ đâu.

- Người đàn ông ấy không hoàn hảo, nhưng anh ta thuộc về tôi và đứa con trong bụng tôi trước kia.

- Mọi người đều có quyền tự do lựa chọn hạnh phúc của riêng mình. Vì lý do gì anh ấy không quan tâm đến gia đình nữa thì đó đâu phải do lỗi của tôi. Tôi không phải là người tình của Trương Gia Hòa. Cũng không liên quan tới cái chết của anh ấy. Tôi lặp lại điều đó một lần nữa với chị đây. Tôi khuyên chị không nên quá tôn thờ mẫu người đàn ông đó. Không đáng với chị đâu.

- Cô dám...

Phương Dung lại tiếp tục phần nộ khi Minh Thư nói những điều chói tai. Minh Thư định ra về thì đã bị Phương Dung xô từ phía sau. Thư ngã xuống và bị thương ở cánh tay, Minh Thư đau lắm, nhưng cô vẫn gượng dậy:

- Tôi không muốn khúc mắc của chị cứ ám ảnh suốt cuộc đời chị. Nhưng thực sự tôi đã rất cố gắng để chị hiểu, tôi không có liên quan đến bất cứ thứ gì về Trương Gia Hòa cả.

- Cái chết của anh ấy liên quan đến cô, lời trăng trối cuối cùng của anh ấy đã cho tôi biết điều đó. Tôi sẽ làm tất cả để trả thù.

- Nếu chị thật sự không quên mối thù xưa, vì sao chị lại kết hôn với anh Can?

- Chúng tôi có mục tiêu không giống nhau nhưng xuất phát từ một nguyên nhân như nhau để tiến đến cuộc hôn nhân này. Với anh ấy là để chóng quên cái lễ cưới không thành với cô. Còn với tôi, anh ấy chỉ phần nào che lấp nỗi đau quá lớn từ tôi mà nguyên nhân là bắt nguồn từ cô.

- Anh Can không xứng đáng để bị cô đối xử như vậy. Anh Can tốt hơn Trương Gia Hòa nhiều lần.

- Tôi cảm cô hạ thấp Trương Gia Hòa!

Rồi ánh mắt Phương Dung càng lúc càng đáng sợ, cô tiến đến gần Minh Thư hơn:

- Bây giờ cô không còn mang thai nữa, cẩn thận đấy. Tôi sẵn sàng hành động mất khôn khi thiếu bình tĩnh đấy. Cả cô, cả Thái Quang Hy nữa.

- Nè, chỗ này không phải chỗ đánh nhau.

Một anh phục vụ nhắc nhở, Phương Dung chỉ nhếch mép cười rồi đi thẳng. Minh Thư tự đứng dậy đi về. Với cánh tay trầy xước và chảy nhiều máu, Thư không biết phải nói làm sao với Kỳ Tuấn. Cô đã một

mình tới bệnh viện băng bó và trở về nhà. Vừa về đến sân, trông thấy cậu con cưng, rồi cô lại nhìn vết thương trên tay. Minh Thư suy nghĩ:

“Vì Quang Hy, vì gia đình anh Can, mình phải nói sự thật. Dù sự thật có như thế nào thì cũng không thể để Phương Dung suy nghĩ lệch lạc như vậy. Cô ấy sẽ còn làm gì mình và Kimi của mình nếu như sự thật vẫn chưa được sáng tỏ. Nhưng,... mình ước gì khi đó mình đã cứng rắn hơn. Mình đã để người đàn ông ấy hiểu lầm. Mình cũng có lỗi trong cái chết của anh ấy!”

Dì Tư trông thấy Minh Thư đứng trầm ngâm một mình, bà đẩy xe đẩy lại và nói:

- Kimi ơi, mẹ con về rồi kìa.

Minh Thư ngưng dòng suy nghĩ, cô nở nụ cười tươi tắn và bế cậu con trai một cách trù mến:

- Thằng nhỏ có quấy khóc dì không?

- Chắc là lạ người, Kimi có hơi khó chịu khi tôi cho bé uống sữa. Nhưng tôi sẽ khắc phục điều này nhanh thôi cô chủ.

- Dì cứ gọi con là Thư, con không quen bị gọi như thế ạ.

- Dạ, tôi biết rồi.

- Dì đừng một tiếng dạ, hai tiếng dạ như vậy. Dì cứ xem con là con cháu trong nhà, xem Kimi là cháu của dì.

- Cô chủ... à không... con thật dễ thương. Cậu chủ có phúc lắm mới cưới được con đấy.

- Dì có việc gì thì cứ đi làm. Con sẽ trông Kimi.

- Ủa? Tay con bị sao thế này?

- Không có gì. Con chỉ bị thương nhẹ thôi. Con sơ ý.

- Không sao thật chứ?

- Con vừa ghé bệnh viện rửa vết thương. Không có gì đâu, dì đừng lo.

Kỳ Tuấn chỉ tình cờ gặp Âu Trình Can, cả hai định không nhìn mặt nhau, nhưng rồi khi vừa đi xa một quãng, Trình Can quay lại:

- Nói chuyện một chút được không?

Kỳ Tuấn quay lại nhìn Trình Can, rồi anh dừng lại và cả hai đứng đối mặt nhau. Cả hai đứng ở sân thượng nhìn toàn cảnh thành phố. Trình Can nói:

- Tôi nhận ra cô ấy hạnh phúc.

- Anh không nên nhận xét những điều như thế trước mặt chồng của cô ấy.

- Vì sao?

- Vì tôi sẽ nghĩ anh còn ý đồ với vợ tôi đấy.

- Cậu nghĩ như thế là không tin cô ấy rồi.

Kỳ Tuấn nhìn Trình Can rồi lắc đầu:

- Tôi luôn luôn tin vợ tôi. Chỉ là tôi không bao giờ tin anh.

- Được rồi. Với cậu tôi không đáng tin. Nhưng với vợ cậu, cậu rất đáng tin đúng không?

- Điều đó chẳng liên quan gì đến nhau.

- Tôi biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi biết những bí mật. Tôi nhìn trước sắp có thảm họa đến với cô ấy. Tôi không phải là chồng. Giữa tôi và cô ấy cũng chẳng có mối quan hệ mờ ám nào cả. Nhưng tôi sẽ làm tất cả để cô ấy đỡ tổn thương, vì tôi luôn luôn mong cô ấy có được hạnh phúc.

- Anh...

- Tôi biết. Không có nghĩa là sẽ phanh phui. Nhưng không nói cũng không có nghĩa là sẽ giấu được mãi mãi.

Kỳ Tuấn hẳn học nhưng lại bấn loạn không nghĩ ra được gì. Nhìn vẻ mặt của Kỳ Tuấn, Trình Can lại thở dài:

- Chúng ta lớn lên bên nhau, dù sao tôi cũng lớn tuổi hơn cậu. Cho tôi nói điều này.

- Anh định lợi dụng điều đó để chiếm tình cảm của Minh Thư ư?

- Trước đây tôi có từng tồn tại suy nghĩ đó. Rồi đã có một người làm cho tôi hiểu, dù quá khứ có như thế nào nhưng một khi đã kết hôn tức là đã chọn người ấy là bạn đời cho đến trọn kiếp. Người đó chính là Minh Thư, vợ của cậu.

Kỳ Tuấn rất bất ngờ trước lời nói của Trình Can.

- Người cô ấy chọn là cậu. Tôi biết cậu là mẫu người tốt xấu lẫn lộn. Và cái điều duy nhất cậu làm tốt chính là làm người cậu yêu cảm thấy an toàn và hạnh phúc. Tôi tin cậu sẽ giải quyết được những khúc mắc và những bí mật kia.

- Anh có biết anh đang nói gì không?

- Hoàn toàn sáng suốt.

Kỳ Tuấn nhìn Trình Can, anh chỉ nhún vai rồi bỏ đi trước.

Không dễ để từ bỏ một tình yêu nhưng đôi khi, yêu không có nghĩa là phải có được trái tim người ấy thì mới là hạnh phúc. Trong nhiều trường hợp, chỉ cần nhìn thấy người đó được bình yên và hạnh phúc thì có lẽ đã quá đủ rồi.

CHAP 73

Sau khi thoát khỏi vụ kiện cáo, không mất quá nhiều thời gian để Đàm Phúc lấy lại tiếng tăm như xưa. Hơn nữa, anh lại còn chuyển hướng giúp hết lòng những vụ kiện cáo liên quan đến việc tranh chấp tài sản của các bậc trung lưu. Không dư thừa để cho rằng Đàm Phúc là một chàng lãng tử của ngành Luật, anh không quá hoàn hảo để gọi là một luật sư toàn diện nhưng ở Đàm Phúc người ta tìm thấy sự tin tưởng và đôi mắt rất có ý chí. Sau một thời gian miệt mài với việc lấy lại uy thế, Đàm Phúc bắt đầu tìm đến người anh phải chịu ơn. Rồi anh đến gặp Ánh Tuyết trong một ngày, buổi chiều le lói ánh nắng lại phảng phất một chút se se lạnh. Ánh Tuyết vẫn không thay đổi gì. Cả hai nhìn nhau, Đàm Phúc nói:

- Đi ăn tối nhé!

Ánh Tuyết không trả lời, nhưng cô vẫn đi theo Đàm Phúc. Không như mọi khi, nơi Ánh Tuyết được Đàm Phúc dẫn đến là một công viên, quanh đây không có gì ngoài thảm cỏ và ghế đá. Mà những chiều thế này thì chẳng ai lại dại mà ngồi ngoài đường hứng chịu gió máy thay vì quay trở về nhà. Ánh Tuyết mặt hơi khó chịu nhìn Đàm Phúc, nhưng anh thoát cái đã bỏ đi rồi chạy lại với hai bịch sữa đậu nành nóng cùng hai cái bánh bao khá to. Đàm Phúc mỉm cười đưa cho Ánh Tuyết, cô ái ngại nhận lấy nhưng chỉ cầm tay mà không ăn. Đàm Phúc hỏi:

- Làm sao thế? Ngon lắm. Ăn thử đi!

- Công tử như anh mà cũng biết ăn những món này à?

- Tôi không phải là cậu ấm nhà giàu. Vì thế chưa món gì mà tôi chưa từng thử qua. Và tôi biết có lẽ cô chưa bao giờ ăn thức ăn lề đường.

- Vì sao?

- Ánh mắt e ngại của cô.

Ánh Tuyết chỉ nhoẻn cười:

- Bất kỳ ai đã trải qua thời trung học, trừ những trường hợp ngoại lệ thì thức ăn lề đường bao giờ cũng là món ăn ngon nhất.

- Vậy tại sao cô không ăn?

- Tôi chỉ chưa ăn. Không phải là không ăn.

Đàm Phúc nhìn Ánh Tuyết rồi mỉm cười khi thấy cô cắn một ít lớp bột bên ngoài. Đàm Phúc ngoạm những miếng thật to. Anh nói:

- Vì sao cô không thắc mắc tôi lại mời cô những món ăn như thế này?

- Có lẽ sau một số chuyện anh đã không còn đủ tiền để mời tôi vào một cái quán ăn hoàn chỉnh.

- Cô nghĩ vậy à?

- Phải.

- Tôi đã không gặp cô trong một thời gian khá dài. Tôi đã cố gắng.

- Về chuyện gì?

Đàm Phúc nhìn thẳng vào bạch sữa đang còn nóng, anh có vẻ suy tư. Rồi Đàm Phúc lặng lẽ đưa bạch sữa lên miệng, anh thắm giọng và nói:

- Cố gắng để sự hy sinh của người khác vì tôi không uổng phí.

Ánh Tuyết nhìn Đàm Phúc. Anh nói:

- Tôi chưa lần nào được nói lời cảm ơn với cô.

- Không cần phải thế đâu. Anh cũng giúp tôi nhiều mà.
- Cái đó là cô khách sáo hay cô không muốn dính dấp gì đến một kẻ chỉ giỏi gây họa như tôi?
- Tôi không biết.

Ánh Tuyết đứng dậy, cô đi một đoạn rồi nói:

- Cuộc sống của tôi bây giờ rất bình yên. Tôi không muốn nghĩ quá nhiều những gì thuộc về quá khứ. Tôi có công việc, tôi có tự do, tôi độc thân và tôi có một cuộc sống đáng mong ước. Như thế có phải là quá đủ không?
- Ừ thì nếu cô cho là vậy.
- Dự định sắp tới, tôi muốn có một chuyến du lịch nữa đây.
- Cô đi đâu?
- Không biết. Tôi sẽ để tự ngày đó đến.

Kỳ Tuấn đi công tác đã hơn ba ngày, anh nhớ vợ và con trai đến phát điên. Vừa mở cửa phòng, trông thấy cậu con trai đang nằm đùa giỡn với Minh Thư, Kỳ Tuấn mỉm cười...

- Thư!

Minh Thư vui vẻ chạy đến, hai vợ chồng trù mền siết chặt nhau...

- Anh nhớ em quá!
- Sao anh nói ngày mai mới về?
- Xong việc sớm là anh về ngay. Ngủ khách sạn làm sao mà sướng bằng nhà mình.
- Anh xem con mình trở tài kìa. Mấy ngày anh đi em vừa phát hiện ra đây.

Rồi Kỳ Tuấn và Minh Thư dõi theo hành động của cậu con trai, ngoái đầu nhìn ba mẹ đang nói chuyện. Quang Hy đã tự lật người lại rồi nở nụ cười tươi với ba mẹ, Kỳ Tuấn ngạc nhiên:

- Con đã lật được rồi đấy à? Con trai của ba giỏi thật.

Kỳ Tuấn chạy đến ôm hôn cậu con trai yêu quý. Anh thấy vết thương trên tay Minh Thư, nhưng vẫn cố tình hỏi:

- Sao hôm nay em lại mặc áo dài tay thế?

- Tại... em thích chiếc áo này.

- Vậy hả?

- Anh đi tắm đi.

- Cũng được.

Rồi đợi Kỳ Tuấn vừa bước vào phòng tắm, Minh Thư đã vội kéo tay áo lên vì khi nãy lỡ chạm phải nên vết thương bị đau. Kỳ Tuấn thành linh bước ra:

- Sao lại giấu anh?

- Chuyện này, em chỉ bị thương lúc làm bếp.

- Vậy hả? Vậy dì Tư bắt cần quá rồi. Anh bảo dì Tư nghỉ nhé!

- Không. Được rồi, không phải ở nhà.

- Ai đã làm em như thế?

Minh Thư mím môi:

- Chuyện dài lắm. Nhưng em nghĩ cô ấy không muốn hành động bất mãn thế đâu.

- Lại là cô ta sao?

- Đừng làm lớn chuyện.
- Vậy em phải nói anh biết vì sao cô ta có hiềm khích với em?
- Là chuyện lúc còn ở Mỹ.
- Chuyện gì?
- Thật tình, em không biết làm sao để chị ấy thôi nghĩ lệch lạc về chuyện giữa em và người tình cũ của chị ấy.
- Vậy ra em đã quen biết Phương Dung từ trước sao?
- Không. Người tình quá cố của chị ấy chính là người đã đỡ đầu, chính xác, anh ấy chính là người đã dạy bảo, giúp đỡ và chỉ dẫn cho em. Anh ấy là đàn anh của em. Và...

Tới đây Minh Thư hơi ngừng lại, cô nhìn ánh mắt dò xét của Kỳ Tuấn có vẻ như rất nóng lòng muốn biết câu trả lời của cô. Đột nhiên Minh Thư có một cảm giác rất kỳ lạ, Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư như thâm hiểu ý nghĩ của cô. Rồi cả hai lại im lặng, Kỳ Tuấn nói nhẹ nhàng:

- Chờ anh tắm xong, anh ra rửa vết thương cho em.
- Cũng được.

Không hiểu vì sao cả hai lại thâm đề phòng đối phương, đều có một chút nghi ngờ gì đó dành cho đối phương. Tuấn lấy cớ buồn ngủ nên không muốn nghe tiếp câu chuyện. Anh luôn có những suy nghĩ trái chiều tuy vẫn rất tin tưởng vợ mình. Không hiểu tại sao, Kỳ Tuấn không muốn biết sự thật. Bởi vì nếu sự thật không như Phương Dung nghĩ, tức là anh đã quá ngu ngốc bước vào con đường trả thù này. Càng lúc Kỳ Tuấn càng ghét sự nông nổi đáng trách của mình.

Sáng hôm sau, hai vợ chồng cùng ăn sáng, Minh Thư hỏi:

- Đêm qua anh ngủ có ngon không?

- Tất nhiên là ngon. Sau mấy đêm không được ôm em, đêm qua thật tuyệt.

- Em không nghĩ vậy.

- Sao?

- Tại sao anh lại lấy cớ ngủ sớm?

- Anh không hiểu em nói gì cả.

Kỳ Tuấn cúi xuống và dán chặt mắt vào đĩa mì spaghetti. Minh Thư thì nhìn Kỳ Tuấn không rời mắt, phá vỡ bầu không gian im lặng là tiếng oe oe của bé Kimi. Dì Tư có vẻ khá mát tay với việc trông trẻ, cậu bé mở to mắt khi nhìn thấy ba mẹ. Kimi mặc áo quần thể thao nhìn rất đáng yêu, lại còn đội mũ lên trông y như một con gấu bông nhỏ, tay đưa con hổ bằng bông cậu bé yêu thích mà gặm. Dì Tư nói:

- Hai con có gì mà mới sáng sớm đã sôi nổi thế. Chưa kịp hôn quý tử... Không khéo thằng bé sẽ đổi đấy.

Minh Thư chỉ im lặng, cô uống một chút sữa tươi rồi lẳng lẳng nhìn Kimi. Kỳ Tuấn không ăn nữa, anh kéo ghế lại gần và nói giọng ngọt ngào:

- Con trai, lại đây nào. Ba đưa con đi tắm nắng nha.

Rồi giao con trai lại cho Minh Thư sau vài phút nâng niu, âu yếm, Kỳ Tuấn nói:

- Anh tin rằng gia đình của chúng ta mới là điều anh mong muốn hiện tại. Anh không muốn biết quá khứ.

- Tại sao chỉ trong một đêm thái độ của anh đã hoàn toàn thay đổi?

- Điều đó chẳng có ý nghĩa gì hết. Đừng quá quan trọng suy nghĩ của anh. Cuộc sống hiện tại rất tốt. Em không cần phải thế đâu.

Hôn lên hai má Minh Thư rồi Kỳ Tuấn lái xe đi làm, vừa tới nơi anh đã hùng hổ tiến thẳng vào phòng riêng của Phương Dung và đập hai tay xuống bàn:

- Đã nói bao nhiêu lần cô không được đụng tới mẹ con cô ấy?

- Tức giận đó hả?

- Có cần tôi phải lặp lại không?

- Cũng nên dạy vợ anh đừng phạm tới người đàn ông của tôi. Đã khiến người khác bỏ gia đình rồi lại còn quay lại miệt thị là sao? Tôi không kiềm chế được loại người này.

- Một lần nữa tôi cảnh cáo cô...

- Thì anh làm gì được tôi hả? Hăm dọa thôi thì tôi không biết sợ đâu.

- Tôi dám làm thì tôi dám chịu. Tôi dám dấn thân vào chuyện này tức là tôi không sợ có ngày mất cô ấy. Tôi sẵn sàng hy sinh tất cả, cô cần sự kiên nhẫn, vì tất cả chúng ta. Cô nghe tôi chứ?

Rồi Kỳ Tuấn bỏ ra ngoài. Tâm trạng anh đang bị căng thẳng rồi bời, chỉ mới xa vợ con mấy ngày mà Tuấn đã nhớ đến chịu không nổi. Sau này làm sao anh có thể tập sống mà không còn có cô và thằng con đáng yêu bên cạnh. Khi Phương Dung luôn là một quả bom nổ chậm sẵn sàng nổ bất cứ lúc nào.

Đã có những lúc anh muốn nói thật tất cả bởi vì sự tự thú luôn mang lại một kết quả có lợi. Nhưng thực sự con người thích hưởng thụ hơn là chịu đựng. Anh không biết đến bao giờ Minh Thư mới có thể tha thứ cho mình cũng không chắc khi tha thứ rồi cô có chịu quay về làm vợ anh như ngày xưa hay không. Tuấn có vẻ dằn vặt nhưng cuộc sống là vậy. Sống tức là phải lựa chọn, và đôi khi lựa chọn không phải bao giờ cũng chọn con đường lẽ ra mình biết là phải chọn.

Những lúc này, Kỳ Tuấn lại nhớ tới lời răn đe của Đàm Phúc trước kia. Giờ anh mới cảm thấy nó đúng vô cùng. Đi trên con đường mình lựa chọn, nếu thành công thì không nói còn thất bại thì cũng không có quyền trách móc bất cứ ai ngoài chính mình.

CHAP 74

Tình Can đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, anh như một thợ săn đang ngồi im chờ đợi động tĩnh từ con sói sẵn sàng đi săn mỗi bất cứ lúc nào. Phương Dung và Trình Can vẫn sống chung một nhà, tự bao giờ họ đã nhìn nhau như hai người xa lạ. Bữa ăn gia đình hôm nay dường như quá lạc lõng, Nhã Trúc, Vương Khang cùng ông Minh và cô vợ trẻ Thanh Nhi đã đến. Can đón tiếp với khuôn mặt không hề có mùa xuân:

- Chào mọi người.
- Nhà của anh hai tuyệt quá.
- Vẫn vậy thôi mà.
- Khác chứ. Từ khi kết hôn, nội thất bên trong khác hẳn.

Phương Dung đang ở trong chuẩn bị thức ăn dọn lên bàn, trong bữa ăn, ông Minh nói:

- Dạo này công việc ở tòa soạn không làm con bận rộn chứ?
- Cũng có một chút. Nhưng nếu có thì cũng là ít dành thời gian cho chồng của con hơn thôi. Chứ mọi việc cũng ổn thừa ba.
- Nên dành thời gian cho Trình Can, để rồi cả hai cũng phải có em bé như Kỳ Tuấn và Minh Thư chứ.
- Chị Thanh Nhi nói phải đó, hai anh chị ấy giờ đi đâu cũng kè cánh bên nhau, trên tay còn có một thằng nhóc dễ thương trông đáng yêu cực.

Nhã Trúc hồ hởi nhận xét, Trình Can nhoen cười:

- Không ai nói muốn làm bố là làm được đâu em gái.
- Thế chị dâu đã sẵn sàng làm mẹ chưa?

Phương Dung nhún vai:

- Chị chưa nghĩ tới. Anh chị kết hôn vẫn chưa tròn năm, vấn đề này có lẽ còn sớm đó em.
- Chắc tại chị quá dành thời gian cho công việc. Trông chị có vẻ yêu nghề và tâm huyết với nhiệm vụ được giao.

Phương Dung nhìn Vương Khang, có vẻ cô không mấy đồng tình với phát ngôn của anh chàng. Ông Minh cũng im lặng. Một lát sau, lúc mọi người chuẩn bị ra về, ông Minh nán lại:

- Con cảm thấy thế nào?
- Ý ba là sao ạ?
- Minh Thư sắp hết ngày phép. Rồi cô ấy sẽ quay trở lại, trước khi con được đưa lên, đã khẳng định rõ con chỉ là người thay thế.
- Dạ con biết.
- Nhưng ba vẫn rất công bằng với con. Sẽ có một cuộc biểu quyết để bầu lại. Chồng con cũng đồng ý với quyết định này của ba.
- Con nghĩ điều đó là nên ba ạ. Con cũng được tin nhiệm thì tại sao con có thể dễ dàng buông xuôi được.
- Đúng. Ba không phủ nhận điều đó. Chỉ có điều, ba đã phát hiện Minh Thư trước con. Và ba đã chọn cô ấy.
- Con hiểu mà. Ba không phải khó xử đâu.

Phương Dung cay cú với từng lời một của ông Minh, rõ ràng là bên vực Minh Thư thấy rõ. Nhưng cô vẫn có nhiều cách khác nhau để cố

lôi người khác ủng hộ mình. Cái gì cô đã muốn thì khó lòng kéo khỏi tay cô dễ dàng như thế được.

Vương Khang chờ Nhã Trúc, trên đường về, anh hỏi:

- Em có ưa gì bà chị dâu của em đâu. Sao lúc nãy gọi chị ngọt xót vậy?

- Đóng kịch phải đóng cho khéo. Không anh hai lại buồn.

- Buồn vì không những anh ấy không chọn được người anh ấy muốn mà cả cô em gái cũng đồng tình như thế hả?

- Có lẽ vậy. Em vẫn thích chị Minh Thư hơn.

- Giờ là dâu nhà họ Thái rồi em.

- Thì em cũng biết.

- Nhưng cũng phải nói rằng, bà chị dâu hiện tại của em không phải là tay vừa.

- Sao vậy?

- Cô ta đang tìm cách tạo thế lực riêng ở chỗ làm của anh. Lôi kéo mọi người về phía cô ấy.

- Để làm gì?

- Độc chiếm chiếc ghế Tổng biên tập của Minh Thư, hòng đá văng cô ấy ra khỏi “Người thời thượng”.

- Vậy anh ủng hộ ai?

- Còn phải hỏi à?

- Tại sao anh lại chọn chị Thư?

- Đó là sếp của anh, tạo ấn tượng mạnh cho anh và đã đủ sức thuyết phục để anh chịu theo học hỏi. Lại còn tin tưởng một người mới như anh. Nói chung thì, nếu có tâm với nghề và trải qua những giờ phút lâm nguy ở chỗ làm của anh thì sẽ biết Minh Thư là người đứng đầu tốt như thế nào.

- Không biết chị Thư có lo nghĩ gì cho chuyện này không nhỉ?

- Dù sao đó cũng là chuyện của họ. Không bàn nữa.

- Vậy thì làm gì?

- Đến thế giới riêng của hai chúng ta.

Nói rồi Vương Khang bắt chọt thắng gấp để Nhã Trúc ngồi sát vào anh, chiếc xe máy lao thẳng vào con đường lớn. Đêm hẹn hò của đôi tình nhân trẻ đã thực sự bắt đầu.

Lâu rồi cả hai mới không trốn con đi chơi khuya. Minh Thư lâu nay mới mở cánh cửa tủ bên trái, nơi cô dành cho những bộ trang phục có thể dễ dàng khoe những đường cong mỹ miều. Cả hai cùng đến quán bar, khá đặc biệt, Kỳ Tuấn lại chọn đúng nơi đúng chỗ mà anh đã từng đến tìm Minh Thư sau cuộc gọi của Phương Dung. Minh Thư cũng chọn đúng cái bàn mà cô đã ngồi.

Kỳ Tuấn không phản ứng gì chỉ mỉm cười và gọi đồ uống. Một vài bản nhạc du dương được tấu lên, Minh Thư nói:

- Sao hôm nay ở đây chẳng nhộn nhịp gì hết. Có vẻ im ắng quá!

- Để anh lại yêu cầu anh DJ!

- Thôi khỏi, thế này cũng được mà.

Minh Thư và Kỳ Tuấn cùng nhau cạn ly, Minh Thư nhìn xung quanh rồi quay lại lườm mắt:

- Tại sao anh lại đưa em đến đây?

Kỳ Tuấn lờ đi cố tình không muốn trả lời, Minh Thư vẫn nghiêm mặt:

- Có ý đồ gì đây?
- Em nhớ chỗ này không?
- Dù đêm đó em rất say. Nhưng không đến nỗi quên cái chỗ này.
- Có thể gọi chỗ này là bắt nguồn của Kimi. Nơi này lẽ ra phải có ý nghĩa với nó chứ hả?
- Trước đây không như thế. Nhưng bây giờ thì có lẽ nên như thế.
- Em trả lời mơ hồ quá.
- Bởi vì em không yêu anh và muốn có Kimi ngay lúc ấy. Cho nên, nếu quay về trước kia. Cảm giác của em vẫn là...

Rồi Minh Thư dừng lại, cô lắc đầu:

- Những từ ngữ đó không tồn tại giữa chúng ta hiện nay. Em không muốn nhắc đến.
- Em có muốn giữa chúng ta không còn những gì khó nói nữa hay không?
- Bằng cách nào.
- Đó là lý do hôm nay anh đưa em đến đây.

Rồi Kỳ Tuấn nắm lấy tay Minh Thư và kéo cô sang một chiếc bàn khác, khá xa chỗ ngồi cũ nhưng lại nhìn rất rõ chỗ ấy. Minh Thư hơi ngạc nhiên, Tuấn nhẹ nhàng hôn lên tay Minh Thư và nói:

- Quá khứ của chúng ta không mấy vui vẻ nhưng hãy nhìn về nó như một bài học thay vì cứ lảng tránh quá khứ. Điều anh muốn là cùng em xây dựng một gia đình hạnh phúc, sẽ không có gì là gượng ép hay ngại ngùng vì điều đó rõ ràng sẽ cản trở chúng ta đến với hạnh phúc vững bền.

- Bằng cách nào?

Minh Thư mỉm cười, hai vợ chồng ngồi đó thêm một chút rồi cùng nhau ra về. Về đến sân, trông thấy đèn trong sân không mở sáng như mọi khi, Minh Thư lấy làm lạ. Xe đi vào garage, Kỳ Tuấn ra trước còn Minh Thư thì tháo dây an toàn và lấy túi xách đi theo sau. Minh Thư cau kinh:

- Vừa lẳng mạn một tí lại trở thành lẳng xẹt rồi. Chẳng thềm mở cửa cho em đó à!

Minh Thư bước ra khỏi garage, cô choáng ngợp trước khung cảnh mình đang thấy. Một dàn đèn sáng rực rỡ chiếu lấp lánh khắp vườn, âm nhạc du dương cất lên rồi Kỳ Tuấn đứng chờ ở đó. Anh mỉm cười:

- Mời em một bản nha.

- Vừa ở quán bar về, sao lúc này anh không mời ở đó?

- Anh tin em sẽ thích ở đây hơn. Em thấy thế nào?

- Có lẽ thế.

Đặt bàn tay Minh Thư lên tay mình, cả hai chú tâm nhìn kỹ ánh mắt của đối phương, những bước chân bắt đầu chuyển động trên nền nhạc Secret Garden khá buồn nhưng lẳng mạn. Minh Thư hỏi:

- Anh có chắc dì Tư hay con trai chúng ta sẽ không khiến bản nhạc này giữa chừng phải dừng lại?

- Chắc là không tệ thế đâu.

- Anh biết em đang nghĩ gì không?

- Em đang nghĩ vì sao anh lại chọn cái trò này hả?

Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn, cô nhìn khá lâu rồi mới mở lời:

- Anh trước đây và anh bây giờ, hoàn toàn đối lập nhau.
- Sao?
- Đối lập nhau.
- Em thích ai hơn?
- Em không thích ai cả.
- Vì sao?
- Thích và yêu là hai điều khác nhau. Em không thích anh, mà là em yêu anh.

Cả hai dường như đang say với điệu nhạc du dương đó, Kỳ Tuấn thực sự không chỉ muốn đem sự lãng mạn đến cho Minh Thư. Anh muốn những sự thật sẽ được giải bày trong đêm hôm nay. Anh biết rằng, chỉ có thật lòng mới có thể là điều duy nhất Minh Thư còn chịu nghĩ đến sự tha thứ.

- Thư à, anh có chuyện muốn nói.

Minh Thư im lặng và chờ đợi, có vẻ như cô đang say với những lãng mạn và không nghĩ đến bất cứ điều gì từ giọng nói khá lắng xuống của chồng. Kỳ Tuấn chợt cảm thấy cổ họng anh như nghẹn lại, anh cố ép từng tiếng một ra không khí bên ngoài để nó phát ra thành từng âm:

- Thật ra anh...

Không gian im ắng hẳn, phụ nữ sẽ trở nên quyến rũ hơn nếu họ chịu chủ động trong một số tình huống mà không hề mất đi vẻ đẹp vốn có của mình. Minh Thư đang như thế, Kỳ Tuấn không thể nói được nữa. Bờ môi của anh đã được một bờ môi quyến rũ khác chạm vào, cổ họng anh đang cảm nhận một sự dung hòa từ một điều tương tự đang dính chặt lấy miệng của mình.

Họ hôn nhau.

Có lẽ đây là một cặp vợ chồng khá kỳ lạ, cơ hội gần gũi của họ không nhiều. Trước là vì chưa hiểu nhau còn sau thì lại bận rộn vì sự có mặt của cậu con trai. Có lẽ giờ đây là lúc dành cho cơ hội ấy.

Thư và Tuấn khẽ đi ngang phòng khách nhưng rồi lại mãnh liệt khi cánh cửa phòng dành cho họ khép chặt lại. Như một sự cuồng nhiệt, quyến rũ và tha thiết của một sự rục rở từ những điệu nhạc Tây Ban Nha, Tuấn đứng mãnh như một dũng sĩ còn Minh Thư thì mang sắc thái gợi tình, đẹp tuyệt vời và thướt tha như màu chiếc khăn đỏ trên tay dũng sĩ. Họ hòa vào nhau như một điều tất yếu. Thư nhắm mắt, cô đang thở từng nhịp nhẹ bởi thân hình Kỳ Tuấn đang trên thân người mảnh dẻ của cô.

- Giữa chúng ta đã trải qua rất nhiều chuyện,... em đã có thể sẵn sàng để anh khiến em hạnh phúc... một cách chính thức rồi chứ?

Thư chỉ im lặng, tiếp tục kéo Tuấn vào nụ hôn của mình. Đêm ấy như một đêm tân hôn muộn, cả hai hòa vào nhau sau những tháng ngày gian truân.

Thư nhắm mắt lại, dường như lúc ngủ bờ môi của cô vẫn còn cử động như khẽ mỉm cười. Kỳ Tuấn đặt tay lướt nhẹ lên đôi vai trần của cô, khẽ hôn nhẹ lên với tâm trạng nặng trĩu và ánh mắt đầy những tâm sự.

“Em thực sự khiến anh hạnh phúc. Giữa điều hạnh phúc thế này anh không thể chọn nói ra để rồi đêm nay giữa chúng ta sẽ thành một thảm họa. Thà anh lại chọn cách im lặng mặc cho số phận. Người phụ nữ dám yêu dám hận như em lại một lần nữa đi xuyên qua trái tim này...”

Tuấn biết rằng mình không lừa dối Minh Thư, chỉ là, anh không nói ra được. Rồi Tuấn thở dài, một nửa trong anh là men hạnh phúc tràn dâng, một nửa còn lại là sự giãy vò đến khó thở. Tuấn tự hỏi, đến bao giờ, anh mới có thể nói ra sự thật?

CHAP 75

Đàm Phúc ngồi rà soát lại mọi thứ Phương Dung cung cấp có liên quan tới Minh Thư, anh phần nào hiểu được phải tìm ra vấn đề trước khi Minh Thư biết mọi chuyện. Khi đó thảm họa sẽ phần nào được dịu nhẹ hơn và cơ hội cho người bạn thân của anh chắc chắn sẽ không tắt rụi. Anh xới tung mọi thứ hồ sơ lên, tình cờ trông thấy cái nickname cochongcungnhuko lại vụt sáng. Đàm Phúc mỉm cười, Ánh Tuyết thấy số điện thoại của Đàm Phúc bèn trả lời một cách hồ hững:

“Lại bánh bao và sữa nóng giữa công viên nữa sao?”

“Ồ, chỉ là chào hỏi thôi.”

“Thế thì cảm ơn. Nhưng không phải lúc nào cũng thế này đâu nhé.”

“Ý cô là sao?”

“Anh đang làm tôi mất tập trung.”

“Cô đang quá tập trung cho điều gì?”

“Công việc.”

“Một nhân viên PR có áp lực lớn như vậy sao?”

“Công việc nào mà chẳng có áp lực.”

“Tôi nhớ cô từng nói cô có dự định cho một chuyến du lịch?”

“Tôi có nói.”

“Cô thích San Francisco chứ?”

“Nước Mỹ?”

“Phải.”

“Vé máy bay, đi trong bao lâu, tôi chưa chuẩn bị gì cả.”

“Cô sẽ không tốn một xu nào hết.”

“Anh rút hầu bao toàn bộ cho chuyến đi này à?”

“VẬY là coi như đã quyết định rồi nhé?”

“Tôi chưa nói đồng ý mà.”

“Nếu mọi thứ tôi sẽ lo hết thì còn việc gì mà cô không chấp nhận?”

“Anh làm việc mà không cần hỏi ý kiến người khác ư?”

“Ừ.”

“Anh là đồ...”

“Coi như đồng ý rồi nhé. Cúp máy đây!”

Đàm Phúc cười ranh mãnh nhìn cái điện thoại một chút, rồi anh lại nghiêm chỉnh quay lại với đồng hồ sơ nằm ngổn ngang trên bàn. Anh không biết mình muốn đến San Francisco để làm gì, chỉ vì một chuyến đi làm Ánh Tuyết khuấy khỏa hay anh muốn tìm lại một chuyện gì đó đã diễn ra từ lâu rồi.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, Thư dậy sớm hơn mọi ngày, cô chọn bộ công sở ưng ý nhất. Cô xõa tóc và trở lại đi giày cao gót. Kỳ Tuấn vẫn còn ngáy thì Minh Thư đã sang phòng cậu con trai. Cứ như mọi khi, hễ thấy mẹ khi thức dậy là Kimi lại múa máy tay chân liên tục còn mắt thì hướng thẳng vào hai bình sữa cậu yêu thích. Thư cầm lòng không được, cô bồng con lên và cởi áo ra, dì Tú bước vào phòng và can ngăn:

- Thư, không nên làm như vậy.

Minh Thư mím môi:

- Con chịu không nổi dì ơi. Thấy nó đòi mãi, con chịu không được.
- Thà là con ở nhà luôn, còn nếu đã quyết đi làm trở lại thì đừng chiều trẻ con như vậy!
- Biết sao được dì. Nó còn bé quá mà.
- Nếu con muốn thì tối về cũng không muộn mà. Bây giờ tập cho thằng bé uống sữa bình đi.
- Cái này sao?

Minh Thư mở nắp bình sữa ra, Kimi cứ lắc đầu nguầy nguậy, hai mẹ con cùng khóc. Không hiểu Thư trở nên mau nước mắt từ bao giờ nhỉ. Chắc chỉ có duy nhất hoàng tử bé Kimi mới có thể khiến cô mau nước mắt thế mà thôi. Dì Tư nói:

- Bữa sáng xong rồi, con xuống chuẩn bị ăn đi. Để dì làm cho.

Minh Thư xuống bàn ăn, Kỳ Tuấn đang nhâm nhi món điểm tâm cùng tờ báo thể thao, thỉnh thoảng mắt lại dán vào cái TV đang bật kênh CNN. Thấy mắt Thư đỏ hoe, Kỳ Tuấn thắc mắc:

- Chuyện gì thế em?
- Nhìn con nó phải tập uống sữa bình, thương con không chịu được.
- Phải quyết tâm lên chứ. Anh không nghĩ một thủ lĩnh quyết đoán lại có thể dễ lâm vào khó xử với thằng con đâu.
- Nhưng sự thật đang là thế mà.
- Thôi, ăn nhanh đi em.

Lúc ra xe chuẩn bị đi làm, thấy cậu con cứ níu lấy áo mẹ làm Minh Thư không muốn xa con chút nào. Kỳ Tuấn hối thúc:

- Kẹt xe là mất hình tượng của em đấy.
- Con ngoan, tối mẹ sẽ về và ở bên con suốt mà.

Cậu con trai khóc la um sùm, Minh Thư và Kỳ Tuấn cùng nhau đi làm. Ngày đầu tiên trở lại, mọi người nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ như lúc trước. Thư lúc này lưu luyến cậu con trai và lúc bước xuống xe bây giờ khác hẳn. Cô trở lại gương mặt nghiêm nghị y như lúc còn làm Tổng biên tập. Kể cả Kỳ Tuấn cũng còn phải ngạc nhiên, anh hỏi:

- Chuyện gì vậy?
- Vào tòa soạn, em và anh là những đồng nghiệp. Cấm nói chuyện ngoài công việc.
- Dù sao em cũng đeo nhẫn của anh mà.
- Không nói nữa.

Ngày Minh Thư đi làm, ông Minh cũng có mặt. Trông thấy cô, mọi người đều có một chút vui mừng xen lẫn lo lắng. Bởi khi Minh Thư trở lại tức là những luật lệ khó khăn, những kỷ luật của ngày trước sẽ quay trở lại. Minh Thư gật đầu chào với những nụ cười từ những cô nàng nhân viên tòa soạn, Vương Khang cũng khá niềm nở. Minh Thư và Kỳ Tuấn bước vào phòng, ông Minh và Phương Dung cũng đã chờ sẵn. Cuộc họp kín này lại có thêm một người không mấy liên quan đến, đó là Âu Trình Can. Ông Minh lên tiếng:

- Sau thời gian nghỉ phép, cô Minh Thư! Trong thời gian qua, Phương Dung đã thay thế rất tốt vai trò của cô. Chúng ta cần có một giải pháp hợp lý cho hai nhân tài mà không lãng phí cống hiến của bất cứ ai trong hai người này. Chọn Minh Thư, tức là người tôi mời và chọn, cô ấy đã lập gia đình, con trẻ lại còn quá nhỏ, vị trí Tổng biên tập thì rất bận rộn. Trong khi đó, Phương Dung dù chỉ là người thay thế nhưng cô ấy hoàn toàn không có gánh nặng con nhỏ, có thể những chuyến đi xa sẽ không làm cô ấy bận tâm.

Minh Thư phát biểu ý kiến:

- Tôi nghĩ tôi sẽ đảm nhiệm tốt. Con trai tôi đã có người chăm sóc, tôi trước giờ đều làm việc công tư phân minh. Trước khi tôi nghỉ phép, tôi đã nói tôi sẽ trở lại. Tôi nghĩ ai duyệt phép của tôi thì hãy suy nghĩ kỹ lại những lời tôi đã nói trước kia.

- Tôi không nghĩ vậy. Phương Dung đứng dậy, cô nói: - Tôi đã cố gắng làm tốt trong thời gian qua. Vậy thì tại sao không để tôi thể hiện tiếp. Bằng chứng đã cho thấy, khoảng thời gian tôi thay thế chưa bằng số thời gian Minh Thư làm ở đây nhưng tôi đã có thể duy trì tốt. Số lượng phát hành luôn ngang bằng hoặc cao hơn lúc Minh Thư còn tại nhiệm. Tại sao tôi không thể tiếp tục làm tốt để thể hiện vị trí của mình? Không phải tất cả đều vì sự tốt nhất cho “Người thời thượng” hay sao?

- Cô chỉ là người thay thế. Tại sao lại cứ cố phải giành giật như vậy?

- Ai mới là người giành giật? Cô nhớ cho rõ lại mọi chuyện đi.

- Cô...

Thấy có vẻ không ổn, Kỳ Tuấn và Trình Can kéo hai người phụ nữ của mình ra ngoài. Minh Thư có vẻ rất uất ức, còn Trình Can thì lắc đầu nhìn Phương Dung:

- Bình tĩnh lại đi!

Sau vài phút họp, Phương Dung và Minh Thư bước vào và nghe kết quả. Ông Minh nhìn cả hai rồi nói:

- Sau khi họp, những người đã ở đây và chứng kiến thái độ, cách thức cũng như hiệu suất làm việc của hai người, thay mặt sự lựa chọn của mọi người, tôi tuyên bố, Phương Dung vẫn tiếp tục được lựa chọn ngồi vào chiếc ghế Tổng biên tập!

Phương Dung cười một cách hài lòng và liếc nhìn Minh Thư, cô âm ỉ, ông Minh nói:

- Còn về việc cô Minh Thư, chúng tôi hoàn toàn mong cô thông cảm với lựa chọn này. Cô sẽ được thay vào vị trí Phó tổng biên tập. Còn vị trí cũ của Phương Dung sẽ do Đỗ Vương Khang thay thế. Mọi người đều đã đồng ý với ý kiến này. Tôi mong cô chấp nhận. Còn về điều khoản hợp đồng giữa tôi và cô, tôi xin chịu toàn bộ trách nhiệm.

- Ông làm thế có còn tính chuyên nghiệp của một người lãnh đạo không?

Minh Thư tức giận bước ra ngoài, Kỳ Tuấn chạy theo lên sân thượng. Minh Thư không khóc nhưng có vẻ cô đang rất ảm ức, Kỳ Tuấn khuyên nhủ:

- Sẽ giảm áp lực hơn. Như thế tốt cho em mà.

- Em có bao giờ để việc tư ảnh hưởng vào công việc hay không? Sao mọi người lại có thể mừng tưng ra việc đó để rồi tước vị trí của em chứ?

- Anh biết điều này với em là khó chấp nhận. Nhưng mà...

- Em muốn được yên. Em không muốn nghe gì cả.

Kỳ Tuấn cũng đành im lặng, Minh Thư nhìn xa xăm một hồi lâu. Xong rồi cô trở lại ánh mắt lạnh lùng:

- Nhất định em sẽ lấy lại được.

- Em định phải lấy lại vị trí đó sao?

- Em không tin tưởng sự lựa chọn này. Nhất định em sẽ tìm ra nguyên nhân tại sao mọi người lại đứng về phía cô ta.

- Em à...

- Anh không được cản em. Hay là anh cũng có ý...

Minh Thư quay sang ngờ vực Kỳ Tuấn, anh lắc đầu:

- Không.

- Vậy thì một là anh hãy đứng ra xa chuyện này, em không cần anh phải ủng hộ em. Em không tin cô ta có thể dễ dàng lấy những thứ vốn là của em được đâu.

- Em đi đâu vậy?

- Xuống làm việc. Làm việc ở vị trí mới.

Rồi Minh Thư bỏ đi, Kỳ Tuấn gọi với theo:

- Minh Thư!

Minh Thư dừng bước, Kỳ Tuấn chạy lại và thành tình ôm chặt lấy Minh Thư. Cô cũng khá ngạc nhiên, Minh Thư nói:

- Chuyện gì vậy?

Kỳ Tuấn nắm lấy bàn tay của Minh Thư, anh hôn lên ngón tay có chiếc nhẫn cưới lấp lánh. Minh Thư cũng hơi đỏ mặt, cô mỉm cười. Kỳ Tuấn nói:

- Anh luôn ủng hộ em.

Hai vợ chồng ôm lấy nhau một lần nữa, Kỳ Tuấn và Minh Thư đều đã bước vào cuộc chiến của riêng mình. Với Minh Thư là nỗ lực giành lại vị trí Tổng biên tập, còn Kỳ Tuấn là một sự đấu trí, hoặc là ủng hộ Minh Thư, hoặc là cùng Phương Dung thực hiện những bước tiến cuối cùng chuẩn bị kích ngòi cho quả bom nổ chậm bấy lâu nay.

CHAP 76

Chiếc ghế làm việc mới chẳng rộng, chẳng êm, cũng chẳng có phòng riêng, nhưng Thư lấy đó làm động lực để giành lại mọi thứ của mình. Khi làm việc, Kỳ Tuấn thậm chí ngồi không xa cô bao nhiêu mà Thư cũng không thèm ngó ngang tới. Quả thực Thư đã trở lại là con người của công việc. Điều này làm Kỳ Tuấn lấy làm lo lắng, anh đang cố gắng kéo Thư ra khỏi mớ lẩn quẩn với Phương Dung.

- Chỗ ngồi mới không êm ái, không có phòng riêng, không có không gian riêng tư thì quả là khó chịu nhỉ?

Minh Thư ngược lên nhìn Phương Dung với ánh mắt không mấy là hoan nghênh:

- Có chuyện gì vậy?
- Không gọi tôi một tiếng là sắp được sao?
- Cô muốn gì đây?
- Quan tâm nhân viên thôi mà.

Minh Thư lắc đầu:

- Không cần thiết. Tôi sẽ sớm quay trở lại thôi. Chỗ của tôi là của tôi.
- Vậy sao? Thế mà tôi không biết đó chứ. Những thứ gì đã là của cô nào?
- Những gì bây giờ tôi đang có tức là của tôi.

Phương Dung cười một tràng cười thật lớn, cô nói:

- Đừng có cả tin, cũng vì cô quá tin người mà đôi khi cô không hay người ta đã cái vào cô một quả bom nổ chậm đấy.

- Cô đang ra ngoài vấn đề công việc rồi đó.

- Bây giờ thì cô chưa hiểu. Nhưng đến lúc hiểu ra... tôi rất thích cảm giác cô quần quai trong đau khổ. Giống tôi lúc trước.

- Tôi không để cô đụng tới con trai tôi đâu.

- À... Dĩ nhiên thằng nhóc Thái Quang Hy là tất cả với cô rồi. Ai cũng nghĩ nó là một kết quả hạnh phúc giữa cô và gã playboy số một tòa soạn này. Nhưng tôi thì không nghĩ thế...

Phương Dung bỏ đi. Trước giờ những lời nói lấp lửng của Phương Dung không làm Minh Thư bận tâm, nhưng tại sao cô ta cứ cố trở thành một nỗi sợ hãi đe dọa Minh Thư như thế này. Thư vừa về đến nhà, dì Tư bỗng Kimi xuống ngay. Thư ôm cậu con trai vào lòng:

- Nhớ con quá!

- Con dùng bữa ngay chứ?

- Để con tắm cho Kimi. Nó vừa ăn xong hả dì?

- Ừ. Vừa ăn xong.

Đã lâu rồi Thư không có dịp nâng niu cậu con trai nhỏ, cậu bé xa mẹ cả ngày nên vừa trông thấy Thư đã vui vẻ hẳn. Cô nhìn con trai, đang suy nghĩ xa xăm gì đó, chuông điện thoại reo làm cả Thư và con trai giật mình. Cậu bé tỏ vẻ thích thú với tiếng chuông, còn Thư thì vội nghe máy:

“Anh đó à?”

“Giọng em mệt mỏi vậy? Hôm nay anh đi với Đàm Phúc. Ăn tối một mình nha cưng!”

“Cũng được.”

“Con đâu?”

“Đang nghe chúng ta nói chuyện nè.”

“Hôn con thay anh.”

“Kimi biết anh thương nó nhất trên đời mà.”

“Không. Chỉ số hai thôi.”

“Định trắng đêm với Đàm Phúc nên mới dùng những lời này hả?”

“Em luôn quan trọng nhất. Luôn luôn như thế mà.”

Thư không nói gì nữa, nhưng trước khi cúp máy, Tuấn nghe một âm thanh giống như là một nụ hôn qua điện thoại. Anh mỉm cười cảm nhận nụ hôn hạnh phúc ấy.

Ôm áp cậu con trai nhỏ, Thư bấm điện thoại và gọi cho hai người bạn thân nhất, Ánh Tuyết và Nhã Trúc. Cả ba hẹn nhau đi ăn uống, Ánh Tuyết và Nhã Trúc nhìn Minh Thư với ánh mắt tròn xoe khi cô mang theo cậu nhóc Kimi. Lúc cả ba cùng ăn, Kimi ngoan ngoãn với bình sữa và nằm yên trong lòng mẹ. Nhã Trúc tắc lưỡi:

- Sao vậy chị? Giúp việc đâu mà chị phải mang bé theo thế?

- Sẽ gọn gàng hơn nếu có một chiếc xe đẩy.

- Cậu không nghĩ cho tở sao. Xa thằng bé cả ngày rồi, bây giờ cứ đi đâu lại đặt nó xuống xe đẩy thế thì mai mốt nó chẳng còn muốn lại gần tở đâu.

- Suy nghĩ của cậu ấu trĩ quá.

- Nhưng thằng bé rất ngoan mà. Đâu ảnh hưởng gì cuộc vui chơi của chúng ta. Phải không con trai?

Càng lớn cậu bé càng đáng yêu, dù không được mập mạp và bụ bẫm nhưng cái miệng xinh đẹp lúc nào cũng nở nụ cười là điều

đáng yêu nhất. Nhã Trúc than thở:

- Có việc làm bận rộn thiệt. Chẳng đi đâu được.
- Giờ em đang đi chơi đó thôi.
- Khác nhiều chứ chị dâu hệt của em.

Cả ba ngừng cười ngay khi Nhã Trúc thành linh nhắc tới chuyện cũ. Minh Thư sửa giọng nghiêm chỉnh:

- Đạo này chị ít gặp Trình Can. Anh ấy và Phương Dung có vẻ ngọt ngào.
- Không bình thường chút nào đâu.
- Vì chuyện hôm trước sao?
- Không. Từ trước đó, em nghĩ giữa họ đã có vấn đề xảy ra. Mà nguyên nhân có thể là...
- Là sao? Em có bao giờ nói chuyện áp úng kiểu đấy đâu.
- Em cũng không biết... . Anh Khang gọi cho em. Để em trả lời cái đã.

Nhã Trúc bối rối bỏ đi. Minh Thư nhú mày nhìn theo, cô quay sang Ánh Tuyết:

- Sao nói ít vậy?
- Nghe cậu nói thích hơn.
- Cuộc sống mới có thoải mái hơn không?
- Tất nhiên là thoải mái hơn nhiều. Không ngọt ngào và bó buộc như trước.
- Vậy là vui rồi há...

- Sang đây với mẹ nuôi nào, cục cưng!

Ánh Tuyết thôi cười, cu cậu Kimi khẽ mở mắt nhìn Ánh Tuyết rồi lại lim dim giấc ngủ. Ánh Tuyết cúi xuống hôn lên má Kimi, cô nói:

- Gã luật sư tự phụ kia mời tớ đi San Francisco.

- Anh Phúc hả?

- Còn ai vào đây nữa.

- Thế thì còn gì bằng.

- Tại sao anh ta lại mời tớ? Lại còn lo trọn gói nữa.

- Không vì sao hết. Có lẽ là một sự cảm kích.

- Tớ có nên đi hay không?

- Cậu muốn từ chối thành ý của người ta sao?

Cô bạn của Minh Thư đắm chiêu nhìn ra ngoài đường rồi buông tiếng thở dài:

- Chỉ mới trải qua tí chuyện mà tớ đã không muốn dính tới đàn ông nữa. Ước gì tớ có một đứa con như cậu.

- Dù cậu không may mắn trong lựa chọn đầu tiên. Nhưng đâu phải vì vậy mà cậu muốn dừng hẳn không chọn lựa gì cho tình yêu nữa, phải không?

- Nhưng...

- Nghe lời tớ đi. Nhé! Đi chơi một chuyến cho khuây khỏa. Cậu vẫn chưa hết hẳn nỗi niềm đâu.

Kỳ Tuấn và Đàm Phúc thì cùng nhau đến quán bar, sau khi nghe ý kiến của Đàm Phúc, Kỳ Tuấn gật đầu:

- Trông chờ vào cậu thôi!
- Tớ mong sẽ tìm được chút gì từ chuyến đi này.
- Nhưng cậu rủ theo Ánh Tuyết. Chắc gì cô nàng không nói với vợ tớ?
- Chỉ là một chuyến du lịch ngẫu nhiên thôi mà.
- Cậu biết không?
- Chuyện gì?
- Tớ thăm cảm nhận ngày ấy ngày một đến gần.
- Cậu uống nhiều rồi đấy. Lên cơn nói nhảm gì thế hả?
- Tớ cảm nhận ngày mất Minh Thư sắp đến gần rồi.
- Chính vì chúng ta biết nó sắp đến gần nên phải tìm cách ứng phó.
- Cảm ơn, người anh em. Tớ nghĩ, nếu chuyện này xảy ra, chắc tớ chỉ còn có cậu mà thôi.
- Hãy tin rằng, Minh Thư sẽ vì tình yêu dành cho cậu mà không hận cậu suốt đời.
- Ước gì tớ có thể nghe lời cảnh báo của cậu sớm hơn.
- Lúc đó, dù tớ có nói thế nào thì cậu cũng bị tình yêu sét đánh che khuất hết rồi. Không trách cậu được. Lí trí luôn làm khác với con tim mà.
- Thôi, cạn ly nào!
- Uống ít thôi, không khéo vợ mắng đấy.

Cậu con trai đã ngủ khá lâu, Minh Thư nhìn lên đồng hồ, trừ những lần đi công tác xa hay phải làm việc khuya, Kỳ Tuấn chưa bao giờ về

nhà muện như thế này. Rồi phòng ngủ của Kimi, Minh Thư về phòng riêng. Cô có một chút lo lắng nên vẫn ngồi bên cửa sổ, miên man suy nghĩ vẩn vơ. Chợt Kỳ Tuấn tông cửa mạnh vào, anh đi không vững. Minh Thư giật mình:

- Anh về đấy à?

Kỳ Tuấn không trả lời, anh chỉ đóng cửa lại rồi loạng choạng cởi giày, quăng tất tứ tung. Minh Thư thở dài tiến lại gần:

- Anh say quá rồi đấy.

Thấy chồng đang gặp rắc rối với mấy khuy áo gờ mãi không ra, Thư giúp Tuấn cởi cúc, tình cờ qua lớp vải mỏng của bộ áo ngủ màu hồng, thân hình “chuẩn không cần chỉnh” của Minh Thư mờ ảo trong ánh đèn ngủ lập lòe. Kỳ Tuấn mạnh tay kéo Minh Thư vào lòng và ôm hôn cô. Anh làm một cách mạnh và dữ dội, Minh Thư xô Kỳ Tuấn ra:

- Em không thích như vậy. Anh làm em đau rồi đấy!

Kỳ Tuấn như không nghe thấy gì, anh lại ôm chặt Minh Thư, ôm rất chặt:

- Hãy hứa với anh!

- Anh buông em ra đi! Anh mạnh tay quá!

- Hứa với anh, dù có chuyện gì em cũng không rời xa anh.

- Anh Tuấn...

- Em hứa đi!

Kỳ Tuấn hét lên, Minh Thư vẫn cựa quạ, Kỳ Tuấn xô cô xuống giường, anh giữ chặt cô rồi xé mạnh bộ áo ngủ. Thư chống cự dữ dội, cô ngồi dậy và tát mạnh vào mặt Kỳ Tuấn. Lúc này anh vẫn còn chưa tỉnh, Minh Thư sợ đến phát khóc, cô mở tủ lấy vội một chiếc

áo khác rồi bỏ chạy sang phòng cậu con trai mà khóa cửa lại. Kỳ Tuấn nửa mê nửa tỉnh, anh vội đuổi theo:

- Vợ ơi, vợ à... Mở cửa cho anh đi!
- Anh tự kiểm điểm lại nhân cách của mình đi.
- Anh xin lỗi! Tại anh say không làm chủ được mình.
- Anh đã không làm chủ một lần rồi. Quá đủ rồi! Tôi đã bao nhiêu lần phải sợ hãi trước kiểu không làm chủ được anh. Tôi không biết anh còn định làm gì tôi nếu tôi mở cửa ra. Anh đi đi! Tránh xa mẹ con tôi đêm nay.

Kỳ Tuấn đã quá mệt. Đúng là Tuấn đã uống rượu khá nhiều, anh không còn cách nào khác, đành ngồi ngoài cửa phòng Kimi...

Sáng sớm, Minh Thư thức dậy. Cô vẫn còn sợ vì chuyện đêm qua. Minh Thư mở cửa phòng, cô đẩy cửa trúng Kỳ Tuấn làm anh cũng tỉnh giấc. Minh Thư vội bỏ đi, Kỳ Tuấn đã đuổi theo:

- Thư, nghe anh nói đi!
- Tôi không muốn nói chuyện với người vũ phu như anh.
- Anh xin lỗi. Chỉ tại...
- Tôi không muốn nghe bất cứ lời nào nữa.
- Đừng giận anh.

Minh Thư định bỏ đi, nhưng thấy giọng Kỳ Tuấn hơi nghẹn nên cô chùn bước. Minh Thư quay lại nhìn Kỳ Tuấn rồi nói:

- Đêm qua anh nhớ anh đã làm gì không?
- Nhớ chứ.
- Tại sao lại làm như vậy?

- Anh... chỉ là... khi quá say... anh lại nghĩ một ngày nào đó em sẽ bỏ anh mà đi.

- Vì anh say rượu à?

- Vì nhiều điều lắm.

- Anh không tin tưởng em sao?

- Anh không có niềm tin cho bản thân anh sẽ có thể giữ được em.

Rồi Kỳ Tuấn tựa vào vai Minh Thư, nói không thành lời:

- Anh làm như thế, vì anh muốn một sự chắc chắn từ em. Anh không muốn mất em.

- Anh đâu làm gì để phải mất em?

- Đừng bao giờ bỏ anh! Xin em!

Thư im lặng, choàng tay lên vai Kỳ Tuấn. Cô đặt nhẹ lên tóc Kỳ Tuấn một nụ hôn...

"Tôi không nói nữa. Sở dĩ tôi dừng lại không bỏ Kỳ Tuấn mà đi như nhiều lần tôi nổi giận với anh, đơn giản... dường như tôi cảm nhận rằng... anh đang hoảng sợ. Hoảng sợ về một điều gì đó mà có lẽ tôi cần phải ở bên cạnh để có thể vừa biết rõ nguyên nhân, vừa trấn an anh!"

CHAP 77

Đàm Phúc và Ánh Tuyết đã đến thành phố San Francisco, cả hai vẫn giữ khoảng cách. Ánh Tuyết ngồi chờ còn Đàm Phúc đi đặt phòng khách sạn, chờ một lúc khá lâu, Ánh Tuyết nhăn mặt:

- Anh bận tán gẫu với cô tiếp tân da nâu nóng bỏng kia à?
- Không. Tôi chỉ nói cảm ơn thôi.
- Về chuyện gì?
- Cô ấy khen tôi có một cô vợ xinh đẹp.

Đàm Phúc cười rồi lấy áo khoác vào, cả hai theo nhân viên đến phòng của mình. Khi nhân viên bỏ đi, Ánh Tuyết xách vali của mình và vẫy tay:

- Lát gặp sau, tôi cần tắm rửa.

Đàm Phúc cười khinh khỉnh, Ánh Tuyết xách hành lí vào trong, thấy Đàm Phúc vẫn cứ đứng yên. Ánh Tuyết tặc lưỡi:

- Tôi biết mà. Chắc là lần đầu ra nước ngoài phải không? Không tìm được phòng, rõ chán! Phòng của anh số mấy?

Nghe Đàm Phúc đọc số phòng, Ánh Tuyết ngờ ngợ điều gì rồi quay lại nhìn cánh cửa phòng mình. Cô la toáng lên:

- Sao anh lại ở phòng này? Đây là phòng của tôi mà.
- Là phòng đôi, hai giường. Cô sợ tôi làm gì cô sao?

- Sao anh không nói sớm? Biết vậy tôi đã...

- Đã... cái gì. Tôi nói chuyển đi này tôi lo trọn gói, dĩ nhiên tôi phải tính toán. Đây là cái ổ để mấy người kinh doanh du lịch hốt bạc, đại gì mượn hai phòng.

- Anh không cần tiết kiệm kiểu đó đâu.

- Không cãi nữa. Quay trở vào đi.

Đàm Phúc đóng cửa lại, Ánh Tuyết cúi kính nhìn Đàm Phúc. Anh chàng hả hê nằm xuống giường rồi nói:

- Tôi ngủ một chút. Cô có làm gì thì làm đi.

Trình Can đã âm thầm tìm rõ mọi tội lỗi của Phương Dung, cô là chủ mưu vụ bắt cóc, cũng là người đã mua chuộc những người trong tòa soạn hòng ủng hộ cô và chống lại Minh Thư. Trình Can rất bối rối, bởi vì anh không rõ Phương Dung muốn làm gì Minh Thư. Chỉ đơn giản là muốn thắng cô hay còn muốn gì khác. Còn cả Kỳ Tuấn nữa, nếu đã thông đồng với Phương Dung thì tại sao vẫn cứ liều mạng sống chết vì Minh Thư như vậy.

Mối quan hệ của Kỳ Tuấn và Minh Thư bề ngoài vẫn tốt đẹp, nhưng mọi thứ trở nên hơi ngọt ngào sau lần Kỳ Tuấn dùng vũ lực để khống chế Minh Thư. Thư vẫn đề phòng Kỳ Tuấn còn anh lại cảm thấy tự trách mình vì không biết kiềm chế. Hai vợ chồng ít thân mật với nhau hẳn, đi làm cũng đi riêng, Minh Thư thường tìm cơ làm việc hay ở phòng của bé Quang Hy tới khuya mới về phòng. Kỳ Tuấn cũng lầy lăm buồn, nhưng anh chỉ thờ dài và đi ngủ.

Đã khuya, Minh Thư nghe tiếng cửa phòng bên cạnh. Cô vội bước ra thì thấy Kỳ Tuấn lặng lẽ đi ra ngoài. Trông thấy Minh Thư, Kỳ Tuấn mỉm cười:

- Con ngủ chưa em?

- Ngủ rồi.

- Vậy thì nên về phòng mà ngủ. Giường của con rất nhỏ, không vừa với em đâu.

- Anh ra ngoài hả?

Kỳ Tuấn không trả lời, anh chỉ mỉm cười rồi bỏ đi. Minh Thư không cản nhưng cô lại lo chồng cô sẽ say xỉn khi quay trở về. Chỉ nghĩ thế thôi Thư lại nhớ lại cảnh hôm trước. Nhưng cô không nỡ làm Kỳ Tuấn buồn, thấy anh như vậy cô cũng đâu có vui vẻ gì.

Cả đêm cứ chợp mắt mở mắt, không thấy tăm hơi Kỳ Tuấn đâu. Sáng sớm Minh Thư ẵm bé Quang Hy ra ngoài, dì Tư đã đi chợ, cô đưa con trai đi dọc con đường để cậu bé ngắm cảnh ở đây. Vừa ra khỏi cửa, trông thấy chiếc Lamborghini màu vàng quen thuộc, Minh Thư nhìn kỹ biển số xe rồi nhíu mày:

- Sao anh ấy lại đậu xe ở đây?

Rồi Minh Thư tiến lại gần, Kỳ Tuấn đang gục trên vô lăng và ngủ ngon lành. Minh Thư giận tím người, cô gõ cửa, phải vài phút sau Kỳ Tuấn mới nghe thấy, anh dụi mắt và mở cửa bước ra:

- Em với con đi đâu sớm vậy?

- Anh ra đây ngủ từ tối qua à?

- Đâu có.

- Còn chối nữa. Người anh không có mùi rượu. Anh không đi uống rượu.

- Em định lớn tiếng trước mặt con mình sao?

- Không thể tin được anh lại làm như thế. Việc gì đến nỗi phải chạy ra đường mà ngủ?

- Lên nhà đi.

Minh Thư không thể nào bình tĩnh được, đặt cậu con trai vào nôi rồi quay ra tiếp tục trách móc Kỳ Tuấn:

- Anh làm thế mà được hả? Anh xem em là cái gì chứ!
- Em muốn anh như thế nào đây? Tái diễn việc đó để rồi em phải bỏ chạy một lần nữa ư?
- Em đã không bỏ chạy nếu anh không dùng vũ lực để ép em.

Kỳ Tuấn và Minh Thư nhìn nhau, Kỳ Tuấn cởi áo khoác ra và quăng mạnh xuống sàn:

- Anh không khống chế được mình. Và em cũng chưa bao giờ thoát khỏi nỗi ám ảnh từ anh.
- Tại sao anh không dành thời gian cho những việc khác mà cứ đi suy diễn lung tung? Tại sao em lại bỏ gia đình của chúng ta? Việc gì em phải từ bỏ hạnh phúc của mình.
- Em có còn nhớ đêm đó em đã nói gì không?
- Em đã nói rất nhiều.
- Anh cũng rất say. Nhưng câu nói làm anh đau lòng nhất chính là việc em coi con trai chúng ta là một sai lầm.
- Anh đang cố đổ lỗi cho em.
- Em đang cố phủ nhận những gì có trong lòng em.

Cả hai lớn tiếng với nhau, cậu bé Kimi bám vào thành nôi như đòi đứng lên. Trước sự bất ngờ của ba mẹ, Kimi nhìn bằng ánh mắt ngây thơ khi ba mẹ lớn tiếng ngay trước mặt cậu. Nhưng Kimi lại buông tay ra, đầu đập cạnh nôi làm cậu bé lại khóc. Kỳ Tuấn chạy lại ôm con vào lòng:

- Không sao! Có ba đây mà. Con đừng khóc. Sao lại bất cẩn thế?

- Đưa con cho em. Anh không biết đỗ đâu.

- Thôi thôi.

Kỳ Tuấn dỗ cậu bé, cả ngày hôm đó diễn ra thật chậm. Tuấn và Thư không ai nói tới ai, cậu bé Kimi chẳng hiểu gì, chỉ rất hứng thú với mấy hiệu ứng âm thanh trong điện thoại của bố. Đến đêm, cậu con trai mới chịu ngủ, Thư nhìn lên đồng hồ. Vẫn như thế, đã gần nửa đêm cô mới rời khỏi phòng cậu con cưng. Kỳ Tuấn vừa định trở mình tắt đèn thì Minh Thư về phòng:

- Ủa? Anh chưa ngủ hả?

- Con ngủ rồi sao?

- Phải.

- Công việc của em có vẻ bận rộn quá.

- Em có mục tiêu đặt ra mà, vì thế em phải cố gắng.

- Đến nỗi thức tới tận nửa đêm?

- Không. Thức đến nửa đêm là vì muốn ở bên con lâu hơn chút thôi.

- Ít ra thằng con trai anh còn có cơ hội gần gũi em.

- Anh đang nói gì vậy?

Kỳ Tuấn chỉ nói tới đó rồi lại kéo chăn trùm qua đầu mà ngủ. Minh Thư quay sang nhìn Kỳ Tuấn, cô hiểu rõ Kỳ Tuấn đang muốn ám chỉ điều gì. Thư thở dài lên giường mà nằm im cho qua chuyện.

Sáng hôm sau, Minh Thư và Kỳ Tuấn cùng nhau đi làm. Cả hai đi chung xe mà chẳng nói với nhau được lời nào. Đến bãi đỗ xe, Kỳ Tuấn tháo dây an toàn định đi ra. Minh Thư hỏi:

- Ngày hôm nay sẽ diễn ra như thế nào nhỉ?

- Giống mọi khi thôi.
- Sao anh không làm như mọi khi?

Kỳ Tuấn chỉ im lặng, anh nhìn Minh Thư khá lâu rồi lại nói:

- Khi anh làm điều đó, anh tự hỏi: “Liệu em có lại từ chối và đẩy anh ra?”. Thực sự anh không bao giờ quên. Chỉ là, vào lúc này... Thực sự nó không nên diễn ra đâu bà xã ạ!

Rồi Kỳ Tuấn mở cửa xe ra và đi trước. Minh Thư thờ dãi nhìn theo. Cô biết cứ tiếp tục dùng cách này sẽ không hay chút nào. Kỳ Tuấn định mở điện thoại xem có tin nhắn gì không. Anh chợt nhìn lịch, ngày hôm nay đặc biệt đó chứ. Đúng là có lý do Minh Thư mới hỏi những câu như khi ở ngoài xe. Kỳ Tuấn nhìn sang bàn của Minh Thư, cô làm việc mà gương mặt có vẻ không vui cho lắm. Nghĩ ngợi điều gì đó một chút, anh lại chú tâm vào công việc sau khi trong đầu đã vạch ra một kế hoạch.

Trình Can đã nắm rõ mọi chứng cứ tội lỗi của Phương Dung, cô chính là chủ mưu kẻ bắt cóc Minh Thư. Và anh nghĩ anh đã sai lầm khi để cô nghĩ lệch lạc về tình cảm của anh dành cho Minh Thư. Nhưng Trình Can không thể hành động, vì Phương Dung bây giờ là người anh chọn. Anh không thể thẳng tay vạch mặt cô. Trình Can đành âm thầm theo dõi Phương Dung và muốn sẽ cùng cô chịu đựng mọi trách nhiệm. Dù sao đó cũng là việc làm duy nhất anh có thể bù đắp cho Phương Dung.

Vương Khang đặt một cái áo hình hoa hồng lên bàn Minh Thư, cô mỉm cười:

- Chào cậu Khang!
- Chào mừng đến với tuổi 26.
- Sao cậu lại biết hôm nay sinh nhật của tôi?
- Nhã Trúc nói.

Rồi nhìn quanh qua lại, Vương Khang lạ lẫm:

- Đã gần 12 giờ rồi, trải qua nửa ngày mà đây mới chỉ là món quà đầu tiên thôi sao? Không lẽ mọi người không biết ngày sinh nhật của chị?

- Biết thì có lẽ cũng không ít. Nhưng, nếu tôi ngồi ở kia thì quà đã chất đống từ sớm rồi. Cậu hiểu chứ!

Vương Khang gãi đầu nhìn sang chỗ của Kỳ Tuấn cách đó không xa. Anh vẫn quay lưng vào và chú tâm với phần mềm photoshop vừa đặt mua. Vương Khang nói:

- Vậy món quà của chồng yêu phải đợi đến tối nay à?

- Cũng không biết chừng.

- Anh ấy quên hay sao?

- Thôi, đi làm việc đi. Không sợ sếp mới chỉnh khi thân mật với tôi à?

Vừa lúc đó, thư ký đem lại cho Minh Thư một chồng tài liệu. Cô và Vương Khang ngạc nhiên:

- Của ai đây?

- Tổng biên tập nhờ chị Thư làm sổ công việc này. Phải nộp vào sáng mai.

- Sáng mai ư? Cái này làm có mà ba ngày không xong! - Vương Khang phản kháng, cô thư ký nhún vai:

- Sếp giao việc như thế. Tôi có thêm bớt gì đâu.

- Nhưng hôm nay là...

- Cậu Khang!

Minh Thư nghiêm mặt, cô gật đầu:

- Nói với sếp tôi sẽ làm xong.

Vương Khang nhẫn nại nhìn theo vẻ khiêu khích từ giọng nói của cô thư ký quen nịnh hót, Minh Thư nhún vai và chăm chỉ làm việc. Cô thỉnh thoảng quay sang Kỳ Tuấn, anh vẫn chú tâm tới công việc hơn là ngày hôm nay, một ngày thực sự đặc biệt.

8 giờ tối, 9 giờ tối. Thư liên tục nhìn đồng hồ, Kỳ Tuấn đã về từ lúc nào mà cô không hay. Có lẽ vì quá chú tâm cho công việc, năng lực làm việc của Thư thì khỏi bàn cãi, những thứ này chỉ có thể làm Thư mất thời gian một tí. Và cô kết thúc xong công việc khi đồng hồ điểm 11 tiếng.

Thư đón taxi về nhà, Kỳ Tuấn cũng tẻ nhạt, đi xe chung mà lại về một mình. Mà về từ lúc nào cũng không thềm nói một tiếng. Cô về đến nhà đã gần ba mươi phút. Tức là chỉ còn ba mươi phút nữa sinh nhật cô sẽ trôi qua. Nhã Trúc gọi cho Minh Thư:

- Chị tan sở chưa?

- Tại hôm nay nhiều việc.

- Anh Khang đã kể em nghe rồi, chị dâu nghĩ sao mà lại làm thế nhỉ?

- Có gì đâu. Đừng nói tới nói lui. Anh trai em mới là người mệt nhất đó.

- Chị vẫn lo lắng cho anh trai em sao?

- Nói gì thế cô?

- Đùa tí thôi. Mà chị nè, quà của chị em đã nhờ anh Tuấn đem về rồi đó nha.

- Chúc em ngủ ngon.

- Dù muộn một tí, nhưng dù sao... chúc chị vui vẻ với đêm sinh nhật của mình nhé!

Minh Thư tắt máy, cô bật cười:

- Sinh nhật ư? Sắp qua rồi!

CHAP 78

Thư không vội về phòng ngay, cô sang phòng con trai và nhìn con ngủ một chút. Cậu bé dĩ nhiên đã được dì Tư cho đi ngủ từ lâu, dù có nhớ mẹ nhưng trẻ con làm sao mà chờ được tới nửa đêm như thế này. Thư quên mất nên vô tình đóng cửa phòng hơi mạnh, bé Quang Hy vì thế mà mở mắt. Thư vội bồng con lên ôm ấp cậu vào lòng:

- Xin lỗi con nha, đã không thể dỗ con ngủ lại còn làm con thức giấc giờ này. Con không giận mẹ chứ con trai?

Quang Hy o oe với mẹ như hiểu chuyện, Thư lại dỗ dành:

- Sắp nửa đêm rồi con! Hôm nay lễ ra là ngày mẹ phải vui, nhưng mà... thôi, mẹ hát bài hát sinh nhật ru con ngủ nha. Con đừng chê nhé con trai!

Thư ngân lên giọng hát, nước mắt thỉnh thoảng lại làm tầm nhìn nhòe đi. Cô hơi hụt hẫng khi điều cô mong chờ nhất có lẽ đã không đến. Thư đặt con trai xuống khi cậu bé đã ngủ, Kỳ Tuấn đứng bên ngoài cửa phòng đã từ lâu. Anh nói cộc lốc:

- Ai đòi lại ru con bằng bài hát đó?

- Mặc kệ người ta đi. Có liên quan gì anh đâu nào!

Rồi Minh Thư lặng lẽ trở về phòng, khi đẩy cửa ra, cô không tin vào mắt mình, một bộ drap mới toanh với phong nền màu đỏ thắm, cánh hoa hồng được xếp ở giữa thành hình trái tim. Ở dưới sàn là một hộp quà thật to cùng với những ánh nến lung linh. Khung cảnh thật lãng mạn và tuyệt vời làm sao. Thư còn đang mãi chiêm ngưỡng những bất ngờ, màn hình TV bất ngờ hiện lên. Kỳ Tuấn đang bồng Kimi và nói:

- Happy Birthday, honey!

Kỳ Tuấn và Kimi cùng cười tươi, Kỳ Tuấn nhìn thẳng lên ống kính rồi nói:

- Con à, tạo dáng đi nào. Chúng ta đang thực hiện một nhiệm vụ quan trọng lắm đây.

Kỳ Tuấn trịnh trọng:

- Chúng ta đã cãi nhau, điều đó không hề dễ chịu tí nào. Và cái điều ngu ngốc ấy suýt nữa làm anh quên mất một ngày đặc biệt, ngày sinh nhật của vợ yêu. Anh rất mừng vì vẫn còn nhận ra kịp và anh đã chuẩn bị những gì tốt nhất anh có thể làm cho em trong khoảng thời gian còn lại trong ngày. Anh mong em sẽ vui. Con chúng ta giỏi lắm đó nha, con đã ngoan ngoãn không hề quấy khóc và lại rất tươi tỉnh trước ống kính để hát chúc mừng sinh nhật em này. Hát đi con!... Trời ơi, sao đang lúc này con lại tè bậy như thế! Không được rồi...

Đoạn video vẫn còn tiếp tục được phát, một lúc sau, Kỳ Tuấn trở lại chỉnh sửa ống kính rồi nói:

- Anh vẫn luôn mong chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc mãi mãi. Nhưng anh sẽ không hứa chắc chắn bởi vì anh không muốn làm điều mà anh không lường trước được. Anh sẽ cố gắng làm em hạnh phúc, làm hết mọi trách nhiệm một người chồng, đó là yêu em, thương em, chăm sóc em và khiến em vui mỗi ngày. Em và con là tất cả của anh. Xin lỗi em, đón nhận món quà sinh nhật muộn này từ anh nhé!

Nước mắt Thư rơi không ngừng, là những giọt nước mắt hạnh phúc và cảm động. Rồi Minh Thư quay lại, chiếc bánh kem khá to cùng với những ngọn nến. Kỳ Tuấn mỉm cười:

- Em đã trông thấy những thứ này lúc 11:59 phút. Tức là vẫn còn kịp.

- Tại sao lại có những thứ này?
- Anh đã chuẩn bị gần 7 tiếng đồng hồ. Không tệ chứ!
- Em nghĩ anh đã quên.
- Nếu anh quên, chắc chắn em đã không phải là vợ anh.
- Tại sao?

Kỳ Tuấn đặt bánh kem xuống, tiến lại gần Minh Thư và nói:

- Anh không bao giờ quên những thời khắc trọng đại của người anh yêu thương. Cưới vợ là để yêu thương và trông thấy nụ cười của cô ấy mỗi ngày. Quan niệm của anh là thế!
- Thật không?
- Cho anh một lời nhận xét đi em yêu!
- Em thực sự rất bất ngờ!
- Còn một thứ này!

Kỳ Tuấn lấy trong túi ra một sợi dây chuyền có mặt là một cái bình sữa. Minh Thư ngạc nhiên:

- Sợi dây này...
- Anh đã đặt làm khá lâu rồi. Anh đợi đến sinh nhật của Kimi, cả gia đình chúng ta sẽ cùng đeo. Nhưng anh nghĩ lại rồi, sinh nhật của anh thì cũng đã qua, bây giờ em là người đeo đầu tiên. Vài tháng nữa sẽ đến lượt con. Và năm sau sẽ đến lượt anh.
- Sao lại là bình sữa?
- Nhìn nó, chúng ta sẽ nhớ tới con. Một biểu tượng gợi nhớ đến gia đình.

Minh Thư mỉm cười nhìn mặt dây chuyền long lanh, Kỳ Tuấn mím môi:

- Anh đeo cho em nhé!

- Được.

Vén tóc của Minh Thư lên, Kỳ Tuấn đeo sợi dây chuyền cho cô. Hai người nhìn nhau, Kỳ Tuấn nói:

- Trông nó thật hoàn hảo. Em thích không?

- Em sẽ luôn đeo nó bên mình.

Cả hai mỉm cười ôm chặt lấy nhau với niềm hạnh phúc vô cùng.

- Em sẽ như thế nào nếu anh quên ngày hôm nay?

- Giận anh.

- Còn bây giờ?

Minh Thư mỉm cười hôn lên má Kỳ Tuấn:

- Giờ thì yêu anh lắm cơ.

Cả hai tình tứ trao nhau những nụ hôn nồng nàn và những cử chỉ say đắm. Họ có thể không là một cặp đôi đến với nhau bình thường như những cặp đôi khác nhưng Kỳ Tuấn luôn cố để Minh Thư hiểu rằng, cô là một trong những điều quan trọng nhất trong cuộc sống của anh. Và anh yêu cô hơn bất cứ thứ gì trên đời.

Đã lâu lắm rồi Trình Can mới lại trở về nhà, trông thấy căn nhà vẫn thế, Phương Dung vẫn dọn dẹp và sắp xếp mọi thứ gọn gàng. Cô đang ngồi ăn sáng, Trình Can nhìn Phương Dung, anh có một chút gì đó day dứt với cô. Anh nói:

- Lâu rồi không nói chuyện với em.

- Anh ăn sáng nhé!
- Anh đã ăn rồi. Sao em ăn muộn thế?
- Hôm qua làm việc muộn một chút.
- Dù thế nào thì cũng phải để ý sức khỏe của mình.
- Đạo này anh sống ở đâu?
- Em yên tâm. Không ai biết chuyện của chúng ta ngoài chúng ta đâu.
- Có phải anh đã biết chuyện gì đó?
- Anh luôn biết những chuyện em làm.
- Tại sao anh vẫn im lặng?
- Em biết vì sao mà.

Phương Dung nhìn Trình Can, cô tặc lưỡi cho qua chuyện:

- Anh biết em không vì những lời nói của anh mà dừng lại.
- Em có quyền làm như vậy nhưng không có nghĩa là anh sẽ im lặng mãi mãi. Anh muốn mọi chuyện đều tốt đẹp. Anh không biết em yêu Trương Gia Hòa tới cỡ nào mà lại đem đánh đổi từ lòng nhân đạo của em, từ hạnh phúc của em, tất cả mọi thứ em đang có để dấn thân vào cái việc trả thù vớ vẩn này. Nếu em cho rằng, cả em lẫn người em muốn trả thù đều đau thì em đã chiến thắng, em sai rồi. Hãy tin anh, em sẽ không bao giờ cảm thấy hạnh phúc khi em chứng kiến điều đó xảy ra.
- Em sẽ không muốn đẩy nhanh tiến độ của việc này nếu như anh không hành động cái kiểu sẵn sàng chống đối lại em bảo vệ con đàn bà đó. Em là vợ anh. Anh có biết điều đó không vậy?

- Anh đang làm đúng hay sai khi biết chuyện mà vẫn không tố cáo vợ mình? Em dùng Kỳ Tuấn trả thù Minh Thư, sự thật đó đã quá sốc rồi. Liệu rồi thằng bé Quang Hy sẽ nghĩ thế nào về ba mẹ của nó? Nó chỉ là một công cụ trả thù thôi sao?

- Con của em vô tội mà. Em không thể để mẹ con cô ta sống hạnh phúc trong khi em và con em lại chưa từng thấy mặt nhau đã phải chịu cảnh chia lìa.

- Em cần phải xác định lại. Là người đàn ông đó hay là Minh Thư đã hại cuộc đời em như thế. Nếu anh ta yêu em thật lòng thì không cô gái nào có thể khiến anh ta bỏ em đâu.

- Anh đang hối tiếc một điều gì đó chẳng? Anh đang cố làm mọi thứ để khi mọi sự việc vỡ lẽ, anh cao thượng mà có được tình cảm của cô ta. Có sẵn luôn một đứa con mà không cần tốn kém bất cứ điều gì cả?

- Đừng suy nghĩ như thế ai cũng sống trong thù hận dai dẳng như em.

- Em đã lường trước được điều đó.

- Anh phải làm gì để em buông tha gia đình của Minh Thư đây?

Trình Can đã nói với Phương Dung bằng giọng nói tha thiết nhất và tận cùng của sự khẩn cầu. Nhưng đáp lại anh chỉ là một sự mù quáng lạnh lùng từ cô vợ của anh. Trong Phương Dung giờ đây là một cái la bàn gãy không còn khả năng xác định phương hướng, có lẽ nó xuất xứ từ một ảnh hưởng quá lớn, Phương Dung đã phải trải qua cú sốc nặng nề, để rồi bây giờ cô ép Minh Thư phải chịu cảnh ấy. Đó là mục tiêu để Phương Dung sống, và có lẽ sau khi thực hiện nó xong, cô cũng đã xong nhiệm vụ cuối cùng để đoàn tụ với đứa con xấu số, với người tình muôn thuở mà cô thương yêu.

Minh Thư vào phòng và bàn giao tất cả những công việc đã được Phương Dung giao hôm qua. Cô nàng xoay bút có vẽ hài lòng:

- Rất tốt!
- Cảm ơn.
- Tiếc quá, hôm qua là sinh nhật của cô. Mãi hôm nay tôi mới nhớ.
- Không sao.
- Có về kịp để ăn mừng với anh chồng lãng mạn của cô không?
- Chuyện của gia đình tôi không nhất thiết phải trả lời. Nó nằm ngoài chuyên môn, công việc.
- Thật ra, cô có kéo dài công việc tới hôm nay tôi cũng đâu thể làm gì cô. Đó là một kỷ lục không tưởng khi cô chỉ cần nửa ngày hôm qua đã làm xong.
- Cô đã không nói điều này ngày hôm qua.
- Chắc là tôi quên.
- Không có gì thì tôi ra ngoài được rồi chứ.
- Làm tốt, không có nghĩa là đoạt lại cái ghế này đâu. Hoàng Ngọc Minh Thư!

Phương Dung liếc nhìn Minh Thư, nhưng Minh Thư chỉ nhún vai và bình thản đi ra ngoài. Công việc thanh thoi, Minh Thư trở về nhà sớm hơn Kỳ Tuấn, cô dự định bỗng con trai đi siêu thị mua thức ăn dự trữ cho cả tuần và làm món gì thật ngon chờ Kỳ Tuấn về nhà. Tuy nhiên, chỉ vừa ẵm con trai đi một quãng, Thư nhận ra chiếc xe đỗ trước mặt cô. Và người bước ra là anh tài xế riêng của mẹ Kỳ Tuấn.

- Anh có phải là...
- Dạ đúng, tôi theo lời bà chủ, đón cô về Bình Dương cùng ăn tối với bà. Bà chủ muốn gặp cháu nội.

- Để tôi vào chuẩn bị một chút.

Căn nhà đã lâu rồi không nhộn nhịp và tươi vui như thế, bà Kim cũng đã lâu rồi không gặp cháu nội nên vừa thấy cháu cưng bà Kim đã vui vẻ tươi cười. Một bữa ăn để đãi cô con dâu thảo thôi mà món ăn cứ nhiều như một buổi tiệc. Minh Thư nói:

- Sao mẹ không báo trước ạ? Con cũng chưa kịp gọi điện cho anh Tuấn.

- Thì cứ để nó ăn fast food một ngày cũng chẳng sao. Tối nay thì cháu của mẹ được 7 tháng rồi phải không?

- Dạ, còn mười ngày nữa mới được 7 tháng ạ.

- Thế này mà đã biết ngồi chơi một mình rồi đó à. Nhanh thật đấy. Sắp tới phải chuẩn bị lễ sinh nhật thật to mới được.

- Chỉ ngồi thôi chứ cũng chưa bò được. Nhưng nói chung thằng bé phát triển bình thường con cũng mừng.

- Con ăn có ngon miệng không?

- Dạ ngon lắm ạ.

Giao bé Quang Hy cho người giúp việc, bà Kim dắt Minh Thư vào phòng, bà lấy trong một chiếc hộp ra chiếc vòng cẩm thạch, vừa nhìn đã biết đó là đồ quý. Bà Kim nói:

- Mẹ vẫn chưa trao thứ này cho con, vì trước kia mẹ cứ nghĩ con và thằng Tuấn chỉ sắp xếp một cuộc hôn nhân giả. Nhưng, thời gian trôi qua, mẹ đã nhầm, con rất xứng đáng được mẹ trao lại chiếc vòng này.

- Đây là một vật quý, con không dám nhận đâu ạ.

- Phải nhận chứ. Thằng Tuấn là cháu đích tôn của nhà họ Thái, nay con lại sinh cháu trai nối dõi. Đây là vật gia truyền, mẹ có nhiệm vụ phải trao lại mà con.

- Con...

Vừa lúc đó, cô giúp việc gõ cửa phòng bà Kim. Minh Thư ra mở cửa, cậu con trai của cô dụi mắt và khóc âm ỉ...

- Thằng bé khóc dữ quá!

- Không sao đâu, nó buồn ngủ là khó tính vậy đấy. Để tôi dỗ nó ngủ!

Bà Kim nói:

- Phòng thằng Tuấn ở phía đối diện.

Minh Thư bồng con trai về phòng Kỳ Tuấn, có lẽ anh đã không ở căn phòng này khá lâu. Căn phòng đậm chất teen, có rất nhiều trò chơi giải trí mà bà Kim cung phụng cho cậu quý tử. Minh Thư lấy bình sữa ra, cậu con trai nút nghe chùn chụt, ngồi tựa vào lòng Minh Thư. Bà Kim cũng vào phòng và ngồi bên cạnh:

- Coi cái tướng ngồi uống sữa kìa, không khác gì thằng cha của nó.

Minh Thư nhìn quanh căn phòng rồi nói:

- Anh Tuấn đã ở phòng này hả mẹ?

- Từ lúc nó học cấp ba thì ít về đây mà ở hẳn trong Sài Gòn. Nhưng nó thường xuyên kéo bạn thân của nó về, cũng như mọi bậc cha mẹ khác, mẹ đi vắng suốt, chỉ còn cách đáp ứng sở thích của nó mà thôi.

Minh Thư chợt nhìn thấy tấm ảnh để bên cạnh đèn ngủ, cô nhìn kỹ, Kỳ Tuấn lúc nhỏ là một cậu bé trắng trẻo, có gương mặt rất đáng yêu tuy hơi buồn. Anh vẫn mặc đồng phục học sinh trung học và đứng cạnh hai người. Minh Thư nhận ra một người là Bùi Đàm Phúc, còn người còn lại, cô nhìn trông rất quen. Bà Kim nói:

- Thằng Tuấn rất khó tính, chỉ có duy nhất hai thằng nhóc đó là vào được phòng của nó mà thôi.

- Hai người này hả mẹ?

- Ừ... Mà lâu rồi mẹ cũng không gặp lại hai đứa này. Không biết chúng nó còn liên lạc với nhau không.

- Mẹ ơi!

Giọng Kỳ Tuấn vang lên, Thư vội đặt tấm hình trở lại vị trí cũ. Kỳ Tuấn mở cửa vào phòng và gương mặt khó chịu khi trông thấy bà Kim cùng Thư và Quang Hy ở trong phòng của anh. Bà Kim nói:

- Sao mặt mũi khó coi vậy?

- Sao mọi người lại ở đây?

- Thằng này, con làm sao vậy? Hai người này xa lạ gì với con mà không được vào?

- Không... ý con là...

Anh vội đến ngay cái chỗ có tấm ảnh rồi lén đẩy vào ngăn kéo, nhưng hành động này không qua mắt được Minh Thư. Cô giả vờ không để ý, Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư rồi lại rẽ sang chuyện khác:

- Đã lâu rồi không ai vào đây, bụi bẩn làm con trai của con hít vào, nó sẽ bị bệnh đấy.

- Cái đó thì con không lo, giúp việc lau dọn mỗi ngày mà.

Kỳ Tuấn bỗng Kimi lên, anh nói:

- Thôi, mình qua phòng khác đi em, sạch sẽ hơn.

Minh Thư nói giọng nửa đùa nửa thật:

- Anh sợ em thấy những gì không nên thấy trong phòng này à?

- Ờ... Làm gì có.

- Mấy bức thư tình các cô bạn gái của anh gửi cho anh chẳng hạn.
- Thuộc về quá khứ cả rồi em yêu.

Lên trên xe về nhà, Kỳ Tuấn hỏi Minh Thư:

- Sao mẹ lại đột ngột đón em thế?
- Mẹ muốn gặp cháu. Mẹ còn trao cho em chiếc vòng gia bảo.
- Thời này mà còn làm mấy cái chuyện đó à.
- Phải tôn trọng người lớn chứ anh.
- Sao em không báo cho anh biết?
- Lên xe rồi loay hoay mãi cũng quên. Mà nè, tại sao anh lại không muốn mọi người vào phòng của anh?
- Phòng đó vừa dơ, lại không có ai ở. Con mình còn nhỏ, dễ bị dị ứng.
- Thật không đấy?
- Thật mà em. Anh đã không ngủ ở đó từ lúc học cấp ba rồi.

Minh Thư im lặng cho qua chuyện, cô tựa đầu vào ghế rồi suy nghĩ một chút. Cô nghĩ tới tấm ảnh mà Kỳ Tuấn đã cố che giấu, nguyên nhân anh không muốn mọi người vào. Thư cố nhớ ra người còn lại chụp ảnh cùng Đàm Phúc và Kỳ Tuấn là ai. Về đến nhà, Kimi đã ngủ say nên được Kỳ Tuấn cẩn thận đặt lên giường và đắp chăn tươm tất. Kỳ Tuấn nói:

- Em vào tắm trước đi! Bị Phương Dung hành xác cả ngày chắc cũng mệt mỏi lắm hả?

Minh Thư giật bắn người, tim cô đập mạnh, những đoạn suy nghĩ đứt khúc hiện ra liên tục trong đầu làm Thư muốn vỡ tung bộ não. Câu trả lời đã được tìm ra, Thư đứng chết lặng với câu nói của Kỳ

Tuấn. Khi nhắc tới cái tên Phương Dung, Thư đã nhận ra người thứ ba trong ảnh.

“Trương Gia Hòa. Chính là anh ta. Người còn lại trong bức ảnh!”

CHAP 79

“
T ại sao anh ta lại có mặt trong tấm ảnh ấy? Lẽ nào Kỳ Tuấn đã quen biết Trương Gia Hòa từ lâu rồi? Vậy thì tại sao anh ấy lại tỏ ra quá đỗi bình thản trước những gì mình kể về Phương Dung? Chuyện gì mà mình còn chưa biết vậy?”

- Em à...

Minh Thư giật mình, cô không nhớ là mình đã ở trong nhà tắm rất lâu. Thư suy nghĩ vồn vơ và trong đầu hiện ra hàng trăm câu hỏi về Kỳ Tuấn. Phải chăng anh đang lừa dối cô điều gì đó? Một điều gì đó thật khủng khiếp.

Thư mở cửa, cố che đi ánh mắt hoài nghi của mình. Người khác thường nhận xét Thư có ánh mắt rất đẹp, nhưng cô không thích điều này cho lắm, vì đôi mắt không bao giờ nói dối được. Ánh mắt của cô luôn thể hiện đúng tâm trạng của cô. Và chồng cô - Thái Kỳ Tuấn lại có cái biệt tài là luôn nhìn xuyên thấu tận tâm can người khác, không riêng gì đôi mắt. Kỳ Tuấn đưa cho Thư một cái ly ấm nóng, cô ngạc nhiên:

- Cho em à?

- Trà hoa cúc. Giúp em ấm bụng và dễ ngủ.

- Làm chuyện gì có lỗi với em phải không? Sao tự nhiên hôm nay lại có ly trà này?

- Quan tâm chăm sóc vợ thôi mà. Anh làm chuyện gì có lỗi với em đâu nào?

- Không tin đâu.

Thư cười bí hiểm. Cô ngồi xuống giường và từ từ thưởng thức ly trà nóng bên cuốn tạp chí Harper's Bazaar, Kỳ Tuấn mở TV và xem phim. Anh cứ bấm hết kênh này tới kênh khác. Kỳ Tuấn gọi vu vơ:

- Thư à...
- Sao?
- Em là gì của anh?
- Vợ của anh.
- Vợ có thể làm mọi chuyện chồng yêu cầu không?
- Miễn đừng quá đáng là được.
- Buông cuốn tạp chí xuống đi. Nói chuyện với anh!
- Chuyện gì?

Kỳ Tuấn với cuốn tạp chí và quăng xuống sàn, anh nhào người lại gần Minh Thư hơn và phất chốc nằm trong lòng cô. Kỳ Tuấn cười ranh mãnh:

- Không quá đáng lắm đâu.
- Nói đi nào!
- Anh không muốn chỉ dừng lại ở một mình Thái Quang Hy.
- Sinh thêm con cho anh hả?
- Cái này đâu quá đáng lắm đâu.
- Nhưng Kimi chỉ mới có hơn 6 tháng. Bộ anh tưởng em là gà sao mà mần thế?

Kỳ Tuấn và Minh Thư phá ra cười lớn, Kỳ Tuấn nói:

- Cứ như là một giấc mơ, anh có vợ, rồi có con.

- Vậy, nếu cho anh chọn, anh sẽ chọn những điều này là mơ hay thật?

Kỳ Tuấn mỉm cười nhìn Minh Thư, anh nói bằng giọng hết sức ngọt ngào:

- Anh không có cơ hội để lựa chọn. Cho nên, đến giờ anh vẫn không nghĩ ra nên trả lời như thế nào đối với em.

- Thế à.

Giọng điệu Minh Thư khá hồ hững. Thư im lặng một chút, cô bước xuống giường, Kỳ Tuấn vội kéo tay Thư lại:

- Không. Đừng giận anh vì câu trả lời như vậy.

- Anh làm sao thế?

- Anh không có cơ hội lựa chọn nhưng anh quá hài lòng với những gì Thượng đế ban tặng anh. Sau này đừng bao giờ hỏi anh những câu như vậy. Em biết không, đằng sau từ “nếu” là một vé không bao giờ có cân bằng và tồn tại. Anh chỉ cho em những câu trả lời chắc chắn mà thôi.

- Em chỉ đem ly trà qua bàn thôi mà.

Kỳ Tuấn buông Minh Thư ra, cô mỉm cười nhìn gương mặt đỏ bừng của Kỳ Tuấn. Cô nói:

- Chúng ta trải qua rất nhiều chuyện mới có thể đến với nhau, còn điều gì mà anh chưa cho em biết hay không?

- Sao em lại hỏi thế? Nghi ngờ anh chuyện gì sao?

- Trả lời đúng câu hỏi của em đi.

- Thì tất nhiên là... không... không có.

Sau vài tuần tìm kiếm và hỏi thông tin từ những người bạn, người thân có thể biết được chút ít chuyện từ cái chết bí hiểm của Trương Gia Hòa, Đàm Phúc nhận ra chuyến đi này đã trở thành công cốc, bởi anh không thể điều tra được gì, mà nói đúng hơn là không có gì để điều tra. Vụ tự tử ở cầu Golden Gates, nhìn cứ như là sự thật đã rõ mồn một nhưng vẫn còn một khúc mắc chưa được giải quyết. Liệu trong hôm Gia Hòa tự tử, Minh Thư có làm điều gì để Gia Hòa nhảy xuống. Hay chính cô là người đã đẩy anh xuống? Nhưng mọi chuyện ở đây rắc rối ở chỗ, mối quan hệ của Gia Hòa và Minh Thư chỉ có mình Phương Dung dặt nên rằng đó là một mối gian tình. Điều Minh Thư chưa hề thừa nhận.

Đứng ở một ngọn đồi phía xa, nhìn toàn cảnh công trình nổi tiếng, biểu tượng của thành phố San Francisco, Đàm Phúc hỏi:

- Cô quen Minh Thư lâu chưa?

- Chúng tôi học chung với nhau từ nhỏ tới năm lớp 10. Sau đó tôi ra nước ngoài định cư cùng gia đình. Tình cờ Minh Thư cũng nhận học bổng và sang đây du học, chúng tôi gặp lại nhau.

- Sang bên này vẫn thân thiết à?

- Ở khác thành phố mà. Tôi chỉ mới chuyển đến đây và gặp Minh Thư sau khi kết hôn với Nguyễn Phong thôi.

- Cô biết Trương Gia Hòa chứ?

- Không. Là ai vậy?

- À, mà thôi... Tính đến nay, toàn là cô dắt tôi đi tham quan. Cô biết những chỗ cũng đẹp để thật đấy, phong cảnh lãng mạn, hữu tình.

- Tôi toàn dắt anh đến những chỗ dành cho những người hẹn hò hoặc có những góc độ đẹp để chụp ảnh đấy.

- Tại sao?

- Vì dường như, chúng tôi chỉ đi đến những nơi đây.

- Đó là một cuộc tình lãng mạn?

- Có lãng mạn, nhưng quá non nớt, càng dẫn đến sai lầm khi chúng tôi quyết định kết hôn.

- Cô có hối tiếc không?

- Cuộc đời mà. Phải trải qua nó thì lần sau mới rút được kinh nghiệm.

- Tức là cô vẫn sẽ bước tiếp?

- Sao anh lại mỉm cười khi tôi nói điều đó?

- Chắc cô nhìn nhầm đó thôi.

Rồi Đàm Phúc lại đi lòng vòng xung quanh, Ánh Tuyết quay lại nhìn anh đang ngồi trên một mỏm đá rồi cười dí dỏm:

- Cảm ơn!

- Chuyện gì?

- Chuyến đi này.

- Ừ.

- Anh đã đạt được điều anh muốn rồi đấy.

- Cô đã khuấy khỏa lại và sẵn sàng với một cuộc sống mới, đón nhận mọi thứ vào mình rồi hả?

- Phải.

- Nhanh thế.

- Anh biết tôi nói điều đó để làm gì không?

Đàm Phúc lắc đầu, Ánh Tuyết thấp giọng:

- Đến lúc chúng ta phải quay về rồi. Không những tôi mà còn anh nữa, phải chăm chỉ làm việc để tạo lấy vị thế của một đại luật sư có tiếng chứ. Không định vì vụ án đó mà bỏ nghề luôn chứ?

- Ừ. Chúng ta đi cũng khá lâu rồi.

Vương Khang hôm nay được nhận giải thưởng “Cây bút vàng” dành cho những biên tập viên năng nổ và có tiến bộ trong công việc. Khang hãnh diện lắm, giờ anh không còn là một anh chàng công tử bột như một năm trước đây, lúc mới vào nghề. Với thành tích liên tiếp thế này, hẳn Vương Khang sẽ có một vị trí cao trong tương lai. Anh có khá nhiều mối quan hệ tốt đẹp với những nữ đồng nghiệp trong tòa soạn, nhưng Khang đang tạm hài lòng với cuộc sống của mình. Một tình yêu có hy vọng được nuôi lớn từ hoài bão, phần nào thể hiện cho gia đình thấy chọn nghiệp viết báo không hẳn là một lựa chọn tệ hại.

Minh Thư vẫn làm việc, cô thường là người về sau cùng. Phải nói một người có năng lực làm việc như Minh Thư lại yên vị ở vị trí như thế này quả khá là lãng phí. Nhưng cô không cam tâm bỏ đi, như thế cứ giống như cô đang sợ. Hơn nữa, cô quyết phải giành lại và hơn nữa còn phải tìm lại nguyên nhân cô buộc phải vắng mặt ngày bầu chọn. Đang tập trung làm việc, chuông điện thoại reo. Mắt Thư vẫn dán chặt vào mấy bản thảo:

“Alô.”

“...”

“Alô...”

“Mama... mama...”

“Ôi, Kimi. Con trai của mẹ đang gọi mẹ sao? Gọi nữa đi con.”

“Mama...”

Minh Thư hạnh phúc đến phát khóc, hai mắt cô ươn ướt khi nghe tiếng gọi đầu tiên của cậu con trai cưng. Giọng Kỳ Tuấn cười giòn giã:

“Em đang khóc đấy à?”

“Anh phát hiện ra điều thú vị này hả?”

“Ừ. Con nó gọi em đầu tiên đấy. Phải cưng nó nhiều vào nhé!”

“Anh đang ghen phải không?”

“Quấn quýt với anh suốt ngày mà lại gọi mẹ trước.”

“Con trai cưng của em mà.”

“Về nhà nhanh nhé!”

“Lát gặp.”

Một lúc sau, tình cờ Minh Thư và Phương Dung cùng bước vào chung một thang máy. Thư quá nôn nóng gặp cậu con trai cưng để tận tai nghe được cậu bé nói nên không thể chờ một lượt khác. Phương Dung tỏ vẻ khinh miệt:

- Một gia đình hạnh phúc đó à!

- Nếu cô có một đứa trẻ, cô không biết cô sẽ hạnh phúc thế nào khi nó gọi cô tiếng “mẹ” đâu.

Phương Dung mặt đỏ bừng vì tức giận, tâm trạng hạnh phúc của Minh Thư làm cô quên mất đây là điều Phương Dung đã từng rất đau, mà lại liên quan tới Trương Gia Hòa. Phương Dung như muốn giết người, giọng cô hầm hầm:

- Đứa trẻ của tôi đã gián tiếp bị cô giết đấy.

- Sao cô lại độc mồm độc miệng như vậy?

- Tôi chẳng nói sai đâu. Cô rất thông minh và cao ngạo, nhưng cô chỉ là một tay thiện xạ ở ngoài sáng. Trong bóng tối, cô hoàn toàn không biết được vị trí của mình, không xác định được lí trí của mình và cô không biết mình đang tin vào ai đâu. Con nai vàng của bình minh, con hồ ly của bóng đêm ạ!

- Sao cô luôn muốn xô đổ hạnh phúc của tôi thế? Tôi đã nói tôi không liên quan đến cái chết của Trương Gia Hòa. Tôi có gặp anh ấy trên cầu đêm đó nhưng tôi không hề đẩy anh ấy xuống. Tôi đã bỏ đi vì nghĩ rằng anh ấy say xỉn, một người như Trương Gia Hòa thì làm sao có thể nhảy xuống dưới được. Những chứng cứ cảnh sát thu thập, đó chỉ là những tin nhắn bông đùa. Cô nghĩ đó là thật à?

- Tôi không nghe bất cứ lời biện minh nào từ cô đâu. Nhưng nghe này, hãy tự vững bước trên đôi chân của mình, đừng bao giờ tin vào đàn ông với lời hứa sẽ là điểm tựa vững chắc. Tin tôi đi, bức tường vững chắc mà cô luôn muốn dựa vào kia sắp sụp đổ rồi.

- Giữa chúng tôi chẳng có gì có thể sút mẻ đâu. Chúng tôi là một gia đình hạnh phúc.

- Cô tin chắc điều đó ư? Một điều quá viển vông. Gã trai ấy không bao giờ làm điều gì trái với tính cách của mình mà không có lý do. Anh ta có được mọi sự ủng hộ nhưng anh ta không ngồi vào cái ghế nóng đơn giản vì anh ta không thích. Cô không hề nghĩ đến tại sao một người như anh ta lại hoàn toàn muốn từ bỏ cuộc sống độc thân tự do tự tại của một đại thiếu gia chỉ vì cô à? Tình yêu sét đánh à? Tỉnh lại đi!

- Tôi không muốn nghe những lời này.

- Tùy cô thôi. Xây đắp mãi thì có ngày nó cũng hoàn thiện và chờ sử dụng. Tôi đang rất đổi thành thạo và thoải mái. Và tôi đang trông chờ vào một vở kịch hay.

Những lời nói ám chỉ Kỳ Tuấn, tại sao ngay lúc này Phương Dung lại muốn nhắc nhở Minh Thư phải đề phòng mọi người kể cả người chồng hết mực thương yêu cô? Minh Thư lái xe mà tâm trí cứ tập

trung vào những câu hỏi và từng lời nói Phương Dung dành cho mình. Cô bước xuống xe, gian phòng khách rộng lớn, một tổ ấm đẹp tuyệt vời, tiếng trẻ con cười khúc khích ngồi tựa vào ông bố, cả hai đang cho mô hình xe lửa chạy. Cô lặng lẽ bước vào nhà, Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn, cô nhìn một cách xoáy thật sâu vào. Nhưng, anh nào có gì để cô nghi ngờ và đề phòng. Chẳng phải hạnh phúc được xây dựng trên cơ sở yêu thương và tin tưởng nhau hay sao? Làm những điều đó khác nào Thư tự đẩy hạnh phúc của mình đi khỏi tầm tay.

Bé Quang Hy trông thấy Minh Thư liền mừng rỡ nhoài người ra khỏi vòng tay của ba rồi trườn lại phía mẹ. Cậu bé chưa biết bò nhưng trườn thì nhanh thoăn thoắt. Minh Thư vội chạy lại và đỡ lấy cậu con cưng, ôm cậu bé vào lòng:

- Con yêu của mẹ! Gọi mẹ nữa đi nào!

- Mama...

- Ôi, đáng yêu quá! Con của mẹ biết nói rồi.

Rồi Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn, cô lại ôm con vào lòng và hôn từng nụ hôn thương yêu. Nhìn Kỳ Tuấn lặng lẽ xếp đồ chơi lại gọn gàng và cho vào hộp, đến cái cách anh sắp xếp chúng một cách tỉ mỉ. Thư hiểu rõ, dù sao, Tuấn cũng đã hy sinh và thay đổi rất nhiều. Xứng đáng có được một tình yêu chân thành, không nghi ngờ và đề phòng từ cô. Cô không hối hận vì điều đó. Bởi vì chỉ khi chúng ta đáp lại một tình yêu bằng cách yêu thực sự và hết lòng thì ta mới thưởng thức được cái gì gọi là trái thơm hạnh phúc.

CHAP 80

Thấm thoát thời gian trôi qua, cậu nhóc Thái Quang Hy mới đó mà đã lớn lên trông thấy. Cậu bé đã lẫm chẫm biết đi và nói được vài tiếng đơn lẻ nghe rất buồn cười. Gia đình của Thư và Tuấn vẫn tồn tại hạnh phúc và chưa hề có sóng gió như Phương Dung đã dự báo. Kỳ Tuấn và Minh Thư vẫn tình tứ trong khi Phương Dung đã bắt đầu chán ngán với cuộc sống của một kẻ đứng đầu cô đơn.

Đàm Phúc và Ánh Tuyết sau khi từ Mỹ trở về, mối quan hệ của họ đã tốt hơn rất nhiều. Cả hai thường xuyên cùng nhau đi ăn tối, chia sẻ với nhau về những điều thú vị trong công việc. Họ có vẻ rất hợp ý với nhau, vài tháng sau khi Ánh Tuyết ly hôn, đối với người bình thường thì có thể đã bắt đầu một mối quan hệ mới với Đàm Phúc. Tuy nhiên, cả hai vẫn chưa đề cập gì cả. Vẫn còn thiếu một chút gì đó để cả hai tiến triển lên trên mức tình bạn.

Hôm nay, Vương Khang và Nhã Trúc cũng nhau đi chơi. Bãi cỏ mà trước kia Nhã Trúc được Vương Khang đưa đến bây giờ đã mọc lên một tòa nhà lớn nhiều tầng. Vương Khang đỗ xe lại, cả hai cùng đi dạo quanh con đường khá xinh đẹp. Nhã Trúc nói:

- Lâu rồi mới trở lại đây, suýt chút nữa em không nhận ra.
- Em có còn nhớ anh đã nói gì khi đưa em đến đây không?
- Làm sao em quên được.
- Vậy em có biết hôm nay em lại đến đây một lần nữa vì nguyên nhân gì không?

Nhã Trúc lắc đầu nhoẻn cười tựa đầu vào vai người yêu. Cả hai cùng nhau đi tiếp. Đến một gốc cây, ở đó có một cái băng ghế gỗ

màu trắng. Nhã Trúc ngồi xuống, vừa định quay sang nói với Vương Khang thì đã thấy bó hoa hồng đập vào mắt cô. Đóa hồng rất to và đẹp. Nhã Trúc mỉm cười:

- Ý gì đây?

- Thành ý của anh.

- Sao?

- Trước kia anh đã nói, anh muốn mối quan hệ của chúng ta bắt đầu từ một bãi đất trống, sau đó từ từ mới được xây cất lên thành một tòa nhà sang trọng.

- Em không quên.

- Giờ thì tòa nhà cũng đã xây xong rồi. Anh nghĩ thời gian qua, công việc của anh cũng đủ để anh nghĩ tới chuyện quan trọng với cô người yêu tiểu thư danh giá của anh.

- Em nói là đủ sao? Em muốn anh ngồi chỗ của chị dâu cơ.

- Khi đó em đã già rồi, không sợ anh chê à?

- Hứ! Đáng ghét!

Vương Khang nhếch mép cười:

- Đùa chút thôi mà. Em luôn xinh đẹp trong lòng anh. Em là người con gái đầu tiên khiến anh có thể bỏ qua mọi sự tự ái và tha thứ một cách dễ dàng cho em dù em có xúc phạm anh như thế nào đi chăng nữa.

- Vinh dự thế à?

- Cũng không biết vì sao lại thế. Nhưng anh nghĩ, đã đến lúc rồi!

Vương Khang vừa định cho tay vào túi quần lấy một vật nhỏ nhỏ tròn tròn thì điện thoại bật sáng. Tiếng chuông điện thoại vang lên

làm bầu không khí lắng mạn bị xua tan...

“Là tôi đây!”

“Về tòa soạn ngay.”

“Đây là giờ nghỉ trưa mà.”

“Việc cấp bách. Đây là lệnh của cấp trên.”

“Thôi được rồi, hai mươi phút nữa tôi có mặt.”

Vương Khang quay sang nhìn Nhã Trúc, rồi anh gãi đầu:

- Chị dâu của em quá đáng thật! Lựa những phút quan trọng nhất lại gọi tới.

- Anh phải về ngay hả?

- Anh...

Rồi Vương Khang mỉm cười nhìn Nhã Trúc:

- Vật này nếu mà đưa gấp rút rồi bỏ đi, anh e rằng em sẽ bỏ anh luôn. Đành dịp khác vậy!

- Biết sao bây giờ.

Nhã Trúc nhún vai đáp, vì nghịch đường nên Vương Khang đành phải tiễn bạn gái lên taxi. Anh cầm lấy đóa hoa trao cho Nhã Trúc rồi nói:

- Chê không lấy à?

- Hoa rất đẹp.

Nhã Trúc hôn lên má Vương Khang rồi nhanh chân vào taxi và đóng cửa lại. Vương Khang đội mũ bảo hiểm, lên xe quay trở về tòa soạn.

Khác với Kỳ Tuấn - người có thể tự do đi lại, ra vào mà không cần giờ giấc, Minh Thư làm việc rất siêng năng và thường là người về muộn nhất. Có vẻ như việc muốn giành lại chiếc ghế Tổng biên tập không còn là mục tiêu hàng đầu nhưng cô không được phép làm trái kỷ luật của mình. Cô đang làm việc, chợt ngước lên và trông thấy cậu bé Quang Hy toét miệng cười. Minh Thư ôm lấy con trai vào lòng:

- Kimi đến đây thăm mẹ đó à? Xem nào, hôn mẹ đi!

Kỳ Tuấn mỉm cười:

- Anh nghĩ em nên sửa cách gọi đi. Mai này con mình lớn, em muốn bạn gái nó cứ gọi nó là Kimi à?

- Ở... cái tên này do em đặt chắc?

- Thì tên là do anh chọn. Nhưng chỉ gọi ở nhà thôi. Đây là bên ngoài. Tên Quang Hy đẹp hơn nhiều, phải không con?

- Nhìn kìa, là con trai của anh Tuấn kìa!

- Xem nào, hot boy của tôi lại đến đây à.

- Không. Tôi đã đặt hàng cho con gái tôi rồi đấy nhé!

- Lại nựng một cái mới được, yêu quá!

Kỳ Tuấn bị đẩy sang một bên, mấy cô nàng ngồi cùng phòng rời ghế và xúm lại xung quanh Minh Thư mỗi người cố hôn vào hai má ửng hồng của cậu bé. Cậu bé ban đầu còn tươi cười, nhưng sau thấy mấy cô làm dữ quá nên khóc và “trốn” bằng cách quay mặt ra phía sau. Minh Thư dỗ dành:

- Thôi mà con, nín đi nào. Ai cũng yêu con hết mà!

Quang Hy đội nón màu cam hình gấu Pooh, mặc chiếc áo Superman, quần jean và đáng yêu trong đôi giày Converse bé tí.

Cậu nhóc như một ngôi sao ở tòa soạn này vì cái miệng lúc nào cũng cười tươi. Kỳ Tuấn nói:

- Thôi nào các cô, thằng bé từ chối nhưng ba nó thì không từ chối đâu.

Minh Thư liếc nhìn Kỳ Tuấn, hiểu rõ là anh đang đùa, cô chỉ bật cười. Quang Hy trông thấy mẹ cười cũng cười theo. Vừa lúc đó, tiếng giày cao gót lộc cộc từ phía đằng xa, mọi người hiểu và lặng lẽ giải tán. Chỉ còn Minh Thư và Kỳ Tuấn cùng cậu nhóc Quang Hy đang bám tay vào các bàn làm việc. Phương Dung lớn tiếng:

- Đây là giờ làm việc. Con cái của người ta không cần các người quan tâm.

- Bình tĩnh lại đi. Mọi người chỉ lại nựng thằng bé thôi mà. - Kỳ Tuấn hạ giọng.

Minh Thư nói:

- Cô cần tạo sự thoải mái cho nhân viên chứ.

- Trước kia cô ở vị trí này có bao giờ cô nói câu đó không? Giờ quay về phía họ chống đối tôi hòng đòi lại chức Tổng biên tập à.

- Tôi luôn tôn trọng mọi quyết định từ cấp trên. Tại sao tôi phải dùng một cách hèn hạ như vậy để lấy lại? Thực lực của tôi có đủ mà.

- Đừng nói giọng đó với tôi ở đây, tôi không... Ồi, đau quá!

Mọi người đứng dậy nhìn, cậu nhóc Quang Hy từ đâu bò ra rồi kê miệng cắn mạnh vào bắp chân của Phương Dung. Mọi người đều che miệng cười trong khi Kỳ Tuấn vội chạy lại kéo cậu con trai ra. Quang Hy cắn rất dai và quyết không chịu nhả, Minh Thư chạy lại:

- Kimi, ngoan nào! Nhả ra đi con. Nhả ra! Mẹ sẽ lấy con hổ bông của con. Cái này không phải.

- HỒ! HỒ!

Lúc này cậu nhóc mới chịu nhả ra, Minh Thư bồng cậu con trai lên, một bên bấp chân của Phương Dung rướm máu còn lớp vớ bên ngoài đã bị rách. Răng cậu nhóc tốt thật. Kỳ Tuấn gãi đầu:

- Trước giờ nó đâu có thói quen này! Xin lỗi cô.

- Hai người chơi tôi đó hả? Được rồi. Nhớ đấy! Thằng nhóc này quá quái lắm.

Phương Dung bỏ đi. Không khí trong phòng lại vui hẳn, mọi người cứ thi nhau cười và cùng nhau chia sẻ cái clip do một anh chàng nhanh tay quay lại được bằng điện thoại. Kỳ Tuấn xoa đầu cậu con trai đang cầm con hổ bông bé xíu yêu thích của cậu từ bé, bật cười:

- Sao em biết nó tưởng bấp chân của Phương Dung là con hổ bông của nó?

- Em là mẹ của nó mà. Cũng lạ thật, em cũng hay mang vớ nhưng nó có cắn em đâu.

- Nó biết thương ai ghét ai mà.

- Đó là lý do tại sao lúc nào em cũng để con hổ bông vào trong túi chung với tã và bình sữa.

- Con trai anh Tuấn, chị Thư tài lắm. Mới bé tí mà đã hạ được “bà la sát” rồi.

- Quá khen! Quá khen!

Rồi Kỳ Tuấn lấy trong túi ra một xấp thiệp và nói:

- Hôm nay Quang Hy không chỉ đến đây thăm đồng nghiệp của ba mẹ. Quang Hy đến đây mời sinh nhật đấy.

Rồi Kỳ Tuấn phát thiệp cho mọi người, Minh Thư nói:

- Tuần sau là sinh nhật một tuổi của Quang Hy. Mọi người đến đông đủ nha.

- Nhất định rồi. Hôm ấy phải chụp thật nhiều hình của hot boy mới được.

Phương Dung tức giận khi bị thằng nhóc con làm trò cười trước mặt cấp dưới. Cô tức giận đến đỏ mặt. Vừa lúc đó, cô nhận được cú điện thoại:

“Đây đã là lần thứ ba cô từ chối đến văn phòng luật sư thỏa thuận đơn xin ly hôn rồi.”

“Được rồi. Tôi sẽ tới ngay.”

Phương Dung để điện thoại xuống, cô nhìn xuống gia đình hạnh phúc của Kỳ Tuấn rồi nói:

- Được rồi, Thái Kỳ Tuấn, thời gian tôi để anh vi vu với cái gia đình giả tạo của anh xong rồi. Đến lúc tôi phải hành động để kết thúc mọi thứ thôi.

CHAP 81

Buổi tối trước ngày sinh nhật bé Quang Hy, mọi thứ đều đã được trang trí đẹp đẽ. Kỳ Tuấn đang cố thiết kế đoạn clip sao cho thật công phu, thật đẹp. Anh đã làm gần tháng nay, bây giờ vẫn xem đi xem lại. Minh Thư dỗ con trai ngủ xong rồi về phòng. Thấy Kỳ Tuấn đang chăm chú, Minh Thư hỏi:

- Anh đã xem đi xem lại cả tuần nay rồi. Còn vấn đề gì nữa sao?
- Phải để lại ấn tượng chứ. Không những người ta xem phải nhớ, mà sau này thằng nhóc nhà mình lớn lên, xem lại, nó phải tự hào và phục ba nó nữa.
- Muốn con thần tượng anh sao?
- Bất cứ thằng nhóc nào lớn lên cũng có thần tượng đầu tiên là ba nó mà.

Minh Thư tựa đầu vào vai Kỳ Tuấn:

- Nhưng anh thì không may mắn như thế.
- Cả em cũng vậy. Em cũng không có nhiều kỷ niệm với ba. Chỉ nhớ rằng, ông ấy rất yêu thương em. Phải chi ông ở bên em nhiều hơn một chút.
- Nhưng giờ chúng ta có nhau.
- Cùng chăm sóc Kimi, để nó lớn lên trong một gia đình hoàn thiện. Em có hứa với anh sẽ làm tốt vai trò này không?
- Sợ gì mà không hứa. Chỉ lo anh không làm tốt thôi.

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư, anh lấy trong ngăn kéo ra một hộp CD. Hình nền là ảnh cưới của hai vợ chồng. Minh Thư ngạc nhiên:

- Gì thế anh?
- Tặng cho em.
- Ngày mai là sinh nhật con mình. Sao lại tặng cho em?
- Nhưng em không được mở ngay.
- Tò mò quá.
- Em phải giữ lời hứa.
- Anh làm gì quan trọng thế?
- Khi em giận anh nhất, khi anh gây ra lỗi gì làm em đau đớn và thù hận anh nhất, lúc đó em hãy mở cái đĩa này ra. Có được không?
- Tại sao lại như vậy?
- Con người ta sống an toàn vẫn phải mua bảo hiểm mà em.
- Vậy đây là bảo hiểm của anh đó sao?
- Có thể là vậy. Em phải hứa nha!

Kỳ Tuấn kéo Minh Thư lại sát người anh, Minh Thư khiêu khích:

- Anh làm gì em nào?
- Muốn anh cắn em không?
- Muốn thật không?
- Thử thì biết.

Nói rồi Kỳ Tuấn bế thốc Minh Thư lên rồi đặt cô xuống giường, Thư vội cản Kỳ Tuấn lại:

- Thôi, thôi... em chịu... Em đồng ý.

- Sao vậy?

- Ngày mai là sinh nhật con mà. Hôm nay ngủ sớm để mai có tâm trạng tốt. Nhé!

- Nỡ làm anh cụt hứng sao?

- Có một thông tin mà em nghĩ anh khá là thích.

- Thông tin gì?

- Nếu tối mai anh không say xỉn, em sẽ đền bù cho anh đêm nay.

- Thật chứ?

- Em có bao giờ gạt anh đâu?

- đành tạm tin em vậy. Nhưng em cũng phải giữ lời hứa cái đĩa đây nha.

Tiệc sinh nhật của bé Quang Hy được tổ chức khá hoành tráng. Không phải vì độ hào nhoáng của gia thế con nhà giàu mà vì đây là tiệc sinh nhật đầu tiên nên ba mẹ bé muốn để lại điều gì đó đáng nhớ một chút. Dĩ nhiên, khuôn viên rộng rãi ở căn nhà xinh đẹp của Tuấn và Thư là địa điểm lý tưởng để tổ chức. Bà ngoại của bé cũng đã từ ngoài Bắc vào đây, bà lâu rồi không gặp cháu nên cứ ôm ấp ẵm bồng Quang Hy mãi. Còn cậu bé thì luôn thích nũng nịu trên tay người lớn, đã chập chững biết đi mà vẫn thích được ẵm hơn. Khung cảnh được trang trí đủ màu sắc với bong bóng, hoa và đồ chơi. Những món quà to bự mà cậu bé tò mò nhìn. Thư và Tuấn còn treo một màn hình lớn phía ngoài sân để cùng nhớ lại những khoảnh khắc từ khi chào đời của bé Quang Hy. Khách mời đã đến dự khá đông đúc, Quang Hy tỏ ra thích thú với không khí đông vui như vậy.

Cậu bé hôm nay ra dáng một hoàng tử bé với bộ vest đen bé xú và đeo nơ trông thật đáng yêu. Minh Thư đến dắt con trai ra:

- Quang Hy ra chào bà nội nè! Đi theo mẹ!

- Ầm! Ầm...

- Hôm nay Quang Hy lớn rồi, mẹ dắt con đi nào.

- Ầm...

- Sợ con luôn. Mè nheo với mẹ hả?

Thư bồng con trai lên, những anh chàng đồng nghiệp vẫn còn phải quay lại ngược nhìn cô - vẻ đẹp của “gái một con” một cách gợi cảm trong bộ đầm dài hở lưng màu trắng. Thư xoa tóc, mái tóc xoăn nhẹ và nụ cười đẹp như thiên thần. Quang Hy may mắn sở hữu vẻ đẹp hoàn hảo kia từ mẹ nhưng cũng không mất đi cái phong thái từ gen của ông bố lắm tài nhiều tật. Minh Thư bồng con đi ngang bàn Kỳ Tuấn, anh vẫy chào cậu con trai, cậu bé cũng chào lại miệng lấp bắp từ gì đó khá khó hiểu.

Bà Kim đón lấy cậu cháu cưng từ tay Minh Thư, Quang Hy cứ cố né tránh vì mấy nụ hôn của bà mạnh quá. Bà Kim giành ẵm cậu cháu cưng suốt. Minh Thư nói:

- Con mời mẹ vào trong ạ!

- Khách đã tới đủ chưa?

- Chỉ là bạn bè của con và anh Tuấn. Tới đủ rồi ạ!

- Sao không thấy vợ chồng Trình Can?

- Dạ, con cũng không biết. Tụi con có gửi thiệp mời mà.

- Lạ vậy! Cậu đó là bạn trai của Nhã Trúc à?

- Dạ.

- Hôm nay con phải giữ thẳng Kỳ Tuấn nhé. Tiệc tùng thế này không được để nó say xỉn đâu.

- Gấu!

Quang Hy chỉ tay vào con gấu Teddy màu trắng to gấp đôi thậm chí là gấp ba thân hình cậu, đó là quà của bà nội dành cho Quang Hy. Cậu bé được rất nhiều đồ chơi, Quang Hy nói:

- Gấu! Gấu.

- Bà nội tặng Quang Hy đó. Con hôn bà đi!

Quang Hy ôm lấy bà rồi đến bên con gấu. Buổi tiệc buffet với những món ăn thơm ngon và mới lạ từ ba vùng miền Việt Nam. Đàm Phúc thì tặng hẳn cho cậu con nuôi một chiếc xe Ferrari đồ chơi có điều khiển đắt tiền. Còn vô số những món quà độc mà cậu quý tử của Kỳ Tuấn và Minh Thư nhận được. Buổi tiệc gần bắt đầu thì Trình Can đi tới. Anh cũng mang món quà lớn cho Quang Hy. Minh Thư ẵm con trai và Kỳ Tuấn thì cầm micro và phát biểu:

- Cảm ơn các bạn hôm nay đã đến chung vui cùng gia đình tôi bữa tiệc này. Kết quả ngọt ngào của chúng tôi đã tròn một tuổi. Tôi không biết nói gì hơn là tôi thực sự rất hạnh phúc với họ. Vợ và con trai tôi. Những người không thể thiếu trong cuộc sống của tôi hôm nay, ngày mai và mãi mãi đến suốt cuộc đời này.

Kỳ Tuấn lấy cái hộp quen thuộc, anh lấy trong hộp ra một sợi dây chuyền cũng có mặt là hình cái bình sữa, đeo vào cho Quang Hy. Cậu bé mãi mê nhìn ngắm những ánh đèn flash cứ thi nhau mà nháy sáng chẳng chú ý gì. Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư, anh mỉm cười:

- Cảm ơn em đã sinh cho anh đứa con quá đổi tuyệt vời!

Minh Thư mỉm cười, cô và Kỳ Tuấn trao nhau nụ hôn trước đám đông làm mọi người ồ lên vì được chứng kiến một hành động cực kỳ lãng mạn của đôi vợ chồng giữa ngày sinh nhật của cậu con trai.

Minh Thư nói:

- Và sau đây, mời các bạn chiêm ngưỡng những khoảnh khắc từ lúc Quang Hy ra đời đến bây giờ do tôi và anh Tuấn ghi lại.

Màn hình được mở, hàng loạt ảnh của bé Quang Hy từ lúc còn đỏ hỏn cho đến những khoảnh khắc biết lật, sau đó biết trườn rồi bập bẹ từng tiếng nói. Yêu nhất là khi cậu bé bắt chước, lúc thì nhún nhảy theo nhạc, lúc thì nằm im nhìn xe lửa đồ chơi chạy. Hay những lúc được ba bồng xuống hồ bơi và vẫy vùng với nước hoặc nũng nịu trên tay mẹ.

Nhã Trúc nói với Vương Khang:

- Nhìn Kimi, ai mà không mong có được đứa trẻ hoàn hảo như vậy anh nhỉ?

Vương Khang im lặng, có vẻ như anh biết được một điều gì đó nhưng lại không nói ra. Mặt Vương Khang cứ buồn buồn từ nãy đến giờ dù đang ngồi cạnh ông Minh và Thanh Nhi, vợ của ông. Đoạn clip khá dài kết thúc, Minh Thư và Kỳ Tuấn quay lại với mọi người:

- Hôm nay mọi người hãy thật vui vẻ để cùng chúng tôi kỷ niệm ngày Quang Hy tròn một tuổi...

Mắt mọi người vẫn còn dõi theo trên màn hình. Hình như đoạn clip vẫn chưa hết. Minh Thư và Kỳ Tuấn quay lại, một luồng gió nhẹ thổi ngang làm Kỳ Tuấn linh cảm có chuyện gì đó không hay. Bắt đầu đoạn clip thứ hai cũng là một loạt những hình ảnh, nhưng đó là những hình ảnh hạnh phúc của Trương Gia Hòa và Phương Dung. Còn có cả đoạn clip anh chàng cầu hôn cô trên cầu Golden Gates. Sau đó là tám ảnh Đàm Phúc, Kỳ Tuấn và Gia Hòa hiện rõ lên.

Đàm Phúc nhìn Kỳ Tuấn, anh nhanh tay:

- Đoạn clip này không nằm trong kế hoạch. Không có gì cả, sẽ tắt ngay thôi!

- Đứng.

Minh Thư liên tục dán mắt vào và không rời khỏi màn hình. Sau bức ảnh ấy là một đoạn hội thoại được ghi âm:

“ - Vậy cô muốn làm gì?

- Tôi sẽ vào “Người thời thượng” với danh nghĩa là người thay thế thời gian anh bị đình chỉ.

- Vậy là cô điều tra tất cả trước khi về đây à?

- Có thể nói là vậy.

- Thực sự cô muốn trả thù đến vậy sao?

- Trông tôi giống đang đùa lắm à?

- Nếu vì cái chết của đại ca mà cô như thế thì...

- Tôi yêu Trương Gia Hòa. Và tôi cần một lời giải thích từ sự ra đi bí ẩn của anh ấy.”

...

“ - Vấn đề là tôi không thể tiếp cận cô ta.

- Không thể tiếp cận một cách quang minh chính đại thì vẫn còn ngổ tặc mà.

- Ngổ tặc?

- Tôi không tin cậu không hiểu tôi nói gì.

- Tôi không biết chị muốn tôi giúp chị điều gì?

- Tìm cách ràng buộc để cô ta chỉ có thể là của cậu. Bằng cách dễ tiện nhất cũng được. Rồi sau đó làm cô ấy hạnh phúc, đến tột cùng, làm cô ta thật sự yêu cậu rồi hãy cho cô ta thấy sự phản bội là như

thế nào. Tôi muốn cô ta sống không bằng chết khi ném trái cái thứ cảm giác đó.”

...

“ - Đó là Hoàng Ngọc Minh Thư, sếp của tôi. Cô nghĩ cô ta cần mấy cái chuyện như là tặng hoa nắn nỉ hay gì gì đó để chấp nhận tôi hả? Còn lâu!

- Vậy thì tìm cách nào đó buộc cô ta phải bỏ Âu Trình Can mà đến với cậu đi.

- Cách gì? Làm cô ta có thai à?”

...

“ - Tôi chưa bao giờ lên giường với phụ nữ vì mục tiêu bỉ ổi như thế.

- Tôi cảm nhận được cái vẻ sung sướng của cậu khi chinh phục được mỹ nhân kiều kỳ kia mà.

- Để xem cô ta đối với tôi như thế nào sau chuyện này?”

...

Rồi sau đó là đến đoạn clip đám cưới của hai người, rồi sau đó là đến những tấm ảnh ngọt ngào của một gia đình hạnh phúc. Rồi dòng chữ cuối cùng của đoạn clip có tên là “Kế hoạch làm bố - một kế hoạch hoàn hảo”.

Minh Thư giận dữ nhìn Kỳ Tuấn, anh tái mặt nhìn cô:

- Thư à, nghe anh nói. Em cần phải để anh giải thích!

- Im đi! Đồ tồi.

Kỳ Tuấn hét toáng lên:

- Ai đã làm chuyện này thế? Là ai?

- Chính là tôi.

Rồi Phương Dung bước ra, cô đã đến đây tự lúc nào. Cô nói:

- Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Cần gì phải chối bỏ chứ. Đây chẳng phải là động cơ ban đầu của anh sao?

- Cô điên hả? Tại sao cô lại chọn lúc này?... Thư à? Hãy nghe anh. Mọi chuyện không như em nghĩ đâu.

Trình Can vội bước lên lời Phương Dung xuống:

- Cô điên đủ chưa?

- Phải. Tôi đang điên. Nhưng sắp có một người điên nặng hơn tôi rồi.

- Theo tôi ra đây. Cô thích cái trò phá hoại quá hả?

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư, anh nắm lấy tay cô thì bị cô thẳng thừng giật ra. Thư hét lên:

- Đồ dối trá! Vậy là anh đã gạt tôi ư? Tất cả mọi chuyện đều là một kế hoạch, kể cả việc làm tôi mang thai? Tôi đã cố gạt mình khi không nghĩ anh có mối liên hệ mật thiết với Trương Gia Hòa. Nào ngờ anh lại là người cùng thuyền với Lương Trần Phương Dung để gạt tôi.

- Ban đầu là như vậy nhưng mọi chuyện đã diễn ra theo chiều hướng khác.

- Quá đủ rồi. Hôm nay anh đã tặng cho mẹ con tôi món quà đủ lớn rồi.

- Em... đừng quá kích động. Chờ anh đã...

Thư không giữ được bình tĩnh, cô bỏ ra khỏi bàn tiệc. Mọi người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mọi thứ cứ diễn ra như một bộ phim. Minh Thư bước xuống bậc, Kỳ Tuấn kéo lại:

- Nghe anh đi, cho dù tất cả mọi chuyện đều là sự lừa dối thì tình yêu của anh dành cho em là thật, cho gia đình của chúng ta là thật.

Nghe đến đây, Minh Thư không kiềm chế được vung tay tát vào mặt Kỳ Tuấn. Cô giận đỏ cả mặt:

- Tôi đã cố không làm anh mất mặt trong ngày hôm nay. Sau khi sự thật vỡ lẽ, tôi có thể nghe lọt lỗ tai hết ngoại trừ câu này. Tôi không thể nhìn được nữa. Tình yêu của anh ư? Đối với tôi bây giờ là một sự sỉ nhục anh rõ chưa?

- Thư, em có đánh anh, mắng nhiếc anh bao nhiêu cũng được. Nhưng làm ơn hãy để anh nói. Anh không muốn lừa dối em.

- Buông tôi ra!

Kỳ Tuấn cứ cố níu kéo lại trong khi Minh Thư thì cố gỡ tay anh ra. Trong lúc cả hai giằng co, Minh Thư cứ đi lùi lại, đến bậc nghỉ, cô trượt chân và ngã lăn xuống gần chục bậc thang. Dù bậc thang thấp nhưng cũng làm Thư ngã khá mạnh. Đầu cô đập vào một cái chậu hoa. Cô ngất xỉu làm buổi tiệc tán loạn. Kỳ Tuấn hoảng hốt:

- Minh Thư, em làm sao thế? Trả lời anh đi.

Mọi người vây kín lại, phải khó lắm Kỳ Tuấn mới nhắc Minh Thư ra khỏi đám đông. Khi vừa bế Thư lên khỏi sàn, Nhã Trúc hét lên:

- Anh Tuấn, nhìn kia!

Dưới sàn có một vệt máu, Thư chỉ bị chấn thương ở đầu nhưng sao lại có vết máu dưới sàn? Rồi mọi người ôm chặt đầu khi biết được những vệt máu ấy từ đâu ra...

Tuấn nhìn Minh Thư, giữa hai chân của cô vẫn đang liên tục chảy máu. Anh như không còn đứng vững, Vương Khang thấy thế liền chen vào và hét to:

- Nhìn cái gì, có biết gọi cấp cứu không?

Kỳ Tuấn ôm chặt đầu:

- Trời ơi, chuyện gì thế này? Đừng làm anh sợ. Thư! Minh Thư...

Cậu bé Quang Hy ngơ ngác nhìn theo ba mẹ mà chẳng hiểu gì, cậu còn quá nhỏ để hiểu buổi tiệc lễ ra vui vẻ đã bị biến thành thảm họa. Một thảm họa đã thực sự đủ lớn để phá hủy hạnh phúc của gia đình cậu.

CHAP 82

Minh Thư tỉnh lại, có một chút chóng mặt và khó chịu. Cô trông thấy mẹ cô và Ánh Tuyết đang khá lo âu ngồi ở phía đối diện. Bác sĩ đang kiểm tra cho Minh Thư, ông mỉm cười:

- Cô tỉnh lại rồi! Bây giờ cô cảm thấy thế nào?
- Tôi đã nằm đây lâu chưa?
- Đã một ngày một đêm rồi thưa cô.

Rồi Thư cố nhớ lại mọi chuyện, gương mặt cô biến sắc nhanh chóng, Thư cuống cuống:

- Bác sĩ, tôi... đứa con trong bụng của tôi không sao chứ? Tôi vừa mới có kết quả mang thai 6 tuần tuổi cách đây không lâu. Đứa con của tôi thế nào ạ?

Gương mặt của ông bác sĩ hơi buồn. Ông chỉ cúi đầu và không nói gì cả. Thư đủ hiểu chuyện gì đã xảy ra, cô ôm chặt đầu và khóc. Nước mắt không ngừng rơi. Bà Trầm và Ánh Tuyết phải chạy ngay lại trấn an:

- Con à, đừng quá đau buồn. Dù sao con cũng còn Quang Hy mà.
- Chỉ là một tai nạn thôi. Cậu đừng như vậy.
- Con ơi, mẹ xin lỗi!

Thư đặt tay lên bụng và khóc nức nở. Chưa bao giờ cô lại khóc to đến như vậy. Không ai có thể dỗ cô nín được. Thư đã khóc rất lâu. Không rõ cô đang khóc vì chuyện vừa mất đứa con hay là bị Kỳ

Tuấn phản bội làm cô đau đớn như vậy. Đây chính là hình ảnh của Minh Thư mà Phương Dung hài lòng. Nếu y như động cơ ban đầu, cơ bản cô đã thành công trong việc trả thù Minh Thư.

Kỳ Tuấn sau khi giải quyết xong việc ở nhà, anh đến bệnh viện ngay khi có thể. Trông thấy Ánh Tuyết vừa đi ra, Kỳ Tuấn hỏi:

- Ánh Tuyết, Thư đã tỉnh lâu chưa?

- Mặt mũi nào mà anh còn hỏi câu đó? Anh tới đây làm gì?

- Khoan hãy kết tội anh. Cho anh biết chuyện gì đã xảy ra được không?

- Anh hay quá nhỉ? Hợp tác với mục phù thủy kia trả thù bạn tôi. Rồi còn chơi cái trò kết hôn sinh con.

- Anh biết tội lỗi mình lớn lắm nhưng anh...

- Không còn cơ hội cho anh biện minh lỗi lầm của anh đâu. Minh Thư sẽ không cho anh cơ hội nào nữa đâu. Chính anh, chính anh đã giết đứa con trong bụng của Minh Thư. Anh hài lòng rồi chứ? Kế hoạch trả thù cho chiến hữu của anh thành công rồi đó.

- Cái gì? Minh Thư mang thai lần nữa sao?

- Anh thì có quan tâm gì nào? Tôi quá sai lầm khi nghĩ anh là một người đàn ông tốt cho Minh Thư. Đồ hèn nhát! Bỉ ổi!

Kỳ Tuấn như không còn nghe thấy gì nữa, Minh Thư đã sảy thai sau khi bị ngã. Tuấn cảm thấy những bước chân vô cùng nặng nề, anh cố lê từng bước đi. Tuấn gõ cửa, bà Trâm là người mở cửa. Trái hẳn với thái độ của Minh Thư, bà chỉ nhẹ nhàng:

- Là anh đấy à!

- Con chào mẹ. Thư đâu rồi mẹ?

- Anh khỏi gọi già này bằng từ đó nữa ư?

- Xin mẹ đừng đối xử với con như thế.

- Đứa con gái tội nghiệp của tôi vừa mới tỉnh lại. Xin làm ơn đừng để nó bị tổn thương nữa.

Kỳ Tuấn bước vào, anh nhìn thấy Minh Thư nằm im trên giường, đôi mắt rưng rưng. Anh thật sự không kiềm chế được mình, Kỳ Tuấn cũng rơi nước mắt. Anh quỳ xuống trước mặt Minh Thư...

- Đó có phải là điều em định nói với anh hay không?... Về đứa con thứ hai của chúng ta.

Thư không trả lời. Kỳ Tuấn nghĩ chắc vì Thư đang dối hờn anh. Tuấn lại tiếp:

- Xin em hãy nghe anh nói đi. Anh thừa nhận kế hoạch trả thù là có. Nhưng em à, tình yêu anh dành cho em thực sự không một chút lừa dối. Thái Quang Hy là một kết quả tình yêu của chúng ta. Là con của anh và em. Anh không mong em sẽ tha thứ cho anh ngay nhưng hãy nghe những lời này vì chỉ ít, em hãy lượng thứ cho hành động ngu ngốc nhất trên đời của anh. Được không em?

Thư vẫn im lặng, nước mắt vẫn tuôn rơi lã chã. Kỳ Tuấn nắm lấy tay cô:

- Nói gì đó với anh đi. Có được không? Xin em đấy!

- Vô ích thôi!

Ánh Tuyết bước vào và lạnh lùng nhìn Kỳ Tuấn. Cô nói:

- Cậu ấy đã không nói gì từ khi biết tin bị mất đứa con.

- Cái gì? Không nói được? Tại sao vậy?

- Anh có chịu được một đả kích lớn như vậy không? Thư đã bị sốc tâm lí nặng nề, tâm trạng cậu ấy rất khó lường. Anh không làm lay chuyển được bộ dạng như thế này đâu.

- Sao lại như thế được? Để anh đi gọi bác sĩ.

- Thôi không cần. Bác sĩ vừa rời khỏi thôi mà. Với lại, tôi nghĩ anh nên cùng Bùi Đàm Phúc và mụ phù thủy kia đi ăn mừng chứ. Các người đã quá thành công rồi.

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư, cô không nói gì và cũng chẳng đoái hoài gì đến anh. Tuấn lặng lẽ cúi mặt ra về. Anh lái xe đến tìm Phương Dung, đúng là cô đang ở nhà của ông Minh. Kỳ Tuấn mắt đầy thù hận lăm lăm bước vào, Thanh Nhi niêm nở:

- Cậu Tuấn...

Tuấn không thèm nhìn ai, xông vào vào kéo Phương Dung đứng dậy, anh gí cô vào tường và siết chặt cổ Phương Dung. Ông Minh và Trình Can hoảng hốt lôi Kỳ Tuấn ra. Kỳ Tuấn hét lên như muốn giết người:

- Đồ ác độc! Tại sao cô lại chọn đúng ngày này? Cô là một mụ phù thủy. Tôi đã bảo hãy cho tôi thời gian rồi tôi sẽ giải quyết êm đẹp. Tại sao cô cứ khăng khăng với suy nghĩ đó và muốn làm mọi chuyện theo cách của cô?

- Kỳ Tuấn, cô ấy sẽ chết nếu cậu cứ mạnh tay như vậy.

- Buông tôi ra đi! Tôi phải trả thù. Tôi không còn gì để mất nữa, tôi không sợ đâu.

- Nhưng ít nhất cậu cần nghe cô ấy nói rõ nguyên nhân mà. Cậu bóp chặt thế làm sao Phương Dung nói được?

Rồi vất vả lắm ông Minh và Trình Can mới lôi Kỳ Tuấn ra được. Mặt Phương Dung tái xanh vì hành động thô bạo của Kỳ Tuấn. Phương Dung nói:

- Nếu sợ ngày này thì ban đầu đừng có làm. Cái lúc cậu đồng ý với tâm trạng lúc này khác nhau xa mà.

- Tôi đồng ý giúp cô tìm ra nguyên nhân cái chết của Gia Hòa. Nhưng đã bao nhiêu lần tôi van xin cô đừng có nói ra chuyện đó. Cô biết yêu tôi cũng biết yêu vậy? Đó là gia đình của tôi cô hiểu không?

- Gia đình ư? Thực chất đó chỉ là một kế hoạch của anh thôi. Đừng có vẽ vờ với mấy cái giấc mơ không có thật đó nữa. Anh dùng đứa bé để ràng buộc Minh Thư thôi nghĩ đến Trình Can. Đứa nhỏ là con anh, nhưng thực chất là vũ khí tối mật để anh giúp tôi trả thù mà thôi.

Kỳ Tuấn nghe đến đây càng nổi điên hơn, anh quay sang đập cái bình gốm rồi hất tung cái hồ cá đất tiền của ông Minh. Trình Can liên tục phải can Kỳ Tuấn lại. Trình Can tiến đến và thẳng tay đâm vào mặt Kỳ Tuấn một cú trời giáng, ông lạnh lùng:

- Cậu bình tĩnh lại. Nếu không thì chẳng giải quyết được cái gì cả. Cậu lớn rồi!

- Ông bảo tôi làm sao có thể bình tĩnh được đây? Bây giờ cô ấy đang nằm trong bệnh viện, hận tôi đến tận xương tủy và đau đến vật vã khi bị sảy thai. Chưa kể đến việc vì bị cú sốc tinh thần quá lớn mà không nói được gì. Tôi chưa giết con đàn bà độc ác này là còn may đấy.

- Lỗi của ai? Hoàn toàn là của Phương Dung hay của cậu?

Lúc này, lời nói của ông Minh mới thực sự lọt vào lỗ tai của Kỳ Tuấn. Cậu nói làm anh giật mình và tỉnh ngộ, Kỳ Tuấn nhìn ông Minh rồi lại nhìn Trình Can. Ông Minh nói:

- Ta hiểu con đang tức giận như thế nào nhưng hãy bình tĩnh và giải quyết bằng cách của một thằng đàn ông. Con không còn trẻ nữa, bây giờ con là chồng, là cha của trẻ con rồi. Con phải chịu trách nhiệm tội lỗi của con trước tiên rồi sau đó hãy nghĩ tới những việc khác.

Kỳ Tuấn chỉ im lặng và không nói gì cả. Phương Dung cũng hết sức ngạc nhiên khi nghe Minh Thư đã bị sảy thai, Phương Dung hoảng

hốt:

- Cô ấy nằm ở viện nào vậy? Minh Thư mang thai khi nào?
- Không phải cô rất hận Minh Thư và luôn ghét Thái Quang Hy sao? Giờ lại xót xa khi gián tiếp giết hại một đứa trẻ khác của cô ấy ư?
- Tôi...

Kỳ Tuấn bỏ đi. Trình Can đỡ Phương Dung đứng dậy, ông Minh nói:

- Giờ thì con có gì để nói với ba không?
- Con...
- Con khiến ba thất vọng quá.
- Xin lỗi ba.
- Ba không muốn thấy mặt con nữa.

Ông Minh giận dữ bỏ đi. Chỉ còn Trình Can ngồi lại bên cạnh Phương Dung. Trình Can giọng nhẹ nhàng:

- Mọi người ai cũng thông cảm với nỗi đau của em trước kia, nhưng thực sự em đã không chấp nhận được sự thật về người tình cũ. Những dòng tin nhắn đó không là gì cả. Những chứng cứ mà em có hay những gì mà em đã chứng kiến không hẳn là khẳng định họ có quan hệ bất chính. Anh biết đó là nguyên nhân xuất phát từ việc em quá đau lòng khi mất đi đứa con cùng việc bị người đàn ông đó bội ước. Sai lầm của anh chính là việc không thẳng tay mà lại để em tự hành động. Anh đã chờ đợi rồi em sẽ nhận ra sai trái của mình, nhưng em quá mù quáng. Tai nạn của Minh Thư, anh sẽ cùng em chịu trách nhiệm.
- Minh Thư sảy thai sao?... Cô ấy... Tại sao mọi chuyện lại chuyển sang thế này?

Phương Dung không ngờ mọi chuyện lại theo chiều hướng như thế. Và cô cũng không hiểu vì sao khi nghe tới tin Minh Thư bị sảy thai, Phương Dung cũng có một cảm giác đau khổ và xen lẫn hối hận. Cô lặng lẽ đứng dậy ra về không màng đến những lời an ủi của Trình Can.

Không có ai ở nhà, bà Trầm cũng ở bệnh viện túc trực bên Minh Thư suốt nên việc chăm sóc con trai của cô giao lại cho Ánh Tuyết, cô đi về nhà và lo lắng cho bé Quang Hy vì biết Thư sẽ không yên tâm giao thằng bé cho người giúp việc. Tiệc sinh nhật trong tâm trí của cậu bé mới tròn một tuổi ngày hôm nay là một ngày quá đổi hạnh phúc với những món quà, những món đồ chơi to bự và lạ lẫm. Cậu bé chơi mãi đến gần khuya mới chịu ngủ, Ánh Tuyết đóng cửa phòng lại, hôn lên trán cậu bé rồi đi ra ngoài. Dường như không còn ai, chỉ còn lại Đàm Phúc đang ngồi ngoài phòng khách. Trông thấy Ánh Tuyết, Đàm Phúc tỏ vẻ sốt sắng:

- Thằng bé ngủ rồi hả?
- Có chi không?
- Sao cô lại nói như thế? Cô đang giận tôi à?
- Tại sao tôi phải giận anh?
- Cô phải nghe tôi nói chứ.
- Nói gì đây? Rằng anh cũng biết hết mọi chuyện. Thông đồng với Kỳ Tuấn và gạt bạn tôi hả?
- Khoan hãy trách tôi, nghe tôi giải thích đã.
- Không.

Đàm Phúc hét to:

- Tại sao lại không để tôi nói mà cứ ào ào trách móc thế hả?
- Còn tin nữa được sao?

- Tôi đã cố cảnh báo cậu ấy.

- Cảnh báo? Dễ nghe quá hả?

- Hãy tin tôi, nếu tôi và Kỳ Tuấn sáng suốt hơn thì chúng tôi đã không làm như thế.

- Bùi Đàm Phúc, anh nghe cho rõ đây, tôi không muốn nghe bất cứ lời biện minh nào cả. Tôi không cầm được nước mắt nhìn người bạn thân hơn cả chị em của tôi nằm vật vã với nỗi đau trên giường bệnh. Nỗi đau mất con, nỗi đau bị chồng lừa gạt, cơn đau và sự hận thù giày xéo đến mức vật vã sống không bằng chết. Hai anh chẳng những không nhận trách nhiệm của mình mà còn cố biện minh. Tôi cực kỳ ghét thái độ đó. Tôi không cần biết và cũng không quan tâm đến bất cứ lời nói nào của anh nữa. Anh làm tôi quá thất vọng! Tôi đã nghĩ đến một số chuyện, nhưng... tôi bỏ qua hết rồi.

Đàm Phúc nhìn Ánh Tuyết, anh nắm lấy tay cô:

- Cho dù không ai tin tôi cũng không sao, nhưng tại sao tôi đã nói hết lời em vẫn không tin tôi? Trong mắt em tôi chưa bao giờ là một thằng đàn ông có phải không?

- Không.

- Em phải tin tôi. Nhất định em phải tin tôi.

- Tại sao?

- Vì anh thương em.

Đàm Phúc kéo Ánh Tuyết sát lại và đặt lên môi cô một nụ hôn “không phép”. Cả hai giữ giây phút đó khoảng vài giây, sau rồi Ánh Tuyết đẩy Đàm Phúc ra tát vào mặt anh. Cô lạnh lùng:

- Tôi sẽ không tin anh nữa đâu.

Ta sẽ không đi dưới mưa nếu biết dầm mưa lâu sẽ bị cảm. Nhưng cũng có khi ta biết điều đó nhưng vẫn không thể cưỡng lại bởi cơn

mưa đôi khi mang lại cái gì đó thích thú và có một chút lãng mạn nếu nắm tay một ai đó đi dưới mưa. Con ếch sẽ không ồm ộp suốt ngày nếu nó hiểu được câu tục ngữ “con ếch chết vì cái miệng”. Con thiêu thân sẽ không lao vào ánh sáng nếu nó hiểu đã vào rồi thì không còn quay trở ra được nữa.

Nếu biết trước yêu là sẽ đau thì chắc chắn con người ta đã không muốn yêu làm gì cho rước ưu phiền vào bản thân. Nhưng sống mà không yêu thì sống để làm gì? Sống mà không cảm nhận được thứ tình cảm thiêng liêng kia thì có khác gì là đá, là cây là gió,....

Ngày Tuấn không mong chờ đã tới, niềm hạnh phúc của anh có lẽ đã kết thúc. Kỳ Tuấn trở về nhà, anh ngồi bên cạnh cái nôi bé xíu của cậu con trai, nhìn ngắm cậu đang ngủ. Một vài giọt nước mắt rơi xuống. Đau. Hối hận. Sợ. Và tự trách mình...

Có muộn rồi chăng?

CHAP 83

Mọi người dáo dác tìm kiếm vì tự nhiên không thấy Minh Thư nằm trên giường bệnh. Khi mọi người bắt đầu lo lắng thì đột nhiên cô lại quay trở về, bà Trầm hốt hoảng:

- Con đi đâu vậy?
- Con ra ngoài một chút.
- Cậu không biết mọi người lo cho cậu lắm à?

Minh Thư nhún vai, rồi một anh chàng bác sĩ có vẻ điển trai mỉm cười:

- Chúng tôi cần kiểm tra tổng quát cho cô.
- Tôi làm gì có bệnh mà kiểm tra.
- Nhưng, người nhà cô yêu cầu.
- Máy ngày qua, tôi không nói gì là sợ dĩ tôi không muốn nói. Tôi khóc nhiều là vì tôi muốn khóc. Thế thôi chứ có gì đâu.
- Dù sao thì...
- Tôi hoàn toàn khỏe mạnh. Giờ tôi phải ra viện để làm việc lớn, đừng cản tôi.

Nói rồi Minh Thư lấy túi xách và điện thoại bỏ đi mà không thèm quan tâm đến những sự ngăn cản từ bà Trầm và Ánh Tuyết. Thư định đón taxi về tòa soạn, cùng lúc đó, Phương Dung đứng đối mặt với cô. Dường như lúc này trật tự đã thay đổi, một bên là gương mặt hối hận, còn bên còn lại không còn một chút cảm xúc, lạnh như

bằng có xen lẫn một chút hận thù. Phương Dung đi cùng Trình Can, Trình Can hỏi:

- Em xuất viện sớm thế à?

- Cảm ơn anh.

- Minh Thư, cho tôi nói vài lời được không?

Minh Thư nhìn Phương Dung, Phương Dung rồi rít:

- Tôi sẽ không để việc đó diễn ra nếu biết cô đang mang thai. Tôi xin lỗi về chuyện này và tôi hiểu mất đi đứa con là đau đớn như thế nào.

- Không phải cả Thái Quang Hy cũng nằm trong chủ đích của cô sao? Hối hận à? Từ mới trong từ điển sống của cô à?

- Tôi biết cô sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi nhưng...

- Đừng nói nữa. Gặp nhau ở tòa soạn vào sáng thứ 2.

Minh Thư lên taxi và đi thẳng. Minh Thư về đến nhà, tổ ấm hạnh phúc của cô và Kỳ Tuấn. Lạ thật, giờ đây trước mắt cô đều là một sự vô cảm bao trùm, Thư không còn chút cảm giác nào, nơi cô và Kỳ Tuấn trao nhau những lời mật ngọt thắm nồng, những cái ôm tình tứ hay những nụ hôn yêu thương. Mất hết cả rồi. Điều đó tan biến theo sự ra đi của sinh mạng vô tội kia. Thư không cho phép mình đau với cái hoài niệm đáng quên ấy, cô bước vào nhà. Trông thấy dì Tư đang cho Quang Hy ăn, Minh Thư bồng con trai lên...

- Chào dì! Dì đến khi nào ạ?

- Vừa đến sáng nay. Bạn của con mới về đấy. Ba thằng bé đi đâu từ sớm rồi.

- Thế à?

- Cả tuần nghỉ phép, chắc gia đình không quá bận rộn hả con?

- Không ạ.

Minh Thư trao lại cậu con trai cho dì Tư, cô nói:

- Bây giờ con lên phòng, không có việc gì thì dì đừng để ai làm phiền con, kể cả ba thằng bé!

- Được rồi. Dì biết rồi! Con có cần ăn gì không? Trông con phờ phạc quá.

- Con không đói.

Việc đầu tiên sau khi Thư khóa trái cửa phòng lại, chính là việc dọn dẹp mọi thứ. Thư lôi cái vali ra và cho quần áo của cô vào. Thư thu dọn tất cả những gì thuộc về cô và Kỳ Tuấn, hình ảnh, kỷ vật... cô đem khuất hết tầm mắt. Mất một thời gian không nhỏ để dọn dẹp và thu xếp mọi thứ theo ý của mình, Thư cảm thấy mệt, nằm viện truyền nước suốt và nào có ăn uống gì được. Cô nhìn xung quanh, rồi lại nhìn laptop, Thư thở dài và làm cái chuyện quan trọng nhất, lý do cô trở về nhà.

Nội dung của đơn xin ly hôn, Thư không đòi hỏi bất cứ tài sản vật chất nào là của chung của hai vợ chồng. Cô cũng không cần trợ cấp mà chỉ là giành quyền nuôi con. Máy in đang cho ra nội dung thư, cô nhìn tờ giấy còn ấm nóng. Thư mỉm cười trong nước mắt, chưa có thất bại nào ê chề như thế. Từ đó đến giờ Thư chưa từng trải qua cảm giác nào khó chịu như lúc này. Cô nghĩ ngợi một chút rồi lạnh lùng ký tên của cô vào.

Kỳ Tuấn sau một đêm ngủ gà ngủ gật với một tá bia lon, anh trở về nhà định thay quần áo rồi đến bệnh viện thăm Minh Thư. Bé Quang Hy đang ngoan ngoãn ngồi trong cũi chơi một mình, Kỳ Tuấn bỗng con lên:

- Nhớ cực cực quá!... Hôm nay ba đưa con đến thăm mẹ nha. Biết đâu thấy mẹ, con sẽ làm mẹ vui và mẹ sẽ khỏi bệnh. Được không con?

Dì Tư từ nhà bếp bước ra, Kỳ Tuấn mỉm cười:

- Con đang định nhờ người đi đón dì về.
- Ủ. Hết phép dì lại phải đến chứ con.
- Một tuần không gặp, dì trông đẹp ra đấy.
- Học thói ăn nói dẻo miệng của ai đấy. Để dành lên nịnh mẹ Quang Hy đi. Vừa về là nhốt mình trong phòng, hỏi ăn gì cũng không chịu nói.
- Dì nói sao? Minh Thư đang ở nhà?
- Con hỏi gì lạ vậy.
- Thư về khi nào hả dì?
- Cũng lâu rồi.

Trao Quang Hy lại cho dì Tư, Kỳ Tuấn lên phòng, anh đẩy cửa vào nhưng được. Tuấn đập cửa ầm ỹ, Minh Thư ngồi ở trong biết Kỳ Tuấn đã trở về, cô bình thản đặt cây bút bên cạnh trên lá đơn, nơi chữ ký của cô vừa mới khô mực. Minh Thư ra mở cửa, Kỳ Tuấn có một chút sợ hãi khi trông thấy ánh mắt lạnh lùng của Minh Thư...

- Em đã về nhà rồi. Em làm anh lo quá!

Thư chỉ im lặng nhìn Kỳ Tuấn, cô không chút lưỡng lự và đưa ra đơn xin ly hôn. Kỳ Tuấn không lạ về chuyện này bởi đó là điều tất yếu. Nhưng anh không nghĩ Thư lại làm chuyện đó nhanh đến như vậy, Kỳ Tuấn cầm lấy lá đơn. Minh Thư quay lại kéo vali ra, Kỳ Tuấn giật mình:

- Em đi đâu vậy?
- Đi khỏi đây.
- Đây là nhà của em. Em đâu cần phải đi.

- Đây là những thứ thuộc về cuộc hôn nhân dối trá của tôi. Tôi không cần. Đã xóa thì phải xóa hết. Tránh ra đi!

Thư xuống nhà, cô cầm sẵn áo khoác ngoài và mũ cho bé Quang Hy. Dì Tư trông thấy chiếc vali khá to, Thư cho nó vào xe hơi của cô rồi quay trở vào. Minh Thư trao cho dì Tư một cái phong bì khá dày và nói:

- Con có một chút thành ý gửi cho dì, cảm ơn dì bao lâu nay đã tận tình chăm sóc con trai của con, còn cho gia đình con những món ăn ngon và ngôi nhà lúc nào cũng thơm mát. Mong dì nhận cho!

- Con làm sao vậy? Vừa về lại đi nữa à?

- Dạ không. Đây là lần cuối cùng con quay trở về căn nhà này. Con sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa đâu.

- Tại sao vậy? Có phải con không hài lòng về dì và muốn cho dì nghỉ việc?

- Chuyện dài lắm. Con không đuổi dì, nhưng con cũng không phải là người muốn dì về nên con chỉ có thể làm thế với dì mà thôi. Mong dì đừng từ chối thành ý của con.

- Nhưng mà, tại sao chứ? Con không nói rõ...

- Kimi à, tạm biệt bà đi con!

Cậu bé vẫy tay chào rồi lại quay vào ôm cổ mẹ, Thư đội mũ lên cho con trai rồi đem cậu bé ra xe, sau khi đặt bé vào ghế rồi thắt dây an toàn, Thư nhìn lại ngôi nhà thêm một chút nữa. Cô vừa định vào xe...

- Minh Thư.

Thư quay lại, Kỳ Tuấn đứng trước bậc thềm, anh cầm theo lá đơn. Thấy Thư dừng lại, Kỳ Tuấn chạy ra ngoài. Anh đứng đối mặt với Minh Thư, anh nói:

- Anh mong em hãy quyết định việc này thật chín chắn. Đừng vì những chuyện vừa mới xảy ra, hãy vì tình cảm thực sự của em.

- Nếu không có những chuyện mà anh vừa nói thì cũng chẳng có đám cưới, chẳng có Thái Quang Hy và chẳng có cái câu chuyện nực cười tưởng chừng như thật ấy đâu.

- Nhất thiết phải ly hôn sao em?

- Có những lỗi lầm không bao giờ có thể tha thứ. Tôi không cho anh cơ hội đó đâu.

- OK! Bao nhiêu đó được rồi.

Kỳ Tuấn cười gượng, anh nhìn Minh Thư, cô bỏ đi một cách lạnh lùng. Tình cảm cả hai vẫn còn thắm nồng mới hôm qua mà bây giờ như vậy đây.

- Dẫu anh ký ngay thì có lẽ cũng đã đến lúc chẳng cần phải níu kéo gì nữa.

Câu nói cuối cùng Thư dành cho Kỳ Tuấn trước khi đem mọi thứ thuộc về cô trong ngôi nhà này ra đi. Minh Thư vẫn không hề nhìn đến Kỳ Tuấn, bước vào xe rồi đi thẳng. Cảnh nhìn theo chiếc xe bon bon đi mà không làm được gì luôn gợi cho Kỳ Tuấn những cảm giác thất bại, mất mát và đau đớn trong cuộc đời. Hình ảnh một người đàn ông đã từng rất hạnh phúc trước kia giờ đây chỉ còn là một bóng dáng nảo nề đứng giữa khoảng sân trống và quanh anh ta chẳng còn ai.

CHAP 84

Đàm Phúc lại tới tìm Ánh Tuyết lúc cô đang làm việc. Anh chờ khá lâu mới có thể gặp được cô giờ đã là một trưởng phòng xinh xắn và giỏi giang được trọng dụng trong công ty quảng cáo. Ánh Tuyết bước ra từ phòng họp, thư ký nói:

- Có người tìm chị.
- Có hẹn trước không?
- Anh ấy nói là bạn của chị.
- Chờ tôi trong phòng hả?
- Dạ không, ở quán café dưới tầng trệt.

Ánh Tuyết bước xuống, cô ngờ ngợ đoán ra đó là Đàm Phúc. Anh tỏ vẻ rất lo lắng và căng thẳng ngồi bên ly café còn y nguyên chưa đụng đến. Ánh Tuyết ngồi xuống:

- Tìm tôi à?

Đàm Phúc nở nụ cười tươi, anh gật đầu:

- Cô dùng gì?
- Thôi khỏi đi, tôi sẽ đi ngay.
- Được rồi. Tôi sẽ không nói chuyện nhảm nữa.

Ánh Tuyết bắt đầu nhìn Đàm Phúc, điểm cuốn hút nhất của Đàm Phúc chính là lúc anh tập trung nói hay hành động một điều gì đó. Ánh Tuyết thích nhìn anh ở góc độ như thế, và đang như vậy. Anh

đã kể lại đầu đuôi ngọn ngành sự việc cho Ánh Tuyết nghe bằng thái độ chân thành và có phần khấn khoản. Đàm Phúc nói:

- Tôi biết mọi chuyện đối với Minh Thư là một cú sốc nặng. Nhưng, Kỳ Tuấn thực sự đã quá sai lầm khi chọn cái trò chơi nửa vời này. Tôi thề là tôi đã từng khuyên can cậu ấy đừng bao giờ đùa giỡn với tình yêu, vì Kỳ Tuấn vốn là một con người rất trân trọng tình yêu nhưng lại quá thiếu tình yêu trong đời. Và tôi tin lúc cậu ấy đồng ý làm cái chuyện động trời ấy, một phần nào trong đó của Kỳ Tuấn đã có bóng hình của Minh Thư.

- Anh nói với tôi chuyện đó để làm gì? Giọt nước tràn ly rồi. Tính cách Minh Thư thì anh còn lạ gì nữa...

- Nhưng cô là bạn thân của Minh Thư, tôi tin cô sẽ tác động được gì đó vào cô ấy.

- Tại sao tôi phải hợp tác với anh?

- Vì họ yêu nhau. Mà chúng ta là bạn thân của họ. Và hai người ấy chọn chúng ta làm ba mẹ nuôi của con trai đầu lòng của họ. Cô không thấy chúng ta nên có một chút trách nhiệm gì đó ư?

- Tôi thấy không cần thiết phải làm như vậy. Biết đâu, trước kia là trò chơi của Kỳ Tuấn, bây giờ đến lượt anh thì sao?

Đàm Phúc thở dài dãn vạt, anh vuốt mặt cho tỉnh táo rồi nhìn Minh Thư:

- Kỳ Tuấn thân với tôi còn hơn cả anh em. Tôi biết tôi phải giúp cậu ấy, nhưng thực sự tôi không còn cách nào nữa. Và tôi cần cô giúp. Vì tôi chỉ có thể nhờ đến cô. Tin tôi đi, một lời khuyên lúc này chẳng thấm thía nhưng có tác dụng sau này đấy.

Ánh Tuyết có vẻ xiêu lòng, cô nói:

- Tại sao tôi phải tin lời anh chứ?

- Đừng hỏi tôi “tại sao?” nữa Ánh Tuyết ạ! Nói thì hơi quá nhưng tôi cũng đang lâm vào khủng hoảng đây, cái cảm giác biết được nhưng làm không được đối với tôi khó chịu như thế nào cô biết không?

Đàm Phúc đứng dậy, anh cúi đầu xuống gần mặt Ánh Tuyết rồi thì thào:

- Tôi đã căng thẳng đến mức quên mất mua hoa khi đến gặp cô rồi. Tôi quên mất cái thói quen đã được lập trình từ khi quen biết cô. Làm ơn hãy ngồi lại tìm cách gì giúp họ thay vì cứ nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ như thế có được không?

Ánh Tuyết không nói gì, cô nhìn xung quanh để chắc chắn không ai chú ý đến cuộc nói chuyện giữa hai người. Ánh Tuyết nhẹ nhàng đặt nhẹ tay mình lên bàn tay Đàm Phúc như một câu trả lời. Khởi nói Đàm Phúc sung sướng cỡ nào khi nhận được cái gật đầu từ Ánh Tuyết. Cả hai đang mòng mị cứu vãn mối lương duyên của hai người bạn thân nhất của họ.

Sáng thứ hai, mọi chuyện có vẻ như vẫn được yên ổn nhưng không phải thế. Kỳ Tuấn, Minh Thư, Phương Dung, cả ba đều đến tòa soạn với ba tâm trạng khác nhau nhưng cùng chung một trạng thái, nặng nề và khó chịu. Mọi người dường như đã hiểu cuộc họp ngày đầu tuần hôm nay sẽ có nhiều thay đổi và biến động lớn về vị trí của cả ba. Đầu tiên là cuộc họp kín giữa ba người cùng với ông Minh và những nhân vật chủ chốt của tòa soạn có liên quan đến chuyện này. Ông Minh nhìn cả ba rồi nói:

- Bây giờ tôi muốn nghe ba người trình bày. Đầu tiên là Phương Dung.

Phương Dung đã bớt căng thẳng hơn, cô đứng dậy và nói:

- Tôi xin nhận tội của mình. Tôi từ bỏ công việc ở Mỹ và trở về đây vì mục đích trả thù. Có thể cách trả thù của tôi mọi người sẽ cho rằng quá mất mát và người gây thù cũng chẳng sướng vui được bao nhiêu. Nhưng tôi không cần để lại gì cho mình và tôi muốn trả thù. Tôi đã gây ra vụ bắt cóc để Minh Thư không tới được tòa soạn ngày

hôm đó. Và chuyện này, hoàn toàn không liên quan đến Thái Kỳ Tuấn. Nhưng, tôi xin khẳng định lại với ông, tất cả các người còn lại ở đây, tôi nhận được sổ phiếu của họ vì họ tin rằng họ sẽ có một vị trí chắc chắn ngay cả khi không cần có cái tâm cho nghề nghiệp. Tôi sẽ chịu trách nhiệm về việc mình đã làm và tôi muốn xin lỗi cô Thư. Tôi không cố ý gây ra tai nạn cho cô. Tôi xin lỗi!

- Tôi không có gì để nói.

Kỳ Tuấn đáp rất gọn. Rồi tới lượt Minh Thư, cô nói:

- Ngay sau khi mất vị trí vốn tôi được mời về để điều hành, tôi có quyền nghỉ việc nhưng tôi không làm vậy. Tôi muốn lấy lại thứ tôi đã mất một cách oan ức. Tôi đã âm thầm chịu đựng và ở cái vị trí tôi không hề muốn làm nhiều tháng qua. Nay điều tôi muốn duy nhất chính là việc trả lại cho tôi chiếc ghế Tổng biên tập. Vị trí đó vốn thuộc về tôi.

Sau một cuộc hội ý, một hồi sau, toàn bộ nhân viên đã được vào phòng họp rồi nghe ông Minh công bố quyết định. Ông Minh nói:

- Tôi, với tư cách là người có quyền tối cao ở đây, xin tuyên bố: Lập tức cách chức cô Lương Trần Phương Dung ngay trong ngày hôm nay và yêu cầu cô hãy tự thú nhận sai trái của mình trước pháp luật. Qua đó, tôi cũng chính thức trao chiếc ghế Tổng biên tập lại cho Hoàng Ngọc Minh Thư và xin lỗi cô về sự thiếu sót này. Mong cô đồng ý bỏ qua và ở lại lèo lái con thuyền này.

Minh Thư gật đầu. Một tràng vỗ tay để cô trở lại nhậm chức. Sau đó, Thư đã thẳng tay kỷ luật những người đã đứng về phía Phương Dung làm việc sai trái. Những người nhẹ thì bị liệt vào danh sách kiểm điểm, nặng thì trừ lương. Mọi người đều không hề có ý kiến bởi dù sao làm việc với Minh Thư cũng dễ chịu và an toàn hơn với Phương Dung nhiều.

Từ phòng họp bước ra, Kỳ Tuấn kéo tay Minh Thư lại, anh nói:

- Anh có chuyện muốn nói với em.

Minh Thư nhìn bao quát, vẫn cái thói tò mò quen tọc mạch của nghề báo, cô nhìn vào Kỳ Tuấn rồi lạnh lùng:

- Mười lăm phút nữa gặp ở phòng của tôi.

- Được rồi.

Minh Thư đột nhiên chạy lại phía thang máy, lập tức đuổi theo Phương Dung. Trông thấy Minh Thư đuổi theo mình, Phương Dung quay lại:

- Chúc mừng cô đã trở lại!

- Tôi không sa thải chị. Chị vẫn là một nhân vật chủ chốt tòa soạn cần.

- Cô không hận tôi sao?

- Người tôi hận không phải là cô, nhưng không phải vì vậy mà tôi quên hết những gì cô gây ra cho tôi. Còn tòa soạn này không liên quan đến chuyện của ba chúng ta, tôi được mời đến đây để mang những gì tốt nhất đến cho “Người thời thượng”.

- Cô cao thượng quá!

- Còn nữa, nếu cô thực sự muốn biết thì tôi cũng xin nói thẳng. Ngay đêm Gia Hòa chết, tôi và anh ấy có gặp nhau. Nếu tôi không nghĩ anh ấy chỉ đùa, có lẽ tôi đã cản anh ấy. Tôi cũng muốn xin lỗi chị, ngày trước, tôi đã không thẳng thừng với Gia Hòa, ai cũng từng có sai trái, và sai lầm của tôi chính là việc dùng thái độ nửa vờ để mong học được từ anh ta những điều mà tôi cần để có được như ngày hôm nay. Nếu như tôi cứng rắn với anh ấy hơn thì có lẽ anh ấy đã không dành tình cảm sai trái đó nhiều cho tôi như thế. Coi như tôi đánh đổi đi!

Minh Thư quay trở vào, Phương Dung gọi lại:

- Vậy cô có tha thứ cho Kỳ Tuấn không?

Thư quay lại và nói với giọng khá bình thản:

- Tôi sắp đi gặp anh ta đây.

Kỳ Tuấn ngồi chờ Minh Thư, cô bước vào. Kỳ Tuấn nói:

- Mừng em đã trở lại.

- Cảm ơn.

- Có thể thôi nói với anh những câu xa lạ đó không? Dù sao thì chúng ta...

- Khoan đã... Tôi nghĩ bây giờ chỉ còn tôi hoặc anh. Đừng sử dụng những từ ngữ đó.

- Chúng ta còn có một đứa con trai.

- Anh không có cái quyền giành giật nó với tôi đâu. Anh cũng mất luôn cái tư cách làm cha thằng bé rồi.

- Anh chỉ muốn chúng ta còn chút tình nghĩa gì với nhau. Trước khi anh giao cho em thứ này.

- Nhanh đi. Tôi còn nhiều việc phải làm.

Thấy thái độ cương quyết của Minh Thư, Kỳ Tuấn cũng dậm ra nản chí và không còn van xin nài nỉ nữa. Anh hơi run tay nhưng vẫn cố nén chặt đầu gối khi đưa ra hồ sơ ly hôn...

- Anh đã ký rồi.

Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn, tự nhiên vào lúc này tim cô đau đến không thở được. Bởi vì cuộc hôn nhân của cô quá đẹp, quá tuyệt vời và quá hạnh phúc nên cô cảm thấy đau hơn khi biết mọi thứ chỉ là một mớ hỗn loạn của sự trêu đùa, dối trá. Hay tại vì cô đã cố trở thành một người phụ nữ hoàn hảo để rồi phải là một nạn nhân của gã playboy cô không hề có chút thiện cảm khi mới đến đây. Thư cố hít thật sâu rồi nói:

- Anh đã có một quyết định nhanh và chính xác nhất từ trước đến nay.

- Anh ra ngoài nha.

Thư không trả lời. Cô không biết cảm xúc lúc này trong cô là gì. Thật khó tả. Thư không hề vui với những quyết định của mình. Nhưng không vui không có nghĩa là quên hết tất cả mọi chuyện. Chiếc ghế êm ái ngày nào giờ lại trở về bên Thư nhưng cô không còn thực sự muốn ngồi ở đây nữa. Tuần chỉ ít đã làm Thư thay đổi, tập cô quen dần với một vai trò của người mẹ, người vợ đảm đang. Cô đã và sẽ như thế, nhưng, mọi thứ Thư đã quyết định xong. Nhìn cái cách mà những nhân viên tòa soạn từ lớn đến nhỏ đều tập trung cho công việc của mình, vị Tổng biên tập trẻ mỉm cười, hiểu rằng cô đã hoàn thành nhiệm vụ được giao phó.

Thật bất ngờ, khi chuẩn bị tan giờ làm việc, Thư lại báo có họp khẩn, mọi người đã nghĩ đến việc trở lại với lối sống đầy nghiêm túc và kỷ luật thì Minh Thư lại bất ngờ đứng dậy và nói:

- Mục tiêu duy nhất của tôi khi trở lại đã làm xong. Tôi đã làm được điều ông Minh cần khi mời tôi về đây. Các bạn đã có thể duy trì sự phát triển của tờ tạp chí “Người thời thượng”. Nay, tôi nghĩ tôi đã làm được việc đó. Các bạn rất đáng ngưỡng mộ.

Vương Khang nhăn mặt:

- Tổng biên tập, không phải cô sẽ...

- Tôi xin tuyên bố từ chức.

Ông Minh khó chịu ra mặt:

- Cô nhất quyết đòi lại rồi bây giờ lại xin bỏ. Cô đùa đó hả?

- Tôi không đùa. Đây là đơn xin từ chức của tôi.

Rồi Minh Thư mỉm cười, khác hẳn với lúc cô vừa đến, giờ nghe tin cô không còn làm Tổng biên tập, có người suýt khóc. Thư nói:

- Tôi rất vui khi các bạn đã nghiêm túc trong công việc. Hãy nhớ rằng, các bạn đều rất giỏi và có năng lực. Những nội quy nghiêm ngặt của tôi chỉ để đánh thức lại những điều đó. Có gì không phải xin thứ lỗi cho tôi.

Thư cúi đầu rồi rời khỏi phòng họp đầu tiên. Kỳ Tuấn là người im lặng trong suốt khoảng thời gian ấy. Vương Khang quay sang nhìn Kỳ Tuấn:

- Anh... không đuổi theo sao?

Chức Tổng biên tập một lần nữa được đổi ngôi. Và lần này, người được chọn là Thái Kỳ Tuấn. Anh không hề vui với lần lên chức trọng đại này. Kỳ Tuấn trở về nhà, anh lắc đầu nhìn mâm cơm đầy những món ăn mà anh thích được dì Tư dọn sẵn, anh không nói gì và mở tủ lấy chai rượu xách lên phòng. Mọi khi giờ này anh sẽ trở về ôm vợ và hôn con. Còn bây giờ thì...

“Alô...”

Kỳ Tuấn mệt mỏi nhấc máy, trời đã sáng, cả đêm qua Tuấn đã say lú say loạn và đang nằm lăn dưới sàn mà ngủ, giọng nói gấp rút từ đầu bên kia:

“Em gọi cho anh lần thứ năm rồi đó.”

“Xin lỗi, hôm qua anh xỉn.”

“Anh Tuấn, anh tới đây mau đi.”

“Ai đấy?”

“Ánh Tuyết đây.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Anh tới nhà cũ mau lên đi. Minh Thư muốn đưa Kimi đi đấy.”

“Cái gì? Đi đâu?”

“Anh tới nhanh đi. Em không chắc chắn mình giữ cậu ấy được lâu đâu.”

Tuấn chạy như điên, hơn 7 giờ sáng, con đường lại bị kẹt. Tuấn bóp còi inh ỏi, rồi anh chạy bộ. Khốn. Đúng lúc này trời lại đổ mưa, những cơn mưa đầu mùa bất chợt đến rồi lại đi phút chốc. Nhưng mưa ngay lúc này thật không hay lúc nào. Tuấn chạy đến nhà cũ, anh thở hổn hển nhìn thấy chiếc taxi đỗ sẵn trước cửa chung cư. Bà Trầm đã lên xe ngồi trước, Ánh Tuyết thì đang ẵm Quang Hy. Kỳ Tuấn chạy lại ôm đứa con trai nhỏ:

- Con trai yêu của ba!

Cậu bé nhìn Kỳ Tuấn, rồi lạ lẫm trước gương mặt như muốn khóc của anh. Ánh Tuyết nói:

- Sao anh lại ký tên chứ? Như thế chẳng phải đồng ý buông xuôi không níu kéo sao?

- Anh còn có thể làm gì hơn.

Cùng lúc đó, Minh Thư bước xuống. Cô nhìn thấy Kỳ Tuấn đang ẵm bé Quang Hy, cô dùng dùng tiến lại và giật mạnh cậu con trai từ tay Kỳ Tuấn:

- Ánh Tuyết, đem thằng bé vào xe.

- Thư, dù sao anh ấy cũng là ba của nó mà.

- Anh ta không có tư cách đó.

Rồi Minh Thư cũng quay bước, Kỳ Tuấn kéo tay cô lại:

- Ngay cả chuyện ly hôn anh cũng đã chấp nhận, anh không giành con với em. Cố gì em phải bỏ đi chứ?

- Tôi đi đâu là chuyện của tôi. Nó là con trai tôi.

- Chúng ta chia tay không có nghĩa là em bắt anh phải xa con. Đừng bắt anh xa thằng bé. Xin em đấy.

- Buông tay ra.

Kỳ Tuấn vẫn nắm chặt tay Minh Thư, cô quay lại, kéo mạnh tay Kỳ Tuấn xuống rồi lạnh lùng:

- Kết thúc rồi, đừng níu kéo nữa!

Xe nổ máy, bà Trâm nhìn Kỳ Tuấn rồi lại quay qua nhìn cô con gái. Minh Thư chỉ im lặng, mắt cô ươn ướt và rất buồn. Kỳ Tuấn nhìn theo cậu con trai Quang Hy vẫy tay chào qua cửa kính. Nước mắt anh rơi lã chã. Anh nhìn theo mà không đủ sức chạy theo.

Ai cũng hiểu, quyết định chia tay không bao giờ là nỗi đau của một người một khi họ thực sự yêu nhau.

CHAP 85

T rở về làng cổ Đường Lâm, nơi này luôn yên bình và dễ chịu. Dù điều kiện sống không đầy đủ như ở thành thị nhưng nơi này có một thứ mà thành thị đã mất đi thì chẳng biết bao giờ mới tìm lại được: sự trong lành.

Thư thức dậy, cô trở về Hà Nội từ hôm qua và đã có một đêm ngon giấc. Cậu con trai Quang Hy lần đầu về đất Bắc thăm quê ngoại cũng khá vất vả mới chịu ngủ. Thư về đây thì phó mặc giao con cho bà Trầm chăm sóc, cô chỉ im lặng, đôi mắt ứa buồn và hay đi dạo mà không nói với ai. Bà Trầm hiểu chuyện nên cũng không lạ khi cô con gái cứ buồn im ỉm như vậy.

Thư xếp gọn chăn gối rồi đi ra ngoài, bà Trầm chuẩn bị bữa cơm khá đạm bạc. Thư nhìn những món ăn mà trước đây cô đã từng gần bó nhiều. Bà Trầm hỏi:

- Sao? Ăn không quen hả con?
- Dạ đâu có. Lâu rồi không ăn những món này, chắc hôm nay con ăn nhiều đó.
- Ừ. Thế thì ăn nhiều vào.
- Dượng đâu rồi mẹ?
- Ông ấy... à... ông ấy ở ngoài vườn.
- Sao không gọi dương vào cùng ăn?
- Thôi. Con cứ ăn trước đi.
- Con trai con đâu rồi mẹ?

- Đêm qua nó thức đến gần sáng đấy. Không quây nhưng cũng không chịu ngủ. Chắc vì lạ chỗ!

- Sao mẹ không gọi con dậy dỗ cháu?

- Thôi. Con cần lấy lại sức khỏe sau khi trải qua mọi chuyện.

- Mẹ... mẹ...

Cậu bé Quang Hy tự thức dậy rồi dụi mắt gọi mẹ, Thư bỏ đĩa chạy vào ẵm con ra. Cậu bé có vẻ khá lạ lẫm với thức ăn nhìn thấy trên bàn. Thư hôn lên tóc con trai, bà Trầm nói:

- Để mẹ trông cháu, con cứ ăn đi.

- Dạ thôi, con ăn đủ rồi. Mẹ vào tắm rồi thay quần áo cho Kimi, hôm nay mẹ đưa con đi quanh làng chơi nhé.

- Con phải biết giữ gìn sức khỏe, đã đâu vào đâu mà cứ...

Minh Thư mỉm cười:

- Mẹ yên tâm, dù sao con cũng phải duy trì sức khỏe đủ để quay về Sài Gòn hoàn tất thủ tục ly hôn chứ ạ!

- Vẫn chưa chấm dứt sao con?

- Tụi con có hai tháng ly thân trước khi ly hôn.

Ly hôn. Nhắc tới hai từ này sao thật là đáng mỗi một cách khó tả. Cậu bé Quang Hy đã biết đi nhưng vẫn thích nũng nịu trên tay mẹ. Thấy gì lạ bé cũng chỉ tay, cũng phải thôi, từ khi ra đời, đây là lần đầu tiên Quang Hy thấy được gốc đa, mái đình, đường làng và đồng lúa. Gió thổi lùa vào làm mái tóc cậu bay bay trong gió, Thư chỉ im lặng nhìn con trai đang nghịch mấy bông hoa. Lần đầu tiên tiếp xúc với thôn quê, cậu bé không hề tỏ ra lạ lẫm, trái lại còn khá thích thú. Thư cứ miên man suy nghĩ, một thằng bé đáng yêu, luôn được mọi người cứ hễ thấy là muốn hôn lại là kết quả của một sự lừa dối trơ

trên. Quang Hy thực sự là niềm vui hay là nỗi buồn của Minh Thư đây?

Thình lình, cậu bé vấp ngã và òa khóc. Thư đang suy nghĩ, cô vội chạy lại thì nhanh như chớp, một người đàn ông chạy đến và bồng cậu bé lên. Thư chạy lại:

- Con ơi, không sao chứ?

- Mẹ... mẹ ẵm...

Thư đỡ lấy con trai từ người đàn ông ấy. Quá lo lắng cho cậu con trai, Thư không để ý ánh mắt anh ta nhìn Thư. Đến khi cậu bé chịu dừng khóc, Thư mới quay lại:

- Cảm ơn anh đã...

Rồi cô ngừng lại. Đứng trước mặt cô tại sao lại là người này. Người ấy cũng ngỡ ngàng khi trông thấy Minh Thư, cả hai nhìn nhau rất lâu...

- Minh Thư, phải em không?

- Hữu Vinh?

...

Kỳ Tuấn ngồi chiếc ghế Tổng biên tập, Thư đã ra đi và để lại một tòa soạn chăm chỉ, chú tâm với công việc, thậm chí không còn một nhóm tán gẫu nào hoạt động. Thư đã hoàn thành xuất sắc vai trò được giao khi đến nơi này, giờ nó trở nên hoàn thiện, cô đã ra đi. Cô ra đi vì một người và bây giờ chính người ấy cũng đang đau khổ. Tuấn có muốn khóc cũng không khóc được. Anh chỉ cảm thấy một nỗi buồn vô hạn không thể nào nguôi.

Nhã Trúc và Vương Khang nắm tay nhau đi trên con đường quen thuộc của họ, cả hai vẫn còn khá sốc sau chuyện Tuấn và Thư. Cùng dắt tay nhau lại cái ghế đá quen thuộc, Vương Khang nói:

- Kỳ Tuấn dạo này trông thật đáng thương.
- Chị Thư can đảm thật. Em rất hâm mộ cách hành xử của chị ấy.
- Vậy là em ủng hộ chị Thư và Tuấn chia tay nhau hả?
- Em có nói thế đâu?
- Họ cần thời gian để hiểu nhau hơn.
- Trải qua bao nhiêu chuyện, anh mới thấy, kết hôn rồi thì cũng bỏ nhau, điều đó sao mà dễ xảy ra quá.
- Vì anh Tuấn đã lừa dối chị Thư. Chứ ngoài việc đó, họ là một cặp hoàn hảo dành cho nhau.

Vương Khang nắm lấy tay Nhã Trúc:

- Em có tin anh thật lòng với em không?
- Sao anh lại hỏi vậy?
- Vì anh định cưới em.

Nhã Trúc tròn xoe mắt, có một chút bất ngờ xen lẫn hồi hộp. Vương Khang đang cho tay vào túi, Trúc ôm chặt lồng ngực. Cô đã hò hẹn với khá nhiều chàng trai trước khi biết Vương Khang. Nhưng anh là người duy nhất dành cho cô khoảnh khắc này. Trúc đang vẫn vơ suy nghĩ về những áng mây màu hồng trôi lơ lửng trên đầu cô thì chợt há hốc mồm. Vương Khang lấy trong túi quần ra chiếc điện thoại, Nhã Trúc hét lên:

- Anh làm quái gì thế? Làm em cứ tưởng...
- Xin lỗi. Anh không muốn vào giờ phút quan trọng nhất lại bị quấy rầy như lần trước.
- Không còn Phương Dung nữa đâu.

- Nhưng điện thoại của anh đâu chỉ có mình số của Phương Dung.

Vương Khang tắt điện thoại, rồi anh lại mỉm cười véo mũi Nhã Trúc:

- Những thứ quan trọng như thế, phải để ở túi áo vest, không để ở túi quần đâu em. Ngốc ạ!

- Dám nói em ngốc à?

Rồi Vương Khang nhếch mép cười, anh mở chiếc hộp ra. Một chiếc nhẫn cầu hôn, không bắt mắt và chói lóa nhưng lại rất đẹp. Đẹp ở cốt cách và đẹp nơi người mua nó. Đây ấp tấm lòng và sự chân thành. Vương Khang cũng run run tay, anh lấy chiếc nhẫn ra và quỳ xuống thắp cỏ xanh:

- Lấy anh nhé!

- ...

- Trải qua bao nhiêu sóng gió, chẳng lẽ đến giờ phút này, em vẫn chưa tin tình yêu anh dành cho em sao? Anh rất thật lòng. Thiệt mà!

Nhã Trúc đang cười mím chi, cô nhoẻn cười gật đầu. Rồi Khang vừa định cho chiếc nhẫn vào ngón tay của Nhã Trúc thì lại phải dừng lại. Lần này đến lượt điện thoại của Nhã Trúc reo lên, Vương Khang cúi tiết:

- Sao lại là lúc này?

- Xin lỗi. Lúc này em quên!

- Để anh đeo cho em đi rồi nói.

- Là số của anh Can.

Nhã Trúc đặt tay lên má Vương Khang trấn an, cô mở máy nghe điện thoại:

“Anh hai, em nghe đây.”

“Em đang ở đâu thế?”

“Em... chỉ đi ăn trưa thôi.”

“Về nhà gấp đi.”

“Chuyện gì vậy ạ?”

“Ba vừa từ bệnh viện về.”

“Ba bị sao?”

“Bệnh cũ tái phát.”

“Em về ngay.”

Rồi Nhã Trúc đứng dậy và xách giỏ đi, cô đi một quãng mới nhớ lại Vương Khang vẫn còn ngồi đó nhìn cô trân trân. Nhã Trúc bật cười:

- Xin lỗi. Suýt tí nữa không nhớ anh!

- Anh đang cầu hôn em mà.

- Em biết.

- Vậy sao còn...

- Em đồng ý rồi mà.

Rồi Nhã Trúc cười ranh mãnh, cô tiến lại và lấy chiếc nhẫn đeo vào tay mình. Vương Khang giành lại:

- Ai đời lại tự đeo nhẫn vào tay chứ. Phải để cho anh!

Chiếc nhẫn cuối cùng cũng vào ngón áp út cô nàng Nhã Trúc, Vương Khang nói:

- Hoàn hảo thật!

- Thế này được chưa?
- Có chắc với anh không vì gấp phải đi nên mới đồng ý phải không?
- Lại đoán mò lung tung.
- Giỡn với em thôi. Anh sẽ sang nhà em để thưa chuyện với gia đình em.
- Em đi nha. Gặp anh sau!

Minh Thư và Hữu Vinh vốn là một đôi trai tài - gái sắc cùng lớn lên bên nhau ở Đường Lâm. Cả hai đã là một cặp từ thuở nhỏ, lớn lên họ yêu nhau. Nhưng vì ngăn cách giàu nghèo mà tình yêu thuở học trò không bao giờ có cơ hội đi xa hơn. Gia đình phát hiện mối quan hệ của cậu con trai với một nữ sinh có gia thế không bằng nên đã tìm mọi cách ngăn cản. Và cuối cùng, Minh Thư đành phải chia tay với Hữu Vinh. Vinh theo gia đình sang Australia định cư và để lại cho Minh Thư một mối hận khiến cô có động lực rất cao để trở thành người có tiền, có ích và có địa vị xã hội. Có thể nói, Hữu Vinh là người đàn ông đầu tiên trong đời Minh Thư. Nhưng đó là một tình yêu thời thơ bé, có lẽ vẫn chưa được lớn và mãnh liệt cho lắm. Giờ, họ gặp lại nhau...

- Cuộc sống của anh thế nào?
- Sang đó, anh lại tiếp tục học. Vì, đâu con việc gì để vui đi nỗi buồn ngoài việc chú tâm cho học hành. Sau khi có được bằng MBA, anh vào làm ở một công ty địa ốc. Cuộc sống khá thoải mái. Còn em? Chắc là em khá hơn anh, có cả một cậu nhóc nhỏ nữa này.
- Em được một suất học bổng, sau đó sang Mỹ du học. Em vừa về nước cách đây hơn một năm, em có công việc ở Sài Gòn nhưng vừa mới thôi việc và về lại quê nghỉ ngơi một thời gian.
- Em kết hôn lâu chưa?
- Gần hai năm.

- Thế chồng em đâu?

- Bọn em vừa ký đơn thỏa thuận ly hôn. Em đang sống ly thân.

- Ờ... Thế à?

- Có gì đâu anh. Em không buồn khi nhắc tới chuyện đó đâu.

Kỳ Tuấn về đến nhà, từ khi Minh Thư mang cậu con trai Quang Hy bỏ đi, Tuấn chẳng muốn về nhà nữa. Hôm nay được một ngày tan việc sớm, Tuấn về nhà, anh thấy mấy cái hộp để trên bàn.

- Dì Tư, cái gì đây?

- Là hình chụp hôm sinh nhật Quang Hy.

Kỳ Tuấn ôm mọi thứ lên phòng, ảnh cậu con trai Quang Hy cười toe toét trong vòng tay Minh Thư. Và khung ảnh to nhất là lúc cậu bé được đeo cái sợi dây chuyền hình bình sữa miệng vẫn cười tươi. Đó dường như là khoảnh khắc ngọt ngào cuối cùng của gia đình nhỏ mà Kỳ Tuấn đã ra sức bảo vệ nhưng không thành. Tuấn thờ dãi nhìn lại không gian đậm hương khí hoài niệm.

Tiếng chuông điện thoại, Tuấn buồn đến chẳng muốn nghe. Nhưng, chẳng lẽ Tuấn phải khép lại cuộc sống của mình như thế. Hay là thử một cuộc sống như trước đây, như chưa hề có Minh Thư...

“Cậu đang làm gì thế?”

“Vừa mới về nhà. Đi bar không?”

“Thôi. Đi bar chán lắm. Mời cậu đi ăn nhé!”

“Cũng được.”

“Ra ngay đi.”

“Ừ. Tớ đến liền.”

Trình Can về đến nhà, anh đi họp nên không để điện thoại theo bên mình. Và kết quả là đến tối muộn mới đọc được tin nhắn từ Phương Dung. Trình Can cố lái xe thật nhanh, nhưng về đến nhà thì mọi thứ đã trống không. Phương Dung đã bỏ đi, mà theo tin nhắn, cô đi đền bù lại tội lỗi của mình. Trình Can vội chạy đến đồn cảnh sát, nhưng khi vừa đến nơi, anh đã thấy Phương Dung bước ra, Trình Can còn mắt tròn mắt dẹt nhìn hai đồng chí công an đang đi bên cạnh Phương Dung và chưa kịp hỏi cô chuyện gì. Một người trong số đó nói:

- Cô ấy đã khai nhận mọi tội lỗi của mình.

- Tội? Vợ tôi tội gì thế?

- Đây là chồng của cô sao?

Phương Dung nhìn Trình Can có một chút cảm động nhưng nhanh chóng chuyển sắc thái sang lạnh lùng:

- Tôi không muốn tiếp xúc với anh ta. Chúng tôi đã ly hôn rồi.

Trình Can ngơ ngàng nhìn theo Phương Dung. Cả hai đã từng là một cặp đôi hạnh phúc mà giờ đây như thế này sao? Tại sao cô lại từ chối Trình Can, anh luôn ở bên cô và là người duy nhất không nhìn cô bằng cặp mắt thù hận, dè bỉu.

Phương Dung rất vui khi Trình Can chạy đến. Nhưng, cô lại nghĩ đó là sự thương hại Trình Can, và Dung nghĩ rằng thứ tình cảm Trình Can dành cho cô chưa bao giờ có thể gọi là tình yêu. Cô ngoảnh mặt đi vì không muốn tiếp tục là cái bóng bên Trình Can quấy rầy cuộc sống của anh nữa.

Ánh Tuyết đưa Đàm Phúc đến một quán trang trí khá lạ mắt, cả hai gọi món lẩu Thái và đang chờ Kỳ Tuấn tới là ăn. Đàm Phúc nói:

- Cô làm cái trò gì vậy? Chỗ đàn ông nói chuyện đâu phải chỗ này.

- Nhưng tôi là đàn bà. Có thêm tôi dĩ nhiên là có thêm ý kiến. Với lại, tôi là người duy nhất trong số ba chúng ta mà Minh Thư chịu liên lạc.

- Ủ. Khoản này thì cô đúng. Mà theo cô thì Minh Thư đang ở đâu?

- Cũng không biết. Gọi hỏi thử xem sao.

Trông thấy số điện thoại của Ánh Tuyết, Minh Thư nghe máy:

“Chào!”

“Đang ở đâu vậy bạn? Khu resort nào?”

“Tớ đang ở Đường Lâm.”

“Cậu không sao chứ?”

“Về đây, không khí trong lành. Thoải mái. À... mà tớ gặp lại Hữu Vinh.”

“Cái gì? Cậu gặp lại Trần Hữu Vinh hả?”

Ánh Tuyết ngạc nhiên cao giọng, Đàm Phúc cũng giật mình...

“Thôi bạn rồi, tắt máy nha!”

“Nói chuyện với cậu sau.”

Ánh Tuyết cho điện thoại vào túi xách, Đàm Phúc vẻ mặt hơi lạ, cứ nhìn vào ly rượu. Ánh Tuyết mỉm cười:

- Mẹ con cậu ấy đang ở Đường Lâm.

- Trần Hữu Vinh là ai?

Cô nàng giật mình quay lại, Kỳ Tuấn đứng sau lưng từ lúc nào. Ánh Tuyết nhăn mặt nhìn Đàm Phúc, anh chàng nhún vai:

- Tôi đâu có gọi cô kịp. Cô hét to quá!

- Trần Hữu Vinh là ai? Nói cho anh biết mau lên.

Giọng Kỳ Tuấn lúc nổi giận cũng khá đáng sợ, Ánh Tuyết mím môi:

- Trần Hữu Vinh là...

- Sao còn ấp úng? Em nghĩ em còn giấu được hả?

- Anh ấy...

- Là ai?

-... tình đầu của Minh Thư.

CHAP 86

Tình Can đến thăm Phương Dung, cả hai nhìn nhau bằng ánh mắt khá xa lạ. Trình Can nói:

- Dù sao thì anh cũng vui vì em cuối cùng đã nhận ra đâu là đúng đâu là sai.

- Giờ họ cũng đã chia tay, anh có cơ hội đến với Minh Thư quang minh chính đại rồi đấy.

- Thư có chia tay Kỳ Tuấn hay không thì họ cũng đã thuộc về nhau rồi. Trái tim cô ấy không dành cho anh. Và anh cũng đã sớm chấp nhận chuyện đó.

- Anh nghĩ tôi tin sao?

- Em à, là lý do chúng ta không tin nhau nên chúng ta mới phải chia tay đấy. Chứ tình cảm...

- Đừng nhắc chữ tình cảm ở đây. Tôi quá mệt mỏi rồi.

- Dù sao đi chăng nữa, anh đến đây là để nói với em. Cả anh và ba đều muốn giúp em, luật sư là do anh mời đến và mong em đừng cự tuyệt.

Phương Dung nhìn Trình Can rồi cô lại nói:

- Đến tận bây giờ, anh vẫn còn cái cử chỉ thương hại mà tôi cực kỳ thù hận đó sao?

- Sao em lại nghĩ vậy?

- Nói cho anh biết, chính vì cái thái độ này của anh mà tôi đã không một chút chần chừ để nói ra tất cả đấy. Đừng đem cái cử chỉ thương hại đó áp dụng cho ai nữa, anh chẳng đón nhận lại được gì ngoài cái nhìn căm ghét người đó dành cho anh đâu.

- Ờ...

Trải qua bao nhiêu chuyện với nỗi thất bại hoàn toàn mà còn phải chịu cái ớn đức lớn từ Minh Thư về việc tha thứ cho việc cô đã gián tiếp gây ra cái chết cho hài nhi nhỏ bé. Giờ đây Phương Dung muốn đền bù lại tất cả rồi sau đó sẽ ra đi thật xa, đến một nơi không ai quen biết và quên đi mọi thứ về những gì đã trải qua trong cuộc đời. Nhưng Phương Dung không chắc mình có thể thực hiện được cái điều quá khó khăn kia. Cô quay lại nhìn ánh mắt ngơ ngàng của Trình Can, cô không hiểu vì sao con người ấy lại luôn theo bảo vệ và che chở cho mình. Vì tình yêu sao? Phương Dung chưa bao giờ nghĩ Trình Can yêu ai hơn Minh Thư.

Minh Thư vừa dỗ bé Quang Hy ngủ xong, cậu bé ngủ sớm vì mấy ngày về đây toàn thích thú theo bà và mẹ dắt đi chơi. Vẫn còn khá sớm nhưng không khí làng quê đã chìm vào màn đêm tĩnh mịch. Cũng may còn có vài ngọn đèn sáng ở cây đa đầu làng. Thư thay áo và đi ra ngoài. Tình cờ trông thấy Hữu Vinh cũng đang ngồi ở dưới gốc đa, mồ hôi nhễ nhại. Trông thấy cô, anh chàng mỉm cười:

- Em vẫn còn thức à?

- Sống ở thành thị quen rồi. Giờ nằm xuống lại cảm thấy thời gian xa xỉ thật.

- Ừ. Ở đây cũng không có gì giải trí nên anh chạy bộ, sẵn xem còn nhớ lại đường làng thuở bé tụi mình hay vui chơi hay không?

- Vậy anh có nhớ không?

- Cũng không khác gì mấy. Anh cũng không ngờ, lâu ngày gặp lại, em cũng chóng vánh kết hôn sinh con rồi lại ly hôn rồi.

- Anh đang giấu cọt em sao?

- Không. Chỉ tiếc thôi. Một đóa hoa thế này ai mà lại nỡ nâng lên rồi hạ xuống như vậy?

Chuông điện thoại Minh Thư rung lên, là số điện thoại của Kỳ Tuấn. Điện thoại hiện lên hình ảnh Kỳ Tuấn chụp hình lúc Minh Thư hôn lên má anh, hôn rất tình tứ. Hữu Vinh tình cờ nhìn thấy. Minh Thư đứng dậy và mở điện thoại. Cô không trả lời, đầu bên kia Kỳ Tuấn cũng im lặng. Chờ khoảng nửa phút, Minh Thư tắt máy. Rồi Kỳ Tuấn lại gọi lại, Minh Thư lại mở máy, vẫn là một sự im lặng. Lần này cô định tắt máy thì Kỳ Tuấn đã cất tiếng nói:

“Không tìm ra được câu nào nói với anh sao?”

“Nếu có thì người gọi chính là tôi.”

“Cũng phải.”

“Sao? Đơn ly hôn có gì trục trặc à?”

“À, dĩ nhiên là không. Người như em một khi đã nghiêm túc cho một điều gì thì làm gì có sai sót nào?”

“Quá khen.”

“Anh đang say rượu.”

“Tôi biết.”

“Còn em thì đang say với tình cũ.”

“Cái gì?”

“Trần Hữu Vinh. Không phải sao?”

“Sao anh lại biết?”

“Vì sao anh biết không quan trọng. Quan trọng là có hay không?”

- Ừ. Có hay không thì tự chúng tôi biết. Chúng ta đã không còn liên quan gì nhau nữa. Cuộc sống của tôi không cần anh xía vào.”

“Phải, anh không còn cái quyền đó nữa.”

Cả hai dành cho nhau một khoảng lặng khá lâu, rồi Kỳ Tuấn lại thở dài:

“Trước khi xảy ra chuyện này, rõ ràng chúng ta vẫn rất yêu nhau mà.”

“Dĩ vãng rồi. Nhắc lại không có ích gì đâu.”

“Nhưng anh tin là em chưa quên.”

“Dù tôi chưa quên nhưng tôi e là những ký ức đó không đáng để tôi nhớ. Hoàn toàn là giả tạo.”

“Nhưng Thái Quang Hy không phải là giả tạo. Đứa con trai của chúng ta là sự thật. Là tình yêu thật. Là hạnh phúc thật của hai chúng ta.”

“Quá đủ rồi. Đừng nhắc tới Thái Quang Hy ở đây, anh không có tư cách làm cha nó. Và nếu anh nhắc đến nó cũng chỉ làm tôi thêm hận anh hơn mà thôi.”

“Anh nhớ em.”

Lại một lần nữa trái tim Minh Thư phải bị giày xéo giữa hận và yêu. Kỳ Tuấn không sai, dù có hận anh đến cỡ nào nhưng không phủ nhận, Thư có yêu Kỳ Tuấn. Thư cảm thấy tim mình rất đau, đau vì một nửa là sự cảm động, anh không hề có một tiếng than trách nào cho dù bị đối xử như thế. Một cú sốc quá nặng mà phải dùng hết lí trí và tình cảm Thư mới đứng dậy được. Và có lẽ giờ đây cô không còn đủ sức lực để lắng nghe bất kỳ điều gì và thứ tha cho bất kỳ lỗi lầm nào từ người đàn ông ấy nữa.

Thư và Vinh cùng nhau tản bộ trên con đường làng, Hữu Vinh hỏi:

- Em có nhớ ngày xưa chúng ta hay nói gì khi đi cùng nhau không?
- Thì cũng chỉ bàn xung quanh việc trường học thôi.
- Chúng ta đã từng có mơ ước chung kia mà.

Thư ngẫm nghĩ, rồi cô lại mỉm cười:

- Chuyện cũng diễn ra gần mười năm rồi. Anh còn nhớ à?
- Những ký ức về em, thực sự có lẽ anh không bao giờ quên.

Cả hai đều im lặng và tiếp tục bước đi, đã tới nhà Thư. Cô dừng lại, Hữu Vinh nói:

- Có thể em chưa biết, nhưng... đối với anh, gần mười năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Tình cảm anh dành cho mối tình đầu chưa bao giờ vơi đi.

- Tới nhà em rồi.

Minh Thư dừng lại, Hữu Vinh nắm lấy tay cô. Minh Thư nhìn Hữu Vinh, có một chút ngỡ ngàng, xong, đầu lại vào đó. Cô nhẹ nhàng rút bàn tay ra và nói:

- Chuyện đó qua lâu rồi, em nghĩ, giờ cả hai chúng ta đều đã lớn. Em đã có con. Em không còn là Minh Thư mười năm trước nữa. Anh vẫn xem em là bạn thì quý hóa lắm rồi.

- Em...

- Đừng nói gì nữa hết. Em hiểu điều anh muốn nói.

Rồi Minh Thư quay vào nhà, cô không nghĩ rằng lần hội ngộ giữa cô và “tình đầu” Hữu Vinh là một điều hay. Chí ít sẽ có gây ra hiểu lầm vì tin này đã lọt đến tai Kỳ Tuấn. Anh sẽ vội đến đây trong mấy ngày tới và làm ầm ĩ chẳng?

...

- Không, tôi sẽ không đi đâu cả.

Kỳ Tuấn nhìn Đàm Phúc và Ánh Tuyết rồi nói với giọng khá cương quyết, rồi anh lại nói:

- Chúng tôi có hai tháng ly thân, nhưng bản thân tôi nghĩ, Thư chỉ cần đứng một tháng để quay lại Sài Gòn và giải quyết xong xuôi mọi thủ tục. Khi ấy, có lẽ cô ấy sẽ vui bên tình mới.

- Là tình cũ chứ.

- Tóm lại là người đàn ông ở bên cạnh cô ấy hiện tại...

Tuấn nghĩ ngợi điều gì, anh lại tiếp tục:

-... có thể làm cô ấy quên anh.

- Kỳ Tuấn, không được thiếu tự tin như thế. Bọn này sẽ giúp cậu mà.

- Cảm ơn hai bạn, nhưng tôi nghĩ đã đến hai bạn lo đến chuyện riêng của hai bạn được rồi. Sự chân thành ấy xin gửi lại, giữa chúng tôi đã không còn gì có thể cứu vãn.

Đến đêm, cả hai lại ngồi bên khung cửa sổ ở hai phương trời xa nhau. Lòng đều nghĩ về cuộc hôn nhân tan vỡ chỉ trong tích tắc mà đối với cả hai vẫn còn quá bất ngờ.

“Có thể nói cho tôi biết tôi phải làm gì không? Tôi vẫn rất hận anh ấy và muốn làm điều gì đó để anh ấy đau khổ như đã và đang đau khổ. Nhưng tôi không biết tôi phải làm việc gì để điều ấy có thể dễ dàng thực hiện khi tôi vẫn có thể vui. Đáng này, cự tuyệt anh, tôi rõ ràng không hề có hạnh phúc.”

“Em đã khá hơn chưa? Chọn cách bỏ đi như thế có lẽ sẽ khiến cho em được khuây khỏa dù anh đã cố níu giữ. Nhưng có lẽ, ngay từ đầu, em đã không thuộc về anh thì anh có làm gì em cũng sẽ mãi mãi không thuộc về anh.”

Đàm Phúc và Ánh Tuyết cùng nhau đi bộ một đoạn trước khi tiến cô lên nhà. Ánh Tuyết nói:

- Điều anh muốn có lẽ không thực hiện được rồi.
- Tôi không tin Kỳ Tuấn từ bỏ dễ dàng như vậy.
- Nhưng anh Tuấn không muốn chúng ta giúp nữa.
- Dù nó có nói thế nào, tôi vẫn tin nó cần đến chúng ta.
- Nếu đều anh tin là không đúng thì sao?

Đàm Phúc nhìn Ánh Tuyết, anh suy nghĩ một chút rồi lại đáp:

- Thì tôi vẫn sẽ làm việc ấy.
- Tại sao?
- Vì làm thế cơ hội tôi được bên cạnh em nhiều hơn.

Ánh Tuyết ngạc nhiên nhìn Đàm Phúc, anh không nói gì, chỉ lặng lẽ kéo tay Ánh Tuyết và nắm khá chặt rồi bước tiếp.

CHAP 87

Kỳ Tuấn đến tòa soạn làm việc, chưa bao giờ anh mệt mỏi như lúc này. Mặt đỏ bừng, mắt đờ đẫn và rệu rạo đúng một khái niệm “mồ côi” vợ. Tuấn trông thật đáng thương, ít nói, ít cười. Nhưng anh không có nhiều sự an ủi, một mặt, dường như không còn ai trong tòa soạn không biết chuyện nhưng họ hiểu, nhắc đến chuyện đó chỉ làm Tuấn thêm buồn, mặt khác, mọi người không muốn làm anh nổi giận và khuyên can là một điều trở nên dư thừa với Tuấn.

Tuấn nhận được một tin nhắn, và những chuyện vặt vãnh như đi chọn một bộ Tuxedo vừa ý cùng Vương Khang khi chàng vừa vượt qua ngưỡng cửa phụ huynh nhà nàng thành công và háo hức tìm đến những studio để xúng xính chọn đồ cưới thật chẳng đáng để Tuấn quan tâm. Nhưng có vẻ từ khi Thư ra đi, Tuấn trở nên quý trọng cuộc sống này hơn. Và những điều như thế mà anh không tham gia thì có lẽ cuộc sống sẽ nhạt nhẽo như nước lọc vậy.

- Lâu rồi mới ướm mấy bộ Tuxedo kiểu này.
- Lần cuối cùng cậu mặc là khi nào?
- Trong đám cưới của anh.
- Sao tôi không nhớ nhỉ?
- Làm sao mà anh nhớ khi lúc đó anh chỉ lo đấm đuổi bên cô dâu xinh đẹp.

Tuấn im lặng, Khang biết mình đã lỡ lời nên cũng cho qua. Kỳ Tuấn bình thản:

- Không sao. Né tránh sự thật không phải là phong cách của tôi.

- Anh nói chứ anh đâu có làm được.
- Chứ cậu muốn tôi phải làm sao? Ra ngoài ấy và chứng kiến người ta tái ngộ tình cũ hả?
- Trên pháp lý, hai người vẫn là vợ chồng.
- Thì sao nào? Đã không như thế quá lâu rồi.
- Sao anh lại dễ dàng chấp nhận thua cuộc như thế? Cố nghĩ ra một cách gì đó để có thể đi tìm chị Minh Thư quang minh chính đại. Thái Quang Hy chẳng hạn...
- Thăm con à?
- Vương Khang nói không sai đâu.

Trình Can đi vào với phong thái ung dung, nhìn Kỳ Tuấn với đôi mắt khá tự tin rồi bảo:

- Chúng ta vốn không thân thiện cho lắm vì một người phụ nữ, tại sao bây giờ khi cậu đã nắm chiến thắng hoàn toàn thì cậu lại có ý buông xuôi?
- Tôi thắng ư? Anh xem đi, tôi có khác một con bạc vừa đi biên giới về với túi tiền trống rỗng hay không?
- Không quan trọng. Vương Khang nói đúng, cậu vẫn còn một lá bài hộ mệnh. Một lý do mà không bao giờ Minh Thư có thể từ chối khi cậu muốn tìm.
- Thăng bé không thể bị lợi dụng nữa. Nó đã bị lợi dụng quá nhiều.

Trình Can thở dài, anh quăng vào người Kỳ Tuấn một vé máy bay rồi nói:

- Tôi có chuyến công tác đi Hà Nội sáng ngày mai, cậu còn đêm nay để suy nghĩ. Nếu cậu cho rằng Quang Hy là thứ để cậu lợi dụng tình

cảm của Minh Thư thì ngày mai cứ tiếp tục ở nhà. Còn nếu không thì hãy mau mà thu xếp công việc rồi đi cùng tôi.

Kỳ Tuấn nghĩ ngợi một lúc, anh chàng đợi Trình Can đi hẳn rồi quay lại nhìn Vương Khang:

- Chuyện thử Tuxedo chỉ là cái có thôi phải không? Kéo tôi đến đây nghe hẳn dạy đời à?

- Nhưng Trình Can đúng. Phải không?

- Thế mà tôi cứ tưởng cậu rủ tôi đi thử đồ cưới thật chứ.

- Sao anh lại không nghĩ một người như vợ chưa cưới của tôi mà có thể để việc này cho một mình tôi lo liệu. Phải năn nỉ mãi cô ấy mới không chịu kéo tôi qua Hồng Kông chụp hình cưới.

- Lạ thật, xem ra, trước đám cưới cô ấy chẳng có tình cảm với tôi. Khó khăn lắm mới có được một chút. Giờ thì có lẽ lại không còn gì.

- Anh cứ bi quan như vậy thì chờ ngày mà Minh Thư đi theo người khác đi.

Kỳ Tuấn đứng dậy, bỏ về. Trên đường đi, Tuấn mãi mê suy nghĩ về nhiều thứ. Anh tình cờ lái xe ngang nơi mà Thư và Tuấn từng cùng nhau giả làm một cặp đôi hạnh phúc đi học cách chăm sóc trẻ sơ sinh. Tuấn dừng xe lại nhìn xa xăm, anh nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út rồi lặng lẽ thở dài phiền muộn. Kỳ Tuấn lái xe về nhà, hôm nay anh không uống rượu, nhưng những bước đi loạng choạng là hệ quả của việc thiếu ngủ. Tuấn luôn trong trạng thái mệt mỏi, anh cảm thấy rất chóng mặt. Dì Tư đỡ Kỳ Tuấn:

- Con làm sao thế?

- Không sao đâu.

- Con có muốn ăn gì không?

- Gì cũng được.

- Con nghỉ ngơi đi. Dì thấy con chẳng quan tâm đến sức khỏe gì cả. Ở ngoài về thì lại nhốt mình vào phòng làm việc tới khuya.

- Được rồi, con biết sức khỏe của con mà dì.

Kỳ Tuấn mở tủ ra và tìm cái balô xếp vài vật dụng cần thiết để đi. Tình cờ lúc kéo cái balô không cẩn thận, Tuấn làm rơi cái vali xuống sàn, anh cúi xuống nhặt lên và vô tình thấy cái đĩa rơi dưới sàn. Kỳ Tuấn nhặt lên, đó chính là cái đĩa anh làm cho Minh Thư kia mà. Tuấn đã cố ý đặt nó cạnh cái vali, khi Thư kéo xuống sẽ thấy cái đĩa. Và anh hy vọng cô sẽ mở ra xem trước khi chuẩn bị mọi thứ và ra đi. Nhưng Thư đã giận dữ đến nỗi không còn quan tâm đến bất cứ thứ gì ngoài chuyện tránh xa anh càng nhanh càng tốt. Tuấn bật cười. Anh mở máy quay phim và tiếp tục cho thêm một đoạn nữa. Ngồi trước máy quay, Tuấn nói với giọng hết sức tâm trạng:

- Giờ này không biết em đang làm gì nhỉ? Còn anh thì đã cảm thấy quá mệt mỏi rồi. Chúng ta chỉ mới xa nhau nửa tháng nhưng anh cảm thấy nó cứ dài thế nào ấy. Có lẽ giờ này em đang khoanh tròn những con số trên tấm lịch và chờ đến ngày quay trở lại Sài Gòn và gặp anh tại tòa. Hay là... Anh thực sự nhớ em và con. Và lý do duy nhất anh lưỡng lự khi ra ngoài đó tìm em, chính là vì anh sợ. Anh sợ phải chứng kiến cảnh em cự tuyệt anh và ở bên người khác. Vì em là Minh Thư - người con gái anh yêu nhất trên đời. Anh đang nghĩ tới một kết thúc giữa chúng ta, đang hiện diện trong suy nghĩ của anh. Một kết thúc có thể làm em cảm thấy thanh thản và có thể làm anh yên tâm buông xuôi mọi thứ.

Quay xong, Tuấn cho vào balô, anh cũng đem theo mấy khung ảnh ngày kỷ niệm sinh nhật của bé Quang Hy cùng mấy món đồ chơi mà cậu con trai yêu thích. Khi đó, dì Tư vừa từ dưới đem tô cháo nóng hổi lên và bảo:

- Dì làm thêm ly nước cam mật ong, con uống cho bổ. Lâu rồi mới thấy con đòi dì làm món gì đó.

- Vì ngày mai con phải đi xa mà.

- Con đi đâu?
- Hà Nội.
- Công tác hả con?
- Không. Con đi tìm Thư và Quang Hy.
- Mấy lâu nay dì định hỏi nhưng thấy con cũng không có thời gian rảnh rồi nên dì thấy không tiện.
- Chuyện gì thế dì?
- Có phải con và vợ con... xảy ra chuyện gì không? Tại sao tới nỗi nó phải đem thằng bé đi khỏi nhà.
- Thư và con chuẩn bị ly hôn.
- Cái gì? Chuyện lớn thế cơ à?
- Tụi con đang trong thời gian sống ly thân.
- Trông hai con hạnh phúc thế cơ mà. Vợ chồng có lúc cũng cãi nhau, nhưng đừng hờ tị là lời nhau ra tòa. Không tốt đâu. Quang Hy lại còn quá nhỏ, sao hai đứa không nghĩ cho thông suốt?
- Thế nên ngày mai con mới đi ra ngoài đó, trước là để thăm Quang Hy. Sau là để hy vọng có thể thuyết phục cô ấy. Xem như là lần cuối cùng vậy. Con hết lời lẽ để năn nỉ rồi.
- Sao con không kiên trì?
- Sao con lại không kiên trì? Chỉ là... khi mọi chuyện đã đổ vỡ. Có thể nào thì cũng không còn như xưa. Huống chi ban đầu một trong hai tụi con kết hôn không phải là vì tình yêu, mà là vì Quang Hy. Thôi thì, biết không thể giữ lại đối phương thì mình cũng phải buông tha cho người ta chứ. Níu kéo vô vọng thì mệt mỏi cho cả hai.
- Con trưởng thành thật rồi Kỳ Tuấn à!

- Dì nói sao?

- Dì cứ nghĩ, theo cách giáo dục của mẹ con, con sẽ mãi mãi là một cậu ấm ăn chơi bất cần đời và làm việc mà không cần nghĩ tới hậu quả chứ.

Kỳ Tuấn cười giòn tan, rồi anh lại tắt nụ cười rất nhanh:

- Nhưng, chuyện con làm sai với Minh Thư lại là việc làm cuối cùng trước khi con trưởng thành. Nên giờ con phải chịu!

- Chúc con may mắn!

- Con ăn xong rồi. Ngon lắm đó dì!

- Ngủ sớm đi! Ra đó cho dì gửi lời thăm mẹ con Minh Thư nhé!

Một ngày như mọi ngày, Thư và cậu con Quang Hy đã dần bắt kịp nhịp sống thôn quê yên tĩnh và không phải lo nghĩ bất cứ chuyện gì. Hôm nay, lúc vừa trang điểm nhẹ, Thư chợt nhìn sang lịch treo tường, mới đó mà đã nửa tháng kể từ ngày cô bỗng con bỏ đi. Thời gian trôi không nhanh nhưng đối với Thư, một cuộc sống thay đổi bất chợt làm cô cảm thấy lạ lẫm. Một cuộc sống những tưởng đã rất êm đềm và không còn chút lo âu bất ngờ gặp con sóng dữ rồi đánh chìm luôn bầu hạnh phúc khó khăn lắm mới tìm thấy được.

- Mẹ... mẹ...

Cậu bé Quang Hy cũng thức dậy theo, trời đã bắt đầu vào mùa đông và miền Bắc khá lạnh. Thư mặc áo khoác vào cho con, cậu bé về đây thiếu thốn đủ thứ nhưng điều làm Thư thực sự lo lắng, cô không nghĩ đứa nhóc mới hơn tuổi đầu lại biết nhớ ba. Thư không rõ những tiếng gọi ba đơn phương của cậu bé chỉ là bất chợt xuất hiện trong tâm trí non nớt của cậu hay vì cậu biết nhớ ba thật sự. Vì có đêm nào mà Kỳ Tuấn không chơi đùa, ẵm bồng và nâng niu cậu bé.

- Quang Hy ngoan, hôm nay con muốn đi đâu?

- Xe lửa. Xe lửa... chạy... xinh xịch...

- Con nói gì thế?

- Xình xịch...

Thư mới nhớ ra đó là món đồ chơi cậu bé thích nhất, Kỳ Tuấn đã đặt mua từ nước ngoài một bộ mô hình xe lửa khi tình cờ trông thấy con trai mê tíu loại phương tiện ấy trên tivi. Đúng là, chiều con thì Kỳ Tuấn là số một.

- Thằng bé nói gì vậy Thư?

Bố dượng của Thư nói vọng từ bên ngoài, ông đang thưởng thức chén chè ấm áp trước khi bắt đầu một ngày mới. Ông trông rất vui khi thấy cậu bé đi ra từ cửa phòng:

- Lại đây ông hôn cháu nhé!

Thư nhìn cách ông bố dượng ôm ấp con trai cô, lòng Thư lại cảm thấy có một cảm giác lâng lâng khó tả. Bất chợt cô nói:

- Quang Hy, gọi ông ngoại đi con!

- Ông ngoại.

Ông nhìn Minh Thư, đôi mắt rưng rưng như muốn vỡ òa...

- Con cho thằng bé gọi dượng là ông ngoại sao?

Thư cũng nhìn ông một cách lạ lẫm, rồi cô khẽ gật đầu. Quang Hy chạy lại, Minh Thư bồng con trai lên. Cô nói:

- Con đi ra ngoài!

- Dượng có thể trông thằng bé cho con.

- Dạ thôi khỏi, con muốn Quang Hy quen với nơi này.

Mỗi sáng Thư thường dắt con trai đi dạo quanh làng, cậu bé đã dần quen thuộc và thường xuyên chạy trước. Cô ghé lại những chốn

quen thuộc trước đây hoặc đi thăm những người hàng xóm cũ. Những người bạn thuở ấu thơ. Nhưng giờ đây Thư khác xa họ, cô mang một cơn gió hiện đại thoảng qua ngôi làng vẫn còn khá cổ kính và hoang sơ này. Từ dáng người đến cử chỉ. Và, ở nơi này, chỉ có duy nhất một người có cùng phong cách hiện đại và trở nên là một điểm lạ lẫm, khiến mẹ con Minh Thư không quá lạc lõng...

- Chào em! Sao lúc nào trông em cũng không mấy thoải mái vậy?

- Đâu có gì. Em lúc nào cũng thế mà. Thế trông sắc mặt em tệ lắm ư?

- Chỉ là không tươi cho lắm.

- Em sắp già rồi. Tươi gì nữa hả anh?

- Em lúc nào cũng đẹp.

Thư không nói gì, cô quay sang chỗ khác và trông thấy Quang Hy đang thích thú với những đứa trẻ cùng làng đang chơi đùa cùng cậu. Cô vẫy tay gọi cậu bé, cậu bé cười tươi đáp lại. Bà Trầm vừa đi chợ về, trông thấy Minh Thư đang có tâm trạng khá tốt khi nói chuyện với Hữu Vinh, bà nói:

- Thư, mẹ dắt Quang Hy về nhà nhé!

- Mẹ cho nó uống sữa hộ con.

Sau hai giờ bay, cộng thêm ngồi xe về Đường Lâm, Trình Can khá mệt mỏi còn Kỳ Tuấn thì cứ nôn nóng sốt ruột, cả hai đứng trước làng cổ Đường Lâm. Trình Can thắc mắc:

- Sao ở một làng quê cổ kính thế này lại sở hữu một cô nàng kiêu diễm như thế nhỉ?

- Nói gì thế? Mau giúp tôi tìm nhà cô ấy đi.

- Anh chưa tới đây bao giờ à?

- Ủ.

- Thế lần trước làm sao bà cụ vào Nam được?

- Là người của mẹ tôi đi đón mà.

- Thế sao không hỏi ai đi đón chỉ đường cho mình.

- Anh nghĩ tôi còn thời gian nghĩ đến việc này hả?

- Cậu thật là... sao đến bây giờ vẫn không thay đổi? Cứ nghe đến Minh Thư là không còn nhớ gì cả.

- Hey... là tôi quen Minh Thư trước.

- Nhưng Minh Thư thích tôi trước.

Lúc cả hai đang tranh luận thì trông thấy ai giống bà Trầm đang ngồi trước nhà, rồi cả hai dừng lại. Kỳ Tuấn gọi lớn:

- Mẹ.

Bà Trầm nhìn cho kỹ hơn, rồi bà vội vã bước ra và nói:

- Con rề đây à?

- Dạ. Con là Kỳ Tuấn đây.

- Còn đây là?

- Con là Trình Can. Con từng chở bác đi siêu thị.

- À, nhớ rồi. Hai đưa vào nhà đi.

Cả hai bước theo bà Trầm, Kỳ Tuấn nhìn xung quanh một cách hiếu kỳ. Bà Trầm rót trà mời cả hai:

- Hai anh ra Bắc có chuyện gì à?

- Con đi công tác.

Trình Can nhanh nhẩu, còn Kỳ Tuấn thì ấp úng:

- Dạ... Thư đâu rồi mẹ?

- Anh còn đến đây tìm nó làm gì? Nó chưa đủ khổ vì anh sao?

- Con biết con đã gây ra đau khổ cho cô ấy. Nhưng con thực sự nhớ con trai của con. Con chỉ muốn đến thăm thằng bé thôi ạ.

- Anh cũng biết nhớ nhưng người khác ư?

- Kỳ Tuấn có lòng đến đây là thật mà bác. Xin bác đừng nặng lời thế!

Ông bố dượng của Minh Thư từ đằng sau dắt Quang Hy vào, Kỳ Tuấn như phát khóc khi thấy cậu con trai. Anh chạy đến và ôm chặt cậu bé vào lòng...

- Kimi, Kimi ngoan của ba. Ba nhớ con nhiều lắm con biết không?

- Ba ơi, xe lửa... xe lửa chạy...

- Ừ! Ba biết con sẽ nhớ món đồ chơi này mà. Ngồi xuống đây, ba cho xe lửa chạy để Kimi xem nhé.

- Xe lửa. Xe lửa.

Đúng là cha con, họ ngồi chơi với nhau khá lâu. Kỳ Tuấn rất vui khi gặp lại cậu con trai, tuy nhiên anh vẫn luôn mong ngóng ra ngoài cửa. Vẫn chưa thấy Minh Thư về. Bà Trầm không muốn lớn chuyện nên đã không nói Minh Thư đang đi bên cạnh Hữu Vinh. Thấy Kỳ Tuấn bồn chồn đứng dậy, Trình Can hỏi:

- Cậu đi đâu vậy?

- Tôi đi tìm cô ấy.

Nhưng Kỳ Tuấn vừa đứng dậy thì cậu con trai đã bám chặt chân anh...

- Ba... ba...

- Trông thằng bé hộ tôi đi. Tôi cần nói chuyện với cô ấy.

- Thằng bé không phải con trai tôi.

Biết sao được, Kỳ Tuấn đành ẵm theo cậu con trai và đi quanh làng tìm Minh Thư. Trình Can đi tò tò theo sau, Kỳ Tuấn loay hoay tìm. Trình Can nói:

- Cái làng này nhìn nhỏ mà khó tìm ghê nhỉ?

Trong lúc đó, tại bờ hồ thơ mộng, mùa đông se lạnh và có chút nắng ấm. Sau bao nhiêu phút trò chuyện tâm sự, cuối cùng Hữu Vinh cũng đã đi được đến điều anh muốn nói:

- Thật ra, vì trước kia anh còn quá nhỏ, anh không thể đấu tranh để giành trái tim em về nơi mình muốn. Nhưng anh không hề nản lòng và anh nghĩ rằng em vẫn còn đợi anh.

- Tiếc là sự thật đã khác...

- Nhưng anh vẫn yêu em bằng trái tim đầy nhiệt huyết như ngày ấy. Thậm chí có phần sâu nặng hơn, vì anh biết bao năm qua thứ tình yêu ấy chỉ có tăng lên chứ không hề giảm đi. Lần quay về này, chính là để tìm em. Và xem như Thượng đế đã bù đắp cho anh. Anh được gặp em rồi.

- Giờ em đã có con.

- Kết quả không mấy dễ chấp nhận nhưng em yên tâm, anh yêu em được thì anh cũng sẽ thương con em được.

- Anh đi hơi xa rồi đấy.

Hữu Vinh kéo Minh Thư lại và xoay vai cô vào đối diện với anh. Nhìn về mặt Hữu Vinh rất nghiêm túc, Minh Thư thấy tim mình đập hơi nhanh. Hữu Vinh nói:

- Anh không hề đi xa. Đó là giới hạn của anh. Cả hai chúng ta gặp lại nhau lần này dù đã không còn trẻ, không còn những hứa hẹn viễn vông nhưng anh biết rằng, đây chính là cơ hội để anh có em. Cho anh cơ hội được bù đắp tình yêu gián đoạn của chúng ta trước kia bằng cách để anh chăm sóc em, yêu thương em và khiến em hạnh phúc trong thời gian sau này. Cho cả yêu thương ngày trước lẫn việc xoa dịu nỗi đau từ cuộc hôn nhân thất bại của em nữa.

Rồi bất chợt, Hữu Vinh nâng cằm Minh Thư, đúng lúc bé Quang Hy nhanh nhẩu chỉ tay về phía bờ hồ...

- Mẹ... mẹ...

... Kỳ Tuấn và Trình Can nhìn theo hướng tay của bé Quang Hy đúng lúc chứng kiến được cảnh tượng Hữu Vinh chạm vào môi Minh Thư. Ngay trước mặt Kỳ Tuấn và cậu con trai Quang Hy. Kỳ Tuấn thần thờ nhìn, Quang Hy gọi lớn:

- Mẹ ơi!

Minh Thư đến lúc này mới giật mình và đẩy Hữu Vinh ra. Cô quay lại và trông thấy bé Quang Hy, rồi nhìn đằng xa là Kỳ Tuấn. Cả hai nhìn nhau. Ánh mắt Kỳ Tuấn lẫn lộn cảm xúc, từ nổi giận, đến thất vọng và đau buồn. Minh Thư cũng bối rối không biết làm thế nào.

Có phải cảnh tượng đó đã được Thượng đế sắp đặt. Một dấu chấm ngay tại đó để Kỳ Tuấn thôi nuôi hy vọng cứu lấy tổ ấm của mình. Một dấu chấm dù không Thư không muốn nhưng cô cũng đã không ngăn cản được hành động của Hữu Vinh.

- Chúng ta sẽ nói chuyện sau.

- Anh chờ câu trả lời của em.

Rồi Hữu Vinh đi ngang mặt Kỳ Tuấn tỏ vẻ thách thức, nhưng anh không còn quan trọng bất cứ ánh mắt của ai nữa. Vì Kỳ Tuấn chỉ dán chặt mắt vào Minh Thư. Cô dắt bé Quang Hy lại rồi hỏi:

- Anh ra đây làm gì?

- Em vẫn có thể nói chuyện với anh bằng cái thái độ đó ư? Ngay sau khi anh bắt gặp em và tình cũ đang hôn nhau.

- Anh cũng từng ôm hôn Phương My trước mặt tôi vậy. Không chịu được thì bỏ đi. Ngày trước tôi cũng làm thế thôi.

- Anh không bao giờ làm chuyện đó trước mặt con chúng ta.

- Thì ngày đó Thái Quang Hy cũng ở trong bụng tôi chứ có xa vời gì mấy.

- Em im đi!

Kỳ Tuấn hét rất to, Quang Hy giật mình và khóc thét lên. Cậu bé chưa bao giờ chứng kiến cảnh ba mình giận dữ đến thế. Trình Can nhanh chóng bế Quang Hy đi chỗ khác. Kỳ Tuấn lao vào gốc cây to rồi liên tục đâm vào đó, đâm rất mạnh. Tay anh ứa máu, mặt Kỳ Tuấn đỏ bừng vì tức giận. Minh Thư nói:

- Đừng tự làm đau mình. Tôi không xúc động vì chuyện đó đâu.

- Em biết lý do tôi ra đây là gì không?

- Tôi không quan tâm.

- Thăm con trai chỉ là cái cớ, tôi đến đây để van xin em sự tha thứ và mong em quay về bên tôi. Nhưng tôi nghĩ, điều đó đã quá dư thừa rồi. Em rất mong chuyện đó diễn ra thật nhanh để em có cơ hội tái hợp người tình cũ của em.

- Anh ăn nói cho cẩn thận. Giữa chúng tôi hoàn toàn trong sạch.

- Còn nộ hôn? Đừng nói là nộ hôn xã giao nhé.

- Chúng ta đang ly thân. Và chúng ta sắp ly hôn. Có hay không sự xuất hiện của Hữu Vinh ở đây thì tôi cũng không bao giờ tha thứ cho anh với những gì anh đã gây ra cho tôi.

- Tôi sẽ không nuôi hy vọng nếu tôi chứng kiến cảnh này sớm hơn. Tôi chỉ là một trong những thằng đàn ông bị nét đẹp đáng mê đắm của em quyến rũ. Nhưng tôi là thằng may mắn trở thành chồng em. Và cũng đáng thương nhất khi thực sự em chưa bao giờ yêu thương tôi.

Kỳ Tuấn siết chặt hai bờ vai Minh Thư, mặt anh đỏ bừng:

- Phải không? Trả lời đi!

- ...

Thư nhìn Kỳ Tuấn, cô nhìn anh một cách chăm chú, đôi chút sợ hãi, còn Kỳ Tuấn thì như phát điên. Anh không còn giữ được bình tĩnh, đôi tay khỏe mạnh mỗi lúc một chặt, Thư đã cảm nhận được cái đau từ xương thịt. Nhưng, cô vẫn không nói gì. Kỳ Tuấn lại hét to:

- Trả lời tôi đi. Đừng im lặng nữa! Tôi khủng hoảng với sự im lặng của em rồi.

Minh Thư vẫn không trả lời, cô chỉ đắm đắm nhìn Kỳ Tuấn. Giọt nước mắt lăn dài trên má. Những vết thương từ tay Kỳ Tuấn rịn máu chảy xuống chiếc áo trắng của Minh Thư. Cả hai đều rơi nước mắt nhìn nhau. Kỳ Tuấn hít một hơi thật sâu, anh buông Minh Thư ra vì anh biết rõ mình đã làm Thư đau đớn dù cô không hét lên tiếng nào. Nỗi đau ấy xuất phát từ nơi trái tim. Kỳ Tuấn nói:

- Im lặng tức là không. Tôi hiểu. Sẽ không bao giờ van xin em nữa. Vĩnh viễn từ nay không làm phiền em nữa đâu. Cuối tháng này em trở lại Sài Gòn đi. Tôi sẽ đẩy nhanh tiến độ.

- Thái Kỳ Tuấn, anh đứng lại!

Kỳ Tuấn dừng bước, Minh Thư quay lại nhìn Kỳ Tuấn. Hai giọt nước mắt lăn dài, Thư mím môi thật chặt rồi dùng hết sức mình và tát thật mạnh vào mặt Kỳ Tuấn. Kỳ Tuấn không còn ngạc nhiên trước những cái tát như thế, nhưng anh biết rằng, đây là cái tát mạnh nhất trước giờ anh hứng chịu từ Minh Thư. Thư cố lấy hết mọi sức lực mà cô có thể, cô ép cổ họng thốt ra ba tiếng:

- Tôi hận anh!

Thư bật khóc và bỏ chạy. Cô đã cố gắng mạnh mẽ và không cho mình khóc thêm lần nào vì Kỳ Tuấn nữa. Nhưng lần này, Thư lại khóc. Cô cảm thấy trái tim mình như vỡ vụn. Lúc Kỳ Tuấn dùng hết sức lực siết chặt đôi bờ vai, Thư cảm thấy rất đau nhưng cũng chẳng thấm thía gì so với cái cảm giác này. Khi Kỳ Tuấn nghĩ rằng cô chưa bao giờ yêu anh. Thư không thể kìm nén cảm xúc và hét lên ba chữ ấy. Tại sao Kỳ Tuấn lại nghĩ điều đó? Chẳng lẽ anh lại không biết rằng: Hận chỉ vì quá yêu!

Hy vọng tiêu tan. Kỳ Tuấn nhìn con trai thêm một lần rồi lẳng lặng bỏ đi.

CHAP 88

Thiệp cưới của Vương Khang và Nhã Trúc đã được chuyển phát đến tận nơi này. Thư ở lại Đường Lâm vài ngày, sau đó cô biết đã đến lúc phải đi đến mọi quyết định. Trông thấy Minh Thư thu xếp quần áo, bà Trầm hỏi:

- Vì chuyện âm ỉ mấy ngày trước hả con?

- Dạ đâu có. Con về thành phố dự lễ cưới một người bạn. Hơn nữa... ba của Kimi có nói sẽ đẩy nhanh tiến độ... Con nghĩ, cũng tới lúc con quay về thành phố giải quyết cho xong chuyện.

Thư nói tới đây, chợt giọng cô nhẹ lại hẳn. Dường như Thư không muốn nói ra điều đó, bà Trầm hiểu tính con gái. Bà ngồi xuống rồi ôn tồn:

- Thư à!

- Dạ.

- Mẹ biết Kỳ Tuấn đã từng gây ra đau khổ cho con. Nhưng, mẹ biết nó yêu con thật lòng. Và con cũng yêu nó.

- Mẹ đang nói gì thế ạ?

- Cái cách nó đi từ Nam ra đây, rồi ôm lấy thằng bé, mẹ không hiểu chuyện gì xảy ra ngoài bờ hồ, có lẽ là liên quan đến Hữu Vinh, các con đã cãi nhau và rồi nó bỏ về.

- Không có gì đâu mẹ. Tội con chẳng còn gì có thể cứu vãn đâu.

- Con nói như thế cho qua chuyện hay tại vì con muốn nối lại tình xưa với Hữu Vinh?

- Mẹ, con đã có Kimi rồi. Con không kết hôn nữa đâu.

- Mẹ chỉ muốn khuyên con, thay vì giữ cái tôi của chính mình và đánh mất hạnh phúc thì hãy cố gắng vượt qua và níu lại. Hạnh phúc không khó kiếm mà cũng chẳng dễ tìm đâu con. Hai đứa còn với nhau một đứa con, thằng bé còn quá nhỏ để sống thiếu một trong hai. Và bất cứ điều gì cũng có thể bỏ qua nếu như ta còn yêu...

Minh Thư ngừng lại, cô chỉ im lặng và chăm chú nhìn xuống giường cố tránh ánh mắt của bà Trầm. Bà nói:

-... mẹ luôn luôn ủng hộ quyết định của con dù mẹ thừa biết con còn yêu cậu ấy.

- Con biết phải làm gì mà mẹ.

- Mẹ chỉ nói thế thôi. Con ngủ sớm đi.

Đóng cửa phòng lại, Thư thờ dài nhìn cậu con trai đang ngủ ngon lành. Bà Trầm nói không sai, quyết định ly hôn phải cân nhắc thật kỹ, vì cuộc sống mới không chỉ có mình cô. Chắc chắn rằng Kimi sẽ không vui nếu phải sống xa ba hoặc mẹ dù cậu bé còn quá nhỏ để cảm nhận chuyện ấy. Cả Thư và Kỳ Tuấn đều đã không trưởng thành trong một gia đình hoàn chỉnh. Cả hai đã từng hứa sẽ để cho con trai trưởng thành trong một gia đình hạnh phúc. Thế mà chỉ hơn một năm từ khi cậu bé ra đời, cả hai đã...

Minh Thư trở lại Sài Gòn vào một buổi chiều, Thư cùng con lên taxi và đi về nhà. Lòng Thư lại nao nao buồn. Cảm giác của người với người ở sân bay không bao giờ là một cảm giác dễ chịu. Nếu không là hứa hẹn thì là chờ đợi, hoặc phải bùi ngùi, bịn rịn. Thư đã từng quay bước ra đi và mặc cho tất cả những lời Kỳ Tuấn nói. Nhưng anh vẫn chạy theo và đi tìm cô. Và tất cả những gì anh nhận lại chỉ là một cái tát vô tình sau chuyến đi gần hai nghìn kilômét. Cảm giác làm tổn thương một người khác sao mà cứ làm ta day dứt mãi.

Kỳ Tuấn luôn mang một tâm trạng im lặng. Anh đến gặp mẹ của mình, bà Kim, tưởng chừng hai mẹ con rất xa lạ, nhưng lúc này, Kỳ

Tuấn cảm thấy cần có mẹ. Anh đã là người đàn ông trưởng thành nhưng không phải đã trưởng thành rồi thì không cần lời khuyên của mẹ. Bà Kim nhìn Kỳ Tuấn một cách xót xa:

- Con trai của mẹ, sao lại ra nông nỗi này?
- Mẹ vẫn khỏe phải không?
- Mẹ già rồi, dĩ nhiên sức khỏe không phải lúc nào cũng ổn. Nhưng hiện tại thì mẹ ổn hơn con rất nhiều.
- Con vẫn bình thường mà.
- Chừng nào hai đứa ra tòa?
- Nhanh thôi.
- Rồi con lại trở về cuộc sống độc thân, khi đó con sẽ mau lấy lại hình ảnh xưa. Là đứa con trai bảnh bao của mẹ.
- Mẹ có tiếc khi mất cô con dâu như cô ấy không?
- Sao lại không?... Nó tài giỏi. Nó quản được con. Còn bỏ ngang sự nghiệp để sinh cho nhà họ Thái chúng ta đứa cháu cưng. Khi trở lại không ngừng phấn đấu quyết không để bị mất hình ảnh. Một cô con dâu hoàn hảo như thế cũng không dễ tìm được.
- Mẹ có muốn giành lại cháu để nuôi dưỡng không?
- Con hỏi ý kiến mẹ đó hả?
- Nếu mẹ có ý định đó, con xin nói trước với mẹ, con sẽ không lấy thứ duy nhất mà Minh Thư muốn lấy khi hôn nhân của tụi con kết thúc.
- Con không muốn vương bận thẳng bé để tiện việc hẹn hò sau này à?

Kỳ Tuấn bật cười, nụ cười như che đi nước mắt. Anh uống hết ly rượu rồi nhìn ra cửa sổ:

- Con đã từng khiến cô ấy mất một đứa con. Không lẽ bây giờ, con lại nhẫn tâm cướp đi niềm vui còn lại của cô ấy. Mà hơn nữa...

Nói tới đây, Kỳ Tuấn lại lặng im và không nói gì nữa. Bà Kim cũng chỉ biết an ủi, vỗ về cậu con trai.

Minh Thư về tới Sài Gòn, Ánh Tuyết vẫn đang ở căn nhà cũ của cô. Thấy Minh Thư, Ánh Tuyết mừng rỡ:

- Cậu trở về rồi!

Minh Thư cũng mỉm cười cho có lệ. Ánh Tuyết dắt Quang Hy vào nhà, Minh Thư kéo vali vào và ngồi xuống sofa:

- Mệt quá.

- Cậu về cũng tranh thủ nhỉ? Ngày mai là đám cưới của Vương Khang và Ánh Tuyết rồi.

- Ừ... Còn ngày mốt là ngày bọn tớ ra tòa.

Ánh Tuyết chợt dừng lại không nói nữa. Minh Thư mỉm cười:

- Cậu làm sao thế? Chuyện đó rồi cũng sẽ đến mà.

Lễ cưới của Vương Khang và Nhã Trúc không được tổ chức trong khung cảnh lãng mạn của khán phòng, trái lại ông Minh lại thuê hẳn một chiếc thuyền lớn và đãi tiệc trên sông Sài Gòn. Buổi tiệc thật lung linh và huyền ảo trong màn đêm. Khách mời được chọn lọc khá kỹ, và gia đình, bạn bè thân nhất chính là những nhân vật được vinh dự đến đây. Minh Thư và Ánh Tuyết chuẩn bị đi, quay sang nhóc Kimi, Ánh Tuyết dắt cậu bé ra trước. Minh Thư đi theo sau, lúc cả ba vừa định xuống nhà, Minh Thư hỏi:

- Tớ để remote đâu rồi nhỉ?

- Ờ... Mình đi chung nhé!

- Cái gì đi chung?

- Anh Phúc sẽ tới đón tớ đi.

- Cái gì?

- Xe của cậu tớ lỡ làm hỏng, vẫn còn để ở garage.

- Trời ơi, cậu đùa hả? Tớ không quên trễ giờ. Bây giờ dễ đón taxi lắm sao?

- Xe của anh Phúc bẫy chỗ mà. Cậu sợ gì không còn chỗ ngồi?

Minh Thư còn đứng cay cú nhìn Ánh Tuyết thì chiếc Hyundai Sante Fe màu đen đỗ xích trước mặt cả hai. Đàm Phúc bước ra và trông thấy Quang Hy:

- Ôi, thằng nhóc của ba nuôi. Cả tháng nay mới được gặp con, lại đây nào!

Quang Hy bẽn lẽn đứng im, có lẽ vì cậu biết lạ, nhưng cậu không chạy đến bên mẹ mà vẫn đứng đó để Đàm Phúc hôn. Ánh Tuyết nói:

- Đừng có làu bàu nữa, chẳng phải cậu sợ trễ giờ à?

- Xe anh còn nhiều chỗ mà em.

Đàm Phúc và Ánh Tuyết nhìn nhau, cả hai mỉm cười cùng nhau bế Kimi vào xe trước. Minh Thư hỏi:

- Thế ai lái xe?

- Cô nàng của cậu chuẩn bị lâu thế đó hả?

Rồi nghe giọng nói quen thuộc, Minh Thư quay sang khi còn chưa kịp thắt dây an toàn, Kỳ Tuấn đang ngồi bên cạnh. Cả hai nhìn nhau, ngỡ ngàng, ngạc nhiên, sau đó lại quay sang Đàm Phúc và Ánh

Tuyết. Cả hai vờ như không để ý gì. Kỳ Tuấn cho xe chạy. Đến nơi, Ánh Tuyết và Đàm Phúc đi vào trước. Kỳ Tuấn tìm chỗ đỗ xe, Minh Thư bồng con trai chuẩn bị lên du thuyền thì cậu bé lại cựa quậy:

- Ba... ba...

- Quang Hy, ngoan nào con trai!

- Ba... ba...

Kỳ Tuấn rảo bước đi đến, Minh Thư đành buông con trai cho cậu bé chạy lại Kỳ Tuấn. Anh mỉm cười nhìn Quang Hy rồi bồng cậu bé lên:

- Theo ba phải ngoan nghe con!

- Đi.

Cậu bé chỉ tay lên du thuyền đông đúc và có vẻ rất háo hức, anh mỉm cười và bồng cậu đi trước, Minh Thư bước theo sau. Bà Kim và ông Minh đang đứng trò chuyện cùng nhau ngạc nhiên khi trông thấy cả hai lại đi chung. Cả hai khá gây chú ý cho đám đông, nhưng điều ấy nhanh chóng qua mau bởi vì hôm nay, Nhã Trúc và Vương Khang mới là nhân vật chính. Bọn họ cười tươi rói bên nhau với những lời chúc phúc nồng nhiệt. Tiệc cưới được bắt đầu, vang lên những âm thanh của bài nhạc dành cho đám cưới. Một ca khúc lãng mạn và du dương được trình diễn bằng violon khá lạ. Nhã Trúc và Vương Khang đứng trên bục nắm tay nhau. Chủ hôn bắt đầu cử hành hôn lễ:

- Ngày hôm nay, đôi bạn trẻ của chúng ta, Đỗ Vương Khang và Âu Nhã Trúc đã có một quyết định trọng đại trong đời. Đó là việc tách rời khỏi gia đình lớn để cùng nhau xây dựng một tổ ấm nhỏ. Một quyết định đáng để những người đứng ở đây cùng với Đấng Tối cao ngự trên thiên đàng đang nhìn xuống chúc phúc cho cả hai.

Sau tràng vỗ tay nồng nhiệt, Nhã Trúc hồi hộp nhìn Vương Khang. Anh cũng hơi run tay, cầm lấy chiếc nhẫn và nói:

- Đây là vật chứng tình yêu của anh, mong em hãy nhận lấy để làm bằng chứng tình yêu của chúng ta. Anh sẽ luôn yêu em, tôn trọng và chung thủy với em suốt đời.

- Em là Nhã Trúc, anh hãy nhận lấy chiếc nhẫn này của em, đây là vật chứng tình yêu của em. Anh hãy giữ nó, cũng như giữ trái tim em, nó chứa đầy tình yêu và lòng chung thủy của em dành cho anh trong suốt cuộc đời này.

Sau khi hai chiếc nhẫn đã nằm im trên ngón áp út của hai bàn tay, Nhã Trúc và Vương Khang trao nhau nụ hôn đắm thiết. Một nụ hôn nồng cháy của đôi uyên ương trong ngày hạnh phúc nhất của họ. Minh Thư ngồi cạnh bé Quang Hy, cô nhìn con trai đang hí hửng với khung cảnh lãng mạn rực rỡ kia. Cậu bé có vẻ thích đám đông. Cô chỉ biết ôm lấy con trai trong một gương mặt đầy tâm trạng.

Kỳ Tuấn ra ngoài boong tàu và đứng một mình. Trớ trêu thật, sáng mai hai vợ chồng ra tòa mà tối nay cả hai vẫn còn cùng nhau đi dự tiệc cưới. Bà Kim ngồi xuống cạnh Minh Thư:

- Con quyết định thế thật sao?

- Là cả hai tụi con thừa mẹ.

- Không nghĩ cho thằng cháu nội đáng thương của mẹ ư?

- Tụi con sẽ cố gắng cùng nhau chăm sóc Quang Hy nên người. Tụi con chia tay nhưng con đâu có cách ly thằng bé khỏi gia đình bên nội đâu.

- Kỳ Tuấn nó đại khờ mới làm như vậy, mẹ thay mặt nó xin lỗi con.

- Dạ không thưa mẹ. Đây là vấn đề của vợ chồng con. Chuyện anh ấy làm thì anh ấy chịu, không cần thiết phải để người lớn xin lỗi họ. Làm vậy con cảm thấy áy náy lắm.

- Sau khi giải quyết thủ tục xong, con lại quay ra Hà Nội à?

- Tạm thời là vậy. Con đã thôi việc ở “Người Thời Thượng” rồi.

- Cô không biết rằng Kỳ Tuấn đã rời khỏi chiếc ghế điều hành cao nhất sao?

Ông Minh đứng ở phía sau. Nghe nói như thế, Minh Thư giật mình đưa Quang Hy cho bà nội trông. Ông Minh và cô ra một chỗ nói chuyện. Ông Minh nói:

- Cậu ấy đã nộp đơn cho tôi và yêu cầu tôi hãy chấp nhận sự ra đi của cậu ấy.

- Vì lý do gì?

- Lý do ghi trong đơn nghỉ việc là muốn về phụ giúp công việc kinh doanh của gia đình.

- Rồi ông chấp nhận ư?

- Nếu tôi là một ông chủ, cô nghĩ tôi có đồng ý để mất một nhân viên phải nói là giỏi nhất, tận tâm và tài năng hiếm có trong suốt gần mười năm qua không?

- Vậy tại sao ông vẫn đồng ý?

- Vì cậu ta ra đi với một điều kiện. Mà điều kiện này, tôi không thể không xem xét.

- Điều kiện à?

- Cậu ta đưa cho tôi đơn xin từ chức và yêu cầu tôi đồng ý ngay và sau đó mời cô trở lại. Chỉ khi cậu ta ra đi thì cô mới quay lại đó. Vì cậu ta cho rằng, không phải cậu ấy, chính là cô mới là người vực dậy “Người thời thượng” và tòa soạn này chỉ có cô mới có thể tiếp tục đưa nó đi lên. Sao? Cô đồng ý chứ?

Minh Thư chợt cảm thấy bối rối, sao Kỳ Tuấn lại làm việc đó? Vì động cơ gì? Muốn kéo cô trở lại Sài Gòn để có cơ hội gặp Quang Hy hay là còn chuyện gì khác nữa?

Kỳ Tuấn hôm nay uống rất nhiều rượu, anh biết ngày mai anh sẽ bận rộn, có lẽ bạn phải buồn và tự trách mình hay làm một việc gì đó của một kẻ thất bại trong hôn nhân. Tuấn đã sớm chuẩn bị được cái kết thế này, nhưng không hiểu sao khi đối diện với Thư anh không thể nào tin được sẽ có ngày họ chính thức chia tay. Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư đang đứng một mình nơi phía boong tàu, nếu là ngày xưa, anh đã chạy đến bên cô, ôm lấy cô từ phía sau rồi thì thầm bên tai những lời lẽ mật ngọt yêu thương.

Kỳ Tuấn đang miên man suy nghĩ, chợt nghe có tiếng động gì đó khá lạ...

- Cứu người... Có một cô gái rơi xuống rồi!

Tiếng một anh phục vụ la thất thanh, vị trí anh chàng hô lúc nãy là vị trí Minh Thư đứng một mình ở đó. Bất chấp ngày sau như thế nào, Kỳ Tuấn cởi áo khoác từ đằng này chạy với tốc độ cao rồi phóng xuống dòng nước lạnh giữa đêm tối. Anh đã xác định được vị trí của cô và cố hết sức bơi lại...

- Thư, em không sao chứ?

Là một cô gái nhưng đó không phải là Minh Thư. Hoàn toàn khác với Minh Thư, và đó là một cô nàng bạn của Nhã Trúc do say rượu nên đã nhận lời thách thức từ bạn bè mà nhảy xuống...

- Minh Thư là ai?

- Tôi làm người.

Kỳ Tuấn cố bơi đến gần du thuyền hơn rồi đưa cô nàng lên bờ an toàn. Mọi người xúm lại chỗ đó rất đông, khăn và quần áo khô đã được chuẩn bị cho cả hai. Cô nàng thét lên với Nhã Trúc:

- Tôi đã được một anh chàng rất đẹp trai cứu đấy!

Đàm Phúc hốt hoảng:

- Cậu làm gì vậy?

- Cứu người. Không thấy hả?

- Anh lạnh không?

Nhã Trúc lo lắng còn Vương Khang thì bật cười:

- Chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân sao, ông anh của tôi?

Kỳ Tuấn nhìn mọi người đang chú ý tới anh như một anh hùng và cũng như một thằng ngốc khi không phát hiện ra đó là trò đùa của những cô nàng lắm chiêu. Nhưng, Minh Thư hiểu vì sao Kỳ Tuấn lại phóng xuống như thế. Anh đã từng là trụ cột, là người đàn ông mang trách nhiệm che chở cho gia đình nhỏ của mình. Kỳ Tuấn nhận được từ Minh Thư chỉ là ánh mắt. Rằng chỉ qua đêm nay thôi thì ngày mai cả hai đã không còn liên quan gì đến nhau nữa. Có gì anh phải làm một chuyện ngốc nghếch như thế. Cô cũng đứng đó theo dõi và bị Kỳ Tuấn bắt gặp ánh mắt của cô đang nhìn thấy anh. Nhưng, Kỳ Tuấn không làm gì cả. Anh chỉ nhìn thôi, anh nhìn Minh Thư rất nhanh rồi được mọi người kéo đi.

Gần nửa đêm, du thuyền trở lại bờ. Vương Khang nói với Nhã Trúc:

- Ngắm thật kỹ em nhé!

Nhã Trúc nhìn Vương Khang một cách âu yếm, rồi cô xoay lưng lại và tung bó hoa lên cao. Rất nhiều cô gái muốn đón lấy, nhưng người nhảy lên cao nhất lại là... Bùi Đàm Phúc. Những cô nàng không đón được quay sang liếc mắt nhìn:

- Gã lập dị đó cũng muốn được cầu hôn à?

- Anh ta là gay sao?

Trong khi đó, các anh chàng khá hào hứng với hành động của Đàm Phúc và vỗ tay, huýt sáo cổ vũ tinh thần. Sẵn có một chút rượu, anh chàng tiến lại gần Ánh Tuyết, cô nàng cảm thấy bắt đầu hơi run. Đàm Phúc tặng bó hoa cưới cho Ánh Tuyết. Cô nàng đỏ mặt:

- Anh đang giở trò gì thế hả?

- Bó hoa này khó khăn lắm anh mới giặt được đấy.
- Em đồng ý làm bạn nhảy với anh ngày hôm nay chỉ vì lý do cả hai chúng ta đều cô đơn thôi mà.
- Nhưng, anh nói vậy đâu có nghĩa là anh suy nghĩ như vậy.
- Anh say rồi...

- Anh không dùng bó hoa này để cầu hôn em. Anh biết chúng ta còn phải trải qua giai đoạn tìm hiểu nhưng đó là chuyện của tương lai. Bây giờ, anh mong em hãy đồng ý làm bạn gái của anh trước đã.

Mọi người cùng ồ lên một tiếng, Minh Thư đẩy Ánh Tuyết ra khỏi đám đông. Cô ngã vào vòng tay Đàm Phúc đang đón chờ sẵn. Ánh Tuyết vuốt ngược tóc ra sau rồi mỉm cười nhìn Đàm Phúc. Đàm Phúc nói:

- Sao? Đồng ý để anh gọi em là “My girl” rồi chứ?

Ánh Tuyết bẽn lễn gật nhẹ. Đàm Phúc rú lên một tiếng rồi cả hai cũng trao nhau nụ hôn lãng mạn khiến cả cô dâu và chú rể cũng phải ghen tị và đáp lại bằng một hành động khá đáng yêu là... cùng trao nhau nụ hôn bên cạnh cặp đôi kia!

Chỉ có hai tâm trạng không hề cảm thấy vui sau khi tiễn cô dâu chú rể lên xe. Kỳ Tuấn lặng lẽ trở về trước, anh lặng lẽ đốt thuốc bên khung cửa sổ lặng lẽ trút tiếng thở dài...

“Trải qua chuyện lúc này, tôi biết rằng, tôi khó có thể tiếp tục cuộc sống này nếu mất đi cô ấy!...”

Kỳ Tuấn nhìn lên chiếc nhẫn bên ngón áp út, trong khi Minh Thư đã không còn đeo trên tay từ lâu thì Kỳ Tuấn dường như chưa hề tháo tín vật định tình này từ khi anh được đeo vào...

"... Có phải, chỉ còn cách đó không?"

CHAP 89

Vương Khang và Nhã Trúc chọn địa điểm trăng mật là Quảng Nam - từ lâu đã là một địa điểm du lịch lý tưởng. Cô dâu mỉm cười thức dậy mở cửa sổ đón bình minh. Khu resort nằm hướng ra bãi biển Cửa Đại. Vương Khang trở mình xoay vào trong:

- Em thức sớm thế?
- Đi dạo bãi biển với em đi.
- Đi dạo hả? Hôm qua anh uống nhiều rượu, mệt lắm!
- Anh Khang...

Nhã Trúc gắt vì Vương Khang cứ tiếp tục trùm chăn trước khung cảnh đẹp tuyệt như thế. Cô thay quần áo và rời khỏi phòng đi dạo. Cô nhận được cái nhìn thiện cảm từ những anh chàng khá trẻ trung và lực lưỡng đang phô mình trước sóng biển và nắng sớm...

- Vương Khang đáng ghét! Biết vậy hôm qua không thèm nói đồng ý đâu.
- Nói gì thế hả cô kia?

Nhã Trúc quay lại, Vương Khang đang đứng sau lưng cô với quần bò, áo cộc tay và nón phớt. Nhã Trúc làm mặt lạnh:

- Hứ, sao không ngủ tiếp đi? Ngủ như lũ chuột ấy.
- Hôm qua ông bố vợ đã trao ngọc quý cho anh. Tất nhiên phải đi theo giữ rồi.

- Hay là anh sợ tôi đi lãng nhãng?
- Tất nhiên anh không sợ em đi lãng nhãng.

Kéo Nhã Trúc sát lại người Vương Khang nói nhỏ:

- Chỉ sợ người khác không cưỡng lại được vẻ đẹp của em thôi. Bà xã!
- Bắt đầu mật ngọt từ bao giờ thế?
- Cũng mới học thôi!

Cả hai bật cười thành tiếng cùng nhau đón bình minh lên. Nhã Trúc nói:

- Hôm qua dự lễ cưới của mình mà anh Tuấn chị Thư cứ như người mất hồn ấy!
- Sao mà vui được. Dự lễ cưới chúng ta xong, hôm nay họ ra tòa đấy.
- Đi đâu ư?
- Ly hôn.
- Hả? Ly hôn? Sao em không biết gì hết vậy?
- Anh cũng mới biết thôi. Mà anh nói với em, anh biết cái tính của em chắc chắn sẽ không chịu ngồi yên.
- Chứ anh để họ ly hôn sao?
- Chúng ta không ai muốn cả. Nhưng phải tôn trọng quyết định của họ. Anh không tham lam vì muốn em đi nghỉ trăng mật với anh, nhưng... em càng giúp càng rồi. Hiểu không?
- Anh trở nên lo nghĩ cho em từ khi nào thế?

- Ô. Bắt đầu từ hôm nay luôn nhé! Có được không?

- Em thích biển. Nhưng công việc của chúng ta thì... không cho phép chúng ta ở lại đây quá lâu.

- Nếu em thích sống ở nơi có biển. Em muốn chọn nghề nghiệp gì gắn với biển?

- Nhân viên cứu hộ.

Nhã Trúc nhe răng cười, Vương Khang chợt nhớ tới lần anh cứu cô lúc Trúc có ý định tự vẫn. Từ đó cả hai bắt đầu nảy sinh tình cảm. Nhã Trúc véo hai má Vương Khang:

- Nghĩ xấu em sao mà cười ma quái vậy? Nói mau!

Vương Khang thành linh đê Nhã Trúc xuống, anh dịu dàng nói:

- Em nên biết, làm nhân viên cứu hộ, trước hết phải học cách hô hấp nhân tạo đã!

Đó là hương vị mật ngọt từ một cặp đôi mới bắt đầu cuộc sống hôn nhân. Còn có một cặp đôi sắp kết thúc cuộc hôn nhân thì tâm trạng lại hoàn toàn trái ngược...

... Đường vẫn còn trơn sau trận mưa vào đêm khuya. Kỳ Tuấn dậy sớm, anh bắt đầu cạo râu, tắm rửa, sau đó chọn một bộ đồ vest và mặc vào. Anh nhìn cái balô, có vài thứ ở trong đó mà khi mang ra Bắc anh định giao cho Minh Thư. Kỳ Tuấn lặng lẽ lấy nó ra rồi xếp cái balô vào tủ. Những khung hình xinh đẹp, những thước phim được ghi lại trong ngày vui cuối cùng của gia đình Tuấn và Thư. Anh ngồi đó và lật từng trang ảnh, Thư đã không đoái hoài tới những thứ gọi là kỷ niệm từ lâu lắm rồi...

Minh Thư cũng dậy thật sớm, nói đúng hơn là cả đêm qua cô đã lăn qua lăn lại trần trọc không ngủ được. Thức gần như trắng đêm làm Thư cảm thấy mệt mỏi. Thư chỉ trang điểm nhẹ, cô ra ngoài và uống

một chút Cappuccino. Có tiếng chuông cửa, Minh Thư ra mở cửa. Ánh Tuyết nhìn Minh Thư:

- Chào!

- Dậy sớm thế?

- Ừ. Đi chơi vui vẻ chứ?

- Thì cũng vui. Nhưng cũng giữ chừng mực, đủ tỉnh táo để về nhà trông Kimi cho ba mẹ nó đi giải quyết với nhau.

- Nói thì phải làm nhé! Tớ đi đây!

- Phiên tòa 10 giờ mới bắt đầu, giờ mới có hơn 8 giờ. Cậu làm như phiên tòa diễn ra ngoài Hà Nội vậy.

- Thà đi sớm còn hơn đi trễ.

Tiếng chuông cửa lại vang lên, cả hai nhìn ra. Ánh Tuyết hỏi:

- Không lẽ giờ này anh Tuấn cũng muốn đến sớm đón cậu?

- Chắc là không đâu.

Ánh Tuyết ra mở cửa, rồi cô phải há hốc mồm ngạc nhiên. Người đứng trước mặt cô, đã lâu rồi không gặp nhưng cô vẫn nhận ra. Anh chàng cũng có đôi phút ngỡ ngàng rồi mỉm cười:

- Chào em, đây có phải nhà của Minh Thư không?

- Phải. Anh là Hữu Vinh đấy ư?

- Em vẫn còn nhớ anh sao?

- Nhớ chứ.

- Không mời anh vào nhà à?

- Mời... mời anh vào...

Minh Thư vừa đứng dậy định rửa ly, trông thấy Hữu Vinh xuất hiện cô không khỏi giật mình. Minh Thư nghiêm mặt:

- Sao anh lại ở đây?

- Anh đã vào Nam từ hôm qua, nhưng tối qua có về mọi người đã vui vẻ ở đâu đó?

- Vâng, bọn em đi dự tiệc cưới. Anh vào có công việc à?

- Không. Anh vào là để tìm em.

- Tìm em?

Minh Thư nhìn Ánh Tuyết rồi lại quay sang nhìn Hữu Vinh, anh chàng bình thản ngồi xuống và nói:

- Anh đã hỏi mẹ em, và anh được biết, lần này em trở lại Sài Gòn là để giải quyết thủ tục ly hôn với chồng cũ.

- Là chồng, chứ chưa cũ...

Ánh Tuyết chen vào, Minh Thư nhìn Ánh Tuyết rồi nhẹ nhàng:

- Bộ quần áo của cậu còn nặng mùi ngày hôm qua quá đấy!

- Thư, tại sao lại...

- Tớ giải quyết được mà.

Cô nàng ngoe nguẩy bỏ vào trong, Hữu Vinh lại nhìn Minh Thư rồi nói tiếp:

- Hôm đó, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.

- Thế nên anh đến vì chuyện đó sao?

- Tất nhiên là không rồi.

Hữu Vinh dịu dàng vuốt mái tóc của Minh Thư và thì thầm:

- Đâu cần em phải trả lời ngay thì anh mới có cơ hội được ở bên và chăm sóc em. Anh vẫn độc thân và em sắp như thế, chúng ta hoàn toàn có thể thông thương lại dòng chảy tình yêu thắm thiết ngày xưa. Phải không em?

- Hôm nay em phải ra tòa. Và em nghĩ em nên tập trung cho chuyện này nhiều hơn.

- Có lẽ thế.

- Mẹ em nói sao mà anh lại vào đây thế?

- Bác chẳng nói gì cả. Chỉ cho anh biết địa chỉ nhà của em thôi. Thật ra là anh muốn đi tìm em hơn. Nhưng anh muốn hỏi em chuyện này.

- Anh hỏi đi?

- Em đã chắc chắn muốn ly hôn rồi chứ?

- Tại sao anh lại hỏi vậy?

- Ở em anh còn thấy có một chút chần chừ. Nhưng anh đến đây vì anh tự tin em chưa yêu ai nhiều hơn yêu anh.

Minh Thư chỉ im lặng, cô không muốn nói ra điều đó ở đây. Vì ngày hôm nay, điều đó mà được Thư tiết lộ thì nó chỉ tổ thêm vướng bận. Rằng Hữu Vinh đã lùi sâu hẳn vào quá khứ, rằng anh không phải là người cô yêu nhất. Thư ẵm con trai xuống tầng trệt...

- Con trai ở nhà ngoan, mẹ chỉ đi một chút rồi lại về nhé.

- Kimi, tạm biệt mẹ đi con!

Cậu bé mãi mê với cái điện thoại của Ánh Tuyết nên chỉ vẫy tay qua loa. Minh Thư hôn lên hai má con yêu. Ánh Tuyết nói:

- Bây giờ đổi ý vẫn còn kịp đó.
- Tớ đã bao giờ thay đổi quyết định của tớ chưa?
- Không phải lúc nào cũng sống theo nguyên tắc đâu.

Minh Thư vừa định vào xe, Hữu Vinh đã vội chạy theo:

- Để anh đi cùng em.
- Sao lại thế? Anh đi theo làm gì?
- Chỉ là hộ tống cô ấy. Em có vẻ không thích anh tiếp cận Minh Thư hả?
- Nếu anh cho là vậy. Mà kể cả thằng nhóc này cũng có chung suy nghĩ như em đấy.

Rồi Ánh Tuyết đưa Kimi trở lên, Hữu Vinh và Minh Thư lên đường đến tòa án. Trên đường đi, Thư chỉ ngồi tựa đầu vào cửa kính và im lặng. Cô đang cố nghĩ ra một điều gì có thể làm cô cảm thấy thoải mái hơn. Tuy nhiên, cũng như những áng mây nặng trĩu xám xịt ngoài kia, Thư có thể đổ gục bất cứ lúc nào...

- Sao xe cô lại kẹt thế nhỉ?
- Ở Việt Nam mà anh.
- Thế này em sẽ trễ giờ mất.
- Nên em mới đi sớm đó thôi.

Chiếc xe cứ thình thoảng mới nhích lên được một đoạn, Minh Thư nhận ra, chiếc xe Lamborghini Gallardo màu vàng óng nổi bật vừa rẽ ở ngã tư và đang đi cùng đường với cô. Biển số rất quen thuộc, chỉ có thể là xe của Kỳ Tuấn. Chiếc xe vẫn chậm chậm, chậm chậm chạy phía sau. Thình thoảng tiến lên ngang bằng. Kỳ Tuấn nhận ra Hữu Vinh là người đi cùng Minh Thư. Thật lạ là đến giờ phút này anh vẫn còn mong có một điều gì đó gọi là phép lạ. Nhưng, sự xuất

hiện của Hữu Vinh như một hồi chuông báo Kỳ Tuấn thôi giấc chiêm bao kia. Gần tới tòa án, chỉ còn qua một cây cầu là tới, trời lại trút cơn mưa rào, xe của Minh Thư đang chạy thì thành linh Hữu Vinh trông thấy một con chó băng ngang đường. Anh đã lách mạnh vào sát bên lề đường, chiếc xe lao cột đèn:

- Chuyện gì vậy anh Vinh?

- Anh né một chú chó. Không làm em sợ chứ?

- Không sao. Anh cho xe chạy tiếp đi!

Không hiểu chiếc xe bị gì tự nhiên đứng chững lại không nổ máy được. Cùng lúc đó, ở trên cầu, một chiếc xe tải cỡ lớn đang lên dốc lại gặp phải đường trơn và chở nhiều hàng hóa nặng, phanh không kịp nên mất thăng và đang lùi ngược lại. Một thảm họa đập vào mắt Minh Thư và Hữu Vinh, cô hoảng hốt mở cửa bước ra khỏi xe. Nhưng Hữu Vinh đã bị kẹt lại, do va chạm lúc nãy nên cánh cửa giờ này lại bị kẹt mở không ra trong khi cổ chân của anh bị vướng lại không xê dịch được. Minh Thư cố sức kéo Hữu Vinh ra:

- Cố lên! Anh sẽ ra được mà.

- Không kịp đâu. Em chạy ra ngoài đi! Đừng lo cho anh.

- Sao có thể thế được? Chúng ta đi chung mà.

- Ôi trời, cả hai sẽ cùng chết nếu em không đi. Chạy đi Minh Thư!

Xe của Kỳ Tuấn vừa chạy đến, anh nhìn qua kính xe, thấy cảnh Hữu Vinh hét to còn Minh Thư thì cứ ra sức kéo anh ta ra mà không chịu chạy đi mặc dù có lẽ cả hai sẽ gặp nguy hiểm. Trong một thoáng suy nghĩ, Kỳ Tuấn lại nhìn đến chiếc nhẫn của anh vẫn đeo trên tay. Những hình ảnh lẫn lộn đan xen vào dòng suy nghĩ của Kỳ Tuấn khi chứng kiến cảnh ấy. Rồi anh lại khởi động xe.

... Cho xe lùi lại...

... Khá xa...

... Sau đó tăng tốc...

... Với tốc độ của một con chiến mã trừ danh của làng tốc độ...

... Đến nỗi Minh Thư chỉ kịp nhận ra đó là chiếc xe của Kỳ Tuấn đang vượt qua mặt mà cô không hề biết anh vượt qua để làm gì...

Ở một khoảng cách nhất định, Kỳ Tuấn đã bất ngờ lách xe sang phía bên phải cho chiếc xe nằm chắn ngang ở giữa khoảng cách xe tải đang lao xuống và chiếc xe hơi bất động của Hữu Vinh và Minh Thư. Điều gì đến cũng đến, Minh Thư chỉ còn kịp bắt gặp ánh mắt của Kỳ Tuấn nhìn cô rồi một tiếng va chạm rất mạnh. Một âm thanh ma sát đến nhức cả đầu. Rồi cả chiếc xe tải và chiếc xe hơi của Kỳ Tuấn đều dừng lại, bốc khói. Cảnh tượng trước mắt Minh Thư không còn tin vào mắt mình, chiếc xe màu vàng óng trong phút chốc bị tông mạnh. Kỳ Tuấn đã ngồi im ở trong đó. Minh Thư hét lên:

- Kỳ Tuấn... không...

Bỏ mặc Hữu Vinh, Minh Thư phải khó khăn lắm mới kéo được Kỳ Tuấn ra. Anh bị chảy rất nhiều máu ở đầu, ở tai và ở mũi. Mắt Kỳ Tuấn lơ đờ, Minh Thư đỡ anh lên và khóc nức nở:

- Anh đang làm gì anh có biết không?

- Xin lỗi em... Chắc anh không đến tòa án được...

- Sao anh lại làm thế? Anh điên mất rồi!

- Nếu không phải là anh... thì có lẽ cả hai sẽ cùng phải chịu nguy hiểm...

Rồi Kỳ Tuấn dùng hết sức lực còn lại, anh cố nắm lấy bàn tay Minh Thư thều thào một cách yếu ớt:

- Anh... anh... đã phải chọn cách này... anh không muốn mất em... đến tận bây giờ... anh cũng không muốn mất em... hãy để anh làm như thế. Đừng trách anh! Anh muốn chấm dứt nỗi đau của em... và

cũng muốn kết thúc chính anh... Anh xin lỗi... Xin lỗi em... Chúc em hạnh phúc.

Kỳ Tuấn ngất đi. Tay anh buông thõng và mắt anh nhắm lại.

Tin dữ đến với gia đình và bạn bè của họ. Xe cấp cứu và cảnh sát đã tới phong tỏa hiện trường. Kỳ Tuấn được đưa vào bệnh viện ngay bởi có dấu hiệu chấn thương sọ não và rất nhiều chấn thương khác. Hữu Vinh dù hút chết nhưng cũng đã bị trật cổ chân. Khi Kỳ Tuấn được chuyển lên xe cấp cứu, Hữu Vinh kéo tay Minh Thư lại:

- Gia đình anh ấy sẽ đến mà.

- Anh nói gì thế?

- Em và anh ấy sắp cùng nhau ra tòa, em quên rồi ư?

Hữu Vinh mỗi lúc một siết chặt tay Minh Thư hơn, cô cũng xao lãng suy nghĩ một chút với lời nói ấy. Nhưng rồi khi trông thấy băng ca được chuyển lên. Cô đã kéo tay thật mạnh ra khỏi đôi tay Hữu Vinh rồi nhìn anh ta:

- Xin lỗi!

Minh Thư chạy theo chiếc xe đưa Kỳ Tuấn vào bệnh viện cấp cứu. Một hành động thay cho câu trả lời cô đã lựa chọn ai giữa hai người đàn ông một đã từng yêu và một tưởng chừng như không còn yêu. Hữu Vinh thất vọng nhìn theo, anh chợt nhận ra rằng, Minh Thư ngày xưa anh không thể có được bây giờ trái tim cô đã có bóng hình người khác.

CHAP 90

Minh Thư đến bên giường bệnh của Kỳ Tuấn, trải qua sự việc Thư mới nhận ra rằng, cảm giác thiếu vắng sự yêu thương từ người mình thương yêu thật là một điều thiếu hụt vô bờ bến. Thư đã trải qua tất cả những sự cản trở cô đến chăm sóc cho Kỳ Tuấn từ bà Kim, hằng ngày cô vẫn đến đây, trở lưng, lau mặt và ở bên anh thì thầm trò chuyện. Kỳ Tuấn đã nằm đây hơn một tuần lễ, tóc anh đã dài hơn, gương mặt Kỳ Tuấn trong lúc ngủ thật êm đềm, có một chút trẻ con nữa. Cô mỉm cười nhìn anh, nắm lấy tay Kỳ Tuấn:

- Hôm nay trời rất đẹp, mùa xuân đến rồi. Sắp đến sinh nhật của anh đó, sợi dây chuyền còn lại chắc chắn là anh rất muốn được đeo vào đúng không?... Vậy thì anh phải mau tỉnh lại. Quang Hy dạo này biết nói nhiều lắm rồi nhé. Con chúng ta rất thông minh. Nó có thể hát đấy! Đợi anh khá hơn một chút, em sẽ dắt con vào đây thăm anh. Nhưng mà, tốt hơn là anh hãy mau tỉnh lại. Ai cũng trông mong điều đó hết.

Cô ngồi đó rồi thở dài, Kỳ Tuấn vẫn bất động. Bác sĩ kiểm tra cho Kỳ Tuấn, Minh Thư thắc mắc:

- Tình hình chồng tôi thế nào rồi ạ?

- Sức khỏe bệnh nhân đã ổn định.

- Thế sao anh ấy vẫn chưa tỉnh lại?

- Điều này, tôi khuyên người nhà nên chuẩn bị tâm lí. Bệnh nhân đã bị chấn thương phần não rất nặng, giữ lại mạng sống đã là điều thần kỳ. Tuy nhiên, chuyện tỉnh lại của bệnh nhân thì chúng tôi không thể

nói trước được. Cũng có thể hôm nay, ngày mai, một tuần, một năm cũng có thể bệnh nhân sẽ mãi mãi sống đời sống thực vật.

- Cái gì? Tại sao lại như thế?

- Quan trọng là chúng ta đừng từ bỏ niềm tin. Đó là động lực duy nhất.

Các bác sĩ ra ngoài, Minh Thư quay lại nhìn Kỳ Tuấn, chẳng lẽ anh phải sống đời sống thực vật thật sao. Điều đó thực sự là một thảm họa cho anh. Minh Thư chạy lại bên Kỳ Tuấn, nắm chặt tay anh:

- Anh không thể thành người thực vật. Không, anh phải tỉnh lại. Anh Tuấn, anh nghe em nói gì không? Anh Tuấn, anh còn rất trẻ, cuộc đời vẫn còn chờ anh phía trước. Anh không thể nằm mãi ở đây. Anh nghe em nói thì hãy mau tỉnh dậy đi!

Thư hét lên, rồi cô lại thất vọng gục đầu xuống bên Kỳ Tuấn. Một cảm giác tuyệt vọng trải dài trong tâm hồn Thư. Cô dụi mắt nhìn Kỳ Tuấn:

- Em đã từng hứa với lòng sẽ không bao giờ khóc vì anh nữa. Nhưng tại sao chưa bao giờ em làm được điều đó? Em đã sắp không liên quan gì đến anh nữa rồi... Anh cứ bỏ mặc em hoặc làm điều gì đó để chúng ta đừng phải nợ nhau. Tại sao anh lại lao vào tìm cái chết như thế? Anh muốn làm anh hùng ư? Anh nghĩ anh làm thế thì em sẽ vui sao?

Kỳ Tuấn vẫn bất động, nhưng thật kỳ lạ, nước mắt của anh đã rơi từ khóe mi đóng chặt. Là giọt nước mắt ấm nóng, Thư không nhìn lầm. Nghĩa là Kỳ Tuấn còn nghe và nhận thức được, chỉ là anh không thể ngồi dậy và đáp lại cô những câu hỏi đó.

Nhã Trúc và Vương Khang xuất hiện trước mặt Minh Thư khi cô buông ánh mắt thất vọng rời khỏi phòng bệnh. Cả ba cùng nhìn qua cửa kính, Nhã Trúc rút nước mắt khi nhìn Kỳ Tuấn với bộ dạng như thế. Minh Thư hỏi:

- Hai người sao về sớm thế?

- Anh Khang có việc nên bọn em phải về sớm, mà nếu em không về thì chị không định báo tin cho em út biết luôn sao?

- Anh Tuấn đã có mọi người lo rồi. Tuần trăng mật của hai người chị thông báo làm gì.

- Mọi chuyện là sao vậy chị? Em nghe chị Nhi kể lại nhưng vẫn chưa hiểu lắm. Sao anh Tuấn lại lao xe vào trong khi chị thì không bị sao hết?

- Nếu không tại chị cố cứu Hữu Vinh, Kỳ Tuấn nghĩ rằng chị và Hữu Vinh đã nối lại tình xưa và anh ấy muốn tự kết liễu.

- Anh Kỳ Tuấn vẫn nông nổi như vậy sao?

Nhã Trúc quay sang gắt với Minh Thư:

- Vậy là tại chị anh Tuấn mới ra nông nổi này phải không?

- Nè, coi kìa em, sao lại lớn tiếng với chị Thư?

- Bỏ đi, chị ấy lúc nào mà không như vậy? Ngày trước khiến anh hai và anh Tuấn phải đấu đá nhau, còn bây giờ thì...

- Em à, có thôi cái tính trẻ con thế được không?

- Cậu Khang, đừng cản Nhã Trúc. Nếu trách móc tôi nặng lời đến cỡ nào mà có thể làm Kỳ Tuấn tỉnh lại, tôi cũng chịu hết.

- Chị Thư, chị đi đâu vậy?

- Quang Hy vẫn ở nhà chờ tôi. Hai người ở lại nha...

Minh Thư đi về. Vương Khang lờm mắt nhìn Nhã Trúc, cô tức giận:

- Sao anh lại cản em? Phải nói để chị ấy rõ chứ.

- Chị Thư ít đầu óc và thiếu suy nghĩ như em sao? Chị ấy đã tự trách mình nhiều lắm rồi. Em không ở bên cạnh động viên để chị ấy thôi làm chuyện quẩn trí thì thôi. Đằng này còn buông lời trách móc, Kỳ Tuấn đã nằm ở đây, giờ em muốn Quang Hy thiếu luôn sự chăm sóc của mẹ hả? Em đừng quên, tìm đến cái chết, chị Thư giỏi hơn Kỳ Tuấn nữa đấy.

Nhã Trúc im lặng. Vương Khang thở dài:

- Chúng ta vẫn trẻ hơn họ rất nhiều. Em hiểu được thì tức là họ cũng hiểu được. Nhưng chuyện của hai người là chuyện riêng tư, chúng ta dù sao vẫn là người ngoài cuộc. Và chúng ta nên lo chuyện trong cuộc của chúng ta!

- Chuyện gì?

- Về nhà và diện kiến mẹ anh.

- Ở Long An hả?

- Em định không về nhà mẹ chồng luôn à?

- Ừ, thì đi!

Thư đi về nhà, cô cảm thấy rất mệt mỏi. Ánh Tuyết và Đàm Phúc đang ở nhà và chơi đùa với bé Quang Hy. Minh Thư cố nhoẻn cười:

- Quý hóa quá, hai người đến nhà chơi.

- Biết em bận rộn với Kỳ Tuấn trong bệnh viện, anh và Tuyết phải dành thời gian hẹn hò tại đây để săn sóc Kimi giúp em.

- Vậy thì cảm ơn anh và Tuyết nhé. Ủa? Mà con em đâu rồi?

- Tớ vừa dỗ nó ngủ. Thằng bé hôm nay cả ngày đi công viên. Nó có thể gọi được “ba Tuấn”, “mẹ Thư” rồi đấy.

- Cơm dọn sẵn rồi, thôi qua dùng bữa với tớ rồi hai người còn về sáng đi làm sớm nữa.

- Ủ. Nói tới ăn uống tớ đói quá rồi.

Minh Thư vừa đứng dậy thì thấy trời đất tối sầm lại, mọi thứ như quay cuồng trước mắt. Thư suýt ngã xuống sàn nếu Đàm Phúc không nhanh tay đỡ cô...

- Em làm sao thế này? Thư..

- Không. Em chỉ chóng mặt chút thôi.

- Trời ời, chắc cậu không lo ăn uống gì. Sao cậu xem thường sức khỏe thế?

- Hai người làm gì vậy? Tớ chỉ thấy chóng mặt chút thôi mà. Thôi, ngồi xuống đi! Ngồi xuống.

Đàm Phúc và Ánh Tuyết lo lắng nhìn nhau, Minh Thư mỉm cười:

- Hai người yên tâm, em không lo sức khỏe của em thì cũng phải cố gắng giữ hơi sức để đến chăm sóc Kỳ Tuấn chứ. Em biết anh ấy cần em mà.

Ngày hôm sau, Minh Thư lại đến bệnh viện, cô cảm nhận được cơ thể đang yếu dần đi nhưng cô không cho phép mình gục ngã. Hôm nay Thư mang theo cả bé Quang Hy đi cùng. Thư lái xe đến bệnh viện thì chợt nhận được tin nhắn của Hữu Vinh, Thư đọc xong, tắc lưỡi rồi cho xe quay lại. Cô chạy đến sân bay Tân Sơn Nhất, Hữu Vinh vẫn đứng chờ cô. Minh Thư đi tới và nhận được từ Hữu Vinh cái nhìn đầy thiện cảm:

- Sao? Chịu rời khỏi chồng em một lúc để đến gặp anh rồi hả?

- Vâng.

- Nhưng vẫn có một tiểu vệ sĩ đi theo kia kìa!

- Anh về Hà Nội à?

- Không. Anh đã nhờ người chuyển hành lí của anh vào đây. Anh sẽ về lại Australia. Lần này anh về, gặp lại em và anh hi vọng khi đi đã có thể đưa em sang đó cùng. Cuộc sống của anh bây giờ không còn chịu dưới sự quản thúc của ba mẹ, anh nghĩ anh có thể có được em. Nhưng... thật tiếc rằng...

- Cuộc sống không bao giờ biết trước.

- Anh đã suy nghĩ suốt nhiều ngày qua. Chắc anh sẽ học cách quên em như em đã quên anh và chấp nhận một tình cảm mới giữa chúng ta: tình bạn.

- Cho em gửi lời hỏi thăm gia đình anh.

- Không chúc anh sớm tìm được người mới à?

- Có khi lại gặp ngay trên chuyến bay này đây.

- Vậy à? Thế thì anh phải nhanh vào thôi.

- Tạm biệt.

Hữu Vinh đưa tay ra, Minh Thư mỉm cười chấp nhận cái bắt tay giữa hai người. Hữu Vinh tươi cười đi vào còn Minh Thư thì vui vẻ trở ra. Chợt, cô nghe tiếng gọi:

- Minh Thư...

Cô quay lại nhìn Hữu Vinh, anh vui vẻ:

- Anh cũng mong em sẽ luôn hạnh phúc bên gia đình nhỏ của mình. Anh biết rồi cậu ấy sẽ tỉnh lại!

Minh Thư gật đầu vẫy tay chào, cậu nhóc Quang Hy cũng bắt chước mẹ, vẫy tay chào Hữu Vinh.

Minh Thư đi chưa đến nơi đã nghe giọng nói của bà Kim quát inh ỏi. Bà đang đứng tranh cãi với bác sĩ điều trị cho Kỳ Tuấn:

- Các người làm việc kiểu gì vậy? Chúng tôi trả viện phí đủ mà. Tại sao con trai tôi vẫn chưa tỉnh lại? Các người cứ hứa hẹn, sao không thể cho tôi một câu trả lời chắc chắn.

- Tôi đã trả lời với vợ anh ấy. Cách chữa trị hữu hiệu nhất vẫn là tạo niềm tin cho bệnh nhân. Bà cứ mất bình tĩnh như thế, tôi e con trai bà không thể thoát khỏi đời sống thực vật như thế này đâu.

- Tôi đề nghị chuyển viện, tôi sẽ chuyển con trai tôi ra nước ngoài chữa bệnh.

- Mẹ vừa nói gì vậy?

Minh Thư chen ngang vào, bà Kim nói:

- Tôi nói tôi sẽ đưa con trai tôi ra nước ngoài chữa bệnh.

- Đó là quyền của bà nhưng chúng tôi cam đoan con trai bà đã được điều trị bằng những phương pháp và cơ sở vật chất hiện đại nhất có thể. Tôi đã nói vấn đề không nằm ở chất lượng của bệnh viện.

- Sáng ngày mai tôi sẽ chuyển con trai tôi đi.

- Nhanh vậy ư?

Minh Thư nhìn bà Kim, lúc này bà cũng nhận ra Minh Thư mang theo bé Quang Hy. Trông thấy cháu nội, bà Kim liền đổi sắc thái gương mặt:

- Là Quang Hy của bà đây à!

- Chào bà đi con!

Cậu bé khoanh tay cúi đầu nói “chào bà” rất rõ. Bà Kim ôm cậu bé vào lòng, Minh Thư đáp ứng:

- Anh Tuấn... sẽ tỉnh lại mà mẹ. Mẹ định chuyển anh ấy đi đâu?

- Tôi cho cô một ngày để suy nghĩ, dù sao thì công việc của tôi ở bên đó, chuyển nó qua đó tôi cũng an tâm hơn. Nhưng tôi biết rằng, từ khi nó cưới vợ, mẹ nó chỉ là số hai thôi, gia đình của nó mới là số một. Tôi sẽ mượn Quang Hy ngày hôm nay, đến tối cô đến đón nó rồi trả lời với tôi. Tôi không muốn xa cháu nội. Cô có đồng ý cùng sang Mỹ không?

Minh Thư không trả lời ngay, cô chỉ im lặng quay trở vào trong nhìn Kỳ Tuấn. Minh Thư vuốt tóc Kỳ Tuấn rồi nói:

- Em chưa từng làm những việc này cho anh, hôm nay, em sẽ làm nhé!

Minh Thư lấy trong túi xách ra khá nhiều DVD, những khoảnh khắc, những thước phim tuyệt đẹp được ghi lại. Minh Thư bắt đầu thoa kem và cạo râu cho Kỳ Tuấn. Cô cạo râu giúp anh, vừa làm Thư vừa thủ thỉ bên tai Kỳ Tuấn:

- Nếu anh đau thì phải ngồi dậy và tự làm lấy nhé. Em không giỏi làm những việc này đâu. Hôm nay em định đưa con tới với anh nhưng mẹ đã đưa nó đi rồi. Anh à, có phải anh còn giận em nên không chịu tình lại phải không?

Sau đó Thư còn cắt móng tay, thay cho anh bộ quần áo khác. Kỳ Tuấn trông đẹp trai và có hồn hơn hẳn. Minh Thư ngồi bên Kỳ Tuấn cả ngày, cả đêm cô cũng không đến đón Quang Hy. Thư muốn dành đêm còn lại trước khi Kỳ Tuấn ra đi cho anh...

Sáng hôm sau, Minh Thư thức giấc. Kỳ Tuấn vẫn còn nằm đó. Cô lấy trong túi sợi dây chuyền bình sữa ra và đeo vào cho anh rồi nói:

- Anh phải đi, nhưng còn hai tuần nữa mới đến sinh nhật của anh. Em đeo lên cho anh sớm hơn nhé. Chúng ta là một gia đình, luôn luôn là một gia đình. Đúng không anh?

Rồi Minh Thư bỏ vào túi áo của Kỳ Tuấn một tấm ảnh, đó là ảnh hôm sinh nhật Quang Hy. Minh Thư nhìn Kỳ Tuấn rồi nói:

- Em nghe người ta nói, bệnh nhân tuy ngủ nhưng vẫn có thể nghe được. Anh có nghe em nói gì không? Nếu sau này anh có tỉnh lại, nếu anh có quên em đi chẳng nữa thì anh cũng đừng quên Quang Hy. Hãy quay về tìm con anh nhé.

Minh Thư gạt nước mắt cố không để lệ tuôn nữa, cô nhẹ nhàng hôn lên môi Kỳ Tuấn. Lúc đó, Thư còn thì thầm vào tai Tuấn một điều gì nữa nhưng không ai nghe thấy được.

Bà Kim đã chuẩn bị sẵn ở ngoài, Minh Thư mỉm cười:

- Chào mẹ.

- Đã quyết định chưa?

Minh Thư bồng bé Quang Hy lên và hôn lên má con trai:

- Mình vào gặp ba con nhé!

Thư đưa con trai cứng vào phòng bệnh, cậu bé vừa trông thấy Kỳ Tuấn đã tuột xuống khỏi tay Minh Thư:

- Ba ơi, ba ơi... xe lửa, xe lửa.

Minh Thư đặt Quang Hy lên bên giường Kỳ Tuấn và nói:

- Con hôn ba đi.

Quang Hy làm theo, cậu bé ngoài người lên hôn Kỳ Tuấn. Cậu bé gọi to và nín áo Kỳ Tuấn mà kéo:

- Ba Tuấn, ba Tuấn... xe lửa... xe lửa...

Bà Kim và Minh Thư giấu nước mắt không nhìn cảnh tượng đó. Minh Thư nhìn bà Kim và nói:

- Con và Kimi sẽ ở lại Việt Nam.

- Sao?

- Con tin nếu tỉnh lại, anh ấy sẽ quay trở về tìm mẹ con con. Hãy để điều đó làm động lực tốt nhất để anh ấy thôi nằm ngủ.

- Tôi không tin cô vẫn tiếp tục làm khổ con trai tôi như thế. Nếu được tôi ước nó sẽ không bao giờ nhớ cô là ai nữa. Nếu Quang Hy không còn quá nhỏ tôi cũng không để nó lại bên cô đâu.

Minh Thư nuốt nước mắt, cô ẵm Quang Hy lên để nhìn bà Kim đưa Kỳ Tuấn vào xe và chuyển ra sân bay. Thư và con trai cũng cố đuổi theo bằng taxi, nhưng đến giữa đường kẹt xe nên thất lạc. Lúc Thư đến nơi thì đã không còn kịp nữa rồi, chuyến bay đã cất cánh. Quang Hy chỉ tay lên trời:

- Máy bay.

- Ba con ở trên đó.

- Ba Tuấn.

- Con trai của mẹ giỏi lắm!

Minh Thư đứng ở đó khá lâu, sau đó cô lại dắt bé Quang Hy trở về...

“Nếu anh nghe những lời em nói, quay về tìm lại những gì đôi ta từng mất đi anh nhé!”

CHAP 91

Vài năm sau...

Minh Thư trở lại với “Người thời thượng” tờ tạp chí đang ngày được yêu thích hiện nay. Số nào vừa ra sạp cũng đắt như tôm tươi. Thư vẫn thế, vẫn là một Tổng biên tập tài năng, xinh đẹp nhưng kỷ luật thì không hề mềm mại hơn xưa. Sau khi trở lại với chiếc ghế nóng của tờ tạp chí, cô đã từng bước đưa tờ báo đi lên. Vương Khang cũng không muốn mang tiếng dựa hơi vợ, anh cố gắng làm việc và đã trở thành Phó tổng biên tập chỉ sau hơn năm năm làm việc. Một kỷ lục đáng khen cho sự cố gắng và nhiệt huyết của anh chàng...

Minh Thư tới chỗ hẹn với Ánh Tuyết và Nhã Trúc, cô vừa định lên xe thì bác bảo vệ đã niềm nở mang bó hoa lại:

- Chào cô Thư!
- Chào bác, công việc hôm nay thế nào?
- Rất tốt thưa cô. Có người chuyển hoa cho cô này.
- Ông có biết là ai không?
- Cô Thư vẫn chưa đoán được ai là người trồng cây si tặng hoa cho cô mỗi sáng sao?
- Tôi đâu có thời gian nghĩ nhiều như vậy. Cảm ơn bác đã nhận giùm nhé.

Minh Thư ôm bó hồng trắng vào xe và tới quán café, Ánh Tuyết và Nhã Trúc vẫy tay gọi. Minh Thư kéo ghế ngồi xuống và hỏi:

- Có hai tiếng để ngồi tám với các bạn.
- Bạn hẹn hò hả?
- Phải rồi. Hẹn với cục cưng, nợ nó buổi đi ăn kem cả tuần rồi.
- Sao không gọi anh Phúc đưa nó đi?
- Thăng bé khó tính, chỉ đòi mẹ nó thôi.
- Thôi đừng có kiếm cớ, hẹn với anh nào ở tiệm kem chứ gì. Nhã Trúc, phải đi rình với chị nhé.

Minh Thư bật cười khuấy đều ly Cappuccino rồi nhìn cô nàng đang không ngừng cho bánh quy vào miệng. Nhã Trúc nói:

- Em bây giờ bị chồng kè kè rồi, đâu có thể chạy theo chị để giám sát tìm xem chị Thư hẹn với ai?
- Cậu có thôi cái trò đó hay không? Mau mà nhận lời lên xe hoa lần hai đi. Ông bạn luật sư của chúng ta chờ dài râu rồi kìa.
- Cậu cũng có một vài lời hẹn hò, đừng tưởng tớ không biết.
- Chị Thư vẫn còn đắt giá mà.
- Còn em nữa, lo mà sinh cho cậu Khang một đứa đi. Có chồng ngàn ấy năm rồi mà vẫn lông bông.

Cả ba cùng bật cười, Ánh Tuyết nói:

- Các cậu thấy không gian của quán thế nào?
- Mát, rất đẹp. Từ đây có thể nhìn cảnh khuôn viên thành phố.
- Em thấy đồ uống ở đây rất ngon đó.
- Tớ dự định sang lại chỗ này, chuyển qua kinh doanh buôn bán, ngồi văn phòng mãi cũng chán rồi.

- Ô, trở thành bà chủ hả?
- Tớ không nhiều vốn thế đâu, của tớ và anh Phúc góp lại đó.
- Thế cũng tốt.
- Hôm nay hẹn ở nhà chị, ba chúng ta cùng làm món salad trộn, chị mua nguyên liệu chưa?
- Hai người về nhà trước đi, để mình đi đón Quang Hy cái đã.

Minh Thư nghe điện thoại, cô hốt hải chạy đến trường. Trông thấy cậu con trai Quang Hy ngồi im lặng để hai tay vào túi quần, cô ngạc nhiên:

- Quang Hy, con làm sao vậy?

Cậu bé chỉ lắc đầu. Minh Thư hỏi cô giáo:

- Con trai tôi đã làm gì thế ạ?
- Cậu bé đã đánh một bạn học cùng lớp.
- Có để lại hậu quả gì không thưa cô?
- Chỉ là hai đứa con nít, không có gì nghiêm trọng nhưng tôi gọi cô đến vì hành vi của cháu có phần bạo lực. Quang Hy đã lấy tất cả mọi thứ mà cậu có thể cầm được để quăng vào người bạn dù cậu bé kia đã khóc. Gia đình có gặp chuyện gì làm ảnh hưởng đến bé không?
- Nó vẫn là một đứa trẻ ngoan, tôi không hiểu vì sao nó làm điều đó.
- Trước nay Quang Hy vẫn thế. Nên lần này tôi cũng thấy lạ. Tôi hỏi bé nhất định không nói. Đã vậy, Quang Hy không hề có ý muốn xin lỗi bạn.

Minh Thư dắt Quang Hy về, cô rất giận và trên xe cô không nói tiếng nào với cậu con trai hết. Đi ngang cửa hiệu kem mà Quang Hy rất

thích, lẽ ra hai mẹ con sẽ ngồi ở đó nếu chuyện hôm nay không xảy ra. Quang Hy lên tiếng:

- Mình không ghé Bud's sao mẹ?

Thư không trả lời mà vẫn tiếp tục lái xe. Xe vừa về đến cổng, bé Quang Hy đã chạy ra khỏi xe và chạy thẳng lên phòng khóa trái cửa. Minh Thư nổi giận đuổi theo:

- Đứng lại cho mẹ! Quang Hy, con đứng lại.

Ánh Tuyết và Nhã Trúc không hiểu việc gì xảy ra. Chỉ thấy Quang Hy chạy hốt hải lên phòng rồi Minh Thư đuổi theo với gương mặt đầy sát khí:

- Mở cửa ra!

- Hai mẹ con không phải đang vui vẻ ở tiệm kem sao? Có chuyện gì thế?

- Dì Tư, chìa khóa cửa phòng đâu?

Minh Thư bực mình đi tìm chìa khóa và cô mở cửa phòng ra. Quang Hy trông thấy mẹ liền định chạy nhưng không kịp nữa. Cô nóng nảy kéo cậu con trai lại và đánh vào mông cậu bé. Lần đầu tiên thấy Minh Thư nổi giận với con như vậy, Ánh Tuyết can ngăn:

- Sao cậu lại đánh thẳng bé, có chuyện gì từ từ nói? Quang Hy, chuyện gì vậy con?

- Quang Hy, con có làm việc đó không?

Cậu bé vẫn im ỉm, Minh Thư càng thêm nổi giận. Cô lại đánh thêm vào mông của cậu nhóc, mỗi lúc một mạnh hơn. Quang Hy vẫn đứng im và chịu đựng. Cậu bé chảy nước mắt nhìn mẹ. Minh Thư quát to:

- Con học cái thói đó từ ai thế? Mẹ đã dạy con rồi mà, làm sai thì phải dừng cảm nhận lỗi. Tại sao con không nghe lời mẹ? Có phải từ

mai con muốn ở nhà luôn không đến trường nữa hay không?

- Cậu bình tĩnh lại đi. Cậu nóng nảy như thế chỉ làm thằng bé thêm sợ, không hỏi gì được từ nó đâu.

Quang Hy có đôi chút sợ sệt khi thấy Minh Thư. Cô hỏi lại:

- Sao con lại đánh bạn?

Cậu bé không trả lời. Sau một chút cậu dụi hai hàng nước mắt và nói:

- Mẹ không thương con nữa. Mẹ thất hứa hết lần này tới lần khác. Ngày mai con không muốn đến trường. Con ghét mẹ! Đi hết đi.

Quang Hy chạy vào toilet và khóa cửa lại, Minh Thư lại định đuổi theo nhưng Ánh Tuyết đã can ngăn. Cô kéo Minh Thư xuống phòng khách, sau khi kể lại mọi chuyện cho Ánh Tuyết và Nhã Trúc nghe, Minh Thư thở dài:

- Tớ mệt mỏi với thằng con quá rồi.

- Cậu không thấy Quang Hy giống hệt cậu ở cái tính hể phạt lòng ai là không hề hé môi một lời nào mặc cho người ấy có điên tiết thế nào sao?

Nhã Trúc phân bua:

- Nhưng lâu nay nó rất hiền lại ngoan ngoãn. Sao lại có chuyện này xảy ra?

- Phải tìm xem nguyên nhân vì sao cái đã. Nhưng cậu phải mềm mỏng, còn nếu không, tớ e cậu không bao giờ tìm được câu trả lời của con trai cậu đâu. Nó quá giống cậu. Chỉ có một người có thể làm cậu mở lời trước khi cậu hết giận, nhưng...

- Đừng nhắc chuyện đó ở đây.

Ánh Tuyết gặt đầu, cô hiểu Minh Thư không muốn bối rối khi nghĩ về Kỳ Tuấn. Vừa sang Mỹ thì đã bị bà Kim đổi địa chỉ, giấu tin tức và cách ly với mẹ con cô ở Việt Nam. Thư dẫu rất buồn và thương nhớ Kỳ Tuấn nhưng cô vẫn gặt đi nước mắt mà nuôi cậu con trai khôn lớn. Cậu bé đã được sáu tuổi, vẫn có gương mặt y chang mẹ.

Buổi tối, Thư bí mật sang phòng của Quang Hy. Cậu bé uất ức khóc đến sưng húp mắt, Thư vạch xem thử, cô quả thực đã mạnh tay với cậu con trai mà cô hết mực yêu thương. Những vết đỏ vẫn hằn lên làn da non nớt của cậu. Khi đánh con lòng Thư cũng đau như cắt, nhưng cô không muốn cậu con trai trở nên khó dạy khi thiếu vắng tình thương của cha. Thư vuốt tóc con trai và thầm nghĩ ngợi, Kỳ Tuấn đã đi quá lâu rồi. Hoặc là anh vẫn còn nằm trên giường và chịu sống cảnh thực vật. Hoặc anh đã tỉnh lại và không nhớ gì nhưng cũng có khi chưa quên nhưng cố tình không muốn nhớ...

Sáng hôm sau, Minh Thư lên phòng và gọi Quang Hy dậy. Cậu bé phải đến trường, Thư nhẹ nhàng:

- Kimi, dậy đi học nào!
- Không.
- Con nói gì thế?
- Không muốn đến trường. Mẹ đi ra ngoài đi.
- Con tập cái thói hỗn xược đó từ ai vậy? Có muốn mẹ lại đánh con như hôm qua không?
- Mẹ không thương con nữa. Con không nói chuyện với mẹ.
- Cái thằng này...

Minh Thư vừa định giơ tay đánh Quang Hy, cậu bé lại òa khóc. Trình Can chạy tới can ngăn:

- Thư, dừng lại!

- Đừng cản em, nó càng ngày càng khó dạy.

- Để anh đưa cháu đi học, được không?

Minh Thư nghe lời Trình Can và đi ra ngoài. Trình Can nhìn Quang Hy rồi nói:

- Anh bạn nhỏ, nói cho chú Can nghe, tại sao con không chịu đến trường?

- Chú có nói cho mẹ con nghe không?

- Đây là chuyện của những người đàn ông. Làm sao mẹ con biết được?

- Có thật thế không ạ?

- Chú Can luôn là bạn tốt của con mà.

- Được. Vậy thì con nói.

Hai chú cháu thủ thỉ với nhau, Minh Thư sốt ruột ở ngoài chờ, quả nhiên thật lạ, chỉ hơn mười phút sau, Trình Can đã bế Quang Hy xuống nhà với bộ đồng phục tươm tất và vai đeo balô trong một tư thế sẵn sàng đến trường. Trình Can đặt Quang Hy xuống:

- Bây giờ con ra xe ngồi trước, nếu con chịu làm theo lời của chú, chắc chắn con sẽ có điều con muốn. Chú đã nói gì với con?

- It's okay!

Quang Hy nhanh nhẩu chạy đi. Minh Thư nhìn Trình Can, anh bật cười:

- Sao? Ghen tị với tài dụ dỗ con nít của anh đúng không?

- Anh đã mua chuộc nó bao nhiêu món đồ chơi?

- Không tốn chút nào.

- Thật à?

- Thật ra thì mọi chuyện không đến nỗi to tát cho mấy. Chỉ có điều, em có một đứa con trai rất thông minh và hiểu chuyện. Anh không nói nguyên nhân thằng bé cứng đầu và có phần vô phép với em. Anh đã nói cho nó hiểu và hai mẹ con tự làm hòa với nhau nhé.

- Sao anh biết chuyện mà tới đây?

- Cô bạn thân của em.

- Sao lại phiền anh như thế chứ? Chẳng lẽ em không dạy được con trai em.

- Có những vấn đề, không phải lúc nào đứa trẻ cũng muốn chia sẻ với mẹ. Nhất là khi đó lại là một cậu con trai, có trái tim rất tình cảm được di truyền từ bố nó.

- Chuyện này liên quan đến Kỳ Tuấn hả?

- Rồi em sẽ hiểu. Anh đi làm đây.

Minh Thư đưa con trai tới trường, cậu bé vẫn không nói chuyện với mẹ câu nào. Cô dắt con trai vào cổng trường và nghiêm mặt:

- Mẹ không quên lời hứa, nhưng hôm qua mẹ phạt con bởi vì con làm sai mà không chịu xin lỗi bạn. Con có muốn ăn kem nữa không?

Quang Hy không trả lời nhưng có vẻ cậu bé rất muốn. Minh Thư thở dài:

- Mẹ luôn thương Kimi nhất. Hôm nay mẹ sẽ dắt con đi ăn kem, với điều kiện con phải vào xin lỗi bạn.

Cậu bé Quang Hy bất ngờ chuyển đổi sắc mặt, cậu bé đẩy Minh Thư ra xa và hét to:

- Không cần kem của mẹ đâu.

Quang Hy chạy một mạch vào trong, Thư không hiểu cậu con trai tại sao lại phản ứng quá khích như vậy. Cô cần sự tập trung cao nhất trước khi trở về tòa soạn. Nhưng cô không thể nào tập trung được. Thư cố mong thời gian trôi qua thật mau để cô có thể đến trường mẫu giáo sớm hơn. Chợt cô nhìn lên cái ngón áp út của mình, mặc dù Thư không còn đeo nhẫn nhưng không lúc nào chiếc nhẫn rời khỏi người cô. Nó vẫn nằm im trên sợi dây chuyền trên cổ, nằm cạnh kỷ vật của ba thành viên trong gia đình: mặt dây chuyền hình bình sữa.

- Cô nói sao? Thăng bé đã chịu xin lỗi bạn rồi ư?

- Nhưng Quang Hy có vẻ không vui. Tôi có hỏi nhưng bé không chịu nói. Gia đình có gặp chuyện gì ảnh hưởng đến tâm trạng của bé không ạ?

- Tôi có phạt nó vì tôi nghĩ nó mạnh tay với bạn mà lại không xin lỗi.

- Theo tôi nguyên nhân không hẳn là như thế.

- Cảm ơn cô giáo. Để tôi đón cháu về.

Minh Thư đưa Quang Hy đến tiệm kem Bud's cậu vẫn yêu thích. Ly kem to oành đặt trước mặt nhưng Quang Hy chỉ chống cằm nhìn mà không ăn. Minh Thư hỏi:

- Con không thích kem này sao?

Quang Hy không trả lời, cậu bé chỉ lắc đầu và mặt vẫn rất buồn. Ngồi đến lúc kem tan chảy ra mà cậu bé vẫn không chịu ăn, Thư lại bắt đầu nổi nóng. Chiếc xe thắng rất gắt làm ai cũng phải giật mình, Minh Thư lại bắt đầu làm cậu con trai hoảng sợ. Dì Tư hỏi:

- Ủa? Hai mẹ con sao về sớm vậy? Có Đàm Phúc và Ánh Tuyết đến chơi kìa.

Nhưng có vẻ không khí khá căng thẳng, Minh Thư dắt Quang Hy vào nhà và lớn tiếng:

- Con muốn gì nữa đây? Mẹ đã giữ đúng lời hứa dắt con đi ăn kem, tới nơi thì lại không chịu ăn. Giờ về tới nhà lại khóc, con muốn gì đây?

- Thưa, cậu có thôi mắng thằng bé kiểu đó không? Người khác không biết tưởng cậu là mẹ ghẻ đấy. Nín đi con!

Quang Hy mếu máo:

- Tại sao phải xin lỗi? Tại sao phải xin lỗi mới được ăn kem?

- Vì con đã gây chuyện với bạn. Con phải xin lỗi. Mẹ không thương những đứa trẻ dám làm không dám nhận. Lại còn cứng đầu không xin lỗi.

- Nó gây chuyện trước. Nó nói ba chết rồi.

- Hả? Cái gì?

Đàm Phúc, Ánh Tuyết, dì Tư và Minh Thư đều ngạc nhiên khi nghe Quang Hy vừa khóc vừa nói...

- Ba Tuấn của con đâu có chết... Mẹ chỉ nói ba đi xa thôi mà. Ba sẽ về với mẹ và con mà. Ba Tuấn của Kimi không có chết.

Tự nhiên Thư lại rơi nước mắt, cô từ từ đi lại, kéo cậu con trai ra khỏi vòng tay Ánh Tuyết. Minh Thư xoa đầu cậu con trai rồi ôm chặt cậu bé vào lòng...

- Đừng khóc nữa, con trai.

- Mẹ ơi, kêu ba Tuấn về với mẹ và con đi. Con muốn được ba đưa con đi học, con muốn ba dạy con chơi đá banh... Con muốn ba bảo vệ con.

- Mẹ xin lỗi Kimi, sao con không nói với mẹ chuyện này?

- Mẹ cũng sẽ khóc khi Kimi đòi ba. Nhưng Kimi không đòi có ba thì bọn nó sẽ trêu ghẹo mãi.

- Tha lỗi cho mẹ nhé. Mẹ đã không biết con cũng nhớ ba nhiều như thế.

- Mẹ đừng khóc. Kimi sẽ không hư nữa. Mẹ đừng buồn Kimi nha.

Đôi tay bé nhỏ vòng lên cổ Minh Thư, giống như cảm giác Kỳ Tuấn thường ôm ấp cô vào lòng và thì thầm từ phía sau những lời yêu thương mật ngọt. Nước mắt cả hai không ngừng rơi một nỗi nhớ không vơi dành cho Kỳ Tuấn.

Thời gian có thể làm mọi thứ thay đổi... nhiều lúc tự hỏi với lòng, rằng đối phương còn nhớ hay không muốn nhớ hoặc cố tình lãng quên. Hy vọng không phải là một liều thuốc chữa bệnh nhưng đó là giải pháp để ta có thể kéo dài và chịu đau lâu hơn.

Sự việc xảy ra ngày hôm nay, Thư nhận ra Kỳ Tuấn quan trọng đối với cuộc sống của cô và con trai cô như thế nào. Đột nhiên, Thư lại lo sợ. Nhớ Kỳ Tuấn không tỉnh lại, hoặc anh đã không còn nhớ gì vì di chứng sau tai nạn, không trở về đây nữa thì cô sẽ giải thích ra sao với cậu con trai? Cậu bé đã từng là tất cả đối với Kỳ Tuấn cũng chính là nguyên nhân khiến anh thay đổi cuộc sống của một thiếu gia từng có quá khứ ăn chơi trác táng. Thư ước gì tiếng khóc của con trai có thể vang vọng đến phương xa, những lần lặng lẽ trút hơi thở dài của cô nhờ cơn gió mang đến Kỳ Tuấn rồi thôi anh quay trở về nơi anh thuộc về, những thứ thuộc về anh, cuộc sống thực của anh và gia đình nhỏ của anh nữa...

CHAP 92

Minh Thư đang ngồi làm bài tập cùng con trai, cậu bé tỏ ra rất nhanh nhẹn với những dạng bài tập tô. Trông thấy cậu bé cười, bao mệt mỏi từ tòa soạn về được rũ bỏ hết.

Quang Hy nói:

- Mẹ ơi, Kimi làm xong hết rồi.

- Có chắc là đúng hết không?

- Hihi... Mẹ kiểm thử đi.

Cậu bé gái đầu cười khoái chí, Minh Thư kiểm tra và mỉm cười nhìn cậu con trai. Minh Thư hỏi:

- Hôm trước mẹ đánh đòn, con có giận mẹ không?

- Có.

- Còn đau không con?

- Hết rồi.

- Mẹ xin lỗi con nhé. Mai này có chuyện gì xảy ra, con cũng phải nói hết cho mẹ nghe.

- Kimi hứa sẽ không hư nữa. Kimi sẽ không làm mẹ buồn. Nhưng mẹ ơi...

Nhìn vẻ mặt khá lo lắng của con trai, Minh Thư biết là cậu lại sắp định hỏi về Kỳ Tuấn. Cậu bé cho tay vào cổ áo và lấy ra sợi dây chuyền, Minh Thư trông thấy mặt dây chuyền đã bị khuyết một mảnh. Quang Hy nói:

- Hôm nay Kimi chơi đùa với bạn...
- Con có bị trầy xước chỗ nào hả?
- Dạ không.
- Ừ. Vậy thì tốt.
- Chẳng phải mẹ nói con không được làm hư thứ này sao?
- Quan trọng là cục cưng của mẹ không sao...

Minh Thư ôm con trai vào lòng, cô thở dài:

“Cũng có khi, Chúa khuyên em và con đừng ảo mộng anh sẽ quay về nữa chẳng?... Đã quá lâu rồi, nếu anh có bị mất trí nhớ thì cũng không lâu như thế đúng không? Có lẽ, em nên quên anh chẳng? Em phải nói với con trai chúng ta thế nào đây?”

- Mẹ ... mẹ ơi...
- Gì vậy con?
- Đi nhà sách đi mẹ.
- Con muốn mua gì à?
- Lâu rồi mẹ không dắt con đi.
- Vậy để mẹ tắm cái đã, tí nữa gặp con ngoài xe. Ok?

Quang Hy gật đầu. Sau đó hai mẹ con cùng đi nhà sách, Minh Thư để cậu con trai ở chỗ tô tượng, cô đi lòng vòng và tìm xem có sách gì nên mua hay không. Chợt, Thư chú ý một quyển tiểu thuyết khá dày với tên gọi rất đáng làm cô chú ý: *“Kế hoạch làm bố”*. Thư tiến lại gần và chú ý tên tác giả: Key. Một cái tên rất con gái, cô mỉm cười và chọn lấy trong cả chục cuốn sách cô muốn mua với suy nghĩ khi nào rảnh rồi thì lấy ra đọc. Có khi nào câu chuyện này có gì giống với kế hoạch làm bố của Kỳ Tuấn hay không...

Nghĩ cũng lạ. Quyền sách này đặc biệt bởi vì nó nằm trong loại sách dường như sắp được cất đi. Nhưng Thư vẫn muốn chọn và mua nó.

- Cô cũng cảm thấy chán nản với kiểu sách này à?

- Không tôi chỉ... thể cuốn này rất chán à?

- Nó có thể là một best-seller nếu như không có một cái kết nhạt nhẽo, chẳng ai hiểu gì. Tôi cũng có một cuốn ở nhà. À mà nếu cô thích thì cứ đọc, rất đáng để suy ngẫm đấy. Chỉ có cái đoạn kết là mất điểm thôi...

- Mẹ ơi!... Con tô tượng xong rồi.

- Về nhà được chưa? Ngày mai phải đi học nữa đấy con trai.

- Mẹ lại quên rồi, mai là chủ nhật mà.

- Ồ, mẹ quên mất. Thế là ngày mai Quang Hy được ở nhà chơi cả ngày rồi.

- Ngày mai mẹ ở nhà với con chứ?

Buổi tối, Minh Thư lấy mấy quyển sách dành cho những người lãnh đạo ra đọc. Cô đọc đến mỗi mắt và chuẩn bị đi ngủ thì Quang Hy đẩy cửa phòng cô và chạy vào:

- Mẹ ...

- Chuyện gì thế con?

- Con không ngủ được.

- Muốn vào ngủ với mẹ à?

- Có được không mẹ?

- Ừ. Vào đây với mẹ.

Cậu bé dụi mắt, Minh Thư nói:

- Con trai lớn rồi mà vẫn còn nũng nịu mẹ.
- Mẹ kể chuyện cho con nghe đi.
- Lâu nay con đâu có thích nghe kể chuyện.
- Hôm nay con muốn.

Thư không biết phải kể với con trai câu chuyện gì, chuyện cuộc đời của cô chẳng, nhưng làm sao thằng bé hiểu được. Thấy Quang Hy vẫn mở mắt nhìn mình, Thư mỉm cười:

- Bây giờ mẹ chẳng nhớ ra được chuyện gì để kể với con. Vậy thì làm sao?
- Ba có biết kể chuyện không vậy mẹ?
- Có chứ. Mà Kimi nè, nếu như gặp lại ba, con có nhận ra không?
- Nhận ra chứ. Kimi xem hình ba Tuấn mỗi ngày mà. Ba Tuấn rất đẹp trai. Đẹp trai nhất trường của Kimi luôn.

Minh Thư bật cười hân hoan hai má bầu bĩnh của cậu bé. Cậu bé nói:

- Vậy mẹ đọc cái quyển này đi.
- Sách người lớn. Sao con hiểu được?
- Nhưng con muốn.
- Nằm xuống và nhắm mắt lại.

Minh Thư mở quyển tiểu thuyết ra đọc, cô đã khá ấn tượng với tựa đề “Kế hoạch làm bố”, Thư lật ra từng trang từng trang và bắt đầu đọc. Cô đọc qua loa vì đã khá buồn ngủ khi nhìn toàn chữ là chữ. Cậu con trai thì vẫn mở mắt, Thư đành cố đọc:

- "...Và cô ấy đi vào tim tôi, với đôi mắt sâu lạnh lùng nhưng rất lôi cuốn, đáng đi như một người mẫu và đặc biệt là cách nói chuyện mà trước đây chưa bao giờ có cô gái nào nói với tôi như thế. Có lẽ tôi đã yêu cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên..."

- Đoạn này chán quá, mẹ lật giữa cuốn sách đi.

- Cái gì? Tại sao lại là giữa?

- Đoạn giữa thì mới bắt đầu hay. Phim hoạt hình thế mà.

- Được rồi...

- "...Tôi không hiểu được cô ấy nghĩ gì? Tôi luôn yêu cô ấy bằng một tình yêu chân thành nhưng không thể thoát khỏi nỗi hoang mang mà tôi luôn có. Có ai lại cảm thấy thoải mái khi sống trong yêu thương có được từ một sự dối trá. Tôi luôn nhìn cô ấy, cố để cô ấy phát hiện và suy nghĩ tôi có điều muốn nói. Nhưng, làm sao mà cô ấy hiểu được. Trong mắt cô ấy, tôi chẳng là gì cả. Mà nếu tôi có là gì, thì chắc có lẽ đó cũng chỉ vì tôi là cha của đứa con trong bụng cô ấy mà thôi..."

...

- "... Cuộc đời này cho tôi nhiều thứ mà có khi thứ đó cả một đời người ta đi tìm. Nhưng cũng không cho tôi thứ mà tôi thèm khát nhất. Tình yêu. Tình thương. Gia đình. Người ta nói tôi đã thay đổi. Tôi nhận ra tôi thay đổi. Và tôi nhận ra em cũng thay đổi. Vì tôi. Vì gia đình của chúng tôi..."

...

- " Tôi đã khóc khi tôi trông thấy thằng bé. Nếu có thể thì anh vẫn muốn nói với em rằng, không có trò chơi nào làm nước mắt anh rơi nhiều như thế đâu. Nếu anh có thể chạy nhanh hơn thời gian, anh mong rằng anh sẽ không bao giờ kéo em vào trò chơi này. Anh sẽ yêu em một cách sáng suốt hơn dù có lẽ với cái tính cách của anh thì em sẽ chẳng bao giờ gắn bó cuộc đời mình với một kẻ như anh..."

Nhưng bây giờ anh không muốn nghĩ gì hết. Trước mặt anh là một thằng nhóc trắng trẻo, khỏe mạnh nằm bên cạnh em. Dù em đang rất ghét anh, em đang ghét hay em luôn luôn ghét nhỉ? Em biết không? Khi đó, anh tự hứa với lòng, đây là gia đình nhỏ của anh. Chỉ của anh thôi. Anh sẽ bảo vệ điều đẹp đẽ này bằng tất cả những gì có thể...”

Cô vẫn tiếp tục đọc, cậu con trai Kimi đã ngủ từ lúc nào, Thư đã quên và không nhớ rằng bên cạnh cô còn có cậu con trai. Cuốn tiểu thuyết đã cuốn sâu cô vào câu chuyện hàng giờ. Thư cảm thấy có gì đó không bình thường, bởi vì xuyên suốt cuốn tiểu thuyết dường như diễn đạt chính cuộc sống hôn nhân của cô và Kỳ Tuấn. Thư không thể xem đó là trùng hợp được nữa, cô vẫn tiếp tục đọc và đọc :

- “... Mất em anh đau anh biết anh hiểu tất cả ký ức ngày xưa khi ta bên nhau, chỉ là hạnh phúc ảo. Anh không biết mình phải sống như thế nào? Có gan làm thì có gan chịu. Nhưng anh không sao có thể chấp nhận sự thật này. Nhưng anh cũng không ngốc nghếch vì biết em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu...”

...

- “... Anh sắp gấp lại cuốn nhật ký này. Viết lên những điều này, có những lúc anh cười cũng có đôi lúc anh rơi nước mắt. Em không bao giờ thấy anh viết thì tại sao anh lại có thể có một cuốn dày thế này đúng không? Anh đã viết từ lúc em bắt đầu rời bỏ anh. Anh không hề oán trách em nửa lời. Bởi vì nếu có thể chọn lại, anh vẫn chọn em làm vợ của anh. Người con gái anh yêu thương nhất. Những ngày tháng sống bên em là những ngày tháng nếu mất đi anh sẽ chẳng bao giờ tìm lại được. Những ký ức anh sẽ không bao giờ quên. Đáng để anh hoài niệm lại mỗi khi nhớ về em. Cảm giác đó... khó chịu nhưng cũng dễ chịu vô cùng. Biết sao được, tình cảm và lòng tin dành cho đối phương đã không còn thì có cố níu kéo cũng chẳng đem lại được gì...”

...

- "...Anh sẽ để trống toàn bộ các trang còn lại, bởi vì anh mong rằng chuyện của chúng ta vẫn chưa kết thúc. Anh dừng lại bằng niềm tin, bằng hy vọng dù rất nhỏ..."

Và ở trang bìa sau là hình ảnh một chàng trai đứng quay lưng nhìn cảnh trời mây rắng đỏ. Có lẽ là trời về chiều, cạnh một ban công và nhìn máy bay. Ở bên dưới là dòng chữ "Waiting for you". Không còn nghi ngờ gì nữa, câu chuyện không sai một li về cuộc đời của cô và Kỳ Tuấn. Cuốn tiểu thuyết không có đoạn kết bởi chuyện giữa Thư và Tuấn vẫn chưa kết thúc. Thư ngồi bật dậy, cậu con trai đang nằm trên tay cũng bị bật ra, Thư vội nằm xuống đỡ cho cậu bé tiếp tục ngon giấc. Cả đêm đó, cô nằm suy nghĩ rất nhiều. Cô muốn đi tìm Kỳ Tuấn ngay nhưng giờ thì biết tìm anh ở đâu?

Sáng thứ hai, Thư lại đến tòa soạn. Như thường lệ, vẫn là bó hoa hồng đỏ thắm dành tặng cô từ ông bảo vệ. Nhưng lần này Minh Thư đã đuổi theo nhân viên giao hoa. Tuy nhiên mức độ bảo mật đã được thỏa thuận, và Thư không thể tìm được ai là chủ nhân của chúng. Thư đành trở về.

Nhưng cô vừa bước lại thì phát hiện, chỗ này rất gần với công ty thời trang mà Âu Trình Can điều hành. Cô vội suy nghĩ một điều gì đó rồi tức tốc chạy đến chỗ Trình Can...

- Ơ... chào em!

- Anh ấy đang ở đâu?

- Ai?

- Đừng giả vờ nữa. Em biết anh và anh ấy đang giở trò. Anh ấy đang ở đâu?

- Em đang nói gì vậy?

- Có phải người tặng hoa cho em là Thái Kỳ Tuấn, anh thay mặt anh ấy là người gửi tới phải không? Em đã biết địa chỉ tiệm hoa ấy. Chính là anh chứ không ai cả.

Trình Can cố trấn an Minh Thư lại, anh đặt hai tay lên vai cô rồi nhẹ nhàng:

- Nghe anh nào...

Rồi anh mỗi lúc càng gần Minh Thư hơn và buông lời dịu dàng:

- Tại sao đó không phải là anh? Sao em không nghĩ anh là mới chính là người đeo đuổi em nên mới tặng hoa cho em?

- Không đời nào.

- Là anh đấy. Kỳ Tuấn đã đi năm năm nay rồi. Thật ra thì, anh muốn để xem chừng nào em mới chú ý tới người tặng hoa. Và nếu em muốn chắc chắn em sẽ tìm tới được đây.

- Em không tin đó là anh.

- Nếu Kỳ Tuấn có tỉnh lại và còn nhớ thì chắc chắn cậu ấy đã quay trở về. Còn nếu...

- Em không tin.

Minh Thư bịt tai lại và bỏ đi với thái độ thất vọng tràn trề. Nhưng, Trình Can không đuổi theo. Anh quay lại và thở dài:

- Ra ngoài đi. Cô ấy rời khỏi đây rồi.

Từ phía sau, một người bước ra và nhìn theo bóng dáng Minh Thư. Trình Can nhíu mày:

- Không hiểu cậu đang giở trò gì đây? Cậu đã cho ra cuốn hồi ký, rồi làm tất cả mọi chuyện. Đến khi cô ấy nhận ra thì cậu lại lẩn tránh là sao? Làm chuyện giấu mặt như thế để chi vậy?

Không khác xưa là mấy, đôi mắt có chút phai dần đi độ sắc bén của một bad boy, thay vào đó là một quý ông quyền rũ với mắt kính cận và mái tóc phủ trán. Trông Kỳ Tuấn không giống một bad boy nổi loạn của ngày xưa nữa...

- Không dễ để cô ấy có thể bình yên và trở lại với cuộc sống. Sự xuất hiện của tôi có chăng cũng chỉ khiến những ký ức đáng quên ngày xưa quay về.

CHAP 93

Hôm nay là kỷ niệm 20 năm thành lập tờ tạp chí “Người thời thượng”, rất đông quan khách được mời đến dự. Đây cũng là cơ hội để những cô nàng nhân viên của tòa soạn xúng xính quần áo đẹp trong buổi tiệc sang trọng này. Ông Minh tự hào bước xuống chiếc Limouse sang trọng cùng cô vợ Thanh Nhi. Dù cả hai khá chênh lệch tuổi tác nhưng vẫn là một cặp đẹp đôi tình tứ bên nhau. Vương Khang và Nhã Trúc đi cùng xe với ông Minh, cả hai cưới nhau đã lâu mà vẫn trẻ con và tươi tắn như hồi mới cưới. Vương Khang ngày càng trưởng thành và kinh nghiệm hơn trong các bài báo, anh là một cây bút đáng tin cậy và đang được chờ đợi sẽ tỏa sáng. Buổi tiệc được bài trí sang trọng theo phong cách rất Tây. Đàm Phúc và Ánh Tuyết cũng được mời tới dự, lâu nay cả hai vẫn là một cặp sánh bước bên nhau trong các cuộc vui nhưng hôm nay lại không đi cùng nhau. Nhã Trúc hỏi:

- Bạn trai luật sư của chị đâu rồi?
- Hôm qua cãi nhau.
- Chị thấy thế nào? Là em thiết kế đó.
- Đẹp như cổ tích vậy. Ước gì chị cũng có thể là nhân vật chính trong những không gian tuyệt vời thế này.

Rồi Ánh Tuyết quay lại, ai trông giống như Đàm Phúc đang tiến lại. Đàm Phúc nháy mắt Nhã Trúc, rồi anh trao nụ hôn cho Ánh Tuyết ngay trước mặt cô. Ánh Tuyết xô Đàm Phúc ra. Anh kéo cô lại:

- Đừng giận anh nữa mà.
- Ai thêm?

- Anh đã đến đón em đấy. Nhưng em đã đi trước... thế nên ...
- Thế nên sao?
- Lúc này khi vừa bước tới, anh có nghe em nói, em thích là nhân vật chính trong những không gian rực rỡ ánh đèn thế này à?
- Thì đã sao?
- Em dám đồng ý thì anh cũng dám tổ chức một lễ cưới sang trọng và lung linh thế này ngay khi nào em muốn.

Ánh Tuyết nhìn Đàm Phúc một hồi, rồi cô lại bật cười với cái vẻ hài hước nhưng rất chân thành của anh. Vương Khang cũng đi lại chỗ ba người đang đứng:

- Sao vẫn chưa thấy nhân vật chính đến nhỉ?
- Minh Thư hả?
- Cả tòa soạn đang cá cược nhau xem hôm nay chị Thư sẽ khoác tay ai?
- Thế anh có cược không?
- Có chứ. Anh cược anh trai của em. Ứng viên số 1 đấy.
- Thế thì anh thua trước khi biết kết quả rồi.
- Tại sao?
- Anh Can đi trước chúng ta mà, đến đây từ sáng rồi.
- Sao em không nói với anh?
- Anh cá cược mà có rủ em đâu.
- Vậy em biết ai là người đi cùng chị Thư hả?

Nhã Trúc tức đến không muốn nói, Ánh Tuyết bật cười:

- Dĩ nhiên là “hoàng tử bé” Quang Hy rồi.

- Nhưng kể ra cậu cũng có vé an ủi mà. Xem anh vợ của cậu này giờ cứ đứng nhìn đồng hồ rồi lại đi ra ngoài như chờ đón ai kia kia.

Quả không sai, mọi người ồ lên một cách tiếc nuối khi cậu nhóc Quang Hy nhảy phịch xuống và còn nắm tay mẹ dắt đi. Cậu bé khá mũm mĩm, chải tóc dựng đứng và dáng đi cực giống Kỳ Tuấn. Trông cứ như bản sao thu nhỏ của anh vậy. Minh Thư cúi xuống sửa lại cái nơ bị lệch trên cổ áo của con và nói:

- Hôm nay không được quậy, phải luôn ở cạnh mẹ con nhé.

- Vâng.

Trình Can ra đón Minh Thư và tỏ ra khá bất ngờ với sự xuất hiện của Quang Hy. Anh nói:

- Hôm nay em dắt theo chú nhóc này nữa à?

- Chú không muốn con tới đây hả?

- Dĩ nhiên là không phải vậy. Chú chỉ bất ngờ thôi.

- Tiệc bắt đầu chưa vậy anh?

- Cũng sắp rồi. Chờ bài phát biểu của em đấy.

- Vậy mình vào thôi.

- Ừ!

Trình Can định khoác tay Minh Thư nhưng cậu nhóc Quang Hy không có vẻ gì là muốn rời tay mẹ. Cả hai nhìn nhau, Quang Hy lém lỉnh đưa bàn tay nhỏ xíu của mình:

- Con nắm lấy tay mẹ, còn chú thì nắm tay con. Con sẽ đi ở giữa.

- Ở... cái thằng nhóc này...

- Kệ nó đi anh, trẻ con mà.

- Y chang thằng cha của nó, lúc nào cũng bám ríu lấy em không cho ai đụng vào.

Minh Thư bật cười với sự cáu kỉnh của Trình Can. Cả ba bước vào, Minh Thư bắt tay ông Minh và mời ông một ly champagne:

- Ông vẫn là một chủ tịch phong độ.

- Hôm nay trông cô rất đẹp.

- Cảm ơn. Quang Hy, chào ông đi con.

- Chào ông.

- Tiểu Kỳ Tuấn đây à? Xinh trai giống mẹ này.

Ông Minh bế Quang Hy lên và hôn cậu bé, Trình Can nói:

- Lát nữa anh mời em một bản nhạc nhé?

- Cũng được.

Minh Thư dắt Quang Hy lại ngồi cạnh Đàm Phúc và Ánh Tuyết, cô nói:

- Con ngồi đây với ba mẹ nuôi, lát nữa mẹ phải lên trên đó phát biểu.

Cậu bé ngoan ngoãn gật đầu, Vương Khang liền hỏi:

- Này Kimi, sao hôm nay mẹ dắt con theo? Con đòi theo phải không?

- Mẹ chuẩn bị quần áo đẹp và nói Kimi hôm nay phải theo sát mẹ, đúng giờ phải nằng nặc đòi về.

- Hả? Có chuyện này nữa hả?

Cả bốn người ngạc nhiên nhìn nhau, Đàm Phúc lắc đầu nhìn Minh Thư một cách thán phục:

- Dùng cả trẻ con làm quân cờ chuẩn, đúng là cô nàng lắm chiêu.

- Anh phải thông cảm chứ. Thư không muốn bắt đầu mối quan hệ mới mà.

- Nhưng em không cho rằng chờ đợi anh Tuấn là một ý kiến hay, đã năm năm trôi qua rồi, tuổi xuân của chị ấy thì cứ trôi đi mãi, nếu cứ ôm con chờ anh ấy thì... Suy cho cùng, trước khi tai nạn xảy ra, họ cũng chỉ còn vài trăm mét nữa là đến tòa án còn gì?

- Em nói như vậy có nghĩa là khi anh rời xa em bằng một thời gian thì em sẽ bắt đầu mối quan hệ mới à?

Vương Khang bấu môi, Nhã Trúc véo mũi anh và mắng yêu:

- Sao nói gở thế? Mà nếu có thật vậy thì bây giờ anh phải biết thương yêu, chiều chuộng em nhiều, nhiều hơn nữa đi.

- Anh đã làm như thế từ khi ta cưới nhau mà.

- Vì thế nên em vẫn bên cạnh anh và yêu anh đó thôi.

- Bớt mùi mẫn giùm đi các bạn, có trẻ con ở đây mà.

Đàm Phúc nhắc khéo, Ánh Tuyết chỉ Quang Hy:

- Kìa, mẹ con lên bục rồi kìa, vẫy tay chào mẹ đi.

Ánh đèn chiếu về phía Minh Thư, cô trông như một minh tinh rực rỡ dưới ánh sáng, đã bước sang tuổi ba mươi nhưng trông cô có vẻ không hề nhạt phai nhan sắc. Thư vẫn có nụ cười làm tê mình bất cứ ai và là niềm mơ ước của bất kỳ chàng trai độc thân nào. Tuy nhiên, chỉ một người đã từng thắng cuộc và đến bây giờ vẫn chưa ai thay thế được anh.

- Hôm nay là kỷ niệm 20 thành lập tờ tạp chí “Người thời thượng” - ý tưởng được hình thành từ chủ tịch Âu Văn Minh, lấy cảm hứng từ cuộc sống, phong thái và suy nghĩ của lớp trẻ thế kỷ 21. Thời gian đầu là một bước ngoặt đầy khó khăn với ý tưởng mới nhưng chưa được số đông ủng hộ. Tuy nhiên, dưới sự lèo lái của ông Minh, tờ tạp chí vẫn êm đềm tồn tại. Bản thân tôi cũng đã và đang nắm giữ vị trí cao nhất điều hành tòa soạn này, tôi hiểu và đã được cảm nhận những khó khăn, thành quả đắng cay ngọt bùi cùng toàn thể các nhân viên lớn nhỏ của tòa soạn. Thay mặt người thành lập, tôi xin cảm ơn các bạn, chúng ta đã và hãy vì một “Người thời thượng” luôn có mặt ở mọi lúc mọi nơi vào mỗi sáng chủ nhật thứ 2 và thứ 4 của tháng. Xin cảm ơn!

Ông Minh cũng cầm lấy micro và nói:

- Tôi đã làm việc từ lúc còn trẻ cho đến lúc tôi cảm thấy mệt mỏi, tôi nhận ra tôi đã già, nhưng người thay thế tôi ở cái nơi mà tâm huyết cả đời tôi đổ dồn vào đây thì không dễ mà lựa chọn. Minh Thư, sau bao nhiêu năm, tôi vẫn cảm thấy lựa chọn cô là một quyết định mạo hiểm nhưng lại là sự thành công lớn của tôi. Tôi đã có quyết định đúng đắn, tin vào nhiệt huyết tuổi trẻ đôi khi có một chút thất tim vì tính may rủi cao nhưng thành quả mang lại thì có lẽ đối với tôi nó quá tuyệt vời. Cảm ơn cô. Chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác tốt. Tôi rất hài lòng sự chèo lái của cô! Cảm ơn cô!

Tiếng vỗ tay rền vang, sau đó là băng rôn kỷ niệm thành lập được trải xuống từ trên cao. Hoa giấy được rải từ trên xuống. Minh Thư hào hứng cùng ông Minh khui champagne và nói:

- Tôi xin tuyên bố, buổi tiệc khiêu vũ được bắt đầu.

Như lời hứa, Minh Thư vừa bước xuống và Trình Can đón lấy cô. Cả hai đang chuẩn bị nắm tay nhau và nền nhạc bài Careless whisper bắt đầu. Nhưng khi âm nhạc vừa nổi lên, Trình Can và Minh Thư đứng đối mặt nhau, điện thoại của Trình Can reo, anh mỉm cười:

- Xin lỗi, anh có tin nhắn.

- Không sao.

Trình Can đọc tin nhắn, sắc mặt anh biến đổi tức thì. Minh Thư ngạc nhiên:

- Em sao vậy?

- Là Phương Dung, không được rồi, anh phải đi, cô ấy muốn bỏ đi. Với lại, Phương Dung còn chúc anh và em hạnh phúc.

- Để em đi với anh.

Trình Can và Minh Thư rời khỏi buổi tiệc trong sự hiếu kỳ của mọi người, cậu nhóc Quang Hy chạy theo:

- Mẹ ời, mẹ ời...

- Chuyện gì vậy con?

- Mẹ đi đâu vậy?

- À, mẹ có việc, con ở lại đây với mẹ nuôi đi.

- Không chịu.

- Quang Hy, đừng có vậy mà.

- Không chịu đâu. Kimi phải đi theo mẹ.

Minh Thư mím môi nhìn Trình Can rồi cả ba cùng lên xe và rời khỏi đó. Trình Can lái xe như bay tới sân bay, anh cố gắng loay hoay đi tìm, Minh Thư trông vẻ mặt của Trình Can cũng cảm thấy có một chút xót xa. Dường như Trình Can chưa bao giờ thực sự đắm đuối Phương Dung. Đúng thật là khi kết hôn với Phương Dung, trái tim Trình Can chưa hoàn toàn hướng về cô, nhưng sau cùng khi mọi chuyện dường như ngã ngũ thì anh mới xác định được, cô là người con gái phụ nữ anh yêu nhất trên đời. Tìm kiếm một hồi, Trình Can quay lại nhìn Minh Thư:

- Có lẽ... cô ấy đi thật rồi.

- Anh có thể đi tìm cô ấy mà. Chắc Phương Dung về lại với gia đình ở Mỹ thôi.

- Thật ra, duyên phận đến với nhau chắc chỉ có một lần. Không biết nắm bắt thì có lẽ đành tự trách mình thôi.

- Thế là anh từ bỏ tình yêu của mình sao?

- Yêu một người không nhất thiết là phải được bên cạnh người ấy. Anh nghĩ, Phương Dung biết điều đó, anh sẽ để điều đó ở trong lòng là đủ rồi.

Trình Can và Minh Thư dắt tay nhau trở ra. Minh Thư mím môi nhìn theo như còn muốn cố tìm kiếm, Trình Can nói:

- Thật ra thì, đâu phải cô ấy chúc phúc cho chúng ta là không có cơ sở đâu.

- Anh đang nói gì vậy?

- Đến tận giờ phút này, sau bao nhiêu chuyện xảy ra mà chỉ còn lại hai chúng ta có lẽ, Thượng đế muốn bù đắp cho chúng ta một cơ hội nữa.

- Em không hiểu.

- Tại sao chúng ta không tìm đến với nhau như những tâm hồn bị thiếu thốn? Để anh có cơ hội được chăm sóc và yêu thương em. Tuổi xuân của em đang ngày một trôi đi, em không thể suốt đời chờ đợi một người mà chính em còn không biết được là anh ta đang ở đâu? Có còn nhớ em là ai hay không?

Trình Can chưa nói hết câu đã bị Minh Thư tát, cô giận dữ quát:

- Anh đang đùa đó hả? Vừa mới nãy thì chạy hốt hải tới đây đi tìm Phương Dung rồi ngay lập tức quay lưng lại nói với em như thế? Anh nghĩ phụ nữ chúng tôi là cái gì chứ? Nếu anh tồn tại cái suy

ngĩ ấy trong đầu thì anh sẽ không xứng đáng có được tình yêu đích thực của cuộc đời mình đâu.

- Em đã và đang làm như thế? Vậy thì em đã có được tình yêu đích thực à?

- Phải. Em đang chờ và vẫn tiếp tục chờ đấy. Cho dù thời gian không bao giờ cho em cái em muốn, cuộc sống này không bao giờ hiểu em muốn gì thì em vẫn tiếp tục làm như thế. Bởi vì nếu bây giờ không được thì có thể tương lai sẽ được. Bởi vì nếu em là anh thì em không dừng lại mà sẽ cố gắng đi tìm. Và em có gì cho sự kiên trì đó? Em có được Kimi, đó là niềm an ủi lớn nhất. Đó là kết quả ngọt ngào dù bây giờ em đang có được niềm hạnh phúc hay không? Yêu là bao dung, tha thứ, kiên trì và kiên định. Em không thay đổi quyết định của mình đâu. Em sẽ không chấp nhận tình yêu của bất cứ ai nữa. Cảm ơn anh.

- Đến giờ phút này mà em vẫn từ chối anh sao?

- Chúng ta mãi mãi chỉ có thể là bạn.

- Vậy là...

Trình Can nhìn Minh Thư khá lâu, rồi anh bật cười. Anh quay lại nói:

- Vở kịch kết thúc rồi, cậu đã nghe hết những gì cậu muốn nghe rồi nhé.

- Anh nói gì?

Minh Thư quay lại phía sau và nhìn, Phương Dung xuất hiện, nhưng ngạc nhiên hơn hết, đó chính là Kỳ Tuấn. Anh đứng trước mặt cô, là Kỳ Tuấn bằng xương bằng thịt, không như giấc mơ nữa. Minh Thư không tin nổi vào mắt mình:

- Chuyện gì đang xảy ra thế này?

- Xin lỗi em, anh buộc phải trở thành một kẻ “sở Khanh” trong vở kịch này.

Trình Can nháy mắt nhìn Minh Thư, rồi nắm tay Phương Dung đi chỗ khác. Minh Thư và Kỳ Tuấn đứng đối mặt với nhau, Minh Thư nhìn anh, mắt cô thấm ướt, từng giọt nước mắt tuôn rơi. Kỳ Tuấn bước đến gần Minh Thư hơn, anh đưa tay mình lên và lau nước mắt cho Minh Thư. Cô thẳng thừng kéo tay Kỳ Tuấn xuống:

- Anh định chơi trò ú tim này đến bao giờ? Sao anh không đi luôn đi?

- Xin lỗi.

- Còn bày đặt chơi cái trò tặng hoa mỗi sáng đầu tuần, lại viết truyện nhưng không có đoạn kết, anh làm như thế để làm gì?

- Để xác định một điều...

Kỳ Tuấn nhìn Minh Thư rồi điềm đậm:

- Khi anh tỉnh lại, đã có một thời gian ngắn anh không nhớ gì. Nhưng, anh nhớ rõ trong tiềm thức của anh luôn in sâu một câu nói, rằng nếu nghe được thì hãy mau quay trở về.

- Nhưng anh vẫn để người khác chờ đợi một cách cố tình, anh có biết nghĩ đến cảm nhận của ai khác hay không?

- Thời gian anh quay trở lại, anh lại băn khoăn, bởi vì, em nói điều đó phải chăng vì em thấy em có lỗi trong vụ tai nạn hay là em thực sự yêu anh. Anh muốn thời gian kiểm chứng điều đó.

- Anh đã hành động mà không cần biết đến sự việc ấy có đúng hay không? Anh lao vào chiếc xe vì nghĩ rằng em có thể vui bên Hữu Vinh khi anh chịu đau đớn thế ư?

- Anh...

- Bởi vì anh chỉ suy nghĩ về em như thế mà anh chưa bao giờ kiểm chứng được đó là đúng hay sai. Nhưng sự thật là... nếu không xảy ra tai nạn ngày đó, em cũng không biết rằng, quyết định kết thúc

cuộc hôn nhân của chúng ta là một điều ngu ngốc. Nếu điều đó xảy ra sẽ là sai lầm lớn nhất của em. Bởi vì em yêu, yêu anh thật đấy.

- Minh Thư. Anh sai rồi. Anh xin lỗi.

Cả hai ôm chặt lấy nhau mà khóc, sau bao nhiêu sóng gió, giờ cả hai đoàn tụ bên nhau trong những giọt nước mắt hạnh phúc, đã cùng nhau nếm trải đủ đắng cay ngọt bùi. Trình Can dắt Quang Hy lại, cậu bé rụt rè đi tới cạnh Kỳ Tuấn và Minh Thư...

- Mẹ ơi...

Kỳ Tuấn nhìn bé Quang Hy, rồi lại nhìn Minh Thư.

- Anh biết đây là ai không?

Anh chàng cúi xuống nhìn Quang Hy rồi bế cậu bé lên...

- Con là Quang Hy...

- Ba Tuấn.

- Con vẫn nhận ra ba sao?

- Con nhớ ba lắm.

- Con trai của ba, ngoan lắm. Ba cũng nhớ con.

Cảnh đoàn tụ của một gia đình sau bao sóng gió tưởng như không thể hàn gắn giờ đây tòa lâu đài hạnh phúc đã vẫn êm đềm trở lại. Cả gia đình vui vẻ bên nhau như chưa hề có cuộc chia ly nào.

Trình Can lưỡng lự nhìn Phương Dung:

- Em vẫn quyết định bay về Mỹ sao?

- Thật ra, em đã suy nghĩ kỹ rồi. Dù sao bên đó cũng có gia đình của em, khoảng thời gian ở đây, em đã suy nghĩ rất nhiều. Em quyết định làm lại từ đầu. Bây giờ em cảm thấy rất thoải mái.

- Em chưa trả lời câu hỏi của anh mà.

- Để thời gian trả lời đi anh. Em hiểu điều anh muốn nói, nhưng, để hàn gắn lại lòng tin và những thứ tình cảm trước đây khiến em bị tổn thương, không phải trong một thời gian ngắn là được.

- Nơi này luôn luôn chờ em.

Trình Can vừa nói vừa kéo tay Phương Dung đặt lên ngực của anh, cô mỉm cười chào tạm biệt và tiến thẳng vào trong. Trình Can mỉm cười nhìn theo:

“Đúng vậy, yêu một người không nhất thiết là phải được sống bên cạnh. Chỉ cần người đó biết, vẫn có một người luôn quan tâm, dõi theo nhịp bước của con tim, luôn thầm ủng hộ là được rồi.”

Hoàng hôn buông xuống, cả gia đình đứng nhìn những chiếc máy bay đáp xuống rồi lại bay đi. Buổi chiều hôm nay thật đẹp, Kimi cứ cố muốn đứng thật gần lan can để xem. Còn ba mẹ cậu bé thì tìm một góc mà ngồi tình tứ bên nhau. Minh Thư nói:

- Đây chính là khung cảnh ở bìa sau cuốn tiểu thuyết.

- Đến giờ em mới nhận ra à?

- Em chỉ nghĩ đến việc anh đang ở đâu mà không để ý gì cả. Đến giờ thì mới nhận ra.

- Một Tổng biên tập mà cũng có sơ sót à? Em có biết vì sao lại là khung cảnh sân bay không?

Minh Thư suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đây là nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

- Đúng hơn, đây là nơi em bắt đầu bước vào trái tim anh.

- Lần đầu tiên là anh đến đón em, bây giờ lại là em đến tìm anh. Ở giữa hai khoảng cách này, chúng ta có một Thái Quang Hy. Cuộc đời có nhiều sự trùng hợp anh nhỉ?

- Impossible is nothing!

- Lại nhại câu nói của em à?

- Nào, đưa tay em ra đây.

- Để làm gì?

Minh Thư hiểu kỳ rồi cô ngoan ngoãn đặt bìa tay cô lên bàn tay Kỳ Tuấn. Anh nắm lấy, hôn lên đó rồi nói:

- Để anh nắm chặt, và sẽ không bao giờ buông tay em ra nữa.

Minh Thư mỉm cười đón nhận lấy nụ hôn từ Kỳ Tuấn, cả hai hôn nhau dưới ánh hoàng hôn. Quang Hy quay lại định gọi ba mẹ nhưng cậu cũng phải che mắt lại với cảnh tượng quá đỗi lãng mạn ấy. Phải đánh đổi, hy sinh rất nhiều cả hai mới có thể lại tìm thấy tình yêu dành cho nhau nên trên hết là phải biết nắm thật chặt. Cuộc sống vẫn thế, hạnh phúc lướt qua buồn đau, nếu có thể, sẽ yêu nhau đến trọn đời.

“Trên đời, chỉ có một điều ấy thôi. Đó là yêu thương nhau”. Chừng nào những mối tình bền chặt trải qua nhiều ngọt ngào, đắng cay, sóng gió mới có thể tìm thấy bến bờ hạnh phúc được thì câu nói của Victor Hugo mãi mãi là định lý cho tình yêu vĩnh hằng.